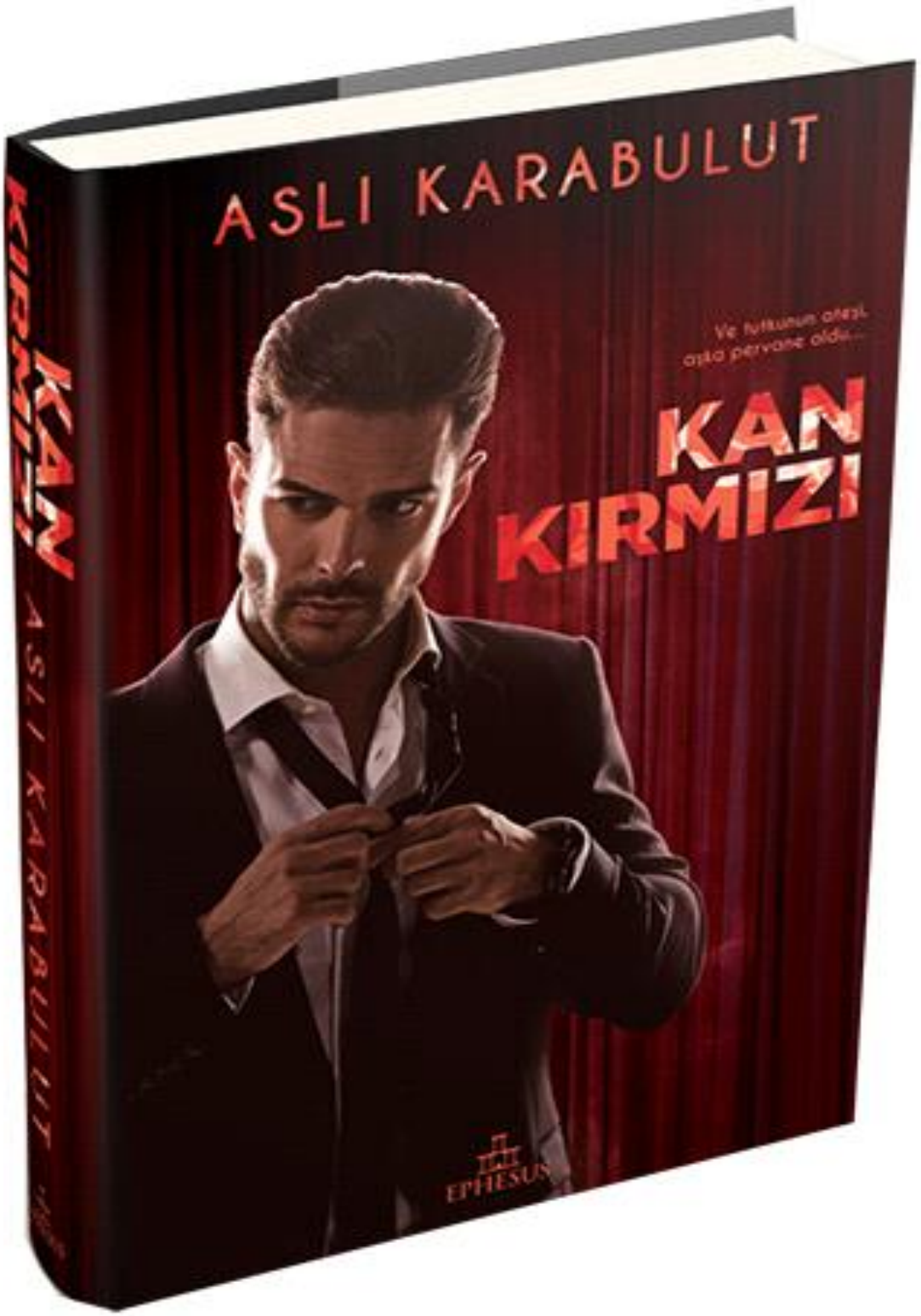
Aslı Karabulut - Kan Kırmızı

Tanıtım

KAN KIRMIZI bir aşk!

Yakıcı, tutkulu, çıldırtan... İki aşığın da aklını bulandıran bir aşk...

Engeller hiç bu kadar tahrik edici olmamıştı. Dokunmadan alev alev yanmamıştı hiç kimse...

Hiç tecrübesi olmayan masum bir güzel... İçinde filizlenen aşkı karşısında lafını sakınmayan, ona bile meydan okuyan bir güzel...

Kadınlar hakkında her şeyi bildiğini zanneden yakışıklı bir erkek... Küçük bir kızın ışığına ateş böceği misali pervane olacağını bilemezdi...

Aralarındaki engeller ikisini birbirinden hem uzaklaştırdı hem de birbirine bağladı.

''Onu ilk gördüğüm andan beri her hücremde... Bana dokunmadan beni alev alev yakıp eriten tek erkek... Onsuz her şey renksiz... Gözlerim derin okyanus mavisi gözlerini arıyor. Görebilmem için onun gözlerine ihtiyacım var... Yanmaya, kül olmaya ihtiyacım var... Onun tarafından tüketilmeye ihtiyacım var...''

''Peri masallarına inanmazdım. Erkeğim ben. İşim olmazdı masallarla. Ve şimdi nefes almam bir peri kızının ellerinde... O sıcak çikolata gözlerde... Beni eritip bitirmesinde... Dokunmak için çıldırdığım o alev alev yanan teninde... Su gibi içtiğim güzelliğinde... Sadece benim olacak olan masumiyetinde... Engeller umrumda değil... Bu aşkın ateşi ikimizi de yakacak...''

Giriş

Balım o an aklının durma noktasına geldiğine emindi. Çünkü bu adamın söyledikleri ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Gözlerini kapatıp iç çekti ve içinden söylenmeye başladı. Buraya arkadaşının doğum günü için gelmişti. Koridorda sakince yürürken birkaç erkek ve kadının kendisini kollarından tuttukları gibi bu odaya soktuklarına inanamıyordu. Ortada bir yanlış anlama vardı ama kendisini bir türlü ifade edemiyordu. Üstelik bu karşısındaki adam, kişiliğindeki deli cesaretini söndürmek üzereydi.

''Çekilin önümden!''

Sözler adetâ tıslarcasına çıkmıştı dudaklarından. Bu adamla bu otel odasında daha fazla kapalı kalmak istemiyordu. Emir keyifli bir şekilde gülmeye başladı.

''Bu sefer kendilerini gerçekten aştılar.''

''Kimler?''

''Arkadaşlarım.''

''Beni buraya tıkan o hödüklerden bahsediyorsanız buradan çıkar çıkmaz hepsini dava edeceğim. Tabi sizi de.''

Emir'in gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü. Göğsünde kavuşturduğu kollarını iki yanına bırakıp Balım'a doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla geri geri gitmek zorunda kalan Balım, sırtı duvara denk geldiğinde yutkunmamak için kendini zor tuttu. Adamın eli yüzünün sol tarafında duvara sabitlenirken diğer eli rahatça kot pantolonunun cebine girmişti. O kadar tasasız duruyordu ki, onun eğlendiğine adı kadar emindi.

''Şimdi... Sen bana aslında zannettiğim kişi olmadığını mı söylüyorsun?''

''Küçükten yataktan falan mı düştünüz?''

Emir'in gözleri büyürken gülmemek için dişlerini birbirine kenetlemişti.

''Çocukluğuma mı ineceğiz? O halde bunu yaparken...'' Göz ucuyla yatağa bakmıştı. ''Ben şuraya uzanayım, sen de yanı başımda hafızana notlar al.''

Balım'ın gözleri öfkeyle koyulaşırken iki eliyle adamın göğsüne dokunup itmeye çalıştı. O küçücük haliyle bunu yapması elbette zordu. Emir onun sağ elini tutup kalbine yaklaştırdı ve elini elinin üstünde tuttu. Bu temas Balım'ı hazırlıksız yakalayıp derin bir soluk alıp vermesine neden oldu. Gözlerini kaçırmaya çalışsa da büyülenmiş gibiydi. Bu işkence bitmeliydi. Bitmeliydi!

****

''Madem bütün bu olanlar bir hata, bir yanlış anlama; o hâlde yollarımızı ayırmadan önce şu işi doğru dürüst yapalım.''

Balım duyduğu sözleri idrak edemeden dudaklarına kapanan sıcak ve dolgun dudakların etkisiyle gözlerini kapattı. İnatçı dudaklarının direncini kırabilmek için ıslak bir dilin dudakları üstünde gezinmesi kalan aklının da kayıplara karışmasına neden oldu. Hissettiği ısrarcı dokunuşlar titremesine neden olurken kendini düşecek gibi hissetmesiyle birlikte iki eliyle adamın yakasına yapıştı. Heyecanı tüm bedenine yayılırken ellerinin arasındaki gömlek paramparça olacak gibiydi. Balım, dudaklarından göğüslerine, oradan karnına ve bacaklarının arasına yayılan alev alev hislerle ayakta duramayacak hâle gelmişti.

Emir, ellerinin altındaki bu ateş gibi bedeni bırakmak için kendiyle mücadele ediyordu. Evet bırakmak zorundaydı. Çünkü otel görevlisi gelmek üzereydi. Çünkü bu tanımadığı kız, her ne kadar mücadeleci görünse de kendini ona teslim edecek gibiydi. Ve Allah şahitti ki, öyle bir durumda Emir'i kimse durduramazdı. Sert bir hareketle kızı kendinden ayırdı. Balım hızlı hızlı nefes almaya çalışırken yakınındaki koltuğa oturmak zorunda kaldı. Eğer ayakta kalmaya devam etseydi kesinlikle düşüp bayılırdı. Sanki bacaklarındaki güç çekilmişti. Az önce yaptığı şey kendisini kötü hissettirmesini gerektirse de hiç de öyle hissetmiyordu. Sanki hayatında ilk kez gerçekten nefes almıştı.

1.BÖLÜM

Mutfaktan gelen mis gibi kokular evin iki erkeğini de oraya yönlendirdi. Oldukça büyük ve geniş olan mutfakta hummalı bir çalışma söz konusuydu. Melek Hanım mutfaktaki iki yardımcısına talimatlar verirken bir yandan da limonlu cheesecake'in malzemelerini düzenliyordu. Kızının en sevdiği tatlıyı yine her zamanki gibi kendisi yapacaktı. O mutfakta bu tatlıyı kendisi hariç kimse yapamazdı. Mutfaktaki çalışanlar ellerinin hamuruyla Melek Hanım'ın cheesecake'ine karışmamaları gerektiğini bilirlerdi.

''Galiba evimize önemli bir konuk geliyor Erdem, sen ne dersin?''

Melek Hanım hayatı boyunca duyduğu en güzel sesin kaynağına dönerken yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. Kocasının gülen gözlerle kendisine baktığını görünce gülüşü daha da derinleşti.

''Bence Başbakan falan geliyor galiba?''

Erdem babasının oyununa katılmıştı ve bundan keyif alıyordu. Baba oğul nadiren de olsa Melek Hanım'a takılıyorlardı. Aslında asıl ittifak Melek Hanım ile Erdem arasındaydı. Tabi Melek Hanım hiçbir zaman bu ikilinin laflarının altında kalmazdı.

''O da kimmiş?''

Erdem kahkahasını tutamazken annesinin arkasından sarılıp az da olsa una bulanmış yüzüne sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

''Otuz iki yaşıma geldim, hâlâ kıskanıyorum şu cadaloz kızını.''

Melek Hanım ellerini bir peçeteye silip arkasını döndü ve oğluna sevgiyle sarıldı. Her ne kadar Erdem onun öz oğlu olmasa da, sanki öyleymiş gibi davranırdı. Melek Hanım, Turgut Bey ile tanıştığında Erdem henüz on yaşında bile değildi. Erdem'in annesi geçirdiği bir hastalık sonucu hayata veda etmiş, Turgut Bey de küçük bir çocukla baş başa kalmıştı. Akrabalarının ısrarı ve desteğiyle, Erdem'i de düşünerek yeniden evlenmeyi kabul etmişti. Kendisine gösterilen kimseyi beğenmeyen, daha doğrusu hiçbirinin Erdem'e annelik yapabileceğine inanmayan Turgut Bey, şirkette yeni işe alınan Melek Hanım'ı ilk gördüğü andan itibaren beğenmeye başlamış, ancak ona açılmakta bir hayli zorlanmıştı. Melek Hanım her genç kız gibi patronunun ne kadar yakışıklı ve dürüst biri olduğunu görmüş ve ona ilgi duymaya başlamıştı. Ama kendisi onun sadece bir çalışanı olduğu için hayallerini kendine saklamayı bilmişti. Bir süre sonra Turgut Bey daha fazla beklemeye dayanamamış, çünkü Melek Hanım o sıralar tıpkı kendisi gibi şirketteki birçok erkeğin başını döndürmüştü, ona duygularını açıklamıştı. Melek Hanım elbette Erdem'in varlığından haberdardı. Daha önceden birkaç kez onu şirkette görmüş ve hâttâ kısa sohbetleri olmuştu. Erdem o sıralar annesiz olduğu için biraz içine kapanık bir çocuktu. Ama Melek Hanım'ın ona gösterdiği ilgi ve sıcaklık küçük çocuğun çok hoşuna gidiyordu. Turgut Bey, Melek Hanım ile konuşmadan önce aldığı kararı Erdem ile paylaşmış ve ondan gelecek tepkinin nasıl olacağını büyük bir gerginlikle beklemişti. Nihayet Erdem buna çok sevindiğini söylediğinde Turgut Bey'in de üstünden büyük bir yük kalkmıştı. Ertesi gün Melek Hanım'a duygularından ve niyetinin ciddi olduğundan bahsettiğinde genç kadın önce inanamamış, ama sonra duyduklarının gerçekliğiyle mutlu olmuştu. Turgut Bey

gözünde o kadar yüksek bir yerdeydi ki, ona sadece rüyalarında sahip olacağını düşünmüştü. Ve şimdi onun yakışıklı oğlu sevimli bir şekilde ilgi beklerken, ona doğru dönüp sımsıkı sarılmıştı.

''Ama Melek sultan, şu kazık kadar adamı ağlatacaksın şimdi.''

Erdem keyifle annesinin cennet kokusunu içine çekerken gülmemek için uğraşıyordu. Geri çekildiğinde annesinin gözlerindeki yaşları gördüğünde içi sızladı.

''Bak şimdi, ne dedim ben?''

Melek Hanım hafifçe sulanmış gözlerini sildikten sonra oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Balım nasıl benim kızımsa, sen de benim oğlumsun. Birinizi diğerinden ayırmam söz konusu bile olamaz.''

Biraz ciddileşip hafifçe arkasını döndü ve tezgâhın diğer tarafındaki malzemeleri işaret etti başıyla.

''Bak işte, şuradaki malzemelerle sana elmalı ve tarçınlı kurabiye yapacağım. Yani artık beni, Balım'ı kayırmakla suçlayamazsın.''

Erdem gözlerinde küçük bir çocuğun sevinciyle annesinin yanağından sıkı bir öpücük alarak babasına döndü.

''Gördün mü bak? Annem en çok çocuklarını seviyor. Sana özel bir hazırlık yok.''

Melek Hanım kahkahalarla gülerken Turgut Bey yalandan astığı suratıyla karısına baktı.

''Benim pabucum çoktan dama atılmış oğlum; bari şirkete gideyim de genç ve güzel çalışanlarımdan bir tanesine kur yapayım.''

Melek Hanım'ın gülen gözleri bu sözlerle öfkeden koyulaşırken tezgâhtan aldığı bıçağı kocasına doğru tutup tehlikeli bir sakinlikle konuşmaya başladı.

''Canına bu kadar susadığını bilmiyordum kocacım. Hayat sana bu kadar anlamsız geldiyse bir an önce dediğini yapmaya başla. Ben de arkandan geliyorum.''

Erdem, Turgut Bey ve mutfaktaki çalışanlar kahkahalarla gülmeye başlarken Melek Hanım yüzünde saklayamadığı muzip gülüşle tezgâha geri dönüp işine devam etti.

''Annemi duydun, değil mi? Eğer dediğini yaparsan ben onun tarafındayım haberin olsun.''

Turgut Bey tersleyen bakışlarla oğluna baktı.

''Koltuğumda gözün olduğunun farkındayım Erdem Bey. Ama ben daha çok uzun yıllar yaşamayı düşünüyorum. O yüzden bu hain planlarından vazgeçsen iyi olur. Ayrıca sen annenin oğluysan Balım da babasının kızı. Yedirmez o beni size.''

Erdem babasının sözlerine gülerken böyle bir ailenin içinde olmaktan ötürü çok mutluydu.

''Kaçtaydı benim kızımın uçağı? Bak yine unuttum.''

''Akşam beşe doğru inmiş olur.''

''Şoför falan karşılamasın. Sen gidersin.''

''Merak etme. Kardeşimi kimseye emanet etmem ben.''

Turgut Bey ve Erdem şirkete geldiklerinde bir hayli yoğun bir gün onları bekliyordu. Bir süredir dostluk bağları olan bir şirketle, yeni başlayacakları bir projede ortaklık kararı almışlardı. Selim Soylu ve Turgut Türker iş dünyasında sürekli karşılaşan insanlardı. Buna bağlı olarak Erdem ile Selim Bey'in oğlu Emir de arkadaşlardı. Bu ortaklığa şüphesiz ki en çok sevinen iki kişi de onlardı.

****

Erdem şirketteki işlerini toparladığında saat neredeyse dört olmak üzereydi. Bulunduğu yerden havaalanına o saatte gidebilmesi bir hayli sıkıntılı olacaktı. Gerekirse emniyet şeridini kullanacak, ama kardeşini asla bekletmeyecekti.

Dış hatlar terminaline geldiğinde arabayı otoparka park etti. İçeri girip uçakların bilgilerinin bulunduğu tabloya baktığında uçağın az önce indiğini gördü. Neyse ki zamanında gelmişti. Yolcuların çıktığı kapıya yaklaşıp heyecanla beklemeye başladı. Balım'ı en son iki ay önce Los Angeles'a onu ziyarete gittiğinde görmüştü. Üstelik o dönemde şirketteki işler çok yoğun olmasına rağmen dayanamamış, ortalama on üç saatlik yolculuğu sadece birkaç günlüğüne yapmak zorunda kalmıştı. Ama hiç pişman değildi. Canının parçasına sarıldığı an bütün yorgunluğu geçmişti. Onun için her şeye değerdi.

Balım çantasından çıkardığı telefonunu açarken o kalabalıkta bir yandan da yürümeye

çabalıyordu. Kapıdan çıktığı an kafasını kaldırıp heyecanla karşısındaki insan kalabalığına göz gezdirdi. Abisi onca insanın içinde uzun boyu ve yakışıklılığıyla hemen göze çarpıyordu. Erdem Balım'ı daha önce fark etmiş, onun o çocuksu bir şekilde elindeki telefonla mücadelesini izlerken gülümsemeye başlamıştı. Koyu renk uzun saçları yüzünün iki yanına dökülmüştü. Uzun yolculukta rahat etmek için dizlerinin biraz altında biten siyah renk bir tayt giymiş, üstüne de omuzlarından iki yana düşen rahat bir tişört geçirmişti.

Balım onu gördüğü anda gözleri heyecanla ışıldamış, adımlarını hızlandırmıştı. Bariyerin altından geçip kollarını çok sevdiği abisinin boynuna dolamıştı.

''Of! Ezip geçtin be kızım!''

Erdem neşeyle gülerken Balım biraz geriye çekilip, ama sadece çok az, çünkü abisinin suratına küçük bir çocuk gibi öpücükler kondurmaya başlamıştı, ona nefes aldıracağını hissettirmişti. Ama Erdem tekrar kıskaç altına alınınca daha fazla gülmeye başladı.

''Nasıl? Güçlenmişim, değil mi? Spora başladım. Ağırlık falan kaldırıyorum. Bak! Hâttâ savunma teknikleriyle ilgili ufak tefek şeyler de öğreniyorum.''

Bunu söylerken sağ kolunu havaya kaldırıp biraz kırarak olmayan pazularını gösterdi.

''Hmm. Ben de bu külçe haline anlam verememiştim.''

Balım bir anda etraflarındaki elektriği hissetmiş gibi sol tarafına baktığında bir kız grubunun kendilerine, daha doğrusu biricik yakışıklı abisine baktığını gördüğü zaman gözlerini kısmıştı.

''Hadi gidelim. Evimi çok özledim.''

Abisini çekiştirirken Erdem de gülmeye devam ediyordu.

''Yine kim beni kesiyordu? Bak senin yüzünden evde kalacağım.''

''Günahımı alıyorsun ama! Ben onca zamandır evimdeN uzaktayım, senin düşündüğün şeye bak.''

Balım dudaklarını büzdüğü anda Erdem iki parmağıyla dudaklarını şekle sokmaya çalışınca Balım kahkaha atmaya başladı.

''Ya dokunmasana! Ciddi olamıyorum senin yüzünden.''

''Aman sakın ciddi olma sen. Sonra başımıza bir iş gelecek sanıyorum.''

''Abicim, daha ilk dakikada benimle uğraşmaya başladın. Bak seni babama şikayet ederim.''

Balım işaret parmağını Erdem'e doğru sallayıp gözlerini kısmış, ciddi görünmeye çalışıyordu. Erdem de ona uyarak ciddi davranmaya karar verdi.

''Açıkçası oda hapsi fikri gözümü korkutmaya yetiyor. Şöyle yolda uygun bir yerde durup sana pamuk şeker alayım da gözünde sevimli bir hâle geleyim.''

''Al tabi ki. Ne kadar sevimli olursaN o kadar az başın ağrır.''

Erdem gülerek Balım'ı kendine çekti ve otoparka doğru yürümeye başladılar.

****

Bahçe kapısından girdiği anda annesinin hızlı adımlarla kendisine yürüdüğünü gören Balım ona doğru koşmaya başladı.

''Benim güzel prensesim! Hoş geldin bebeğim.''

''Canım annem, çok özlemişim.''

''Beni özleyen yok mu yahu?''

Turgut Bey gülen gözlerle biricik küçük kızına bakarken istemsizce gözleri dolmuştu. Şu okulun bir an önce bitmesini ve kızının kendi dizinin dibinde oturmasını istiyordu.

''Babacım! Seni de çok özledim ben. Dur bakayım, kilo mu aldın sen?''

Melek Hanım şikayet etmek için güzel bir fırsat yakalamıştı.

''Her gece buzdolabını tırmalayan kedilere döndü. Söylüyoruz, ama nafile.''

''İftira etmekte üstüne yok Melek.''

Turgut Bey ters ters bakmaya çalışmış, ama başaramamıştı.

''Ayrıca o tatsız tuzsuz yemekleri sen ye bakalım, o zaman görürüm ben seni.''

''Doktor diyet yapacaksın dedi. Bu yaşta yağlı şeyler yenir mi Allah aşkına!''

''Babacım, sen bunca zamandır Melek sultanın haksız olduğunu gördün mü?''

Balım sevimli bir şekilde annesine destek çıkınca Turgut Bey homurdanmaya başladı.

''Siz ana kız hep benimle uğraşın zaten. Hem bana arka çıkan bir oğlum var.''

''Kendimi resmen kullanılmış gibi hissediyorum.''

Erdem babasına muhalefet edince Turgut Bey de asabileşmeye başladı.

''Boşuna 'anasına bak çocuklarını al' dememişler.''

Herkes kahkahalarla gülerken Melek Hanım'ın yanıtı gecikmemişti.

''Hayatım ona 'anasına bak kızını al' derler. Senin de şu her lafı kendi lehine çevirme huyun hâlâ yerli yerinde. Hadi içeri geçelim, kızım ayakta kaldı senin yüzünden.''

Melek Hanım kızına sarılarak içeri geçerken Erdem de babasına masum bir şekilde omuzlarını silkerek onların peşinden gitti.

****

Balım neredeyse masadaki her şeyden yemiş, sandalyesine yaslanarak tatlı bir şekilde şişmiş karnını okşuyordu.

''Aman, bu böyle yemeye devam ederse kapılardan sığamaz.''

Erdem kardeşinin damarına basmayı çok severdi. Ama gerçek olan bir şey vardı ki, Balım her zaman ona laf yetiştirirdi.

''Sana şöyle ele gelen bir hatun bulmak lazım. Ömrün boyunca çekersin artık.''

''Sen abinin yanına dişi sinek bile yaklaştırmazsın. Hayırdır?''

Turgut Bey büyük bir merakla kızından cevap beklerken, onun yerine merakını gideren kişi karısı oldu.

''Kızımız bu şekilde de abisini kadınlardan uzak tutmuş olacak işte. Çünkü Erdem'in otuz altı bedenden büyük biriyle hiçbir şekilde işinin olmayacağını bilir.''

Balım sırıtarak annesine bakarken Turgut Bey de kahkahayı basmıştı.

''Erdem, oğlum bak ben sana söyleyeyim; eğer evde kalırsan bu cadı kardeşin yüzünden.''

''Yok baba, sen merak etme. Ben otuz altı beden fıstık gibi bir hatun bulacağım, hem de Balım'a kök söktürecek. Muhteşem karışım.''

Balım masadan uzanıp Erdem'in koluna sözde yumruk indirmeye çalıştı.

''Anne bak senin bu kızın spora başlamış, ağırlık falan kaldırıyormuş. Bundan sonra herkes söylediği lafa dikkat etsin.''

''Ne sporuymuş bu? Kızım sen ufak tefek bir şeysin zaten, ne işin olur öyle ağırlıkla falan?''

''Baba ben ufak değilim!''

Balım surat asıp otururken Melek Hanım kontrolü ele almıştı.

''Kimse kızımla uğraşmasın. Biz bugün kızımla beraber yatacağız, değil mi prensesim?''

Balım tekrar sevgi kelebeğine dönüşmüş, annesine sarılmıştı. Ama bu durumdan hiç hoşnut olmayan biri vardı masada.

''Ne yani, ben bu gece yalnız mı yatacağım?''

''Ne olmuş? Bir gece de yalnız yatıver.''

''İş mi bu şimdi Melek? Koca kız bu. Yalnız yatamıyor mu?''

''Sen yalnız yatmaya korkuyor musun baba?''

Erdem babasına takılınca anne kız gülüşmeye başladılar. Turgut Bey homurdanıp oğluna çıkıştı.

''Bunlar ne zaman bir araya gelse hep onların tarafına geçiyorsun. Ayağını denk al.''

''Yoksa ne olur Turgut? Çocuğun harçlığını mı kesersin?''

Melek Hanım'ın, kocasını sindirmeye yönelik lafları her zaman gülüşmelere yol açardı. Balım o akşam kendi evinde, ailesinin yanında olduğu için uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Yemekten sonra çayın yanında servis edilen limonlu cheesecake ve elmalı tarçınlı kurabiyeler herkesten tam not aldı. Balım uçakta bir türlü uyuyamamış ve artık ayakta zor durur hâle gelmişti. Annesinin koynunda huzurlu bir uykuya daldı.

****

Sabah her ne kadar zor uyanmış olsa da bugün yoğun bir gün olacaktı. Yataktan sürünürcesine çıkarken gözleri yarı açık vaziyette banyoya girdi. Kendine gelmek için yüzüne su çarptıktan sonra dişlerini fırçalayıp üstüne rahat bir şeyler geçirdi. Merdivenlerden inerken abisiyle karşılaştı.

''Hayırdır güzelim, niye erkenden kalktın?''

''Akşam Eda'nın doğum günü var. Aslında katılamayacağımı söylemiştim, ama Amerika'dan erken döndüğümü öğrenirse alınır diye gitmeye karar verdim.''

''Neredeymiş bu doğum günü?''

''MidLand'de.''

''Ben bırakırım seni akşam.''

''Ben kendim gidebilirim.''

''Peki bakalım. Annem yine şahane şeyler hazırlamış. Sen geç, ben de telefonumu alıp geliyorum.''

Erdem kardeşinin yanağına öpücük bıraktıktan sonra odasına doğru ilerledi. Bu akşam için onun da planı vardı aslında. Arkadaşı Emir ile takılmayı düşünüyordu. Aslında grup kalabalık olacaktı. Zaten pek gitmek istediği söylenemezdi. Akşama doğru planı iptal bile edebilirdi.

Balım salona girince Turgut Bey başını gazeteden kaldırdı.

''Benim prensesim niye erken kalkmış?''

''Günaydın babacım. Akşam Eda'nın doğum günü var. Normalde burada olmayacaktım, ama gitmezsem ayıp olur. Ayrıca gitmeyeceğimi düşünerek kıyafet de bakmamıştım. Kahvaltıdan sonra dışarı çıkacağım.''

''Şoför götürsün seni.''

''Baba saçmalama lütfen! Koruma gibi peşimde dolanmasını istemiyorum.''

''Ama...''

''Turgut, ben giderim kızımla.''

Balım sevecen gözlerle annesine bakarken Melek Hanım da kızına göz kırptı. Bir süre sonra Erdem de kahvaltıya katıldığında keyifli bir aile kahvaltısı yaptılar.

Balım ve annesi çok fazla dolaşmalarına gerek kalmadan güzel bir elbise buldular. Koyu yeşil, derin göğüs dekolteli, kol kısımları omuzlardan hafif yüksek ve dirseklerinde biten, neredeyse mini olan bir elbise seçtiler. Melek Hanım kızına baktığında gözleri dolarken, küçük kızının nasıl olup da bu kadar büyüdüğüne inanamıyordu. Elbiseyi uygun ayakkabı ve çantayla tamamladıktan sonra birlikte güzel bir öğle yemeği yediler.

Balım artık son hazırlıklarını yaparken, aile de aşağıda onu bekliyordu. Turgut Bey'in gergin halleri Erdem'i güldürürken, Melek Hanım da mutfaktakilere kahve istediklerini söylüyordu. Balım salona girdiğinde Turgut Bey o akşam sayısını bilmediği kez gerginlikle nefes alıp vermişti. Kızının üstündeki elbiseyi gördüğünde telaşla yerinden kalkıp ona doğru yürüdü.

''Kızım daha kapalı bir elbise alamadınız mı? Melek! Sen bu kızla alışverişe gitmedin mi?''

Melek Hanım mutfaktan çıkıp salona girdiğinde önce kızına sonra da kocasına bakıp gözlerini devirdi.

''Evet hayatım, birlikte gittik. Hâttâ elbiseyi beraber seçtik.''

Turgut Bey daha da köpürürken Erdem'in sabahki alaycılığı iyice kaybolmuştu. Kardeşi ne zaman bu kadar büyümüştü, nasıl bu kadar güzelleşmişti, anlayamıyordu. Bir sürü kızın yanı sıra bir sürü erkeğin de bulunduğu bir ortamda tek başına olacaktı. Kendisinden hiç beklenmedik şekilde Balım'a döndü.

''Babam haklı. Daha uzun bir şeyler giysen...''

''Abi sen de mi? İnanamıyorum gerçekten. Demek siz beni Amerika'da gör...''

Birden ne söylemek üzere olduğunu fark edince dudaklarını birbirine bastırdı. Ama elbette ki Turgut Bey ve Erdem aynı anda devam etmesini istediler.

''Yani demek istediğim, Amerika'da kızlar nasıl giyiniyor bir görseniz, ohoo! Kollarım bile kapalı baksanıza.''

''Ama bacakların ve dekolten açık.''

Turgut Bey sakinleşeceği yerde daha beter tepki vermeye başlamıştı. Ama Melek Hanım her zamanki arabulucu özelliğiyle müdahale etti.

''Beyler! Bu kız benim kızım ve ben onun bu elbiseyle partiye gitmesine izin veriyorum.''

Her iki erkek de aynı anda ağızlarını açacakken itiraza yer bırakmayacak şekilde son kararını söyledi Melek Hanım.

''Bu konu burada kapanmıştır. Balım kendi arabasıyla gidecek. Gece on iki gibi de dönmüş olacak.''

''Ama an...''

''İtirazın mı var Balım?''

''Yok annecim.''

''Güzel. Şimdi sen partine, siz iki koca bebek de koltuklara. Kahveler gelmek üzere.''

Balım annesini öpüp teşekkür ettikten sonra aylardır kullanmadığı sevimli buz mavisi arabasına binip köşkten çıktı. Neyse ki yolları hatırlıyordu ve kısa süre sonra MidLand'in güvenliğinden içeri girdi. Burası Boğaz Köprüsü'nün hemen altında, enfes bir konumdaydı. Hava kararmış olduğu için her yer o kadar güzel ışıklandırılmıştı ki Balım orada öylece durup bu muhteşem manzarayı seyredebilirdi. Resepsiyona geçip partinin nerede olduğunu öğrendikten sonra asansöre bindi. Tabi gideceği kat yerine yanlışlıkla süitlerin olduğu kata basmasaydı çok daha iyi olacaktı. Aynada kendisine bakıp saçlarını biraz havalandırdı. Asansörden çıktığında etrafına bakındı. Burası bir partiye ev sahipliği yapamayacak kadar sessizdi. Bir şeyler tuhaftı, ama Balım henüz ne olduğunu anlayamamıştı. Kısa aralıklarla oda kapıları olmasını beklerken sadece üç oda görebildi. Birbirinden epey uzak konumlanmıştı her biri. Ardında bıraktığı asansör açılıp içinden kızlı erkekli bir grubun çıktığını görünce dikkatini oraya verdi. Gruptaki herkesin bir an durup kendisine baktıklarını gördüğünde, onların da partiye gelenler olduğunu düşünmek gibi büyük bir hataya kapıldı.

''Şey... Merhaba, ben...''

''Erken geldin güzelim. Seni biraz bekleteceğiz.''

Balım şaşkın bir şekilde karşısındaki insanlara bakarken ortada bir yanlış anlama olduğunun farkındaydı. Bunu onlara anlatma niyetindeydi elbette; tabi karşısındaki bu insan güruhu onu dinleseydi!

Birkaç dakika önce kapılarına baktığı süitlerin birinden içeriye tıkılınca daha ne olduğunu anlayamadan kapı üstüne kapanmıştı. Üstelik lanet olsun ki yine nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde önden kilitlenmişti. Kapıyı zorlamasının hiçbir anlamı

yoktu. Boşuna kürek çektiğinin farkındaydı. Ama buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. O iki sersem hödük, kollarına girip onu zorla odaya sokmaya çalışırken onlara hata yaptıklarını söylemeye çalışmıştı. Ama ne onlar ne de grubun geri kalan kısmı, ayrıca içlerinde uyuz uyuz sırıtan hemcinslerine de sövmeyi unutmamıştı, onu dinlememişlerdi bile. Doğum günü diye geldiği yerde resmen kapana kısılmıştı.

Süitin terasına çıkıp aşağıya baktığında başı döndü. O kadar yüksekte miydi gerçekten? Acaba oradan bağırsa birileri onu duyar mıydı? İçeri geri dönüp tekrar kapıyı zorladı, ama bir işe yaramadı. Birden cep telefonu aklına gelince koşar adımlarla çantasını aldı. Telefonu çıkarıp tuş kilidini açmak istediğinde lanet telefonun ekranının kilitlendiğini fark etti. Bir süredir bu sorunu yaşıyordu ve aynı sorun kendini tekrar göstermek için tam da o anı seçmişti. Artık iPhone denen gerzek telefonlardan kesinlikle nefret ediyordu. Oda telefonunu bulabilmek için etrafına bakındı ama telefona benzer bir şey göremeyince oflayarak kendini yatağa bıraktı.

****

Buraya sadece can sıkıntısından kurtulmak için gelmişti. Arkadaşlarının böyle bir şey yapacaklarını kırk yıl düşünse akıl edemezdi herhalde. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı ve şimdi bu duruma şaşırmak ve kahkahalarla gülmek arasında kalmıştı.

''Serdar kes şunu artık. Tamam güzel şakaydı, ama her güzel şeyin bir sonu var.''

Emir arkadaşı tarafından koridorda sürüklenirken diğerleri de arkasından tempo tutuyordu. Bu şaşkınlar ciddiydi! Emir işin eğlence kısmını bir yana bırakarak Serdar'ın elinden kurtuldu.

''Bak, eğlenceli bir şeyler yapmaya çalışmışsın ama tamam artık. Buraya kadar!''

''Tam da kapının önüne kadar gelmişken buraya kadar diyerek bundan kurtulamazsın. Babamın asistanı kızı ikna etmek için ne kadar uğraştı, haberin var mı senin? Üstelik bir ton da dil döktüm bu işi halletsin diye. Bana pahalıya patladı. Şimdi sırf sen istemiyorsun diye paramın çöpe gitmesini istemiyorum.''

Emir arkadaşının bu haline içten bir kahkahayla karşılık verdi. Bu adam gerçekten çılgındı. Hangi insan, arkadaşına eğlenmesi için escort kız ayarlardı ki? Tabi ki Serdar! Çılgın piç!

''Ben hesabına yatırırım o parayı, merak etme. Kıza da söyleyin beklemesin boşuna.''

Diğerleri kapıyı açarken Serdar da Emir'i zorla içeriye ittirdi. Kapıyı da arkasından kapatıp kilitleyince yüzünde tatmin olmuş ifadeyle diğerlerine dönüp zafer işareti yaptı.

Emir işin ciddiyetini anlayıp kapıyı zorladı, ama işe yaramadığını görünce içinden küfretti. Buradan çıkınca ilk işi o Serdar denen işgüzâra temiz bir dayak atmak olacaktı. Yok yok, kendisi hiç uğraşmayacak, işinin ehli kişileri tutup onlar işini yaparken Emir de karşılarına geçip keyifle seyredecekti.

İçeri geçip salona göz gezdirdi. Romantik bir ortam hazırlanmıştı. Mumlar, gül yaprakları, şampanya... Emir şu an siniri dorukta olmasaydı gerçekten gülebilirdi. Odaya escort kız değil de sanki Emir'in aşık olduğu kadını getirmişler de güzel bir gece geçirmelerini sağlamak istemişlerdi. Başını uzatıp yatak odasına doğru baktı. Sonra sakin adımlarla ilerlemeye başladı. İçeri girdiği anda tehlikenin kokusunu almış bir kaplan gibi önüne çıkan şeyi iki koluyla tutup duvara sabitlemişti. O kadar hızlı bir hareketti ki tuttuğu şeyden çıkan iniltiyi duyduğunda birkaç saniyeliğine durdu. Karanlıkta ışıl ışıl parlayan kopkoyu bir çift göz, kendi gözlerine dikilmişti. Bileklerinden tutup zaptettiği bu küçük şey hem ürkek, hem mücadeleci hem de çok dişi görünmüştü gözüne. Adrenalinin verdiği etkiyle yüzünü yalayan kısa ve sık nefesler gözlerinin kısılmasına neden olmuştu. Tuttuğu sağ bileğe doğru baktığında kızın elinde biblo gibi bir şey olduğunu görünce sırıtmaya başladı. Bu ufaklık gerçekten de bu küçücük bibloyla kendini alt edeceğini falan mı sanıyordu?

''Iskalayamadın bile.''

Emir durumla o kadar eğleniyordu ki, eğer bu vahşi güzelin daha fazla öfkeleneceğini bilmese kahkaha atabilirdi.

''Bileklerimi acıtıyorsunuz.''

Balım resmen öfkeden kudurmuştu. Bu adam kim oluyordu da kendisine zor kullanıyordu? Emir birkaç saniyeliğine gözlerini gözlerinden çekip kızın bileklerine odakladı. Yavaşça geri çekilip bıraktığı anda Balım hızla bibloyu tutan sağ elini kaldırınca Emir de ani bir refleksle bileğini tutup arkasına doğru kıvırdı.

''Cüssene göre fazla iddialısın. Savunma teknikleriyle ilgili ders falan mı alıyorsun yoksa?''

Emir'in pervasızca söylediği sözler Balım'ın sinirini körüklemişti. Şu lanet herif onu bir bıraksa her şey kolay olacaktı. Ama elleri sanki demir gibiydi ve bileğini milim oynatamıyordu. Emir karşısındaki bu vahşi güzelle biraz oynamak istese de yüzünde

gördüğü ifadeden kızın canını gerçekten yaktığını anladı. Sağ eliyle bibloyu alırken kızın bileğini serbest bıraktı. Balım acıyla inlerken bileğini ovuşturmaya başladı.

''Nesiniz siz? Demirden yapılmış gibisiniz. Kesin kırıldı bileğim.''

Emir bibloyu nihayet bir kenara bıraktıktan sonra Balım'ın elini ellerinin arasına alıp bileğini hafifçe ovmaya başladı. Bu temasla irkilen Balım, her ne kadar itiraz etmek istese de adamın okşayışı rahatlattığından bir şey söylemedi.

''Kötü görünmüyor. Hem merak etme, o kadar da sert davranmadım.''

''Ah, gerçekten mi? Bunun bir özür olduğunu sanmıyorum.''

''Hayır benim anlamadığım, bu kadar isteksizsen bu işi niye yapıyorsun?''

Balım kafasını bileğinden kaldırıp karşısındaki demirden yapılmış adama bakarken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

''Hangi işten bahsettiğinizi anlamadım.''

''Hadi ama! Bak, mesleğini küçümsemiyorum. Sonuçta sen ve senin gibiler mecbur kalmasanız bu yolu seçmezsiniz.''

Balım o an aklının durma noktasına geldiğine emindi. Çünkü bu adamın söyledikleri ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Gözlerini kapatıp iç çekti ve içinden söylenmeye başladı. Buraya arkadaşının doğum günü için gelmişti. Koridorda sakince yürürken birkaç erkek ve kadının kendisini kollarından tuttukları gibi bu odaya soktuklarına inanamıyordu. Ortada bir yanlış anlama vardı ama kendisini bir türlü ifade edemiyordu. Üstelik bu karşısındaki adam, kişiliğindeki deli cesaretini söndürmek üzereydi.

''Çekilin önümden!''

Sözler adetâ tıslarcasına çıkmıştı dudaklarından. Bu adamla bu otel odasında daha fazla kapalı kalmak istemiyordu. Emir keyifli bir şekilde gülmeye başladı.

''Bu sefer kendilerini gerçekten aştılar.''

''Kimler?''

''Arkadaşlarım.''

''Beni buraya tıkan o hödüklerden bahsediyorsanız buradan çıkar çıkmaz hepsini dava edeceğim. Tabi sizi de.''

Emir'in gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü. Göğsünde kavuşturduğu kollarını iki yanına bırakıp Balım'a doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla geri geri gitmek zorunda kalan Balım, sırtı duvara denk geldiğinde yutkunmamak için kendini zor tuttu. Adamın eli yüzünün sol tarafında duvara sabitlenirken diğer eli rahatça kot pantolonunun cebine girmişti. O kadar tasasız duruyordu ki, onun eğlendiğine adı kadar emindi.

''Şimdi... Sen bana aslında zannettiğim kişi olmadığını mı söylüyorsun?''

''Küçükten yataktan falan mı düştünüz?''

Emir'in gözleri büyürken gülmemek için dişlerini birbirine kenetlemişti.

''Çocukluğuma mı ineceğiz? O halde bunu yaparken...'' Göz ucuyla yatağa bakmıştı. ''Ben şuraya uzanayım, sen de yanı başımda hafızana notlar al.''

Balım'ın gözleri öfkeyle koyulaşırken iki eliyle adamın göğsüne dokunup itmeye çalıştı. O küçücük haliyle bunu yapması elbette zordu. Emir onun sağ elini tutup kalbine yaklaştırdı ve elini elinin üstünde tuttu. Bu temas Balım'ı hazırlıksız yakalayıp derin bir soluk alıp vermesine neden oldu. Gözlerini kaçırmaya çalışsa da büyülenmiş gibiydi. Bu işkence bitmeliydi. Bitmeliydi!

Emir de o anda Balım kadar etkilenmişti. Odanın ışığı yanmıyordu ve salondan gelen ışıkla hafifçe aydınlıktı. Kararlı bir şekilde geri çekilip yatağın kenarlarında bulunan lambaları yaktı. Arkasını döndüğünde nefesinin kesildiğini hissetti. Onun mücadeleci küçük güzeli, bıraktığı hâlde orada öylece kendisine bakıyordu. Gözlerinde şaşkınlık, merak ve korkunun karışımı vardı. Emir onu tepeden tırnağa süzerken bir şeylerin yanlış olduğu hissine ilk kez o an kapıldı. Bu kız escort olamayacak kadar masum ve güzeldi. Zaten kendisi de bir anlamda bunu ifade etmeye çalışmıştı. İyi de kimdi bu kız o zaman?

Balım ışıklar yandığı anda onu nihayet tam anlamıyla görebilmişti. Geniş omuzlar, nefis derecede kaslı bir vücut, çarpıcı bakışlar ve buram buram cinsellik! İlk görüşte aşkın var olduğuna inansaydı, belki de o an bunun aşk olduğunu söyleyebilirdi. Adamın az önceki gibi çok yakınına geldiğini onun sıcak nefesini yüzünde hissettiğinde fark etti.

''Sen escort değilsin.''

Balım'ı bu dünyada şaşırtacak birçok şey olabilirdi. Mars'tan dünyaya akın eden uzaylılar, sırtında melek kanatları çıkmış huysuz babası, her şey ama her şey onu şaşırtabilirdi. Ama az önce duyduğu şeye hiç hazırlıklı değildi ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakken, çapı neredeyse on santimetreyi bulan ağzıyla şoka girmiş

gibi görünüyordu.

''Lanet olsun! Tabi ki değilim! Escorta benzer bir hâlim mi var?''

''O hâlde niye buradasın?''

''Sizin o hödük arkadaşlarınız beni bu odaya zorla tıktılar. Kendimi ifade etmeye çalıştım, ama beni dinlemediler. Ayrıca az önce başka bir hödük tarafından resmen en esaslısından hakarete uğradım.''

''Hodük mü? Ben mi?''

''Evet siz!''

Emir ne yapacağını bilmiyordu. Kamera şakası olsa ancak bu kadar olabilirdi. Kendini düşünceler arasında kaybetmişken kızın hızlı adımlarla odadan çıkıp salona geçtiğini fark etti.

''Çabuk otel görevlilerini arayın. Burada sizinle bir saniye daha kalmak istemiyorum.''

''Ben de seninle olmaya meraklı değilim.''

''Ah elbette! Escort bir kız işinizi görürdü eminim.''

Balım sözcükler ağzından çıktığı an eliyle ağzını kapatmıştı. Şok olmuş ve utanmış gözlerle karşısındaki adama bakarken durumu nasıl düzelteceğini bilemedi. Niye birden bu kadar saldırgan olmuştu, anlamıyordu. Tuhaf bir kıskançlık tohumu saniyeler içinde benliğine ekilmiş, büyümüş ve onu kışkırtmıştı. Adam gerçekten feci seksiydi ve her ne kadar oradan bir an önce çıkıp gitmek istediğini söylese de, bu yabancı erkeğin yine kendisini zaptetmesini bekliyordu içten içe.

Emir cebinden çıkardığı telefonla resepsiyonu aramış ve derhâl kapının açılması emrini vermişti. İkisi de gergin bir sessizlik içinde beklerken Emir bu kızdan ne kadar etkilendiğini gizleyemiyordu. Ters bir şekilde bakmaya çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. Ani bir hareketle, yaslanmış olduğu duvardan ayrılıp kızın önünde durdu. Öfkeli, vahşi ve istekli gözlerle kızın güzel yüzünü süzdü. Ona böyle baktıkça kızın yüzündeki değişimlerden onun da kendisinden etkilendiğini görebiliyordu. Sol eliyle belini kavrarken sağ eli kızın hafifçe dağılmış dolgun saçlarına karıştı. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp dudaklarına temas etmeden önce derin ve tutkulu bir ses tonuyla konuştu.

''Madem bütün bu olanlar bir hata, bir yanlış anlama; o hâlde yollarımızı ayırmadan önce şu işi doğru dürüst yapalım.''

Balım duyduğu sözleri idrak edemeden dudaklarına kapanan sıcak ve dolgun dudakların etkisiyle gözlerini kapattı. İnatçı dudaklarının direncini kırabilmek için ıslak bir dilin dudakları üstünde gezinmesi kalan aklının da kayıplara karışmasına neden oldu. Hissettiği ısrarcı dokunuşlar titremesine neden olurken kendini düşecek gibi hissetmesiyle birlikte iki eliyle adamın yakasına yapıştı. Heyecanı tüm bedenine yayılırken ellerinin arasındaki gömlek paramparça olacak gibiydi. Balım, dudaklarından göğüslerine, oradan karnına ve bacaklarının arasına yayılan alev alev hislerle ayakta duramayacak hâle gelmişti.

Emir, ellerinin altındaki bu ateş gibi bedeni bırakmak için kendiyle mücadele ediyordu. Evet bırakmak zorundaydı. Çünkü otel görevlisi gelmek üzereydi. Çünkü bu tanımadığı kız, her ne kadar mücadeleci görünse de kendini ona teslim edecek gibiydi. Ve Allah şahitti ki, öyle bir durumda Emir'i kimse durduramazdı. Sert bir hareketle kızı kendinden ayırdı. Balım hızlı hızlı nefes almaya çalışırken yakınındaki koltuğa oturmak zorunda kaldı. Eğer ayakta kalmaya devam etseydi kesinlikle düşüp bayılırdı. Sanki bacaklarındaki güç çekilmişti. Az önce yaptığı şey kendisini kötü hissettirmesini gerektirse de hiç de öyle hissetmiyordu. Sanki hayatında ilk kez gerçekten nefes almıştı.

İkisi de kendine gelmeye çalışırken kapının açılma sesini duydular. Balım hızla saçını düzeltip ayağa kalktı.

''Emir Bey çok özür dileriz efendim. Kartın manyetiğinde sorun oldu sanırım.''

''Hayır kartta bir problem yok. Biz... Yani ben kartı nereye bıraktığımı hatırlayamadım.''

''Anlıyorum efendim. Buyrun lütfen.''

Emir kartı aldıktan sonra görevliye teşekkür etti ve çıkmasını bekledi. O gittikten sonra az önce neredeyse yiyip bitireceği kıza dönüp zoraki bir sakinlikle konuşmaya başladı.

''Eşyan falan neyin varsa al, çıkıyoruz buradan.''

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru ilerlediğinde Balım da kendine gelip çantasını bıraktığı yerden aldı ve peşinden kapıya yürüdü. Emir kapıyı açıp onun geçmesini bekledikten sonra arkasından çıkıp kapıyı kapattı. Şimdi ne olacağını ikisi de merak eder şekilde birbirlerine baktılar. Emir daha sonradan pişman olacağı bir zalimlikle konuşurken Balım'ın rengi atmıştı.

''Bir daha otelde bu şekilde dolaşma. Karşına çıkan başka bir erkek sana benim gibi davranmayabilir.''

Balım yavaşça yutkunup konuşmaya çalışırken kelimeler boğazına diziliyor gibiydi.

''Teşekkür ederim. Her ne kadar sizin yüzünüzden arkadaşımın doğum gününü kaçırmış olsam da, sonuçta odadan yine sizin sayenizde kurtuldum.''

Emir homurdanmaya benzer bir ses çıkardıktan sonra işaret parmağını kıza doğrultarak kendince göz dağı vermeye çalıştı.

''Bir daha karşıma çıkma ufaklık. Yoksa az önce yarım bıraktığım işi bitiririm.''

Arkasını dönüp asansörün düğmesine bastı. Saniyeler sonra asansöre bindiğine tuttuğu nefesini bıraktı. Eğer kız gerçekten escort olsaydı, büyük ihtimalle şu anda süitin muhtelif yerlerinde sevişiyor olurlardı. Sıkıntıyla bıraktı nefesini. Bu gece kesinlikle lanet bir geceydi.

Balım hâlâ olduğu yerde aptal aptal dururken çantasının titrediğini fark etti. Sevgili biricik lanet telefonu nihayet yaşam moduna geçmeyi başarmıştı.

''Balım neredesin? Seni kaç kere aradık haberin var mı?''

''Abicim, telefonda sorun vardı.''

''Koskoca otelde telefon mu yok? Babam evde köpürmüş durumda. Gelip seni getireceğini söyledi ama zar zor ikna ettim. Yoldayım ben, oraya geliyorum. On beş dakika sonra otelin kapısına çık.''

''Peki abi.''

Balım bezgince iç çekti ve asansörleri kullanarak aşağıya indi. Arabaya bindiğinde abisinin nasıl köpürdüğünü daha net görebiliyordu. İyi de bütün bu olanlar onun kontrolünde değil ki! Üstelik filmlerden fırlamış seksi, zorba, utanmaz, dayanılmaz, çekici, ahlâksız, serseri bir belayla muhteşem dakikalar geçirmişti. Susadığını fark edip dudaklarını yaladığında aldığı tadın çarpıcı lezzetini zevkle içine çekti. Bu küçücük tecrübe ve lanet jetlag onu iyice sersemletmişti. Kısa süre sonra uykuya daldığını, abisinin onu kucağında arabadan çıkarıp yatağına taşıdığını bile hissetmedi. Kendini rüyaların kollarına ya da daha doğru bir tabirle o hödüğün kollarına ve hâttâ insafına bıraktı.

2.BÖLÜM

Balım ertesi gün öğleden sonra iki gibi ancak kalkabildi. Daha doğrusu o saatte bile yataktan sürünerek çıkmak zorunda kaldı. Çünkü bir gece önce en son akşam üstü bir şeyler atıştırma fırsatı bulmuştu ve şimdi midesi isyan moduna geçmişti. Üstündeki minnie mouse'lu şort atlet takımına aldırmadan ayaklarını sürüyerek salona indi. Etrafta kimse görünmüyordu. Bu saatte babası ve abisi şirkettelerdi. Annesi muhtemelen bahçedeki çiçekleriyle ilgileniyordu. Başını uzatıp mutfağın girişine doğru baktı ama umduğunu bulamayınca çareyi mutfağa gitmekte buldu.

''Günaydın Balım Hanım.''

''Günaydın Berna. Annem nerede?''

''Çalışma odasında Esra Hanım'la görüşüyor.''

''Misafirimiz olduğunu bilmiyordum.''

''Yok ben yanlış ifade ettim. Telefonda konuşuyorlar demek istedim.''

''Anladım.''

Balım buzdolabından çıkardığı soğuk sütü büyükçe bir bardağa koyup yanında atıştırmak için etrafı didiklemeye başlayınca Berna gülmeye başladı.

''Şu cheesecake'ten kaldı mı?''

''Daha kahvaltı bile yapmadınız. Mideniz ağrımasın sonra?''

''Haklı olabilirsin. Tamam o zaman, bana ne verebiliyorsun?''

''Siz oturun, ben bir şeyler hazırlarım şimdi.''

Balım sütünden büyükçe yudumlar alırken Berna'yı izliyordu. Gözleri hâlâ kapanmak için fırsat kollarken onun bu hâlini gören Berna kendini tutamadı.

''Biraz daha uyusaydınız, kafanız bardağın içine düşmek üzere.''

''Hmm. Şunları yiyeyim, bu dediğini yapacağım.''

O sırada Melek Hanım içeri girince ikisi de dönüp ona baktılar. Melek Hanım bugün her zamankinin aksine daha bir şık giyinmişti. Krem rengi elbisesinin üstüne aynı renkte ince bir ceket giymiş, elinde telefonunu ve çantasını tutuyordu.

''Tünaydın Balım.''

''Tünaydın annecim. Nereye böyle iki dirhem bir çekirdek?''

''Esra'yla kahve içelim dedik. Hadi sen de hazırlan, beraber çıkalım. Yanımızda genç ve güzel bir kız olursa kendimizi daha iyi hissederiz.''

Balım gülümseyip annesinin yanağından makas aldı.

''Valla Melek sultan, ben bu hâlimle gelirsem bütün imajınız sarsılır. Ayrıca ben bugün sadece ve sadece uyumayı düşünüyorum.'

''Aslında Esra seni merak ediyordu, ama neyse başka sefere artık.''

''Esra kim?''

''Babanın yeni ortağının eşi. Biz zaten çok eskiden tanışıyoruz. Ama çok az bir araya gelirdik. Şimdi bu ortaklık işiyle artık sürekli bir arada olacağız.''

''Anladım. O zaman sana iyi eğlenceler.''

''Sağol bebeğim. Akşam görüşürüz.''

''Görüşürüz.''

Balım bütün günü gerçekten de planladığı gibi uyuyarak geçirdi. Akşam Erdem ve Turgut Bey eve geldiklerinde onun hâlâ uyuduğunu öğrendiklerinde bu duruma gülümsemekle yetindiler. Zaten Turgut Bey kızına dün gece yüzünden hâlâ kızgındı. Ama Melek Hanım her zamanki gibi onu yatıştırmayı başarmıştı. Erdem ise dün gece Balım'ı arabada iyice azarlamıştı. Gerçi o kadar sert çıktığı için pişmandı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

****

Emir şirketteki odasında önündeki dosyaları incelerken bir türlü konsantre olamamanın sıkıntısını yaşıyordu. Geçen gece gördüğü, kim olduğunu hiçbir şekilde bilmediği kızı düşünüyordu. Onun gece gibi kopkoyu gözlerini, çıkık elmacık kemiklerini, dolgun ve mis kokulu saçlarını, dudaklarının tadını ve vücudunun yumuşaklığını... Keşke gerçekten escort olsaydı da yapması gerekeni yapsaydı! Elindeki kalemi dosyaların üstüne fırlatıp koltuğunda geriye yaslandı. O geceden beri yeniyetmeler gibi küçücük bir kızı düşündüğüne inanamıyordu. Gerçi yaşını bilmiyordu ama aralarında bariz bir yaş farkı olduğuna emindi nedense. O makyajlı halinden

sıyrılmış doğal hâlini görebilseydi bu konuda daha somut ve sağlam bir şey söyleyebilirdi elbette. Asistanının aradığını gördüğünde sıkıntıyla eline aldı telefonu.

''Evet?''

''Erdem Bey geldi efendim.''

''İçeri al.''

Emir arkadaşını karşılamak için yerinden kalkıp odanın ortasına ilerledi. Ofis yeterince sıcak olduğu için ceketini çıkarmış, kravatını da gevşetmişti. Erdem gülen gözlerine bakınca sıkıntısı dağıldı ve kendini gülümserken buldu.

''Bu sefer hangi gemilerin battı?'

''Yorgunum.''

''Belli. Geçen gece iyi eğlendin anlaşılan? Kusura bakma, gelemedim.''

''Sorun değil. Zaten istekli değildin.''

Erdem, Emir'in yüzündeki yorgun ve düşünceli hâli daha dikkatli baktığında fark edebildi.

''Gece pek güzel geçmemiş gibi?'

Emir, gözleri uzaklara dalarken henüz aklından çıkaramadığı güzelliği bir kez daha hissetti teninde. Onu düşünmek bile o kadar sahiciydi ki, sanki düşüncelerinde değildi, sanki gerçekten ona dokunuyor gibiydi. Bu arada Emir'in asistanı Erdem'in içeriye girmeden önce söylediği kahvesini getirip önündeki masaya bıraktı. Bir yudum aldıktan sonra arkadaşını izlemeye devam etti. Erdem onun şu hâliyle dalga geçmezse sonradan çok pişman olacaktı.

''Çok mu ateşliydi?''

Emir içinde bulunduğu durumdan sıyrılırken Erdem'in büyük bir keyifle güldüğünü görünce kaşlarını çattı.

''Escort olduğunu düşünmem durumu daha ateşli kılacaksa evet ateşliydi.''

Erdem aldığı yudumu püskürtürken, Emir de son anda kendini kurtarmıştı.

''Yavaş olsana oğlum, mahvediyordun üstümü.''

''Nasıl ya? Senin escortla ne işin olur?''

''İşim yok zaten. Bizim dangalaklar eğlence olsun diye bana escort kız ayarlamışlar. Tabi yanlış kızı odaya kapattıklarını bilmeden!''

Erdem şok olmuş ve meraklı gözlerle arkadaşını dinliyordu.

''E ne oldu peki?''

''Hiç.''

''Anlamadım?''

''Escort olmadığı için onunla yatamadım.''

''Ha olumlu bakmıştın yani bu fikre?''

''Lanet olsun, evet. Çok güzeldi. Gözümün önünden gitmiyor.''

Erdem sessizce dinlerken Emir bir anda silkinip kendine geldi.

''Benim onu bulmam lazım.''

''Sarı çizmeli Mehmet Ağa.''

''Biliyorum, samanlıkta iğne aramak gibi. Daha önce hiçbir kızdan bu kadar etkilenmemiştim.''

''Kız mı?''

''Yani... Küçük olduğu belliydi. Ama yine de çok vahşiydi.''

''Eyvah eyvah!''

''Neyse... Partiye gelmediğine göre sen ne yaptın o gece?''

''Evdeydim. Dinlenmek iyi geldi. Ha tabi sevgili kız kardeşim aksiyon yarattığı için onunla uğraşmak zorunda kaldım ve dinlendiğim de boşa gitti.''

''Sahi, kardeşinin geleceğini söylemiştin.''

''Bir ara tanıştırırım sizi.''

''Olur.''

''Ben kalkıyorum artık. Şirkete geçeceğim.''

''Sonra görüşürüz.''

***

Balım nihayet iyice dinlenmiş, jetlag denen sinir bozucu durumu üzerinden atmıştı. Bu şekilde aklı daha iyi çalışırken o gece olanları daha net hatırlıyordu. Adamın görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Koyu renk saçlar, mavi gözler, seksi bir vücut, ağzının enfes tadı, ona tepeden bakan uzun boyu... Normalde birinden kolay etkilenen bir kız olmamıştı Balım. Evet yapı itibariyle biraz şımarıktı. Aslında kendisine sorarsanız sadece şımarık gibi göründüğünü iddia ederdi. Amerika'da kendisine sürekli birlikte bir şeyler yapmayı teklif eden o sinir bozucu erkek grubuna, en kolay kurtulacağını bildiği şekilde yani şımarık kız görüntüsüyle red cevabı vermeye çalışırdı. Onların egolarını zedeleyerek bir kez daha kendisine yaklaşmamalarını sağlamak gibi bir kurgu içinde dolanırdı. Bu genelde işe yarayan bir plan olmazdı tabi. Ama çekingen davranmak daha beter bir sonuca yol açıyordu. Aslında onun ne kadar kırılgan olduğunu, aşık olursa o kişiye derinden bağlanacağını bilen, onu en iyi anlayan Lizzie'ydi. Ah, ne kadar ne özlemişti onu şimdiden! Her anında yanında bir tek o vardı. Elizabeth, Türk baba ve İngiliz annenin tek çocuğuydu. Üniversiteye kadar ailesiyle yaşamış, sonrasında ayrı eve çıkma kararı almıştı. Ev arkadaşı bir süre sonra başka bir şehre geçince okulda panolara ev arkadaşı aradığıyla ilgili ilanlar asmış ve sonunda Balım'la tanışmıştı. Eğer Balım'ı bu kadar seveceğini bilseydi, eski ev arkadaşının çok daha önce gitmesini dilerdi elbette.

Balım Lizzie'yi hatırlayınca yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Dolabının karşısına geçip rahat bir kıyafet aramaya başladı. Askılı bir bluz seçip giydiğinde görüntüsünden pek memnun kalmadı. 1.70 boyuna bu göğüsler biraz küçük gibiydi. Bunu oldum olası dert etmişti zaten. Ama Lizzie ona her zaman fiziğinin çok güzel olduğunu söylerdi. Düşüncelerinin arasında telefonu çalınca elindeki pantolonu bir kenara bıraktı. Ekrandaki ismi görünce keyiften dört köşe olduğu söylenebilirdi.

''Lizzie! Ben de tam seni düşünüyordum. Nasılsın?''

''İyiyim canım. Asıl sen nasılsın? Hasret giderebildin mi ailenle?''

''Gayet iyiyim. Evet hasret giderdik; ama seni şimdiden çok özledim.''

''O hâlde sana güzel bir haber vereyim. Yarın sekize çeyrek kala uçağım var. Yanına geliyorum.''

Balım duyduklarına inanamayıp çığlık atınca Lizzie hattın diğer ucunda küçük çaplı bir

kulak problemi yaşadı.

''Sanırım oraya geldiğimde bir kulak doktoruna görünmem gerekecek.''

Balım neşeli bir kahkaha attı.

''Doktor masrafların benden. Bu arada sen nasıl izin aldın?''

''Babama biraz şirinlik yaptım diyelim. Seni ne kadar sevdiklerini düşününce ikna etmem çok da zor olmadı.''

''Harika! Ne kadar kalacaksın peki?''

''Henüz bilmiyorum, o yüzden dönüş biletimi almadım.''

''Nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum. Bir an önce zaman geçse.''

''Merak etme. Göz açıp kapayıncaya kadar orada olacağım. Seni seviyorum Bal Böceğim.''

''Ben de seni Kraliçe Elizabeth.''

İkisi de keyifli bir şekilde telefonu kapattılar. Balım az önce bıraktığı pantolonunu hızla üstüne geçirdi ve koşar adımlarla salona indi. Annesine Amerika'daki ev arkadaşının geleceğini ve her zamanki güzel yemeklerinden hazırlamasını istedi. Bu sırada evde unuttuğu bir dosyayı almak için gelen Erdem, onların son konuşmalarını duyunca takılmadan edemedi.

''Allah'ım bu ev bir baş belasını bile kaldıramıyorken ikincisiyle baş edebilmemiz için bize sabır ver.''

Balım Lizzie'yi o kadar çok seviyordu ki, onu koruma ihtiyacı hissetti.

''Yeryüzündeki herkes için bu tabiri kullanabilirsin ama Lizzie bu kategorinin çok dışında kalıyor. Eminim onu tanıdığın zaman bu söylediklerin için derin bir pişmanlık duyacaksın.''

''Vay! Arkadaşını da koruyor hani! Bitanem, bu söylediklerinin saçmalıktan ibaret olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Üniversiteli bir ergenin baş belası olmak dışında başka bir meziyeti olmadığına bahse girerim.''

Balım bu kez ciddi anlamda bozulmuştu. Çünkü abisi hem kendisine hem de biricik arkadaşına baş belası demekle kalmamış, bir de onları ergen kategorisine sokmak gibi bir gaflette bulunmuştu.

''Demek kardeşin baş belası bir ergen? Bundan sonra seninle konuşmayacağım.''

Balım'ın nadiren ciddi tepki verdiği durumlar olurdu ve böyle durumlarda ona geri adım attırmanın çok zor olduğunu en iyi Erdem bilirdi. Fazla ileri gittiğini düşünerek kız kardeşini kollarının arasına çekti. Balım en başta dirense de o kollara sığındı, ama az önceki ciddiyetinden de taviz vermedi.

''Afedersin bitanem. Sana öyle demek istememiştim.''

Balım başını abisinin göğsünden kaldırıp küçük çocuklar gibi dudaklarını büzdü.

''Peki ya Lizzie'ye?'

Erdem bir saniye kadar annesine baktığında mesajı alarak Balım'a çevirdi bakışlarını.

''Eee.. Ona da öyle demek istememiştim. Bu durum için gerçekten üzgünüm.''

Balım'ın yüzüne tekrar sevimli ifadesi gelince abisinin yanağını onun o çok sevdiği şekilde sulu sulu öptü.

''Az önceki sözlerimi geri alıyorum seni küçük cadı.''

''Ya!''

''Şu sulu öpücüklerin yüzünden karizmam çiziliyor.''

''Çizilsiiin.''

Balım sinsice gülerken, bu şekilde abisini kadınlardan uzak tutmaktan büyük bir zevk alıyordu. Erdem dosyasını alıp tekrar şirkete döndüğünde Balım da annesiyle birlikte yapılacak olan yemeklerle ilgili bir liste oluşturmak için verandada ki koltuklara geçtiler.

****

O akşam Lizzie'ye hediye almak için annesinin her zaman tercih ettiği mağazaya gitti. Ne alacağı konusunda kararsızdı. Bedenleri aynı olduğu için beğendiği birkaç elbiseyi alarak kabinlerden birine girdi. Kabinler mağazanın erkek giyim bölümünün kendi kabinleriyle aynı bölgedeydi. Telefonuna mesaj gelince çantasında onu ararken farkında olmadan erkek bölümüne ait kabinlerden birine girdi. Kapının tam kapanmadığını bile fark etmemişti. Üstündekileri çıkarıp iç çamaşırlarıyla kaldığı bir

anda, elini elbiselerden birine atacakken kapının açıldığını fark edip arkasını döndü. Sanırım o an en hızlı kızarma rekoru Balım'daydı. Bir erkeğin onu o hâlde görmesine mi utansın, yoksa o erkeğin birkaç gündür düşüncelerini istila eden erkek olduğuna mı yansın, gerçekten bilmiyordu.

Emir o gün Balım'ı bir süreliğine de olsa aklından çıkarabilmek için, tıpkı kadınların yaptığı terapiden nasiplenmek adına birkaç takım elbise almaya karar vermişti. Her ne kadar gardrobunda henüz hiç giymediği sayısız takım olsa da bunlara birkaç tane eklemenin zararı olmazdı. Yakın zamanda birkaç önemli kokteyle katılacağı için tam isabetli bir karar olmuştu. Onu nerede ve nasıl bulacağını kara kara düşünürken, bir mağazada, üstelik erkekler kabininde, hâttâ nerdeyse çıplak hâlde karşısında görünce bütün kanının kaynadığını hissetti.

''Emir Bey bunları da denemenizi öneririm.''

Kendisiyle her zaman ilgilenen mağaza müdürünün sesini duyduğu anda hiç düşünmeden kabine girip kapıyı kapatınca içeride derin bir sessizlik ve gerginlik oldu. Balım konuşamayacak kadar sarsılmıştı. Üstelik yarı çıplak vaziyette olduğunun bilincinde bile değildi. Çünkü şu an delicesine atan kalbi ve vücudundaki karıncalanma aklını dağıtıyordu. Karşısındaki bu süper ötesi seksi adamın yine aynı seksilikteki sesini kendisine yıl gibi gelen uzun bir süreden sonra tekrar duyunca az da olsa kendine gelebildi.

''Şimdilik bunlar yeterli. Yardıma ihtiyacım olursa seslenirim.''

''Peki Emir Bey.''

Emir tüm dikkatini Balım'a verip onu tepeden tırnağa incelemeye başladı. İstese bu kadar şanslı olamazdı. Günlerdir düşüncelerini alt üst eden kızla daracık bir kabinde baş başaydı. Deli gibi merak ettiği vücudu enfes bir şekilde karşısındaydı. Siyah dantelli takım iç çamaşırı ise bir erkeğin aklının sınırlarını zorluyordu. O geceki gibi yavaş bir hareketle üstüne yürürken onu yine duvarla arasına sıkıştırmıştı. İki elini kızın başının yanına sabitleyip yüzünü ona eğdiğinde, sadece bakışlarıyla onu yudum yudum içeceğinin sözünü verir gibiydi.

''Sana o gün söylediğim şeyi hatırlıyor musun?''

Balım içinde bulunduğu şoktan nasıl çıkacağını henüz bulamamıştı. Nefes aldığından bile emin değildi. Zor da olsa nihayet kendi sesini duyabilmişti.

''Hangisinden bahsediyorsunuz?''

Emir bir süre Balım'ın davetkâr dudaklarını süzdü. Balım o kısacık bakış karşısında elinde olmadan dudaklarını yalayınca Emir sesli bir nefes verdi. Baş parmağıyla yumuşak dudakların üzerinde gezinirken dudaklarını kızın boynuna yaklaştırdı, ama temas ettirmeden sadece nefesini bıraktıktan sonra konuşmaya başladı.

''Bir daha karşıma çıkarsan diye başlayan cümlemi hatırlıyor musun?''

Balım'ın titreyişleri hızla en üst seviyeye yaklaşırken adını bile hatırlamaktan acizdi o anda. Kendisinin bile farkında olmadığı şekilde başını hafifçe hayır anlamında salladı. Emir ona o kadar yakınken kendini frenlemek istemiyordu. Dudakları dudaklarını bulduğunda Balım'ın iç çekişi kulaklarına doldu. Bu saniyelik ses onu o kadar tahrik etmişti ki iki eliyle onu belinden tutup kendine yapıştırdı. Nihayet onu tutmuştu, çünkü Balım artık kendini taşıyamaz hâle gelmişti. Belinden kavrandığı anda ayak uçlarında yükselmek zorunda kaldığından dengesini sağlayabilmek için yine o gece yaptığı gibi Emir'in gömleğinin yakalarına yapışmıştı. Kızın, kendisini ona bıraktığını belli eden sert tutuşu Emir'in içindeki ateşi körüklerken, onu daha da sert öpmeye başladı. Sağ bacağını eliyle kavrayıp beline doladı ve vücudunu duvara dayayıp yapabildiği kadar bacaklarının arasına yerleşti. Dudaklarını birbirlerinde ayırmadan, ilkel bir ihtiyaçla birbirlerine doymaya çalışırlarken o şekilde ne kadar durduklarını ikisi de bilmiyordu. Fakat dışarıdan gelen, Emir o andan itibaren bu sesten nefret etmeye başlamıştı, mağaza müdürünün sesiyle kana kana içtiği dudaklardan ayrılmak zorunda kaldı. Nefesini düzenlemesi hiç kolay değildi. Neredeyse üstüne çıktığı kızın birbirine girmiş saçları, büyük bir zevkle örselediği kızarmış dudakları konuşma yetisini kazanmasını zorlaştırıyordu. Kendine sadece birkaç saniye verdi. Sesinin olabildiğince düzgün çıkması için kendini zorladı.

''Bu hoşuma gitmedi, diğerini deneyeceğim. Gerekirse seslenirim.'

Müdürün onaylayan sesinden sonra kollarındaki kıza baktığında, onun da içinde bulundukları büyüden çıkmaya başladığını gördü.

Balım bir ahtapot gibi sarıldığı adamı bırakma vaktinin geldiğini anlayınca sandalyenin üstüne bıraktığı bluzunu alıp göğüslerini kapattı. Şu durumda ateşten erimek yerine sinirlenmeye ihtiyacı vardı. Tanımadığı birine ikinci kez isteyerek karşılık vermişti. O kadar erimiş kıvamdaydı ki doğru düzgün sinirlenemiyordu bile.

''Bu kez sizi kesinlikle dava edeceğim!''

''Ben de çoktan etmişsindir sanıyordum.''

''Dışarı çıkarsanız giyineceğim.''

''Ama ben böyle iyiyim.''

Bu adamın gülümseyişi gözlerini kamaştırıyordu. Tuhaf bir şey, ona kızmasına engel oluyordu. Eğer kendini bırakırsa, bir mağazanın kabininde tanımadığı bir erkekle, üstelik yarı çıplak bir hâlde neredeyse sevişecekken, bunun verdiği ahlâksız hazza deliler gibi güleceğini biliyordu.

''Önce giyin.''

Balım, söyledikleri arasında en mantıklısının bu olduğunu kabul ederek hızlı bir şekilde üzerini giyindi.

''Çıkıp etrafa bakacağım. İşaret verince çıkarsın.''

Balım onayladığını belli eder bir şekilde başını sallayınca Emir de kapının kilidini çekip dışarı çıktı. Neyse ki mağaza büyük olduğu için yakınlarda kimse görünmüyordu. Görebildikleri de zaten kendilerinden uzaktaydı. Onun işaretiyle dışarı çıkan Balım elinde tuttuğu elbiselerle seri bir şekilde kasaya doğru gidecekken yine aynı engele takıldı. O sırada yanlarına gelen mağaza müdürüne Balım'ın elindekileri verip, kabinde kalan takımlarla birlikte paketlenmesi ve kendi evine gönderilmesi talimatını verdi. Balım bu kendini beğenmiş zorba adamın elinden kurtulmaya çalışsaydı muhtemelen herkese güzel bir malzeme vereceğini biliyordu. O yüzden sadece yüzüne oturttuğu maske misali gülümsemesine buz gibi bir ses eşlik etti.

''Kolumu bırakırsanız kendim yürüyeceğim. Az önce zaten yeterince rezil ettiniz mağaza müdürüne.''

Emir bu sözler üzerine fazla üstelemeden Balım'ın kolunu bıraktı ve birlikte mağazadan çıktılar. Onu kendisiyle asansöre binmeye, hâttâ otoparka inmeye ve hâttâ kendi arabasına binmeye mecbur bıraktı. Bir eşya gibi sürüklenmek Balım'ı çileden çıkarmıştı.

''Az önceki uygunsuz durumdan kurtulduğumuza göre neden arabanıza binmek zorunda olduğumu açıklayın.''

Emir arabayı çalıştırdıktan sonra dönüp yanındaki nefis yaratığa baktı. Bakışları bacaklarına kayarken, kabinde her noktasını gördüğü hâlde şu an kot pantolona mahkum olmuş olan güzellikleri yutkunarak izledi.

''Eğer gerçekten bir escort olsaydın işim çok daha kolay olurdu.''

Balım yine o iğrenç kelimeyi duyunca tiksindiğini belli eden bir ifadeyle baktı karşısındaki adama.

''O gece o otel odasında itirazlarını dinlemez, saatler sürecek olan zevk denize atlardım. Tabi seni de beraberimde götürürdüm.''

3.BÖLÜM

Balım eve döndüğünde kimseye görünmeden odasına geçti. Son birkaç gün içinde yaşadıkları onu çok yormuştu. Adam dışarıdan bakıldığında gayet nazik birine benziyordu. Ama söz konusu kendisi olunca dengesiz birtakım hareketlerle onu bozguna uğratıyordu. Ondan nefret etmesi gerekirken şimdi yatağına sırt üstü uzanmış, neredeyse tavanla aralarında duygusal bir bağ oluşmaya başlamıştı, o hödük adamın dokunuşlarını ve öpücüklerini düşünüyordu . Küçücük bir dokunuşla, bir bakışla bile adamın karşısında erime evresine geçiyordu. Hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ah evet, bugün nihayet adını öğrenmişti. Farkında olmadan ismini mırıldanıyordu. Sonra bu durumdan hiç hoşlanmadığını belli eder şekilde yastığı yüzüne kapattı.

Bütün bunlar olurken Lizzie'nin hediyesini de alamamıştı. Aslında teknik olarak almıştı, ama şu an elbiselerin hepsi o Emir denen kendini beğenmiş yakışıklı herifteydi. Üstüne bir bardak soğuk su içse hiç fena olmazdı.

****

Lizzie'nin geleceği gün, Erdem Balım'ı yalnız bırakmak istemediği için onu havaalanına kendisi götürdü. Uçağın inmesine henüz on beş dakika kadar vardı. Kafelerden birine oturup soğuk bir şey içerek zamanın geçmesini beklediler. Balım saatine baktığında sabırsızlığı yüzünden okunuyordu.

''Hadi kalkalım artık. Beni göremezse üzülür.''

''Çocuk olsa kimse onu almaya gelmediği için korktuğunu düşünürdüm, ama senin de dediğin gibi senin sevgili Lizzie'n bir ergen bile olmayacak kadar yetişkindi, öyle değil mi?''

Erdem hızını hiç kesmeden alaycı bakışlarla kardeşine bakıyordu. Söylediği her bir

kelimede yüzünün öfkeyle çarpıldığını görmek onu daha da keyiflendiriyordu. Ama yine de kıyamadığı için daha fazla devam etmedi.

''Peki benim hırçın kardeşim, düş bakalım önüme.''

Balım sinirle saçlarını savurarak önüne geçince sırıtmasına engel olamadı. Balım'ı burada bekleyeli daha bir hafta bile olmamıştı. Neydi bu küçük kızlardan çektiği, hiç anlamıyordu. Balım'ın boyu Erdem'in boyundan kısa olduğu için önlerindeki kalabalık nedeniyle çıkış kapısını görmesi pek mümkün olmuyordu. Erdem ise rahatlıkla çıkanları görebiliyordu. Elinde büyükçe bir valizle kapıdan çıkan sarışın bir kız dikkatini çekti. Gerçek sarışın olduğu ilk anda göze çarpıyordu. Üstündeki uzun yazlık elbisesinin uçları o yürürken bir şelale gibi dalgalanıyordu ayaklarının altında. İç çektiğinin farkında bile değildi. Erdem'in çok fazla ilişkisi olmamıştı. Olanlar da ortalama iki üç yıl denilecek kadar uzun sayılabilirdi. Şimdiye kadar hiçbir kadın kendisini bu kadar heyecanlandırmamıştı. Üstelik bu kadını göreli sadece saniyeler olmuştu. Daha dikkatli bakınca onun neredeyse kardeşiyle aynı yaşta olabileceğini tahmin etti. Meraklı gözlerle etrafına bakıyordu. Belli ki birinin kendisini karşılamasını bekliyordu. O sırada birinin kendisini heyecanla dürtüklediğini fark etti.

''Geldi işte! Ya çekilsene abi!''

Erdem içinde bulunduğu durumdan sıyrılıp kardeşinin gittiği yöne bakınca, az önce izlediği sarışın kızın da kardeşine heyecanla gülümsediğini gördü. Olamaz! Hakkında neler neler söylediği ve düşündüğü kız, az önce büyük bir beğeniyle baktığı ve onu heyecanlandıran kız olamazdı! Olduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. Tuhaf bir gerginlik içinde iki arkadaşın birbirlerine sarılmalarını ve oradaki seremoniyi bitirip yanına gelmelerini bekledi.

Balım bir yandan hızlı hızlı konuşurken bir yandan da Lizzie'yi çekiştiriyordu. Erdem'in yanına geldiklerinde sevinçle parlayan gözlerini abisine çevirdi.

''Seni Lizzie'yle tanıştırayım. Lizzie bak bu da benim abim.''

Lizzie gülen gözlerinin dikkatini karşısındaki adama verdi. Gülüşündeki en ufak hareketi bozmamak için büyük çaba sarf ederken elini uzattı. Erdem onun gülüşündeki sıcaklığa o kadar kapılmıştı ki yine dürtüldüğünü fark etmedi.

''Abi? Hortlak mı gördün ya?''

Erdem kendine gelip bakışlarını önce kardeşine, ardından tekrar Lizzie'ye çevirdiğinde boğazını temizledi.

''Merhaba, ben Erdem. Hoş geldin.''

''Ben de Lizzie. Memnun oldum.''

''Türkçe'n çok iyi.''

''Babam Türk olduğu için Türkçe'yi bir Türk gibi konuşabiliyorum. Gerçi yarı yarıya Türk'üm zaten.''

Lizzie heyecanını bir parça üstünden atabilmiş ve rahatlamıştı. Erdem valizini alıp arkalarından ilerlerken içinde anlam veremediği bir sıkıntı vardı. Sanki ona sarılmak istiyor, ama birtakım engeller etrafını kuşatıyordu. Üstelik bu kız kardeşinin arkadaşıydı. Yani yarı yarıya kardeşi sayılırdı. Bu düşünce hiç hoşuna gitmedi.

Nihayet eve geldiklerinde Balım aynı heyecanla Lizzie'yi bu kez anne ve babasıyla tanıştırdı. Ardından mutfaktaki yardımcılarına da arkadaşının onun için ne kadar önemli olduğunu vurgulamayı unutmadı.

Balım Lizzie için kendisine yakın olsun diye, aynı katta misafirler için kullanılan odayı hazırlatmıştı. Onun yerleşmesine yardım etti. Lizzie çok yorgun olduğu için önce duş almak istediğini, daha sonra yemeğe katılacağını söyledi.

Duş gerçekten çok iyi gelmişti. Valizinden çıkardığı rahat elbiselerden birini giydikten sonra çok hafif bir makyaj yaptı. Saçlarını fazla kurutmadı. Her zaman biraz nemli kalmasını severdi. Balım'ın yanına gitmek için odasından çıkarken Erdem'le karşılaştı. Midesinde anlam veremediği kıpırtılar, dizlerinin titremesine neden olurken yüzüne sakin bir gülüş kondurmayı başardı.

''Merhaba.''

''Merhaba. Balım'ı arıyorsun sanırım?''

''Evet. Yemeğe birlikte ineriz diye konuşmuştuk.''

''Anladım.''

Havadaki elektrik gözle görülür bir biçimde artıyordu. Erdem bu yaşında, tıpkı bir ergen gibi davrandığına inanamıyordu gerçekten. Elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen, gözlerini sürekli kaçıran heyecanlı genç bir erkek gibiydi.

''O hâlde yemekte görüşürüz.''

Lizzie hafif bir baş selamıyla gülümseyip Balım'ın odasına geçti. Biraz sohbet ettikten sonra salona indiklerinde herkesin masada hazır olduğunu gördü. Yine o tanıdık sızı

bedeninden geçerken Erdem'e bakmamak için kendini zorladı. Masadaki yemeklere övgüler yağdırdı. Ailesiyle Türkiye'ye geldiği zamanlarda Türk yemeklerinden bir hayli nasipleniyordu. Ama bazı yemeklere farklı bir el dokununca, normalinden daha enfes olabiliyordu. Yemeklerin hepsinin Melek Hanım tarafından yapıldığını öğrenince şaşırdı. Bu kadar yardımcı varken niye hepsini kendisi yapmıştı, anlayamamıştı. Dışarıdan bakıldığında ne kadar elit olduğu göze çarpan birinin mutfağa girip böylesine harikalar yaratacağı pek kimsenin aklına gelmezdi.

''Eh, artık bu akşam kahvemi Lizzie kızımın elinden içerim.''

Lizzie gülümseyip ayağa kalktığında Melek Hanım kocasını hafifçe tersledi.

''Turgut saçmalama lütfen. Kız misafirliğe gelmiş, sen ona kahve yaptırıyorsun.''

''Ne var canım? Hem o misafir değil ki, evin kızı.''

Sırayla kızına ve Lizzie'ye bakıp göz kırpmıştı.

''Orası öyle tabi ki. Ama kız Türk kahvesi yapmayı biliyor mu ki acaba?''

Lizzie bu tatlı ikilinin atışmasından keyif almıştı. Balım'ın anlattığı kadar vardı gerçekten de.

''Biliyorum tabi ki Melek teyze. Babam sayesinde yarı yarıya Türk değil, tam anlamıyla Türk'üm ben.''

Herkes gülümseyince elinde olmadan Erdem'e kaydı bakışları. Ona ne oluyordu böyle? Nesi vardı? Daha ne kadar süredir tanıyordu ki onu? Üç saat? Beş saat? Annesi ona hep, erkeklere hemen kapılmamak gerektiğini söylerdi. Gerçi kendisi de babasına ilk görüşte aşık olup, ailesini karşısına almış ve evlenmişti. Sonradan onlar da babası Özgür Bey'i sevmeye başlamışlardı. Tabi bu nutukların ortasında Lizzie her zamanki gibi ona babasıyla olan evliliğini hatırlattığında Caroline pes ederdi. Çünkü söz konusu kocası olduğunda dünya duruyordu onun için. Şimdi benzer bir şeyin minik tohumlarının ekildiğini düşünürken kendini fazlasıyla savunmasız hissediyordu.

Balım kolundan tutup onu aile ablukasından çekip çıkardığında bir parça nefes alabilmişti. Halasından öğrendiği şekilde kahveleri yaparken Balım'ın kendisine gülen ve eğlenen gözlerle baktığını görünce o da gülümsedi.

''Ne?''

''Burada olduğun için o kadar mutluyum ki. Bence sen birkaç ay burada kal.''

''Yok artık! Hem sen okula dönmeyi düşünmüyorsun galiba?''

''Hmm. Amerika'yı hiçbir zaman çok sevemedim. İnsanın gerçekten de memleketi gibisi yok. Ama tabi okulu bitirmem lazım. Bu son sene.''

''Sana güveniyorum. Bunlar hazır.''

Lizzie kahveleri tam da Türk geleneklerine göre önce Turgut Bey'e ve Melek Hanım'a, en son da, Tanrı kalbini korusun, Erdem'e vermişti. Genç adam tepsiden kahveyi alırken göz göze geldiklerinde Erdem'in gözünde bir sahne canlandı. Ailesiyle Lizzie'yi anne ve babasından istedikleri sahne. Bir anda kaşlarını çatıp bir şeyler mırıldanınca Balım'ın dikkatini çekti.

''Ne oldu abi? Yoksa kahveyi beğenmedin mi?''

Erdem bir anlık bir şaşkınlıkla, az önce içtiği kahveden başını kaldırıp kardeşine baktı.

''Gayet güzel olmuş. Eline sağlık Lizzie.''

''Afiyet olsun.''

''Tüh! O kadar da söylemiştim hâlbuki senin kahvene biraz aroma katsın diye.''

Balım alaycı bir şekilde gülerken Lizzie de bir Balım'a bir Erdem'e bakıyordu.

''Ne aroması?''

Erdem Lizzie'ye döndüğünde çatık kaşları yumuşamıştı.

''Aroma derken tuzu kastediyor.''

''Ama tuzu beni istemeye gelen erkeğin kahvesine koymam gerekmiyor mu? Yani en azından halam böyle söylemişti.''

Turgut Bey ve Balım kahkahayı basarken Lizzie hâlâ tam olarak anlayamamıştı.

''Yahu bu kız çok eğlenceliymiş be! Lizzie sen hep burada kal. Nasılsa evimiz büyük.''

Melek Hanım Lizzie'nin aynı şaşkınlıkla baktığını görünce olaya karışmadan edemedi.

''Lizzie'cim doğru biliyorsun. Tuz kahve için tam da bu amaçla kullanılır.''

''Yalnız abi, hak etmiştin ama neyse artık bir dahaki sefere.''

Erdem kaşlarını çatmış, kardeşine bakmaya devam ediyordu. Gözleriyle adetâ onu uyarıyordu. Ama Lizzie'nin merakı baskın çıkınca bundan kurtuluşu olmadığını gördü.

''Şimdi Lizzie'cim, benim bu çok bilmiş abim, senin şımarık bir ergen olduğunu söyleyip arkandan atıp tutmuştu. Ama gözlemlediğim kadarıyla söylediği her sözü yutmuş görünüyor.''

Lizzie sakin bir hareketle başını Erdem'den yana çevirince genç adamın çaresiz ve mahcup hâlini gördüğünde, onun gerçekten de Balım'ın dediği şekilde düşündüğünü anlamış oldu. Her ne kadar Erdem özür diler bakışlarla bakıyorsa da, içten içe bu duruma sinirlenmişti. Gerçi Erdem onu tanımıyordu. Tanımadığı biri hakkında gelişigüzel bir yorum yapmıştı. Böyle düşünmeli ve kafasına takmamalıydı. Ama onun tarafından şımarık olmayı bırakın bir ergen olarak görülmek bir hâyli canını sıkmıştı. Tabi o an bu hissettiklerinin tam tersini göstererek gülümsedi.

''Aslında böyle düşünmekle haklı. Balım'la aynı yaştayız ne de olsa.''

Bu sözler ortamdaki herkes için normaldi. Ama Erdem bu sözleri duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Lizzie ona üstü kapalı bir şekilde onu bir abi gibi gördüğünü söylemişti sanki. Bir türlü içemediği kahvesini bırakıp yerinden kalktı.

''Benim çıkmam gerekiyor.''

''Nereye bu saatte?''

Balım yine bilindik tepkisini göstermişti. Bu kadar geç bir saatte bir erkeğin gideceği yer sayılıydı ne de olsa.

''Seni ilgilendirmez ufaklık.''

''Yoksa randevun mu var?''

Balım bariz bir korku ve sinirle bu soruyu sorarken Erdem'in bakışları Lizzie'nin bakışlarını bulmuştu. Genç kızın ne düşündüğü belli olmuyordu. Zaten hemen kahvesini eline almış ve göz temasını kesmişti.

''Kızım sen niye bu kadar karışıyorsun bu adama? Genç adam değil mi? Tabi ki randevusu olacak.''

Balım babasına sinir olmuş bakışlarla bakarken tekrar abisine çevirdi bakışlarını. Erdem ortamdaki gerginliğin daha fazla uzamaması ve o an kesinlikle yalnız kalıp nefes alabilmesi için bir an önce evden çıkmasını gerektiğini biliyordu. Herkese iyi geceler dileyip arabasına atladı ve nereye gideceğini bilmeden sadece sürdü.

***

Balım ertesi gün kahvaltı masasında yeni ortaklıkla ilgili şeyleri dinledi. Aslında pek ilgisini çekmiyordu. Ama o akşam ortaklığı kutlamak ve ailelerin kaynaşması için yemeğe davet edilmişlerdi. Balım en başta onsuz gitmelerini, Lizzie'yle vakit geçirmek istediğini söylemişti, ama Turgut Bey bunun aile için önemli olduğu konusunda diretince pes etti. Zaten hemen Lizzie'ye dönmüş, onun da ailenin bir parçası olduğunu ve kendileriyle birlikte yemeğe geleceğini söylemişti. Eh, en azından Balım o sıkıcı yemeğe Lizzie sayesinde katlanabilecekti.

Akşam için gül kurusu renkte, omuzlarını kalın bir bant şeklinde yanlarından saran diz üstünde biten bir elbise giydi. Saçlarını Lizzie'ye yaptırdı. Lizzie dağınık topuz konusunda çok başarılıydı. O da hafif bir dekoltesi olan krem rengi bir elbise seçmişti. İşlemelerinde gümüş tonların olduğu sade ve şık bir elbiseydi. Saçlarını dalga yapıp arkasında yarım bir şekilde tutturmuştu.

Erdem aşağıda kızların inmesini beklerken Lizzie'nin ne giymiş olabileceğini düşünüyordu. Kendisi geceye uygun şık bir takım giymişti. Bir aşağı bir yukarı yürüyor, annesinin dikkatini çektiğini fark etmiyordu. Melek Hanım ondaki gerginliğin farkındaydı. Bunun Lizzie ile ilgili olduğunu düşünüyordu. Ama belki de yanılıyordu.

Erdem topuklu ayakkabının çıkardığı iç gıcıklayıcı sesi duyduğunda merdivenlere doğru döndü. Balım neşeli bir şekilde inerken arkasından da Lizzie geliyordu. İstemeden yutkundu. Zaten güzeldi, ama bu sefer çok... Tarif bile edemiyordu. Sanki sadece ikisi bir çift olarak bir davete gidiyorlardı. Onun merdivenlerden inişini izlemek bile zevk veriyordu genç adama.

''Şunlara bak Melek. İkisi de bir içim su olmuşlar. Allah kolaylık versin ileride kocaları olacak adamlara.''

''Gerçekten de çok güzel olmuşsunuz kızlar. Valla bu akşam çok sönük kaldım ben.''

Melek Hanım yalandan dudaklarını büzünce Turgut Bey fırsatı kaçırmadı. Karısı bu gece muhteşemken yerinde duramıyordu zaten. Onu belinden tutup dudaklarına bir öpücük kondurduğunda Melek Hanım son hızla kızarırken Erdem, Balım ve Lizzie de başlarını öne eğmiş, gülümsemelerini engellemeye çalışıyorlardı.

''Turgut! Ne yapıyorsun çocukların önünde?''

''Karımı öpüyorum. İzin mi alacaktım bir de?''

''Biraz daha kalırsak babam annemi yatak odasına taşıyacak.''

Erdem kendini tutamayıp konuştuğunda Melek Hanım da oğlunun koluna vurdu.

''Terbiyesiz.''

Herkes kahkahaya boğulurken Melek Hanım önden ilerlemeye başlamıştı. Çünkü gülmesi an meselesiydi ve böyle bir koz vermek istemiyordu.

****

''Benim yakışıklı oğlum.''

Emir aynadan annesine bakıp gülümsedi. Kravatını bağlarken bir yandan da annesiyle konuşuyordu.

''Esra Hanım yine gözlerimi kamaştırıyorsunuz.''

''Babanın da gözleri kamaşsa hiç fena olmaz.''

Emir gülümseyip annesine sarıldı.

''Işıltından gözlerinin kör olacağına bahse girerim.''

Esra Hanım gülümseyip oğlunu öptü. Aşağıya inip son hazırlıkları kontrol etti. Misafirlerin geldiğini görünce eşiyle birlikte kapıya kadar çıktı.

''Hoş geldiniz.''

''Hoş bulduk.''

Esra Hanım arkadan gelen iki kıza dikkatle baktı. Eğer tahmini doğruysa koyu renk saçlı kız Balım olmalıydı. Gerçekten çok güzel bir kızdı.

''Esra nerede senin bu oğlun?''

''Senin oğlun değil çünkü.''

Esra Hanım'ın tatlı sert çıkışı herkesi güldürdü. O sırada Emir de merdivenlerden inerken önce Erdem'i gördü. Ona gülümseyip Turgut Bey ve Melek Hanım'a döndü.

''Baban da tam seni çekiştiriyordu.''

''Her zamanki gibi yani?''

Emir'in sözleri gülüşmelere yol açarken havada tuhaf bir elektrik hissetti. Salonun girişindelerdi ve kapıya yakınlardı. Kapı tarafı biraz karanlıkta kalıyordu bulunduğu yere göre. Erdem'in omzunun üstünden geriye baktığında bir çift tanıdık gözün şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. Gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı. O kızı görüyor olamazdı. Etraftaki sesler uğultu hâlini almıştı. Ne kadar süre o şekilde kaldığını bilmiyordu. Omzundaki temasla Erdem'in sesini duydu.

''Seni kardeşimle tanıştırayım. Balım. Balım bu da benim yakın arkadaşım Emir.''

Emir bütün bunların bir rüya olduğuna emindi. Aslında bunun kabustan öte olmayacağını düşünüyordu. Sevişmek için çıldırdığı kız, ortak olacakları ailenin kızıydı, yakın arkadaşlarından birinin kardeşiydi. Ne talih ama!

Balım onu gördüğü andan beri istemsizce titriyordu. Sanki herkes ikisi arasında olanları biliyordu. Vücuduna ateş basmıştı. Farkında olmadan eliyle Lizzie'nin bileğini tutmuştu. Sanki düşecek gibiydi. Nefesi sıklaşınca Erdem'in kendisine doğru geldiğini gördü. Erdem endişeyle kardeşine bakıyordu.

''Bitanem iyi misin?''

Yüzünde hissettiği şefkâtli eller kendisini toplamasını sağladı. Kendini zorlayarak abisine baktı.

''İyiyim. Başım döndü galiba.''

''Salona geçelim de otur şöyle. Hay Allah, herkesi ayakta tuttuk.''

Esra Hanım öne geçip onları koltuklara yönlendirdi. Hizmetçiden su istemeyi de ihmal etmedi. Melek Hanım kızındaki bu ani değişikliği fark etmiş, ancak sebebini anlamamıştı. Zaten o sırada düşündüğü tek şey kızının iyi olmasıydı.

''Eğer kendini iyi hissetmiyorsan Erdem sizi eve bıraksın.''

Balım annesinin sesini duyunca elindeki bardağı önündeki cam masaya bıraktı.

''Yok, iyiyim ben.''

''Emin misin?''

''Tabi ki.''

Balım annesine güven verircesine gülümsedi. Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı.

Herkes yerini alınca aile büyükleri her şeyin normale döndüğünü düşünüp yemek öncesi bir şeyler içerek sohbete başladılar. Balım gözlerini özellikle anne babaların üzerinde tutup başka yere kaymaması için çaba sarf ediyordu. İçinde taşmaya hazır bir şeyler vardı ve bir an önce dışarı çıkıp nefes almazsa bu kez gerçekten bayılacaktı. Dayanamayıp ayağa kalkınca odadaki sesler bir anda kesildi. Esra Hanım ev sahibi olarak ilgisini göstermeye çalıştı.

''Bir şeye mi ihtiyacın var Balım?''

''Eee... Lavaboyu kullanmam gerekiyor.''

''Elbette. Emir misafirimize yukarı kattaki banyoyu göster lütfen.''

Balım nefes almak istemişti, boğulmak değil! Hiç değilse o kalabalıktan biraz uzaklaşmak bile yeterliydi. Sessizce merdivenlere yürürken ensesine batan hâyâli iğnelere lanet ediyordu. Üst kata çıktıklarında istemese de Emir'e doğru döndü. Lanet olsun bin tane kapı vardı bu katta. Hangisinin banyo olduğunu nereden bilecekti ki?

''Hangisi?''

Emir o an bomboş bir katta, günlerdir düşündüğü kızla baş başa kalmıştı; bir kez daha! İki adım atıp da ona yaklaştığında Balım'daki gözle görülür heyecanı ve göğsünün hızlı bir şekilde inip kalktığını tam anlamıyla fark etti. Şimdi onu kolundan tutup banyoya sokmalı ve kendini unutana kadar öpmeliydi. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Üstelik onun Erdem'in kardeşi olduğunu bir saniyeye bile unutmamak işkencelerin en büyüğüydü. Yanından geçerken sadece üç adım atmıştı ve bile isteye ona temas etmişti. Balım tüylerinin diken diken olduğunu hissedip içinden lanet etti.

''Burası.''

Zorlukla yutkunup soluna doğru döndü.

''Teşekkürler. Gerisini ben hallederim.''

İçeri girip kapıyı kapattığı anda tuttuğu nefesini verdi. Ellerini lavaboya dayayıp güç aldı. Gözlerini kapatıp ne kadar olduğunu bilmediği bir süre öylece kaldı. Daha gecenin çok başıydı ve ilerleyen zamanların şu ankinden daha beter olacağını hissediyordu. Yüzüne biraz su çarpıp jakuzinin kenarına oturdu. Başını ellerinin arasına alıp banyonun zeminindeki karolara baktı. Çok uzun zaman geçmiş gibiydi veya daha sadece birkaç saniye olmuştu. Zaman ona işlemiyordu o anda. Oturduğu yerden kalkıp elbisesini düzeltti ve aynada son kez kendine baktı. Kapının kolunu tutup çevirip açtı. Koridorun loş ışığında onu elleri ceplerinde, duvara dayanmış görünce az önce sakinleştirdiği kalbi

yine dört nala atmaya başladı.

Emir onu gördüğünde yaslandığı yerden doğrularak ona yaklaştı.

''İyi misin?''

Meraklı ve endişeli bir şekilde sormuştu. Elini uzatıp hafifçe yanağına dokunduğu anda kendine gelen Balım, bir adım geriye gitti.

''İyiyim. Beni beklemenize gerek yoktu.''

''Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Madem öyle, artık inelim. Merak etmişlerdir.''

Balım kendinden emin bir şekilde yanından geçip aşağıda indi. Onlar salona girerken Erdem Balım'a yanına oturmasını söyledi. Kız kardeşini yanına çekip kolunu omzuna doladı ve saçlarını öptü. Balım ona sokulunca Emir tarifsiz bir kıskançlık duydu. Evet bu saçmaydı. Hem de son derece saçma. Erdem onun abisiydi. Tabi ki kardeşine sarılacaktı. Ama kendine yaptığı bu mantıklı açıklamalar bile Emir'i sakinleştirmeye yetmiyordu. Ona kendisinden başka kimsenin dokunmasını istemiyordu.

O akşam herkes yemekten keyif almış, iyi vakit geçirmişti. Diken üstünde olanlar sadece Balım ve Emir'di. Nihayet kazasız belasız biten akşam sonunda Balım aklının yorgunluğuna yenik düşüp annesinin omzunda uyuklarken, arabadaki sessizlik de Turgut Bey'in gözünden kaçmamıştı.

''Melek, bu kız hasta mı oluyor yoksa?''

''O nereden çıktı şimdi?''

''Baksana, bütün gece neredeyse hiç konuşmadı. E uyuyor da şimdi.''

Melek Hanım omzunda yatan kızının saçlarını okşadı.

''Jetlag'ın etkisi sürüyordur belki de. Geldiğinden beri doğru dürüst dinlenmedi ki.''

''Haklı olabilirsin.''

Eve geldiklerinde Balım uyanmamıştı. Erdem de ona kıyamamış, kucakladığı gibi odasına taşımıştı. Onu yatağa bıraktıktan sonra karanlıkta Lizzie'ye baktı. Bu gece o kadar güzeldi ki... Keşke elinden tutup onu kendi odasına götürebilseydi. Lizzie'nin mavi gözleri karanlıkta alev alev parlarken aklını toplaması kolay olmuyordu.

''Bundan sonrasını ben hallederim.''

''Tamam.''

Erdem bir süre öylece durdu. Hareket etmedi. Lizzie'ye baktıkça oradan ayrılmak istemiyordu. Durumun tuhaf kaçtığının farkındaydı.

''İyi geceler.''

''Sana da iyi geceler.''

4.BÖLÜM

''Hey uykucu!''

Kendini fazlasıyla ağırlaşmış hissediyordu. Lizzie'yi duyuyor ama gözlerini bile açmak istemiyordu. Ama bu kız o kadar inatçıydı ki yüzünü buruşturmadan edemedi.

''Lizzie, şu anda dudaklarımı kıpırdatmak harici başka bir eylem sergileyemiyorum. Çünkü üstümden öküz geçmiş gibi hissediyorum.''

Lizzie keyifli bir kahkaha atıp yatağın üstüne çıktı ve Los Angeles'taki evlerinde yaptığı gibi zıplamaya başladı. Yatağın büyük bir gayretle ve şevkle sallanması Balım'ı daha da hareketsiz kılmak için kışkırtıyordu adetâ. Ama Lizzie durmak bir yana, her seferinde daha yükseğe sıçrıyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki kapının çalındığını ve hemen ardından açıldığını duymamıştı bile. Tabi onun gürültüsünden Balım da duymamıştı. Balım o anda yastığı yüzüne bastırıp bu işkencenin, yani Lizzie işkencesinin sabırla bitmesini bekliyordu. Lizzie hafifçe yan dönüp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle zıplarken Erdem'i görünce küçük çaplı bir kriz yaşayarak dizlerinin üstüne düştü. O kadar çok zıplamıştı ki saçı başı dağılmış, geceliğinin askısı sol omzundan yana sıyrılmış, kendini zorlamaktan yanakları kızarmıştı. Ve Erdem'e göre nefis bir ziyafet görünümündeydi.

Balım bu anî duruşun sebebini merak edip yastığı yüzünden çekince arkadaşının şoktan ve utançtan binbir şekle girmiş yüzünü gördü önce. Onun bakışlarını takip ettiğindeyse esaslı bir kahkaha patlattı. O kadar çok gülüyordu ki karnına ağrılar girmişti.

''Abi...''

Konuşmaya çalışması yine kendi kahkahaları yüzünden kesiliyor, bu da daha fazla

gülmesine sebep oluyordu.

''Abi... Seni temin ederim ben böyle çocukça şeyler yapmıyorum. Bu, Lizzie'nin genelde beni uyandırma seansı oluyor.''

Lizzie hâlâ daha hareketsiz bir şekilde olduğu yerde duruyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Resmen rezil olmuştu! Yirmi iki yaşında yetişkin bir genç kız görüntüsünün şu anki görüntüsüyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. En olmaması gereken kişiye yakalanmıştı. Zaten aralarında yaş farkı vardı; bir de şu hâliyle Erdem kim bilir hakkında neler düşünüyordu.

Erdem ise o anlarda Lizzie'nin seksi ve hattâ o saçlarıyla vahşi olan görüntüsünü yutkunarak izliyordu. Teninin pürüzsüzlüğü, öpülesi dudakları ve muhteşem bacaklarıyla ona resmen ziyafet sunuyordu. Ama bu aynı zamanda işkencenin tavan yaptığı noktaydı.

''Abi? Lizzie'yi ilk gördüğünde hortlak görmüş gibi tepki vermiştin ya, işte yine aynı tepkiyi veriyorsun.''

Erdem Balım'ın sözleriyle dikkatini zorlukla çekebildi Lizzie'den.

''Ne?''

''Daha önce hiç kimse Lizzie'ye bu kadar şaşırarak bakmamıştı. Aksine, herkes ona hayran hayran bakar. Öyle değil mi Lizzie?''

Lizzie bu konuşmanın gidişatını takip etmekte gerçekten zorlanıyordu. Çünkü hâlâ neredeyse hiç kıpırdamadan öylece duruyordu.

''Ne öyle değil mi?''

''Nereye gitsek herkesin, özellikle de erkeklerin sana nasıl hayran hayran baktığını söylüyordum abime.''

Lizzie bunu idrak ettiği anda gözleri kocaman açılırken ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Balım bu durumdan sıkılmış olacak ki yastığı bir kenara fırlatıp yataktan çıktı.

''Sabah sabah sizin bu şok hâlinizle uğraşamayacağım.''

Arkasına bile bakmadan banyoya girip kapıyı kapattığında odada derin bir sessizlik oldu. Öyle ki, o sessizlik elle tutulabilirdi. Lizzie nihayet büyük şoku üstünden atıp yataktan indi. Tabi dizlerinin üstünde yataktan inerken Erdem'e nasıl bir görüntü sağladığının farkında değildi. Ayağa kalkıp odanın ortasında durduğunda birkaç saniye

bakıştılar. Erdem yavaş ama kararlı adımlarla Lizzie'ye doğru yürürken, Tanrı Lizzie'nin zavallı kalbini korusun, Lizzie ayakta resmen titriyordu. Erdem iyice yaklaşıp tam önünde durduğunda başını bir hâyli yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Nefesini düzenleyebilmiş değildi. Erdem elini kaldırıp yüzünün bir kenarına düşmüş saçını hafifçe arkaya doğru ittiğinde bu temasla kesin olarak kalp krizi geçirmişti. Fakat Erdem ona acımamış, işkencelerin en büyüğünü sunmuştu ona. Aynı el saçlarından omzuna inip hafifçe tenine dokunduğunda Lizzie bildiği tüm duaları okumaya başlamıştı. Aslında o süreçte duaları okumaktan ziyade onları hatırlayabilmek için dua ediyordu. Erdem temasını yavaşça sürdürüp bir parmağını geceliğinin askısına taktığında kendini tutamayıp seslice yutkundu. Askı olması gerektiği yere, yani Lizzie'nin omzuna yerleştiğinde bakışlarını tekrar ona çeviren Erdem, kulağına yaklaşıp hafif bir nefes verdi.

''Şu yatakta çocuk gibi zıplamış olsan da, ben senin çocuk olmadığını çok iyi görüyorum.''

Lizzie'nin tüyleri diken diken olurken aynı anda banyonun kapısı açıldı. Lizzie hayatında hiç yapmadığı şekilde depar atarken kendini odasına nasıl kapattığını bilmiyordu. Kapının arkasına yaslanıp, bir eli kalbinde dururken az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Erdem onu çok uygunsuz bir durumda görmüştü. Üstelik Balım'ın odasında, üstelik odanın kapısı da açıkken Erdem o cesareti nasıl göstermişti, aklı almıyordu. Aynaya gidip kendine baktığında saçlarının nasıl dağıldığını, yanaklarındaki o heyecandan oluşmuş pembeliği görünce, tıpkı Erdem'in kastettiği gibi, tıpkı genç bir kadın gibi göründüğünü fark etti. Omzuna dokunup Erdem'in temasını hissetmeye çalıştı. Bütün bunlar hem çok doğru hem de çok yanlıştı. Birazdan kahvaltıya inmesi gerekiyordu ve onun yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu.

Erdem Balım'a biraz takılıp odasına geçti. Az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Kardeşinin arkadaşına arzuyla bakmış, üstelik belki de ters bir tepki verebileceğini hesaba katmadan ona çok fazla yaklaşmış, çok açık konuşmuştu. O her zaman duygularını kontrol edebilen biri olmuştu. Ama az önce kardeşi yaşındaki şu kız, lanet olsun ki bütün bedenini uyarmıştı. Kendini tutamamış, ona dokunmuştu. Onu ilk gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi yapmıştı. O anda bir şey söylememişti, ama bu, durumdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. İtiraz etmesine fırsat olmamıştı. Balım banyodan çıkacakken, delicesine bir hızla odadan kaçmıştı.

Ama Allah aşkına o bir erkekti! Hem de fazlasıyla sağlık bir erkek! Hangi aklı başında erkek Lizzie'yi gördüğünde kayıtsız kalabilirdi? Ah tabi! Bütün erkekler ona hayran hayran bakıyordu değil mi? Balım aynen böyle söylemişti. Anî bir refleksle yumruklarını sıktı. Onun o hâlini kendisinden başka hiç kimsenin görmesini

istemiyordu. Kendini küçük kızlara asılan aşağılık biri gibi hissediyordu. Bu akşam Arzu'yu arasa, kadının onu zevkle evine davet edeceğini biliyordu. Belki de bu şekilde aklını dağıtabilir, bedenini de rahatlatabilirdi.

Emir artık işlere odaklanamıyordu. Lanet beyni sürekli Balım'la meşguldü. Dudaklarından düşürmüyordu adını. Bazen söylerken kaşlarını çatıyordu. İsminin sonunda sanki aitlik eki varmış gibiydi ve Emir Balım'a ismiyle seslenen herkesi o anda delicesine kıskandığını fark etti. Bu kıza başka bir isim bulamamışlar mıydı? Bu... Bu çok özeldi! Onu Balım diye sadece kendisi sevmek istiyordu. Başka erkeklerin de o ismi söylerken kendisiyle aynı sahiplenme duygularını yaşamalarını istemiyordu.

Dün akşam onu gördüğünde bir an nefes almayı unutmuştu sanki. Lanet olsun, o muhteşem elbise içinde ulaşılmaz bir peri kızı gibiydi. Nasıl olmuştu da o gece otelde onun bir escort olabileceğini düşünmüştü? Dün o kadar güzel, o kadar masumdu ki... Onu kollarına alıp sarmak, kimseye göstermemek istiyordu. O sadece ona ait olsun istiyordu. Kalbini ilk kez böylesine kor bir ateşle yakan bu kız, neden arkadaşının kardeşi olmak zorundaydı? Kendi kız kardeşi olsa, Erdem de ondan hoşlansa buna tahammül dahi edemezdi. Erkeklerin aklından neler geçtiğini bir erkek olarak çok iyi bilirdi. İyi de, kendisi de şu an o nefret ettiği, hiç düşünmeden yumruklayacağı kişiden farksız mıydı?

Onu fark ettiğinde gözlerinde gördüğü şaşkınlık ve o tuhaf korkuyu hissetmişti. Bütün bunlar ona fazla gelmişti ki, kendini banyoya zor atmıştı. Onu orada bırakıp aşağı inmesi gerekirdi belki de. Ama yüzünün hafifçe beyazlaması onu endişelendirmişti. Belki bir şeye ihtiyacı olur diye beklemek istemişti. Aslında o lanet banyo kapısını tekmeleyip onu duvara yapıştırmayı ve dudaklarını dudaklarıyla hapsetmeyi ne çok istemişti... Emir onun tadını bir kere almıştı ve en kısa zamanda aynı tadı tekrar dudaklarında hissedeceğini çok iyi biliyordu.

Balım her ne kadar neşeli hâlini korumaya özen gösterse de, dün akşamdan beri alt üst olmuştu. Onu gördüğü andan beri aklından çıkmayan adam bir anda karşısına çıkmış, bütün benliğini sarsmıştı. Şimdi o adam, ailesinin ortak olacağı ailenin oğluydu. Kahretsin! Abisinin arkadaşıydı! Niye buna takıldığını bilmiyordu, ama sanki bu durum, bir şeyleri düğümleyecekti. Lizzie'ye anlatmayı çok istiyordu. Ama nereden başlayacağını ve ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu tekrar görmeyi çok istiyordu. Yine kendisine o alaycı gülüşüyle baksın, yine sarıp sarmalasın istiyordu kollarıyla. Banyodan çıkıp da onu bıraktığı yerde bulduğunda bütün bedeni heyecanlı bir titreyiş içerisine girmişti. Beklemişti... Onu yine o geceki gibi duvarla arasına sıkıştırsın, onu tutsun ve bırakmasın istemişti. İçinde öyle bir sıcaklık vardı ki, bunu nasıl söndüreceğini bilmiyordu.

****

''Bugün benimle şirkete gel.''

''Neden?''

''Okulunun bitmesine az kaldı. İşleri yavaş yavaş öğrenmen lazım. Tek başıma altından kalkamıyorum.''

''Ulan hayta, ben ne güne duruyorum?''

Turgut Bey oğluna çıkışınca herkes gülmeye başladı.

''E sen bütün gün koltukta oturup göbek yapıyorsun baba. Hep ben koşturuyorum.''

''Bana bak Melek, bu çocuk beni sepetlemeye çalışıyor haberin olsun.''

''Olur mu hiç hayatım? Sepetlemeye çalışmıyor, düpedüz sepetliyor.''

Turgut Bey karısından destek beklerken onun sağ gösterip sol vurması karşısında öfkesini gizleyemedi.

''Demek öyle Melek! Demek sen de benim bir işe yaramadığımı düşünüyorsun?''

Kocası suratını asıp elindeki fincanı masaya sert bir şekilde bırakınca Melek Hanım oturduğu yerde biraz daha sokuldu kocasına. Çocukların gülüştüğünü ve aralarında konuştuklarını gördüğünde onların duymaması için kısık bir sesle konuştu.

''Senin ne denli işe yaradığını bilmez miyim sevgilim? Sabahları uyanmak çok zor oluyor.''

Melek Hanım hafif işveli ses tonuyla kocasının kulağına fısıldarken onun gevşediğini görünce gülümsedi. Turgut Bey bu açık itiraf karşısında birden canlandı. Çocuklarına bir şey belli etmemek için ses tonunu sert tutmaya özen gösterdi.

''Melek Hanım, siz benimle şöyle bir gelin. Bu ithamlarınızı baş başa konuşalım.''

Melek Hanım yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan çocuklarına hafifçe omuz silkti ve kocasının peşine takılıp salondan çıktı.

''Oh iyi bari, sonu güzel bitecek.''

Erdem anne ve babasıyla ilgili espiri yapmayı, onlara takılmayı adetâ bir hobi hâline getirmişti. Bunu yüzlerine karşı yapmaktan da çekinmiyordu. Ama Balım bu açık ifadeler karşısında ciddi anlamda kızarıyordu.

''Abi yapmasana şöyle! Onların bu yaşta... Bu yaşta...''

''Ne varmış yaşlarında? İkisi de gayet sağlıklı.''

Balım kaş göz edip abisinin sesini kesmesini sağlamaya çalışıyordu. Lizzie'nin yanında böyle şeyler konuşması onu rahatsız ediyordu. Belki o da kendisi gibi utanıyordu. Fakat Lizzie'nin Erdem'le bir anlığına bakışıp gülüşünü saklamaya çalışması, kendini daha fazla tutmasını zorlaştırmıştı.

''Ay içim bayıldı!''

''Su iç su.''

Balım abisine koltuktaki yastığı fırlatırken kendini tutamamış, gülmeye başlamıştı. Erdem telefonu çalınca cebinden çıkardı.

''Emir?''

Balım onun adını duyduğu anda taş kesilmişti. Vücudunda kan akışı mevcuttu, ama dışarıdan tam tersi görünüyordu.

''Benim ufak kız kardeşim yine gülme krizine soktu da beni.''

Kendisinden ufak diye söz edilmesi Balım'a adetâ isyan noktasına getirdi. O sırada Emir, Balım'ın adını duyunca bir anda gerildi. Fazla suskun kalmış olacak ki Erdem'in kendisine seslendiğini duydu.

''Sen bir şey mi söyleyecektin?''

''Eee... Öylesine aramıştım. Yani belki kafa dağıtırız diye.''

''Tamam o zaman. Çıkıp dolaşalım biraz.''

Telefonu kulağından uzaklaştırıp kızlara döndü.

''Hadi hazırlanın, çıkıp dolaşalım.''

Emir bu sözlerin kime söylendiğini adı gibi biliyordu. Bunu duymak onu hem heyecanlandırmış hem de germişti. Aslında istese böyle bir fırsatı kolay kolay yakalayamazdı. Onu yeniden görmek, o güzel gözlerine bakmak için tam da o anda çıldırıyordu. Telefonu sıktığının farkında bile değildi.

Diğer tarafta Balım şok olmuş gözlerle abisine bakıyordu. Onu kendi eliyle Emir'in yanına götürüyordu. Aslında bunu delicesine istiyordu, ama karşı karşıya geldiklerinde ne yapacağını bilmiyordu. Daha şimdiden eli ayağı birbirine dolanmıştı sanki. Onun bu kendinden bîhaber hallerini fark eden biri vardı elbette. Nasılsa öğrenirdi. Şimdi kurcalamanın anlamı yoktu. Özellikle de Erdem'in yanında.

****

Lizzie onun çaktırmamaya çalışarak nasıl heyecanla hazırlandığını görebiliyordu. Kolyesini takarken elleri titriyordu.

''Yardım ister misin?''

Sanli Lizzie'nin orada olduğunu yeni fark edermiş gibi bir an baktıktan sonra kolyeyi onun ellerine teslim etti. Lizzie kolyeyi kolaylıkla taktıktan sonra biraz geri çekilip arkadaşını süzdü.

''Muhteşem görünüyorsun.''

''Gerçekten mi?''

''Elbette.''

''Belki de abartıyorsun. Belki de hiç beğenmeyecek.''

''Kim beğenmeyecek?''

Balım son söylediği şeyi sesli söylemiş olmaktan ötürü içinden lanet ederken sakinliğini korumaya özen gösterdi.

''Kim olacak canım, abim tabi ki. Bu etek çok kısa değil mi diye homurdanmaya başlar birazdan.''

Lizzie ona sevgiyle gülümsedi.

''Ben de bir köşeye geçer, senin bu hâlini zevkle izlerim.''

Balım aynadan kaşlarını çatıp arkadaşına baktı.

''Bence hiç heveslenme. Bana bu eteği çıkarttıracaksa sana da o üstündeki elbiseyi çıkarttırır.''

''Benim elbisemle konunun ne ilgisi var?''

''Burası İstanbul güzelim. Burada yan bakan çok olur. Üstelik abim ben üniversiteyi kazandığım zaman bir gece dışarı çıktığımızda bana asılan birini hastanelik etmişti.''

Lizzie'nin gözleri bu sözlerle kocaman olurken ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

''Ne oldu peki? Yani sana asılan adama?''

''Aslına bakarsan hiçbir şey. Abim insaflı davranıp onu kırık bir burun ve kırık bir kolla bıraktı. Tabi o geceyi de nezarethanede geçirdi. Sağolsun babam sayesinde oradan kurtuldu.''

Lizzie bir an üstündeki elbiseye baktı. Straplez göğüs dekolteli, tamamen siyah payetlerden oluşmuş mini bir elbise giymişti. Saçlarını dağınık bir şekilde tepesinde toplamış, omuzlarını ve sırtını cömertçe sergilemişti. Kabul ediyordu ki amacı Erdem'i etkilemekti. Belki çok aptalcaydı, belki çok tehlikeliydi. Ama o sabah ne olmuşsa olmuş Lizzie bambaşka birine dönüşmüştü sanki. Tehlikeli bir dişi gibi düşünmeye başladığını hissettiğinde bu hissettiğinden ötürü hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı. Tamam! Hiç tanımadığı bir erkeğin hastanelik olmasını istemezdi. Ya da ister miydi? Kafası fena hâlde karışmıştı.

''Ay şoka girdin sen.''

Balım'ın çok hoşuna gitmişti bu durum. Lizzie böyle şeylere alışık olmadığı için algılamakta zorluk çekiyordu anlaşılan. Nihayet hazırlanmaları bittiğinde abisinin sabırsız sesini duydu.

''Of! Şu adam beklemesini hiç bilmiyor. Hayatına girecek kadına acıyorum.''

''Niye öyle dedin ki? Abinden kötü biriymiş gibi bahsediyorsun.''

''Tabi ki kötü biri değil. O benim kahramanım. Aslında o kadına acımamalıyım. Sonuçta beni abimden ayıracak birine acımam aptallık olur öyle değil mi?''

Balım son cümlesini söylerken gözlerini kısmış, iki elini pençe hâline getirerek eğlenmeye başlamıştı. Tabi bunu Lizzie'ye sorarsak o anda Balım'ın aslında şaka yapmadığını ciddi anlamda hissetmişti.

****

Emir Erdem'e oraya geleceğini ve oradan mekana geçebileceklerini söylemiş, Erdem de kabul etmişti. Çok da doğru bir karar vermişti. Çünkü kızlar hâlâ aşağıya inememişlerdi. İkisi de gergindi. Erdem'in gerginliği beklemekten sıkılmasıyla ilgiliyken, Emir'in gerginliği bambaşka bir nedendendi. O kadar çok ileri geri yürüyordu ki onu görünce bir anda olduğu yerde durdu. Ona peri kızı derken aklı nasıl çalışıyordu bilmiyordu ama, şu an gördüğü şeyin masumlukla uzaktan yakından ilgisi yoktu. O gece onu nasıl büyülediyse, nasıl baştan çıkardıysa işte yine aynı şeyi yapıyordu. Bu kızın gardrobunu elden geçirmeliydi. Hem Erdem buna nasıl izin veriyordu? Kendisi olsa Balım'ı evden dışarı çıkarmazdı.

Aynı anda Erdem sadece Lizzie'yi görüyordu. İçinden ettiği arzulu sözlerle, türlü küfürler birbirine karışıyordu. Tekrar nezarete girmek istemiyordu! Ama Allah aşkına bunlar birken iki olmuşlardı! Siniri öyle bir boyuta ulaşmıştı ki olabilecek en ters ses tonuyla konuştu.

''Nihayet hazırlanabildiniz. Ağaç olduk burada.''

''Senin neyin var?''

Erdem kardeşine bakıp derin bir nefes verdi.

''Yok bir şeyim. Hadi çıkalım artık.''

Arabayı Emir kullanıyordu. Kızlar arkaya geçmiş, aralarında fısıldaşıyorlardı. Balım'ın ne kadar gergin olduğunu söylemeye gerek yoktu. Sürekli titrer vaziyette bu geceyi nasıl bitireceğini düşünüyordu. İstemeden de olsa, hayır kesinlikle isteyerek, aynadan Emir'le göz göze geliyordu. Onun ne düşündüğünü bilememek, yine kendisiyle ilgilenir gibi davranıp davranmayacağından emin olamamak Balım'ın düşüncelerini yoruyordu. Açıkçası abisinden de çekiniyordu. Erdem her ne kadar anlayışlı, güleryüzlü görünse de Lizzie'ye anlattığı olay tümüyle gerçekti. Erdem'i hayatı boyunca ilk ve son kez o şekilde görmüştü. Adamın teki sırf Balım'a dans için ısrar etti ve elini küçük bir temasla koluna koydu diye ortalığı savaş alanına çevirmişti. Şimdi bu kadar yakından biri söz konusuyken neler olacağını kestiremiyordu.

Emir'in ve Erdem'in düzenli aralıklarla bir şeyler içmeye geldikleri mekânın önünde durdular. İki vale kapılarını açıp inmelerine yardımcı oldu. Emir anahtarı teslim ederken kaçamak bir şekilde Balım'a bakıyordu. Şimdi bu ışıl ışıl mekânın altında resmen bir ateş parçası gibi ama uysalca abisinin yanında bekliyordu.

İçeri girdiklerinde birçok kişi dönüp bu yeni gelen gruba baktı. Sadece erkekler değil kadınlar da Balım ve Lizzie'yi incelemeye almışlardı. Bar tarafından biri kalabalığı

yararak yanlarına geldi. Emir ve Erdem'le selamlaştıktan sonra kızlara döndü. Tanıştırılmayı beklediği belliydi.

''Can, bu benim kız kardeşim Balım, bu da arkadaşı Lizzie.''

''Memnun oldum. Umarım burayı beğenirsiniz. Erdem, her zamanki yeriniz hazır. Birini göndereceğim siparişlerinizi alması için.''

''Sağol Can.''

Kendileri için gösterilen yere doğru giderlerken Erdem hepsine öncülük ediyordu. Emir en arkada kalıp kızların herhangi rahatsız verici bir duruma maruz kalmamaları için dikkatlice etrafını gözlüyordu. Nihayet yerlerine oturduklarında siparişlerini verdiler. Balım'ın ellerini sıktığını fark eden Erdem, ellerini kardeşinin ellerinin üstüne koydu.

''İyi misin?''

''İyiyim. Neden sordun ki?''

''Ellerini sıkıyorsun. Eğer burası rahatsız ettiyse kalkabiliriz.''

''Yok abi. Hafiften başım ağrıyor sadece.''

''O zaman meyve kokteyli içersin.''

''Ya abi!''

''Hasta olmanı istemiyorum.''

Balım onları izleyen Emir'e kaçamak bir bakış attıktan sonra abisinin kulağına eğildi.

''Bana çocuk muamelesi yapma lütfen.''

''Çünkü sen benim gözümde hâlâ çocuksun.''

Erdem keyifle mırıldanırken Balım kaşlarını iyice çatmıştı. Tabi ki bu küçük savaşın galibi Erdem olmuştu. Balım önce elindeki kokteyle, ardından da diğerlerinin içkilerine baktı.

''Bu haksızlık! Ben çocuksam Lizzie de çocuk o zaman.''

Balım'ın zaten şu an yaptığı tamamen çocukluktu. Emir onun o küskün hâline bile hayranlıkla bakıyordu. O sırada Lizzie kendine söz hakkı tanınınca kaşlarını kaldırdı.

''Ama buradaki kimse benim abim değil.''

Erdem'in onun bu açık davetiyle gözleri ışıldamaya başlamışken Lizzie ona bakmamak için kafasını içki bardağına gömmüştü. Slow bir parça başladığında Emir bütün gemileri yakıp konuşmaya karar verdi.

''Dans edelim mi?''

Balım önce onun bu soruyu kime sorduğunu anlamadan baktı. Başını Lizzie'ye çevirdi. Acaba ona mı sormuştu? Kendisine sormadığı çok belliydi. Ama yine de...

''Bitanem sana soruyor Emir.''

Balım bakışlarını abisine çevirip sonra tekrar Emir'le göz göze geldi. Susamışçasına yutkunduğunu bir tek Emir fark etmişti. O güzel gözleri yine şaşkınlıktan kocaman açılmış, ama dili kilitlenmişti sanki. Emir ise bu gergin bekleyişte onun kendisini reddedeceğini düşünüyordu. Neyse ki transtan çıkmaya karar veren Balım, ağzında bir şeyler geveleyerek bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. Onun bu hareketiyle nefesini bırakan Emir, onun geçmesini bekledikten sonra arkasından dans pistine doğru ilerledi.

Piste geldiklerinde Balım tereddütlü hareketlerle kollarını Emir'in boynuna dolarken Emir de onu o zarif belinden tutup kendisine çekmişti. Dokunduğu anda teninin alev alev yanmaya başladığını hissetti. Balım yüksek topuklu ayakkabı giydiği için şimdi çok memnundu. Bu şekilde ona daha yakın duruyordu. Emir'in elleri belinde cesurca hareket ederken Balım farkında olmadan kendini ona daha da yaklaştırmıştı. Şimdi onu o geceki gibi tamamen hissediyordu. Parmak uçları yumuşacık saçların verdiği hissi yeniden hatırlamaya çalışırken Emir bu dokunuşlarla inlememek için kendini zor tutuyordu. İyi ki müziğin sesi yüksekti. Çünkü kendini ne kadar tutarsa tutsun dudaklarından kopan iniltiye engel olamıyordu. Başını Balım'ın saçlarına yaklaştırıp kokusunu içine çekiyor, bir eli yukarıya tırmanırken diğeri belinin biraz aşağısında geziniyordu. Balım içmeden sarhoş olmuştu ve bu anın bozulmasını hiç istemiyordu. Nerede olduklarını, abisini ve Lizzie'yi tamamen unutmuştu. Gerçekten unutmuştu, çünkü yüzü Emir'in boynuna temas etmek üzereydi ve kokusu başını döndürmüştü. Bedeninindeki titreyişleri saklamak için parmakları baskısını arttırırken dudakları kendisine ihanet edip, dakikalardır kokusunu içine çektiği boynun bir kenarına dokununca Emir ateşte yanmış gibi kendinden uzaklaştırdı Balım'ı. Balım'ın bakışları şaşkınlık ve korku doluyken tam anlamıyla bir çocuk gibi sonunun ne olacağını düşünüyordu. Emir kendini nihayet topladığında bile konuşurken sesi boğuk çıkıyordu.

''Ne yaptığını sanıyorsun? Abinin bizi görebileceğini akıl edemiyor musun?''

Kollarındaki kız belirgin bir şekilde gerginleşmişti ve bunu hâlâ dokunduğu bedeninden anlıyordu. Balım kaşlarını çatıp Emir'e meydan okuyan bakışlarla baktığında ne

söylemesi gerektiğini bilmeyerek, fakat bir şeyler söylemesi gerektiğinin bilincinde ses tonunu ayarlamaya çalıştı.

''Evden beri içime düşecek gibi baktığın hâlde bunu gerçekten söylüyor musun?''

Emir ne beklediğini bilmiyordu ama bu kadar hırçın bir çıkış beklememişti. Karşısında o otel odasındaki savaşçı güzel vardı şimdi. Ona bakıp da gözlerinin içindeki hırçın parıltıları görmek kanını ateşlemişti. Hazır ellerinin altındayken onu kendine daha da yaklaştırmak, teniyle bütün olmak için çılgınca bir arzu duyuyordu.

''Beni o otel odasından çıkarmamak için direnen sendin! Mağazanın kabininde benimle neredeyse sevişecek olan sendin! Evinizde banyodan çıkmamı endişeyle bekleyen de sendin! Söylesene, tüm bunları yaptıktan sonra sana alt tarafı azıcık dokundum diye yeniyetme bir oğlan çocuğu gibi beni azarlayıp, üstüne abimi bahane edip ne elde etmeye çalışıyorsun?''

Balım o ilk karşılaşmalarından sonra ilk kez yine aynı hırçın ve mücadeleci poza bürünmüş, laflarını kurşun yağdırır gibi sıralamış, bir de üstüne Emir'e yeniyetme oğlan çocuğu sıfatını yapıştırıp ona hakaret etmişti. Emir gülse mi öfkeden kudursa mı bilemiyordu. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki omzuna dokunan elin sahibine döndü. Erdem orada durmuş ikisine bakıyordu. Balım o anda hapı yuttuklarını düşünürken abisinin sözleriyle tuttuğu nefesini verdi.

''Kardeşimle biraz da ben dans edeyim.''

Emir başıyla onaylayıp Balım'ı Erdem'in kollarına bırakırken içinden sayısız kez küfretti. Erdem de nereden çıkmıştı şimdi? İkisi ne güzel dans ediyorlardı. Ah pardon, birbirlerini yiyorlardı! Erdem'in ellerini Balım'ın belinde gördüğünde inlememek için kendini zor tuttu. Bu adamın Balım'ın abisi olduğunu ilkokul çocukları gibi on sayfaya yazarak anlaması gerekiyordu anlaşılan. İsteksizce yerine geçip oturdu. Kadehini alıp tek dikişte kafasına dikti. Onun bu hâlini gören Lizzie sıradan bir şey söylüyormuşçasına sohbet etmeye başladı.

''Balım'ın işi zor.''

Yanındaki kızın sözleriyle ona doğru dönen Emir kaşlarını kaldırdı.

''Anlamadım?''

''Yani bu kadar güzel olmak ve sevilmek gerçekten zor. Baksana etrafa, ne çok erkek dönüp bakıyor. Biz kızlar çoğunlukla böyle şeylerden bunalıyoruz. Balım'la Amerika'dayken bu sorunu hep yaşarız.''

''Nasıl yani? Erkekler tarafından sürekli rahatsız edildiğinizi mi söylüyorsun?''

''Eh, yani. Sonuçta iki bekar kız olarak evimizden uzakta yaşamak pek de kolay değil. Hâttâ kısa süre önce okuldan bir çocuk resmen kapımızda yatmıştı.''

Bunu gülerek söylemişti. Böylesi daha doğal oluyordu. Ama Emir'in yüz ifadesi değişip bir katilin yüz ifadesine benzemeye başlayınca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

''Korkma canım. Alt tarafı kapı önünde sabahlıyorlar. Balım yüz vermiyor. Gerçi...''

Cümlesini yarım bırakıp kadehini aldı ve bir yudum içtikten sonra piste doğru bakmaya başladı. Ama Emir'in sabırsızlığı ve merakı tavan yapmış durumdaydı.

''Gerçi ne?''

''Ha? Ne dedin?''

O sırada Erdem ve Balım yanlarına gelince Emir daha fazla soru soramadı. Balım çantasını aldığında Erdem soran gözlerle kardeşine baktı. Balım gözlerini devirip abisine gülümsedi.

''Lavaboya gidip fazla uzaklaşmadan geri geleceğim. Hani alkol alamıyorum ya, bununla bağlantılı olarak rapor vereyim istedim.''

''Kaşınma.''

''Kaşınırsam ne olur?''

Abi kardeşin eğlenceli atışmasını dikkatle izleyen Emir Balım'ın gözlerini kısıp meydan okur tavır sergilemesine iç çekerek baktı. Onu ehlileştirmeyi ne çok isterdi... Lizzie de Balım'a eşlik etti. Lavaboya girdiklerinde Lizzie bilmiş bilmiş sırıtınca Balım ne oldu der gibi kaşlarını havaya kaldırmıştı.

''Kavga mı ettiniz?''

''Kiminle?''

''Ayaklı Seks Tanrı'sıyla.''

''O kim ya?''

Lizzie keyifli bir kahkaha attı.

''Dikkat et de abin fark etmesin. Emir fırsatını bulsa içine düşecek.''

Balım'ın gözleri kocaman olurken içini de telaş kaplamıştı. Lizzie fark ettiyse abisinin fark etmesi de an meselesiydi. Elini Lizzie'nin koluna koyup yalvarır bir tonda konuşmaya başladı.

''Sakın abimin yanında böyle şeyler söyleme. Sonuçlarını tahmin etmek dahi istemiyorum.''

Üzgün yüzü bir anda ciddileşip yine o meydan okur tavra büründü.

''Hem o kim oluyor ki ben onunla kavga ediyorum? Kendini beğenmiş şey!''

''Hmm. Seks Tanrı'ları kendini beğenmiş olurlar genelde.''

''Lizzie!''

''Tamam! Sustum, bak!

Ağzına fermuar çeker gibi bir hareket yapınca Balım da onunla beraber kahkaha attı.

Emir sürekli lavaboların olduğu tarafa bakıyordu. İkisi gideli çok olmuştu, ama hâlâ ortalıkta yoklardı. Dönüp Erdem'e baktığında lanet telefon görüşmesine devam ettiğini gördü. Biraz ileride bir hareketlilik fark etti. Yerinden kalkıp oraya doğru ilerleyince gördüğü manzara karşısında önündekileri etrafa savurmamak için kendini zaptetmeye çalışıyordu.

Balım, karşısındaki söz dinlemez adama yolundan çekilmesini belki bininci kez söylemeye çalışırken, adamı bir anda yerde gördü. Başını kaldırıp baktığında bir boğa kadar öfkeli olan Emir'i gördüğünde bunun gerçek olduğuna inanamadı. Onu hep gülümserken, alaycı alaycı bakarken görmüştü. Ama hiç böyle sinirli, karşısına çıkacak olan ne varsa fırtına gibi savurduğuna ilk kez şahit oluyordu.

Emir, suratının ortasına yumruğunu patlattığı adamdan hıncını alamadığı için eğilip adamın suratına ard arda birkaç yumruk daha indirdi. Balım olayın şokunu üstünden atıp Emir'e doğru hamle yaptı. Onu durdurmaya çalışıyordu. Emir kendisine dokunun kişinin Balım olduğunu sonradan fark etti. Yüzünü Balım'a çevirdiğinde o öfkeli ifade kaybolmuş, değer verdiği kişinin incinip incinmediğini anlamaya çalışan birinin ifadesine bürünmüştü. Tam ona nasıl olduğunu soracaktı ki, kalabalığı yarıp yanlarına gelen Erdem'in Balım'a sarılmasıyla kendini frenledi.

''Balım iyi misin?''

''İyiyim abi. Sorun yok.''

Erdem bakışlarını yerdeki adama çevirdiğinde tam ona doğru hamle yapacakken Emir tarafından durduruldu.

''Ben hallettim. Hadi gidelim buradan.''

Sessizlik içinde arabada yol alırlarken Erdem arkaya dönüp Balım'ı kontrol etti.

''O şerefsiz canını yakmadı değil mi?''

''Fırsatı olmadı. Burnunu bir daha kullanabileceğini sanmıyorum.''

Emir homurdanarak konuşunca Balım da dayanamayıp sakinliğini üstünden attı.

''O kadar sert olmak zorunda mıydın? Ben zaten kendim hallediyordum.''

Emir ateş saçan gözlerini aynadan Balım'a çevirdi.

''Evet gördük nasıl hallettiğini! Sen her halletmeye çalıştığında adam daha fazla içine düşüyordu.''

''Öyle veya değil, adamı niye hastanelik ediyorsun? Tek yumruk işini görmüştü zaten.''

''Eğer bıraksaydın işini tam anlamıyla görecektim zaten!''

Balım bir kez daha ağzını açacakken Erdem'in araya girmesiyle susmak zorunda kaldı.

''Emir doğru söylüyor. Eğer telefonda takılmış olmasaydım aynısını ben yapardım.''

Balım resmen homurdanarak oturduğu yerde kıpırdandı. Lizzie elini omzuna koyup onu sakinleştirmeye çalıştı.

''Sağol Emir. Kardeşime sahip çıktın. Gözüm kapalı emanet edebilirim onu sana. Ne de olsa senin de kardeşin sayılır.''

Emir öfkeyle gaza öyle bir basıyordu ki, bir anda direksiyon hakimiyetini kaybedip arabanın yalpalamasına sebep oldu.

''Dikkat et.''

Erdem sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. Emir'in ne kadar iyi araba kullandığını biliyordu. O yüzden bu durum onu hiç etkilememişti. Balım ise arkada az önce abisinin söyledikleriyle şok olurken bir anda neredeyse kaza yapacaklarının korkusuyla bayılmak üzereydi. Abisi az önce neler söylemişti öyle? Onun Emir'in kardeşi olması gibi bir ihtimal yoktu ki! Aynaya baktığında Emir'in anlamlandıramadığı bakışlarıyla karşılaştı. Avucundaki dostça teması fark edip dönüp Lizzie'ye baktı. Derin bir nefes

alıp başını arkadaşının omzuna dayadı. Bu gecenin bir an önce bitmesini istiyordu. Hâttâ bu gece yaşananların hiçbiri olmamış olsun istiyordu. Ama Emir'le aynadan göz göze geldiği her an yaşanan her şeyin gerçekliği daha yakıcı oluyordu .

5.BÖLÜM

Balım bu olanlardan hiç memnun değildi. Emir'den uzaklaşmak zorunda kalmak istemiyordu. Sırf abisi öyle düşünüyor diye hissettiklerine gem vurmayacaktı. Onunla göz göze geldiği anlarda sağlam duruşunu kaybediyordu. Emir gözlerine öyle bir bakıyordu ki, sanki kendisini çıplak gibi hissediyordu. Tıpkı o gece o otel odasında hissettiği gibi... Tıpkı o küçücük kabinde iç çamaşırlarıyla ona yakalandığı andaki gibi... O anları düşünmek bile ateşini yükseltiyordu. Yatağında uzanıp tavanı seyrederken gözlerini kapatmış mırıldanıyordu. Adamı sadece düşünmek bile vücudunun belli bölgelerinde kıpırdanmalara sebep oluyordu. Onu tekrar görmek istiyordu. Sadece görmek değil; yine onun kıskacı altında savunmasız kalmak, öpücüklerine karşılık vermek, bedenini bedenine yapıştırmak istiyordu. Tam kollarında eriyecekken birden abisi bu güzel büyüyü bozuyordu. Yanındaki yastığı sinirle odanın karşısına fırlattı. Ne yapmalıydı onunla tekrar bir araya gelmek için? O anları tekrar yaşamak için daha ne kadar beklemesi gerekiyordu?

Birden aklına ailelerin ortaklığı geldi. Geçen gün onlar Emir'lerin evine gitmişlerdi. Belki de şimdi onları davet etmeleri gerekirdi. Hem bu gayet mantıklı bir sebepti. Kimsenin hiçbir şeyden şüphelenmeyeceği bir ortam olurdu. Balım da onu doya doya seyrederdi. Düşüncesi bile yeniden güldürmüştü yüzünü. Annesine sıradan bir şey söylüyormuş gibi bu konudan bahsedebilir, onun da bunu mantıklı bulmasını sağlayabilirdi. Evet, bu kesinlikle harika bir fikirdi.

****

''Melek nerede benim siyah kravatım?''

''Hangisi?''

''Siyah olan işte.''

''Tamam da hangi siyah olan? Bir sürü siyah kravatın var?''

Turgut Bey karısının iğnelemesine gülümseyerek karşılık verdi. Arkasına geçip belinden tutarak kendisine çekti.

''Sen bizim şirkette işe başladığında bu kadar hazır cevap değildin.''

Melek Hanım başını kocasının göğsüne yaslarken gülümsedi.

''Senin korkutmamak için dikkatli davranıyordum.''

''Sen neysen oydun. Ve ben bu kadından fazlasıyla memnunum.''

Dudaklarını karısının boynuna götürüp bir süre oyalandı. Tabi bu arada elleri de rahat durmuyordu. Melek Hanım onun dokunuşlarını hep sevmişti. Onu heyecanlandıran tek erkek kocasıydı. Onunla evlendiği için çok şanslıydı. Ve birbirinden harika iki çocuğa sahip olmak ise pahabiçilemezdi. Melek Hanım kocasının dokunuşlarıyla erirken ona dönüp dudaklarını dudaklarına kapattı. Kocasının memnun iç çekişi onu daha da ateşlerken işin sonunun yatak olacağını çoktan anlamıştı. Tabi kocaman olmuş kızı kapıyı vurmadan küt diye odaya dalmasaydı!

''Anne akşam...''

Balım şok olmuş gözlerle karşısındaki ikiliye bakarken olabilecek en hızlı şekilde kıpkırmızı kesildi. Daha geçen gün anne ve babasının o halini düşünmekten pek hoşlanmadığını abisine söylerken şimdi resmen o durumu gözleriyle görmüştü. Hatta görünüş itibariyle anne ve babasını odalarında basmıştı. Kapının girişinde kaskatı kesilmiş halde bakarken kaçıp gitmesi gerektiğini biliyor olsa da bu çok zordu. Daha önce ikisini öpüşürken elbette görmüştü, ama bu...

Melek Hanım kızının içeri bodoslama dalmasıyla kocasının kollarından kurtulurken bir an ne demesi gerektiğini bilemedi. Turgut Bey ise kızına ilk kez yakalanmış bir baba mahcubiyetiyle yerinde sıkıntıyla kıpırdanıyordu. Balım nihayet kendine gelmişti.

''Çok.. Çok özür dilerim...''

Arkasına bile bakmadan hızla kapıyı kapatıp odasına koştu. Yatağa oturup elleriyle yüzünü kapattı. Çok utanmıştı. Keşke kapıyı vurmayı akıl edebilseydi. Aslında kötü bir şey yapmamıştı. Ama yine de... Annesi neyse de babasıyla bir daha göz göze gelebileceğinden emin değildi.

****

Emir, Balım'ı görmek için çıldırıyordu. Onu o giydiği kıyafetle düşüncelerinden atmasına imkân yoktu. Zaten başlarına ne geldiyse o kıyafetten gelmişti. O şekilde giyinmeseydi yılışık heriflerin dikkatini çekmeyecekti. Ama yok! Balım Hanım her daim kafasının dikine gidiyordu zaten. Bu kadar uzaktayken onu nasıl koruyabilirdi ki? Üstelik her şeyin canı cehennemeydi; çünkü Erdem fena halde önünü tıkamıştı. Bir kere o Balım'la abi kardeş olamazdı. Olamazdı yani! Delicesine sevişmek istediği kadını düşündüğü an bile sertleşirken bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Lanet olsun! Daha onun kadın olup olmadığını bile bilmiyordu. Evet aralarında on yaş vardı, ama Balım da yeterince büyüktü. Hem senelerce Amerika gibi bir yerde yaşamışken mutlaka ilişkileri olmuştu. Mutlaka biriyle... Kahretsin! Bütün bunları düşünerek ne halt etmeyi amaçlıyordu ki? Emir'in bildiği tek bir şey vardı: O da Balım'ı delicesine istediğiydi!

****

Akşam yemeğinde bir arada olmak Balım'ı germişti. Daha olayın üstünden fazla zaman geçmeden o masada otururken bir hayli rahatsızdı.Neyse ki Melek Hanım her zamanki sakin haliyle sohbet açmıştı.

''Los Angeles'a dönüşünüz ne zaman?''

Melek Hanım soruyu kızlara sormuştu, ama Erdem içmeye çalıştığı suyu yutamayınca zor anlar yaşadı. Annesi niye böyle bir şey sormuştu ki şimdi? Daha yeni gelmişlerdi. Nereye gidiyorlardı?

''Oğlum iyi misin?'

''Evet anne.''

Lizzie bakışlarını Erdem'den çekip Balım'a döndü.

''Kayıt yenileme ne zamandı sahi? Unuttum bak.''

Balım çatalındaki lokmayı yuttuktan sonra Lizzie'ye döndü.

''Sen ne ara uzaklaştın okuldan ya? Abi, Lizzie'yi okulda görmen lazım. Resmen kampa giriyor. Kafasını kitaplardan kaldırdığını görmedim.''

Balım sevimli bir şekilde arkadaşına bakarken Lizzie'nin de gözleri gülüyordu.

''Çalışmazsam yüksek notlar alamam. Ayrıca ben inek lakabını başkasına kaptırmak istemiyorum.''

Lizzie'nin espirili yanından çok hoşlanıyordu Erdem. Az önce boğulmak üzere olan sanki o değilmiş gibi derin bir şekilde karşısındaki muhteşem şeye bakıyordu. Onun gibi yetişkin ve kontrollü bir erkeğin böyle aptallaşması normal miydi? Niye böyle erimiş şeker kıvamına geldiğini anlamıyordu. Bu küçücük kız onu resmen sersemletiyordu. Onun Balım'ın yatağında zıplayışını, seksi vücudunu, aşka davet eden gözlerini ve.... Ve o kokusunu... O lanet kokusunu unutamıyordu. Dudaklarını ve dilini teninde gezdirmek, derinliklerine dalmak ve o güzel gözlerin zevk anında parlayışını görmek istiyordu. Bütün bunları düşünürken masada olduğunu fark etmesiyle çatal ve bıçağı tutan ellerini sıktı. Bir an gelecek ve herkesin içinde kendini kaybedecekti. Şimdi annesi gereksiz bir Amerika konusu açmış ve canını sıkmıştı. Daha en azından bir ay vardı okulların açılmasına.

''Kızım siz zaten zekisiniz. Bu kadar da zorlamayın kendinizi. En iyi dereceyle mezun olmanız gerekmiyor. Hayatta her şey diploma değil. İnsanın aklını kullanması ve bir yetenek sahibi olması da en az o diploma kadar gerekli.''

''Ve babam seminere başlar.''

''Sen dalga geç bakalım babayla. Görürüm ben seni. Seneye şirkette işe başlayacaksın. Ama seni kayıracağımı sanma. Çıraklık dönemi geçireceksin.''

Balım dudaklarını büzüp babasına küskün bir bakış attı. Kendisine biraz takıldığını biliyordu elbette. Ama evin küçüğü ve tek kızı olarak şımarmak hoşuna gidiyordu bazen.

''Hiç öyle büzme dudaklarını. Artık kanmıyorum bu haline. Sen abini kandır.''

''Abi ya... Sen beni ezdirmezsin değil mi?''

Erdem'i içine düştüğü girdaptan kim çıkaracaktı acaba? Melek Hanım oğlunun halini görmekle kalmamış, bakışlarını izlediğinde Lizzie'yi bulmuştu. Lizzie ise ilgi Erdem'e dönünce tekrar tabağına gömülmüştü. Bu durum Melek Hanım'ın hoşuna gidiyordu. Lizzie'yi sevmişti. Üstelik bu tek taraflı bir şey gibi de durmuyordu. Lizzie'de de Erdem'e karşı bir şeyler seziyordu.

''Erdem?''

Ve Erdem nihayet gerçek hayata iniş yapmıştı.

''Efendim baba?''

''Muhabbet sarmadı galiba?''

''Yok baba. Dalmışım.''

''Aşık mı oldun yoksa?''

Turgut Bey'in sıradan söylediği bu söz masadaki üç kadının da dikkatini çekmişti. Tabi birbirinden farklı sebeplerle.

''Ne aşkı ya?''

Balım yine çenesini tutamamış ve biricik abisini sahiplenmişti. Turgut Bey dayanamayıp bir kahkaha atınca Balım da sinir olmuş bir şekilde babasına baktı.

''Ya bu durum beni acayip eğlendiriyor. Kızım sen abini ne zaman rahat bırakacaksın?''

''Ben abimi rahatsız falan etmiyorum!''

Babası bile kendisine muhalefet olunca Balım iyice parlamıştı. Bu konuda şaka yapılmasına bile tahammülü yoktu. Evet bencilceydi belki; ama Balım abisine çok bağlıydı ve eğer Erdem bir kadını severse kendisine olan sevgisinin azalacağını düşünüyordu. Buna dayanamazdı. Abisi onun kahramanıydı.

Erdem kardeşinin moralinin bozulduğunu görünce sandalyesinden kalkıp masanın diğer tarafına geçti ve Balım'ı tutup kaldırdıktan sonra ona sıkıca sarıldı.

''Bebeğim seni bırakır mıyım ben? Sen benim en kıymetlimsin.''

Balım başını abisinin göğsünden kaldırıp gözlerine baktı.

''Evlenmeyeceksin değil mi?''

Erdem bir an durup düşündü. Şimdi ona bir gün evleneceğini söylese onu üzeceğini biliyordu. Ama Lizzie'nin de yanlış anlamasını istemiyordu.

''Evlensem bile en çok seni seveceğim, söz.''

''Boşver evlenme. Hem ben de evlenmeyeceğim zaten.''

Balım'ın bu çocukça sözleri herkesi güldürdü.

''Bitanem kimse evlenmiyor. Rahat ol.''

Melek Hanım ortamı sakinleştirmek için yine devreye girmişti. Balım'ın, annesine bakıp rahatladığını belirtir şekilde gülümsemesiyle Erdem de Balım'ın saçlarına bir öpücük kondurup kendi yerine geçti. Lizzie tam karşısında ona anlam veremediği şekilde kaçamak bir bakış atarken niye her şeyin bu kadar işkence olduğunu düşünüyordu.

****

Ertesi gün Erdem Lizzie'yi serada çiçeklerle ilgilenirken buldu. Babası şirkette biraz daha işi olduğunu ve geç geleceğini söylediği için eve tek başına dönmüştü. Kapıyı açan Berna'dan da annesi ve kardeşinin dışarıda olduğunu öğrendi. Asıl merak ettiği kişinin nerede olduğunu da öğrenince adımlarını seraya yönlendirdi.

Seradan içeri girip ilerlemeye başladı. Bitkiler o kadar çoktu ki onun nerede olduğunu ilk anda anlamakta zorlandı. Annesi bu bitkilerle ne yapıyordu, gerçekten merak ediyordu. Kulağına çalınan hoş melodiyle sağ tarafına döndü. Kırmızı güllerin arasında durmuş onları incelerken bir yandan da şarkı mırıldanıyordu. Sesi o kadar hoştu ki, Erdem daha ne kadar büyüleneceğini bilmiyordu. Uzun sarı saçlarını yukarıdan toplamıştı. Ama asi birkaç dalga boynundan ilerleyip sırtına dökülüyordu. Şimdi tam da bu serada... Kimse yokken... Lanet olsun. Kendini durdurmaya çalışmak Erdem için çok zordu. Niye bu kadar düşündüğünü de bilmiyordu aslında. Sonuçta Lizzie'nin, kendisine verdiği tepkileri biliyordu. Ortam bu kadar iyiyken denese ne olurdu ki?

Sessiz adımlarla ona biraz daha yaklaştı. Lizzie mırıldandığı şarkı yüzünden arkasındaki adımları duymamıştı. Erdem aralarında birkaç santim mesafe kaldığında durdu. Lizzie o sırada en güzel kırmızı güllerden birini koklamak için eğilmişti ki sırtında hissettiği ürpertiyle hızla arkasına döndü. Bu ani hareket karşısında Erdem'e çarpınca, bedeni o tepki verdiği kollarda hapsoldu. Ona bakabilmesi için başını geriye atan Lizzie, farkında olmadan elleriyle Erdem'in ceketini tutmuştu. Kalbi delice bir hızla atıyordu. Dudakları aralanmış, kesik kesik solurken hem heyecanların en büyüğünü hem de korkuların en esaslısını hissediyordu.

Erdem bir anda kendisine dönen güzelliği tuttuğunda onu iyice kendine yaklaştırdı. İncecik belin kıvrımlarıyla mest olmuştu. Onun o güzel mavi gözlerine bu kadar yakından bakmak aklını alt üst ediyordu. O ıslak ve öpülmeye hazır dudakların arasından çıkan seksi nefesler boğazını düğümlüyordu. Bakışlarından o kadar belliydi ki

ne istediği... Erdem'in bunu bir kez daha sorgulamasına gerek yoktu. Hiçbir şey o anda Lizzie'yi tatmak kadar önemli değildi. Sonrasında ne olacağı da umrunda değildi. Onun istediği tek şey Lizzie'ye sahip olmak, onu öpücüğüyle damgalamaktı.

Başını eğip istekli dudaklara dokundurdu dudaklarını. Daha ilk temasta Lizzie aklını kaybetmek üzereydi. Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde Erdem'in yakasına daha da asılmış ve kendine çekmeye başlamıştı. İnlediğinin farkında bile değildi. Sanki acı çeker gibi, daha fazlasına muhtaçmış gibi sesler çıkarıyordu. Eğer Erdem onu tutmasa ayakta durması imkansızdı.

Erdem dilini Lizzie'nin dilinde ve ağzının içinde keşfe çıkarırken kendini kaybetmiş gibiydi. Üstelik ondan gelen seksi sesler tamamen sertleşmesine neden olmuştu. Ellerini kalçalarına indirdi ve erkekliğine yaslamak için onu hafifçe kaldırdıktan sonra tekrar kendine bastırdı. Lizzie ayakkabılarının ucuna basarak ve az önce yerleştirildiği yerinde dengede durmaya çalışarak Erdem'in boynuna doladı kollarını. Onu kendine daha fazla çekip başını iyice kendine çekti. Misafir olduğu bir evde ev sahibiyle neredeyse sevişecek olmak ve bunun olası utancı o anda yaptığı eylem ve aldığı karşılık nedeniyle bir anlam ifade etmiyordu.

Erdem ise onun verdiği karşılıklarla artık çığrından çıkmıştı. Lizzie'nin canını acıtacağını bile umursamadan dudaklarını ısırıyor, erkekliğine yasladığı sıcacık bedeni usta hareketlerle yönlendiriyordu.

Lizzie çok daha fazlasını istediğinin bilincinde Erdem'in boynuna sıkıca sarılıp bacaklarını kaldırdı ve Erdem'in beline doladı. Erdem onu bir kısmı boş olan bir masaya oturtup bacaklarının arasına iyice yerleşti. Öpüşmeye başladıklarından beri ilk kez dudaklarını ayırdı Lizzie'den. Lizzie arzulu gözlerle ve o lanet ıslak dudaklarla ona bakarken hızla üstündeki ceketip çıkarıp yere fırlattı. Lizzie'nin üstündeki askılı bluzu uçlarından tutarak üstünden geçirip çıkarttı. Gördüğü manzara karşısında küfreden Erdem, ellerini dolgun yumuşaklıklara götürüp sertçe sıktı. Lizzie'den çıkan o ilkel ses tüm duyularını ateşledi. Belini Erdem'in ellerine doğru büktü. Erdem eğilip onları ağzına aldığında Lizzie koca evrende kaybolan bir yıldız gibi uçsuz bucaksız bir yerde hissetti kendini. Bacakları hâlâ onu sımsıkı sarmışken başını da göğüslerine bastırmıştı. İçinde hiç anlamlandıramadığı bir ilkellik vardı sanki. Bu kadın kimdi? Onu tanımıyordu. Şimdiye kadar bir erkeği hiç böylesine istememişti. Doğru düzgün hiçbir erkekle öpüşmemişti bile. Ama şimdi Erdem'i delicesine istiyordu. O ne yapsa, ne istese razıydı. Yeter ki içindeki sızıyı, tamamlanmayı bekleyen o her neyse işte onu tamamlasındı.

Erdem ağzını zorlukla olduğu yerden ayırırken gözlerini Lizzie'ye sabitledi. Melek,

şeytan, tanrıça, kadın, her neyse işte o tam karşısında istekli gözlerle ona bakıyordu. Onu kendine çekip delicesine öpmeye başladığında bu işin sonunun nerede biteceğini kendisi de bilmiyordu. Soluk soluğa ondan ayrılırken birkaç saniye nefes almaya çalıştı.

''Bu yaptığımız... Devam etmemek için kendimi nasıl zor tuttuğumu bilemezsin.''

Lizzie onun bu sözleriyle adetâ çikolata gibi erirken gözlerini dudaklarına dikmişti. Onun korkmak yerine cesurca bir karşılık vermesi Erdem'i daha da ateşliyordu. Lizzie yutkunup bir şeyler söylemeye çalıştı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu, ama konuşmak istiyordu. Ona karşılık vermek, onu cesaretlendirmek, çok daha fazlasını yapması için teşvik etmek istiyordu.

''Şimdiye kadar hiç böyle öpüşmemiştim.''

Erdem bu sözleri duyduğu anda ilkel bir tatmin yaşadı. Bunu ona yaşatan erkeğin kendisi olması, egosuna on ikiden vurmuştu. Bir elini Lizzie'nin sağ göğsüne götürüp ucunu sertçe sıktı.

''Bundan sonra sadece benimle öpüşeceksin.''

Erdem'in itiraza yer bırakmayan kararlı ve hafif sert sesi Lizzie'nin duyularını okşuyordu. Onun uysal bir şekilde kendisini dinlemesi hoşuna gitmişti.

''Sana gereken her şeyi ben öğreteceğim.''

Lizzie'nin hâlâ bir şey söylemeden duruyor olması Erdem'in dilini çözmüştü.

''Sana benden başkası dokunmayacak Lizzie. Anladın mı?''

Lizzie bilinçsizce başını salladı. Çünkü hâlâ konuşacak dermanı yoktu.

''Bunu böyle yarım bırakmayı hiç istemiyorum; ama eve dönsek iyi olur.''

Birkaç dakika önce hırsla çıkarıp yere fırlattığı bluzu alıp özenle giydirdi Lizzie'ye. Saçındaki tokayı çıkarıp karışmış saçlarını özenle düzene sokmaya çalıştı. Yüzünü ellerinin arasına alıp şefkatli ve uzun bir öpücük bıraktı kana kana içtiği dudaklara. Lizzie'yi belinden tutup masadan indirdi ve lanet ederek tekrar yapıştı dudaklarına. Soluk soluğa ayrıldıklarında Lizzie kollarını yine boynuna dolamıştı.

''Lizzie... En kısa zamanda bana ait olacaksın.''

Erdem bunun için gerçekten sabırsızlanıyordu. Yerdeki ceketini alıp üstüne geçirdi. Önce Lizzie'yi gönderdi. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

****

Lizzie kalp atışlarının biraz daha bu hızla devam ederse sonunda duracağını hissediyordu. Nefes nefese kalmıştı odasına girdiğinde. Neyse ki Balım ve annesi henüz gelmemişlerdi. Az önce yaşadıklarını hazmetmesi gerekiyordu. Erdem'i delice istemişti. Umutsuzca, büyük bir hırsla ve şevkle... Balım'ı düşünmek istemiyordu şu an. Öğrenirse, abisini elinden aldığı için ondan nefret ederdi. Ama ne yapabilirdi ki? Erdem'e karşı koyacak bir kadın düşünemiyordu. Bir anda aklına gelen o meçhul kadın bütün öfkesini körükledi. Kimdi, nasıl biriydi? Erdem'i hiç mutlu etmiş miydi? Ve Erdem onunla mutlu olmuş muydu? O kadın onu yatağında tutarak mı memnun ediyordu yoksa? Eğer bu, bir kadının bir erkeğe karşı silahıysao halde Lizzie de bu oyunda vardı.

Erdem'in kararlı sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Gözlerini kapatıp o anları tekrar yaşadı. Parmak uçları dudaklarını bulurken bir eli arsızca sağ göğsüne tırmanmış; onun az önce tadına bakıp ısırışlarını, dilinin ateşini ve dişlerinin baskısını hatırlamıştı. Bunu hayatı boyunca tecrübe edinmemişti. Ve bu... Bu... Tarif edilecek bir şey değildi. Böylesine bir güzellik, böylesine bir zevk ancak yaşanmalıydı. Her gün, her saat, her an... Sadece Erdem'le...

****

O akşam yemek masasında anne kız yaptıkları alışverişin detaylarını ve ne kadar eğlendiklerini anlatırken, Turgut Bey de yine kendisini maddi anlamda batırdıklarını söyleyip somurtuyordu. Balım Lizzie'nin sessizliğini fark etmişti.

''Canım?''

Lizzie başını kaldırıp Balım'a baktı. Normal bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

''Efendim?''

''Senin keyfin mi yok? Bu akşam pek bir durgunsun.''

''Yok canım. Sana öyle gelmiş. Serada yoruldum biraz.''

Son sözleri kaybolmuştu adetâ. Erdem'e bakmamak için kendini zorluyordu.

''Ne yaptın ki serada? Annemin güllerini yeniden mi ektin?''

Balım neşeyle konuşurken babası da sohbete katılıp ortamı hareketlendirmişti. Lizzie gülleri yeniden ekmememişti; ama tohumları yeni atılan bir olayın baş kahramanı olmuştu. Erdem alev alev yanan bakışlarını Lizzie'ye çevirmiş, onu bir su gibi içiyordu. Lizzie onun bakışlarını hissedip ona döndüğünde gözlerinde gördüğü şey, kasıklarında bir patlamaya neden oldu. Farkında olmadan bacaklarını birbirine kenetledi. Bu şey nasıl geçerdi ki? Daha önce böyle bir şey tecrübe edinmemişti. Şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, Erdem'in ona öğreteceği ne varsa delicesine merak ettiğiydi.

''Turgut, Esra'ları yemeğe çağırmak gerek. Geçen gün biz onlara davetliydik. Şimdi davet etmezsek ayıp olur.''

Konunun bir anda Emir ile ilgili bir şeye dönmesi Balım'ı heyecanlandırmıştı. İşte nihayet konu açılmıştı. Üstelik söylemesine gerek bile kalmamıştı işte. Gülümsemesini saklamak için uğraşıyordu. Kimsenin fark etmesini istemezdi.

''Doğru söylüyorsun. Çaya geçince ararım. Yarın akşam uygun mudur?''

''Gayet uygun canım.''

Turgut Bey gerekli görüşmeyi yaptıktan sonra karısının yanına oturup kolunu omzuna doladı ve kendine çekti. Melek Hanım sevgi dolu gözlerle kocasına bakarken istemeden de olsa dudaklarını ısırmıştı. İki çocuk sahibi olsa da içindeki o genç kadın hâlâ onunlaydı ve kocasını memnun etmeyi seviyordu. Turgut Bey karısının bu hareketini görmüş ve oturduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı. Melek Hanım kendini tutamayıp kahkahayı basınca Balım, Erdem ve Lizzie ona döndüler.

''Ya ne kaçırdık yine?''

''Hiçbir şey kaçırmadınız bebeğim.''

''Kızım sen meraklısın ya!''

''Meraklıyım, ne olmuş?''

''Aman! Şu kızın çenesinden bıktım gerçekten.''

Balım yanındaki yastığı kapıp abisine fırlattı. Erdem'in kahkahasına katılan Lizzie, Onun böyle muhteşem gülüp sonra nasıl o seksi ve karanlık adama döndüğünü anlamıyordu. Onunla ilgili çok şeyi merak ediyordu ve öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Erdem bir ara ona bakmış, sanki yakın zamanda yapacaklarını bakışlarıyla anlatmaya çalışmıştı. İşte

yine Lizzie'nin bütün bedeni alev almış, bacaklarını birbirine bastırmış, o tatlı sızıyı hafifletmeye çalışıyordu. Ne oluyordu ona böyle? Bu adam tek bir bakışıyla bile onu nasıl bu hale getirebiliyordu?

Balım abisine onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılmışken yine o can sıkıncı durumu hatırlamak tam o anda hiç de iyi değildi.

****

Emir, bu akşam Balım'ı göreceğini öğrendiği andan beri yerinde duramıyordu. İki arada bir derede kalmıştı. Bir yanda Erdem bir yanda Balım... Gerginlikle kravatını bağlarken gözleri aynadaki bakışlarını buldu. Sanki Balım'a bakar gibiydi. Aynada onu görür gibiydi. Onun o dolgun dudaklarını öpüp saçlarından tuttuğunu... Kahretsin! Bu akşam kendisine hakim olması çok zordu.

Balım heyecandan yerinde duramıyordu. Saçlarını tutmuyordu tokalar. Daha doğrusu onları saçlarına takamıyordu elleri titrediği için.

''Sakin ol artık. Bütün akşam herkesin fark etmesini mi istiyorsun?''

Balım aynada Lizzie'yle göz göze geldi. Bir an ağzını açıp itiraz edecekti ki konuşamadı. Gözlerine çaresizlik yerleşirken kendini tutması için bir sebep yoktu artık.

''Lizzie... Onu aklımdan çıkaramıyorum... Düşünmemeye çalışıyorum demiyorum, çünkü bunu yapmıyorum. Sürekli aklım onunla dolu ve bundan gayet memnunum. Biliyor musun?...''

Bir an durup bekledi. Arkadaşına dönüp tane tane konuşmaya başladı.

''Sen gelmeden önce bir arkadaşımın doğum gününe gittiğimi söylemiştim ya... O gece...''

''Ne oldu o gece?''

''Ben Emir'i ilk kez orada gördüm.''

''Nasıl yani?''

''Partinin olduğu katı yanlış anlamışım. Sonra bir grup beni kolumdan tuttuğu gibi süitlerden birine kapattı. Ne kadar beklediğimi hatırlamıyorum. Sonra kapı açıldı; ben

de içgüdüsel olarak elime ağır bir şey alıp bekledim. Daha kolumu bile kaldıramadan birisi üstüme çullandı.''

Bu kısımda susup hülyalı bir şekilde bakmaya başladı. Lizzie onun bu haline gülümserken olayın devamını da bir hayli merak ediyordu.

''Lizzie... Ben hiç öyle bir güç, öyle bir sıcaklık hissetmemiştim. Beni tutarken alev alev yandım ben... Bunu... Bunu anlayamazsın...''

Hayır. Lizzie kesinlikle anlıyordu. Dün akşam olanlardan sonra artık anlamamasına imkan yoktu. Ama tabi ki bunu Balım'ın bilmesine hiç gerek yoktu.

''Beni öptü Lizzie... Öpüşmek değildi. Öyle bir öptü ki beni kendine kattı resmen. Üstüme on kova su döksen sönmezdim herhalde.''

Lizzie kahkahasına engel olamayınca Balım da gülümserken buldu kendini.

''Pekiii... O akşam da banyoda yine öptü mü seni? Ah pardon! Seni kendine kattı mı diyecektim?''

''Dalga geçmesene!''

Derin bir iç çekip devam etti.

''Öptü. Ama banyoda değil.''

Lizzie'nin kafası karışmıştı.

''İyi de o akşam başka hiç yalnız kalmadınız ki.''

''Mağazanın kabininde öptü.''

''Hangi mağazanın kabininde?''

''Sen geliyorsun diye sana hediye almak istemiştim. Elbiseleri denemek için kabine girdim ama yanlışlıkla erkek bölümünün kabinine girmişim.''

''Eee?''

''Tam sana seçtiğim elbiselerden birini deneyecektim ki kabine girdi.''

Lizzie ağzı açık, şok olmuş gözlerle Balım'a bakıyordu.

''Çıplak mıydın yani?''

''Sayılır. İç çamaşırlarım vardı üstümde. Ama... Neredeyse sevişecektik Lizzie. Ve o an

ilk sevişmemin bir mağazanın kabininde olmasının zerre önemi yoktu. İstediğim tek şey onu hissetmekti.''

Lizzi onu dinlerken Erdem'le serada olanları tekrar yaşıyordu. O da o anda bulundukları yeri önemsememişti. Keşke o böyle mutlulukla hissettiklerini anlatırken, kendisi de Balım'a anlatabilseydi...

''Ya saçlarım nasıl?''

''Çok güzelsin canım. İnan bana, Emir bu akşam senin için bir kez daha çıldıracak.''

Balım anlamayan gözlerle arkadaşına baktı.

''Nasıl bir kez daha?''

''Onların evinde bir, gece kulübünde iki ve tabi bu akşam da üç. Gerçi ben önceki ikisini görmediğim için bir şey diyemeyeceğim.''

''Gece kulübü nereden çıktı?''

''Güzelim, seni yiyecek gibi bakıyordu. Sana asılan o aptalı yere nasıl serdiğini unuttun mu? Sen Erdem'le dans ederken seni kollarından aldı diye Erdem'e öldürecek gibi bakıyordu.''

''İyi de o zaman neden...''

''Ne neden?''

''Dans ederken kendimi öyle kaybetmişim ki bir anda dudaklarım onun boynunu buldu Lizzie. Bak gülme diyorum! Zaten beni tersledi!''

''Niye ki?''

''Abim bizi o halde görürse neler olurmuş biliyor muymuşum diye beni azarladı. Aptal! Tabi ben de ağzının payını verdim.''

''Eminim vermişsindir.''

Kapı vurulunca Balım olduğu yerde dikleşti.

''Efendim?''

''Kızım misafirler geldi. Ayıp oluyor.''

Balım bir anda yataktan neredeyse zıplayarak kalkarken elbisesini düzeltmeye

çalışıyordu. Lizzie her zamanki gibi onu sakinleştirdi. Bacakları titreyerek aşağıya inerken kalbi yine dört nala koşmaya başlamıştı.

Emir gerginliğini yansıtmamaya çalışırken Turgut Bey'in kendisine yönelttiği sorulara cevap vermeye çalışıyordu. İki şirketin ortaklığı nedeniyle artık daha sık görüşeceklerdi. İşin tek iyi kısmı ona göre buydu; çünkü bu sebeple Balım'ı görebilecekti. Balım... Neredeydi bu kız? Neden hâlâ aşağıya inmemişti? Beklemek onu öldürüyordu. Ne giymişti, nasıl görünüyordu? Çıldırmak üzereydi. Annesinin Melek Hanım'a kızları sorması dikkatini çekmişti. Gözü sürekli salonun girişine yakın olan merdivenlerdeydi.

Balım'ı gördüğünde hep yaptığı gibi nefesini tuttu. Bu kız ona aklını kaybettirecekti. Onu gördüğü anda tam bir aptala dönüyordu.

''Balım'cım bu ne güzellik!''

Esra Hanım o kadar içten söylemişti ki, Balım da içtenlikle ona gülümsedi.

''Teşekkür ederim.''

''Kızlarımın kusuruna bakmayın. Gördüğünüz gibi gecikmelerinin sebebi belli.''

Turgut Bey kızlara takılmaktan bir hayli memnundu. Masaya geçtiklerinde Balım nasıl olduysa Emir'in karşısına düşmüştü. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan ona doya doya bakabilmekti. Emir ise buna sevinse mi yoksa lanet mi etse bilemiyordu. Lanet vücudu ona meydan okurken yemek boyunca yerinde kıpırdanmamasına imkan yoktu.

Yemek süresince Emir gözleriyle Balım'ı içti adetâ. Erdem Lizzie'den gözlerini alamazken dün akşam yaşadıkları şeyin devamını nasıl getireceğinin hesabını yapıyordu. Bu ahlâksızlıksa ahlâksızdı o halde. Hiç kimse Lizzie'yi istediği için Erdem'i suçlayamazdı.

Yemek bitip de herkes salondaki koltuklarda yerini aldıklarında şirketlerden ve bundan sonra yapılacaklardan konuşmaya başladılar. Bir süredir Balım ortada yoktu ve onun nerede olduğunu çok merak ediyordu. İşlerden konuşurken fark etmediği bir anda Balım ortadan kaybolmuştu. Lizzie yerindeydi ve kendi annesiyle konuşuyordu. Emir aslında Erdem'e sormayı planlıyordu, ama onun hararetli bir şekilde diğer erkeklerle konuştuğunu gördüğünde Melek Hanım'a dönmek zorunda kaldı.

''Melek teyze lavabo ne taraftaydı?''

''Merdivenlerden çıkınca solda kalıyor.''

''Teşekkürler.''

Emir adımlarını merdivenlere yönlendirirken heyecanı da artmıştı. Onu yukarıda tek başına yakalamayı umut ediyordu. Lizzie arkasından bakarken çaktırmadan gülümsüyordu.

Lavabonun hangisi olduğunu tahmin etmişti. Ama ilgisi başka yöndeydi. Balım'ın odasının hangisi olduğunu düşünüyordu. Belki de bu katta değildi. Herkes aşağıda olduğuna göre hepsini denemesinde sakınca yoktu. Tam bir kapıya doğru ilerliyordu ki o kapı açılıp içeriden Balım çıkınca olduğu yerde durdu. Balım da onu görünce adım atmayı bırakmıştı. Emir onu baştan aşağı süzdükten sonra tehlikeli adımlarla ona doğru ilerledi. Balım, Emir kendisine yaklaştıkça istemsizce gerilemeye başladı. Odaya tekrar girdiğinde Emir de ardından girdi ve kapıyı kapattı. Elini arkasına doğru atıp kilidi çevirdi.

Balım nefes alıp almadığından emin değildi. Bacakları titriyordu. O öyle yırtıcı bir kaplan gibi kendisine yaklaşırken korkmamak elinde değildi. Emir onun tam önünde durup elini kaldırdı ve Balım'ın yüzüne düşmüş olan bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarını yanağından çenesine indirip başını kendisine doğru kaldırdı. Yüzünü iyice yaklaştırıp konuşmaya başladı.

''Bu cesur halin... Kime neyi ispatlamaya çalışıyorsun?''

''Ne demek istiyorsun?''

İstemese de titrek çıkmıştı sesi.

''Yaşadıklarımız bir hataydı. Ama görüyorum ki senin bakışların tam tersini söylüyor.''

Balım duyduklarına inanamıyordu. Ne demek yaşadıkları bir hataydı? Kendisini nasıl istekle öptüğünü hatırlamıyor muydu bu adam? Şu an bile baktığında gözlerindeki arzuyu net bir şekilde görürken ne deli saçması bir şeydi bu?

''Tıpkı senin bakışların gibi. Dudaklarından dökülen şeylerin bir anlamı yok. Çünkü ben bana bakışlarında ne gördüğümü gayet iyi biliyorum.''

Emir onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Buraya kadar sırf onu görmek için gelmişti. Kendisine ondan uzak durması gerektiğini hatırlatsa da aklı ve kalbi birbirinden bağımsız hareket ediyordu. Herhangi bir bahaneyle ona dokunmak istiyordu. Ellerini ondan uzak tutamıyordu. Bu kadar iradesiz olduğu için Balım'a saldırıyordu. Ne yaptığını aslında kendisi de bilmiyordu.

''Bakışlarımda gördüğün bir kadına duyulan açlık sadece. Ben güzel olan her kadına

böyle bakarım. Ama tabi... Erdem'in de söylediği gibi... Kardeşim sayılırsın.''

Bunu gerçekten söylemiş miydi? Balım ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Onu kardeşi gibi gördüğünü mü söylemişti az önce? Hani neredeyse sevişeceği kıza!

''Kardeşim dediğin kıza bakarken açlık duyman ne ironik!''

''Sen bunu dert etme. Ben bu açlığı gidermesini de bilirim.''

''İğrençsin!''

''Balım?''

Balım annesinin sesini duyunca kalbi adetâ yerinden oynadı. Emir'i kolundan tutup giysi dolabının olduğu bölmeye sürükledi.

''Sakın dışarı çıkma!''

Korkuyla ellerini ovuşturup kendisine birkaç saniye verdi.

''Bu kapı niye kilitli? Balım içeride misin?''

''Evet anne! Geliyorum!''

Kapıyı açıp annesiyle göz göze geldiğinde içinden dualar etmeye başladı. Melek Hanım kızının bu telaşlı haline bir anlam veremedi.

''Kaç dakikadır ortada yoksun. Bu halin de ne?''

''Ne olmuş halime?''

''Yüzün kızarmış. Niye nefes nefese kaldın?''

''Sesini duyunca banyodan buraya koşturdum biraz. Ondan olmuştur.''

''Kapıyı niye kilitledin?''

''Kapıyı mı kilitlemişim?''

''Kızım iyi misin sen? Hem Emir nerede? Lavaboyu kullanacaktı ama orada değil.''

Balım yavaşça yutkunup sesine sakin ve anlamaz bir tavır yansıtmaya çalıştı.

''Annecim ben nereden bileyim? Aşağıya inmiştir belki de.''

''Ben zaten aşağıdan geliyorum.''

''Acaba en üst kata mı çıktı? Evi bilmiyorsa şaşırmıştır.''

''Olabilir. Neyse. Hadi inelim artık.''

''Tamam.''

Annesini şüphelendirmemek için arkasına bile bakmadan kapıyı kapattı. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Bu sefer gerçekten de ucuz kurtulmuştu.

6.BÖLÜM

Emir tek başına kaldığı odada gülümsemeye başladı. Onun odasındaydı. Etrafı onun kıyafetleriyle çevrili olan giyinme bölümünde duruyordu hâlâ. Elini uzatıp ipek kumaşlara dokundu. Elbiselerden birini askısından alıp yakasını burnuna götürdü. Balım kokuyordu. Derin derin içine çekti kokusunu. Gözlerini açıp elbiseyi incelediğinde sinirlenmeden edemedi. Yine kısa, yine dekolteli, yine seksi bir kıyafetti bu. Onu askısına geri yerleştirip diğerlerine göz attı. Hemen hemen hepsi aynı tarzdı.

En altta çekmeceler vardı. Diz çöküp çekmeceye attı elini. Bir an durdu. Bu yaptığı hiç doğru değildi aslında. Başkasının özel eşyalarını karıştırmak fazlasıyla ayıp bir davranıştı, ama o başkası değildi. O Balım'dı. Onunla ilgili her şeyi bilme hakkını kendinde görüyordu Emir. Bu düşünceyle çekmeceyi açtı ve açtığına açacağına bin lanet etti. Birbirinden seksi iç çamaşırlarını bulmuştu ve bu cennetse, bunları Balım'ın üstünde gördüğü anı tasvir etmek imkânsızdı. Daha fazla orada durup incelemeye devam ederse hem kendini kaybedecek hem de kendine engel olamayıp iç çamaşırlarından bir tanesini cebine atacaktı. Düşüncesi bile kasıklarını alevlendirirken hızla doğruldu olduğu yerde. Odanın içine ilerleyip etrafına bakındı. Tam da Balım'a göre hem sevimli hem de kadınsı özellikleri olan bir odaydı. Bal rengi duvarlar, orta büyüklükteki yatağın örtüleriyle uyumluydu. Küçük bir çalışma masası, üzerinde laptop, kalemlik ve bir defterin olduğu, köşesinde de yine bal rengi bir masa lambasının yer aldığı resim oldukça sadeydi. Makyaj masasının üstünde her kadının ihtiyacı olan şeyler vardı. Birkaç parfümün özenle sıralandığı, köşede de birkaç küçük tokanın bulunduğu makyaj masasına doğru ilerledi. Parfümlerden birini alıp burnuna götürdü. Onunla karşılaştığı ilk gün teninde olan kokuyu bulunca gülümsedi. Onu yerine geri bırakıp tokalardan kelebek şeklinde olanı aldı ve cebine attı. Son bir kez odaya bakıp ardından kapıyı kapattı.

''Emir nerede?''

Erdem soruyu ortaya sormuştu. Bir süredir iş meselelerine daldığı için Emir'in orada olmadığının pek farkında değildi.

''Buradayım.''

Emir salona girerken Balım'ı yine o bildik heyecan dalgası sardı.

''Yukarıya çıktım ama seni göremedim.''

Emir, Melek Hanım'ın hiç kimse tarafından fark edilmeyen ama kendisinin hissettiği imayı anlamıştı. Yine de renk vermemeye özen gösterdi.

''Bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldım. O yüzden geciktim. Kusura bakmayın.''

Melek Hanım, Emir'i çok iyi tanımıyordu; ama yine de Erdem'le bir tutmaya çalıştığı olmuştu. Sonuçta o da oğlu yaşındaydı ve herhangi bir yanlışını görmemişti. Ama bu akşam daha önce hiç hissetmediği şeyler hissediyordu ve nedense kendisini rahatsız ediyordu bu hisler. Kızının bakışlarını ve heyecanını daha bir fark etmeye başladı o anda. Çünkü yukarıya çıkmadan önce hem kızının hem de Emir'in bir süredir ortalıklarda görünmemesi aklına soru işaretleri düşürmüştü. Doğru olmamasını umarak Balım'ı bulmaya çıkmış ve Emir'i oralarda da göremeyince şüphesi artmıştı. Üstelik Balım hiç yapmadığı bir şeyi yaparak kapısını kilitlemiş, telaşlı bir görüntü sergilemişti. Bunu düşünmek istemiyordu, ama şu an her şey o kadar barizdi ki aksini umut etmek pek mümkün değildi. Emir'de anlayamadığı bir şey vardı. Onu ne rahatsız ediyordu bilmiyordu. Ama kızı daha çok küçük ve tecrübesizdi. Emir ise oldukça yetişkin bir erkekti. Az da olsa magazinde haberlerini görmüştü. Etrafındaki akbaba tarzı kızlarla görülmek pek de rahatsız etmiyor gibiydi Emir'i. Bütün bunları düşünerek kızını korumaya çalışıyordu. Bu ortaklık nedeniyle gereğinden fazla bir araya gelmemelerini umdu.

Gece bitip Emir ve ailesi ayrıldıktan sonra herkes birbirine iyi geceler dileyip odalarına çekildi. Balım odasına girince sırtını kapıya yasladı. Bu gece ondan nefret etmesi gerekiyordu duyduklarından sonra. Evet ona çok sinirliydi. Ama hâlâ aynı şeyleri hissediyordu. Kendine engel olamıyordu. Yine bir fırsat yakalamışlardı, ama aptal adam onu öpmek yerine ona sözde kardeş muamelesi yapmıştı. Oysa ki öyle büyük bir beklenti içindeydi ki... Yine o nefis dudaklarla çevrelenecek, tadını tadına katacak, bu dünyadan uçup sonsuzluğa düşecekti. Onun o hafif sakalını okşayacak, teni onun sertliğiyle tahriş olacak ve izini kısa süre de olsa vücudunda hissedecekti.

Rahat ettiği şortunu ve atletini giymek için giyinme bölümüne gitti. Elbisesini

çıkardıktan sonra askısına asacaktı ki bir şey dikkatini çekti. Elbiselerinin nerede asılı olduğunu çok iyi bilirdi ve bir tanesi olması gereken yerde değil, birkaç sıra ilerisindeydi. Etrafına bakıp başka farklılık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Aşağıdaki çekmecelerden biri hafif aralıktı ve Balım o çekmecede ne olduğunu bilen tek kişiydi. Titreyerek eğildi ve çekmeceyi açtı. Çamaşırların düzeni az da olsa bozulmuştu. Titreyen elleriyle kumaşlara dokundu. Sanki Emir hâlâ oradaydı; sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Dudaklarını ısırırken aptal bir gülüş bütün yüzüne yayıldı. Ne kadar inkâr ederse etsin, Emir ondan delicesine hoşlanıyordu. Bunu onun bakışlarında, dokunuşlarında, o boğuk sesinde net bir şekilde görebiliyordu. Onu çıldırtabildiği için fazlasıyla memnundu.

Üzerini değiştirip banyoya girdi. Dişlerini de fırçaladıktan sonra yatağına yatıp huzurla gözlerini kapattı. Yine onun hâyâliyle uykuya daldı.

****

Aradan geçen beş gün boyunca Balım Emir'i hiç görmedi. Onunla ilgili hiçbir şey de duymadı ne yazık ki. Evdeki herkes ondaki durgunluğun farkındaydı. Balım onları endişelendirmemek için iyi görünmeye uğraşıyordu. Tabağındaki zeytinle oynamaktan başka bir şey yaptığı söylenemezdi.

''Bebeğim sen hasta mı oluyorsun?''

Zeytin yine çatalından kurtulunca başını kaldırıp masadakilere baktı. Babası endişeyle kendisine bakınca gülümsedi.

''Yok babacım. Ya böyle ders falan da yok ya daha miskin hissediyorum kendimi. İyiyim yani.''

''Yine de Hakan Bey'e görün istersen. Belki vitamin falan verir de bu yorgunluğu atarsın üstünden.''

''Gerek yok babacım. Lizzie'yle alışveriş yaparız geçer merak etme.''

''Hah! Kadınlar boşuna terapi yapmıyorlar alışverişle. Olan da benim cüzdanıma oluyor.''

Balım keyifle gülümseyip babasının yanına gitti ve yanaklarından öptü.

''Melek, şu kıza belki her şeyi öğrettin ama babasını nasıl öpmesi gerektiğini öğretemedin.''

''Ben her şeyi öğretmişim ya hayatım, onu da sen öğretiverseydin.''

''Baba sen ne yaparsan yap annemi söz düellosunda asla yenemezsin.''

Lizzie heyecanlı bakışlarını Erdem'e çevirdi. Onun sesini duymak bile kendisini ateşliyordu. Seradaki o günden sonra pek yalnız kalamamışlardı ve Lizzie artık çıldırma noktasına gelmişti. Okuldaki arkadaşları, bir kere seks yaptıktan sonra yapmadan duramadıklarından bahsederlerdi. O zamanlarda bunu anlamamıştı tabi. Gerçi henüz seks yaptığı falan yoktu, ama Erdem ikisini de o sınıra getirmişti. Ve şimdi vücudu çok daha fazlası için çıldırıyordu. Onu her düşündüğünde aklına Balım'ın abisine olan düşkünlüğü geliyordu ve içinde anlam veremediği bir hüzün oluşuyordu. Aralarının bozulmasını istemiyordu. Ama Erdem'e bu kadar yakınken ve bir şeyleri yaşamışken ondan uzak durması mümkün değildi. Zaten bunu istediği de söylenemezdi. Balım konusunu nasıl çözeceğini de bilmiyordu.

Sonra birden aklına orada misafir olduğu geldi. Bir süre sonra Amerika'ya dönecek ve hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Ama Erdem burada kalacaktı. Ondan binlerce kilometre uzakta ve tam on saat zaman farkıyla. Buradan gidince Erdem onu unutacaktı belki de. Serada yaşadıkları kendisi için ilkti ve özeldi. Ama Erdem için öyle miydi? Kendisinden on yaş büyük tecrübeli bir erkek kim bilir neler neler yaşamıştı? Üstelik onu nasıl mutlu etmesi gerektiğini de bilmiyordu. Bunları niye düşünüyordu ki? Erdem sağlıklı bir erkekti. Beğendiği birini arzulaması normaldi. Zamanı gelip de buradan gittiğinde Erdem onu unuturdu. Aslında bir açıdan imkânsız değil miydi zaten? Arada onca yol vardı, ama her şeyden önemlisi Balım vardı. Onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu. En doğrusu bu olmayacak şeye hiç başlamamaktı. Peki niye canı bu kadar yanıyordu? Erdem'i doğru düzgün tanımıyordu bile. Onunla fazla vakit geçirmemişti. Anılar biriktirmemişti. Elleri buz gibi olurken onların sıktığının farkında bile değildi.

Kafasının içinde sesler vardı sanki. Ama düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki birinin kendisini sarstığını fark etmesi kolay olmadı.

''Lizzie iyi misin?''

Başını eğip ellerine odaklandığını bile fark etmemişti. Ellerinin üstünde Erdem'in elleri vardı. Ona doğru eğilmiş, endişeli bir şekilde bakıyordu. Yumruk yaptığı elleri öylece duruyordu.

''Lizzie, canım? Korkutma beni lütfen?''

''Yüzü bembeyaz oldu. Hakan'ı arasana Turgut.''

''Tamam.''

Lizzie etrafındaki sesleri duyup yüzleri görmeye başlayınca biraz toparlanır gibi oldu.

''Ben iyiyim.''

Erdem yumruklarını şefkatle açıp gözlerine bakarken boğulacak gibi hissetti.

''Ben biraz odama çıkmak istiyorum. Sorun olur mu?''

''Olmaz tabi canım. Sen dinlen. Aile doktorumuz Hakan gelir birazdan. Belki rahat uyumanı sağlayacak bir ilaç verir.''

''Teşekkür ederim.''

Balım onunla birlikte giderken Erdem de arkalarından bakıyordu. Melek Hanım oğlunun bakışlarını takip etti. Onun ne kadar üzüldüğünün farkındaydı. Kocası içeride doktorla konuşurken elini oğlunun omzuna koyup sıktı.

''Merak etme, bir şeyi yok.''

Annesinin sesine dönen Erdem, onun fark edip etmediğini anlamaya çalıştı. Ama zaten böyle bir soru sorması bu durumu çoktan fark ettiğini gösteriyordu. Hafif bir nefes alarak omzunu silkti.

''Yok tabi ki. Yani Balım'ın arkadaşı sonuçta. Bize emanet.''

Annesi gülümseyip yanağına bir öpücük bıraktı.

''Kızlar nerede?''

''Odalarına çekildiler.''

''İyi bakalım. Hakan yakınlardaymış zaten. Bir gelip bakacak.''

****

Aynı günün akşamı Erdem Lizzie'ye bakmak için yukarıya çıktı. Kapıyı vurduktan sonra

içeri girdiğinde Balım'ın da içeride olduğunu gördü.

''İyi olup olmadığına bakmak istedim.''

Lizzie yaslandığı yerde biraz doğruldu. Berbat görünmediğini umdu.

''Teşekkür ederim, iyiyim.''

''Yarın Cumartesi. Emir'le konuştuk. Onların at çiftliğine gitmeye karar verdik. Siz ne dersiniz?''

Şimdi bayılırsa hapı yutmuş demekti. Ama günlerdir onu görmemişti ve artık dayanamıyordu. Sesindeki heyecanın farkında olmayarak atıldı.

''Harika!''

''Bu kadar sevineceğini bilseydim daha önceden program yapardık.''

''Yani uzun zamandır atlarla vakit geçirmemiştim.''

''En son onlarla vakit geçirdiğinde neler olduğunu gördük.''

Lizzie ikisinin neden bahsettiğini anlamadı.

''Ne olmuştu ki?''

''Benim küçük kardeşim harada o kadar at varken gidip en sinirli atı seçmiş ve ısrarla ona binmek istemişti. Tabi at da en az kendisi kadar inatçı birini sırtında fazla tutmak istemedi.''

Erdem o günü gülümseyerek hatırlarken Balım da sinir olmuştu.

''Sorun bende değildi! Ayrıca bana küçük demekten ne zaman vazgeçeceksin?''

Erdem kardeşini kendisine çekip sarıldı.

''Sen hep benim küçük kardeşim olarak kalacaksın.''

''Ya of!''

''Bir yerine bir şey olmadı değil mi?''

''Bacağımı ve kolumu incitmiştim. Neyse ki kırık yoktu.''

''O an hepimiz çok korkmuştuk. Atın neredeyse altında kalmıştın.''

Erdem o gün olanları düşününce yüzündeki eğlenen ifade endişeye dönüştü. Balım

abisindeki değişikliği görünce yanağına kocaman bir öpücük bıraktı.

''Ama bir şey olmadı. Asma suratını artık.''

''Bak şimdiden söylüyorum, ata binmek yok.''

''Abi! Saçmalama ya! Kaç sene geçti üstünden.''

''Ben de onu diyorum ya. Kısa süreli eğitim aldığın halde öyle olmuştu. O günden sonra binmeyi bırak bir ata yaklaşmadın bile. Şimdi böyle bir risk almana izin veremem.''

Balım neredeyse çocuk gibi tepinecek hale gelmişti. Ama şimdilik bu muhabbeti uzatmanın anlamı yoktu. O nasılsa bir yolunu bulur ve istediğini yapardı.

''Eee? Ne zaman gidiyoruz?''

''Yarın sabah erkenden. Emir'in arabasıyla yola çıkacağız. Nasılsa beş kişiyiz.''

''Beş kişi mi?''

''Aaa söylemeyi unuttum sahi. Emir'in eski kız arkadaşı da geliyor.''

Balım'ın gözlerindeki ışıltı, duyduğu o üç kelime ile yok oldu. Eski kız arkadaş! Ama neden? Niye o kız da geliyordu? Nereden çıkmıştı şimdi durduk yere? Balım o manzarayı görmek istemiyordu. Eğer gitmezse görmezdi de. Ama... O ikisini yalnız bırakmayı göze alamazdı. O burada oturup düşünmekten kafayı yerken o kadın her an Emir'in dibinde olacaktı. Burada kalırsa kahrolurdu.

''Bu eski kız arkadaş da geldiğine göre aralarında yeniden bir şey olabilir mi?''

Dudaklarından dökülenlere inanamadı. Ama o kadar sinirlenmiş ve kıskanmıştı ki kendisini zaptetmesi mümkün değildi.

''Bilemem. Sormadım. Birkaç sene önce yaşanmış bir ilişkiydi. Sonra Cansu Paris'e gidip bir dönem orada yaşadı.''

''Yani Cansu Emir'i terk mi etti?''

''Hayır. Zaten ilişkileri monotonlaşmıştı. Neyse. Siz hazırlıklarınızı yapın. Sabah erkenden yola çıkacağız.''

Erdem Lizzie'ye son bir bakış attıktan sonra yanlarından ayrıldı. Balım tuttuğu nefesini verirken ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Lizzie ondaki sıkıntının farkındaydı.

''Belki de öylesine geliyordur.''

''Öylesine mi?''

Balım gözlerini iri iri açarak bu söylediğine inanmadığını gösterir şekilde hararetle devam etti konuşmasına.

''O kadın tekrardan Emir'in hayatına girmeye çalışıyor. Yoksa onca zamandan sonra niye gelsin ki? Ya Emir'e ne demeli? Buna nasıl izin verir? Benim de geleceğimi bile bile bunu nasıl yapar Lizzie?''

Lizzie onu çok iyi anlıyordu. Kıskanmanın ne demek olduğunu Erdem'i tanıdıktan sonra öğrenmişti.

''Bence yarın durumu kendi gözlerimizle görmeden şu an için endişelenmeye gerek yok.''

''Ya Lizzie... Ne yapmaya çalışıyor? Bu şekilde benden uzak dururken beni de kendinden uzak tutacağını mı sanıyor? Ben ya! Ben! Benim ne kadar inatçı olduğumu biliyor mu o?''

O kadar sinirlenmişti ki yataktan kalkıp odanın içninde dört döndüğünün farkında bile değildi.

''Madem bana savaş açtı, o halde hodri meydan! Sürekli beni küçük bir kızmışım gibi başından savıyor; ama ona küçük olmadığımı göstereceğim Lizzie. Artı puanları haneme eklersin.''

Balım o an o kadar hırslıydı ki, gerçekten de boyundan büyük işlere kalkışacağını kestirememişti.

****

Emir onları almaya geldiğinde yanında Cansu da vardı. Genç kadın boya olan kızıl saçlarını açık bırakmış, eteği kısa lacivert bir elbise giymişti. Erdem Cansu'yla tokalaşıp biraz sohbet etti. Emir ise onun omzunun üstünden evin girişine doğru bakıyordu. Balım ve Lizzie yan yana merdivenlerden inerken heyecanını dizginlemeye çalıştı. Üstünde beyaz bir elbise vardı. Beline tam oturmuş, etek kısımları rüzgârda dalgalanıyordu. Saçlarını pek umursamayarak dağınık bir şekilde toplamıştı. Cansu'nun aksine makyaj yapmamıştı. Üstelik onun gibi yüksek topuklu sandalet de giymemişti. O kadar rahat ve tasasızdı ki... Ve çok güzeldi. Her zamanki gibi.

''Cansu seni bizim kızlarla tanıştırayım. Bu benim kardeşim Balım. Bu da Lizzie, Balım'ın okuldan arkadaşı.''

Cansu elini uzatıp yakınında olan Lizzie'yle tokalaştıktan sonra Balım'a döndü.

''Memnun oldum. Ne kadar küçükmüşsün.''

Balım başarabilseydi gözlerinde yanan öfkeyi alev topuna çevrip karşısındaki çakma kızıla fırlatıp onun alev almasını zevkle seyrederdi. Ama her şeyin bir zamanı vardı.

''Yirmi iki yaşındayım. Yani küçük sayılmam.''

''Erdem, Emir ve ben büyük olunca haliyle çok tuhaf geldi.''

Bu kadın gerzek gerzek konuşmaya devam ederse Balım etrafta gördüğü elle tutulur ilk cismi bu kadının kafasına fırlatacaktı.

''Hadi binin de geç kalmayalım.''

Erdem'in sözleriyle herkes arabaya bindi. Erdem ön koltuğa yerleşirken kızlar da mecburen yan yana oturmak zorunda kalmışlardı. Balım Lizzie'yi önden ittirmiş ve ortaya oturmasını sağlamıştı. O kızıldan ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi. Yoksa yol boyunca elinden bir kaza çıkacaktı. Lizzie'yi ortaya atınca kendisi de mecburen Emir'in arkasına geçti. Emir yol boyu çaktırmadan Balım'ı izliyordu. Onun ilk andan beri ne kadar huzursuz ve mutsuz olduğunu görebiliyordu. Bu bir yandan iyiydi. Kendisinden uzak tutmak için Cansu'yu bile kullanmıştı. Genç kadını aramış ve ona çiftlik programından bahsetmişti. Bu sayede Balım'a o gün söylediklerini kanıtlayabilecekti. Tabi bir yandan onun Cansu'yu kıskanması karşısında derin bir tatmin duymuştu. Pazar sabah kahvaltı yaptıktan sonra çiftlikten ayrılacaklardı ve o süre boyunca bir kaza çıkmaması için dua etti.

Çiftliğe geldiklerinde Balım hayranlıkla etrafa bakmaya başladı. Araba durur durmaz resmen aşağıya atladı ve dışarıda duran atların yanına gitti hızlı adımlarla. Bir seyis atı tımar ediyordu.

''Merhaba.''

''Hoş geldiniz efendim.''

''Bu atın adı ne?''

''Ay parçası.''

''Ne güzel bir ismi var!''

''Ona ismini ben verdim.''

Arkasından gelen sesle irkilen Balım isteksizce Emir'e doğru döndü.

''Öyle mi?''

''Öyle.''

''Ya ben çok acıktım. Atlara sonra baksak?''

Bu kadın her yerden çıkmak zorunda mıydı? Sesi Balım'ın kulaklarını tırmalıyordu resmen.

''Valla ben de acıktım. Hadi içeri girelim. Sonra bakarsın bitanem.''

Balım abisine başıyla onay verdikten sonra kolunu beline doladı ve ona yaslanarak içeriye girdi. Emir onun arkasından bakarken neden kendisine değil de Erdem'e sarıldığını düşünüyordu. O ellerin kendi vücudunda olması gerekiyordu. Cansu koluna girip kendisini sürüklediğinde bu kadını buraya getirdiği için daha ilk anda pişman oldu.

Akla gelebilecek her şey vardı masada. Emir'in misafirleri için özel olarak hazırlanmıştı. Balım Lizzie'yle yan yana oturmuştu. Masanın başında Emir vardı ve yan taraflarında da Erdem ve Lizzie karşılıklı olarak oturmuşlardı. Ne yazık ki Balım'ın karşısında Cansu vardı. Emir'e yakın olmamak için Lizzie'yi o tarafa oturtmuştu ama şu an bulunduğu yerden pek de memnun değildi.

''Masadaki her şeyden yiyebilirim.''

''Çok fazla yağlı şey var.''

Cansu yüzünü buruşturup yiyeceklere bakarken Balım kendini daha fazla tutamamıştı.

''O halde sen şuradaki yeşilliklerden ye.''

Diğerleri boğuk bir şekilde gülmelerini tutmaya çalışırlarken Cansu da sinir olmuş bir şekilde Balım'a dikmişti gözlerini.

''Seni bilmem ama ben formuma özen göstermek zorundayım. Bu masadakileri yersem otuz altı beden olmam işten bile değil.''

''Ne korkunç! Aman sakın yeme.''

Erdem tutamadığı kahkahasını bırakırken Cansu'nun siniri daha da artmıştı.

''Kardeşinin küçük olduğunu söylerken çok doğru bir tahminde bulunmuşum. Ama

zaten biraz bekleseymişim tahmin etmeme gerek kalmazmış. Çocuk olduğunu belli etmekten çekinmeyen biri olduğu belli.''

''Senin de otuzunu geçtiğin belli. Hani o yaştan sonra insan kilo alırsa metabolizması yavaşladığı için kilo vermesi de zorlaşırmış ya, o bakımdan.''

Ortadaki sigara böreklerinden birini peçeteyle tutup keyifle bir ısırık aldığında gözlerindeki tatmin Emir'i mest etmişti. Cansu ise içten içe kuduruyordu. Söyleyecek doğru dürüst bir şey bulamamanın sıkıntısını yaşıyordu. Tabağına az önce Balım'ın sözünü ettiği yeşilliklerden biraz alıp çatalıyla didiklemeye başladı. Lizzie kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Başını kaldırıp Erdem'le göz göze geldiğinde yine o lanet sızı baş göstermişti. Keşke herkesin içinde böyle bakmasaydı. Kaç gün olmuştu... Hani çok daha fazlasını yapacaktı? Niye birdenbire her şey sakinleşmişti? Çayından bir yudum alıp Balım'a döndü ve sohbete başladılar.

Kahvelerini atların olduğu alanın yanındaki masalarda içmeye karar verdiler. Balım uzun zamandır bu manzarayı görmediği için gerçek anlamda bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. Tekrar aynı deneyimi yaşamak istiyordu. Ama abisini nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

''Abi...''

''Söyle bebeğim.''

''Ata binebilir miyim?''

Erdem elindeki fincanı bırakıp arkasına yaslandı.

''Hayır.''

''Ya neden?''

''Neden olduğunu bildiğin halde niye soruyorsun?

''Ne zamana kadar uzak tutacaksın beni?''

Emir abi kardeşin arasındaki konuşmanın temelini bilmediği için söze karıştı.

''İstiyorsa binsin. Niye engelliyorsun ki?''

Destekçisinin hiç istemediği biri olması Balım'ın hoşuna gitmemişti elbette.

''Balım birkaç sene önce attan düştü. Neredeyse altında kalıyordu. Biz kırığı olabileceğini düşünürken neyse ki incinmelerle atlattı. Babam o günden sonra onu

atlara yaklaştırmadı. Üstelik kısa süreli biniş eğitimi almıştı.''

''O at çok sinirliydi. O yüzden kontrol edemedim. Sakin bir ata binebilirim.''

''Hayır diyorum.''

Balım sinirle ayağa kalkıp abisine döndü.

''Odama gitmek istiyorum.''

''Ben sana eşlik edeyim.''

Balım zaten sinirliyken bir de Emir'in ona yardımcı olmaya çalışması tepesini attırmıştı.

''Gerek yok. Resepsiyonda yardımcı olurlar.''

Lizzie de biraz dinlenmek istediğini söyleyip Balım'ın arkasından gitti.

''Takma kafana. Bana sinirli o.''

''Farkındayım.''

****

''İnanmıyorum ya! O çakma kızılın yanında abim beni küçük bir çocukmuşum gibi susturmaya çalıştı.''

''Sakin ol artık. Sadece senin iyiliğini düşünüyor.''

''Lizzie sen kimin tarafındasın?''

''Elbette senin tarafındayım. Ama şu kadının yanında sinirlerine hakim ol biraz. Erdem'in seni reddetmesi karşısında sinsice gülüyordu.''

''Ona da göstereceğim gününü. Ayrıca! Ben o ata bineceğim.''

''Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?''

''Nasılsa gece olacak öyle değil mi?''

''Şaka yapıyorsun! Gecenin karanlığında bilmediğin bir arazide, tecrübe etmediğin bir ata binemezsin. Hem abin duyarsa senin için hiç iyi olmaz.''

''Sen söylemezsen duymaz.''

Balım sevimli çocuklar gibi arkadaşına bakarken Lizzie başının gerçekten de belada olduğunu hissetti. Balım asla kararından dönmezdi. Kendisine güveniyordu; yani onu Erdem'e ispiyonlamayacağını biliyordu. Ama bu büyük bir risk ve sorumluluktu.

''Balım lütfen beni bu işe karıştırma.''

''Sen karışmayacaksın ki zaten. Haberin olmamış gibi davranacaksın.''

''Ya bir şey olursa? O zaman nasıl hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranabilirim?''

''Korkma. Bir şey olmayacak. Sakin bir at seçeceğim. Bana güven.''

''Bu hiç iyi bir fikir değil.''

''Lizzie... Uzun zamandır bu keyfi yaşamadım ve şimdi karşıma bu fırsat çıkmışken bunu değerlendirmezsem çok pişman olurum. Lütfen...''

Lizzie bir süreliğine bunu düşündü. Eğer kimsenin haberi olmadan doğru bir at seçip kısa bir süre vakit geçirir ve hevesini alırsa bu iş burada kapanırdı.

''Sadece yarım saat.''

''Biliyordum! Söz veriyorum çabucak gidip geleceğim.''

Balım çok heyecanlıydı. Hem o zevki yaşayacağı için hem de Emir ve abisinden izinsiz bir iş yapacağı için.

''Akşam yemeğinden sonra fazla oyalanmadan odamıza çekiliriz. Onlar da fazla takılmazlar diye umuyorum.''

''Benim içim hiç rahat değil.''

''Sakin ol. Niye evrene negatif enerji gönderiyorsun anlamıyorum.''

Bir süre okuldan bahsettikten sonra yemek için diğerlerine katılmak zorunda kaldılar.

****

Nihayet gece olmuştu. Balım için dakikalar geçmek bilmemişti. Binici pantolonu ve gömleğini giyip saçlarını topladı. Çizmelerini de giyip sandalyeden kalktığında Lizzie'nin

kendisine endişeyle baktığını gördü. Yanına gidip ona sarıldı.

''Canım benim rahatla artık. İlk kez binmiyorum ki. Ben sadece o gün kötü bir ata denk geldim hepsi bu. Hep söz verdim ya. Sadece yarım saat.''

''Biliyorum. Ama yine de endişeleniyorum işte. Cep telefonun açık kalsın. Seni aradığımda ulaşabilmeliyim.''

''Tamam.''

Lizzie'yi yanağından öpüp odadan çıktı. Etrafını kolaçan edip dikkatli ve sessiz adımlarla aşağıya indi. Resepsiyondaki kişi telefondaydı ve ona görünmeden dışarı çıkmayı başarmıştı. Duvar diplerinden yürümeye özen gösteriyordu. Atların olduğu bölüme çabucak ulaştı. Önce içeriye göz gezdirip biri olup olmadığını kontrol etti. Sadece atların hafif sesleri duyuluyordu. Bazı bölmeler boştu. Atların hepsi de sakin görünüyordu. Bir tanesini okşayıp kulağına yatıştırıcı bir şeyler fısıldadı. Neyse ki o günlerden öğrendiği birkaç şeyi unutmamıştı. Doğru atı seçtiğine emin olarak bölmenin kapısını açtı. Dizginlerinden tutup dışarıya doğru yürüttü. At hiç itiraz etmeden onunla beraber ahırdan çıktı. Balım elbette ki eyeri yerleştirmişti. Etrafa tekrar baktığında aynı sessizlik yerinde duruyordu. İkinci denemesinde nihayet binebilmişti. Ayakları yerden kesilip göğe yaklaştığını hissettiği an sanki her şey donmuştu. O kadar muhteşem hissediyordu ki, Lizzie'yi dinlemediğine çok memnun oldu. Ayağıyla atı haffiçe dürterek ileriye doğru sürmeye başladı. Kim demişti Balım bu işi beceremez diye? Gayet de güzel idare ediyordu. Abisine kendisine güvenmediği için, Emir'e de kendisine söyledikleri için sinirlenmişti. Nasıl binebildiğini görmelerini çok isterdi. Ama önemli olan Balım'ın bu özgürlüğü yaşayabilmesiydi. Çiftliğin biraz dışına doğru yönlendirdi atı. Eğer orada biraz daha kalırsa birileri tarafından fark edilebilirdi. Tamam, bu civarı iyi bilmiyor olabilirdi; hattâ hiç bilmiyor olabilirdi. Ama sonuçta bu at hep buradaydı ve kaybolmalarına izin vermezdi. Zaten fazla uzaklaşmayı düşünmüyordu.

Aradan geçen kırk dakikanın sonunda Lizzie telefonuna sarılmış ve Balım'ı aramıştı. Telefon çalıyor, fakat Balım bir türlü açmıyordu. Endişeden ölmek üzereydi. Belki de Balım atın üstünde zevkten kendini kaybetmişti ve titreşimde tuttuğu telefonunu bu yüzden duymuyordu. Ama bu bekleyişin sonu yoktu. Sonradan kendisine çok kızacağını bilse de Erdem'e söylemek zorundaydı. Ama çok korkuyordu. Ya Erdem daha önceden söylemediği ve bu zamana kadar beklediği için Lizzie'ye kızarsa? Onun kendisine bağırdığını düşününce bile çok kötü hissetti. Ne olursa olsun en önemli şey Balım'ın ortada olmamasıydı. Ve eğer ona bir şey olursa burada aptalca beklediği için kendine çok kızacaktı.

Kararlı bir şekilde üzerini değiştirip telefonunu ve oda anahtarını yanına aldı ve odadan

çıktı. Erdem'in kapısının önünde birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı vurdu. Sadece bir dakika süren, ama Lizzie'ye saatler gibi gelen bir zamandan sonra Erdem kapıyı açtı. Lizzie'nin o anda bütün düşünceleri dondu. Çünkü Erdem üstünde sadece boxer'ıyla kapının önünde dikiliyordu. Zaten azıcık aklı vardı o an; Erdem de karşısında bu şekilde dururken nasıl konuşabilirdi ki?

Erdem gecenin o saatinde kapısına kimin dayandığını bilmiyordu. Ama Lizzie'yi görünce gözlerinin kendisine oyun oynadığını düşündü. Bu saatte Lizzie'nin, kapısının önünde ne işi olabilirdi? Yoksa serada olanlardan sonra dayanamamış mıydı? Bu düşünce Erdem'in fazlasıyla hoşuna gitmişti. Ama Lizzie'nin bakışları arzulu değil, endişeliydi. Bir şeyler tersti.

''Bir sorun mu var Lizzie?''

''Şey...''

Erdem o şekilde kapı önünde kalmaktan rahatsız olmuştu. Onu kolundan tutup içeriye çekti. Kapıyı kapatıp ona döndü.

''Kendini kötü mü hissediyorsun?''

''Hayır. Ben şey için geldim...''

''Ne için?''

''Balım için endişeleniyorum.''

Erdem onun neden Balım için endişelenmiş olabileceğini anlamamıştı.

''Anlamadım?''

''Balım atları görmek istemişti.''

Cümlesi sona doğru fısıltı halini almıştı. Zaten cümledeki at kelimesini duyduğu an Erdem'in yüzü değişmişti.

''Sakın bana Balım'ın gizlice ata binmek için gittiğini söyleme.''

Erdem o kadar kısık ve tehlikeli bir şekilde konuşmuştu ki Lizzie'nin dizlerinin bağı çözülmek üzereydi korkudan. Cevap vermesi gerektiğini bildiği için zor da olsa yutkundu.

''Hemen dönecekti. Söz vermişti; sadece yarım saat demişti, ama kırk dakika oldu ve telefonu cevap vermiyor.''

O kadar cılız bir şekilde söylemişti ki... Normal zamanda olsa Erdem onun bu haline kıyamazdı. Onu kollarına alır, rahatlatana kadar öperdi. Ama şimdi söz konusu kardeşinin hayatıyken hiçbir şey onu sakinleştiremezdi.

Dolaptan pantolonunu ve tişörtünü çıkartıp üstüne geçirdi. Sehpanın üstündeki telefonunu alıp Lizzie'yi de neredeyse sürükleyerek dışarı çıkardı. Resepsiyona gidip Balım'ı görüp görmediklerini sordu. Hiç kimse Balım'ı görmemişti. Sıkıntıyla nefesini verdi. Atların olduğu bölüme gittiğinde de bir şey bulamadı. Telefonundan önce Balım'ı aradı. Telefon çalıyor, ama kimse cevap vermiyordu. Emir'i denedi. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

''Arazi çok büyük mü?''

Emir onun ne dediğini anlamadı. Niye gecenin bu saatinde böyle bir soru soruyordu ki?''

''Arazi mi?''

''Lanet olsun, evet! Balım atlardan birini almış, telefonuna cevap vermiyor.''

Emir korkuyla yatakta doğrulup oturdu. Balım atlardan birini mi almıştı? Bilmediği bir arazide, doğru dürüst binmesini bilmediği bir atın üzerinde miydi?

''Neredesin?''

''Lizzie'yle ahırın oradayız.''

''Hemen geliyorum.''

Hızla üstünü giyip odadan çıkarken kapı duvara çarpmıştı. Kalbi korkudan çok hızlı atıyordu. Eğer ona bir şey olursa... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Resepsiyondaki çocuğa resmen bağırmıştı konuşurken.

''Barış nerede?''

''Bilmiyorum efendim.''

''Çabuk bul onu! Ahırın oraya gelsin.''

Birkaç dakika sonra Erdem'i gördüğünde onun ne kadar endişeli olduğunu fark etti. Kendisi de en az onun kadar endişeliydi.

''Ne zamandır yok?''

''Neredeyse bir saat olmak üzere.''

Lizzie o kadar perişan görünüyordu ki... En sonunda dayanamamış, ağlamaya başlamıştı. Erdem onu öyle görünce kendine lanet etti. Lizzie'nin bir suçu yoktu elbette. Ama Balım'ın ortada olmadığını öğrenince kendini kaybetmişti. Onu kollarının arasına çekip sarıldı.

''Ağlama. Bulacağız onu.''

Bunu söylerken Lizzie'nin saçlarını okşuyordu. Emir bu sahneden alması gereken mesajı çoktan almıştı. Açıkçası şaşırmıştı. Erdem'in Lizzie'den hoşlandığını şimdiye kadar fark etmemişti. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Bir an önce Balım'ı bulmaları gerekiyordu. Seyis onlara doğru koşarken Emir'in öfkesi tekrar yerine gelmişti.

''Şu ahırı kontrol et. Hangi at yok söyle bana.''

''Peki Emir Bey.''

Barış koşarak içeri girdi ve kısa sürede geri çıktı.

''Fırtına yok efendim.''

Emir duyduğu bu cümleyle kaskatı kesildi. Fırtına onun atıydı ve çiftlikteki en asi attı. Balım'ın onu eliyle koymuş gibi bulması nasıl bir şanstı? Ellerini yüzüne kapatıp derin bir nefes aldı.

''Ne oldu? Emir?''

Erdem'in sesiyle ellerini indirdi yüzünden.

''Fırtına benim ve... Çiftlikteki en asi at.''

''Ne!?''

Erdem bağırmamış, adetâ kükremişti.

''Ben atlardan birini alıyorum.''

''Ben de geliyorum.''

Erdem'in arkasından ahıra giren Emir, iki atı hemen dışarı çıkardı. Barış da üzerlerine eyerlerini yerleştirdi. Erdem ata binmeden önce Lizzie'ye yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

''İçeri geç ve bekle. Balım'ı da alıp geri geleceğiz.''

Lizzie sadece başını sallamakla yetindi. Gözyaşlarından konuşamıyordu.

Emir ve Erdem atlarını hızlı bir şekilde sürüyorlardı. Gece olduğu için etraf çok karanlıktı ve bu da aramayı zorlaştırıyordu. İkisinde de birer fener vardı gerçi. Ortalama on beş dakika kadar çevrede gezindiler ama bir şey bulamadılar. Ne Balım'ı ne de Fırtına'yı.

''Sen bu kısımlarda kal. Ben daha ilerisini arayacağım.''

''Ben de geliyorum.''

''Gelirsen beni yavaşlatırsın. Bildiğin bölgede kal. Bir şey olursa telefonum yanımda.''

Emir tam atını döndürmüştü ki Erdem'in sesiyle tekrar ona döndü.

''Lütfen...''

''Merak etme.''

Başka bir şey söylemeden karanlığa doğru hızla ilerledi. On dakika boyunca hâlâ bir ize rastlamamıştı. Ne kadar geç kaldıklarını bilmiyordu. Fırtına gerçekten asi bir attı ve bir tek Emir onu kontrol edebilirdi. Kalbi sıkışıyordu. Gözünün önüne korkunç görüntüler geliyordu. Bir anda bir at kişnemesi duydu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Yakından geliyordu ses. Biraz daha ilerleyince Balım'ın sesini duydu. Büyük bir rahatlamayla tuttuğu nefesini verdi.

''Beni üstünden atmaya ne kadar meraklıymışsın. Bahse girerim Emir'in atısın sen. O da senin gibi beni sepetlemek için uğraşıyor. Gerçi ikiniz de sepetlediniz zaten. Ama beni biraz dinleseydin gayet iyi anlaşabilirdik. Senin yüzünden alnımı vurdum ve bacağım ağrıyor. Muhtemelen bir süre topallayacağım.''

Emir atından atlayıp feneri Balım'ın yüzüne tutunca Balım korkuyla çığlık attı. Yüzüne tutulan fener nedeniyle görüşü çok kötüydü. Emir feneri bırakıp Balım'ın önünde diz çöktü ve yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına kapandı. Balım ne olduğunu anlamadan Emir'e karşılık vermeye başlamıştı. Emir onu öpmüyor, adetâ sömürüyordu. Ne yaptığının farkında bile değildi. Onu yere yatırıp üstündeki yerini aldıktan sonra yüzünün her yanını öpmeye başladı. Sanki onu cezalandırırcasına sert hareketlerle öpüyordu. Balım'ın bundan şikayeti yoktu. Onu üstünde hissetmek bambaşka bir tecrübeydi ve boynundan tutup iyice kendine çekiyordu. Emir dudaklarını boynuna ve göğüslerine götürdüğünde hazla inledi. Gömleğin düğmelerini çözerken parmakları birbirine dolandığı için biraz zorlanmıştı. Vakit kaybetmeden başını Balım'ın göğüslerinin arasına yerleştirdi. Balım elleriyle onu iyice kendine bastırırken neredeyse alev almak üzereydi. Bir yerlerden gelen sesle olduğu yerde doğruldu Emir. Lanet olası telefonu çalıyordu. Erdem olmalıydı. Balım'a baktığında tablolara yaraşır bir manzara

görmüştü. Nasıl yarım bırakabilirdi şimdi? Balım'a olan açlığı yüzünden ve ona bir şey oldu korkusundan çıldırmıştı. İstediği tek şey ona sımsıkı sarılmak ve kimselere vermemekti.

Balım iyice aptallaşmıştı. Ormanın ortasında Emir'le sevişmek üzereydi. Neden normal insanlar evlerinde yatağın üstünde bu işi yaparlarken kendileri hep sıra dışı yerleri seçiyorlardı ki? Oturur pozisyona geçip gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

''Nerdesin Emir, niye açmıyorsun?''

''Sakin ol. Balım'ı buldum.''

''Gerçekten buldun mu? Durumu iyi mi?''

Emir Balım'a döndüğünde o muhteşem haline takılmıştı.

''Emir sana soruyorum, kardeşim iyi mi?''

Emir yutkunup gözlerini başka tarafa çevirdi.

''Evet iyi merak etme. Birazdan oradayız. Sen seni bıraktığım yerde bekle.''

''Tamam, çabuk olun.''

Emir telefonu kapatıp tekrar Balım'a baktı. Yanına gidip yerden kalkmasına yardım etti. Saçlarına takılmış yaprakları tek tek çıkardı. Birden içindeki o korku yok olunca ilk andaki siniri kendini gösterdi.

''Ne halt ettiğini sanıyorsun?''

Balım şok olmuş gözlerle az önce yine sevişmekten döndüğü adama bakıyordu. Bu adam kesinlikle manyaktı!

''Gecenin bir yarısı, bilmediğin bir arazide, hem de ahırdaki en tehlikeli atla ne yaptığını sanıyorsun?''

''Ne bağırıyorsun? Sağır değilim ben!''

Emir onun böyle pervasızca konuşmasına inanamıyordu. Ölebilirdi!

''Boynunu kırabilirdin! Ölebilirdin lanet olasıca!''

''Çok mu üzülürdün? Hiç sanmıyorum!''

Şimdi Balım da bağırıyordu. Az önce yine neredeyse sevişeceklerdi. Ama bu adam yine

delirmiş gibi laf söylüyordu ona.

''Bunu bir daha sakın yapma.''

''Bana emir verme!''

''Lanet olsun! Bir kere de tamam de!''

''Diyorum zaten aptal! Diyorum ama sen duymuyorsun!''

Balım o sinirle sesini iyice yükseltmişti, ama Emir onun bu son cümlelerine ne anlam vermesi gerektiğini çözemiyordu. Tabi ki Balım çenesini tutamayarak onun merakını giderdi.

''O gece otel odasında, mağazanın kabininde, sizin evde, bizim evde ve az önce şurada!''

Başını çevirip eliyle az önce üstünde sevişmek üzere oldukları toprağı işaret etmişti.

''Sana tamam demiştim! Ama sen o kadar sağırsın ki hiçbirini duymadın.''

Ona cevap hakkı bırakmadan hızla yürümeye başladı. Aslında niyeti buydu, ama sol bacağı attan düştüğü için ağrıyordu ve yürürken topallamak zorunda kalıyordu. Emir hâlâ bıraktığı yerde dururken az önce duyduklarıyla çivilenmişti sanki. Balım ona kendisini her şekilde verdiğinin itirafını yapmıştı. Olabilecek en açık halde hem de! Şimdi ondan uzaklaşıp giderken onun topalladığını fark edince kalbi bıçakla oyuluyormuş gibi hissetti. Koşar adımlarla ona yetişti ve itiraz etmesine fırsat vermeden kucağına aldı.

''Delirdin mi? Bırak beni!''

''Kapa çeneni! Bu halde yürüyemezsin.''

''Sen ne karışıyorsun? Az önce yürüyordum!''

Emir onu dinlemeyerek atına bindirdi. Fırtına'nın dizginleri alıp diğer atın yanına getirdi ve Balım'ın arkasına yerleşti. İki atı da yönlendirirken kafası milyon tane şeyle doluydu.

Erdem'in olduğu yere geldiklerinde Erdem büyük bir rahatlama yaşadı. Emir atından indikten sonra Balım'ı da indirdi.

''Seni öldüreceğim!''

''Ben de seni seviyorum abi!''

''Lanet olsun Balım! Nasıl böyle bir sorumsuzluk yaparsın?''

''Eğer izin verseydin şimdi bu halde olmayacaktım. Alnımda iz kalırsa bunun hesabını senden sorarım.''

Erdem Balım'ı kendinden uzaklaştırıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Balım'ın alnının sol tarafında küçük bir yara vardı. O an kanamıyordu ama önceden kanayıp durduğu belliydi. Şefkatle öpüp tekrar sarıldı kardeşine.

''Bunu bir daha sakın yapma. Çok ciddiyim.''

''Artık gidebilir miyiz? Bacağım ağrıyor.''

''Bacağına ne oldu?''

''Biraz ağrıyor işte. Ama geçer bir iki güne.''

''Of Balım ya...''

Emir biraz uzakta durmuş abi kardeşe bakıyordu. O da sarılmak istiyordu Balım'a. Yarasından öpmek, ağrıyan bacağını yumuşak hareketlerle okşamak ve onu rahatlatmak istiyordu. Bu gece neredeyse ölüp sonra dirilmişti.

Çiftliğe geri döndüklerinde Lizzie oturduğu yerden hızla kalktı ve Balım'a doğru koştu. Ona sıkıca sarıldı. Gözyaşlarını tutamamıştı.

''Hani söz vermiştin?''

''Telefonun cevap vermiyordu. Çok korktum senin için.''

''Lizzie'den hesap soracağına asıl bana hesap ver.''

''Abi tamam artık.''

''Ben doktor çağırayım.''

''Gerek yok, iyiyim ben. Alnıma buz koyarım. Bacağım da iyi zaten.''

Balım Emir'in yardım teklifini geri çevirmişti. Emir bundan hiç hoşlanmasa da ısrar edemedi. Balım Lizzie'yle birlikte odalarına çıktı. O kadar yorgundu ki... Yarası ve bacağı nedeniyle soğuk bir duş alıp temiz kıyafetler giydi ve yatağına yattığı gibi uykuya daldı.

7.BÖLÜM

Pazar öğle saatlerinde çiftlikten ayrılıp evlerine döndükten sonra, Emir daha fazla dayanamayıp ertesi günün sabahında Erdem'i aradı. Aslında Balım'ı aramayı çok isterdi, ama bunca zamandır telefonunu hâlâ bilmiyordu. Balım'ın canının yanmasına dayanmak çok zordu onun için. O durumdayken ona bağırmaması gerekirdi. Ama o kadar korkmuştu ki, saçının teline zarar geleceğini bilmek bile kahretmişti onu. Onu gördüğü an sertçe dudaklarına yapışmış, onu sakinleştirmek istemişti. Çok daha fazlasını yapabilecekken o lanet telefon çalmış ve yine herhangi bir şey tarafından birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmışlardı. Balım ona ne kadar ters davransa da, kollarındayken her şeyi unutuyordu. Onu öpücükleriyle sakinleştiriyor, dizlerinin bağını çözüyordu.

Balım'ın da aklının karışmasına neden oluyordu; çünkü Erdem yüzünden nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu artık. İradesini belli bir yere kadar koruyabiliyordu. Onunla karşı karşıya gelmeden önce kendine olan güveni yerinde duruyor; ama Balım onun gözlerine baktığı anda her şey siliniyordu. İşte o anlarda Erdem de kimmiş, dünyanın canı cehenneme diye haykırıyordu kalbi. Balım'ın kendisini delicesine istediğini biliyordu. Her şeyini vermeye hazırdı Balım. O gece ormanda da yüzüne vurmamış mıydı zaten?

''Efendim Emir?''

''Selam. Çok işin var mı?''

''Birazdan bir toplantıya gireceğim, ama yarım saat falan. Bir şey mi oldu?''

''Öğlen yemek mi yesek diyecektim?''

''Aslında eve gidip Balım'a bakmak istiyordum. Bacağı ağrıyormuş hâlâ.''

Emir Balım'ın hâlâ can acısı çektiğini duyunca kravatını gevşetti.

''Çok mu kötü?''

Sesi zor konuştuğu için boğuk çıkmıştı. Bütün bunların sorumlusu kendisiydi. Eğer çiftlik programını ortaya atmasaydı Balım şu an eskisi kadar sağlıklı olacaktı. Neden hep canını acıtıyordu? Neden onu kendisinden bile sakınırken canını acıtan bizzat kendisi oluyordu?

''Bence değil. Onun niyeti beni cezalandırmak. İzin vermediğim için mızmızlanıyor. Zaten o olaydan sonra doğru dürüst yüzüme bile bakmadı.''

''Anladım. Bak ne diyeceğim... Ben de geleyim seninle. Tekrar geçmiş olsun demek isterim. Sonuçta onun bu halde olmasının esas sorumlusu benim. Sizi çiftliğe davet etmeseydim bunlar olmayacaktı.''

''Saçmalama. O nerede fırsatını bulsa değerlendirirdi. Madem gelmek istiyorsun, ben toplantıdan çıkınca ararım seni. Evde buluşmuş oluruz.''

''Tamam. Telefonunu bekleyeceğim.''

Emir telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Kendisi koltuğunda rahatça otururken Balım orada acı çekiyordu.

Sonraki yarım saat cehennem azabı gibiydi. Erdem'in toplantısı uzadıkça uzamış, Emir'e ecel terleri döktürmüştü. Nihayet yola çıktığında yaptığı hızın farkında bile değildi. Erdem'den önce geldiği için içeri girmeye çekindi nedense.

Yaklaşık on dakika kadar sonra Erdem'in arabası bahçe kapısından içeri girince rahatladı.

''Erken gelmişsin.''

''Aslında bir iki dakika falan oldu.''

İçeri girdiklerinde boğulacak gibiydi. Sanki Balım onu yine tersleyecekti. Sadece Balım olsa iyiydi. Melek Hanım kendisinden pek hoşlanmamıştı ve bunu o akşam net bir şekilde hissetmişti. Telefonla görüşme yalanına inanmadığı da belliydi. Buna inanmadığını belli etmekten de kaçınmamıştı.

''Anne?''

Melek Hanım oturduğu koltukta başını çevirip gülen gözlerle oğluna bakmıştı ki Emir'i fark etmesiyle yüzündeki gülüş yavaşça soldu. İsteksizce elindeki gazeteyi bırakıp ayağa kalktı.

''Hoş geldin oğlum. Sen de hoş geldin Emir.''

''Teşekkür ederim Melek teyze.''

''Nerede benim bebeğim?''

''Odasında.''

''Biz bir bakalım o zaman.''

''İkiniz mi?''

Erdem dönüp annesine baktı anlamayan gözlerle.

''Müsait değil mi yoksa?''

''Müsait de...''

Sözlerini tamamlamayıp Emir'e bakınca Erdem de durumu bir parça anlamış oldu.

''Emir kazanın sorumlusu olarak görüyor kendini. Bizzat gelip tekrar geçmiş olsun demek istedi.''

''Öyle mi?''

Melek Hanım sorusunu sorarken Emir'e bakmıştı. Emir de başıyla onaylayıp Melek Hanım'ın göz temasına cevap vermek zorunda kalmıştı. Oğluna dönüp hafifçe gülümsedi.

''Pekalâ. Yalnız fazla yormayın.''

''Sen merak etme.''

Melek Hanım ikisinin arkasından bakarken oldukça huzursuzdu. Bu adamın Balım'a bakışları hoşuna gitmiyordu. Bir kötülüğünü görmemişti, ama onu kızı için hâlâ fazla büyük görüyordu. Balım en kırılgan yaşlarındaydı. Birçok erkeğin ilgisini çeken, ama aynı zamanda akıllı bir erkeğin oyununa gelebilecek kadar da saf bir kızdı. Onun acı çekmesini istemiyordu.

Emir yavaş adımlarla Erdem'in arkasından ilerlerken heyecanı da artmaya başlamıştı. Balım'ın odasının önüne geldiklerinde içeriden gelen hafif gülüşmeleri duydular. Erdem gülümseyerek arkasını döndü.

''Şimdi beni görünce surat yapmazsa ben de Erdem değilim. Şu gülüşmelerden eser kalmayacak.''

Emir belli belirsiz gülümsemekle yetindi. Erdem kapıyı vurup bir parça açarak içeriye girmeye yeltendi.

''Gelebilir miyiz?''

Balım abisini gördüğü anda gerçekten de suratını asmıştı. Erdem gülmemek için kendini zor tutuyordu.

''Girdin zaten.''

Yatağın kenarında oturan Lizzie'ye kısa süreli bir bakış atıp kardeşine doğru ilerledi. Yarasına dikkat ederek alnından öptü.

''Senin bacağın ağrımıyor muydu?''

''Ağrıyor tabi ki! Görmüyor musun halimi?''

Balım gözlerinden ateş fışkırtarak konuşurken Erdem de ciddiyetini korumaya çalışıyordu.

''Bak sana kimi getirdim?''

''Kimi getirdin?''

Erdem önünden çekilirken Balım da başını kapıya doğru çevirmişti. Onu gördüğü anda kalbi yine taklalar atmaya başladı. Ne kadar da yakışıklı görünüyordu! Balım onun karşısında her an erimeye hazırdı elbette; ama abisinin yanında olmasa iyi olurdu. Üstelik göğüs uçları sertleşmeye başlamıştı ve bunun nasıl bir şey olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Emir kapının dışında duruyordu bir süredir. Erdem'in bedeninden görebildiği kadarıyla Balım'ın üstünde yatakta giydiği pijamaları vardı sanki. Yani öyle olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi onu tam anlamıyla görebiliyordu. Büstiyer tarzında bir üst ve mini bir şort giymişti. O çıldırtıcı vücudu her şekilde gözler önündeydi. Yutkunmamak için büyük bir çaba sarfetti.

''Emir seni merak etmiş. Kendini kazanın sorumlusu olarak görüyor.''

Balım ona bakmaya devam ediyordu. Bakışlarını sağlam tutmaya çalışıyordu, ama bu çok zordu. Aman Allah'ım! Onun üstüne atlamamak için kendini kasmıştı yatakta. Elleri çarşafı sıkarak yumruk haline gelmişti.

''Bitanem?''

Abisine dönmek zorunda kaldı. Bu kadar rüya yeterliydi. Ardından bakışlarını Emir'e çevirdi.

''Zahmet etmişsin. Yine de teşekkürler.''

''Erdem bacağının hâlâ ağrıdığını söyledi. Şimdi nasıl?''

''Fena değil. Ama geçecek.''

''Elbette.''

O sırada Erdem'in telefonu çaldı.

''Afedersiniz, buna bakmam gerekiyor. Emir ben çalışma odasındayım.''

''Tamam.''

O çıktıktan sonra bir süre sessizlik oldu. Lizzie bundan daha iyi bir an olamayacağını düşünüp harekete geçti.

''Benim lavaboya gitmem gerekiyor. Madem geldiniz, aşağıya inince Berna'ya bize soğuk bir şeyler hazırlamasını söyleyeyim.''

Ne Balım'dan ne de Emir'den ses çıkmayınca yataktan kalkıp kapıya ilerledi ve ardından kapattı. Şimdi odada yalnızca ikisi kalmıştı. İkisinin de kalp atışları duyulacak derecedeydi. Emir nihayet hareket edip Balım'ın yatağının ucuna kadar geldi. Yatak bu kadar rahat ve Balım bu kadar baştan çıkarıcı dururken ne demeye bekliyordu ki? Adımlarını ona doğru atıp onun yakınına oturdu. Balım neredeyse nefes almayı unutacaktı. Ona kızgın olması gerekiyordu, böyle 'seviş benimle' diyecek kadar erimesi değil! Elleri hâlâ aynı şekildeydi. Eğer bırakırsa Emir'in yakasına yapışıp onu kendisine çekecekti.

Emir elini kaldırıp Balım'ın alnındaki küçük yaraya dokundu.

''Acıyor mu?''

''Hayır. Doktor iz kalmayacağını söyledi.''

''Çok üzgünüm.''

''Hangisi için?''

''Anlamadım?''

''Anlasan şaşardım. Bu yaşta koskoca bir şirketi idare edebiliyorsun, ama tek bir cümlemi anlamayacak kadar aptalsın.''

Emir gülmemek için dudağını ısırdı. Balım bu hareketle gözlerini onun dudaklarına çevirdi. Sonra bakışları tekrar gözlerini bulduğunda öfkesi geri geldi.

''Farkında mısın bilmiyorum, ama kardeşim dediğin kızın yatak odasında, hattâ yatağında, üstelik o kız neredeyse çıplakken pervasızca oturuyorsun.''

Emir bu sözleri dinleyip bakışlarını Balım'ın vücudunda gezdirdi. Çıldırtan bir

yavaşlıkla... Aç gözlerle... İstekle dudaklarını yalayarak... Balım'ın bu manzara karşısında göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Kendini daha ne kadar tutabilirdi bilmiyordu. Ama ilk vazgeçen o olmayacaktı. Bu sefer değil!

Düşüncelerine o kadar odaklanmıştı ki bacağındaki alev alev yanan eli sonradan fark etti. Emir elini yavaşça ve açıkça okşayarak dizinden yukarıya doğru çıkarıyordu. Balım'ın bacakları kendiliğinden aralanmış, onun dokunuşlarına yer açıyordu. Aklını kaybetmiş olmalıydı; her an annesi veya abisi odaya dalabilirdi. Ama evet aklını kaybetmişti gerçekten de. Bunu durdurmak istemiyordu. Elinden geldiğince tepkisiz kalmak istiyordu, ama yapamıyordu.

Emir elinin altındaki yumuşaklık ve sıcaklıkla mest olmuş şekilde yapacağı şeyden dönmeden devam ediyordu. Parmakları nihayet Balım'ın iç çamaşırına dokunduğunda durdu. Balım da nefesini tutmuş ne olacağını bekliyordu. Emir'in bir şeyler söylemesi gerekiyordu, ama konuşması çok zordu. Konuşabildiğinde bile sesi boğuk çıkıyordu.

''Neden engel olmuyorsun? Sana söylediğim şeylere rağmen neden beni durdurmuyorsun?''

Balım derin bir nefes alıp aklını toplamaya çalıştı.

''Senin kardeşim dediğin kıza karşı daha ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum belki de. Söylediğin saçmalıkların bir bir ayağına dolanmasını bekliyorum.''

Kendisinden yaşça küçük bu kızın nasıl bu kadar tahrik edici ve esaslı cümleler kurabildiğini merak ediyordu. Onun gibi tecrübeli bir erkeği nasıl sınaması gerektiğini nereden biliyordu? Ya bu gerçekten onun için bir yetenekti, ya da zaten bütün bunlara aşina olduğu için bu kadar rahattı. Bunu istemiyordu. Onun böyle şeyleri önceden bilmiş olmasını istemiyordu. Boşta duran elini Balım'ın ensesine götürüp hızla kendine çekti. Balım bu ani hareketle birlikte ellerini Emir'in göğsüne yasladı. Sıcak ve sert göğsüne! Dudakları neredeyse birbirine değecek durumdayken aklını çalıştırması mümkün görünmüyordu. Emir ensesini okşarken bir yandan da tek parmağıyla çamaşırının üstünde daireler çiziyordu. Buna dayanmak gerçekten zordu.

''Belki de ben senin çözülmeni bekliyorumdur. Senin bana yalvarmanı istiyorumdur.''

''Rüyanda görürsün ancak.''

''Öyle mi?''

Balım meydan okuyan bakışlarını Emir'in gözlerinden ayırmamıştı.

''Öyle.''

Emir şeytani bir bakışla birlikte elini üstünde tuttuğu çamaşırın lastiğine getirip tek hamlede aşağıya çekti ve hiç beklemeden Balım'ın sıcaklığına dokundu. Daha en uç noktasında parmaklarına değen ıslaklıkla sıkı bir küfür savurdu ve Balım'ın dudaklarına kapandı. Sertçe! Isırarak! Kendini kontrol etmesinin imkânı yoktu bu saatten sonra. Parmaklarını sıcak kayganlıkta ilerletip okşamaya başladı. Dikkat etmeye çalışarak biraz derine itti. Parmaklarını saran kasların gerginliği ve sıkılığı aklını bulandırmıştı.

Balım bir şeyler olacağını biliyordu, ama böylesini hiç hâyâl etmemişti. Emir'in eli en mahrem yerinde gezinirken ona tutsak olmuştu. Dudakları talan edilirken itiraz etmek bir yana, ona daha sıkı sarılmış ve dudakları ısırılırken aynı zevki o da Emir'e yaşatmaya başlamıştı. Neredeyse her şey bitmek üzereydi. Bitti de. Lizzie kapıyı açtığı anda birbirlerinden nasıl ayrıldıklarını ikisi de anlamadı. Lizzie hızla geri çıkıp kapıyı kapatacakken Erdem'e çarptı. İşte şimdi her şey bitmişti! Erdem'in içerideki manzarayı görmemesi gerekiyordu.

''Yine bembeyaz oldun, ne oldu?''

''Ben...''

Erdem onu belinden tutup dengede kalmasını sağladı.

''Beni... Beni odama götürür müsün? Sanırım başım döndü.''

''Tabi ki.''

Erdem ona yardımcı olup odasına götürdü. Endişeli gözlerle bakarken bir yandan da yüzünü ellerinin arasına almıştı.

''İyi misin?''

''Evet. Teşekkür ederim.''

Lizzie gülümseyince Erdem de rahatladı. Onu kendine çekip dudaklarına dokundu. Tek bir dokunuş düşünmüştü, ama lanet olsun ki Lizzie'ye dokununca kendini kaybediyordu. Lizzie zaten az önce yeni bir şok yaşamıştı. Şimdi daha birkaç dakika bile geçmeden ikinci şoku kaldırabileceğinden emin değildi. Tabi o sırada çoktan Erdem'e sarılmış ve ona karşılık vermeye başlamıştı bile.

Balım ve Emir az önce neredeyse yaşanacak olan skandalın ucundan dönmüşlerdi. Emir nefesini düzenlemeye çalışıyordu, ama bu çok zordu. Üstelik pantolonunun içinde ciddi anlamda rahatsızdı. Balım ise saçları dağılmış, dudakları kızarmış, bacaklarının arası sırılsıklam halde yatakta oturuyordu. Emir ona dönüp yanına gitti ve saçlarını düzeltmeye başladı.

''Kahretsin! Kendimi kaybettim.''

''Öpüştüğümüz belli mi?''

''Dudakların kızarmış.''

''Of!''

Yataktan kalkıp makyaj masasına ilerledi. Doğal renkteki rujunu alıp dudaklarına sürdü. Böyle daha iyi olmuştu. Yanakları kızarıktı. Onlara da biraz açık renkte pudra sürüp aynada kendini kontrol etti. Şimdi daha iyiydi. Hafifçe topallayarak yatağa girdi ve örtüyü üstüne örttü. Emir'in hâlâ aynı vaziyette kendisine baktığını görünce sinirleri boşaldı.

''Orada öyle hortlak görmüş gibi durma! Otur şuraya bir yere.''

Emir onun bu ani çıkışına karşılık verecek durumda değildi. Dediğini yapıp koltuğa oturdu. O sırada odanın kapısı açılıp da Melek Hanım içeriye girince Balım fark ettirmemeye çalışarak yutkundu.

Melek Hanım kızına bakıp başını diğer tarafa çevirince ciddi anlamda tepesi attı.

''Erdem nerede?''

Bunu aslında Balım'a sormuştu, ama Emir'i gördüğü anda öfkelenmiş ve ona bakarak konuşmuştu.

''Önemli bir telefon gelince çalışma odasına geçti annecim.''

Neyse ki sesini kontrol edebilmişti. Ama annesi tanıdığı en zeki kadındı ve bunu yemediği belliydi. Melek Hanım bakışlarını Emir'den çekmedi.

''Hasta ziyareti kısa olur Emir. Sence de öyle değil mi?

Melek Hanım şimdiye kadar hiçbir misafirine böyle davranmamıştı. Emir'e de davranmazdı tabi. Ama kızının yatak odasında ikisini baş başa bulmak onu ciddi anlamda öfkelendirmişti. Emir'i her geçen dakika daha büyük bir tehdit olarak algılıyordu. İkisindeki anormalliği görmemek için aptal olmak gerekirdi. Az önce bu odada bir şeyler yaşanmıştı. Ama ne yaşandığını ve ne kadar yaşandığını bilmiyordu.

Emir sakince kalkıp Melek Hanım'a doğru ilerledi.

''Haklısınız Melek teyze. Erdem'le birlikte çıkacağız diye onu bekliyordum. Ben aşağıda bulurum onu.''

Sonra normal bir şekilde Balım'a döndü.

''Tekrar geçmiş olsun Balım.''

''Teşekkür ederim.''

Emir Balım'ın annesine küçük bir baş selamı verdikten sonra kapıyı ardından kapattı. Balım şimdi ciddi anlamda korkuyordu. Annesi istediğini alana kadar onu konuştururdu.

''Lizzie nerede?''

''Lavaboya gitmişti.''

Melek Hanım kızının yatağına oturup bir süre kızının yüzünü inceledi.

''Sen makyaj mı yaptın?''

''Eee.. Evet. Lizzie yüzümün solgun göründüğünü söyleyince...''

''Balım... Bir daha Emir'le yalnız kalmanı istemiyorum. Bir ortamda bir arada olmamız kaçınılmaz elbette. Sonuçta bir ortaklık söz konusu. Ama o adamla yalnız kalmanı istemiyorum. Beni anladın mı?''

''Niye böyle söyledin şimdi?''

''Sen benim niye söylediğimi gayet iyi anladın.''

Balım tam bir şey söyleyecekti ki kapı açıldı ve Erdem Lizzie'yle birlikte içeri girdi. Melek Hanım oturduğu yerden kalkıp Erdem'e baktı. Erdem annesindeki bu bakışların anlamını çözemedi.

''Misafirimiz aşağıda seni bekliyor.''

Başka bir şey söylemeden yanından neredeyse fırtına gibi geçip dışarı çıktı. Lizzie ve Balım bakışırken Erdem durumun tuhaflığına takılmıştı.

''Annemin neyi var?''

''Hiç abi. Neyi olacak?''

''Neyse. Ben iniyorum o zaman. Emir'e de ayıp oldu. Sonra görüşürüz.''

Erdem çıktıktan sonra Lizzie hızla yatağa doğru koşturdu.

''Ne oldu?''

''Ne olmadı ki... Lizzie... Ya o anda içeri giren abim veya annem olsaydı?''

''Bilseydim biraz daha geç gelirdim.''

Lizzie kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı. Zaten yeterince gergindi.

''Keşke.''

Kendi söylediğine kendisi de gülmüştü. Az önce resmen büyük bir olayın kıyısından dönmüşlerdi, ama ne olursa olsun yaşadığı şey için pişman değildi.

****

Emir o akşam yemek masasında fazla oyalanmadı ve yorgun olduğu için erken yatmak istediğini söyleyip odasına çekildi. Her geçen gün daha beter olmaya başlamıştı. Kontrolü kaybediyordu. Balım'a olan zaafı ve açlığı ona tehlikeli şeyler yaptırıyordu. Bugün neler olmuştu böyle? Nasıl cesaret edip o kadar ileri gidebilmişti? Eğer Balım kendisini reddetseydi her şey çok daha kolay olurdu. Ama verdiği karşılıklar Emir'de sabır falan bırakmamıştı. Parmak uçlarında hâlâ hissedebiliyordu o sıcaklığı... Kayganlığı... Sıkılığı... Lanet olsun! Nasıl bir şeyin içine düşmüştü? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Hiçbir kadını böylesine çıldıracak kadar istememişti. Onun için her seks kolayca başlar ve biterdi. Bir daha dönüp bakmazdı arkasına. Ama Balım... Ne yetişkin bir kadındı, ne tecrübesi vardı, ne de onu baştan çıkarmak için türlü oyunlara başvuruyordu. O başlı başına ayaklı bir bombaydı. Karşısındakini her an patlatmaya hazır...Ve onunla aynı anda patlamaya hazır...

Yine istiyordu. Onu yine istiyordu! Oturduğu yerden kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. Sanki kafese kapatılmış bir kaplan gibiydi. Her yanı parçalamak istiyordu. O eve gitmek, Balım'ı kolundan tuttuğu gibi oradan çıkarmak ve kendi evine getirip kendisine ait kılmak istiyordu. Onu kimselere göstermek istemiyordu. Hele o ismini başkalarının, başka bir erkeğin ağzından duymayı kesinlikle reddediyordu. Erdem ona her Balım diyişinde bütün bedeni, kalbi, aklı bunu ısrarla reddediyordu. Söylenişi bile o kadar mahremdi ki...

Bu daha önce tecrübe ettiği bir şey değildi. Kıskançlık... Bu kelimeyi bu yaşına kadar binlerce kez duymuş, ama hiçbir şekilde etkilenmemişti. Şimdi iliklerine kadar işlemişti. O otel odasında onu gördüğü andan beri sadece aklına işlemekle kalmamış, kalbine ve ruhuna da işlemişti.

Şimdi karşısında elini kolunu bağlayacak engeller vardı. En başta arkadaşı Erdem, sonra annesi Melek Hanım. Erdem'le bile başa çıkabilirdi belki; ama Melek Hanım o kadar kolay lokma değildi. En başından beri her şeyi anlamış ve hem bakışlarıyla hem de sözleriyle böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini net bir şekilde ifade etmişti. En zor engel oydu ne yazık ki.

Balım doğru söylüyordu. Sözleriyle hareketleri birbiriyle çelişiyordu. Ama lanet olsun, birisi de ona hak verseydi! Hangi erkek Balım'ın karşısında aklını koruyabilirdi ki? Onun o uzun ve dolgun koyu renk saçları, sıcak çikolata kıvamındaki gözleri, dolgun dudakları, enfes vücudu ve güneşi bile kıskandıracak gülüşü... Mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi Balım. Ona o kadar yakın olup dokunmuşken şimdi nasıl geride durup bekleyebilirdi? Melek Hanım bu işe karşı çıkacaktı. Erdem'le arası bozulacaktı. Bunları bir kenara bıraksa bile Balım'la ailesinin arasının bozulmasına razı olabilir miydi? Bir süre sonra Balım bunu konuşup duracaktı. Zamanla onu suçlayacaktı belki de bütün bunlara neden olduğu için. Bütün bunlara hazır mıydı? Belki çok saçma düşünüyordu; belki bunların hiçbiri olmayacak, onları zor duruma düşürecek bir şey yaşanmayacaktı.

Sıkıntıyla oflayarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. Elinde tuttuğu kadehi hafifçe sallayıp içindeki kehribar rengi sıvıyı izledi bir süre. Kadehi kafasına dikip bitirdi. Gözlerini yumdu. Viski midesini yakıp sonunda hoş bir etki bırakınca karşısında Balım'ın sıcak gözlerini gördü. Nasıl da aşka davet ediyordu... Aşk mı? Emir sertçe kafasını salladı iki yana. Balım onu günaha davet ediyordu. Aşk da nereden çıkmıştı? Sağlıklı düşünemiyordu artık.

Kadehi terasın zeminine bırakıp içeri geçti. Gömleğinin düğmelerini çıkarıp yere attı. Onu pantolonu ve iç çamaşırı takip etti. Duşa girip suyun ısısını ayarladı. Ellerini fayansa dayayıp başını eğdi. Akıp giden suyu izledi bir süre. Gözleri açıkken Balım vardı karşısında. Kapattığında yine onunlaydı. Çıldırmak üzereydi.

Şirkette işler yolundaydı. Ama keşke yoğun olmasaydı. Zaten bu aralar odaklanma sorunu vardı. Hiç değilse elinde az iş olsaydı. Bu şekilde verimli çalışabilmek mümkün değildi. Kapının açılıp kapandığını bile duymadı.

''Kahve içerim.''

Emir başını kaldırıp baktığında karşısında Erdem'i gördü. Onu görünce otomatik olarak Balım düştü aklına. Ne sersemlik ama! Sanki Balım'ı düşünmek için herhangi bir şeye veya birine ihtiyacı varmış gibi!

Kravatını gevşetip gömleğinin üstten iki düğmesini açarken bir hayli gergindi. Masasındaki yığınla işi görecek hâli zaten yoktu. Erdem sakince masanın önündeki tekli

koltuklardan birine oturduğunda arsızca sırıtıyordu.

''Bu seferki nasıl? Kumral mı yoksa sarışın mı?''

Emir ters bakışlarını bir süre Erdem'den çekmedi. Eğer o cadıyla karşılaştıkları andan itibaren her şeyin ters gittiğini anlatabilseydi, Erdem'in o anda sırıtmak yerine kendi yakasına yapışacağını çok iyi biliyordu.

''Konunun bir kadınla ilgili olduğunu sana düşündüren nedir?''

''Çünkü...''

Erdem masadaki kalemlikten bir kalem alıp incelemeye başladı. Suskun kaldığı sürece Emir'in sinirlerini iyice gereceğini biliyordu.

''Şu 'bu işin içinden nasıl çıkacağım?' çaresizliğini sana ancak bir kadın yaşatabilir.''

''Biliyor musun? Senin bir halt bildiğin yok.''

Erdem keyifli bir kahkaha attı. Emir'i bu halde görmek fena halde keyiflendirmişti onu.

''En az acıyla atlatabilmen için sana bol şans diliyorum.''

''Çok naziksin.''

''Kim bu kız? Yoksa şu escort mu?''

Emir az önce ters olan bakışlarını daha ölümcül hale getirdiğinde Erdem yanlış noktaya dokunduğunu anladı.

''Afedersin. Kıza escort diyerek eşeklik ettim. Ayrıca sana da ayıp ettim.''

Emir derin bir nefes alıp verdikten sonra telefonuahizesini alıp asistanına iki kahve istediklerini söyledi.

''Kusura bakma, canım sıkkın.''

''O belli de, asıl olayı paylaşırsan daha iyi olurdu tabi.''

Asıl olayı paylaşmak mı? Eğer Emir ona Balım'la olanlardan bahsederse daha kahve gelmeden nefesi kesilmiş olurdu; Erdem tarafından! En iyisi konuyu değiştirmekti.

''Lizzie'yle nasıl gidiyor?''

Erdem az önceki rahat halinden çabuk çıkmıştı. Oturduğu yerde kıpırdanıp tekrar arkasına yaslandı.

''Henüz kimse bilmiyor. Açıkçası o evin içinde sürekli dip dibeyken kendimi kontrol edemez hale gelmekten korkuyorum. Bizimkilerden yana bir şey olmaz gerçi. Beni düşündüren asıl kişi Balım.''

İşte! Yine! Emir'in dikkat kesilmesi için birinin Balım'dan bahsetmesine gerek yoktu. O her an aklındaydı zaten. Bununla ilgili her an tetikteydi.

''Balım seni niye düşündürüyor anlamadım?''

''Küçüklüğünden beri bana çok düşkün. Kimseyle paylaşmak istemiyor. Herhangi bir kadının lafına tahammülü bile yok. Bu durum beni çok düşündürüyor. Lizzie onun çok yakın arkadaşı. Evet onu çok seviyor, ama böyle bir şeyi öğrenince anlayış göstereceğinden şüpheliyim. Lizzie'ye kötü davranmasını istemem.''

Demek ki iki arada bir derede kalan sadece kendisi değildi. Aynı tarz durumda olmak belki de Emir açısından durumu kolaylaştırabilirdi. Sonuçta Erdem onu anlardı. Anlar mıydı?

''Onun da sevgilisi olacak. Seni o zaman daha iyi anlar.''

''Saçmalama. Balım daha çok küçük.''

Emir bir an yanlış bir şey söylememek için bekledi. Erdem'in tepkisini öğrenmek için söylemişti aslında. Görünen o ki bu hiç de kolay olmayacaktı. Erdem herhangi bir erkeği bile şu anda veto ederken, en yakın arkadaşının kendi kardeşi hakkında düşündüklerini bilse çok daha sert bir karşılık verirdi.

''Balım yirmi iki yaşında yetişkin bir kız. Ayrıca Lizzie'nin de onunla aynı yaşta olduğunu unutmaman gerek. Ne zamana kadar küçük kalacak gözünde?''

''Lizzie başka! Bak... Bunu ilk ve son kez söyleyeceğim. Balım henüz okuyor. Seneye şirkette çalışmaya başlayacak. İşi öğrendikten sonra hayatına birini almak isterse kendisi bilir. Tabi benim elim de armut toplamaz. Her kim olacaksa sağlam bir araştırma yapacağım.''

Emir'in içindeki sıkıntı git gide büyüyordu. Erdem'den duyduklarının iyi bir tarafı yoktu.

''Artık onunla sen de vakit geçiriyorsun. Eğer herhangi birinin kardeşime yaklaştığını görür veya duyarsan ne yapman gerektiğini biliyorsun.''

Erdem'in uyarı niteliğindeki bu sözleri Emir için kesinlikle bir anlam ifade ediyordu. Ellerini masada birleştirip öne doğru eğildi.

''Merak etme. Senden önce öyle bir şey görür veya duyarsam seni bilgilendiririm.''

Erdem gülümsedi, ama tehlikeli bir gülüştü bu.

''Beni yanlış anladın Emir. Öyle bir durumda benim yapacağım şeyi ben olmadığım için senin yapman gerekir. Kardeşini koruyacaksın.''

Bu sözler buz gibi terler şeklinde sırtından dökülürken yüzündeki ifadeyi korumaya özen gösterdi. Her şey gittikçe kötüleşiyordu ve Emir buna dur diyemiyordu. Erdem'i yumuşatmak kolay olmayacaktı. İçinden bir ses fazlasıyla gürültülü şeyler olacağını söylüyordu.

8.BÖLÜM

Balım uykunun en güzel yerinde birtakım sesler duyuyordu. Aslında duymayı reddediyordu; çünkü şu an rüyasında Emir'i görüyordu. Emir o tehlikeli bakışlarla ona bakıyor, bir kaplan misali ona yaklaşıyor ve kollarıyla onu sarıyordu. Ama şu lanet ses niye susmuyordu? Gözlerini açtığında hâlâ gece olduğunu fark etti. Uyku sersemi uzanıp telefonunu aldı. Ekranda tanımadığı bir numara vardı. Kaçtı sonu? Bulanık görüyordu. Açma tuşuna dokunup kulağına götürdü.

''Alo?''

Karşı tarafta iç çekişe benzer bir ses duyuldu. Balım onu gecenin bir yarısı uyandıran kişiye sövmeye hazır vaziyette bir kez daha denedi şansını.

''Bak. Beni gecenin bir yarısı, tam da rüyamın en güzel yerinde uyandıran sen, tanıdığım biri olsan iyi edersin. Yoksa çok fena şeyler duyacağın konusunda seni temin ederim.''

Karşı taraftan boğuk bir gülüş duyuldu ve o an Balım'ın tüm duyuları açıldı. Olabilir miydi? Ama Emir onun telefon numarasını bilmiyordu ki? Üstelik telefonun ucundaki kişi konuşmamak için direniyordu. Balım bir anda kendini bir fantezinin içinde buldu. İçinden bir ses, onun Emir olduğunu söylüyordu. Eğer değilse vay halineydi, çünkü birazdan yapacağı şey başına çok fena halde dert olabilirdi.

''900'lü hatları mı aradınız acaba?''

Sessizlik. Balım sinirlerini sakin tutmaya çalışıyordu. Üstelik bu soruyu sorarken kullandığı o ses tonu da neydi öyle? Adam 900'lü hatları aramadıysa bile şu saatten sonra telefonu asla kapatmazdı.

''Tüm gece susacak mısın?''

Yok artık! Balım iyice kafayı yemişti. Bu yaptığı çok tehlikeli ve fena bir şeydi; ama kendini o kadar kaptırmıştı ki duramıyordu işte. Son cümlesinden sonra gülmemek için ağzını eliyle sımsıkı kapatmıştı.

Telefonun diğer ucundaki sessiz kişi sanki derin nefesler alıyor gibiydi. Balım artık geri dönmek niyetinde değildi. Her hücresi feci halde o kişinin Emir olduğunu söylüyordu.

''Niye bu geceyi böyle heba ediyorsun? Eğer karşılığını görürsem sana üstümdeki kan kırmızı seksi geceliğimden bahse...''

''Üstümde ne var dedin sen?!''

Bingo! Emir az önceki sessizliğini adetâ bir tufan gibi bölmüştü. Balım'ın uykulu sesini duymak onu mest etmişti. Üstelik tam anlamıyla oyuncu bir cadıydı. O seksi sesi sertleşmesine neden olurken bir de üstünde ne olduğundan bahsetmişti. Emir'i öldürmeye mi niyeti vardı?

''Seksi, kan kırmızı, dantel detaylarla süslü, sevimli bir gecelik var demiştim.''

''Balım... Şu anda arabama atlayıp oraya gelmeme ve odana girdiğim an seni yatağa bağlamama sebep olacaksın.''

Balım duyduğu sözler karşısında titremeye başlarken aklını toparlamakta güçlük çekiyordu. Ama kolay kolay pes etmeyecekti.

''Gecenin bir yarısı kardeşini arayıp fantezi yapmaya utanmıyor musun?''

''Kes şunu! Sen benim kardeşim falan değilsin! Oraya gelip üstündeki o geceliği parçalamayı düşünüyorsam bu seni benim kardeşim yapmaz.''

Balım bir süre sessiz kalıp bekledi. Kalp atışlarının düzene girmesi gerekiyordu. Az önce Emir ona üstündeki geceliği parçalamaktan mı bahsetmişti? Aman Allah'ım! Şimdi bu yatakta yalnız yatarken ve üstünde gerçekten o sözünü ettiği seksi gecelik varken bu adam neden bu kadar açık konuşuyordu ki?

''Pes mi ediyorsun?''

''Seninle sevişmek istediğim bir gerçek. Ama...''

''Ama yine de senin kardeşin sayılırım.''

Emir telefonu neredeyse kırmak üzereydi. Ne akla hizmet gecenin bir yarısı onu aramıştı ki? Sadece sesini duyacak ve kapatacaktı. Ama Balım Hanım yine onu sinir edecek, yok yok sinir edecek değil, resmen tahrik edecek şeyleri söylemeyi başarmıştı.

''Benimle az önceki seski tonla konuşuyorsan benim de sağlıklı bir erkek olarak burada ne halde olduğumu biliyor olman gerek.''

Emir ne demişti öyle? Balım'a söylenecek laf mıydı şimdi bu? Zaten kendini kontrol edemiyordu. Bir de böyle şeyler söyleyerek ne yapmaya çalışıyordu?

Emir cümlesini bitirdiği anda Balım'ın iç çekişini ve nefesinin hızlanışını dinledi lanet ederek.

''Görüşmemiz gerek.''

Bunu söylemiş miydi gerçekten? Niye kendine engel olamıyordu? Daha bugün Erdem'in söyledikleri sıcaklığını korurken ne halt etmeye telefonu eline alıp onu aramak gibi bir aptallık etmişti? Çıldırmak üzereydi artık. Balım'a dokunamamak işkenceydi.

''Saçmalama.''

''Sana dediğimi yap.''

''Yapmazsam ne olur?''

''Beni zorlama Balım. Seni görmek istiyorsam görürüm.''

''Hayır nedir bu zorbalık anlamıyorum. Hiç centilmence değil.''

''Centilmen olduğumu kim söyledi?''

''Doğru. Birinin söylemesine gerek yok. Her şey ortada.''

Bu kızın her şeye bir cevabının olması Emir'in kelime dağarcığını tüketiyordu. Ona laf yetiştireceğim derken ne söylemesi gerektiğini unutuyordu.

''Yarın bir bahane bul ve evden çık. Sana adresi mesaj atarım.''

''Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun geleceğimden?''

Emir birkaç saniye bekledi. Onu bu kadar zorlamasına gerek bile yoktu aslında. Çünkü Balım ona gelmek için can atıyordu.

''Çünkü sen de yarım bırakmak istemiyorsun.''

Balım yutkundu. Bu adam iradesini zorluyordu ve buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

''Gelmeyeceğim.''

''Göreceğiz.''

Ve telefon kapandı. Balım elinde telefona bakarken ne düşüneceğini bilemiyordu. Evden ne bahaneyle çıkacaktı? Emir onun nereye gelmesini isteyecekti ve daha da önemlisi tamamlanacak olan şey gerçekten tamamlanacak mıydı?

Uykusu iyice kaçmıştı. Mutfağa inip bir bardağa süt doldurdu. İçerken derin düşünceler içerisindeydi. Sonra birden, üstündeki geceliğe ve elindeki süt dolu bardağa bakınca kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapadı. Kalan sütü hızlıca içip odasına gitti ve yatağına girip Emir'i hâyâl etmeye koyuldu.

****

Bu gece mümkünü yok uyuyamazdı. Balım o yatakta o seksi gecelikle yatarken ve kendisi canı acır vaziyette odada bir aşağı bir yukarı dolanırken gözüne uyku girmezdi. Ama kendisi kaşınmıştı. Ne halt etmeye aramıştı onu? Hadi o aradı; peki ya Balım niye öyle konuşmuştu onunla? Üstelik Emir olduğunu bilmeden o sözleri nasıl söyleyebilmişti? Ya gerçekten bir telefon sapığı olsaydı? Bu kız dizginlenemez asi bir at gibiydi resmen. Bunu düşününce gülmeye başladı. Fırtına'yla nasıl konuştuğu geldi aklına. Sahibini ona nasıl şikayet ettiğine, o karanlıkta bilmediği bir yerde korkmadan duruşuna... Ve hem ona karşı koyuşuna hem de onunla beraber tutuşmasına... Nasıl uzak kalabilirdi ondan? Tadını almışken nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi? Lanet olsun! Ondan uzak durmayacaktı işte! Erdem'in de Melek Hanım'ın canı cehennemeydi! Yarın onu kollarına alacak ve o asi tavırlarını dizginleyecekti.

Balım o güne heyecanla uyandı. Dün gece ikisi de küçük bir oyun oynamışlardı; ama şimdi ayık kafayla düşündüğünde Emir'in böyle bir şey yapacağına pek ihtimal veremiyordu. Belki de anın verdiği heyecanla öyle söylemişti. Ama Balım bunu düşünmek istemiyordu. Bütün bunların gerçek olmasını ve Emir nereye isterse oraya geleceğini söylemek istiyordu.

Giysi dolabının önünde heyecandan midesi düğümlenirken ne seçmesi gerektiğini

bilmiyordu. Belki de aptallık ediyordu. Henüz Emir aramadığı gibi mesaj da atmamıştı. Ama o tam bir aptal gibi aşık olduğu erkeği nasıl etkileyeceğinin endişesiyle kıyafet seçmeye çalışıyordu. Bir an elinde tuttuğu elbiseyi yerine geri asarak elini dolabın kenarına dayadı. Az önce endişeden kısılmış olan gözleri şimdi büyük bir farkındalıkla açılmıştı. Balım birkaç saniye önce Emir'i aşık olduğu erkek olarak tanımlamıştı zihninde. İyi de ona aşık değildi ki? Yani aşık olsa bundan emin olurdu. O sadece onunla yaşadığı heyecanı seviyordu. Ama öyle miydi gerçekten? Daha önce kimseye böyle bir şey hissetmemişti ve bu hissettiklerinin ne olduğu konusunda henüz bir fikri yoktu.

Kendini düşünceleri arasında kaybetmişken telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi. Koşar adımlarla içeri geçip yatağın üstündeki telefonunu aldı eline. Ekrandaki Emir yazısını görünce kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Hızlıca mesajı açtı. Yaklaşık yarım saatlik mesafede bulunan bir adresti burası. O bölgeyi biliyordu. Arabasını almak yerine taksiye binerse daha kolay çıkabilirdi evden.

Tam heyecanla arkasını dönüp giysi dolabına yönelecekken karşısında Lizzie'yi gördü. Elini kalbine götürüp derin bir nefes bıraktı.

''Korkudan ölüyordum. Bu kadar sessiz olmak zorunda mısın?''

''Seslenmiştim ama... Ne oldu?''

Balım hızlıca kapıya bir göz attı ve yine hızlı adımlarla gidip kapıyı kapattı. Geri döndüğünde Lizzie'yi elinden tutup beraberinde yatağa oturdu. Heyecanını kontrol edemiyordu.

''Bu heyecanın Emir'le bir ilgisi var mı?''

''Beni görmek istediğini söyledi.''

''Eee?''

''Bir adres verdi. Beni orada bekliyor.''

Lizzie gözlerini açıp tam itiraz edecekken Balım onu heyecanla susturdu.

''Lütfen Lizzie... Beni engelleme ne olursun... Herkesten uzakta baş başa kalacağız ve belki de ilk kez doğru dürüst konuşabileceğiz.''

Lizzie onun yüzündeki heyecanlı ve yalvaran ifadeyi görünce birkaç saniye sessiz kaldı. Ama bu durumda sessiz kalması doğru değildi.

''Nereye gideceksin? Hem seni oraya niye çağırıyor?''

''Ben de bilmiyorum. Buraya yakın bir yer. Ne zaman bir araya gelsek etrafımızda hep birileri var. Lizzie onunla konuşmalıyım. Bakma öyle... Ne konuşacağımı ben de bilmiyorum, ama gitmek istiyorum.''

''Balım böyle gizli saklı iş yapman her şeyi daha da karıştırabilir. Üstelik bugün Cumartesi ve herkes evdeyken ne sebeple çıkacaksın?''

Balım bir an durup düşündü. Lizzie doğru söylüyordu. Ama bir yolunu bulmalı ve evden çıkmalıydı. Bunu kaçıramazdı! Emir'le yalnız olacağı bir fırsatı elinin tersiyle itemezdi. Bakışlarına yerleştirdiği kararlı ifadeyle arkadaşına baktı.

''Umrumda değil. Ben oraya gideceğim. Sen de bana yardım edeceksin.''

''İyi de nasıl?''

''Evden beraber çıkarız. Sinemaya ve alışverişe gideceğimizi söyleriz.''

''Peki ben ne yapacağım bu arada?''

''Alışveriş yaparsın. Kitapçıya uğrarsın. Benim için de bir şeyler seçersin. Ya biliyorum, seni kullanıyormuşum gibi görünüyor olabilir, hattâ lanet olsun ki tam olarak öyle, ama Lizzie gitmem lazım. Bunu benim için yapamaz mısın?''

Balım resmen süt bekleyen kedi yavrusu gibi arkadaşının cevabını beklerken bir hayli zor durumdaydı. Lizzie yine başına bela aldığının farkında, ki en son çiftlikte gizlice ata binme operasyonu da fiyaskoyla sonuçlanmıştı, arkadaşına yine hayır diyememenin sıkıntısıyla derin bir of çekti.

''Pekalâ. Bu sefer de yardım edeceğim.''

Balım tam ağzını açıp bir sevinç nidası koparacakken ve arkadaşına sarılacakken Lizzie iki elini de havaya kaldırıp onu engelledi.

''Madem sana yardım ediyorum; o zaman sen de benim dediklerimi yapacaksın.''

Balım hevesle başını salladı.

''Tamam, ne istersen!''

''En fazla iki saat. Adresi bana da vereceksin. Nerede olduğunu bileceğim.''

''Anlaştık.''

Lizzie söyleyecek başka bir şeyi var mı diye düşündü. Sonra az önceki kararlılığı yerini endişeye bıraktı. Balım'a yardım etmekle doğru mu yapıyordu, emin değildi.

Kahvaltıdan sonra bütün aile çay keyfi yapıyordu bahçedeki koltuklarda. Erdem yine gözlerini Lizzie'ye dikmiş, onunla nasıl yalnız kalabileceğinin hesaplarını yapıyordu. Birden aklına gelen şeyle yüzü aydınlandı.

''Bugün Suada'ya gidelim mi? İster misiniz?''

Kızlara bakarak konuşmuştu. Lizzie'yi bikinisiyle göreceği düşüncesi onu fena halde ateşlemişti. Ama Balım abisinin sorusuyla bir anda tedirginlikle Lizzie'ye baktı. Lizzie de ondaki gerilmeyi fark etmişti ve sakin olmaya özen göstererek Erdem'e döndü.

''Aslında biz bugün sinemaya gitmeyi düşünüyorduk. Tabi sonrasında da alışveriş yapacağız.''

''Peki. O halde hep beraber gidelim.''

Balım Lizzie'nin girişiminin faydasız olduğunu gördüğünde söze girdi.

''Ama sen sıkılırsın alışverişte!''

''Sizin gibi güzel kızların yanında niye sıkılayım?''

Erdem bu sözleri Lizzie'ye bakarak söylemişti. Tabi sadece üçü olsaydı iyi olurdu, ama Turgut Bey ve Melek Hanım da yanlarındaydı. Lizzie onun cümlesiyle kızarırken Turgut Bey başını gazetesine gömmüş, Melek Hanım da Erdem'i sanki hiç duymamış gibi bir yandan çayını yudumlayıp bir yandan da önündeki dergiye bakıyordu.

''Ya abi bayanların alışverişi uzun sürer!''

''Ben öyle kolay kolay yorulmam.''

Balım'ın tepesi atınca soğukkanlılığını kaybetti.

''Ama ben iç çamaşırı alışverişi yaparken yanımda abimin olmasını istemiyorum!''

Balım öfkeli gözlerini daha fazla tutamadı abisinin üzerinde. Zaten Erdem de bu çıkışla ne yapacağını bilemeyerek bir süre konuşamadı. Lizzie'ye baktığında onun da kendisine baktığını görünce tehlikeli bir ışıltı geçti gözlerinden. Lizzie az önceki kızarmanın yanından bile geçmeyen yeni bir kızarmayla baş etmeye çalışırken sehpadaki fincanını alıp dudaklarına götürdü.

''Eee... Tamam o zaman. Havuza yarın gideriz.''

''Çok şükür!''

Balım büyük bir rahatlamayla tuttuğu nefesini verdi. Lizzie'yi neredeyse çekiştirip odasına çıktı. Hemen giysilerin önünde durup heyecanlı bir şekilde arkadaşına baktı.

''Ne giymeliyim?''

Lizzie gözlerini devirerek giysilere baktı.

''Mümkünse az dekolteli bir şey olsun.''

''Neden?''

''Üstüne atlaması için çıplak olmana gerek yok.''

''Üstüme atlaması için çıldırıyorum.''

Balım hülyalı gözlerle iç çekti. Beyaz teninde çok hoş duracağını düşündüğü mor bir elbise seçti. Elbise hem günlük olarak giyilebilecek, hem de özel zamanlar için de kullanılabilecek bir modele sahipti. Diz çöküp iç çamaşırlarının olduğu çekmeceyi açtı. Lizzie onun ne yapmaya çalıştığını anlayınca telaşla yanına çöktü.

''Sakın düşündüğüm şeyi yapacağını söyleme.''

''Ne düşünüyorsun ki?''

''Niye iç çamaşırı seçiyorsun? Oraya Emir'le konuşmaya gittiğini sanıyordum.''

''Öyle zaten. Ama... Yani ben hazır olmak istiyorum... Şeye yani... Eee..''

Balım ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Sahiden oraya ne için gidiyordu? Emir isterse onunla...? Bunu delicesine istiyordu elbette. Ama... Aması neydi, bilmiyordu.

''Balım... Seni anlıyorum. Ondan çok hoşlanıyorsun. Çünkü sizi gördüm ve...''

Bir anda söylediği şeyi fark edip cümlesini yarıda kesti ve kocaman açılmış gözlerle Balım'a baktı. Balım da onun sözleriyle kızarmaya ve salak bir ifadeyle gülmeye başladı.

''Çok güzeldi Lizzie...''

Sırtını arkasındaki dolaba dayayıp aptal aşık bakışlarla arkadaşına bakıyordu.

''Düşünsene! Orada... Orada nasıl o kadar zevk olabilir ki?''

Lizzie de kızarmaya başlayınca kahkaha attı.

''Yani tamam. Dudakları anlayabiliyorum. Dil de işin içine girince zevk artıyor. Ama... Lizzie... Şimdi dudaklar ve dil orada olsa ne olur?''

Lizzie birazdan şok geçirecekti. Balım o kadar saf konuşuyordu ki! Gerçi kendisi de tecrübeli değildi bu konularda. Ama bunca zaman boyunca onu hiç böyle görmemişti ve açıkçası bu konuda nasıl bir yorum yapması gerektiğini bilmiyordu.

''Nereden bileyim ben!''

''Niye kızıyorsun ya? Sordum sadece.''

''Sorma, çünkü bilmiyorum! Ben üstümü değiştireyim de çıkalım.''

''Tamam.''

Lizzie kendini odasına attığında kapıyı kapatıp sırtını yasladı. Eli kendiliğinden kalbine gitmişti. Öyle büyük bir hızla atıyordu ki, göğsünden çıkması an meselesiydi. Balım'ın söyledikleri kafasında delice bir hızla dönüp duruyordu. Erdem onu öperken dilini ustaca kullanmıştı ve Lizzie buna bayılmıştı. Ve şimdi az önce aklına giren şeylerle olmadık görüntüler dönüyordu kafasında. Erdem'in dilini bacaklarının arasında... Lanet olsun! Bunu düşünmesi korkunçtu! Korkunç derecede muhteşemdi! Şimdi sürekli bunu düşünecekti ve Erdem ona her baktığında kızarması garantiydi. Balım hiç yoktan kafasını karıştırmış ve bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Gitmemiş miydi?

****

Balım Lizzie'yle vedalaştıktan sonra taksiyle devam etti. Adresi bulmak zor olmamıştı. Şoföre ücretini ödeyip araçtan indi. Dubleks bir villaydı. Bahçesi oldukça bakımlı görünüyordu. Demir kapı açıktı. İçeri girip havuzun olduğu bölüme doğru yürüdü. Annesi buradaki çiçekleri görse kesin bayılırdı.

Birden tuhaf bir elektrikle heyecanı arttı. Arkasını döndüğünde az kalsın düşüp bayılacaktı. Emir her gördüğünde daha feci bir şeye dönüşüyordu ve Balım artık daha fazlasına ne kadar katlanabilirdi bilmiyordu. Üstündeki kot pantolonu biraz boldu ve belinden düşecekmiş gibi duruyordu. Ve lanet olsun ki çok seksi görünüyordu. Bakışlarını seksi kalçalardan çekip yukarı çıkardı. Siyah tişörtünün üstüne açık mavi spor bir gömlek geçirmiş ve kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Bakışları biraz daha yukarı çıktığında okyanusa düştüğünü hissetti. Emir'in okyanus derinliğindeki gözlerine... O okyanusa çoktan düşmüştü ve çırpına çırpına nefes almaya çalışıyordu.

Bir de o gülüşü vardı... O kendinden emin, çapkın, seksi, serseri gülüşü... Balım'ın dizlerinin bağını çözen o gülüşü...

Emir yüzündeki ifadeyi koruyup Balım'a yaklaştı. Tam önünde durup onun sıcak çikolata gözlerine baktı. Her an erimeye hazır çikolata gözlere...

''Geldin.''

Emir'in sesini duyunca kendine gelmeye çalıştı. Daha şimdiden eriyemezdi. Ah! Elbette eriyecekti, ama önce Emir'in biraz sürünmesi gerekiyordu.

''Bana ne söyleyeceksin?''

''Burada mı konuşacağız?''

''Fazla vaktim yok.''

''Bugün benimlesin.''

''Dalga mı geçiyorsun? Evden alışveriş yapacağım diye çıktım. Daha doğrusu çıktık. Senin yüzünden Lizzie tek başına vakit geçirmek zorunda. Abimi zor ikna ettik.''

''Ne için ikna ettiniz?''

''Bizimle gelmemesi için. Neyse ki iç çamaşırı alacağımızı söylediğimde geri adım atmak zorunda kaldı.''

Emir onun dudaklarından dökülen sözcüklerle kasılırken bir adım daha yaklaştı Balım'a.

''Demek iç çamaşırı alışverişine çıktığınızı söyledin?''

''Evet.''

Emir Balım'ın elini tutup onu eve doğru yönlendirdi. Öyle bir bakmış ve o boğuk sesiyle öyle bir konuşmuştu ki Balım'ın itiraz edecek hali yoktu. Yani itiraz etmek istediği yoktu!

İçeri girdiklerinde Emir adımlarının hızını kesmeden merdivenlere yöneldi. Yukarı katta bir odaya girdikten sonra kapıyı kapatıp Balım'ı kapıya yasladı. Ellerini yumuşak kıvrımlarda gezdirmeye başladı. Balım'ın iç çekmemek için kendini tuttuğunu gördüğünde dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp o boğuk sesiyle konuşmaya başladı.

''Burada yalnızız. Bizden başka kimse yok. Ne annen, ne baban, ne de abin. Sadece sen ve ben...''

Balım gözlerini açık tutmakta zorluk çekiyordu. Kapana kısılmıştı. Emir onu zorla tutmuyordu, ama Balım'ın bir yere kaçacak hali yoktu. Gönüllü teslimiyetti onunkisi.

''İlk kez yalnız kalmıyoruz.''

''Evet, bu doğru. Ama... Şimdi bizi bölecek herhangi bir şey yok.''

Balım'ın aklı durmak üzereydi. Emir'in dudakları ve sıcak nefesi dudaklarında ve yüzünde gezinirken bugün Lizzie'ye söyledikleri geldi aklına. Titrek bir nefes alıp gözlerini yumdu. Böyle beklemek çok zordu. Madem yalnızlardı, madem onları durduracak kimse yoktu, o halde bu adam niye bu kadar ağırdan alıyordu her şeyi? Tek bir dokunuşa ihtiyacı vardı. Tamamen erimek, dağılmak için tek bir dokunuşa... O konuşmasa da Emir onun ne hissettiğini, ne istediğini çok iyi biliyordu. Bu zevkten ne kendini ne de onu mahrum etmek gibi bir düşüncesi yoktu.

Dudaklarını Balım'ın dudaklarına değdirdiği anda her şey önemini yitirdi. O anda sadece Balım vardı ve ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu daha da hissedecek şekilde bedenini ona bastırınca Balım da kollarını boynuna doladı ve aynı zevkle ona karşılık vermeye başladı. Emir o lanet dilini kullanıp Balım'ın tüm aklını alıp götürdüğünde elleri farkında olmadan Emir'in gömleğini omuzlarından sıyırmaya çalışıyordu. Çıplak kalan o kaslı kollara değdi parmakları. Önce yavaş sonra artan bir hızla yanmaya başladı. Kendini öyle kaptırmıştı ki, bedeninin Emir'in bedenine nasıl yapıştığını, dilinin dilinde erimekte olduğunu tam olarak anlayamıyordu bile. İstediği tek şey tamamlanmaktı. Onunla bir bütün olmak... Kendini ona katmak ve ondan alabileceği her şeyi almak...

Emir'de de akıl kalmamıştı. O böyle kollarında erimeye istekliyken kendini frenlemesinin imkânı yoktu. Elleri Balım'ın bütün bedeninde sabırsızca ve arsızca gezinirken durmayı düşünmüyordu bile. Dudaklarını çenesinden boynuna indirip her an artan heyecanla omuzlarına doğru yol aldı. Elbisenin askısını indirip Balım'ın göğüslerine kadar indi. Ondan aldığı tadın tarifi yoktu. Dudaklarıyla ve diliyle dokunmak, tadını almak yetmiyordu. Dişlerini kullandığı anda Balım'dan çıkan o boğuk sesle temasını daha da derinleştirdi. Balım onun başını tutmuş göğüslerine bastırırken Erdem'in de annesinin de canı cehennemeydi! Onu yatağa sürükleyip üstüne çıktı. Elleriyle ellerini başının yanına sabitleyip nefes nefese gözlerinin içine baktı. Balım o an öyle güzel ve ulaşılmazdı ki... Dudakları kıpkırmızı olmuştu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu ve neden o anda ona sahip olmadığını anlamıyordu. Şimdi hiçbir engel yoktu işte. Ne Erdem, ne Melek Hanım ne de saçmasapan herhangi bir şey. Balım'ı çılgınca isterken başkalarının ne düşündüğü umrunda değildi.

Hırsla kapandı az önce kana kana içtiği dudaklara. Bu kez daha sert, daha alıcıydı. Ve aldığı kadar verici... Dudakları yine Balım'ın muhteşem göğüslerini bulduğunda elbiseyi iyice çekiştirdi aşağıya. Dantelli sütyenin inanılmaz seksi bir şekil verdiği göğüslere baktı birkaç saniye. Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sertleşmişti ve bu sadece Balım'ın göğüslerini gördüğü için olmuştu. Dilini göğüs oluğunda usulca gezdirmeye başladı. Isırışlarıyla Balım'ın küçük çığlıklar atmasına, altında çırpınmasına neden olmaktan ötürü fazlasıyla tatmin olmuştu.

Emir başını kaldırıp Balım'a baktı. Doğrulup üzerindeki tişörtü hızlıca çıkarıp yere fırlattı. Balım'ın gözleri kocaman açılırken kalp atışları artık olabilecek en yüksek hız seviyesindeydi. Ama şu an ölemezdi. Bu kadar muhteşem bir şeyi daha yeni görmüşken hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Emir onu kaldırıp elbisesini kalçalarından yukarı çekti ve başının üstünden geçirip çıkarttı. Kendisi dizlerinin üstündeyken Balım da oturur vaziyetteydi. Yüz yüze duruyorlardı. Emir başını aşağıya indirdiğinde Balım'ın bacakları iki yana açık olacak şekilde durduğunu gördü. Ona aklını kaybettirecek minik dantelli çamaşırını gördüğünde ise inlemekten alamadı kendini. Onu belinden tutup üzerine eğilirken tekrar uzanmasını sağladı ve daha yavaş hareketlerle vücudunu öpmeye başladı.

Balım bu olanlara inanamıyordu. Belki de bu bir rüyaydı ve uyanacaktı. Ama Emir'in dudakları ve dili tüm bedeninde arsızca gezinirken bunun bir rüya olmasına imkân yoktu. O daha aşağılara indiğinde belini ona doğru kıvırıyor, ellerini saten örtünün üstünde sabit tutmaya çalışıyordu. Ne zaman ki Emir dudaklarını kasıklarına yönlendirdi, işte o zaman gözleri o uyuşuk halinden sıyrıldı. Avuçlarını yatağa dayayıp bedenini hafifçe kaldırdı ve Emir'i izlemeye başladı.

Emir bacaklarını iyice açmış, dilini kışkırtıcı bir şekilde bacağının iç kısımlarında gezdiriyordu. Farkında bile olmadan acı çekercesine inlemeye başlayınca teninde Emir'in dişlerini hissetti. O kadar tahrik olmuştu ki başını geriye atıp belini öne doğru kıvırdı. Yakıcı dudaklar çamaşırının üstünde gezinmeye başladığında kendini tekrar yatağa bıraktı ve elleriyle Emir'in başını tam da olmasını istediği yere getirip daha fazlasını istediğini gösterdi.

Emir onun bu cesur hareketi karşısında boğuk bir gülüşle sıcak nefesini tenine bıraktı. Başını kaldırıp ona baktığında kendisini izlediğini gördü. Bulunduğu yeri ve pozisyonu koruyarak alçak bir ses tonuyla konuştu.

''Şu an yapmayı delicesine istediğim bir şey var. Bunu senin de istediğinden emin olmalıyım.''

Balım kendisine bir şey sorulmasını istemiyordu. O bir an önce Emir'in yaptığı şeye devam edip onu tamamlamasını istiyordu.

''Neden bahsediyorsun?''

''Benden tadına bakmamı istemeni bekliyorum.''

Balım duyduğu sözlerle şok olurken sesli bir nefes aldı. Parmakları hâlâ seksi saçların arasında dururken aksini söylemesi zaten mümkün değildi. Ama bunu nasıl söyleyebilirdi ki? Daha birkaç saat önce Lizzie'ye söyledikleri... Orada nasıl bir zevk olabileceğini düşünmesi... Şimdi Emir'in yüzü en mahrem bölgesinde, bakışları onun onayını beklerken ve kendisi de bunu fazlasıyla isterken her şeyin canı cehennemeydi.

''Sadece... Sadece dudaklarını mı kullanacaksın?''

Bunu sorarken çok utanmıştı. O inatçı ve sözünü sakınmayan kız gitmiş, yerini utangaç bir kız almıştı. Emir onun sözleriyle boğuk bir şekilde gülmüş ve ona ne kadar fazlasını istediğini gösteren bakışlarla bakmıştı.

''Dudaklarımı... Dilimi... Ve dişlerimi kullanacağım. Ta ki sen benden durmamı isteyinceye kadar... Benden merhamet dileninceye kadar...''

Balım çamaşırında feci bir sıcaklık hissediyordu, ama bunun ne olduğu ve nasıl olduğuyla ilgili bir fikri yoktu. O şu an Emir'in sözlerine ve konuşurken kullandığı ses tonuna kendini öylesine kaptırmıştı ki, dünya yansa yerinden kımıldayamazdı. Kararlı bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. Dudaklarından dökülene kendi bile inanamadı.

''Hepsini... Bana verebileceğin ne varsa... Hepsini istiyorum.''

Onun bu kadar cesur ve kararlı olması Emir'i daha da heyecanlandırmış ve ilkel bir tatmin duygusuyla dolmasını sağlamıştı. Çamaşırı nazikçe çekip bacaklarından aşağıya indirirken gözlerini bir an bile ilk andan beri hâyâlini kurduğu yerden ayırmadı.

Balım ise heyecandan titriyordu. Emir çamaşırını çıkarırken tenindeki ıslaklığı tamamen hissedince bir an ne yapacağını bilemedi. Bu da neydi şimdi? Buna ne anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu. Ama Emir gördüğü şeyden fazlasıyla memnun ve mest olmuş bir halde hâlâ aynı noktaya bakıyordu ve Balım onun bu halini yanlış anlamıştı.

''Ben... Niye böyle oldu bilmiyorum.''

Telaşla doğrulmaya çalıştı, ama Emir onu yavaşça göğsünden tutup engelledi. Ona dokunduğundan beri sesi boğukluğunu koruyordu.

''Bunun sebebi beni arzuluyor olman.''

''Na-nasıl?''

Balım gerçekten şaşırmıştı. Niye daha önce bu konuları Lizzie'yle konuşmamıştı sanki? Şu an kendini fazlasıyla bilgisiz hissediyordu ve bu da sıkıntılı anlar yaşamasına neden oluyordu.

''Beni istediğin için ıslandın.''

Balım bir an durup düşündü bu cümle üzerine. Sonra bakışları tekrar Emir'in bakışlarını buldu. Niyeti çok masum bir şey sormaktı, ama bu konular üstüne fazla bilgisi yoktu.

''Senin de beni arzuluyor olduğunu düşünürsek... Şu durumda... Senin de benim için ıslanmış olman gerek...''

Emir'in şok olmuş gözlerle ona baktığını gördüğünde büyük bir pot kırdığını düşündü. Bu kadar yanlış ne söylemiş olabilirdi ki? Hem o da az önce kendisi için böyle dememiş miydi? Şimdi ne diye böyle bakıyordu ki? Onun sessizliği Balım'ın sinirlerini iyice germişti.

''Hortlak mı gördün? Yanlış olan ne söyledim ki? Sen de az önce öyle söyledin! Şimdi aynı şeyi ben söyleyince niye bu kadar korkunç oluyor?''

Emir üstündeki şoku atmak için bir hayli çaba sarfetti. Evet Balım çok hazır cevap bir kızdı; ama onun bu kadar cüretkâr bir şeyi yine aynı cüretkârlıkla söylemiş olması onu fazlasıyla şaşırtmıştı. nihayet kendine geldiğinde konuşabildi.

''Sana hizmet etmem için bana izin ver. Sonra... Sonra bu soruna cevap vereceğim.''

Onun kendisine soran gözlerle bakmasını büyük bir keyifle izledi ve kalçalarından tutup başını iyice eğdi. Dudakları tenine temas ettiğinde sesli bir soluk çekip korkuyla karışık bir istekle Emir'in kendisine ne yaptığını görmek için dirsekleri üstünde hafifçe doğruldu. Bu nasıl bir şeydi? Islak... Sıcak... Yakıp kavuran... Aklını bulandıran... Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmasına neden olan...

Emir daha fazla hissedebilmek için baş parmaklarıyla onu iyice açtı ve dilini ıslak sıcaklığın içine doğru itti. Balım buna inanamadığını belli eden bir ses çıkarınca yapabildiği kadar güldü ve gülüşünün titreşimleri Balım'ın ıslaklığında hissedildi. Her geçen saniye yaşadığı güzellik daha da artarken artık bu dünyadan tamamen kopmak üzereydi. Elleriyle saten kumaşı çekiştirirken buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Bir şeyler olmak üzereydi... Bir şeyler oluyordu ve Balım ne olacağını bilmiyordu. Başı sağa sola savrulurken nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Sarsılmaya başladığında ne yapacağını bilemez şekilde Emir'in adını haykırdı ve neredeyse bir dakika sonra yorgun bedeni gevşedi. Yumruk yapmış olduğu elleri gevşerken gözünü açacak hali bile yoktu.

Emir'in, hâlâ bacaklarının arasında olduğunu fark edince çenesini tutamadı.

''Yine mi böyle olacak? Eğer öyleyse bana birkaç dakika ver. Çünkü az önceki performansı gösteremeyecek kadar bitkinim.''

Onun bu doğal ötesi sözlerine alışmış olması gerekiyordu, ama kendini tutamayıp güldü. Balım homurtuya benzer bir ses çıkarıp gözlerini ona dikti.

''Tam da o noktadayken gülmesen? Sen gülünce titriyorum ve... Ve... Şu lanet ağzını kendime daha fazla bastırmak istiyorum.''

Emir bu kez esaslı bir kahkaha attı.

''Senin şu espirili haline bayıldığımı söylemiş miydim?''

''Şimdi söyledin işte.''

Emir yavaşça tırmandı üstüne doğru. Kaslı bedenini Balım'ın bedenine bastırıp ellerini yine başının yukarısına sabitledi. Göğsündeki sıcaklık Balım'ın çok hoşuna gitmişti. Mümkünse hep bu pozisyonda kalmak istiyordu.

''Sıra sende.''

Emir anlamadığını belli edercesine kaşlarını kaldırdı.

''Ne sırası?''

''Sorumu cevaplayacaktın ya? Hani benim için ıslanıp ıslanmadığını?''

Balım bunu sorunca yine o kadar doğal ve masumdu ki, Emir'in kalp atışları hızlandı.

''Eğer soruna cevap verirsem... Her şey daha da karmaşıklaşır.''

''Söz vermiştin!''

Emir onun hakkında ne düşünmesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu, çünkü Balım'ın o kadar çok hali vardı ki hangisine nasıl tepki vereceğini şaşırıyordu.

''Bu o kadar kolay değil.''

''Nedenmiş?''

''Sana cevap vermeye kalkarsam... Dönüşü olmaz... Ve... Sen de zor durumda kalırsın.''

''Ne dediğini anlamıyorum.''

Emir derin bir nefes alıp hissettiği sıcaklıktan ayrıldı. Dakikalar önce yere fırlattığı tişörtünü alıp giydi. Yatağa döndüğünde Balım'ın hâlâ o halde kendisine kızgın ve soran gözlerle baktığını görünce içinden küfretti. Yerdeki iç çamaşırını alıp Balım'ın bacaklarından geçirdi. Elbiseyi uzatıp giymesini işaret etti.

Balım elbiseyi öfkeyle elinden alıp düzeltti ve başının üstünden geçirdi. Saçlarını düzeltip öfkeyle karşısındaki adama baktı.

''Anlaşılır konuşmuyorsun. Bu sefer ne durdurdu seni? Ne telefon ne de kapı sesi duymuyorum ben.''

Emir ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Ama bu o kadar kolay değildi. Balım'ın Erdem'in kardeşi olması ve ondan uzak durması gerektiği gerçeği elini kolunu bağlıyordu. Anlık kararlarla her şeyi boşverse de gerçekliğe dönmesi uzun sürmüyordu. Balım öfkelenmekte haklıydı, ama yapacak bir şey yoktu. Sesinin ifadesiz çıkmasına çalışarak ona baktı. Lanet olsun! Çok güzel görünüyordu! Tıpkı bir peri kızı gibi...

''Ben sağlıklı bir erkeğim. Yapacaklarımın hesabını vermem. Ama sen nasıl oluyor da bu kadar kolay teslim oluyorsun bana?''

Balım ona neredeyse aşık olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Hayır bunu yapamazdı. Daha en başında her şeye evet diyen kadınlardan farkı kalmazdı. Ama buraya gelerek bile zaten tam tersini kanıtlamamış mıydı? Emir'in hâlâ cevap beklediğini görünce yine her zamanki alaycılığına büründü.

''Sen beni bırak da kendine bak. Sen gerçekten ne istiyorsun? Beni ne olarak görüyorsun? Beni istiyorsan ona göre davran. Yok kardeşin olarak göreceksen benden uzak dur.''

Ona cevap hakkı tanımadan yanından kasırga misali geçip kapıyı çarptı. Evin kapısının girişinde bıraktığı çantasını alıp çıktıktan sonra kısa bir süre önce hayranlıkla baktığı bahçeden hızlı adımlarla geçerken nasıl tutabildiğini bilmediği gözyaşlarını serbest bıraktı. Hıçkırmamak için dudaklarını sıktı. Tıpkı her erkeğin yaptığı gibi o da Balım'ı kullanmış, onunla oynamış, eğlenmişti. Dakikalar önce tam olarak kabullendiği aşkı kalbinde tutup, ondan bu yaptıklarının hesabını soracaktı. Susup bir köşeye çekilmek gibi bir düşüncesi yoktu. Kendisine böyle davrandığı için onu pişman edecekti.

9.BÖLÜM

Eve döndüğünde gözleri neredeyse kıpkırmızı olmuştu. Lizzie yolda fazla bir şey soramamış, kimseye görünmeden yukarı çıkmışlardı. Melek Hanım Balım'ı sorduğunda sıcak hava çok yorduğu için hemen duşa girdiğini söylemişti. Bu şekilde biraz zaman kazanmışlardı. Hâlâ çok merak ediyordu neler olduğunu. Arkadaşı heyecanlı ve mutlu bir şekilde yanından ayrılmıştı. Şimdi ise perişan bir haldeydi. O konuşmadıkça üstüne gitmek de istemiyordu. Balım'ın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Banyo kapısından seslenip odasına geçtiğini haber verdikten sonra dışarı çıkmıştı ki Erdem'i gördü merdivenlerde. Az önce arkadaşı için hissettiği hüznün yerini derin bir heyecan almıştı. Yine kalp atışları hızlanmış, göğsü inip kalkmaya başlamıştı.

Erdem adımlarını hızlandırıp son birkaç basamağı da çıktıktan sonra Balım'ın kapısına bir göz attı.

''Balım nerede?''

''Duş alıyor.''

''Gel benimle.''

Lizzie'nin itiraz etmesine fırsat vermeden onu kendi odasına sürükleyip kapıyı ardından kilitledi. Beklemeye tahammülü kalmamıştı. Dudaklarına temas ettiğinde olması gereken yerin sıcaklığına bıraktı kendini. Ellerini onun bedeninde istekle gezdirirken sadece dokunmak yetmiyordu. Ateşli bir şekilde onu okşuyor, kollarında gevşemesini sağlamaya çalışıyordu.

Lizzie ise nasıl olup da her seferinde onu ikiletmediğini ve ona uyum sağladığını bir türlü anlamıyordu. Kendini yasak bir aşk yaşıyormuş gibi hissediyordu çoğunlukla. Evin içinde herkesten gizli, kaçamak öpüşmeler ve dokunuşlarla, üstelik en yakın arkadaşından gizli onun abisiyle şehvetli dakikalar paylaşıyordu. Soluk soluğa çekti dudaklarını Erdem'den. Erdem'in bakışları vahşileşmişti.

''Buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum. Seni istiyorum Lizzie. Hem de çok...''

''Erdem... Ben kendimi durdurmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. En yakın arkadaşımdan onun abisiyle yaşadığım şeyi saklamak çok zor.''

''Bunu halledeceğim.''

''Hayır! Balım'ın bilmesini istemiyorum. Onu hâyâl kırıklığına uğratmanın düşüncesi bile korkunç.''

''Bizi anlayacaktır.''

''Anlamayacak. Seni nasıl sahiplendiğini şu kısacık sürede yeterince gördüm. Hem ben zaten...''

Cümlesinin sonunu getiremedi. Zaten bunu dile getirmek istemiyordu. Kendisi bile kabullenememişken bunu sesli dile getirmek gerçekten zordu onun için. Erdem ondaki tuhaflığı fark etmişti. Cümlesini öyle bir noktada kesmişti ki, bunun sonunun çok da iyi olmayacağını hissediyordu.

''Hem sen zaten ne?''

Lizzie derin bir nefes alıp kollarından sıyrıldı. Yatağına oturup havadaki gerginliğin kaybolmasını bekledi boş yere. Erdem yanına oturup çenesinden tutup kendine çevirdi.

''Lizzie?''

''Birkaç güne Amerika'ya dönmem gerekiyor.''

Nihayet söylemişti. Rahatlaması gerekiyordu, ama Erdem'in bakışları rahatlamasına değil, daha beter hissetmesine yol açıyordu.

''Anlamadım?''

''Biz dışarıdayken babam aradı. Beni çok özlemişler. Zaten okuldayken bile haftada bir kez aile yemeği yiyebiliyoruz. Aradaki yol fazla olduğu için yorucu oluyor. Ayrıca bu sene ders seçimleri erkene alınmış. Yani Balım'ın da gelmesi gerekiyor.''

Erdem sessiz kaldı duydukları karşısında. Daha ona doyamamışken gidiyor muydu yani? Sormaya korktuğu şeyi sormak zorunda olduğunun farkındaydı. Sesini kontrollü tutmaya çalıştı.

''Ne kadar süre kalacaksın? Yani döneceksin değil mi?''

Lizzie bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapadı. O da bilmiyordu ki! Okuldaki işlerinin ne kadar süreceğini, annesi ve babasının ne söyleyeceğini bilmiyordu.

''Bilmiyorum.''

Erdem sinirle ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. Bir şey söylemeliydi, ama

mantıklı cümle kuramayacak haldeydi. Gözleri Lizzie'yle buluştuğunda kendini tutmaktan vazgeçti.

''Ne demek bilmiyorum? Benden binlerce kilometre uzağa gideceksin ve sana ne zaman döneceğini sorduğum halde sen bilmediğini mi söylüyorsun?''

Lizzie bir anda telaşlanıp yanına gitti ve elini koluna koydu.

''Sesini yükseltme lütfen. Biri duyacak.''

''Şu an endişe edeceğim son şey bile değil birisinin bizi duyması.''

''Oradaki durumu bilmiyorum. Belki de ders seçmeleri birkaç gün sürecek ve ben de ailemle birkaç gün geçirip döneceğim. Ama zaten ne olursa olsun en sonunda...''

''En sonunda ne?''

Derin bir nefes alıp kalbini çarptıran adamın gözlerine baktı.

''En sonunda geldiğim yere geri dönmeyecek miyim? Bu ne kadar sürebilir ki? Zaten bu aramızdaki şey... Bu...''

Erdem kollarını öfkeyle tutup sıktı ve kendine çekti. Yüzleri arasında belki bir santim bile yoktu. Lizzie bu kadar kibar ve güler yüzlü bir adamın, öfkelendiğinde ne denli korkutucu olduğunu bilse de, şu an kesinlikle korktuğunu hissediyordu. Ama ondan değil. Sadece ikisine olacak olanlardan korkuyordu.

''Aramızda derin bir şeyler var Lizzie. Sana dokunduğumda, seni öptüğümde, hattâ sana sadece baktığımda bile bunu anlamıyorsan çok yazık demektir.''

Erdem nefesini de öfkesini de kontrol etmekte zorlanıyordu.

''Seni görmediğim zaman çıldırdığımı, sana dokunamadığımda canımın yandığını ve tek bir bakışında bile kalbimin hızla attığını bilmiyorsan, işte şu anda açıkça söylüyorum. Balım'ı dert ediyorsan onu bana bırak. Söz konusu ben olunca kıskanç oluyorsa, söz konusu sen olduğunda da bizi anlayacaktır.''

''Anlamıyorsun...''

''Neyi anlamıyorum Lizzie? Bana neyi anlamadığımı söyle! Sana çözümlenebilecek bir şeyden bahsediyorum, ama sen tam tersi şekilde davranıyorsun!''

Lizzie'nin kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Az önce Erdem'den duymak isteyebileceği her şeyi duymuştu. Ve bütün bunlar onu çok mutlu etmişti. Eğer aksi

olsaydı çok üzülürdü. Ama hiçbir şey o kadar basit değildi.

''Benim Amerika'da yaşadığımı unutuyorsun. Yılın çok az bir zamanı Türkiye'de olabiliyorum. Benim evim orada. Ailem orada. Senin de söylediğin gibi aramızda binlerce kilometre varken, hattâ koca bir okyanus varken aramızdaki bu şeyi nasıl devam ettirebiliriz?''

''Lanet olsun Lizzie! Hissettiklerimize bu şey demeyi kes! Az önce sana neredeyse kalbimi açtım, ama senden hissettiklerinle ilgili tek kelime duymadım.''

Erdem sımsıkı tuttuğu kolları bırakıp arkasını döndü. Öfkeyle kapıyı açtığında karşısında gördüğü kişiyle adımlarını durdurdu. Lizzie kapıya baktığında gözleri korkuyla açılmıştı. Erdem'le olan tartışmasından beri ağlamamak için kendisini zor tutmuştu ve şimdi kapının önünde kendisine ve Erdem'e bakan o gözlerde ne anlam aramasını gerektiğini bilemeyerek yutkunmaya çalıştı.

Balım duştan sonra Lizzie'nin yanına gidip olanları anlatmak ve bir parça rahatlamak istiyordu. Daha kapının önüne bile gelmeden abisinin sesini duyunca onun Lizzie'nin odasında, üstelik onunla kapalı kapılar ardında ne yaptığını ciddi anlamda merak etti. İyice yaklaşıp kulağını neredeyse kapıya dayadı. Duydukları karşısında şok olan ve ne hissedeceğini bilemeyen o haliyle hiç kıpırdamadan duruyordu.

Abisi Lizzie için daha onu görmeden ve tanımadan neler neler söylemişti! Bütün bunlar ne zaman başlamıştı, nasıl bu boyuta ulaşmıştı? Daha da önemlisi bunca zaman bunu nasıl fark edememişti? Abisi ve çok sevdiği arkadaşı! Hâlâ inanamıyordu. Hadi abisi neyse; Lizzie nasıl saklayabilmişti bunu? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilmişti? Ama Lizzie abisine kendisinden bahsetmişti. Onun bunu öğrendiğinde tepki göstereceğini ve itiraz edeceğini anlatmaya çalışmıştı.

Şimdi Balım her şeyi kafasında bir yere oturtmaya çalışırken zorlandığı çok açıktı. Başka biri olsa şiddetle karşı çıkar, kimseyi abisine yaklaştırmazdı. Ama o Lizzie'ydi! Ne düşünmeliydi? Kime kızmalıydı? Abisi mutlaka bir gün birinden ciddi anlamda hoşlanacak ve günü geldiğinde belki de onunla evlenecekti. Buna ne kadar karşı çıksa da bir gün bu kabusun olacağını biliyordu. Çok sevdiği arkadaşını, abisine kapıldı diye suçlayabilir miydi? Erdem onun gözünde mükemmel bir erkekti ve her zaman söylediği gibi onun kahramanıydı. Şimdi bir başkasının kahramanı olmak üzereydi. Herhangi bir kadının, abisine dokunması, onu öpmesi düşüncesi bile onu fazlasıyla sinirlendirirken şimdi birebir şahit olduğu manzaraya ve konuşmalara karşı ne yapacağını bilmiyordu.

Lizzie'ye de kızamazdı. Sırf kendisini üzmemek için istediği şeyden kendini mahrum bırakmayı tercih ediyordu. Söz konusu duygular olunca Balım belki de duygularının

sesini dinleyecekken Lizzie onlara gem vurup arkadaşını seçiyordu.

Zaman zaman konu açıldığında abisiyle ilgili ona söylediklerini düşündü. Belki de Lizzie'yi kırmıştı. Bilmese de bunu yapmıştı. Ama Lizzie en ufak bir renk vermemişti. Az önce onun ağzından duyduklarıyla kendisini tuhaf bir şekilde kötü hissetmişti. Ona kızması, belki de ondan nefret etmesi gerekirken bunların hiçbirini hissedemiyordu. Hissettiği tek şey boşluktu.

İkisinin orada durmuş kendisine baktıklarını fark ettiğinde gözlerini kırpıştırdı. Durumun tuhaflığı zaten ortamı iyice germişken bir şey söylemek istemiyordu.

''Yemeğe beraber ineriz diye düşünmüştüm.''

Lizzie'ye doğrudan bakmış ve tepki vermesini beklemişti. Ama Lizzie hâlâ transa geçmiş halde ona bakıyordu. Şimdi ona kızması, bağırması gerekmiyor muydu? Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu? Bu şekilde davranması kendini daha kötü hissetmesine yol açıyordu. Balım orada öylece bir cevap beklerken ağzını açacak hali bile yoktu.

''Ben aşağıya iniyorum.''

Başka bir şey söylemeden merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Erdem yerini korurken dönüp Lizzie'ye baktı. Yüzündeki perişan ifadeyi görmüştü. Buna sebep olmak gibi bir niyeti yoktu elbette; ama olan olmuştu. Ayrıca az önceki olaydan ötürü ona hâlâ kızgındı. Bu yüzden tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapattı.

Lizzie yalnız kaldığında dizleri kendisini taşıyamayacak hale gelmişti. Zorlukla yatağa ilerleyip oturdu. Az önce olanlar... Hepsi bir kabus olmalıydı. Sanki aynı anda hem Erdem'i hem de Balım'ı kaybetmişti. Elleriyle yüzünü kapatıp çaresizce inledi. Bütün bunlar nasıl düzelecekti? Daha doğrusu düzelebilecek miydi?

****

Yemek masasında üçünün de ağzını bıçak açmıyordu. Balım aynı gün içerisinde üç kişiden darbe yemişti. Abisi, arkadaşı ve aşık olduğu adam...

''Kızım niye yemiyorsun?''

Melek Hanım kocasının sesi üzerine başını kaldırıp kızına baktı. Tabağına neredeyse hiç dokunmamıştı.

''Balım baban bir soru sordu.''

Balım başını kaldırıp masadakilere baktı. Babasının ve annesinin soran gözlerini gördü.

''Ne demiştin babacım?''

''Niye yemiyorsun diyorum? Ayrıca senin suratın niye böyle düşmüş?''

''O da nereden çıktı?''

''Ben de onu soruyorum.''

''Bugün... Yoğun ve hareketli bir gün oldu. Alışverişe o kadar takılmışız ki yorgunluğu yeni yeni fark ediyorum.''

Bakışlarını Lizzie'ye çevirdi.

''Öyle değil mi Lizzie?''

Lizzie nefesini tutarak Balım'a baktı. Sorusunda ve ses tonunda herhangi bir ima aradı, ama bulamadı. Balım her zamanki gibi davranıyordu. Boğazını temizleyerek gülümsemeye çalıştı.

''Evet. Gerçekten de yorulduk.''

''Kızım sen geldiğinden beri hep alışveriş yapıyorsun. Amerika'da mağaza mı yok?''

''Sen hep kadınlara akıl sır ermediğini söylemez misin baba?''

Melek Hanım gülümsedi.

''Kız doğru söylüyor.''

''Aman iyi iyi. Bir şey demiyorum.''

Masada konuşmayan bir tek Erdem kalmıştı. Turgut Bey ondaki durgunluğu fark etmişti elbette. Her zaman neşeli olan ve kendisine takılan oğlu bu gece pek bir suskundu.

''Seni şirkette yoruyorlar galiba?''

Erdem cevap vermeyince Turgut Bey karısına baktı.

''Bu akşam kimse üstüne alınmıyor. Neyiniz var sizin? Erdem?''

Erdem babasına baktı şaşkınlıkla.

''Efendim baba?''

''Evden cenaze çıkmış gibi. Niye konuşmuyorsunuz?''

''Turgut niye böyle şeyler söylüyorsun? Hiç hoşlanmıyorum.''

Melek Hanım ciddi anlamda suratını asmıştı.

''Lafın gelişi söyledim. Bu akşam da kimseyi memnun edemiyoruz.''

Erdem peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktı.

''Size afiyet olsun.''

''Nereye oğlum?''

''Dışarı çıkıyorum.''

Göz ucuyla Lizzie'ye bakmıştı. Ona hâlâ kızgındı.

''Geç gelirim.''

Annesini öptükten sonra başka bir şey söylemeden salondan çıktı. Lizzie onun nereye gittiğini çok merak ediyordu. Geldiğinden beri nerdeyse hiçbir akşam dışarı çıkmamıştı ve şimdi aklından geçenler onu resmen boğuyordu. Belki de yakın bir arkadaşına gidiyordu. Yakın ve güzel bir arkadaşına... Elini boynuna götürüp derin bir nefes aldı.

''Lizzie hadi bize kahve yap da içelim.''

Kendini zorlayarak cevap verdi Turgut Bey'e.

''Tabi ki.''

Masadan kalkıp mutfağa geçerken Balım'ın bakışlarını sırtında hissediyordu ve bıçak darbesi alsa bundan daha kötü olamazdı.

Herkese kahvesini verdikten sonra koltuğa oturdu.

''E sen bunu şekersiz yapmışsın ama.''

''Bence isabet olmuş. Şekersiz içmen en doğrusu.''

''Niye hayatın bütün tatlarından sadece ben mahrum kalıyorum?''

''Çünkü sen yaşını başını almış, iki yetişkin çocuk babasısın. Sağlığına dikkat etmelisin.''

''Ne kadar genç olduğumu en iyi senin biliyor olman gerek.''

Melek Hanım gülümsedi.

''Ukalâ olduğunu söylemeyi unutmuşum.''

Lizzie bu konuşmaların hiçbirini duymuyordu. Düşünceleri ikiye bölünmüştü: Balım'ın olanlarla ilgili ne düşündüğü ve Erdem'in şu anda nerede ve kiminle olduğu.

****

Erdem o sinirle soluğu her zaman gittikleri barda almıştı. Kadehleri arka arkaya deviriyor, gözü hiç kimseyi görmüyordu. Sonunda Balım her şeyi öğrenmişti. Onu kapının önünde gördüğünde belli etmese de endişelenmişti. Kardeşini tanıyordu ve vereceği tepkiyi biliyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde düşündüğü şey olmamış, Balım normal davranmaya çalışmıştı. Bir şey söylememesi bir yana, ne Lizzie'ye ne de kendisine düşmanca bakışlar atmamıştı. Bunun en azından olumlu bir şey olduğunu düşünmek istedi. Belki de kardeşinin tepkisi ve aradaki mesafeyi düşünürken en sorun yaratacak şeyin nedense mesafeler olabileceğini hissediyordu.

Kendisi her şeyi göğüslemeye hazırken ve Lizzie de onu isterken, niye her şey bu kadar karışmak zorundaydı? Net olan şey, ikisinin de birbirlerini arzuladıklarıydı.

Kolunda hissettiği baskıyla başını sola çevirdi. Kendisine açlıkla ve beklentiyle bakan tanıdık gözleri gördüğünde kayıtsızca gülümsedi.

''Keşke bana da haber verseydin.''

''Neyi?''

''Buraya geleceğini.''

''Gördüğün gibi bir şey fark etmedi. Gelip beni buldun.''

Genç kadın gülümsedi. Erdem'in yanındaki bar taburesine oturup kendine bir içki söyledi.

''Bu aralar ortalıklarda yoksun.''

''İşlerim var.''

''Şimdiden sarhoş olmuşsun.''

''Güzel haber.''

''İçme artık.''

Genç kadın Erdem'in elindeki kadehi alıp kendi tarafına çekti. Erdem sabırsızca ona bakıyordu. Kısa bir süre öncesine kadar düzenli olarak seks yaptığı kadın şu an ona fazlasıyla yabancı görünüyordu. O bakışlardaki anlamı çözmesi için bir şey yapmasına gerek yoktu. Onun ne istediğini çok iyi biliyordu. Kendisi de aynı şeyi istediğine göre burada durup saçmasapan bir sohbete girmeyi istemiyordu.

''Madem içmeme izin vermiyorsun, o halde burada daha fazla durmamızın anlamı yok.''

Genç kadın hevesle gülümseyerek onu takip etti. Vale arabasını getirdiğinde genç kadın anahtarları alıp kendisi kullanmak istedi. Yola çıktıklarında yanındaki yakışıklı erkeğe bakmaktan kendini alamıyordu. Onu çok özlemişti. Onunla ilgili her şeyi özlemişti.

''Çok utanç verici.''

Genç kadın gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. Hafifçe gülümsedi.

''Neymiş o utanç verici olan?''

''Arabayı benim kullanmam gerekirdi. Kendimi yardıma muhtaç bir bebek gibi hissediyorum.''

''Arabayı kullanmaktan şikayetçi değilim. Ayrıca seni yine bana muhtaç halde görmek... Bu çok hoşuma gitti. Her zaman hoşuma giderdi.''

Erdem yan dönüp sürücü koltuğundaki kadına baktı. Siyah ışıltılı saçları, hafif makyajı, dar pantolonu ve şık bluzuyla gerçekten şahane görünüyordu. Arzu hiçbir zaman havalı biri olmamıştı. O hiçbir şey yapmadan havalı olmayı başarabilenlerdendi. Ayrıca çok da başarılı bir diş hekimiydi. Babası emekli diş hekimlerindendi ve emekli olduğu halde hâlâ çalışıyordu

''Ve sen de her zaman beni memnun ederdin.''

''Aradan çok uzun zaman geçmiş gibi konuşuyoruz. En son üç hafta kadar önce sevişmiştik.''

Erdem gözlerini tekrar yola çevirdi. Üç hafta... Sanki çok daha uzun zaman olmuştu. Lizzie hayatına girdiğinden beri zaman kavramını yitirmişti belki de.

Arzu arabayı sitenin garajına park ettikten sonra çantasını alıp araçtan çıktı. Erdem'in kapısını açıp elini uzattı.

''Hadi bakalım koca bebek. Geldik.''

Erdem gözlerini açıp kendisine uzatılan ele baktı. Onun yardım teklifini kabul edip arkasından ilerlemeye başladı. Arzu'nun sıkı ve dar kalçalarını hep sevmişti; fakat şimdi onlara bakarken aynı şeyleri hissettiği söylenemezdi.

Asansör onuncu katta durdu ve Erdem yine Arzu'yu takip etti. Arzu kapıyı açıp kenardaki düğmeye dokunduğunda giriş ve salon loş bir şekilde aydınlandı. Çantasını koltuğun kenarına bırakıp Erdem'e döndü. Erdem elleri ceplerinde, girişteki duvara yaslanmış kendisine bakıyordu. Arzu içinde gittikçe büyüyen açlığı kontrol edemiyordu artık. Aralarındaki şey seksten öte değildi belki; ama ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. Daha en başında daha fazlasının olmasını istemediklerini konuşmuşlardı. Yine de Arzu bir kadın olarak Erdem'e karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Hangi kadın Erdem'den etkilenmezdi ki? O kadar yakışıklı, o kadar pozitifti ki... Ve tabi yataktaki performansı bambaşkaydı.

Yavaş adımlarla ona doğru yürüdü. Ellerini ceplerinden çıkarıp onu kendine doğru çekti. Ondan kısa olmak hoşuna gidiyordu. Bu şekilde onun tarafından korunduğuna inanıyordu. Parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna doladı. Erdem ondan yayılan saf sıcaklığı ve şehveti sınırsızca hissediyordu. Belinden tutup kendine yasladı. Başını Arzu'nun boynuna gömdü. Bir süre öylece durdu. Arzu'nun elleri saçlarının arasında gezinirken ve kendisi de yeterince sarhoşken bu durumun bir hayli yatıştırıcı bir etkisi olduğu kadar tahrik edici bir etkisi de vardı. İnleyerek dudaklarını onun boynunda gezdirmeye başladı. Elleri de rahat durmuyor, Arzu'nun bluzundan içeriye girip yukarıya doğru çıkıyordu. Sütyeninin kopyasını açıp elini öne doğru getirdi ve bir göğsünü avuçladı. Her zamanki gibi sıcak, her zamanki gibi vericiydi.

Erdem dudaklarını çenesi boyunca gezdirip dudaklarına yöneldi. Arzu, içinde tam da adı gibi bir arzu patlamasıyla ona daha da bastırdı bedenini. Dudaklarını örseliyor, dilinin tadını alıyor, çok daha fazlasını istiyordu. Ellerini Erdem'in gömleğinin düğmelerini açmak için öne kaydırdı. Hepsini hızlı bir şekilde açtıktan sonra omuzlarından sıyırıp yere bıraktı. Dudaklarını önce boynuna sonra göğsüne yönlendirip sert kasları elleriyle okşamaya başladı. Her dokunuşunda Erdem'in inlemesi kendini her geçen saniye daha da iyi hissetmesini sağlıyordu.

Erdem her zaman olduğu gibi sertleşmişti. Arzu onun sarhoş halde bile böyle güçlü olmasına bayılıyordu. O zaten Erdem'in her şeyine bayılıyordu. Elleri Erdem'in pantolon kemerine gittiğinde Erdem onu durdurup koltuğa doğru itti. Onun dar pantolonunun düğmesi ve fermuarını açıp bacaklarından sıyırdı. Üzerinde yerini alıp onu tekrar öpmeye ve okşamaya başladı.

Arzu vücudundaki ıslak temaslarla kendinden geçmişti. Onu göğüslerine iyice bastırıyor, sert kol kaslarını okşuyor, kasıklarını ona sürtmeye çalışıyordu.

Erdem dudaklarını boynundan çekip altında yatan kadına baktığında gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Gözlerini kırpıştırıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Neden koltuğa yayılan saçlar siyahtı? Neden baktığı gözler bu kadar koyuydu? Bu saçların sarı olması gerekiyordu! Ve gözlerin de mavi! Bütün gerçeklik aklına dolduğunda hızla kalktı Arzu'nun üstünden. Elleriyle yüzünü ovuşturup birkaç saniye öylece durdu.

Arzu ise ne olduğunu anlamamıştı. Feci tahrik olmuştu ve tamamlanmaya ihtiyacı vardı. Doğrulup yerdeki bluzunu üstüne geçirdi. Bakışlarını ayakta karşısında dikilen adama sabitledi. Yanlış olan neydi bilmiyordu. Ama o böyle ateşe değmiş gibi üstünden kalmışken bir şeyler yanlıştı. İlk kez ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Erdem neredeyse her şeyi mahvetmek üzereydi. Hattâ belki de mahvetmişti. Ellerini yüzünden çekip Arzu'ya baktı. Bunu yapmak istememişti. Sarhoştu ve... Ve onu Lizzie sanmıştı. Ama Arzu'nun Lizzie'yle hiçbir benzerliği yoktu. Nasıl o sanabilirdi ki? Lizzie daha kırılgandı. Bambaşka bir kokusu vardı. Tecrübesiz ama öğrenmeye hevesliydi. Ama Arzu... O her şeyi bilen bir kadındı. İkisini nasıl karıştırabilmişti? Kendini her iki tarafa da ihanet ediyormuş gibi hissetti. Bütün bu olanlar ne Lizzie'nin ne de Arzu'nun suçu değildi.

Yerdeki gömleğini alıp giydi. Düğmelerini iliklerken sadece bir saniye Arzu'ya baktı. Onun da şaşırmış olduğunu görüyordu. Her şeyi daha da berbat etmeden oradan ayrılmalıydı. Ellerini beline dayayıp ona suçlu bir şekilde baktı.

''Arzu ben... Ben çok üzgünüm.''

''Sorun değil.'

Arzu omuz silkip normal bir şekilde konuşmaya çalışmıştı. Elbette bu o kadar kolay değildi. Ama zorlamıştı kendini yine de.

''Buraya gelmemeliydim.''

''Anlıyorum. Şimdi bundan sonra...Yani... Bu... Görüşmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?''

Erdem hemen cevap vermedi. Arzu'yu severdi. Şimdiye kadar tanıdığı en iyi insanlardan biriydi ona göre. Ama onu kandırmak istemiyordu. Lizzie hayatındayken, gerçi hayatında olup olmadığı bile belli değildi, Arzu'yu oyalamak istemiyordu. Tecrübeli bir erkek olarak onun kendisine nasıl baktığını görüyordu. O ilk zamanlardaki

beden doyumu boyut atlamış, duygusallık da katılmıştı aralarındaki şeye. Ona veremeyeceği bir şey için onu hayatında tutamazdı. Tam önünde durup yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Bana ihtiyacın olduğun her an yanında olurum. Sana değer verdiğimi bilmeni isterim. Ama bundan sonra eskiden aramızda olan şeyler bir daha olmaz.''

Arzu bakışlarını kaçırıp duyduklarını özümsemeye çalıştı. Kendini kaptırması Erdem'in değil kendisinin suçuydu.

''Adı ne?''

Niye sormuştu ki? Canı zaten yanıyorken daha fazlasını niye istiyordu?

''Boşver.''

Arzu'nun yanağını okşayıp arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarda evden çıktı.

****

Lizzie bir türlü uyuyamıyordu. Erdem'in nereye gittiğini çok merak ediyordu. Kendisine kızdığı için o kadına mı gitmişti yoksa? Hani ilk gün Balım'ın tepki gösterdiği ve Turgut Bey'in de üstü kapalı sözünü ettiği o meçhul kadına? Bunu yapar mıydı? Daha birkaç saat önce onu öpmüşken, sırf kendisine kızdı diye o kadına gider miydi? Kafasında sürekli bu konu dönüp duruyordu ve çıldırmak üzereydi. Üstelik Balım hâlâ tek kelime etmemişti. Cesaret edip yanına da gidemiyordu.

Keşke annesi yanında olsaydı. O böyle konularda ne yapılması gerektiğini iyi bilirdi. Bu evde kimseyle konuşamıyordu. Ayrıca daha Balım'a ders seçmelerinin erkene alındığından ve Amerika'da bir süre kalacağından bahsedememişti. Tabi Balım'ın bugün yaşadığı hüsranın nedenini de konuşamamışlardı.

Gecenin sessizliğini bölen arabanın sesini duyunca hızlıca çıktı yataktan. Perdeyi oynatmamaya çalışırken nefesini tutmuştu. Erdem'in arabadan inerken biraz sendelediğini gördü. Gömleğinin üstten birkaç düğmesi açılmış, kolları kıvrılmış ve saçları dağılmıştı. Midesinde yakan bir asit vardı sanki. Düşündükleri gerçek mi olmuştu? O kadına gitmiş ve geceyi onunla mı geçirmişti?

Zorlukla yutkunarak yatağına geri döndü. Yanaklarındaki ıslaklığı fark edince kendini

bıraktı.

Erdem merdivenin son basamağını da çıkıp durdu. Lizzie'nin kapısına bakıyordu. Acaba uyumuş muydu? Kolundaki saate bakınca sabahın dördü olduğunu fark etti. Uyumuş olmalıydı. Ama yine de ayakları ona ihanet etti. Kapının önünde durup ellerini kapının pervazına dayadı ve başını da kapıya yasladı. Şimdi kapıyı açıp içeri girse, Lizzie'nin yanına kıvrılıp ona sarılıp onunla uyusa... Birden yüzünü buruşturdu. Üstünde hâlâ Arzu'nun kokusu varken bir de bu iğrençliği yapamazdı.

Kendi odasına geçip üstündekileri çıkardı ve duşa girdi. Her şeyin bir anda nasıl bu hale geldiğini anlamıyordu.

10.BÖLÜM

Lizzie o gece neredeyse hiç uyumamıştı. Uykuya daldığı o kısacık anlarda bile Erdem'i ve yüzünü bile görmediği o meçhul kadını görüyordu. İkisinin birbirlerine sarılışlarını, dokunuşlarını... Sürekli bir kabusun içindeydi. Her şey gözüne çok zor görünüyordu. Şu kısacık zamanda bile Erdem'e bağlandığını ve bunun aşk veya sevgi benzeri bir şey olduğunu kabullenmişti. Onun, bedeninde ve ruhunda hissettirdiklerini düşünürken bile bu yaz sıcağında titriyordu.

Diğer yanda da Balım vardı. Çok sevdiği arkadaşı, sırdaşı... Onları gördüğü an yüzünde şaşkın ama yine de mümkün olduğunca beliren o ifadesiz ifadeyi düşünmeden edemiyordu. Balım kızmamıştı bu olan bitene. Ama tek kelime de etmemişti. Eğer öğrenirse belki de kıyameti koparacağına bile inanırken bu hiç de beklediği bir şey değildi. O akşam yemek masasında ve sonrasında da neredeyse hiç konuşmamıştı. Konuşmak bir yana, yüzünü kaldırıp gözlerine bakamamıştı bile.

İçindeki bu savaş nasıl bir son bulacaktı, bilmiyordu. Belki de ders seçimleri tam zamanında erkene alınmıştı. Belki de Amerika'ya dönecek ve bir daha buraya gelmeyecekti. Ne Erdem'in suçlayan bakışları, ne de Balım'ın gözlerinde gördüğünü zannettiği hayal kırıklığını görmek zorunda kalmayacaktı. Ama... Giderse... Ve bütün bağı koparsa... O zaman ne yapardı? Bunu gerçekten istiyor muydu? Hayır istemiyordu. Erdem'i tanıdıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Oysa ki onu aylardır veya senelerdir tanımıyordu. Onu aylardır veya senelerdir sevmiyordu. Ama Erdem ona dokunan ilk erkek olmuştu. Erdem'den önceki kısacık ve anlamsız birkaç öpücüğü

hatırlamıyordu bile. Erdem ona dokunarak, onun ruhuna ve kalbine dokunarak onu kendisine ait kılmıştı.

Sabaha karşı artık dönüp durmaya dayanamayınca yataktan çıktı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra aynada kendisine baktı bir süre. Gözlerinin altında hafif bir morluk vardı. Gözlerinde pırıltıdan eser yoktu. Üstünü giyip odanın kapısını yavaşça açtı. Parmak uçlarında merdivenlerden inip salondan geçerek bahçeye çıktı. Dışarının serinletici havası ve güneşin pırıltıları çiçeklerin üstünde oynaşıyordu.

Gözleri biraz uzağında duran salıncağa takıldı. Yavaş adımlarla oraya doğru yürüdü. Oturduğu anda gözlerini kapattı bir süre. Etrafta neredeyse hiç ses yoktu ve o an bu Lizzie'ye çok iyi gelmişti. Sadece birkaç dakikalık huzura bile razıydı. Sadece birkaç dakikalığına dün olanları unutmak istiyordu. Rüzgâr keskin bir şekilde esince titredi. Üstündeki tişört inceydi. Salıncağın kenarındaki şalı alıp üstüne çekti ve uzandı. Keşke birisi çok yavaş bir şekilde sallayabilseydi salıncağı. O kadar huzurlu hissettiriyordu ki, hep böyle kalmaya ihtiyacı vardı.

''Oğlum kalkmıyor musun?''

Erdem açık bir şekilde akşamdan kalma halde yatakta yatıyordu. Yastığı başının üstüne koymuş, üzerinde elbiseleriyle uyuyakalmıştı. Annesinin sesini duyuyor olsa da kımıldayacak gücü kendinde görmüyordu. Zaten algısı yerine geldiği an aklına düşen şey Lizzie'nin mavi gözleriydi. O üzgün ve kırılgan gözler...

Yastığı başından kaldırıp sırt üstü döndü. Annesinin yüzündeki ifadeyi görünce ciddi anlamda korkunç göründüğüne karar verdi.

''Gece kaçta geldin?''

''Hatırlamıyorum.''

Yatakta doğrulup oturdu ve sırtını yatağın başlığına yasladı. Annesinin endişeli bakışlarına gözlerini devirdi.

''O kadar mı kötü görünüyorum?''

''Lizzie'yle kötü bir şey mi oldu?''

Annesinin bu kadar doğrudan ve net bir şekilde Lizzie'yi sorması oflamasına neden oldu. Derin bir nefes alıp annesinin gözlerine baktı.

''Nasıl oluyor da her şeyi önce sen anlıyorsun?''

Melek Hanım oğluna gülümseyip saçlarını düzeltti.

''Ben anneyim, unuttun mu? Yemekte Lizzie üzgün görünüyordu. Sorun ne?''

''Amerika'ya dönüyormuş.''

''Bir gün dönecekti, öyle değil mi?''

''Lanet olsun, öyle evet... Aramızdaki şey...''

Bir an ağzından çıkan şey kelimesiyle yüzünü buruşturdu. Dün Lizzie de aynı kelimeyi kullanmıştı.

''Ben Lizzie'yi seviyorum anne. Biliyorum, daha çok kısa bir süredir tanıyorum onu; ama sürenin benim için bir önemi yok. Ona olan hislerim çok net.''

''Anladığım kadarıyla o da sana karşı bir şeyler hissediyor. Ama ben hâlâ sorunun ne olduğunu anlamadım.''

Erdem derin bir nefes alıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. Başı hâlâ ağrıyordu. O kadar içki içtikten sonra normaldi aslında.

''Balım'ın beni dünya üzerindeki dişi olan her şeyden kıskandığını biliyorsun. Biz Lizzie'yle odasında bu Amerika olayını konuşurken ben sesimi yükselttim. Meğer Balım kapının önündeymiş. Her şeyi duydu tabi ki.''

Melek Hanım bu son cümlelerle olduğu yerde dikleşti. Normalde kıyamet kopması gerekirdi; ama dün hiç de öyle bir şey olmamıştı. Şimdi daha çok dikkatini çekmişti bu durum.

''Balım'ın sizi duyduğuna emin misin? Çünkü dün akşam ortalığı kırıp dökmedi.''

Erdem keyifsiz bir şekilde gülümsedi.

''Ben de onu anlamıyorum ya. Lizzie deli gibi korkuyordu onun öğrenmesinden. Çünkü onun kendisini anlamayacağını, aralarının bozulacağını sanıyordu. Açıkçası ben de biraz tedirgindim. Ama ilginç bir şekilde her şeyi duyduğu halde tepki vermedi. Bilmiyorum anne... Yakın zamanda gidecek ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Üstelik dün gece...''

Nasıl devam edeceğini bilemedi. Utanmıştı çünkü. Az önce Lizzie'yi sevdiğini annesine söylerken oldukça ciddiydi. Ama en ufak bir tartışmada soluğu artık eski yatak arkadaşı olan kadının yanında almıştı. Bunun savunulacak bir yanı yoktu. Üstelik Lizzie bunu öğrenirse çok kırılırdı. Her haliyle o kadar narindi ki...

''Ne oldu dün gece?''

''Böyle olsun istemedim. Zaten kendime gelince...''

''Arzu mu?''

Melek Hanım emin olarak sormuştu bu soruyu. Arzu'yu elbette ki biliyordu. Erdem yetişkin bir erkek olsa da annesiyle birçok şeyi paylaşırdı. Onunla tanışmamış olsa da Melek Hanım Arzu'yla ilgili bazı şeyleri biliyordu. Erdem zaten fazla bir şey anlatmamıştı. Sonuçta oğlununki geçici bir arkadaşlıktı. Bunu Erdem kendisi de ifade etmişti.

''Anne ben bunu nasıl yapabildim bilmiyorum. Lizzie'ye çok kızmıştım. Sadece biraz kafa dağıtmak istemiştim; ama Arzu geldi ve ben o kadar içmiştim ki sağlıklı düşünemedim. Evine gittim ve... Hiç değilse fazla ileri gitmeden kendimi evden dışarı atabildim.''

Melek Hanım sözünü kesmeden dinlemişti oğlunu. Bakışlarındaki pişmanlık çok belliydi.

''Kendimi her ikisine de ihanet etmiş gibi hissediyorum.''

''Erdem... Sen dün geceki davranışının yanlış olduğunu kabullendin. Daha büyük bir hata yapmadan aklın başına geldi ve evine döndün. Madem Lizzie senin için bu kadar önemli, o halde onunla konuş. Yemekte ağzını bıçak açmadı. Balım'a doğru dürüst bakamadı bile. O bu evde misafir. Tamam, bizim için misafirden öte elbette. Ama kendini öyle görüyor ve en yakın arkadaşı olan kişi ile şu anda aralarında uzaklık var. Eminim kendini bu evde fazlalık gibi hissediyordur. Çünkü senin şu anlattıklarından sonra masadaki hali daha bir anlaşılır oldu gözümde. Kendini kimsesiz hissettiğine eminim.''

''O kimsesiz değil ki! Ben varım. Biz varız.''

''Elbette biz varız. Ama onun da bunu hissetmesi gerek. Lizzie'yi karşına al ve konuş.''

Erdem yorgunca iç çekti.

''Peki ya Balım'ı ne yapacağım?''

''Bence o konuda korkacak bir şey yok. Bir şey yapmadığına göre düşündüğünüz kadar bir tepki göstermedi. Onunla da konuşursun.''

''Sağol anne. Bunları babamla bu kadar rahat konuşamazdım.''

''Aman babana söyleme. Sonra günlerce surat yapar bana.''

Erdem içten bir şekilde gülümsedi annesine. O gittikten sonra duş alıp giyindi. Bugün zor bir gün olacaktı, ama üstesinden gelmesi gerekiyordu.

****

''Melek?''

''Efendim hayatım.''

''Bu kız niye dışarıda uyumuş?''

Melek Hanım kocasının başıyla işaret ettiği yöne bakarken salonda cama yakın yerde bulunan koltuğa oturmak üzereydi. Erdem ile konuştuktan sonra aşağıya inmiş, kahvaltı masasını kontrol etmek istemişti. Lizzie'yi orada, üstünde bir şalla uyur görünce anne yanı ortaya çıkarak ona doğru ilerlemişti. Yüzüne dikkatlice bakınca ne kadar solgun ve yorgun olduğu belli oluyordu. Doğru dürüst uyuyamamış gibiydi ve bu sabah Erdem'le konuştuğu için sebebini de gayet iyi biliyordu.

Üstüne eğilerek karışmış saçlarını biraz düzeltip alçak bir sesle Lizzie'yi uyandırmaya çalıştı.

''Lizzie?''

Lizzie kıpırdamamıştı bile. Kaşları hafifçe çatıktı. Bu da ne kadar huzursuz uyuyor olduğunu gösteriyordu.

''Tatlım uyan artık.''

Lizzie kulağına dolan yatıştırıcı sesle gözlerini aralamayı başardı. Karşısında Melek teyzesini görünce doğrulmaya çalıştı, ama boynuna giren ağrıyla aynı pozisyonda kalmaya devam etti.

''Sen ne zamandır burada uyuyorsun? Sabah serinliği kötü çarpar. İncecik şalla burada yatılır mı?''

''Erken uyandım. Kimsenin kalkmadığını görünce burada biraz uzanmak istedim. Uyuyakalmışım.''

Melek Hanım ona yardımcı olarak salıncakta oturmasını sağladı. Üstündeki şalı alıp

boynunu kapatacak şekilde omuzlarına sardı.

''Biraz sıcak tut boynunu. Normale dönecektir zaten.''

''Teşekkür ederim Melek teyze.''

''Birazdan kahvaltıya oturacağız. Yukarı çıkmışken Balım'ı da uyandırır mısın?''

Lizzie Balım'ın adını duyduğu anda gözle görülür şekilde gerildi. Melek Hanım anlamamazlıktan gelerek kalkmasına yardımcı oldu.

Salondan geçerken Turgut Bey'le selamlaştı. Merdivenler gözünde fazlasıyla büyüyordu ve yukarı çıkmak sanki her şeyi daha da kötü hale getirecekti. Kendi odasına girecekken vazgeçti ve adımlarını Balım'ın odasına yönlendirdi. Kapıyı bir kez vurduktan sonra içeriden ses gelmeyince usulca açıp içeri girdi. Balım yüz üstü şekilde yatmış, kafasını genellikle yaptığı gibi yastığın altına sokmuştu. Lizzie kısa bir an gülümsedi ve gülümseyişi saniyeler sonra yerini gergin bir ifadeye bıraktı.

Yatağın kenarına oturup arkadaşını izledi. Balım uykuyu çok severdi ve bu saatte kalkmak onun için işkenceydi. Kendi kendine uyanmasını beklerse daha çok beklerdi. Omuzlarındaki şalı yatağın ucuna bırakıp Balım'ın yanına uzandı. Yatağın hafifçe sallanmasıyla Balım yüzünü Lizzie'ye doğru çevirdi ve hafifçe gözlerini araladı. Arkadaşının ona baktığını görünce derin bir nefes aldı.

''Günaydın.''

Lizzie birkaç saniye bir şey söylemedi. Sonra bunu ertelemenin hiçbir faydası olmayacağına karar verdi.

''Şimdiye kadar senden hiçbir şey saklamamıştım. Yine saklamak istemezdim, ama...''

Bakışlarını kaçırıp çarşafa odaklandı ve parmağıyla anlamsız desenler çizmeye başladı. Balım ise sözünü kesmemek için adetâ kendisiyle savaştı. Aslında ona kızgın olmadığını söylemek istiyordu, ama doğru cümleleri bulmak onun için de zordu.

''Sen abini çok seviyorsun ve onu kimseyle paylaşmak istemiyorsun. Ben bunu bilmeme rağmen bu konuda yeterince istikrarlı olamadım. Yanlış yaptığımı kabul ediyorum ve bunun için ne kadar üzgün olduğuma inanmanı istiyorum.''

Konuşurken Balım'a bakmıyordu. Çünkü gözlerinde ne göreceğinden emin olamamak çok kötüydü.

''Ders seçimleri için dönmemiz gerekiyor zaten. Ama tatil devam ediyor. Sen seçimleri

yaptıktan sonra yine dönersin. Tatil bitip de okula döndüğünde yine görüşürüz zaten.''

Lizzie son cümlesinde yutkunduğu için zar zor konuşabilmişti. Balım onu dinlerken gözlerinin yaşarmaması için elinden geleni yaptı. Sonra uzanıp Lizzie'nin çarşafın üzerinde desenler çizen elinin üstüne koydu elini. Bu temasla bakışlarını Balım'a çeviren Lizzie, o gözlerde ne gördüğünü çözemedi. Ama arkadaşının samimi dokunuşu bir parça olsun rahatlamasını sağlamıştı.

''Her şey karmaşık görünüyor olabilir; ama bilmeni isterim ki sana kızmadım. Sadece böyle bir şey beklemiyordum ve açıkçası aklımın ucundan bile geçmemişti. Konuşmalarınızı duyduğumda yaşadığım tek şey şaşkınlıktı. Abim ve en yakın arkadaşım... Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Sanki konuşursam yanlış bir şeyler söyleyecektim.''

Nefes almak için konuşmasına ara verdi. Eli hâlâ arkadaşının elinin üstündeyken ona samimiyetle bakıyordu.

''Düşündüm de... Senden başkası abime yakışamazdı.''

Lizzie bu son cümleyle gözlerini kocaman açtı. O saniyeye kadar Balım'dan kötü bir söz veya tepki görmemişti; ama onun Erdem'le arasındaki şeyi kabul ettiğini gösteren bir onay beklemiyordu. Dudakları kurumuştu ve kalbi heyecanını belli edecek şekilde daha hızlı atmaya başlamıştı.

''Sen... Sen buna karşı gelmediğini mi söylüyorsun?''

''Aynen öyle söylüyorum. Şimdi düşününce, abimin seni ilk gördüğü andan beri sana bakışları aklımda anlam kazanmaya başladı. Ona kızamıyorum; çünkü hiçbir erkeğin senden etkilenmemesi gibi seçenek yok.''

Lizzie'nin yanakları utançtan kızarırken Balım devam etti.

''Ve... Tabi ki sana da kızamıyorum; çünkü hiçbir kadının abimden etkilenmemesi gibi bir seçenek de yok. Adam yakışıklı. Böyle bir abiye sahip olmak zor zanaat.''

Balım'ın son sözleriyle kahkaha atan Lizzie'nin gerginliği bir anda buhar olup uçmuştu. O da Lizzie'nin kahkahasını karşılık verince birkaç dakika devam ettiler. Sonra Lizzie bir anda sessizleşti.

''Ne oldu? Tamam işte, bir şey demiyorum. Birlikte olmanız için arada engel olmayacağım. Niye astın suratını?''

''Ben... Ben burada yaşamıyorum Balım. Benim evim Amerika'da. Er ya da geç

döneceğim. Yani belki de bir ilişkiye başlamamak en doğrusu.''

Balım onun gideceği korkusuyla yatakta doğruldu. Dizlerinin üstünde durup arkadaşına baktı.

''Ama tatillerde yine geleceğiz. Hem bu son senemiz.''

''Doğru. Bu son senemiz. Okul bitince çalışmaya başlayacağız. Sen doğal olarak evine, buraya dönecek ve şirkette çalışmaya başlayacaksın. Ve ben de... Yaşadığım yerde bir iş bulacağım. Söylesene Balım; Erdem gibi yetişkin bir erkek, arada binlerce kilometre ve kocaman bir okyanus varken, birlikte olduğu kadınla liseli gençler gibi sadece tatillerde görüşmeyi kabul edebilir mi? Hayır etmez. Çünkü o, az önce de dediğim gibi yetişkin bir erkek ve bazı ihtiyaçları var.''

Son cümlesinde yüzü kızarsa da, bakışlarını kaçırsa da devam etmeye zorladı kendini.

''Dün masadan kalkıp gitti ve geri döndüğünde neredeyse sabah olmak üzereydi. Biliyorum, çünkü uyanıktım. Biliyorum, çünkü gözüme uyku girmemişti. Arabasından indiğinde sarhoş olduğu belliydi. Gömleği aceleyle üstüne geçirilmişti ve saçları dağınıktı. Dedim ya; onu ihtiyaçları olduğu için suçlayamam.''

Gözlerinden dökülen yaşların farkında bile değildi. Balım parmak uçlarıyla o inci gibi yaşları sildi bütün şefkatiyle.

''Belki de yanılıyorsundur? Dün üçümüz için de gergin anlar yaşandı ve o da gidip biraz kafa dağıtmak istedi. Hangi erkek alkol aldıktan sonra görünüş olarak düzgün kalabilir ki?''

''Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum. Ama bir önemi yok. Nasılsa gidiyorum.''

''Hayır Lizzie, lütfen! Gitmeni istemiyorum. Bak buna ben sebep oldum ve düzelteceğime söz veriyorum. Gidip abimle konuşacağım.''

''Konuşman benim gidecek olmam gerçeğini değiştirmeyecek. Konuşman Erdem ve benim bir geleceğimiz olmayacağı gerçeğini değiştirmeyecek.''

Yataktan kalkıp kenara bıraktığı şalı omzularına geçirdi ve arkadaşına hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

''Annen seni uyandırmamı istemişti. Üstümü değiştireyim. Kahvaltıda görüşürüz.''

Balım arkadaşının arkasından bakarken gerçekten çok üzgündü. Onun yanında abisini ne kadar kıskandığını ve yanında herhangi bir kadın istemediğini o kadar çok söylemişti

ki, Lizzie hep geri adım atmak zorunda kalmıştı. Ama bilmiyordu ki! Bilseydi öyle söylemezdi. Her şeyi öğrendiği o ilk anda da normalde göstereceği tepkiyi göstermemişti. Onlara kızmamıştı. Bu bile aslında her şeyi özetliyordu. İkisi de bu dünyadaki en önemli kişilerden ikisiydi onun için. Lizzie bundan sonra sadece en yakın arkadaşı değil, aynı zamanda abisinin eşi olacaktı. Bu düşünceyle gülümsedi. Eğer evlenirlerse arkadaşıyla her zaman bir arada kalacaktı. Bu sahne gözüne çok güzel görünmüştü. Saçmasapan bir şey yüzünden birbirinden çok hoşlanan iki kişiyi kendi hallerine bırakamazdı. Lizzie'yle konuştuğuna göre sıra abisindeydi. Ayrıca dün gece sadece tek başına içtiğini ve sonrasında eve döndüğünü teyid ettikten sonra Lizzie'yle bunu paylaşmalıydı.

O sabah Erdem kahvaltıya inmedi. Berna'ya şirkette işleri olduğunu söyleyip çıktı. Lizzie ondan kalan boş sandalyeye bakmamaya özen gösterdi. Çok az bir şey yiyebildi. Boynunun hâlâ ağrıdığını söyleyip odasına çıktı. Bir ara Balım geldiğinde, ona bilgisayarda ne yaptığını sorunca, uçak biletlerine baktığını ve uçağın neredeyse dolu olduğunu, bir an önce biletleri almaları gerektiğini söyledi. Karşı çıkmayarak ertesi güne yerlerini ayırttılar.

****

Erdem onların biletleri aldıklarından habersizdi. Her ne kadar Lizzie'yi görmek istemişse de, bir gece önce yaptığı şey nedeniyle hâlâ suçlu hissediyordu ve kendini Lizzie'nin gözlerine bakacak kadar cesur görmüyordu. Ama bir an bile çıkmamıştı aklından. Kimi kandırıyordu ki? Saatler önce Arzu'nun dudaklarına yapışmış, elleriyle vücudunun her bölgesini yoklarken Lizzie aklında mıydı ki? Zamanı geriye çekebilseydi keşke... Lizzie bunu hak etmemişti. O mavi gözleriyle o kadar kırılgandı ki, eğer bunu öğrenirse Erdem'i hiç affetmeyebilirdi.

Tam da yalnızlığa ihtiyacı varken telefonun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

''Emir?''

''Ne yapıyorsun?''

''Hiç.''

''Nasıl hiç?''

''Hiç işte.''

''Neredesin?''

''Şirkette.''

''Bekle geliyorum.''

''Tamam.''

Emir telefonu kapattıktan sonra bir süre düşündü. Erdem'in sesi yorgun ve cansız geliyordu. Acaba Balım öğrenmiş miydi Lizzie'yle ikisini? Çok mu kötü bir tepki vermişti? Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde telefonunu bıraktığı yerden aldı ve son arananlar kısmında Balım'ın ismini buldu. Onu o kadar merak ediyordu ki... Dün onunla baş başa kalmışken ve neredeyse ona olan açlığını giderebilecekken kafasındaki o aptal ses konuşmuş ve onu durdurmuştu. İlk defa bir kız yüzünden bu kadar dengesizleşiyordu. Balım'a söylediklerine kendisi bile şaşırıyordu. Ona sürekli gel ve git diyordu. Tam her şeyi unutup sadece onu yaşamak isterken Erdem aklına giriyor ve keskin bir şekilde durmasına, Balım'a pervasızca sözler sarfetmesine neden oluyordu. Ona dokunamıyor olmak nefesini kesiyordu. Şu anda bile sertleşmişti ve sadece onu düşünmek bile onu bu hallere sokuyorken, ona sahip olduğunda neler olacağını tahmin bile edemiyordu.

****

''Hadi anlat artık. Dün çok üzgündün.''

Balım dertli bir iç çekti. Yüzündeki hüzün bir anda yerini öfkeye bıraktı. Oturduğu yerden kalkıp sinirle volta atmaya başladı.

''Aptal herif! Ben ona kendimi sunmuşken beni reddetti. Buna inanabiliyor musun?''

''Seni bu kadar isterken ve bunu belli ederken neden son anda kendini geri çekiyor her seferinde?''

''Aptal da ondan! Abimi bahane edip duruyor. Benim için yanıp tutuştuğu bu kadar belliyken aptalca bir bahaneye sarılıyor. Beni kardeşi gibi gördüğü anlamına gelen saçmasapan şeyler söylüyor. Dengesizce davranıyor ve benim de dengesizleşmeme sebep oluyor.''

''Erdem'den bir hayli çekiniyor o zaman.''

''Abimi kim takar böyle bir durumda? Neredeyse! Neredeyse... Ona aşık olduğumu söyleyeceğim.'

''Öylesin zaten.''

''Peki ben ona aşıkken ve her şeyi göze alabilecekken o neden bana aşık değil Lizzie?''

Gözleri dolarken arkadaşından yardım beklercesine ona bakıyordu.

''Kendimi aptal bir küçük kız gibi hissediyorum. Onu gördüğüm her an alev alev yanıyorum. Bedenim öyle bir tepki veriyor ki bunu bu yaşıma kadar hiç hissetmemiştim. Bana dokunsun diye çıldırıyorum. Dudakları vücudumda gezinsin, elleri tenimi yaksın istiyorum. Beni alsın istiyorum. Sonuna kadar alsın ve bırakmasın istiyorum...''

Lizzie onun ne hissettiğini gayet iyi anlıyordu. Kendisi de Erdem için aynı şeyleri istiyordu. İstiyordu ama... Ona o sözleri söyledikten, hissettiklerini itiraf ettikten sonra başka bir kadına gitmiş olması gerçeği kalbini paramparça ediyordu.

''Neyse... Abim şirkete gitmiş. Ben şimdi onun yanına gideceğim.''

''Balım lütfen... Belki de konuşmaman en iyisi.''

''Saçmalama. Hem istiyorsan sen de gel?''

''Hayır. Evde kalmayı tercih ederin.''

''Peki. Çantamı alıp çıkıyorum o halde.''

Balım taksiye binip şirkete gitti. Pazar günüydü ve çalışanlar yoktu. Güvenlikten geçip abisinin odasının olduğu kata çıktı. Kapı yarı aralıktı. Yavaşça başını uzatıp içeriye baktı. Abisi ayakta dışarıyı seyrediyordu. Arkası kendisine dönük olduğu ve derin düşüncelere daldığı için kardeşini fark etmemişti.

Balım içeri girip kapıyı kapattığında Erdem arkasını döndü. Kardeşini görünce şaşkınlığını saklayamadı.

''Burada ne işin var?''

''Kuşlar bana canının sıkkın olduğunu ve bir kardeşe ihtiyacın olduğunu söylediler.''

Erdem belli belirsiz gülümsedikten sonra elindeki kadehi masaya bıraktı.

''Abi... Lizzie çok üzgün.''

Erdem onun adını duyunca gözle görülür bir şekilde değişti ifadesi.

''Nasıl üzgün?''

Bu iki kelime Erdem'in dudaklarından zorlukla dökülmüştü. Onun kendisi yüzünden üzgün olduğu düşüncesi ciddi anlamda canını cıkmıştı. Zaten yeterince pişmanlık duyuyordu.

''Abi ben özür dilerim. Lizzie'yle de konuştum. Ben ikinize de kızmadım. Farkında olmadan ona sürekli seni kıskandığımı, etrafında bir kadın görmeye dayanamadığımı söyleyip durdum. Aranızın bozulmasına ben sebep oldum ve bunun için kendimi çok kötü hissediyorum.''

Erdem kardeşinden böyle bir itiraf beklemiyordu. Ciddi anlamda şaşırmıştı.

''O benim en yakın arkadaşım. Sen de benim abimsin. İkinizi de çok seviyorum ve düşündüm de... Sevdiğim iki insanın birlikteliği beni de mutlu eder.''

''Kardeşim olduğuna inanmakta zorluk çekiyorum.''

''Abi ya... Bence onunla tekrar konuşmalısın. Dün gece ona sinirlendiğin için geceyi başka bir kadının yanında geçirdiğini düşünecek kadar çok üzülmüş. Ona bunun doğru olmadığını söyledim, ama bu yeterli değil. Bunu senden duymalı.''

Erdem bir anda kalbinden vurulduğunu hissetti. Demek Lizzie onun başka bir kadına gittiğini düşünmüştü? Ve lanet olsun ki doğru düşünmüştü! Kardeşine daha fazla bakamayıp, az önce masasına bıraktığı kadehi aldı ve tekrar cama doğru ilerleyip şehrin manzarasını izlemeye başladı. Balım da gidip arkasından sarıldı.

''Yarın uçağımız var.''

Erdem son hızla arkasını döndüğünde kadehin içindeki sıvı etrafa saçıldı.

''Ne demek yarın uçağımız var?''

''Ders seçimleri var. Mecburen gitmek zorundayız. Ama döneceğiz tabi ki.''

''Kaç gün kalacaksınız?''

''Bilmiyorum. Bana kalsa hemen halledip dönmek istiyorum. Gerçi o kadar yolu iki üç günlüğüne çekmek de ayrı işkence, ama olsun.''

''Peki ya Lizzie... O da seninle beraber mi dönecek?''

''Elbette! Onu orada bırakmam. Tatilimiz devam ediyor. Dönmek zorunda. Onun da

dönmek isteyeceğine eminim.''

''Buna gerçekten inanıyor musun?''

''Tabi ki inanıyorum! Bugün ne kadar üzgün olduğunu görmedin. Lizzie seni seviyor abi. Benim evim orada gibi saçmasapan sözler söylerken bile burada kalmak için bir nedene ihtiyacı olduğunu hissettim. Ve o neden sen oluyorsun. Sakın onu bırakma abi. Onu burada kalmaya ikna etmelisin. Tabi önce şu senin onun aldatmış olabileceğin gibi aptalca düşüncesini de aklından silmelisin.''

Erdem yutkunup gözlerini kaçırdı tekrar. Balım böyle bir şeye ihtimal vermediği için onun halini fark etmemişti. Kapı açıldığında abisinin beline sarılmış, başını da göğsüne bırakmıştı.

Emir çalmaya gerek duymadan kapıyı açıp da karşısında gördüğü manzarayla olduğu yerde aldı. Erdem yine Balım'a sarılmıştı. Bunu her seferinde kendisine hatırlatsa da ona dokunan kişinin kim olduğunun bir önemi yoktu. Balım'a kimse sarılamazdı. Kendisinden başka!

Emir kendi içinde kıskançlıkla boğuşurken Erdem ve Balım da kimin geldiğine bakmak için başlarını çevirdiler. Balım onu gördüğü anda kalbi ritmini kaybetmiş gibi kendi bildiğini okumaya başlamıştı bile. Ona fazlasıyla öfkeliydi. En başından beri artık sayısını bile unuttuğu kez aynı adam tarafından reddedilmiş olmak gururunu bir hayli kırmış olsa da, başka bir zaman yine aynı duruma düşebileceğini biliyordu.

Erdem Balım'ı bırakıp Emir'e ilerledi. O sırada Emir de şaşkınlığını üstünden atabilmişti.

''Bölmüyorum umarım?''

''Konuşuyorduk sadece. Hadi oturalım.''

Balım canı sıkkın bir şekilde ikili koltuğa abisinin yanına oturmuş ve ona sarılmıştı. Erdem de kardeşini yanına iyice çekmiş, saçlarına da öpücük bırakmıştı. Emir ise o anda damarlarında hüküm süren kıskançlığı kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

''Telefonda sesin iyi değildi. Bir problem mi var?''

''Lizzie'yle aramız biraz açık.''

Emir bakışlarını Balım'a kaydırdı.

''Balım durumu biliyor galiba?''

Emir'in sözleriyle abisinin kollarından sıyrılan Balım gözlerini kısarak ona baktı.

''Sen biliyor muydun?''

Emir onun bu sorusu karşısında Erdem'e baktığında onun sadece omuz silktiğini gördü. Tekrar Balım'a döndüğünde gözlerinden çıkan öfke ateşinin kendisini hedef aldığını fark etti.

''Sen bile biliyordun! Niye her şeyi en son ben öğreniyorum?''

''Bitanem sakin ol.''

''Resmen aptal yerine kondum. Hadi sen ve Lizzie neyse, ya sana ne demeli?''

Balım'ın sözleri bir anda kendisini bulunca oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Erdem onu sakinleştirmek için tekrar kolunun altına çekti ve saçlarını okşamaya başladı. Emir bu manzarayı biraz daha izlerse katil olabilirdi. İçindeki bu adamı tanıyamıyordu. Allah aşkına kıskandığı adam Balım'ın abisiydi! Bunu bildiği halde niye diğer tarafı daha baskın çıkıp onu çıldırtıyordu?

''Emir'in bir suçu yok. Hem artık bunun bir önemi de yok.''

''Bir daha bu konuyla ilgili her ne olursa olsun en son ben öğrenirsem seni hiç affetmem abi.''

''Tamam ufaklık.''

''Ben ufaklık değilim!''

Emir Balım'ın fevri çıkışlarını, öfkesini kusarken yüzünde beliren ifadeyi, boynundan alnına kadar yayılan kızarıklığı büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Kolundan tuttuğu gibi kaldırmak, kendisine yapıştırmak ve onu sakinleşinceye kadar öpmek istiyordu. Bu vahşi hali her geçen gün daha beter bir hâl almaya başlamıştı ve bu durum Emir'i inanılmaz tahrik ediyordu. Bütün bedeni sızlarken kafayı yemek üzereydi.

''Efendim baba?''

Kendini düşüncelerinde kaybetmişken Erdem'in sesiyle ona döndü ve telefonda konuştuğunu gördü. Erdem telefonu kulağından çekip ikisinden özür diledi ve rahatça konuşabilmek için dışarı çıkarken arkasından kapıyı kapattı. O çıktıktan sonra ortamda bariz bir gerginlik oluştu ve ikisi de birbirlerine baktılar. Balım her ne kadar heyecanlandıysa da bunu kamufle etmek için elinden geldiğinde soğuk bakmaya zorladı kendini. Emir'in ise gözlerinde alevler oynaşıyordu sanki. Mavi gözleri laciverte dönmüştü. Gözleri Balım'ın çıplak bacaklarına kaymış ve yutkunarak yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Balım bu halde soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. O böyle

bakarken kendini çıplak gibi hissediyordu. Göğüs uçları sızlayıp sertleşmiş, bacaklarının arası karıncalanmaya başlamıştı. Onun parmaklarıyla ve ağzıyla yaptıkları zihnine dolmuştu ve kendini bırakırsa sıktığı dudaklarının arasından kaçacak olan inlemeyi durduramayacaktı.

Emir ondaki değişimi ve neredeyse çözülmeyi görmüş, bundan büyük bir haz almaya başlamıştı. O karşındaki iki kişilik koltukta öylece otururken, onu koltuğa yatırıp tekrar tadını almanın hayalini kuruyordu. Balım dayanamayıp dudaklarını yaladığında Emir gözlerini kıstı ve nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde yerinden kalkıp ona yaklaştı. Kalbi boğazında atan Balım ise yine birisi tarafından basılacak olmanın korkusu ve yaşayacakları tehlikeli ve adrenalin dolu an arasında sıkışmış hissediyordu. Bakışları istem dışı Emir'in pantolonuna kayınca sertçe yutkundu.

Emir sağlıklı bir erkekti ve bu kız karşısındayken kendine hakim olması bir hayli zordu. Canı fena halde yanıyordu ve bu ateşi söndürecek olan kişi de şu an tam karşısındaydı. Tam önünde durup ona doğru eğildi ve ellerini onun başının yanlarından koltuğa dayadı. O kendisine o kadar yaklaşmışken Balım da refleks olarak geriye doğru yaslanmıştı. Sık nefesi göğsünü zorluyordu. Emir gözlerini oraya dikip göğüs çatalına baktı. Sonra birkaç santim yukarısına, sütyenin bastırıp taşmasına neden olan göğüslerinin güzelliğine....

''Şu halimi görüyor musun? Beni azgın bir erkeğe çevirdin lanet olsun! Senden başka bir şey düşünemez oldum. Her gece seni yatağımda hayal ederek uykuya dalıyorum. Her gece seni altımda kıvrandırıp sana sahip oluyorum.''

Balım'ın gözleri irileşirken neredeyse kalp krizi geçirmenin eşiğine gelmişti. Demek sadece kendisi aynı durumda değildi? Demek Emir de her gece onu düşünüp arzuluyordu? Bütün bedenine ateş basmıştı. Yanıyordu! Boynuna sarılıp onu kendine çekmemek için avuç içlerini koltuğun deri kumaşına resmen yapıştırmıştı. O böyle hükmedici konuşurken kendisi çekinip susmayacaktı.

''Kendini rahatlatamaman ne yazık. Senin için bir hayli zor olmalı.''

''Tahmin bile edemezsin.''

''Sana tavsiyem bu durumu arkadaşlarına anlatman.''

''Arkadaşlarım mı?''

''Sana yeniden bir escort ayarlayabilirler. Nasıl olsa o geceden sonra ihtiyacını mutlaka gidermişsindir.''

Erdem'in gözleri iyice koyulaşırken burun delikleri de aldığı hızlı nefeslerden genişleyip duruyordu.

''O geceden beri kimseyle birlikte olmadım.''

Bu yalın itiraf Balım'ı şaşkınlığa uğratmıştı. Gerçekten doğru muydu? Emir karşılaştıkları o ilk andan beri kimseyle seks yapmamış mıydı? Yani sadece kendisiyle yaşadıkları mı vardı?

''Özellikle dudaklarının tadını aldıktan, teninin tuzunu tattıktan ve... O muhteşem sıcaklığını içtikten sonra senden başkasını düşünemez oldum. Ve Balım... Senden ne kadar uzak durmaya çalışırsam çalışayım, fazlasıyla gerçek olan bir şey var ki... O da, seni gördüğüm andan beri yapacağım ilk seksin seninle olacağı.''

Balım artık erimişti. Kendisini pelte gibi hissediyordu. Bacaklarını iyice birbirine bastırmıştı, çünkü böyle yaparsa Emir'in de dediği gibi onun için olan ıslaklığını engelleyebilirdi.

Emir ise onun vücudundaki kasılmayı görmüş ve bakışlarını bacaklarına indirmişti. Sonra çıldırtan bir yavaşlıkla bacaklarının birleştiği noktada bir süre takılmış ve tekrar Balım'ın gözlerine çıkmıştı.

''Yine ıslandın değil mi? Benim için yine ıslandın. Balım... Şu anda seni koltuğa yatırıp ağzımı sıcaklığına gömmüyorsam, bu, Erdem her an gelebileceği içindir.''

Ellerini çekip araya mesafe koydu ve az önce oturduğu koltuğa bıraktı kendini. Kendini sakinleşmeye zorladı. Çünkü biraz daha böyle kalırsa Erdem içeri girdiğinde, pantolonundaki şişkinliği görecekti.

Balım ise avuç içleri ve göğüslerinin arası terlemiş vaziyette nefes almaya çalışıyordu. Artık iyice anlamıştı ki, Emir kendini ne kadar çekmeye çalışırsa çalışsın, yine de ona doğru çekiliyordu. Kadınsı bir haz tüm bedenine yayılırken bir parça rahatlayabildi.

Emir tam zamanında geri çekilmişti, çünkü Erdem odaya girmiş ve tekrar Balım'ın yanına oturmuştu.

''Kusura bakmayın. Uzun sürdü.''

''Sorun değil.''

''Bitanem sen terledin mi? Klima yeterli gelmedi mi?

''Hava çok sıcak abi. Hem ben artık gitsem iyi olur.''

''Şoföre söyleyeyim seni bıraksın.''

''Abi çocuk muyum ben?''

''İtiraz etme. Evde görüşürüz.''

''Görüşürüz.''

11.BÖLÜM

''Bu işi bu akşam hallet. Küskün ayrılmayın.''

Balım abisinin kulağına fısıldadı çaktırmadan. Eve geldiğinden beri Lizzie yüzüne bakmamıştı bir türlü. Zaten yeterince pişmandı ve acı çekiyordu. Balım ona yardımcı olmak için annesi ve babasını yanına çekmiş, okuldan bahsedip dikkatlerini dağıtıyordu. Erdem ise karşısındaki koltukta oturan kızdan gözlerini alamıyor, dudaklarına götürdüğü fincanıyla ıslanan dudakları izlerken kanı kaynıyordu. Yerinden kalkıp onun oturduğu yere yakın bir yere oturdu.

''Konuşmak istiyorum.''

Lizzie gözleri ona çevirip bir süre baktı. Dokunsalar ağlayacak gibi hissediyordu, ama sağlam durabilmek için kendini zorladı.

''Çalışma odasına geçelim mi?''

Lizzie bir şey söylemeden sadece başını salladı. Erdem'in ardından kalkıp onu takip etti. Balım bir yandan konuşup bir yandan da uzaklaşan ikiliyi seyrediyordu gülen gözlerle.

''Bunların arasında ne var?''

Balım birden babasına döndüğünde olayı kıvıracak bir şey bulamadığını hissetti.

''Bakma öyle. Anlamamak için aptal olmak lazım.''

''Senden de hiçbir şey kaçmıyor babacım.''

''Şöyle bir gelinim olsa ne iyi olur ama.''

Balım gülen gözlerle babasına bakarken sesindeki cıvıltı çok belirgindi.

''Ben de çok isterim.''

Turgut Bey bir an kızına, ardından da karısına baktı.

''Melek, bu kız bizim kız mı?''

''Evet hayatım.''

''Lizzie ile abinin evlenmesinden bahsettim kızım. İyice duydun değil mi?''

''Duydum babacım duydum. Abimi emanet edeceğim tek kişi Lizzie. Neyse ki gözüm arkada kalmayacak.''

Gülümseyerek babasına sokuldu. Turgut Bey yüzünde hayret dolu bir ifadeyle karısına bakıp anlamaya çalışırken kızını da iyice sarmalamıştı.

Lizzie koltuğa oturmak yerine bahçeye açılan kapının kenarına yaslanmıştı. Erdem olduğu yerde durup onu izledi. Daracık yazlık pantolonu bacaklarını sarmış, kalçalarını iyice meydana çıkarmıştı. Yumuşacık sarı saçları da omuzlarına dağılmıştı. Yavaş adımlarla ilerleyip tam arkasında durduğu an onun kokusunu aldı. Gözlerini kapatıp derin derin içine çekti. Açtığında onun kendisine dönmüş olduğunu gördü. Eliyle yüzüne düşmüş bi tutam saçı kenara çekip yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

''Aptalım biriyim. Sana bakmaya bile kıyamazken öyle bağırdığım için bana böyle bakmanı hak ediyorum. Ama böyle bakma Lizzie... Üzgün bakışların kalbimi parçalıyor.''

Erdem'in sıcak nefesi, kendine özgü erkeksi kokusu, sesinin baştan çıkarıcılığı... Hepsi Lizzie'nin ruhuna dokunuyordu. Göğsünde kavuşturmuş olduğu kollarını çözüp de kollarına atılmamak, dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu.

''Balım yarın Amerika'ya gideceğinizi söyledi.''

''Evet.''

''Bana onunla beraber geri döneceğini söyle.''

''Erdem...''

''Şişştt... Aksini duymak istemiyorum. Çok pişmanım. Dün seni üzdüğüm için kendimden nefret ediyorum.''

Lizzie dayanamayıp kollarını çözmüş, sol elini Erdem'in traş etmediği sakalında gezdirmişti. Bu temasla Erdem gözlerini kapatmış, sadece onun dokunuşunun verdiği

hisse odaklanmıştı.

''Öp beni.''

Erdem duyduğu sözle gözlerini hızla açarken, Lizzie'nin az önce gözlerinde gördüğü hüznün yerini derin bir arzunun almış olduğunu gördü. Belinden tutup kendine çevirdi. Dudaklarını dudaklarının üstünde tutarken, Lizzie kollarını boynuna dolamıştı.

''Affettiğini söyle.''

''Affettim.''

Lizzie söylediği tek kelimeyle Erdem'i öpmeye başladı. Kendini ona bastırıyor, onun kendisine daha fazla dokunması ihtiyacıyla kıvranıyordu. Erdem ise kavradığı belinin kenarından bluzunu yukarıya sıyırıp tenine dokunuyor, onun titremesine neden oluyordu. Lizzie'nin dudakları boynunu bulduğunda derin bir iç çekti. Lizzie bunu ilk kez yapıyordu. Sadece dudaklarıyla değil, diliyle ve dişleriyle de onun tadını almaya çalışıyordu. Kısa bir süre önce Balım'ın ona en mahrem bölgelerde dilin hissettirebileceği şeyleri anlatması aklına gelmiş, onu sadece dudaklarından öpmek, ihtiyacını gidermeyeceği için bunu uygulamaya koymuştu.

Erdem onun bu cesur hareketleri karşısında nefes nefese ona daha fazla dokunmaya çalışıyor, vücuduyla vücudunu duvara bastırıp sertliğini hissetmesini sağlıyordu. Nefes nefes dudaklarından ayrılırken alnını Lizzie'nin alnına yaslamıştı.

''Seni şu an kolundan sürükleyerek odama çıkarıp sana sahip olmuyorsam, bu, yarın Amerika'ya gideceğin için. Eğer içine yerleşirsem, seni asla o uçağa bindirmem.''

Lizzie zevkten koyulaşmış mavi gözleriyle tutkunu olduğu adama bakarken dudaklarından istem dışı bir inleme çıkmıştı. O da çok istiyordu bunu. Ona ait olmak, onun bedeninde kaybolmak istiyordu. Ama Erdem haklıydı. İlk sevişmesinden birkaç saat sonra ondan ayrılırsa kalbi buna dayanmazdı.

''O zaman geri geldiğimde içime yerleşeceğine söz ver.''

Lizzie dudaklarından dökülenlere kendi de inanamıyordu, ama bu adam kendisinde akıl falan bırakmamıştı. Söz konusu Erdem olunca bedeni ihtiyaç içinde kıvranıyordu. Erdem ise onun bu kabullenişi karşısında mutluluktan uçuyordu.

''Dönüş biletinizi hemen alalım. Sadece üç gün. Üç gün sonra gelmezsen, oraya gelir, seni kolundan tuttuğum gibi uçağa bindirir ve evine getiririm.''

''Evime mi?''

''Burası senin evin Lizzie. Bunu hâlâ anlayamadın mı?''

Erdem dudaklarını yumuşacık saçlarda gezdirirken hafifçe geri çekilip onu çenesinden tutarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

''Bu gece odana geleceğim. Bana üç gün yetecek kadar sevişeceğim seninle. Evet içine yerleşmeyeceğim, ama olabildiğinde tadını almak istiyorum.''

''Erdem...''

''Kızım kahvemi buraya...''

Turgut Bey'in sesiyle hızla birbirlerinden ayrılan Erdem ve Lizzie gergin bir şekilde karşılarındaki adama bakıyorlardı. Erdem için sorun değildi. Ama Lizzie'nin kötü hissetmesini istemiyordu.

''Eee... Ben en iyisi kahvemi salonda içeyim.''

Turgut Bey özür diler bir bakışla az önce açtığı kapıyı ardından kapattı. Lizzie tuttuğunu nefesini bırakıp yakınındaki koltuğa oturdu.

''Bu evde gizli bir şey yapılmaz mı hiç?''

Lizzie'nin bu sevimli çıkışına kahkahalarla gülmeye başladı. Yanına oturup onu kendine çekti.

''Merak etme sevgilim. Sana bu gece öyle şeyler yapacağım ki, az önce yarım kalan şeyi hatırlamayacaksın bile.''

Lizzie'nin kalbi tekrar heyecanla atarken güneş gibi bir gülümsemeyle baktı sevdiği adama.

****

Heyecandan kalbi duracak gibi hissediyordu. Kısa ve seksi geceliklerinden birisini giymiş, hafif bir kırmızılık veren ruj sürmüş, saçlarını da elleriyle dağıtmıştı. Gerginlikten ve beklentiden titriyordu. Makyaj masasının üstünde gözüne çarpan parfümü hızla alıp birkaç kez sıktı. Yaz sıcağında, sanki soğukta kalmış yaprak gibi titriyordu. Kapısı tıklatılınca neredeyse koşarak kapıya gitti. Yavaşça açtığında daha o anda koyulaşmış gözleri gördü. Erdem içeri girip kapıyı kapattı ve onu kapıya

yaslayarak ağırlığını üstüne verdi.

''Giyinik olsan da şimdiki kadar tahrik olurdum. Ama sen bana resmen işkence ediyorsun.''

Lizzie'nin titrek nefesleri kulağına dolarken, bir eli geceliğin askısına gitmiş, onu yavaşça aşağıya sıyırmıştı. Açıkta kalan omzuna dudaklarını dokundurdu önce. Lizzie ise ayakta durmakta zorlandığı için elleriyle Erdem'in kaslı kollarına tutunmuştu. Erdem kendini aşağıya çekip dilini göğsünde gezdirmeye başladı. Teninde hissettiği ıslaklık ve sıcak nefesin bıraktığı ürpertici ferahlıkla gözlerini kapatmıştı. Erdem geceliği çekiştirip aşağıya indirdi ve dudakları göğüs ucunu buldu. İnleyerek emmeye başladı. Lizzie sanki saatlerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Beline inen geceliği bacaklarından sıyrılıp ayaklarının ucuna düştüğünde, yasladığı başını eğip Erdem'e baktı. Erdem tam önünde diz çökmüş, elleriyle kalçalarını okşuyor, sıkıyor, gözlerini minicik dantelli kumaş parçasından ayırmadan kesik kesik soluyordu. Lizzie omuzlarına tutunmuşken, başını kaldırıp kendisine ait olan masum güzelliğe baktı. Sonra bakışlarını hiç ayırmadan bir elini öne doğru getirip, parmağını çamaşırın kenarından geçirdi ve ortadaki açıklığa dokundu. Lizzie sesli bir solukla birlikte inledi. İçgüdüsel olarak bacaklarını biraz daha araladı.

Erdem parmak ucundaki ıslaklığı daha da arttırmak için hafifçe ileriye itti. Sadece tek bir parmağı bile o sıcaklığın etrafında sıkışmıştı ve Erdem erkekliğinin oraya girdiğinde nasıl hissettireceğini düşündüğü an gözü döndü. Bu kadına her şeyi yapacaktı. Onu altında kıvrandıracak, kendisinden her geçen saniye çok daha fazlasını istemesini sağlayacaktı.

Kumaş parçasını bacaklarından çekip çıkardı. Diz çöktüğü yerden doğrulup onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Yavaşça yatağa bıraktığında Lizzie yastığa saçılan saçlarıyla bir tanrıça gibi görünüyordu. Gömleğinin düğmelerini açıp çıkardı. Elleri pantolon kemerine gittiğinde Lizzie'nin nefesi daha duyulur hale gelmişti. Karşısında sadece boxer'ıyla kaldığında Lizzie yattığı yerde doğrulup dizlerinin üstünde yatağın ucuna geldi. Erdem tam karşısında ayakta dururken kalbi göğüs kafesini zorluyordu. Nasıl bir cesaret geldiğini bilmiyordu; bir eli Erdem'in karın kaslarında gezinirken diğer eli sertliğini bulmuştu. Onu okşamak yetmemiş olacak ki, hevesle sıktığında Erdem'in dudaklarından dökülen sesli inlemeyle bakışlarını ona çevirdi. Erdem ona avını parçalayacak bir kaplan gibi bakıyordu. Evet, bu doğruydu. Birazdan Erdem tarafından parçalara ayrılacaktı. Kendisinden çıktığına bile inanamadığı sesle gözlerinin içine baktı.

''Çıkar onu. Çıkar ki eşitlenelim. Çıkar ki senin bana dokunduğun gibi ben de sana

dokunabileyim.''

Erdem'in gözü bundan daha fazla dönebilir miydi, bilmiyordu. Onu bekletmeden karşısında çırılçıplak kaldı. Lizzie gördüğü şey karşısında gözlerini kocaman açmış, istemesizce dudaklarını yalamıştı.

''Dilini bedenimde hissetmek için çıldırıyorum Lizzie.''

Erdem onun şaşkın bakışlarına aldırmayarak omuzlarından tuttu ve yatağa itti. Bacaklarını iki yana ayırıp birkaç saniye karşısındaki cenneti izledi. Başını eğip önce dudaklarıyla dokundu. Sonra diliyle üzerinde ve girişinde daireler çizmeye başladı. Lizzie aldığı zevkle belini yukarıya kıvırmış, elleriyle çarşafı sıkıyor, dişlerini dudaklarına geçirip bağırmamaya çalışıyordu. Erdem ise bir yandan onu tadıyor, bir yandan da boğuk bir şekilde konuşup onu daha fazla tahrik etmeye uğraşıyordu.

''Çok ıslaksın. Çok darsın.''

Lizzie çarşafı bırakıp Erdem'in başını ellerinin arasına aldı ve ihtiyaçla kendine bastırdı. Erdem'in dişlerini hissettiği anda çığlığını bastırmak için dudaklarını ısırdı. Erdem temposunu arttırıp onu sınıra getirdiğinde parmağını devreye sokup konuşmaya devam etti.

''Benim için gelmeni istiyorum bebeğim. Seni içmeme izin ver.''

Lizzie solukları derinleşirken ne yapacağını bilemez halde kontrolsüzce titremeye başladı. Erdem'in kendisine ne yaptığını o an bilmiyordu, ama her ne yapıyorsa çok doğru hissettiriyordu. Sarsıntıları birkaç dakika sürmüştü. Gerilen ve kıvrılan bedeni gevşemiş, kendini serbest bırakmıştı. Erdem hâlâ bacaklarının arasını öpüyor, yalıyor, ısırıyordu.

''Bittiğimi söylemeliyim.''

Erdem boğuk bir şekilde gülerek başını kaldırdı ve bedeniyle Lizzie'nin bedenini kapladı.

''Bundan sonra seni her gün, her saat, her dakika ve her saniye bitireceğim. Seni olur olmaz yerlerde ve zamanlarda boşaltıp içeceğim.''

Lizzie bu sözlerle yeniden kasılmaya başlamış, bedenini ona doğru kıvırmaya başlamıştı.

''Ben de yapmak istiyorum.''

''Ne istiyorsun?''

''Onu tatmak istiyorum.''

Erdem'in gözleri koyulaşmıştı. Dişlerini sıktığı çenesinden belli oluyordu.

''Sakın bana hayır deme. Sen yaptıysan aynı hakka ben de sahibim.''

''Lizzie... Buna izin verirsem yatağımdan çıkarmam seni.''

''Ama şu an benim yatağımdayız zaten.''

Lizzie'nin masum bakışlarıyla bir an gülümsedi. Sonra gülüşü silinip yerini arzulu bakışlara bıraktı.

''Sen kendini tutabilirsin, ama ben, senin yaptığın şeyden sonra seni zorla yatağa bastırır ve itirazlarını dinlemeden içine yerleşirim.''

''Bunu o zaman düşünürüz.''

''Ah Lizzie... Vazgeçmeyeceksin değil mi?''

''Hayır.''

Erdem'i üstünden itip onun sırt üstü yatmasını sağladı. Bacaklarının arasına hücum eden soğuklukla sesli bir nefes aldı.

''Ne oldu?''

''Bacaklarımın arası...''

''Ne olmuş bacaklarının arasına?''

Koyulaşmış gözlerini az önce su gibi içtiği yere çevirince kasığına bulaşmış ıslaklığı gördü ve sesi bir şekilde küfretti. Lizzie onun bu haline gülerken elleriyle sertliğini kavradı. Parmakları bir süre üstünde oyalandı onu tanımak istercesine. Erdem kollarını başının arkasına bırakmış, gözleri kapalı bir şekilde düzensizce nefes alıyordu. Kasıklarına ve karnına yayılan yumuşak saçları ve erkekliğinin ucundaki tüy gibi ıslaklığı hissettiğinde, kapalı olan gözleri son hızla açıldı. Başını kaldırıp baktığında Lizzie'nin başının yavaş hareketlerle aşağı yukarı oynadığını gördü. Narin dudakları dans edercesine hareket ediyordu. Dilinin ve dişlerinin temasını hissetmek Erdem'i çıldırtmıştı. Kendini sakin kalmaya zorlasa da bu pek mümkün değildi.

Lizzie dilinde aldığı tadın memnuniyetiyle, sanki bunu daha önceden yapmış gibi devam ediyordu. Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde ilk gördüğü anda biraz tedirgin

olduğu o kocaman şeyi tamamen ağzına alabiliyor olduğuna kendisi de inanamıyordu. Erdem kendini tutmaya çalışıyordu, ama dayanamayacaktı. Lizzie'yi omuzlarından tutup kaldırdığında erkekliği sıcaklıktan kopup serinliğe kavuşmuştu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Lizzie ise şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

''Ne oldu? Yanlış mı yapıyorum?''

Onun endişeyle sorduğu soruya acı çekerek güldü.

''O kadar doğru yapıyorsun ki kendimi zor tutuyorum. Şimdi... İzin ver, rahatlamam lazım.''

''Na-nasıl rahatlayacaksın?''

Erdem yatak başlığına yaslanıp gözlerini Lizzie'ye dikti ve eliyle erkekliğini sardı. Yavaş hareketlerle kendini tatmine zorluyordu. Lizzie ise kaşlarını çatmış, onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya başlamıştı.

''Bunu niye yapıyorsun?''

''Dedim ya... Rahatlamam lazım.''

Boğuk bir şekilde acı çekerek konuşuyordu.

''Onu sormuyorum. Az önce beni rahatlatmana izin vermişken, neden şimdi aynı izni sen bana vermiyorsun?''

Erdem gözleri kısılmış halde karşısındaki kadına bakıyordu. Onu bu gece bir kadın olarak düşünüyordu. Yaptıkları şeyden sonra böyle düşünmek ona zevk veriyordu.

''Bu her kadının hoşuna gidebilecek bir şey değil.''

''Ne demek istiyorsun?''

''Beni zorlama...''

''Ama zorluyorum!''

''Bak... Sen çok... Yani bunu daha önce yapmadın ve bu işin sonunda hoşlanmadığını görmek hiç hoşuma gitmeyecek.''

Lizzie elini elinin etrafına sarıp hareket etmesini engelledi.

''Bu benim bileceğim bir iş. Ayrıca bana cevap ver. Beni içerken hoşuna gitmedi mi?''

Erdem şaşırmış bir şekilde ona bakıyordu. Bunu nasıl söylerdi? Böyle bir şey mümkün değildi ki!

''Tabi ki hoşuma gitti! Bunu anlamış olman gerekirdi.''

''Denemeden benim hoşuma gitmeyeceğini bilemezsin. Ayrıca tadın fazlasıyla baştan çıkarıcı. Daha fazlasını istiyorum.''

Lizzie onun başka bir şey söylemesine izin vermeden elini bir kenara itti. Başını tekrar eğip onu yalamaya ve emmeye başladığı anda aldığı zevkle boğazından çıkan seksi ve boğuk sesler Erdem'i daha da sertleştirdi. Lizzie hızını arttırınca Erdem daha fazla dayanamadı. Bu kez Lizzie onu içti. Hem de kana kana. Tüm ıslaklığını temizleyip başını kaldırdığında Erdem'in gözlerinde gördüğü derin şeye odaklandı. Erdem onu kendine çekip delice öperken, onun dudaklarından ve dilinden aldığı kendi tadıyla kendinden geçti.

Bir süre birbirilerine sarılıp uyuduktan sonra Lizzie uyanıp kendini ona sürtmeye başlayınca Erdem de uyandı ve onu yüz üstü çevirdikten sonra bütün vücudunu diliyle damgalayarak ona işkence etti. Kalçalarını ayırıp diliyle tadını aldı. Lizzie dişleriyle yastığı ısırıyor, Erdem'in verdiği zevkten başı dönerek çığlıklarını yastıkta boğuyordu.

Tekrar uykuya daldıklarında Lizzie artık tamamen tükenmişti. Göğsüne yatarak ona sarılmış ve mutlu bir şekilde uykuya dalmıştı.

****

Sabah Erdem kollarında yatan güzelliği uyandırmamak için yataktan usulca çıktı. Kıyafetlerini giyip odadan çıkmadan önce Lizzie'nin açıkta kalan omzuna bir öpücük bıraktı.

Odasında duşunu alıp çıktıktan sonra Balım'la karşılaştı.

''Günaydın abicim.''

''Günaydın bitanem.''

''Her şey yolunda mı?''

''Hem de nasıl!''

''Oh be rahatladım!''

''Sizi havaalanına ben bırakacağım.''

''Anlaştık. Ben aşağıya iniyorum. Artık Lizzie'yi uyandırma görevini de sana veriyorum.''

Abisine göz kırpıp keyifle merdivenlerden indi. Bütün aile masada yerlerini aldıktan sonra sıkı bir kahvaltı ettiler. Erdem iki küçük bavulu indirip arabanın bagajına yeleştirdi. Turgut Bey ve Melek Hanım ikisini yolcu ettikten sonra içeri girdiler.

Balım özellikle arkaya geçmiş, ikisini yalnız bırakmak istemişti. O sırada camdan yola bakıyor, birkaç günlüğüne gidiyor olsa da buraları çok özleyeceğini düşünüyordu.

Havaalanına geldiklerinde biraz daha vakitleri olduklarını görünce bir kafede bir şeyler içmek için oturdular. Erdem'in telefonu çalınca Balım olduğu yerde dikleşti.

''Toplantıyı hatırlatacaksan unutmadım.''

''Unutacağını düşünmedim zaten. Öncesinde biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Kaçta gelebilirsin?''

''Sanırım bir buçuk saate ancak gelirim. Havaalanındayım.''

''Ne işin var orada?''

''Balım ve Lizzie'yi yolcu ediyorum.''

Emir oturduğu koltuğunda doğrulup kravatını gevşetti.

''Nereye yolcu ediyorsun?''

''Amerika'ya.''

Nasıl yani? Balım gidiyor muydu? İyi de daha dün görmüştü onu. Ne o ne de Erdem Amerika işinden bahsetmemişlerdi.

''Okula mı dönüyorlar?''

''Ders seçimleri varmış, ama üç gün sonra geri gelecekler.''

Emir tuttuğu nefesini bırakırken bir parça rahatlamıştı.

''Bizim uçağın anonsu yapılıyor. Gelince görüşürüz.''

''Tamam.''

Telefonu kapatıp bir süre öylece bekledi. Sonra damarlarına yayılan öfkeyle tekrar eline alıp mesaj yazdı Balım'a.

''Neden Amerika işinden haberim yok?''

Balım telefonuna gelen mesaja baktı. Şaşkınlıkla karışık öfke tüm bedenine yayılırken savaşçı ruhu yine devredeydi. Sinirle tuşlara dokundu.

Emir telefonu elinden bırakmamıştı ve mesaj sesiyle ekranı açtı.

''Ne hakla sorabiliyorsun?''

Öfkesi körüklenirken telefonu masadaki dosyaların üzerine fırlattı. Lanet olası Amerika'ya gidiyordu ve bunu ona söylemiyordu! Üstelik bir de laf sokuyordu. Yine! Bu üç günün nasıl geçeceğini düşündü. Balım yakınlarında olmadan, onunla aynı şehirde nefes almadan bu lanet olası üç gün nasıl geçecekti?

Aklından Amerika'ya bir bilet alıp soluğu onun yanında almak geçti. Sonra birden bunun hiç de imkânsız olmadığını fark etti. Asistanına ilk uçağa bilet almasını söyledi. Balım Hanım ondan kurtulamayacaktı. İtirazlarını dindirinceye kadar onu öpecek, öpecek ve öpecekti. Bu düşünceyle arkasına yaslandı. Biraz rahatlamıştı işte.

****

''Vay! Sen arar mıydın ya?''

''Kes zevzekliği. Evde misin?''

''Evdeyim. Hâttâ yatağımda fıstık gibi bir hatunla beraberim.''

''Kaldır kıçını. Yarım saate oradayım.''

''Nasıl ya? Los Angeles'ta mısın?''

''Kahvemi hâlâ tek şekerli içiyorum.''

Telefonu cebine atıp bavulunu sürüklemeye başladı. Dışarıda bekleyen taksilerden birine binip gideceği yerin adresini söyledi. Şimdi keyfi daha da yerine gelmişti. Balım Hanım kendisini görünce şok olacaktı. Onu köşeye sıkıştırmaktan zevk alacaktı.

****

''Şimdi tek ders için mi bekleyeceğiz yani?''

''Dönmek için sabırsızlanıyor musun sen?''

Balım imalı bir şekilde gülümseyince Lizzie de hafiften kızarmaya başladı.

''Sen abimi mi özledin?''

''Balım ya!''

''Ne?''

''Mr. Evans şehir dışına çıkmak için bugünü mü buldu yani?''

''Huysuzlanma. Geç olsun güç olmasın demişler. Ben şu boş kolileri dışarı çıkarayım.''

Balım atılacak olan kolilerin bir kısmını kucaklayıp bir kısmını da ayağıyla iterek kapıya kadar geldi. Dirseğiyle kapıyı açıp kolileri bırakacakken hepsi birden kaydı ve yere düştü.

''Hay ben senin!''

Eğilip etrafa saçılan kolileri toparlamaya çalışırken duyduğu sesle olduğu yerde donup kaldı.

''Yardıma ihtiyacın var mı?''

****

Emir taksiciye parasını verip bavulunu arkasından sürükleyerek apartmana girdi. Ciğer görmüş kedi gibi sırıtarak asansörün düğmesine bastı. Onu gördüğünde fena halde şaşıracaktı. Yaptığı küçük bir araştırmayla Balım'ın yaşadığı daireyi bulmuş ve bulduğunda da fazlasıyla şaşırmıştı. Çünkü Balım'ın yaşadığı apartmanda, üniversite yıllarından tanıdığı bir arkadaşı da yaşıyordu. Bunu öğrendiği anda kahkahalarla gülmüş, onun karşısına çıktığında yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Şimdi asansör yukarıya çıkarken keyfi daha da artmıştı. Kapı açılıp da dışarıya adımını attığında gördüğü manzarayla nefesini tutmuştu. Balım sinirle söylenip yerdeki kolileri toparlamaya çalışıyordu. Daha dikkatle baktığında üstünde gördüğü kıyafetlere kaşlarını çattı. Neredeyse iç çamaşırlarıyla duruyor gibiydi. Bu kız buradayken hep böyle mi giyiniyordu yani? Kıskançlıktan ellerini yumruk yaptığının farkında bile değildi. Kendisi onu zar zor görürken bu fazlasıyla özgür ülkede milyonlarca erkeğin ona baktığını düşünmek, katil olma potansiyelini yükseltiyordu.

Sesine kavuştuğunu fark edip hafifçe boğazını temizledi.

''Yardıma ihtiyacın var mı?''

Balım birkaç saniyelik donma evresinden sonra hızla doğruldu olduğu yerde. Duyduğu ses ve gördüğü kişiye inanamadığı o kadar belliydi ki, ne hareket edebiliyor ne de tek kelime söz çıkabiliyordu dudaklarının arasından.

Emir ona yaklaşıp tam önünde durduğunda ilk anda yüzünden boynuna ve oradan da bacaklarına kadar indi bakışlarıyla. Boynundan göğüs çatalına inip gözden kaybolan ter damlasını izlerken istemsizce yutkundu. Balım şaşkınlığını üstünden atıp nefes almayı başarabildi.

''Senin burada ne işin var?''

Emir sırıtarak kendisine bakıyordu. Onun bu pervasız hali Balım'ı çileden çıkarmaya yetmişti.

''Beni mi takip ettin?''

''Seni niye takip edeyim ki? Arkadaşıma geldim ben.''

Balım inanamayan gözlerle karşısındaki adama bakıyordu. Ne saçmalıyordu böyle? Ne arkadaşıydı bu?

''Daha aptalca bir cevap bulamadın mı? Yaşım küçük diye beni beyinsiz mi sanıyorsun sen?''

''Yok canım. Niye öyle düşüneyim. Birçok şeye cesaret edecek kadar büyüksün.''

Balım onun imalı sözleriyle az önceki öfkesini kaybedip kızarmaya başlamıştı. Emir bu iştah açıcı görüntü karşısında çapkınca sırıtıyordu. Ama Balım kendini çabuk toparlamıştı.

''Koskoca Amerika'ya geliyorsun, hem de benim yaşadığım apartmana ve benim için

değil de arkadaşın için mi geldiğini söylüyorsun? Gerçekten komiksin!''

Balım cümlesini daha yeni bitirmişti ki karşıdaki dairenin kapısı açıldı.

''Aslanım be! Hoş geldin!''

Balım ağzı açık bir şekilde karşısındaki manzaraya bakarken, Emir onun bu haliyle açıkça dalga geçerek arkadaşına ilerledi ve sarıldı.

''Telefonda şaka yaptığını düşünüyordum.''

''Şakalarla işim olmaz.''

''Özlemişim lan.''

Emir arkasını dönüp Balım'ı bıraktığı şekilde bulunca sırıtması da artmış oldu.

''Balım bak bu benim üniversiteden arkadaşım.''

Balım ağzını birkaç kez açıp kapattı, ama söyleyecek bir şey bulamayınca öfkeli bakışlarla içeri girip kapıyı kapattı. Hem de çarparak! Emir açıkça kahkaha atınca Görkem kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

''Ne dedim ben şimdi ya?''

''Yürü lan içeri.''

Balım kapıyı apartmanı sarsacak şekilde kapatınca Lizzie de telaşla kapının önüne gelmişti.

''Ne oldu ya?'

''Gerzek! Kendini beğenmiş, ukalâ!''

''Kimden bahsediyorsun?''

''Açıkça sırıtıp dalga geçiyor bir de! Arkadaşı için gelmişmiş! Ben de yedim!''

''Ay kim ya?''

''Emir tabi ki! Kim olacak?''

Lizzie şok olmuş gözlerle arkadaşına bakıyordu.

''Sen ciddisin!''

Balım öfkeyle bir ileri bir geri giderken Lizzie'nin sözüyle ona döndü.

''O burada diyorum! Şu yandaki zevzek ve kadın düşkünü sevimsizin arkadaşıymış bir de!''

''Yok artık!''

''Adam koskoca Amerika'da buldu beni. Özellikle ayarlasa bu kadar olmaz. Arkadaşı bile karşı komşumuz Lizzie!''

Lizzie karşısında patlamaya hazır bir bomba gördüğünün bilinciyle ters bir şey söylememek için dilini ısırdı. Durumu idrak ettiği anda gülmesini tutmaya çalışmıştı, ama Balım'ın zehirli ok misali bakışlarıyla kendine çekidüzen vermek zorunda kaldı.

''Sen sırıtıyor musun?''

''Düşünsene...''

''Neyi?''

''Abinden uzakta ikinizin çok yakın olduğunuzu.''

Balım'ın çatık kaşları gevşeyip normal halini aldı. Lizzie elini arkadaşının omzuna koyup kulağına eğildi.

''Tadını çıkar.''

Göz kırpıp içeriye geçerek onu kapının arkasında yalnız bıraktı. Balım bu sözlerin ne anlama geldiğini idrak edince vücudundan bir titreme geçti. Beklenti dolu, ihtiyaç dolu bir titreme...

12.BÖLÜM

Emir salondaki koltuğa oturup ayaklarını da önündeki sehpaya uzattı. Kafasını geriye yaslamıştı ki hafif ayak seslerini duydu. Dönüp baktığında üstünde sadece gömlek olan esmer bir kız gördü. Demek ki Görkem telefonda, yatağında biri olduğunu söylerken ciddiydi. Kızın küçük olduğu belliydi ve bir an gözünün önüne Balım geldi. Kaşlarını çattığının farkında bile değildi.

''Kaç yaşındasın sen?''

''On dokuz.''

Lanet olsun! Bu gerizekâlı yaşına uygun kızları bulamıyor muydu yani? O sırada Görkem elinde iki kupayla salona girdi.

''Sen hâlâ burada mısın? İşlerim var. Hadi evine.''

Genç kız suratını buruşturduktan sonra geldiği yere geri döndü. Emir kupalardan birini alırken çatık kaşlarla arkadaşını süzüyordu.

''Ne oldu oğlum? Katil gibi bakıyorsun.''

''Kaç yaşındasın lan sen?''

''Otuz üç. Sanki bilmiyorsun.''

''Bu kızın on dokuz yaşında olduğundan haberin var mı?''

''Öyle miymiş?''

''Salak herif! Küçücük kız o. İhtiyaçlarını karşılayacak kadını çok rahat bulabilecekken niye küçüklerle takılıyorsun?''

''Burası Los Angeles. Burada bekarete önem verilmiyor bu bir; cinsellik çok genç yaşta başlıyor bu iki; aileler bile buna normal bakıyor bu da üç.''

''Ama sen bir Türk olduğunu unutmuşsun görünüşe göre. Bir daha bu kızı aramayacaksın.''

''Hayda! Oğlum gelir gelmez bu ne vaaz be?''

''Ne dediysem o. Bir de kıza paçavra muamelesi yapıyorsun.''

''Sen içsene şu kahveni. Hem hangi rüzgâr attı seni buraya?''

''Rüzgâr değil, peri kızı.''

Görkem karşısındaki adama anlamayan gözlerle bakıyordu. Anlaşılan kendisini Los Angeles havası çarpmıştı.

''Peri kızı kim ya?''

Emir derin bir iç çekti. Buraya kadar ne halt etmeye gelmişti, kendisi de pek bilmiyordu. Ona haber bile vermeden dünyanın bir ucuna gelmiş, burada bile onu ilk gördüğü anda yine alev gibi parlamış, üstelik kapıyı da üstüne kapatmıştı. Bu kızın

küçük olmakla falan uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu kız onu dar ağacına götürürdü. Sıkıntıyla güldü. Erdem öğrendiği an gideceği ilk yer dar ağacı olacaktı zaten. Ama ne yapabilirdi ki? Ondan hoşlandıysa bunun sorumlusu kendisi miydi yani? Evet bu sadece hoşlanma ve istediğini elde etme savaşıydı. Yoksa küçük bir kıza teslim olmak, kalbini açmak gibi bir niyeti yoktu. Her ne kadar bu yoğun hisleri kendisi bile tanımlayamıyor olsa da, bu aşk da değildi sevgi de. Bu... Bu sadece ihtiyaçtı işte! Sadece seks de değildi, bunun da farkındaydı. Lanet olsun neydi bu o zaman?

''Oğlum akşam akşam çıldırtma beni ya! Zaten kafam bir milyon.''

''Orası belli. Hem sen ne zamandır tanıyorsun bu karşı komşuları?''

''Hmm. Sanırım iki seneden fazla.''

Birden gülmeye başlayınca Emir de ne oluyor der gibi suratına baktı.

''Daha geldiğin ilk anda Balım'ın hışmına uğradın. Oğlum o kız yırtıcı bir kediden farksız. İnşallah bir daha karşılaşmazsınız.''

''O biraz zor.''

''Nasıl yani?''

''Şirket ortaklığımız var. Abisini iyi tanıyorum. Tabi onu da.''

''Dur bir dakika. Peri kızı Balım mı yani?''

''Evet.''

''Vay be! Yakışır. Yalnız bilmen gereken bir şey var.''

''Neymiş o?''

''Kızın hayranı bir hayli fazla.''

Emir gözlerini kısıp Görkem'e doğru eğildi. Görkem bir an yutkunma ihtiyacı hissetse de bunu saklamayı başardı.

''Ne demek istiyorsun?''

''Eee... Yani kız güzel sonuçta. Benim bir arkadaş var iş yerinden. Charles. Bir ara kafayı fena takmıştı buna.''

''Devam et.''

''Abi bakma öyle ya. Yani bir şey olmadı sonuçta. Biraz peşinde dolandı, ama sen de gördün yani. Aynı az önceki gibi tırnaklarını çıkardı hemen.''

Emir bir parça rahatlayarak gülümsedi. Burada oldukları süre boyunca yanından ayırmayacaktı onu. Kendisi nereye, o oraya.

****

Balım ve Lizzie o akşam için dışarıya çıkmaya karar vermişlerdi. LA Cafe'nin burgerlerini feci halde özlemişlerdi çünkü. Balım giydiği dar pantolonun düğmesini kapattığı sırada Lizzie girdi içeri.

''Çıkar o pantolonu.''

''Neden?''

''Çünkü bu etek sana çok yakışacak.''

Lizzie elindeki küçük kumaş parçasını yukarıya tutup Balım'a gösterdiğinde Balım şok olmuş gözlerle ona baktı.

''Popomu bile kapatmaz bu.''

''E yani.''

''Bunu giyemem.''

''Giyersin.''

Eteği Balım'a verip dolaptan dekoltesi dökümlü koyu yeşil bir bluz çıkardı. Beyaz eteğin üstündeki yeşil kahverengi desenlerle uyumlu olacaktı. Platform ayakkabıları da çıkarıp Balım'ın ayaklarının ucuna bıraktı.

''Abim burada değil hatırlatırım. Sarkacak olan bin tane adamı kim geri püskürtecek?''

''Tabi ki Emir.''

''Ne Emir'i ya? Biz ikimiz gidiyoruz yemeğe.''

''Evet ama bizim dışarı çıktığımızı öğrendiği zaman o da gelmek isteyecek.''

Balım arkadaşının yüzündeki şeytani ifadeyi görünce dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Elindeki etek ve bluza şöyle bir bakınca gülümseyişi daha da arttı. Madem abisi o akşam yanlarında yoktu, o halde biraz özgürlüğün tadını çıkarmanın kimseye zararı olmazdı.

İkisi de hazırlanıp son kontrollerini yaptıktan sonra Lizzie kapıyı açmıştı ki birden geri dönüp mutfağa girdi. Geri geldiğinde elinde küçük bir kavanoz kahve vardı.

''Onu ne yapacaksın?''

''İzle ve gör.''

Lizzie karşı dairenin ziline basıp birkaç saniye bekledi. Kapıyı Görkem açmıştı. Lizzie'nin göz kamaştırıcı güzelliğini görünce sırıtmadan edemedi.

''Partiyi bende yapmaya mı karar verdiniz bayanlar?''

''Hayır tatlım. Dün kahvemiz yoktu ve sen iyi bir komşu olarak kahveni bizimle paylaşmıştın. Şimdi de biz seninle kahvemizi paylaşıyoruz. Ne çok sevdiğini bilirim.''

''Valla çok memnun oldum.''

Gözlerini Lizzie'den çekip Balım'a baktığında gülüşü bir parça soldu. Çünkü Emir onu gördüğü anda hiç de iyi şeyler olmayacaktı.

''Eee.. Hadi size iyi eğlenceler o zaman.''

Tam kapıyı kapatacaktı ki Emir elini koyup onu engelledi. Lizzie'yi görünce gülümsedi.

''Ne güzel olmuşsun Lizzie. İyi ki Erdem burada yok. Zor zaptederdik.''

''Çok naziksin. Ama Erdem burada olmadığına göre böyle bir sorunumuz yok. Öyle değil mi Balım?''

Lizzie arkasını dönerken bir parça kenara çekilmişti. Amacı Emir'in Balım'ı görmesiydi. Emir'in gözleri Balım'ın gözleriyle çakışınca kırmızı görmüş boğa gibi hissetmeye başladı. Neredeyse çıplak gibiydi! O gece beraber bara gittiklerinde bile daha kapalı giyinmiş olmasına rağmen yine de herifin birinin burnunu kırmak zorunda kalmıştı. Şimdi Amerika gibi fazlasıyla rahat bir ülkede, bu kız bu kıyafetle dolaşırsa Emir kesin katil olurdu.

Görkem'i kenara itip bir hışımla Balım'ın önünde durdu.

''Sen evden çıkarken aynaya baktığına emin misin?''

Balım bir kaşını kaldırdıktan sonra kollarını göğsünde birleştirdi. Emir bu hareketle

gözlerinin o noktaya kaymasına engel olamadı. Zaten yeterince görünüyorlardı. Bir de böyle yaparak iyice gözüne sokmuştu.

''Tabi ki baktım. Ne kadar güzel olduğumun farkındayım yani.''

''Balım!''

''Ay çok acıktım ben. Hadi gidelim artık ya! Boşuna vakit kaybediyoruz burada.''

Lizzie Balım'ın koluna girip onunla birlikte asansöre bindi. Kapılar kapanırken sinsice gülümsemeyi unutmadı.

Kapıları kapanan asansöre bakakalan Emir olduğu yerde resmen burnundan soluyordu. Görkem ise bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Emir nadiren böyle sinirlenirdi ve sinirlendiği zaman da etrafta terör estirirdi.

''Eee.. Kapıda kaldık, içeri girelim.''

Emir tehlikeli bakışlarla ona döndüğünde Görkem içinden dilini eşek arılarının sokmasıyla ilgili fanteziyi geçiriyordu.

''Nereye gitti şimdi bunlar?''

''Nereden bileyim abi?''

''Sen değil miydin iki seneden fazladır onları tanıyan? Dışarı çıktıklarında nereye gidiyor olduklarını bilmen gerek.''

Emir'in korkutucu ses tonuyla söylediği sözlerle ciddi anlamda terlemeye başlamıştı. Şimdi ne dese olay olurdu.

Balım ve Lizzie çok burger yemekten şişmiş vaziyette sandalyelerinin arkalarına yaslanmışlardı. Balım tatlı bir şekilde karnını okşarken durumunun bu kıyafetle hiç de uyumlu olmadığını fark ederek yüzünü buruşturdu.

''Birazdan patlayacağım ve eteğin dikişleri sökülecek.''

''Bir şey olmaz. Soda söyleyelim, iyi gelir.''

Lizzie elini kaldırıp garsona işaret ettikten sonra tekrar önüne dönmüştü ki gördüğü kişiyle gözleri kocaman açıldı. Emir ve Görkem sıkıntılı bir şekilde cafe'nin için tarıyorlardı. Masanın üstünden eğilip Balım'a yaklaştı.

''Seninki bizi buldu.''

Arkadaşının gözleriyle işaret ettiği yere dönen Balım aynı anda Emir ile göz göze geldi. Emir avını bulmuş olmaktan memnun, ama o anda herkese açık bir av haline gelmiş kızın kıyafetlerini süzdü sıkıntıyla. Evet fazlasıyla seksi olmuştu. Ama bunu başkalarının görmesine gerek yoktu. Uzun adımlarla gelip tam masalarının önünde durdu.

''Burada da huzur vermiyorsun.''

Emir bir elini masaya, diğer elini Balım'ın sandalyesinin arkasına koyup kulağına doğru eğildi.

''Eğer bir rezalet çıkmasını istemiyorsan hemen oturduğun yerden kalk.''

Emir konuşurken sıcak nefesi tenine dokunurken dudakları da belli belirsiz kulağına sürtünmüştü. Yine o bildik sızı geri gelmiş, bunu fark ettirmemek için bacaklarını birbirine kenetlemişti. Emir ise zaten ona eğilmiş olduğu için hem bacaklarını hem de göğüs çatalını rahatça görebiliyordu. Sertleştiğini fark ettiğinde derin bir nefes aldı. Balım ise her seferinde nasıl yaptığını bilmediği şekilde öldürücü bakışlarını ona çevirmişti. O kadar yakın duruyorlardı ki Lizzie gözleri kocaman açılmış şekilde bu sahneyi izlerken kadehini dudaklarına götürüp büyükçe bir yudum almıştı.

''Sen kendini benim sahibim sanıyor olabilirsin, ama sana hatırlatmaktan zevk duyuyorum. Sen benim hiçbir şeyim değilsin ve bana karışamazsın.''

''Kendimi senin sahibin sanmıyorum. Öyleyim! Sen benimsin ve ben ne diyorsam onu yapacaksın.''

Balım ondaki bu özgüvene inanamayarak sandalyesini sertçe geriye itti ve ayağa kalkarak tam önünde durdu. Ayağında platform ayakkabıları olsa da hâlâ ondan kısaydı. İşaret parmağını göğsüne dokundurup gözlerinin içine baktı.

''Ben kimseye ait değilim! Hem unuttun mu? Ben senin arkadaşının kardeşiyim. Yani bana dokunman yasak!''

Emir tam kalbinin üstündeki eli tutup aşağıya indirirken gözlerini onun gözlerinden ayırmadı.

''Demek sen kimseye ait değilsin? Demek benim sana dokunmam yasak?''

Balım aynı baş kaldıran ifadeyle bakmaya devam ediyordu. Emir'in gözlerindeki ifadenin birazdan nelere sebep olacağını anlayan Görkem, Lizzie'yi kolundan tutup kaldırdı. Lizzie anlamayan gözlerle kendisine baktığında bir şey söylememesi için gözleriyle uyardı. Kendisiyle birlikte onu da masadan uzaklaştırıp karşısındaki ikiliye baktı.

Emir onun bu baş kaldırısından hiç etkilenmemişti. Aksine tuhaf bir hoşnutluk duyduğu da bir gerçekti. Onun uysal olması bu kadar etkilemezdi kendisini belki de. Sol eliyle hâlâ Balım'ın bileğini tutuyordu. Boşta kalan eliyle masanın üstündeki her şeyi tek seferde yere devirirken, Balım'ın korkuyla attığı çığlık, kafedeki diğer insanların sesli soluklarına karıştı. Emir Balım'ı kollarından tuttuğu gibi masaya oturttu ve az önce kendisine isyan eden dudaklara kapandı.

Balım ne olduğunu anlamamıştı. Emir'in böyle şaşkınlığa sebep olan hareketleri olduğunu biliyordu. Bunu bizzat yaşamıştı. Ama kalabalık bir ortamda, herkesin gözü önünde onu masaya oturtarak, vücuduyla bacaklarının arasına yerleşip onu çılgınca öpeceğini hiç hesaba katmamıştı. Aslında o an nerede olduğu umrunda bile değildi. O sadece dudaklarını öpen dudaklara karşılığını veriyor, elleriyle kavradığı saçları çekiştiriyor ve daha fazlasını istiyordu. Ağzının içindeki dil, diliyle dans ederken kendini daha fazla ona bastırıyordu.

Emir ise hiç olmadığı kadar gözü dönmüş hissediyordu kendini. Vatandaşı olmadığı bir ülkede, bir kızı masanın üstüne çıkarmış, neredeyse içine girecekken hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu kalçalarından tutup erkekliğine bastırıyor, elleriyle göğüslerini sıkıyor, dudaklarını ısırıyordu.

Omzuna dokunan elin farkında bile değildi. Ama ısrarlı el bu kez daha sert bir şekilde dokununca Balım'ın dudaklarından kopardı dudaklarını. Nefes nefese karşısındaki adama bakarken o anı bozduğu için onu öldürebilirdi.

''Ne kadar azdığını kafedeki herkes yeterince gördü dostum. Şimdi kızını masamdan al ve burayı terk et.''

Görkem olaya müdahale edip kafenin sahibine yüklü miktarda para verince adam fazla üstelemedi. Kafedeki herkes izledikleri sahneden mennun bir şekilde ikisini de desteklerken yine Görkem'in yönlendirmesiyle dışarıya çıktılar. Lizzie o anda nasıl akıl edebildiyse ikisinin de çantasını almıştı.

Dışarı çıktıklarında Balım'ın bacakları titriyordu. Kendini yeni doğmuş bir tay gibi hissediyordu, çünkü her an ayakta durma kabiliyetini yitirip düşebilirdi. Kendine gelip karşısındaki insanlara baktığında Görkem ve Lizzie'nin açıkça sırıttığını, Emir'in ise hâlâ aynı sinirli gözlerle kendisine baktığını gördü. Ona yaklaşıp tam önünde durdu ve az önce içeride yaptığı gibi işaret parmağını delercesine göğsüne bastırdı.

''Seni... Seni... Piç kurusu!''

Emir duyduğu bu sözlerle gerginliğini üstünden atarken kahkahayla gülmeye başladı.

Onun bu haline şaşıran ve daha da öfkelenen Balım, bir yandan da sırıtan diğer iki kişiye bakıyordu. Emir neredeyse iki büklüm olmuş şekilde gülmeye devam ederken bir süre sonra sakinleşmeye başlamıştı. Balım'ın gözlerinden çıkan öfke kıvılcımlarını tam da yataktayken düşledi. Onu belinden tutup kendine yasladığında Balım bir süre direndi. Ama gücü kalmayınca nefes nefese, gözlerini delercesine gözlerine baktı.

''Az önce içerideki herkes senin bana ait olduğunu gördü peri kızı.''

Balım duyduğu son iki kelimeyle öfkesinden arınırken kuşatıldığı kollarda gevşedi. Az önce Emir ona ne demişti? Peri kızı mı? Daha önce böyle bir şey söylememişti ki! Şimdi Emir'in gözlerinde gördüğü sahiplenme, istek, arzu... Bütün bunlar neye işaretti? Yoksa... Yoksa Emir de mi ona aşık olmuştu? Tıpkı kendisinin ona aşık olduğu gibi! Kendini o kadar kaptırmıştı ki Emir'in sesiyle kendine geldi.

''Eminim gecenin sonunun yatakta biteceğini biliyorlardır.''

Balım anî bir hareketle kollarından sıyrıldı ve olanca gücüyle onu geriye doğru itti.

''Seni Allah'ın odunu!''

Arkasını döndüğü gibi cadde boyunca yürümeye başladı. Gözlerini yakan şeyin gözyaşları olduğunu kabul etmek istemiyordu. Lizzie arkasından gelip ona sarıldı ve yoldan bir taksi çevirdi.

''Ben bile yaptığının öküzlük olduğunu anladım.''

Emir gözden kaybolan taksinin ardından bakarken yerinden kımıldamamıştı. Hangi erkek peri kızı dediği kıza o kadar basit bir cümle kurabilirdi ki? Onu kırdığının farkındaydı, ama... Söylediği cümleyi geri alamazdı. Görkem'in, omzuna dokunmasıyla ona doğru döndü.

''Hadi abi, bu gece bitti.''

Tek kelime etmeden taksiye bindiğinde aklında sadece Balım vardı.

Lizzie arkadaşının hassas durumu nedeniyle bir şey söylememesi gerektiğinin farkındaydı. Onun için duşu hazırladı ve temiz çamaşırlarını yatağa bıraktı. Balım bornozuyla banyodan çıktıktan sonra yatağa oturdu. Lizzie yanına yaklaşıp elindeki havluyla saçlarını okşarcasına kurutmaya başladı. Yanaklarından süzlen yaşları gördüğünde havluyu bırakıp arkadaşının yüzünü kendisine çevirdi.

''Ağlama artık. Çok özür dilerim.''

''Sen niye özür diliyorsun ki?''

''Bu benim fikrimdi ve her şey benim yüzümden bu hale geldi.''

''Onun bir piç kurusu olması senin suçun değil.''

Balım ses tonu kırılganlığından sıyrılıp bir parça sertleşince Lizzie belli belirsiz güldü.

''Piç kurusu olduğu konusunda kesinlikle haklısın.''

''Yarın şu lanet dersi seçelim ve buradan defolup gidelim. Keşke dersi seçtikten hemen sonra gidebilseydik.''

Birden aklına bir şey gelmiş gibi heyecanla arkadaşına döndü.

''Mr. Evans'ın sabah okula yakın bir yerde konferansı vardı değil mi?''

''Evet, ama öğleden sonra okulda olacak. Hem saati de belli değil.''

''Mr. Evans bizi sever. Elimizdeki belgeyi imzalatmamız yeterli olacaktır. Oradan da okula geçer, belgeleri bırakırız. Tabi bavulları da yanımızda sürüklememiz gerekecek.''

''Olabilir.''

''O pislikten habersizce buradan gitmek büyük bir zevk olacak. Aynı gün içerisinde tek uçak olduğuna göre ertesi güne kadar beklemek zorunda kalacak.''

''Her geçen gün daha şeytani fikirlerle karşıma geliyorsun Balım Türker.''

''Ben giyineyim. Sonra da kıyafetleri yerleştiririz.''

****

Ertesi gün öğleden sonra başı çatlayarak uyandı Emir. O kadar sıkıntılıydı ki evdeki bütün biraları kafasına dikmişti. İşte şimdi akşamdan kalma olmuştu. Etrafa baktığında boş bira kutularını gördü. Hayatı boyunca hiç dağınık biri olmamıştı ve şimdi evin şu haline bakınca kendini berduşlar gibi hissediyordu.

''Al şunu iç. Kendine gelirsin.''

Emir suratının önüne tutulan kahveyi görünce alıp kafasına dikti. Acımsı tadı nedeniyle yüzünü buruşturmuştu.

''Bunda şeker yok.''

''Evet yok. Seni ancak ayıltır.''

''Balım'dan haberin var mı?''

''Hayır. Zaten ben de yeni kendime gelebildim. Ayrıca evimi çöplüğe çevirmişsin.''

''Temizlik parasını veririm. Şimdi kapıya dayansam sakinleşmiş midir?''

''Aman abi sakın! Dün az kalsın cinayet işleyecektiniz. Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Ayrıca Balım'ı bir parça tanıyorsam en az bir yirmi dört saat geçmeli aradan. Bir kere okulundan biri kapıda yatmıştı. Kıyamet kopmuştu o gün. Balım'ı ilk kez o zaman o kadar sinirli görmüştüm. Tabi bir de dün gece.''

Emir onun vahşi halini dinlerken dudaklarında bir tebessüm belirmişti. Kimseye taviz vermeyen, savaşçı bir amazondu o. Görkem'in dediği gibi bir süre Balım'ın yanına yaklaşmasa iyi ederdi.

''Oğlum git bir duş al ya. Fena kokuyorsun.''

Emir burnunu gömleğinin yakasına götürüp kokladı. Hakikaten fena halde içki kokuyordu. Duşu açıp bir süre altında öylece bekledi. Gözleri kapalıyken Balım'ın dün geceki görüntüsü geldi aklına. O küçük parmağını göğsüne dayamış, kendisine meydan okuyan görüntüsü. Şimdiye kadar kimse ona piç kurusu dememişti ve Balım'ın ağzından çıkarken bile tuhaf bir şekilde seksi durmuştu. Boğuk bir şekilde gülerek duş jelini aldı ve üstüne sinmiş bira kokusundan kurtulmaya çalıştı.

Duştan çıktıktan sonra televizyonu açmış, aslanların olduğu bir belgesel yakalamıştı. Görkem birkaç işi olduğu için dışarı çıkmıştı. Zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmemişti. Dürtüldüğünü fark edince gözlerini araladı.

''Telefonun çaldı az önce.''

Emir yattığı yerde gerindikten sonra doğruldu.

''Saat kaç?'

''Sekiz.''

Emir telefonu alıp arayana baktı. Erdem aramıştı. Ne olmuştu acaba? Arama tuşuna basıp bekledi.

''Sen iyi alıştın Londra'ya.''

''Selam. Duymamışım.''

''Uçağa atla gel. Yarına önemli bir toplantı koydu büyük patronlar.''

''Henüz biletimi almadım.''

''O zaman bak hemen uçaklara. Sonra yer bulamazsan sıkıntı olur. Bu toplantı önemli.''

''Tamam bakarım.''

''Ha bu arada; normalde yarın akşam seninle basket maçı yapacaktık ya, işte onu başka bir güne erteleyelim. Lizzie'yi yemeğe çıkaracağım.''

Emir Lizzie'nin adını duyunca uyuşukluğundan kurtuldu. Yarın akşam Lizzie'yle yemek yemesinin imkânı yoktu ki!

''İyi de onlar Amerika'da değiller mi?''

''Dönüyorlar.''

''Anlamadım?''

''Uçaktalar oğlum, nesini anlamadın?''

Emir oturduğu yerden kalkıp elini saçlarının arasından geçirdi.

''Erdem kapatmam lazım.''

''İyi bakalım. Bir an önce kaldır kıçını.''

Telefonu kapatıp hışımla dairenin kapısını açıp karşı daireye gitti. Bir yandan zile basıyor, bir yandan kapıyı yumrukluyordu.

''Balım!''

O sırada Görkem kapıya gelmiş Emir'e bakıyordu.

''Ne oldu ya? Oğlum niye yumrukluyorsun kapıyı?''

Emir ona cevap vermeden birkaç kez daha yumrukladı kapıyı. Sinirle cebinden geri çıkardığı telefonunun ekranını açıp hızlı arama tuşuna bastı. Ama Balım'ın telefonu kapalıydı. Küfredip saatine baktı ve bu sefer daha beter bir küfür savurdu. Los Angeles-İstanbul uçağı günde sadece tek sefer düzenliyordu ve o da şu an havadaydı. Öfkeyle geri dönüp eve girdi. Bir aşağı bir yukarı yürürken küçücük kızın kendisiyle bir kez daha oynadığını düşünüp daha fazla öfkelendi.

Görkem tam ne olduğunu tekrar soracaktı ki kapı çalınca vazgeçti. Apartman görevlisi çöpleri almaya gelmişti.

''Hey Joseph, ne var ne yok?''

''Yemek artıkları, boş bira kutuları ve bunun gibi şeyler.''

Görkem sırıtıp kapının kenarında hazırda bekleyen çöpü ona verdi ve kapıyı kapattı. Salona geri döndüğünde Emir'i bıraktığı gibi buldu.

''Deli dana sezonunu ne zaman kapatacaksın?''

''Ne?''

''Dönüp durmayı kes ve ne olduğunu anlat diyorum.''

''Balım gitmiş.''

''Nereye gitmiş?''

''Nereye olacak, İstanbul'a tabi ki!''

''İyi de yarın değil miydi uçakları?''

''Öyleydi! Dün geceki olaydan sonra ciddi şekilde kızmış olmalı.''

''Kızmak mı? Abi çok iyimsersin.''

''Kapa çeneni Görkem! Yarınki uçağı beklemek zorundayım.''

Görkem omuz silkip mutfağa geçti ve yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyuldu. Emir ise bir türlü sakinleşemiyordu. Tamam! Gerçekten piç kurusu gibi davranmıştı. Ama Balım onu dengesizleştiriyordu. O normalde kıskanç bir erkek değildi ki? Kadınların nasıl giyindikleriyle ilgilenmezdi. İsterlerse iç çamaşırlarıyla sokağa çıksınlar, umrunda bile olmazdı. Ama Balım öyle değildi. Balım onundu! Ona sadece kendisi bakabilir, kendisi dokunabilir ve kıyafetlerinin içinde neler sakladığını sadece kendisi bilebilirdi. Amerika'da olmuş olmaları bu gerçeği değiştirmiyordu. Acaba uçağa binerken ne giymişti? Yine o hiçbir tarafını kapatmayan kumaş parçalarından mı giymişti? Kaç erkek dönüp bakmış, gözleriyle taciz etmiş ve soymuştu? Lanet olsun! Burada eli kolu bağlı bir şekilde kafayı yiyecekti. Her geçen dakika Balım'ı ondan biraz daha uzaklaştırıyordu ve o şu an salonda volta atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ama yarın İstanbul'a döndüğünde... Bu işi kökten çözecekti. Böyle kendini kısıtlayıp yaşamak istemiyordu. Bundan sonra Balım onun hayatında olacaktı. Nasıl olduğunun

bir önemi yoktu. İster sevgili gibi, ister seks partneri gibi. Erdem'e de hesap vermek zorunda değildi. Nasılsa Balım her şekilde kollarında eriyordu. Onu ikna etmesi hiç de zor olmayacaktı. Onu yatağına alacak ve bu lanet olası duruma bir son verecekti. Bir günü bile boş geçirmeyecek, onu yatağından çıkarmayacaktı.

Bu düşüncelerle biraz sakinleşip koltuğa oturdu. Önünde beklemesi gereken koca bir gün olsa da sonunda bitecekti. O uçağa binecek ve Balım'la yine aynı şehrin havasını soluyacaktı.

13.BÖLÜM

Balım son birkaç haftada Los Angeles-İstanbul arasında mekik dokumaktan zaman kavramını yitirmişti. Bedeni o kadar yorgun düşmüştü ki günlerce uyumak istiyordu. Bütün bunlara bir de dengesiz Emir Bey'in davranışları eklenince iflas ettiği söylenebilirdi.

Yataktan resmen sürünerek çıkmıştı. Çok uyumak da dengesini bozuyordu ve sonunda uyuşmuş hissediyordu. Saat kaçtı acaba? Gözlerini ovarak süklüm püklüm halde aşağıya inip salona girdi. Herkesin koltuklarda oturduğunu görünce gidip babasının yanına geçti ve ona sarılarak başını göğsüne koydu.

''Benim minik prensesim uyandı demek? Gerçi yine uyuyor ama olsun.''

''Hııı...''

''Kızım madem uyuyacaksın niye geldin? Git yat.''

''Abime çenesini kapatmasını söyler misin babacım?''

''Erdem kapa çeneni.''

''Hayatımda böylesine bir kayırma görmedim. İyi ki annem var.''

Melek Hanım gülen gözlerle kocasını ve çocuklarını izliyordu. Gözü Lizzie'ye takıldığında onun da gülümsediğini fark etti. Her ne kadar herkes ilişkilerini biliyor olsa da, Lizzie hâlâ aile içinde elinden geldiğince Erdem'e mesafeli duruyordu.

''Cheesecake var mı?''

''Kızım aç karınla tatlı mı yenir?''

''Ben yerim.''

''Melek sen bu kıza hamileyken anormal bir şey mi yedin veya anormal bir şeye mi baktın anlamadım ki.''

''Sen bu hayatta kızım ve oğlum kadar normal birilerini gördün mü hayatım?''

''Anne senin şu sakin ve oturtan gollerine bayılıyorum.''

''Huyum kurusun.''

Turgut Bey yine alt edilmiş olmaktan rahatsız bir şekilde suratını astı. Ne yaparsa yapsın hep gol yiyordu ve bu da huysuzlanmasına neden oluyordu.

Erdem Lizzie'ye dönüp aşk dolu gözlerle ona baktı.

''Yarın havuza gidelim mi? Geçen sefer sizin alışveriş merakınızdan gidememiştik.''

''Bir de sinema.''

Balım babasının kolunun altından gözlerini açmadan lafa karışmıştı.

''Tamam gidelim.''

''Gidin tabi. Gençsiniz kızım siz. Evde oturmayın.''

''Bu böyle uyumaya devam ederse uykuda kalır.''

Balım hiç üstüne alınmadan düzenli soluklar eşliğinde uykusuna devam ederken yarın giyeceği bikiniyi düşünüyordu. O odun Emir'in gelme ihtimali yüksekti ve hazır abisi yanlarındayken o kabadayı hallerini gösteremeyecekti. Uykusunda gülümsedi. O sırada Melek Hanım kızının yüzündeki gülümsemeyi gördü ve sebebini merak etti.

Sabah tam da tahmin ettikleri gibi Balım horul horul uyuyordu. Lizzie'nin çabalarıyla kalkıp soğuk bir duş almış ve bu sayede bir parça kendine gelebilmişti. Suada'da uğraşmamak için bikinisini giyip üstüne de askılı kırmızı elbisesini geçirmişti.

Çantasını alıp çıktığında Lizzie ile karşılaştı. İkisi aşağıya ineceklerken Erdem de odasından çıktı.

''Emir'i unuttuk ya.''

Balım arkasını dönüp yüzünü buruştururken aynı anda nasıl olup da heyecanlandığını

anlamıyordu. Daha iki gün önce Los Angeles'ta bir kafede onu herkese rezil ettiği yetmiyormuş gibi bir de öküzce laflar etmiş, onu ağlatmıştı. Gerçi onu arkasında ikinci kez bırakıp gittiği için bir parça tatmin olmuştu içinde. Şimdi kesin bu fırsatı değerlendirip gelecekti ve Balım bugün onu bozguna uğratmak için elinden geleni yapacaktı.

****

''En son geçen sene gelmiştik değil mi abi?''

''Evet bitanem. İyi iş çıkarmışlar burada. Geçen sene bu kadar gösterişli değildi burası.''

Lizzie'yi elinden tutup bara yönlendirdi. Onu oturttuktan sonra saçlarına bir öpücük bıraktı ve geri çekildiğinde Lizzie'nin yüzünde oluşan kızarıklığa hayranlıkla baktı.

''Çok güzelsin.''

''Beni tahrik etme.''

Lizzie'nin hafifçe kısılmış sesiyle söylediği söze ve tutkuyla koyulaşmış mavi gözlerine baktığında ona iyice yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

''Bu hakkımı eve saklıyorum.''

Lizzie'nin heyecanı gözlerinden okunuyordu ve Erdem o an havuz keyfini başlamadan bitirip eve gitmenin ihtimallerini kafasında tartıyordu. Balım meyve suyunu yudumlarken etrafı seyretmeyi ihmal etmiyordu. Beyaz çerçeveli gözlükleriyle çok hoş görünüyordu ve birçok erkeğin dönüp kendisine baktıklarının farkındaydı. Dudaklarında kontrol altında tutmaya çalıştığı gülüşle çaktırmadan giriş kısmına doğru bakıyordu. Onu gördüğünde az önce aldığı yudumu az kalsın püskürtecekti. Emir bej rengi, dizlerine kadar inen bir şort ve kaslarını olduğunu gibi belli eden beyaz bir tişört giymişti. Gözündeki siyah gözlükleri ve dağınık gür siyah saçlarıyla adetâ bir seks sembolü gibi kendilerine doğru ilerliyordu. Göz ucuyla baktığında, neyse ki gözünde camları yeterince siyah gözlükleri vardı, birbirinden seksi bikinili kızların, kendisine ait olan erkeğe baktıklarını görmek yutkunmasına neden oldu. Tabi ki damarlarındaki hızlı kıskançlık akışını da unutmamak gerekirdi.

Emir daha içeri girdiği ilk anda onu görmüştü. Kırmızı seksi elbisesi ve beyaz çerçeveli gözlükleriyle eski yılların modasını yansıtıyordu. Gür saçları dalgalar halinde sırtına,

omuzlarına ve göğüslerinin üstüne düşmüştü. Tam anlamıyla iştah açıcı bir görüntü sergiliyordu. Göz ucuyla etrafına baktığında onun erkeklerin göz hapsinde olmasından hiç hoşlanmamıştı. Üstelik Erdem yanında olmasına rağmen bunun farkında bile değildi.

Kaygısızca yaklaşıp Erdem'in tarafına geçti. Balım es geçilmiş olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Odun herif yaptığı şeyi telafi etmek ve özür dilemek gibi bir gayrette bulunmadığı gibi neredeyse onu yok sayarak abisinin olduğu tarafa geçmişti. Madem Emir Bey kendisiyle ilgilenmiyordu, o zaman ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecekti.

''Ya sana da son dakika haber verdim, kusura bakma.''

''Önemli değil. Neyse ki bizim hazırlığımız bayanlarınki kadar uzun sürmüyor.''

Balım hiç üstüne alınmayarak meyve suyunu içiyor ve etrafına bakıyordu.

''Hadi havuza girelim.''

Erdem'in hareketlenmesiyle kendilerine ayrılmış olan şezlonglara ilerlediler. Lizzie çantasını bırakıp üstündeki elbiseyi çıkarınca Erdem ciddi anlamda kaşlarını çattı ve hemen önüne geçerek onu başka erkeklerin görüş açısından çıkardı.

''Lizzie bu ne?''

Lizzie anlamayarak Erdem'e baktı.

''Ne ne?''

''Daha kapalı bir şey yok muydu?''

Lizzie duyduklarından hoşnut bir şekilde Erdem'e sokulup tişörtünün yakasındaki olmayan tozu silkeledi.

''Yakışmamış mı?''

Erdem gözleri koyulaşarak onu baştan aşağı süzdü. Geçtiği her bölgede biraz daha tahrik olurken Lizzie'nin kalp atışları da hızlanmıştı.

''Yakışmış. Ama sadece ben görseydim çok daha iyi olacaktı.''

''Herkes kendi halinde zaten. Bana bakan yok. Sakin ol.''

''Herkesten bana ne? Sakin olamıyorum.''

Onlar aralarında fısıldaşırken Balım önce gözlüğünü çantasına koymuş, sanki Emir orada hiç yokmuş gibi ona arkasını dönerek elbisesini başının üstünden geçirerek çıkarmıştı. Erdem arkası dönük olduğu için henüz kardeşinin aslında üstünde hiç olmayan bikinisini görmemişti. Ama Emir görmüştü. Nefes alış verişleri hızlanmış, solukları düzensizleşmişti. Onu daha ne kadar çıplak görebilirdi bilmiyordu. Bikinisinin altı poposunun ancak yarısını kapatıyordu ve kenarları incecik iplerle bağlıydı. Balım kendisine doğru dönüp, tabi ki o yokmuş gibi davranmaya devam ediyordu, çantasına eğilerek içinden güneş kremini çıkartırken göğüs çatalı olduğu gibi görünmüştü. Emir bu manzaraya biraz daha bakarsa kesinlikle katil olacaktı.

Balım şezlonga serdiği havlusunun üstüne uzanıp kremini sürmeye başladı. Emir hayatında ilk kez bir güneş kremi olmayı diledi. Beyaz sıvı sütun gibi bacaklarda kayıp giderken Emir hayatının en zor anlarını yaşıyordu. Balım'ın eli bacaklarının üst kısmına çıkıp kasıklarına yönelince bu manzaraya daha fazla tahammül edemedi ve arkasını dönerek tişörtünü ve şortunu çıkarmaya başladı. Fena halde sıcaklamıştı ve birkaç saniye nefes alması gerekiyordu.

Balım ise o arkasını döndüğü anda gözlerini ona dikmiş, onun soyunurken ne kadar kışkırtıcı ve seksi bir hale bürünmesini izliyordu. Farkında olmadan dudaklarını yaladı. Sırtındaki kaslar o hareket ettikçe oynuyor, Balım'da onlara dokunma isteği yaratıyordu. Emir tam ona dönecekken kremini sürmeye devam etti. O sırada Erdem Lizzie'nin önünden çekilmek zorunda kalınca kardeşine döndüğünde az önceki siniri tekrar kendini göstermişti.

''Balım!''

Balım şaşkınlıkla başını yaptığı işten kaldırıp abisine baktı.

''Efendim abi?''

''Ya siz beni katil mi edeceksiniz? Kumaş mı kalmadı da bu avuç kadar şeyleri giydiniz? Hangi birinize göz kulak olacağım ben?''

Balım kendini tutamayıp kahkaha atınca yakınlarında bulunan bir grup erkek de dönüp Balım'a bakmıştı. O an o kadar seksi görünüyordu ki, Emir havadaki elektriği hissedip gruba baktı. Tüm gün boyunca çenesini sıkmaya devam ederse yüksek ihtimalle ağzında diş kalmayacaktı.

''Abicim dışarıda dolaşırken giymiyorum herhalde. Havuzdayız, eğer unuttuysan hatırlatayım.''

''Az önceki elbiseyi giy üstüne.''

''Yok artık! Hem sen bana laf söyleyeceğine sevgiline bak. Onun da benden aşağı kalır yanı yok.''

Lizzie zaten zor sakinleştirmişti Erdem'i. Şimdi Balım üstüne tuz biber ekiyordu.

''Allah'ın sen bana sabır ver.''

''Erdem hadi havuza girelim.''

Lizzie koluna dokunup dikkatini dağıtmaya çalıştı. Erdem son bir kez kardeşine bakıp asık suratla Lizzie'yi takip etti. Balım onlar uzaklaşırken yutkunmamak için kendini zor tuttu. Emir'le baş başa kalmışlardı ve ne yapacağını bilmiyordu. Dikkatini dağıtabilmek için vücuduna krem sürme işine geri döndü. Kaşlarını çatarken büyük bir ciddiyetle kremi bacaklarına ve kollarına yediriyor, oradan göbek ve göğüs kısmına geçiyordu.

Emir ayakta ve elleri belinde yutkunarak bu manzarayı seyrediyordu. Aklı hâlâ kremin yerinde olmaktaydı ve Balım kışkırtıcı hareketlerle vücudunu ovarken dudaklarını ve dilini o bölgelerde hayal etti. Balım uzanabildiği kadar sırtına sürmeye çalışıyordu kremi, ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Emir homurdanarak şezlonga oturdu ve kremi elinden aldı. Balım şaşkınlıkla bir ona bir de elinden alınan kreme bakıyordu.

''Arkanı dön.''

''Pardon?''

''Kremi sırtına süremiyorsun.''

''Yani?''

''Yanisi ben süreceğim işte.''

''Senden böyle bir şey istemedim.''

''Evet sen istemedin, ama ben bu işe gönüllüyüm.''

''Ver şu kremi!''

''Dön arkanı.''

Balım sinirlense de kendini sakinleştirmek için uğraştı. Ya sabır diyerek arkasını döndü. Emir eline döktüğü bir miktar kremi omuzlarına sürüp yavaş hareketlerle yedirmeye başladı. Balım bedeni gerilip tepki vermeye başladığı an dudaklarını sıktı. Adi herif fena okşuyordu ve inlememek için kendini zor tutuyordu. Emir ellerini daha aşağılara indirip kalçasına yaklaşıyor, ama fazla sürmeden tekrar yukarıya çıkıyordu. Orta kısımdan

yanlara doğru gelince göğsüne yaklaştı ve krem sürme bahanesiyle kenarını okşamaya başladı. Balım gözlerini kapatıp dudaklarını ısırmaya devam ederken başı istemsizce geriye düştü. Emir yaklaşıp vücudunu ona doğru eğdiğinde sırtındaki temasla kendini ona yaslayan Balım neredeyse arkasını dönüp Emir'in dudaklarına yapışacaktı.

Emir yaptığı işin yanı sıra göz ucuyla Erdem'i izliyordu. Neyse ki Lizzie'yle fazlasıyla meşguldü ve ters tarafta oldukları için kendilerini görmesine imkân yoktu.

Elini göğüs kısmından çekip öne doğru kaydırdı. Bir müddet göbeğini okşayıp kasıklarına geldi ve orta parmağını ince kumaş parçasının kenarından geçirip Balım'ın sıcaklığına dokundu. Balım bu temasla kendini Emir'e iyice yasladı ve inlemeyle karışık sesli bir soluk çekti ciğerlerine.

''Bilerek mi giydin bu bikiniyi?''

Balım'ın konuşacak hali bir yana, gözünü açacak hali bile yoktu. Emir'in dudakları ufak temaslarla boynunda gezinirken parmağıyla araştırmasına devam ediyordu. Balım ise halka açık bir yerde, üstelik abisine yakalanma riskleri oldukça yüksekken nasıl bu kadar rahat olabildiğini kendisi de bilmiyordu.

''Şu lanet olasıca ipleri çözmek ve bütün parmaklarımı içine sokmak istiyorum. Tüm ıslaklığını elimde hissetmek ve kulağımda çığlıklarını duymak istiyorum.''

Balım ürperiyordu. Balım aklını kaybetmek üzereydi. Bilerek ve isteyerek kendini Emir'in parmağına doğru itiyor, onu içine aldığı anda sıkarak orada tutmak istiyordu. Gözleri yarı açık vaziyette Emir'e döndü ve nefesi onun nefesine karıştı.

''Sabrını sınamak o kadar hoşuma gidiyor ki, çözüleceğin zamanı dört gözle bekliyorum.''

Emir parmağını çektiği anda dudaklarından dökülen itiraz mırıltısına engel olamadı. Fena halde tahrik olmuştu ve bacaklarını birbirine bastırarak acısını azaltmaya çalışıyordu. Emir hiç beklemediği bir anda, saniyeler önce sıcaklığına dokunduğu parmağını ağzına sokup iştahla emerken Balım'ın gözleri kocaman olmuştu. Bu... Bu da neydi? Daha ne kadar titreyebilirdi bilmiyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp içinden ona kadar saymak ve bu işkenceden kurtulmak istiyordu.

''Bu henüz başlangıç. Seni tükettiğimde o halini sana göstereceğim. İnan bana, daha fazlası için yalvaracaksın.''

Geri çekilip sol elinde tutmuş olduğu kremi ona geri verdi ve hiçbir şey olmamış gibi kendi şezlonguna geçip uzandı. Balım ağzı açık bir halde ona bakıyordu. Ne kadar

çabalarsa çabalasın, köşeye sıkıştırmaya çalışsın, Balım bu adamı alt edemezdi. Bunu artık çok iyi anlamıştı. Zaten ona aşık olarak tüm kozları onun eline vermişti. Önüne dönüp denize doğru baktı. Bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordu.

Lizzie ve Balım güneşlenirken erkekler de havuzda vakit geçiriyorlardı. Balım hâlâ yaşadıklarının etkisinde, kafası karışık bir halde elindeki kitaba bakıyordu boş gözlerle. Lizzie ondaki durgunluğun farkındaydı. İkisi havuzda vakit geçirirken onların arasında bir şeyler geçtiği çok belli oluyordu. Balım genelde etrafında Emir varken patlamaya hazır bir bomba gibi tetikte beklerdi. Ama şu an fazla sessiz ve düşünceliydi.

''Ne oldu?''

Lizzie arkadaşına doğru dönüp başını koluna yaslamıştı. Onun kendisine ilk anda boş gözlerle baktığını görse de sessizce bekledi. Balım elindeki bir türlü okuyamadığı kitabı kenara bıraktı.

''Ne yapacağımı bilmiyorum. En başından beri arada var olan bu engeller artık beni yormaya başladı. Aslında yormaktan ziyade her geçen gün aklım daha da karışıyor. Benden hoşlandığını, beni istediğini biliyorum. Bazen o kadar yoğun bakıyor ki, bu beni sadece bedenen istemediğini gösteriyor. Ama bazen sıradan bir erkeğin sıradan bir kıza bakışını yakalıyorum. Tek derdi seks olan, keyfini sürüp sonrasında arkasına bakmadan gidecek olan bir erkek. Ona karşı dik durmaya çalışıyorum. Eğer benim ona hissettiklerimi o bana hissetmiyorsa ona karşı yenilirim ve bunu hiç istemiyorum.''

''Erkeklerle ilgili fazla tecrübem yok; ama Emir her ne kadar umursamaz davranıyor gibi görünse de sana karşı fazlasıyla korumacı. Sana olan bakışları sahiplenici. Bu sadece 'bu kız benim' mantığı değil. Daha derin bir şeyler görüyorum bakışlarında. Ama bahse girerim kendisi bile bunun farkında değil. Erkekler genellikle kör olurlar.''

Balım başını çevirip havuzda yarış yapan erkeklere baktı. Birçok kadın özellikle dönüp ikisini izliyordu. Ama ikisinin umrunda bile değildi. Bu onu rahatlatmalı mıydı bilmiyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki abisinin kendisine seslendiğini sonradan fark etti.

''Bir şey mi dedin abi?''

''İyi misin dedim. Rengin solmuş gibi.''

''Yok canım. Hava sıcak ya, rahatsız etti biraz. Ben havuza gireyim en iyisi.''

Balım plaj terliklerini ayağıyla şezlongun kenarına itip iki erkeğin yanından bir kuğu

gibi süzülerek geçti. İki erkek de birbirlerinden habersiz Balım'ın hiçbir tarafını kapatamayan bikinisine baıyordu sıkıntıyla.

''Yanınızda mayo falan yok mu?''

''Erdem yine mi? Havuzdayız farkında mısın?''

''Farkındayım. Ama Allah aşkına ikiniz de neredeyse çıplaksınız ve buna daha ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum.''

Lizzie gülümseyerek kalktı ve Erdem'in boynuna küçük bir öpücük bıraktı. Bu küçücük temas bile Erdem'i gevşetmeye yetmişti. Onu elinden tutup yanına oturttu ve aklını dağıtacak şeylerden bahsetmeye başladı.

Emir ise hâlâ çatık kaşlarla Balım'ı izliyordu. Bir su perisi gibi zarif kulaçlar atıyor, suya daldığında kalçalarının suyun üstünde kaldığı o birkaç saniyede gözlerini ondan alamıyordu. Kararlı bir hareketle havuza doğru yürüdü ve hiç beklemeden kendini suya bıraktı. Havuzdaki anî dalgalanmaya arkasını dönen Balım onu gördüğünde ister istemez büyük bir heyecan dalgasıyla yıkandı. Derin nefesler alıp sakin kalmaya çalıştı. Emir birkaç saniyede yanına gelmişti.

''Bir daha az önceki gibi dalma.''

''Anlamadım?''

''Kalçaların olduğu gibi görünüyordu ve bunu gören tek kişi ben değildim.''

Emir'in gözlerinden neredeyse ateş çıkıyordu. Onu böyle herkese göstermek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ne olduğunu bilmediği bu yeni duygudan da nefret ediyordu. Balım da en az kendisi kadar öfkeyle bakıyordu. Bu şekilde karşılık vermek Balım'a iyi geliyordu; çünkü aksi takdirde bütün ipleri onun ellerine bırakacaktı. Elinde bir tek aşkı vardı ve onu da ayaklar altına alamazdı.

''Vücudumun hiçbir uzvu seni ilgilendirmez.''

''İlgilendirir lanet olsun! Sana bana ait olduğunu daha kaç kere söylemem gerekecek?''

''Gerçekten komiksin. Böyle üstünlük taslayıp ahkâm kesiyorsun, ama abimin karşısında kuzu gibi oluyorsun. Ne biçim bir erkeklikse sendeki!''

Emir duyduğu bu ithamlardan sonra Balım'ın kolunu sertçe çekip onu kendine yaklaştırdı.

''Benim sabrımı sınama Balım. İstersem seni alırım. Bunu o kafana sok.''

''İstemediğinin farkındayım. Sen ancak Cansu gibileri istersin.''

Emir konunun Cansu'ya nasıl geldiğini anlamakta zorlandı.

''Sen neden bahsediyorsun?''

''Arkana dönersen anlarsın.''

Onun başka bir şey söylemesine izin vermeden uzun kulaçlarla uzaklaşmaya başladı. Emir arkasından bakarken hâlâ arkasına dönmemişti, çünkü gözleri sadece Balım'ı görüyordu.

''Emir! Seni burada görmek ne güzel! Beraber bir yarışa ne dersin?''

Emir bakışlarını Balım'dan ayırmadan olduğu yerde duruyordu. Kulağını tırmalayan sese aldırış ettiği yoktu. Her geçen gün Balım'ın gözünde daha beter batıyordu ve bunu düzeltebilecek bir şey yapamıyor olmak fazlasıyla canını sıkıyordu.

Balım ağlamamak için direnirken dudaklarını sıkıyordu. Havlusunu alıp kurulandıktan sonra çantasını toplamaya başladı.

''Bitanem ne yapıyorsun?''

''Eve gidiyorum abi. Güneş çok yordu. Gidip biraz yatacağım.''

''Biz de gelelim o zaman.''

Lizzie bunu söylerken yerinden kalkmış ve çantasına uzanmıştı.

''Hayır Lizzie. Siz baş başa vakit geçirin. Hem ben zaten eve gidip uyuyacağım. Benimle gelip ne yapacaksınız ki?''

''O zaman bekle de şoförü arayayım.''

''Gerek yok abicim. Uzak mesafe değil zaten. Taksiye atlar giderim.''

''Gider gitmez ara beni. Merak ederim.''

''Tamam.''

Balım abisinin yanağına öpücük bırakıp Lizzie'ye de el sallayarak barın yanından geçti. Orada biraz daha kalırsa nefessizlikten boğulacaktı. Tam gözlüğünü takacakken birine çarptı ve dengesini kaybetti. Fazla hasar görmeden düşmeyi dilerken iki güçlü el belinden tuttu ve onu kendine çekti. Balım korku nedeniyle nefes nefese kalmıştı. Kendisini tutan kollara sıkı sıkı sarıldığını fark etti. Tam yüzünün önünde kendisine

gülümseyerek bakan bir çift siyah göz gördü. Siyah göz çok nadir olurdu ve Balım emin olmak istercesine karşısındaki adamın gözlerine bakıyordu.

''İyi misiniz?''

Adamın sesiyle kendine gelip geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı. Bikinisi hâlâ ıslaktı ve az önce adama yapıştığı için adamın tişörtünü de ıslatmıştı. Bunu fark edince utanarak gözlerini kaçırdı.

''Özür dilerim. Üstünüzü batırdım.''

''Önemli değil. Kurur birazdan.''

Balım ne söyleyeceğini bilemeden kolundan sarkmış olan çantayı düzeltmekle uğraştı. O sırada adam da önünde eğilmiş, az önce düşen gözlüğünü eline almıştı.

''Sanırım yeni bir taneye ihtiyacınız olacak.''

''Önemi yok.''

''Ben Berke.''

Balım kendisine uzatılan ele baktı. Sonra fazla bekletmiş olacak ki o da elini uzattı karşısındaki adama.

''Ben de Balım.''

''Çok memnun oldum. Buraya ilk kez mi geliyorsun?''

''En son geçen sene gelmiştim.''

''Peki tekrar gelecek misin?''

Balım onun gözlerindeki yoğunluğun farkındaydı. Kaba olmamak için elinden geldiğince nazik cevaplar vermeye çalışıyordu. Bir an önce sohbeti bitirip eve gitmek istediği bir gerçekti. Tam cevap verecekken arkasındaki buz gibi sesle olduğu yerde irkildi.

''Buradan pek hoşlanmadı. Dolayısıyla gelmeyecek.''

****

Emir kısa sürede Cansu'dan kurtulup havuzdan çıkmıştı. Balım'ı göremeyince Lizzie'ye soran gözlerle baktı.

''Balım kendini iyi hissetmiyormuş. O yüzden eve döndü. Yani iki yakışıklı ve centilmen erkekle kaldım.''

Gülümseyerek ve Erdem'e bakarak söylemişti. Erdem elini alıp dudaklarına götürmüş, aşkla gözlerine bakmıştı. Onları kendi haline bıraktı ve havlusunu alıp kurulanırken ayağına geçirdiği terliklerle girişe doğru yürümeye başladı. Mekânın girişinde gördüğü manzarayla bütün siniri tepesine çıktı. Balım'ın koluna dokunan o eli kökünden kesmek için vahşice bir istek duydu. Hızlı adımlarla gidip Balım'ın arkasında durdu ve buz gibi bir sesle konuştu.

''Buradan pek hoşlanmadı. Dolayısıyla gelmeyecek.''

Meydan okuyan gözlerini rakibinden ayırmıyordu. Berke de aynı çatık kaşlarla Emir'e bakıyordu. Balım aradaki negatif elektrikten hiç hoşlanmamıştı.

''Neyse. Tanıştığımıza memnun oldum.''

Elini tekrar uzatacakken Emir bileğinden tutunca şaşkınlıkla karışık kızgınlıkla ona döndü.

''Bekle. Seni ben bırakırım.'

''Gerek yok. Taksiye bineceğim.''

''Emir'le tanıştığınızı bilmiyordum.''

''Bilmemen gayet normal.''

Sonra Balım'a dönüp devam etti.

''Burada bekle.''

Balım'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlı adımlarla geldiği tarafa yöneldi.

''Nereden tanışıyorsunuz?''

''Abimin arkadaşı.''

''Abin?''

''Erdem.''

''Sen Erdem'in kardeşi misin?''

''Evet. Eee.. Gerçekten gitmeliyim. Hoşçakal.''

''Seni bir daha ne zaman görebilirim?''

Balım bu durumdan hiç hoşnut olmamıştı ama nezaketi elden bırakmadı.

''Bilmiyorum. Yakında okula dönmem gerekecek.''

Hafifçe gülümseyip lanet kapıdan çıktı. Fazla beklemesine gerek kalmadan gelen taksiye bindi ve tuttuğu nefesini bıraktı.

Berke onun arkasından bakarken sırıtıyordu. Kız çok tatlıydı ve kıvrımlı vücuduyla enfes görünüyordu. Etrafına bakarak havuz tarafına doğru yürüdü. Erdem'leri görünce vakit kaybetmeden yanlarına gitti. Emir'in hazır olduğunu görünce gülümsemeden edemedi.

''Boşuna acele etme. Balım gitti.''

Emir öfkeyle, karşısında sırıtıp duran adama baktı. Erdem onu fark ettiğinde ayağa kalkıp elini uzattı.

''Nasılsın Berke?''

''İyiyim, sen nasılsın?''

''Ben de iyiyim. Balım'la tanıştın mı?''

''Evet. Çıkarken bana çarptı.''

Emir şimdi suratını dağıtacaktı. Bir de pişkin pişkin gülüyordu. Etraftaki her erkek potansiyel tehlikeydi onun için. Balım'ı kimsenin görmesini istemiyordu. Kimse ona dokunmasın, onunla ilgili herhangi bir şey düşünmesin istiyordu.

Her şeyin üstüne Erdem bir de onu oturması için teşvik edince yapması gereken bir işi olduğunu hatırladığını ve gitmesini gerektiğini söyledi. Oradan ayrılırken aklı hâlâ Balım'daydı. Onu kendine almadan rahat etmeyecekti. Telefonunu çıkarıp onu aradı, ama ikinci çalışta meşgule düşünce sesi şekilde küfretti. Olaylar kontrolünden çıkıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

****

Koca bir hafta onu görmeden geçti. Sesini duyamıyor, hakkında doğru dürüst bilgi alamıyordu Erdem'den. Üstelik Balım aramalarına ve mesajlarına da cevap vermiyordu. Evine gitmediği sürece onu göremeyecekti. Şu lanet ortaklık bari bir işe yarasaydı. Niye sık sık bir araya gelmiyorlardı ki? Bir plan yapmalıydı hemen. Onu görmeden nefes alamıyordu. Ne hale gelmişti böyle? Bunun saf arzu olduğunu sanıyordu. Ama gecesi gündüzü, her saniyesi Balım olmuştu. O küçük peri kızı onu kendine tutsak etmişti. Onu görmediği zaman nefes alamıyordu; yediği hiçbir şey onu doyurmuyordu onu görmedikçe, ona dokunmadıkça, teninin tadını almadıkça... Neydi bu? Aşk mıydı? Ama ne olduğunu nereden bilecekti ki? Daha önce aşık olmamıştı. Aşk var mıydı ki? Sağlıklı düşünemiyordu artık.

Balım kısa bir süre sonra okula dönecekti. Ondan binlerce kilometre uzağa ve bir okyanus ötesine. Tam bir sene boyunca ondan ayrı, başka bir ülkede, başka insanların arasında olacaktı. O süreçte birisi onu fark edecek ve onu kendine isteyecekti. Onu Emir'den kopartacaktı. Kalbinin sızladığını fark etti. Sanki birisi onu oradan koparacakmış gibi bir histi. Hayır buna izin veremezdi. Hiçbir kuvvet Balım'ı ondan alamazdı. Artık o olmadan olmazdı. Hayatına eskisi gibi devam edemezdi. Bu mümkün değildi.

Kararlı bir hareketle aşağıya indi. Anne ve babası karşılıklı oturmuş sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. Esra Hanım oğlunu fark edince yüzünde daha belirgin bir gülüşle elini ona uzattı. Emir de gülümseyip annesinin yanına oturdu ve ona sarıldı.

''Emir Bey bu aralar kafanız dalgın.''

Babası dikkatli gözlerle oğluna bakıyordu. Eski halinden pek eser yok gibiydi. Aklı sürekli sanki tek bir şeye odaklıymış gibi ciddi görünüyordu.

''İşler yoğun baba. Onlara takıldım. Ya ne diyorum? Turgut amcaları da alıp dışarıda güzel bir yemek mi yesek? Ortak dediğin daha sık bir araya gelmeli.''

Selim Bey oğluna gülümseyerek elindeki kadehi masaya bıraktı.

''Güzel fikir. Esra bu işi sana bırakıyorum. Kadın eli değen şeylerden hep hoşlanmışımdır.''

''Merak etme hayatım. Güzel bir akşam geçireceğimizin garantisini veriyorum.''

Emir rahatladığını belli eder şekilde arkasına yaslandı. O sırada Selim Bey ve Esra Hanım ondaki değişikliği fark etmişlerdi.

Esra Hanım ertesi sabah Balım'ın annesini arayıp biraz sohbet etti. O akşam için

dışarıda rezervasyon yaptırdığını ve hep beraber bir yemek yemek istediklerini söyledi. Melek Hanım kabul etti etmesine, ama Emir aklına geldiği anda ister istemez gerildi. Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Kızı daha küçüktü ve henüz okula devam ederken aklının karışmasını istemiyordu. Gerçi Lizzie de küçüktü ama sonuçta Erdem doğru bir erkekti. Oysa ki Emir'den hiç emin değildi.

Akşamki yemekten kocasına bahsettikten sonra yukarıya kızların yanına çıktı. Gülüşmelerini duyunca o da gülümseyerek içeriye girdi.

''Bizim evde de hep kuş cıvıltıları var. Aman hep böyle olsun.''

''Annecim gel otur.''

Melek Hanım yatağa oturup kızını yanına çekti ve saçlarını öptü. Sonra bir anda az önceki gülüşü yerini hafif bir ciddiyete bıraktı.

''Bu akşam Esra'larla dışarıda yemek yiyeceğiz. Haber vermek istedim.''

Kızı kollarının arasındayken söylediklerileyle gerildiğini hissedince kaygısı daha da arttı. Emir'le aralarında bir şeyler olduğu çok açıktı.

''Nereye gideceğiz? Ona göre giyinelim.''

''Boğazdaki senin sevdiğin yere. Ben sizi yalnız bırakayım. Yedi buçuk civarlarında çıkarız evden.''

Melek Hanım gittikten sonra Lizzie'yle tekrar yalnız kaldılar. Balım kendini yatağa bırakıp gözlerini kapattı. Zaman geçiyor, ama hiçbir şey düzelmiyordu. Bir tek Emir'e olan aşkı sürekli artıyor, kalbine sığamadığı için nefes alamıyordu. Onun gibi birine neden aşık olduğunu anlamış değildi. Ama onu tanıdığından beri o mavi gözleri aklından gitmiyordu. O alev alev dokunuşları, bedenindeki izleri, onu heyecanlandıran bakışları... Artık kesinlikle emindi ki aklını kaçıracaktı. Keşke bunun bir tedavisi olabilseydi.

''Ne yapmayı düşünüyorsun?''

Balım gözlerini açıp bir süre tavanı seyretti. Sonra derin bir iç çekerek arkadaşına döndü.

''Kendimi önüne atmak istediğim gerçeği dışında ne yazık ki hiçbir şey.''

''Acaba böyle birbirinize güç gösterisinde bulunmak yerine daha mı sakin davransanız? Yani demek istediğim; sen mesela uysal davranmayı denesen belki o da aynı karşılığı

verecek.''

''Sakin davranırsam çözülürüm ve bunu hiç istemiyorum. Ben duygularımdan eminim Lizzie. Ona aşığım. Anlıyor musun? Her geçen gün daha beter kapılıyorum, bir girdabın içinde dönüp duruyorum. Karşısına çıkıp 'seviş benimle' dememek için kendimi zor tutuyorum. Sanki... Sanki onun olursam her şey daha kolay olacak, sanki o zaman beni sevecek ve belki de aşık olacakmış gibi... Kendimi her şeyi göze alacakmış gibi hissediyorum. Ama cesaret etmem için gözlerinde o ışığı görmem lazım.''

''Sana nasıl yardım edebileceğimi bilebilsem keşke. Seni böyle karşımda üzgün görmek beni de çok üzüyor. Hadi kalk. Akşam ne giyeceğiz, bir bakalım.''

Balım Lizzie'nin yönlendirmesiyle yarım saat kadar giysi dolabının önünde dikildi. Birkaç ay önce ailesini ziyarete geldiğinde, alışveriş yaparken görüp de aldığı inci rengindeki zarif elbiseyi giymeye karar verdi. V şeklinde dekoltesi olan, minik taşlardan oluşmuş askılı, belinden aşağıya doğru etekleri bollaşan ve dizlerinin üstünde biten bir elbiseydi. Elini kumaşa değdirince aklına Emir'in kendisine peri kızı demesi geldi.

''Kuaföre gitmek istemiyorum.''

''Saçlarını ben yapayım o halde. Ensende gevşek bir topuza ne dersin? Bu elbiseyle çok zarif durur.''

''Olur.''

****

Emir tam bir hafta sonra nihayet Balım'ı göreceği için fazlasıyla heyecanlıydı. Bu akşam onun için bir sürprizi vardı. Evet, Balım basit bir kız değildi; ama onun için yapacağı şeyi görünce etkileneceğinden de emindi. Kravatını bağlarken ellerinin titrediğine inanamıyordu. Bunu daha önce kimse için yapmamıştı ve tecrübesiz bir delikanlı gibi endişeliydi.

Arabayı Emir kullanırken babası yanında annesi de arkada oturuyordu. Fazla geçmeden restorana geldiklerinde derin bir nefes aldı. Anne ve babasının arkasından girdiğinde kendilerini masalarına yönlendiren restoran yetkilisini takip etti. Balım ve ailesi henüz gelmemişlerdi. Yaklaşık bir beş dakika sonra onu görünce nefesini tuttu. Balım için peri kızı demekle çok haklıydı, çünkü üzerindeki elbiseyle tam anlamıyla bir peri kızı olmuştu. O kadar narin, güzel ve saftı ki... Onu nasıl etraftaki tüm gözlerden

saklayacaktı? Nereye hapsedecekti? Kendi gördüğü güzellikleri başkalarına nasıl kapatacaktı? Kendini ona öylesine kaptırmıştı ki tüm ailenin masaya geldiğini ve birbirleriyle merhabalaştığını çok geç fark etti. Melek Hanım'la göz göze geldiğinde sadece bir baş selamından öteye gitmedi. Onu en son gördüğünden beri bir hayli zaman geçmişti. Sevecen bir şekilde bakmıyordu, ama en azından o günkü gibi de bakmıyordu. Belki de bu iyiye işaretti.

Siparişler verildikten sonra koyu bir sohbet başladı. Emir içkisini yudumlarken aslında içtiği şey Balım'dı. Onun o ürkek gözlerini çoğunlukla kaçırdığını görmek tuhaf bir şekilde hoşuna gidiyordu.

''İzninizle.''

Emir peçetesini masaya bırakıp kalkınca herkes ona döndü. Şu anda tam karşısında duran piyanoya doğru gidip yerine oturdu. Sağa döndüğünde masayı rahatça görebiliyordu. Balım'ın şaşkın gözlerle kendisine baktığını görünce gülümsedi. Parmaklarını tuşların üzerine koyup birkaç saniye boyunca sadece onları hissetti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve parmakları uzun zamandır dokunmadığı tuşlarla ve onlara hayat veren notalarla buluştu.

Balım nefesini tutmuş bir şekilde sadece Emir'e bakıyordu. Etrafındaki her şey yok olmuş; sadece o, kendisi ve piyano kalmıştı. Piyano çaldığını bilmiyordu. Aman Allah'ım şimdi kalp krizinden ölecekti! Tüy gibi dokunuşlar tuşların üzerinde kayarcasına can veriyordu notalara. Çok romantik, can yakan ve kalbini ateşlere atan bir an yaşıyordu. Onun için... Kendisi için çalıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama hissediyordu. Doğru olan buydu. Emir ona olan aşkını ilan ediyordu. Aksini düşünemezdi artık. Ona ne kadar sinirlense de, onu ne kadar üzse de, hayal kırıklığına uğratsa da şu an artık her şeye değerdi. Emir ona 'biz' olduklarını anlatıyordu. Bunu herkese ilan ediyor, bu geceyi sonsuza kadar damgalıyordu.

Emir gözlerini kapatmış, sadece kulağındaki müziğe odaklanmıştı. O an müzik Balım demekti. Müziği değil Balım'ı çalıyordu. Tuşlara değil, onun tenine dokunuyordu. Onu sahipleniyor, damgalıyor, kalbinde hissettiklerini ona aktarıyordu. Kısa bir anlığına gözlerini açıp ona döndü. Gördüğü gözlerde aşk vardı, teslimiyet vardı. Saf aşk ve arzu vardı. Nihayet onun kendisine olan aşkını okuyabilmiş, aynı aşkı o da çaldığı notalarla ona iletmişti işte.

Masadaki herkes ve elbette ki diğer insanlar derin bir sessizliğe bürünmüş, bu eşsiz müziği dinliyordu. Esra Hanım oğlunun ve Balım'ın bakışlarını yakalamış, bir anne olarak bundan oldukça memnun bir şekilde gülümsüyordu. Oğlunu ilk kez böyle görüyordu. Melek Hanım ise bu romantik andan etkilenmemek için çabalasa da ikisinin

arasındaki yoğun elektriği yok sayamıyordu artık. Küçük kızı aşık mı olmuştu yani? İyi de onu nasıl koruyacaktı şimdi? Kızı kanat takmış uçuyordu ve uçmayı öğrenen bir kuş tekrar yuvasına döner miydi?

Emir son notalara dokunurken gözlerini tekrar onun gözleriyle buluşturdu. Müzik sustuğunda takdir eden alkışları duymuyordu bile. Onun duyduğu tek ses Balım'ın kalbinin heyecanla çarpan sesiydi.

14.BÖLÜM

Arabada Balım dışarıyı seyrediyor, nefes alan almayan her şeyden kendini soyutlamış şekilde sadece Emir'i düşünüyordu. Bakışlarını üzerinde tekrar hissediyor, elleri karıncalanıyor, aklı bulanıyordu. Bu akşam gördükleri gerçek miydi? Yoksa o yaşananlar aklının bir oyunu muydu? Yaz sıcağında sanki rüzgârda kalmış yaprak gibi titriyordu. Bitmesini istemiyor, hayalinde tekrar tekrar yaşıyordu o anları. Kalbi kanat takmış uçuyordu. Uçsuz bucaksız çayılarda yalınayak koşmak, aşkını haykırmak istiyordu. Olmuştu işte. Emir nihayet onu görmüş, onun gibi hissetmeye başlamıştı.

''Balım geldik.''

Balım içinde bulunduğu durumdan sıyrılıp yanında oturan arkadaşına baktı. Lizzie onu uyarırcasına gözlerini açıyor, hafifçe dürtükleyerek arabadan inmesini sağlamaya çalışıyordu. Biraz daha böyle şapşal şapşal bakarsa herkes durumdan işkillenecekti. Ama Balım Lizzie'ye bakarken birden ağız dolusu gülmeye başlayınca Lizzie göz ucuyla diğerlerine baktı.

''Ne oldu ya?''

''Anlamadım ki.''

Melek Hanım kızının bu hallerine karşı ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. İçi bir yandan onun böyle mutlu olmasına sevinirken, bir yandan da bu işin sonunda kalbinin kırılmasından korkuyordu. Turgut Bey ve Erdem ise hiçbir şey anlamamışlardı.

''Kızım insene.''

Lizzie sesini alçak tutup uyarı niteliğindeki bir tonla Balım'a durumu anlatmaya

çalışıyordu. Balım o saf ifadesinden kurtulup arabadakilere baktı ve boğazını temizledi.

''Eee... Çok keyifli bir akşamdı. Yani hepimiz bir aradayken dışarıda yemek yemek gerçekten iyi fikirdi. Hep yapalım böyle.''

Turgut Bey az önceki meraklı halinden sıyrılmış, arabanın kapısını açarak dışarı çıkmıştı.

''Bence de iyi oldu. Valla hepimizin ihtiyacı varmış.''

Kızlar önden giderek eve girdiler. Merdivenlerden çıkarlarken babasının sesine döndü.

''Hadi kızlar iyi geceler.''

''İyi geceler babacım.''

Balım gülen yüzünü babasından çektiğinde annesiyle göz göze geldi. Emir'in evlerine son geldiği gün annesinin söylediklerini hatırladı birden. Yemekte olanları fark etmişti büyük ihtimal. Şimdi annesinin gözlerinde gördüğü kızgınlık mıydı, kırgınlık mıydı? Kızmıyor gibiydi, ama... Olanı da tanımlayamıyordu. Ona da iyi geceler dileyip odasına çıktı. Lizzie hemen arkasından gelip kapıyı kapattı.

''Emir sana piyano çaldı!''

Balım az önceki ruh halinden sıyrılıp arkadaşıyla göz göze geldi. Birden güneş gibi bir gülümsemeyle kendini Lizzie'nin kollarına attı.

''Gördün değil mi Lizzie? Benim için çaldı. Sadece bana baktı.''

''Görülmeyecek gibi değildi ki. Sanırım yavaş yavaş aklı başına gelmeye başladı.''

Balım kendini yatağa sırt üstü bırakıp hülyalı gözlerle tavana baktı. Sonra birden heyecanla doğruldu.

''Ne olacak şimdi? Yani demek istediğim, burada kalmayacak değil mi Lizzie?''

''Kalacağını sanmam. Ailesinin ve ailenin önünde ciddi anlamda cesaret isteyen bir şey yaptı. Ayrıca söylemem gerekir ki piyano çalarken acayip seksi görünüyordu.''

''Evet... Çok yakışıklı...''

Lizzie gülen gözlerle onu izlerken telefonuna gelen mesajla ekranını açtı. Yüzü kızarmaya başlarken heyecanı da aynı oranda artmıştı. Balım ona baktığında sırıtmaya başladı.

''Abim mi?''

Lizzie başını hızla telefondan kaldırdı ve açılmış gözleriyle ona baktı.

''Yok. Banka mesajı.''

''Hı hı. Eminim öyledir.''

Kendini tekrar sırt üstü yatağa bırakırken kendini küçük bir kız gibi hissediyordu. Çok mutluydu. Belki de her şey yoluna giriyordu. Lizzie gittikten sonra elbisesini çıkarıp hızlı bir duş aldı ve geceliğini giydi. Serin çarşafların arasına girdiğinde kedi gibi miyavlamak üzereydi. Gözleri kapalı, Emir'i ve öpücüklerini düşünürken dışarıdan gelen sesle gözlerini açtı ve yatakta doğruldu. Kalbi hızla atmaya başlarken evde birinin dolaşıp dolaşmadığını anlamaya çalışıyordu. Hırsız olabilir miydi? Korkusu artarken balkona çıkan karanlığa dikti gözlerini. Sanki kımıldasa kötü bir şey olacaktı. Acaba kalksa ve gidip baksa? Yok yok! Komidinin üstünde duran çok sevdiği balerin bibloyu alıp yatağın içinde beklemeye başladı. Ama bu şekilde beklemek sinirlerini daha çok geriyordu. Sessiz olmaya dikkat ederek üstündeki örtüyü kenara attı ve yavaşça yataktan çıktı. Korkak adımlarla balkona doğru yaklaştı. Elindeki bibloyu sıkıca tutuyordu. Eğer gerçekten hırsızsa, genelde hırsızlar erkek olurdu, biblonun bir işe yaramayacağını biliyordu ama hiç değilse o şekilde kendini bir parça daha güvende hissediyordu. Kolunu biraz daha kaldırıp gelecek olan tehlikeyi beklemeye başladı. Karanlık bir gölge önünde uzanan fayansa yansıyınca dehşetle içini çekti. Olanca hızıyla bibloyu kaldırıp gelecek olan tehlikeye doğru indirecekken bir el bileğini tutarken diğer el de aynı hızla ağzına kapanmıştı. Küçücük bedeniyle çırpınmaya çalışsa da gücü yetmiyordu. Güçlü bir beden tarafından duvara yaslanınca boşta kalan sol eliyle ağzındaki eli çekmeye çalıştı.

Anne ve babası odalarına geçerken merdivenlerin başında bekledi bir süre. Sonra üstündeki ceketi ve kravatı çıkarıp girişteki pufun üstüne bıraktı. Arabasına bindiğinde tüm trafik kurallarını hiçe sayarak sürdü. Sokağın girişine biraz uzak kalacak şekilde park etti arabayı. Önce bahçe kapısını kontrol etti. Duvara baktığında aşıp aşamayacağının hesabını yaptı.

Bahçeye atladığında sırıtmaya başladı. Kolay olmuştu. Balım'ın odasını bildiği için vakit kaybetmeden evin arkasına dolandı. Balkon bir hayli yüksek görünüyordu, ama vazgeçecek değildi. Etrafına bakındığında yüksek masayı görünce şansına şükretti. Üstüne çıkıp balkonun kenarlarına tutundu. Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Neyse ki balkon kapısı açıktı. Kendini yukarıya çekip içeriye atladı. Dönüp bahçeyi kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. İçeriye doğru adım atacakken refleks olarak önüne çıkan şeyi kontrollü bir şekilde tutarak duvara yasladı. Şimdi

kendisine gece kadar karanlık görünen gözlerdeki korkuyu ve heyecanı görebiliyordu. Hafifçe sırıttı.

''Biblo olayını kapattık sanıyordum.''

Balım onun sesini duyduğunda gözleri kocaman açıldı. Direnci yavaşça kaybolurken Emir de elini ağzından çekti. Onu içeriye sürükleyip elindeki bibloyu komidinin üstüne bıraktı. Balım nefes nefese kalmıştı. Kalbi bedeninden çıkacak gibiydi. Nefes alış verişleri gecenin sessizliğinde kulaklarına doluyordu.

''Emir...''

Emir bir adım daha atıp onu belinden kavradı. Bir elini saçlarının arasına geçirirken yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

''Benim peri kızı. Yoksa başkasını mı bekliyordun?''

Emir'in yüzünde gördüğü gülüşle dizlerinin bağı çözülmüştü. Ayakta durmak çok zordu ve dengesini sağlayabilmek için bayıldığı o sert ve kaslı kollara tutundu.

''Bu o gecelik mi?''

Boğuk bir sesle sorduğu soru karşısında Balım bir an başını eğip üstüne baktı.

''O gece bana nasıl bir işkence çektirdiğini bilemezsin. Şimdi kaçacak hiçbir yerin yok.''

Balım sanki dilini yutmuştu. Aralık olan dudaklarından çıkan şey sadece şehvetli nefeslerdi. Boğazı kurumuştu. Dudaklarını yaladığı anda Emir'in gözlerinin oraya kaydığını fark etti. Sertçe yutkunup kendini konuşmaya zorladı.

''Benim için miydi? O müzik... Benim için miydi?''

''Başka kimin için olabilir? Ben orada sadece bir peri kızı gördüm. Sadece ama sadece bana ait bir peri kızı.''

Emir'in sözlerinin çaldığı müzikten bir farkı yoktu. Gitgide eriyordu. Ellerini sevdiği gür saçların arasında geçirip ona iyice yaslandı.

''Seni aklımdan çıkaramıyorum. Ne yaparsam yapayım içimde gün geçtikçe büyüyen, tohumu atılmış bir filiz gibisin.''

''Balım... Benim lezzetli tatlım... Şunu bil ki ne Erdem, ne annen ne de başka birisi... Seni benden alamaz. Sen benimsin. Benim küçük peri kızım, kalbimi çarptıran tek varlık...''

Balım duyduklarına inanamıyordu. Bütün bunların gerçek olması ihtimâli sanki hiç yok gibiydi. Ama Emir'in elleri vücudundaydı işte. Dudakları yüzünde, saçlarında, boynunda geziniyordu. Bu kadar güzel ve doğru olan hisler hayal olamazdı.

Dudaklarını dudaklarına değdirirken bütün bedeni alev aldı. Her geçen saniye daha sert, daha tutkulu devam etti. Emir kendini kontrol edemiyor, bütün vahşiliğiyle onu öpüyor, okşuyor, ne kadar alıyorsa o kadar veriyordu. Onu yatağa ne zaman yatırdığını, üstündeki yerini ne zaman aldığını, geceliğinin askılarını omuzlarından ne zaman indirdiğini hatırlamıyordu. Akıl bulandıran bir aşk sarmıştı çevrelerini.

O muhteşem ötesi göğüslerini gördüğünde boğuk bir acıyla nefesini verdi. Balım'a baktığında onun da bunu beklediğini anladı. Önce dudakları dokundu göğüs uçlarına. Dilini serbest bırakıp usul usul gezdirdi çevresinde, ucunda... Balım başını bastırınca kendini daha fazla tutamayarak onu emdiği kadar ısırmaya başladı. Balım'dan gelen şehvetli mırıldanmalar iyice sertleşmesini sağlamıştı. Yukarı çıkıp dudaklarına kapandı tekrar. Onu hoyratça sarmalıyor, öpüyor, kendini ona bastırıyordu.

Balım elini tutup bacaklarının arasına doğru yönlendirdi. Emir dudaklarını çekip gözlerine baktı. Bunu yapmayı deli gibi istiyordu. Ama onun yönlendirmesi çok hoşuna gitmişti. Gözlerini gözlerinden ayırmadan kasıklarını okşadı ve fazla bekletmeden sıcaklığına dokundu. Girişi daha şimdiden sırılsıklam olmuştu ve bunu ona kendisi yapmıştı. Onu okşayan parmakları kayganlıkta gidip gelirken Balım'ın ses çıkarmamak için dudaklarını ısıran hali onu taş gibi yaptı.

''İstediğini söyle.''

Balım gözlerini aralayarak sevdiği adama baktı.

''İstiyorum... Bunu da... Daha fazlasını da...''

Emir kendini aşağıya çekip Balım'ın geceliğini göğüslerine doğru sıyırdı. Göbeğini okşayarak iç çamaşırına geldi ve beklemeden bacaklarından çekip çıkardı. Narin bacakları iki yana ayırıp bir süre orayı izledi. Ay ışığında ıslaklığı parlıyor, saçları bir tanrıça gibi yastığı kaplıyordu. Alnında biriken teri gömleğinin koluyla sildi. Balım ellerini kollarına götürüp onu okşadı. Oturur pozisyona geçip gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Nefesleri birbirlerinin yüzlerine vururken Balım gömleği omuzlarından çekip çıkardı ve yatağın diğer tarafına fırlattı. Dokunmak için çıldırdığı kaslarda gezdirdi ellerini. Bir yandan okşayıp diğer yandan dudakları ve diliyle onu yalamaya başladı. Emir daha ne kadar acı çekebilirdi bilmiyordu. Onu göğsünden tutup yatağa devirdi. Yatak Balım'ın düşmesiyle sarsılırken Emir'in gözünde enfes bir görüntü oluşturdu. Az önce araladığı bacakları bu kez daha fazla açarak başını özlediği yere bastırdı.

Balım'ın bal özünü içer gibiydi. Günlerce kana kana içebilirdi onu. Sadece onun için ve ona ait bu hazineyi canı pahasına koruyacaktı. Balım onundu! Hiç kimse onu alamazdı ellerinden. Buna izin vermeyecekti.

Balım'ın vücudunu germesi, dayanamadığının işaretleri olan inlemeleri sonucunda Emir onu su gibi içti. Onu tamamen bitirene kadar... Balım ona yalvarana kadar... Balım nihayet sakinleştiğinde vücudunu öperek yukarı doğru çıktı ve dudaklarına kapandı. Dilindeki kendi tadını diline bıraktı. Geri çekilip kendini yatağa bırakırken Balım'ı da kollarının arasına çekti. Geceliği belinde toplanmış, onun dışında her yeri çıplak kalmıştı. Örtüyü çekip üstüne kapattı ve daha sıkı sarmaladı kollarındaki ateş parçasını. Balım sürtünerek en rahat pozisyonu buldu ve burnunu sevdiği adamın boynuna gömdü.

Emir koluna yayılmış saçları okşuyordu usulca. Onu fazlasıyla yorduğunu biliyordu ve bu onu mutlu etmişti. Başını eğip yüzünü görmeye çalıştı.

''Bu gece burada kalmamı ister misin?''

Balım yorgunca gülümsedi. Gözlerini açmak hiç bu denli zor olmamıştı.

''Yakalanmaktan korkmuyor musun?''

''Hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmuyorum peri kızı. Bana ait olanı bulmuşken iki tehdit sözüyle geri çekilecek değilim.''

Balım dirseği üstünde doğrulup onun yakışıklı yüzüne baktı. Gözleri parlıyordu ve saçları dağılmıştı. Emir tam da yüzünün önündeki çıldırtıcı göğsü görünce derin bir iç çekti. Dudaklarını yalayıp işaret ve baş parmağıyla hâlâ sertleşmiş halde duran göğüs ucunu sıkıştırdı. Bu Balım'ın hiç beklemediği bir temastı ve dudaklarından kopacak minik çığlığı dudaklarını birbirine bastırıp son anda önledi.

''Ya-yani... Beraber mi yatacağız?''

''Evet. Kollarımda yatacaksın bu gece.''

Balım pembeleşmiş yanaklarıyla o kadar güzel görünüyordu ki, dünya üzerindeki hangi erkek kendini bu günahı işlemekten alıkoyabilirdi ki? Neyse ki o şanslı erkek kendisiydi. Balım üstünde, daha doğrusu belinde duran geceliği çekip çıkardı. Emir'in dudaklarından o gece bilmem kaçıncı kez acı çektiğini gösteren bir inleme döküldü. Balım onun bu haline gülerken aynı rahatlıkla pantolonunun kemerine uzandı.

''Balım...''

''Bana arkamdan sarılmanı ve bunu yaparken teninle tenime temas etmeni istiyorum.''

O kadar güzel ve büyülü söylemişti ki Emir'in itiraz edecek gücü yoktu. Ona yardım edip pantolonunu bacaklarından sıyırdı. Ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkarıp sırtını kendi göğsüne yasladı; burnunu boynuna gömdü ve derin derin içine çekti mis gibi kokusunu. Bir göğsünü avuçlarken kulağına doğru fısıldadı.

''Rahat mısın?''

''Mmm... Hem de nasıl...''

''Yani kalçalarında herhangi bir rahatsızlık hissetmiyorsun?''

Balım onun ne demek istediğini anladığı için kıkırtıya benzer bir şekilde güldü.

''En çok o konuda rahatım.''

Emir gülümseyerek onu kendine daha çok bastırdı. Bir süre sonra solukları düzenli hale geldi.

****

Emir uyandığında içeri dolan güneş ışığıyla gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kolunu hareket ettirecekken üstündeki ağırlıkla gözlerini iyice açtı. Balım'ın dağılmış saçlarını ve çıplak omuzlarını süzdü. Gülümseyerek yumuşak temaslarla dudaklarını çıplak tende gezdirmeye başladı. Uykusunda mırıldanan Balım kaşlarını çatınca Emir'in gülümseyişi genişledi. Balım kımıldanıp Emir'e döndü ve yavaşça gözlerini araladı. Emir'in sıcak bakışlarını gördüğünde gülümsedi ve uzanıp dudaklarından öptü. Niyeti sadece küçük bir öpücüktü, ama Emir onu kendine iyice çekerek öpüşünü derinleştirdi.

Balım onun üstüne ne zaman çıktığını bilmiyordu. Sabah mahmurluğuyla nasıl bu kadar enerjik ve istekli olduğuna kendisi de anlam verememişti. Emir ellerini belinde, sırtında ve kalçalarında gezdiriyor; onu okşuyor ve kendine bastırıyordu. Boğuk bir iniltiyle kendini sırt üstü yatarken buldu ve bunu hiç yadırgamayarak onu boynundan çekiştirip kendine bastırdı. Şimdi çıldırmış gibi öpüşüyorlardı. Emir sertliğini Balım'ın bacaklarının arasına bastırıyor, dudaklarını ısırıyor, göğüslerini ellerinin arasında yoğuruyor, ama bir türlü yeterli gelmiyordu. Balım'dan gelen ilkel sesler onu daha da tahrik ediyor, ona çığlık attırma isteğini arttırıyordu.

Kapı tok bir şekilde çalınınca nefes nefese kalktı Balım'ın üzerinden. Balım gözleri kocaman açılmış şekilde korkudan titrerken çıplaklığını nasıl kapacatağını düşünüyordu. Emir yerdeki küçük çamaşırı alıp Balım'ın bacaklarından geçirirken, Balım da geceliğini giymeye çalışıyordu.

''Balım?''

''Abim!''

Balım elinden geldiğinde fısıldayarak konuşuyordu.

''Tamam sakin ol.''

Nefesini düzenleyip kontrol altına aldığına emin olduktan sonra abisine cevap verdi.

''Efendim abi?''

''Kahvaltıya iniyoruz.''

''Tamam geliyorum!''

O sırada Emir üstünü giymiş, gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Ona baktığında biraz daha sakinleşmişti. Emir başını kaldırıp ona bakınca yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Son düğmeyi de iliklemeyi bitirdiğinde ona doğru yürüdü ve belinden tutup kendine çekti.

''Sabahları nasıl göründüğünü biliyorum artık.''

''İğrenç görünüyorum değil mi?''

Balım dudaklarını büzüp suratını buruşturunca Emir alçak sesli bir kahkaha attı. Elini yanağına koyup gözlerinin içine baktı.

''Aksine. Hâlâ bir peri kızısın ve güneş gibi parlıyorsun.''

Balım ister istemez kızarınca yüzünü Emir'in göğsüne gömdü. Kollarını beline dolayıp sırtına doğru çıkardı. Saçlarındaki öpücüklerle iyice gevşemişti. Sonra birden başını kaldırıp ona baktı.

''Nasıl çıkacaksın evden?''

''Geldiğim gibi tabi ki.''

Bunu söyleyip sırıtarak balkona doğru baktı.

''Bir yerini incitebilirsin.''

''Sen sevgilin için endişeleniyor musun?''

Balım bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını kıpırdattı, ama konuşamadı. Emir onun bu haline gülümseyerek dudaklarına minik öpücükler bıraktı. Kokusunu yeterince içine çektikten sonra balkondan nasıl ineceğinin hesaplarını yapıp harekete geçti. Balım onu izlerken bir yandan da bahçeye ve evin diğer taraflarına bakıp olası bir yakalanma riskini azaltmaya çalışıyordu.

Emir aşağıya inip ona baktığında aşkla gülümsedi. Dudaklarıyla öpücük gönderip temkinli adımlarla bahçe kapısını açarken sessiz olmaya çalışarak dışarıya çıktı. Sokağın ilerisinde park etmiş olduğu arabasına binip hareket etti. Yüzünde şapşal bir gülümseme olduğunun farkındaydı, ama umrunda bile değildi. Nihayet Balım'la birlikteydi ve bu mutluluğunu hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecekti.

****

Eve girdiğinde niyeti odasına çıkmaktı, ama babasının kendisine seslenmesiyle mecburen salona girmek zorunda kaldı.

''Nereden böyle küçük bey?''

''Sabah sporu.''

''Bu kıyafetlerle mi?''

Emir üstüne baktığında gülümsemesine engel olamadı. Annesi de gülüşünü saklamak için fincanına sarılmıştı.

''Dün geceki performansın benden tam not aldı.''

Kafa karışıklığıyla önce babasına, sonra annesine baktı. Ne kadarını anladıklarından emin olmadığı için düz bir cevap vermekle yetindi.

''Teşekkür ederim. Kulaklarınızın pasını sildiğimi umuyorum.''

Selim Bey esaslı bir kahkaha attı. Onun gülüşü Emir'e de geçince el sallar gibi kolunu kaldırdı ve arkasını dönüp salondan çıktı. Esra Hanım gülümsemeye devam ederek kocasına baktı.

''Çok zalimsin.''

''Ne dedim ki?''

Esra Hanım fincanını bırakıp kocasının yanına oturdu. Bir elini beline diğer elini de göğsüne koyarak ona iyice sokuldu.

''Kendini kayınpederliğe hazırlasan iyi edersin.''

''O kadar yaşlandık mı ya?''

Selim Bey hafifçe suratını buruşturup karısının küçük kahkalarını dinledi. Anne baba olarak oğullarının mutlu olduğunu görmek istiyorlardı. Balım'ı da beğendiklerini hesaba katarsak işlerin yolunda gitmemesi için bir sebepleri yoktu.

****

Emir odasına çıkınca ilk olarak kendini yatağa bıraktı. Yaptığı şeyden hiçbir pişmanlık duymuyordu. İçinde hissettikleri çok özeldi. Sevginin bir çeşidiydi belki de. Bunun aşk olup olmadığını da sorgulamıştı. Ama hâlâ buna bir cevap alamamıştı. Belki de cevap alamamasının bir önemi olmamalıydı. O Balım'ı çok istemiş ve almıştı. Balım onun isteklerine, hislerine karşılık vermişti. Bundan sonra ne olacağına dair bir fikri yoktu. Henüz!

Balım'ın üzülmesini istemediği için şimdiye kadar olduğu gibi Erdem'den ve diğerlerinden bu durumu saklamaya devam edeceklerdi. Belki bir süre sonra aralarındaki ilişkiden Erdem'e bahsedebilirlerdi. Tabi ki bunu kendisi yapacaktı. Çünkü Erdem bunu öğrendiği anda sakin karşılamayacaktı ve o öfkeyle Balım'ı incitebilirdi. Her ne kadar onu gözünden bile sakınsa da, bunca zaman Emir'e söylediği abi kardeş saçmalığını fazlasıyla ciddiye alabilir ve bunun sonucu da ciddi anlamda kötü olabilirdi.

Bunları düşünmek için erkendi aslında. Onlar henüz kavuşmuşlardı ve şu an düşünmeleri gereken tek şey aralarındaki bu güzel şeyi sürdürebilmekti.

Yataktan kalkıp gömleğini çıkaracakken kumaşta duyduğu kokuyla gözlerini kapattı. Balım'ın, onun tatlı ve vahşi sevgilisinin mis gibi kokusu gömleğine sinmişti. Bu hayatında duyumsadığı en güzel kokuydu. Bir an duş almamayı bile düşündü. Sonra gülümseyerek başını iki yana salladı. Nasılsa bundan sonra Balım'ın kokusu sürekli üzerinde olacaktı.

****

Balım kahvaltıdan sonra Lizzie'yi zorla odasına çıkarmıştı. Masada sürekli kıpırdanıp duruyor, istemese bile herkesin dikkatini üzerine topluyordu. Tabağındaki birkaç parça şeyi de kahvaltı boyunca didikleyip durmuştu. Artık nasıl işkence ettiyse annesi dayanamadı.

''Bebeğim bence yeterince işkence çektiler.''

Balım kafasını kaldırıp şaşkın gözlerle annesine, sonra havadaki sessizlikle diğerlerine baktı.

''Kim anne?''

''Tabağındakileri diyor ufaklık.''

Erdem onun bu şaşkın haline gülerek laf sokmuştu. Normalde Balım kendisine ufaklık dendiği için parlardı, ama o an o kelimeyi duyduğu şüpheliydi.

''İştahım yok galiba.''

''Kulaklarıma inanamıyorum! Sen şimdi bana, sana ufaklık dediğim için kızmadın ve ilginç bir şekilde medenî bir cevap verdin.''

Balım üzerindeki gerginliği bir nebze atıp nefesini verdi ve abisine gülümseyerek göz kırptı.

''Büyüyorum abicim.''

Masadaki herkes normale dönmüş ve gülümsemeye başlamıştı. Tabi sohbet uzadıkça uzamış, Balım'ın sabırsızlığı da tavan yapmıştı. Nihayet odaya çıktıklarında gözlerindeki parıltıları saklamak daha da zor gelmişti.

''Anlatsana artık! Ben bile sabır abidesi olduğum halde çatladım.''

''Emir dün gece buradaydı.''

''Nasıl yani?''

''Burada beraber uyuduk bütün gece.''

Lizzie bu kadarını beklemiyordu. Bu adam nasıl girmişti ki içeriye? Hem böyle bir şeye nasıl cesaret edebilmişlerdi?

''Kapıdan girmedi... O halde...?''

''Balkona tırmandı. Tıpkı bir süper kahraman gibi.''

Balım'ın hülyalı bir şekilde Emir'den kahraman olarak bahsedişi ve kendini yatağa bırakışı karşısında gülmeden edemedi.

''Hani senin tek kahramanın abindi?''

Balım yattığı yerde doğrulup gülen gözlerle arkaşına baktı.

''Onu kalbi çok temiz, sarışın bir güzele kaptırdım.''

Lizzie'nin yüzüne yayılan gülümseme ışık gibiydi. Arkadaşının nihayet mutlu olmasına o kadar seviniyordu ki onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Balım bu mutluluğu sonuna kadar hak ediyordu. Birden kendini geri çekip hafif bir ciddiyetle arkadaşına baktı.

''Dil dersleri üzerine çalıştınız mı?''

''Dil dersi mi?''

''Hı hı. Hani bana yakın zamanda dilin marifetleri üzerine sorular sormuştun ya, ondan bahsediyorum.''

Lizzie bilmiş bir şekilde sırıtırken Balım da aynı hızla kızarmıştı. Arkadaşını utandırmak, yani hoş bir sebep için, hoşuna gitmişti.

''Yüzündeki pembelikten anladığım kadarıyla başarılı bir ders olmuş.''

Balım gözleri kocaman açılırken ağzından çıkacak kahkahayı engellemek ve onu serbest bırakmak arasında kalmıştı. Hemen arkasında bulunan yastığı alıp Lizzie'ye fırlatınca iki kız da kahkahalarla gülmeye başladılar. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki Erdem'in kapıyı vurduğunu ve içeriye girdiğini ilk anda fark edemediler.

''Kimse benim sevgilime yastık fırlatamaz ufaklık.''

''Senin sevgilin çok bilmiş sevgili abicim.''

''Tabi ki. Kimin sevgilisi?''

***

Balım o akşam odasına kapandığında önündeki sürecin hesaplamasını yapmaya çalıştı. Okula dönüş tarihleri, ne kadar daha burada kalacakları, Emir'i daha ne kadar görebileceği ve Los Angeles'a döndüğünde nasıl görüşecekleri gibi. Bu son maddede ister istemez yüzünü astı. Aradaki mesafe çok fazlaydı. Belki Emir ilk günlerin heyecanını üstünden atacak, o gidince hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. Bu ihtimalleri düşünüyordu; çünkü birbirlerine bir şeyler hissediyor olsalar da, ki Balım ona aşıktı, Emir'den henüz bir aşk itirafı duymadığı gibi, kendisini sevip sevmediğini de bilmiyordu. Gözlerinde gördüğü parıltılar, heyecan ve yoğunluk elbette bir şeyler ifade ediyordu; ama Balım için yetersizdi. Daha sağlam nedenlere ihtiyacı vardı.

Bütün bunlar bir yana, onu burada o Cansu denen kıl kuyrukla bırakacaktı. Kadının sürekli Emir'in etrafında olması onu çileden çıkarıyordu. Havuzda bile kendilerini bulmuştu. Zaten Emir'le ortak bir geçmişleri vardı ve statüleri de göz önüne alınınca aynı ortamlarda bir araya gelmeleri kaçınılmazdı. Emir'e bundan bahsetse daha ilk günden çocukça kıskançlık yaptığını düşünebilirdi. Ama o zaten kıskanç biriydi. Kendisine ait olanı paylaşmayı asla kabullenemeyen bir yapıya sahipti. Hem zaten Emir de kendi üstünde böyle bir baskı uygulamıyor muydu? Kendisine sorma ihtiyacı hissetmeden bildiğini okumuyor muydu? O zaman bu hakka o da sahipti. Kim ne derse desin, onu dişi olan her şeyden kıskanıyordu. Hazır abisini güvenilir birine emanet etmişken tüm ilgisini sadece onun üstünde tutabilirdi.

Elinde not defteri, ciddi bir öğrenci gibi bu hesapları yaparken telefonunun titrediğini hissetti. Ekrana baktığında onun adını görünce az önceki düşünceli hali, yerini heyecana bıraktı.

''Emir?''

''Neredesin?''

''Evdeyim.''

''Evin neresinde?''

Balım kızararak dudaklarını dişledi.

''Odamda, yatağın üstünde.''

Emir'den gelen derin iç çekişle kendini son zamanlarda hep yaptığı gibi sırt üstü yatağa

bıraktı.

''Orada olmayı çok isterdim.''

''Ben de.''

''Seni bugün görmem lazım.''

''Tamam ama nasıl görüşeceğiz? Abim bu öğlen için Lizzie'yle beni şirkete çağırdı. Beraber yemek yiyeceğiz.''

''O zaman ben de geliyorum.''

Balım otuz iki dişini birden gösterip gülümsemeye başladı. Bir yandan da parmağına doladığı bir saç buklesiyle oynuyordu.

''Bizden önce mi gideceksin yanına?''

''Öyle yaparsam daha iyi olur. Böylelikle beni davet etmesi de kolaylaşır.''

''Sabırsızlıkla bekliyorum.''

''Bir de bana sor.''

Balım mutlulukla telefonu kapattıktan sonra hemen, yine son zamanlarda yaptığı gibi, giysi dolabının önüne çöktü. Titreyen elleriyle baktığı hiçbir kıyafeti beğenmiyordu o anda. Sonra çok şirin, etekleri kabarık kısa bir etek buldu. Ya da mini mi demeliydi? Emir'in onu kıskanması çok hoşuna gidiyordu. Hoşuna gitmekle kalmıyor, buna bayılıyordu. Onun o sert ve otoriter halleri aklını başından alıyordu. Onu başkalarından kıskanması, koruması, kimseye göstermemesi adına yaptığı şeyler ona daha fazla aşık olmasını sağlıyordu. Aslında bu birçok kadın için bezdirici, gurur kırıcı olabilirdi; ama Balım böyle hissetmiyordu işte. Emir tarafından korunmak, sarmalanmak bütün duygularını ateşliyordu.

Eteğin üstüne omuzlarını hafifçe kapatan, geniş bir yuvarlak yakası olan sarı bir bluz seçti. Eteğin giri rengiyle kombin olarak tatlı görünüyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde başının üstünde topladı. Topuklu açık ayakkabılarını giyip parfümünü de sıktıktan sonra çantasıyla birlikte odadan çıktı.

Lizzie'yle şirkete geldiklerinde heyecanı daha da artmıştı. Lizzie onun bu haline gülmekten başka bir şey yapamıyordu. Evden çıktıktan sonra onu birkaç kez uyarmış, Erdem'in yanına dikkatli olmasını istemişti. Ama Balım bunların hiçbirini uygulayamıyordu işte.

Abisinin odasına girmeden asistanından su istedi. İçindeki yangını bir parça yatıştırabilirdi belki. İçeri girdiklerinde onu abisiyle neşeli bir şekilde gülerken buldu. Allah'ım bu adam niye bu kadar güzel gülüyordu ki? Derin mavi gözleri kısılıyor, yanağındaki o belli belirsiz gamze kendini gösteriyor, Balım'ın dizlerinin bağını çözüyordu. Keşke Lizzie onu bu rüyadan uyandırmasaydı, ama biraz daha yanıt vermezse Lizzie'nin dürtmesi nedeniyle kaburgalarında çürük meydana gelecekti.

Emir ise onu gördüğü anda yüzündeki gülüş yavaşça solarken, gözleri de Balım'ın kıyafetlerinde gezinmeye başlamıştı. Yine kaşlarını çatmıştı. Ama ne yapabilirdi ki? Kendine engel olamıyordu. Birçok erkeğin dönüp yanındakı kıza aç gözlerle bakmasını istemiyordu. Katil olup hapislerde çürümektense Balım'ın sıcaklığında bir ömür geçirse fena mı olurdu?

Erdem Lizzie'ye doğru gidip onu boynundan öptü. Lizzie'nin gözleri parlamış, nefesi de hızlanmıştı. Bu adamın her seferinde bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Emir de yerinden kalkıp Lizzie'ye selam verdikten sonra Balım'a yaklaştı ve hafifçe beline dokunarak dudaklarını yanağına değdirdi. O anda Balım'dan gelen iç çekmeyle boşta kalan elini yumruk yaptı. Böyle herkesin içinde, daha ilk anda bu kadar tahrik olması hayra alâmet değildi. Geri çekilirken gözlerine öyle bir baktı ki, Balım kırmızılığın kitabını yazmış bile olabilirdi.

''Vakit kaybetmeden çıkalım. Ne yazık ki bir saat sonra önemli bir toplantım var.''

''Söyleseydin keşke. Akşam veya yarın çıkardık yemeğe.''

Erdem Lizzie'nin gerçek bir samimiyetle söylediği sözlere gülümsedi ve onu daha yakınına çekerek dudaklarını kulağına sürttü.

''Seni ne kadar çok görürsem o kadar iyi.''

Lizzie gülümseyerek Erdem'in kulağının tam altını öpünce genç adam ürpermeden edemedi.

''Hadi millet. Çıkalım.''

15.BÖLÜM

Restoranda Balım ve Lizzie yan yana otururlarken erkekler de karşılarına geçmişlerdi. Siparişlerini verdikten sonra Erdem bir süre işlerle ilgili Emir'le konuştu. Emir konuya odaklandığı zaman ciddileşmişti ve onun hafiften çatık kaşlı haline Balım içi giderek bakıyordu. Yemeği önüne geldiğinde bile tadını almak istediği, tabağında duran şey değil, karşısında oturan aşık olduğu adamdı.

Emir bir ara Balım'a bakmış, onun kendisine heyecanla bakan bakışlarında kaybolmak için delice bir istek duymuştu. Balım o an adetâ patlayacak bomba kıvamına gelmişti. Ona dokunmazsa ölecek gibiydi. Emir ise onun bakışlarındaki anlamı çözmüş, bedeni gerilmişken sertleşmemek için ciddi anlamda çaba sarfediyordu. Gözleri mavinin en koyu tonuna bulanmış, çenesi sıkılmaktan kırılacak hale gelmişti.

Balım belki de bunu yaptığı için kendinden utanmalıydı, ama bu adam ona başka yol bırakmamıştı. Sol bacağının üstüne atmış olduğu sağ bacağını hafifçe öne doğru uzattı. Ayakkabısının ucu Emir'in bacağına dokunduğu anda Emir başını yemeğinden öyle hızlı kaldırdı ki, az önce ağzına attığı lokma resmen boğazında kaldı. Öksürerek bardağına uzandı.

''Ne oldu oğlum?''

Emir nefesini düzene sokunca önce Erdem'e sonra Balım'a dönerek cevap verdi.

''Sanırım bu kez haddinden büyük lokma yedim.''

Bu sözler üzerine Balım hızla kızarıp başını tabağına eğerken Erdem de kahkahayla gülmeye başlamıştı. Emir'in ise gülecek hali falan yoktu. Balım'ı içmek için üzerinde yemek yedikleri masa bir hayli uygun görünüyordu gözüne. Balım şarabından bir yudum alıp dudaklarını yalayınca Emir'den acı çektiğini belli eden bir ses çıktı. Neyse ki Erdem o sırada Lizzie'yle meşguldü.

Balım bu durumdan oldukça keyif almıştı. Şimdi az öncekinden daha fazla güveni gelmişti kendine. Aynı hareketi bu kez daha kışkırtıcı ve rahat bir şekilde yapmaya başladı. Emir ise ne kadar çabalarsa çabalasın artık tamamen sertleşmişti ve normale dönmek için yemeği biraz daha uzatmaya ihtiyacı vardı. Ama Balım'ın bu halleri aklını başından almıştı. Halka açık bir yerde bu küçük kızın, onun kızının(!), cesaretine hayran kalmıştı. Ona gözleriyle bunun hesabını soracağının sözünü veriyordu.

Onlar şirkete geçerken Lizzie ve Balım da biraz alışveriş yaptıktan sonra eve dönmeye karar vermişlerdi. Balım'ın sinsi bir şekilde gülmesiyle dikkati ona dönen Lizzie, olayın Emir'le ilgili olduğundan adı kadar emindi.

''Yemekte bilmediğim bir şey mi oldu?''

''Evet.''

''Yani?''

''Yemeği Emir'in boğazına dizildi.''

''Hiçbir şey anlamadım.''

''Ayakkabımla bacağına biraz masaj yaptım da.''

Lizzie gözleri kocaman açılırken kahkahayla gülmeye başladı.

''Sana inanamıyorum! Masada Erdem varken nasıl cesaret edebildin?''

''Ne yapsaydım? Emir karşımda feci lezzetli bir yemek gibi dururken tabağımdakiyle doyabilir miydim?

''Emir sana iyi mi geldi kötü mü geldi bilemedim.''

''Lizzie...''

''Hayır!''

''Ya lütfen...!''

''Bak, bir gün fena halde yakalanacağız.''

''Bir şey olmaz.''

''Of!''

Balım gülerek arkadaşına sarılırken telefonuna gelen mesajın sesiyle hemen çantasına attı elini. Emir'den geldiğini biliyordu elbette. Heyecanı artarken okuduğu şeyle tüm bedeninin kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirdi.

Bacağımda hissettiğim temas yetmedi. Belki bu akşam biraz daha yukarılara çıkıp sert ve güçlü bir yere temas etmek isteyebilirsin.

Balım'ın dudaklarından acı çeken bir inilti dökülünce Lizzie elindeki kıyafetlerden başını kaldırıp ona göz ucuyla baktı. Başını iki yana sallayıp gülümsedi.

****

O akşam Balım izin alabilmek için odasında dönüp duruyordu. Emir'e kavuşmak için sabırsızlığı tavan yapmıştı. Nihayet herkes yine salonda toplandıklarında Balım babasının yanına oturup ona sarılırken nasıl bir sevimlilik yapması gerektiğini düşünüyordu. Turgut Bey kucağına sokulan kızına sarılarak saçlarına öpücük kondurdu.

''Sanki benden bir şey isteyecek gibisin.''

Balım başını kaldırıp masum gözlerle ona baktığında Turgut Bey gülmeden edemedi.

''Hadi hadi söyle de kurtul.''

''Babacım, hani benim Eda diye bir arkadaşım var ya... Hani doğum gününe gitmiştim. İşte o aradı bugün. Kızlarla evde toplanıyorlarmış, beni de çağırdı. Bilirsin, kızsal muhabbetler.''

''Bu akşam mı yani?''

''Şey, evet.''

''Lizzie de geliyor mu?''

''Yok. O kendini pek iyi hissetmiyormuş.''

Turgut Bey biraz homurdanıp oturduğu yerde doğruldu. Göz ucuyla karısına baktığında bakışları yumuşadı. Melek Hanım ona sevgiyle bakıyordu. Dikkatini tekrar kızına verince ciddileşti.

''Erdem bıraksın seni. İki saat sonra da alır.''

Balım fevri davranırsa işlerin çıkmaza gireceğini düşünüyordu. O yüzden mantıklı bir sebebe sarıldı.

''Ama babacım, onlar sohbet ediyorlar bahçede. Şimdi aralarına mı gireyim?''

Balım o kadar masum bir şekilde konuşuyordu ki Turgut Bey bir an göz ucuyla bahçeye doğru baktığında Erdem ve Lizzie'nin birbirlerine gülümseyerek bir şeyler konuştuklarını gördü.

''O zaman şoför bıraksın.''

''Tamam.''

Balım şansını daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Hiç değilse şoförü kendisini bıraktıktan sonra gönderir ve birkaç saat sonra yine aynı yerden almasını isteyebilirdi. Annesini de öpüp odasına çıktı. Çantasını alıp evden çıktığında şoförün beklediğini

gördü. Adresi tarif ettikten sonra Emir'e mesaj attı.

Eda'ların evinin önünde indikten sonra bahçe kapısını ittirdiğinde açık olduğuna şükretti. İçeri girince arabanın uzaklaştığını duydu. Hemen geri çıkıp caddeye indi ve yoldan çevirdiği bir taksiye atladı. Yaklaşık on beş dakika sonra Emir'in evinin önündeydi. Kalbi uçuyordu sanki. Kapının önüne geldiğinde derin bir nefes çekip zile basacaktı ki kapı birden açıldı ve bir el, bileğine sarılıp onu içeri çektiği gibi kapıya yasladı.

Emir onu kendisiyle kapı arasına sıkıştırmıştı. Bedeniyle ona baskı uygularken tadına bayıldığı dudakları yağmalıyordu. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Emir onu kucaklayıp salondaki koltuğa otururken onu da kucağında tutmaya devam etti. Bir eli saçlarının arasındayken diğer eli pürüzsüz bacakları okşuyordu.

''Bu saatte buraya kadar bu etekle mi geldin? Niye pantolon falan giymedin?''

Emir'in sert ses tonu Balım'ı içinde bulunduğu durumdan çıkarmıştı.

''Gündüz de üstümdeydi hatırlarsan.''

''Unutmam ne mümkün! Etrafta ne kadar erkek varsa bakıyordu. Benim yanımdayken istediğini giy. Ama ben yanında yokken buna izin vermemi bekleme.''

Balım ellerini onun saçlarının arasından geçirip başını arkaya doğru çekti. Dudaklarını yüzünde gezdirip diliyle tadını alırken kulağına gelen iç çekişlerle mest oldu.

''Ama sadece sen dokunabiliyorsun bana.''

''Tabi ki sadece ben dokunacağım!''

Emir'in az önceki gevşemiş halinden eser yoktu. Karşısına çıkacak olan birini sadece gözleriyle bile öldürebilirdi. Kim olsa çekinirdi onun şu anki halinden. Ama Balım halinden memnun bir şekilde Emir'in kucağında kıpırdadığı anda Emir'in çatık kaşları düzelirken dudakları aralanmış, nefesi sıklaşırken gözlerini kucağındaki kızın dudaklarına ve göğüslerine indirmişti. Bir eliyle Balım'ın sol göğsünü avucunda sıkarken dudaklarını da boynunda gezdirmeye başlamıştı.

Balım vücudunu Emir'in eline doğru geriyor, bulunduğu yerde kıpırdandıkça kıpırdanıyordu. Emir onun kıpırdanışlarına inlemeyle karşılık veriyor, sertleştikçe sertleşiyordu.

Nihayet ikisi de biraz rahatladıklarında nefesleri düzene girmek üzereydi. Emir koltuğa uzanmış, onu da olabildiğince üstüne çekmişti. Göğsünde dolanan küçük ve zarif ele

dikti gözlerini. Kalbinin üstünde bir süredir hissettiği bu ağırlık sanki ona fazla geliyor, zamanla onu daha da savunmasız bırakıyordu. Balım'la ne yapacağını bilmiyordu. Onsuz duramıyor, sesini duymadan, tadını almadan günü iyi geçmiyordu. Başkalarının ona bakmasından ve onunla aynı şeyleri hissetmesinden nefret ediyor, kim olursa olsun öldürmek için garip bir zevk duyuyordu.

Onu gördüğü ilk andan beri içine yerleşmek, onu kendisinin kılmak istiyordu. Ama ona her bakışında ne kadar küçük ve savunmasız olduğunu görüyor, buna rağmen kendisini büyük bir teslimiyetle ona bıraktığını biliyordu. Onun bu cesur halleri Emir'i zor durumda bırakıyor, sabrının unufak olmasına ramak kalıyordu. Eğer onunla sevişirse onu üzeceğinden, kıracağından korkuyordu. Bildiği ve kesin olarak emin olduğu tek şey ise onu deli gibi istemesiydi.

Her şeyin güzel olduğu anlarda aklına Erdem ve Melek Hanım geliyor, bu da kararsız kalmasına neden olup kalbini sıkıştırıyordu. Ve bütün bunların içinde en önemlisi de Balım'ı herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak, gözlerindeki kırgın ifadeyi görecek olmasıydı.

''Niye sustun?''

Emir kulağına dolan yumuşak sesle kafasını ona doğru eğdi.

''Beni yordun da ondan. Ben yaşlı bir adamım. Böyle heyecanlar kalbime fazla.''

Balım kedi gibi sürtünüp kıkırdayınca yüzünde mutlu bir ifade oluştu. Onu daha sıkı sarıp, kendine daha fazla çekti.

''Merak etme koca adam. Ben senin kalbine zarar vermem. Aksine seni gençleştiririm.''

''Ona ne şüphe.''

Balım gülümseyip yattığı yerde doğruldu ve Emir'in yüzüne minik ve tüy gibi dokunuşlarla dudaklarını dokundurmaya başladı. Her temas arasında huzurlu ve yumuşak sesiyle ona olan hislerini dile getirmeye çalışıyordu.

''Yanağındaki gamze sen çok gülümsediğinde belirgin oluyor.''

İşaret parmağıyla gamzenin üstünde gezindi bir süre.

''Dudakların o kadar günahkâr ki, onlara çekilmeyecek bir kadın düşünemiyorum.''

Alt dudağına dudaklarını dokundurduktan sonra diliyle bir ucundan diğer ucuna doğru sıcak bir yol çizdi.

''Neyse ki sadece bana ait.''

Emir keyifle gülümsedi.

''Yüzündeki hafif sakal seni çok seksi gösteriyor. Önce şakaklarından başlayıp aşağıya inmeme, sonra da çenene ısırıklar bırakma isteğime neden oluyor.''

Dudaklarıyla az önce söylediği aşamaları kaydederken ondan gelen iç çekişleri dinliyordu.

''Sonra gözlerin... Bana baktığında o kadar derinler ki... Sanki... Sanki beni parçalayacakmış gibi, bütün benliğimi hapsedecekmiş gibi...''

Dudakları göz kapaklarında gezinirken derin derin soluyordu. Emir ise içinde anlamadığı bir azapla kıvranıyordu. Kulağına fısıldayan şeytan, bu güzel kızı istemese de üzeceğini söylüyordu. Ama kulaklarını tıkamak istiyordu buna. Ona zarar vermek istemiyordu. Onun saçının teline zarar gelse önce kendi kalbi acırdı.

Balım'ın eli kemerine gidince kendi eliyle onu durdurdu. Kızın soran gözlerine baktı bir süre. Sonra hafifçe gülümsedi.

''Buna vaktimiz yok sevgilim. Hem birazdan baban ve abin seni aramaya başlarlar.''

Balım içinde bir hayal kırıklığıyla hafifçe yutkundu. Zor da olsa gülümsedi ve yattığı yerden kalkıp üstünü düzeltti.

Arabaya bindiklerinde Balım içinde kargaşa yaşıyordu. Elinden geldiğince belli etmemeye çalışmıştı, ama içinde bir kor alev alev yakıyordu sanki onu. Başka zaman olsa Emir onun bu davetine gözü kapalı atlardı. Oysa ki bu akşam bir şey olmuş gibiydi ve her ne olduysa Emir kendini geri çekmişti. Bunu ona sorabilirdi elbette. Ama daha ilk günlerinde kıskanç ve geçimsiz kızlar gibi davranmak istemediği için susmayı tercih etmişti.

Eda'nın evinin önüne geldiklerinde kemerini çözdü. Yanındaki adama dönüp gülümsemeye çalıştı.

''Getirdiğin için teşekkür ederim.''

Emir uzanıp onu kendine çekti ve yüzünü saçlarının arasına gömdü. Vücudunu şefkatle okşarken kulağına fısıldadı.

''Her ne düşünüyorsan düşünmeyi bırak. Yüzündeki ifadeyi görüyorum. Düşündüğün gibi değil.''

''Bir şey düşünmüyorum. Sadece bu kez fazla vaktimiz yoktu. Yani olsaydı iyi olurdu.''

Gülümsemesi dudaklarında kalmış ve gözlerine ulaşmamıştı. Emir daha fazla üstelemedi. Dudaklarından öptükten sonra inmesine izin verdi.

Balım şoförü beklerken içinde binbir duyguyla savaşıyordu. Bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordu, ama Emir'i daha önce o şekilde görmemişti. Sanki; kendisi ona küçük itiraflarda bulunup, onu sahiplenirken o bundan rahatsız olmuştu. Onu kırmamak için kibar davranmıştı. Belki de ona küçük olduğunu söylerken ciddiydi. Küçük olduğunu düşündüğü için sevişmiyordu belki de. Birbirlerini çıplak görmüşler, birbirlerine dokunmuşlardı. Aslında zaten başka ne kalmıştı ki? Niye daha ileri gitmiyordu? Her kadının arzulayacağı bir erkek, kendisini arzulayan onun gibi bir kızı niye geri çeviriyordu? Gerçekten bunu yapabileceğine inanmıyor olabilir miydi? Belki de isteklerini karşılayamayacağını düşünüyordu. Öyleyse o tutku dolu anlarda niye tam tersini hissediyordu?

Eve geldiğinde annesini gördü önce. Yüzüne tatlı bir tebessüm yerleştirmeyi uınutmadı.

''Hoş geldin bebeğim.''

''Hoş bulduk annecim. Nerede diğerleri?''

''Baban ve abin çalışma odasındalar. Şu evde, özellikle de bu saatte iş konuşmalarından hiç hoşlanmıyorum.''

Balım annesine sarılıp ona takılmaya çalıştı.

''Ne o Melek sultan? Turgut Bey seni ihmâl mi ediyor yoksa?''

''Biraz daha ilgi görsem hayır demezdim doğrusu.''

''Sen uygun bir ceza bulursun artık.''

Anne kız bir süre gülüştükten sonra Balım odasına çıktı. Jakuziyi doldurup içine girdi. Suyun rahatlatıcı hissi ve duş jelinin parfümlü kokusuyla iyice gevşedi.

Uyandığında her tarafı tutulmuştu. Jakuzide uyuyakalmıştı çünkü. Durulandıktan sonra üstünü giyip yatağına yatmaya hazırlanırken, yatağın üstüne bırakmış olduğu telefonunun ışığının yandığını gördü. Eline aldığında telefon susmuştu. Emir dört kez aramış birkaç tane de mesaj bırakmıştı. Arama tuşuna basıp beklerken bu kadar acil ne olduğunu merak ediyordu.

''Neredesin!?''

Balım onun bu ses tonuna ve sinirli haline alışıktı elbette. Ama o akşam hissettikleri doğrultusunda yanlış bir şeyler olduğunu farkındaydı.

''Yeni gördüm aradığını. Bir şey mi oldu?''

''Seni o kadar aradım, mesaj attım ve sen yeni mi gördün?''

Emir'in öfkesi gitgide artmaya başlamıştı. Balım bunun tam sebebini bilmiyordu.

''Duştaydım. Aslında jakuzideydim, ama uyuyakalmışım. Odaya geçince de aramalarını gördüm ve hemen seni aradım.''

Balım'ın ses tonu kırgınlığını ele veriyordu. Ama kendisine neredeyse bağıran adama aynı şekilde karşılık vermek yerine sakin kalmaya karar vermişti. Emir onu duyduğunda bedeni rahatlayıp gevşerken kendini kötü hissetmeye başlamıştı.

''Afedersin. Bağırmak istememiştim. Ben sadece merak ettim.''

''Önemli değil.''

''Eee... Geç oldu. Sen yat o zaman. Yarın ararım seni.''

''Tamam. İyi geceler.''

''İyi geceler.''

Emir telefonu kapatıp kendini koltuğa geri bıraktı. Balım'dan ayrıldıktan sonra ailesiyle yaşadığı eve dönmektense kendine ait olan eve dönmeyi tercih etmişti. Düşünceleri onu o kadar yormuştu ki koltuğa uzanır uzanmaz uyumuştu. Rüyasında Balım'ı görmüştü. Yemyeşil bir arazide, beyaz bir elbisenin içinde çıplak ayaklarıyla koşuyor, kahkaha atıyordu. O kadar masum ve o kadar sevilesi görünüyordu ki... Emir ona elini uzatıyordu. Balım ona gülen gözlerle bakarken uzattığı eline uzanmak gibi bir niyeti yoktu sanki. Sonra birden etraf karanlığa bürünüp Balım'ın yüzündeki gülen ifadeyi siliyordu. Emir korkuyla sıkışan kalbine yenik düşmemek için ona uzanmaya çalışsa da bir türlü yaklaşamıyordu. Balım başını indirip ellerine baktığında kıpkırmızı olduğunu ve bu kırmızılığın bembeyaz elbisesine doğru hızla yayıldığını görüyor, kendisine korkuyla bakarken bu kez ellerini ona doğru uzatıyordu. Emir onun bu halini dehşet gözlerle izlerken kendisinden daha fazla uzaklaşmaması için koşuyor, ama bir türlü ulaşamıyordu. Balım ona son bir kez korku dolu gözlerle baktıktan sonra arkasındaki boşluğa düşüp kayboluyordu.

Ter içinde uyandığında kalbinin hâlâ sıkışır vaziyette olduğunu ve nefes nefese kaldığını fark etti. Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Balım onu bırakıp

gitmişti. Bu düşünceyle başını iki yana salladı. Telefonunu hızla eline alıp Balım'ı ararken kalbi deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Bir kez çaldı, iki, üç... Ama açılmıyordu. Ardından birkaç kez daha aradı. Sonra hızını alamayarak birkaç mesaj bıraktı. Korkmuştu. Şimdi ona ulaşamamak, korkusunu körüklüyor, sinirini arttırıyordu.

Telefon çaldığı anda açma tuşuna basıp kulağına götürdüğünde hiç düşünmeden ona bağırmış ve öfkesini atmak istemişti. Ama tuhaf olan bir şey varsa, o da Balım'ın normalde bu duruma öfkeli bir tepkiyle karşılık vermek yerine sakin bir şekilde konuşmasıydı. Belli ki Balım ona hâlâ kırgındı. Belli etmemeye çalışsa da başarılı olamamıştı.

Hayatında hiç bu kadar dengesiz olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. O her zaman net bir insan olmuştu. İsterdi veya istemezdi. Ama Balım hayatına girdiğinden beri her şey tepetaklak olmuş, bütün dengesi şaşmış, aklı ve kalbi birbirine geçmişti. O böyle biri değildi. Kalbini kimseye kaptırmazdı. Evet, Balım daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Ama içindeki ses ona bir şeylerin kötüye gideceğini söylüyordu. İstemeden onu kıracak, üzecek ve kendisinden nefret eder hale getirecekti. Sakin kafayla düşünmeli ve bu işi yoluna sokmalıydı.

Aradan üç gün geçmiş, Emir mecbur kalmadıkça basit bir merhaba için Balım'ı aramıştı sadece. Genç kız o akşamdan sonra bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı ve Emir nasıl davranıyorsa o da öyle davranmaya gayret ediyordu. Lizzie bir şeyler olduğunu anlamıştı, ama Balım her zamankinin aksine bu kez bir şey anlatmıyordu. Nasılsa kendini hazır hissettiğinde kendisiyle konuşacaktı.

Bir sabah bütün aile kahvaltı ederken Melek Hanım kızının durgunluğu nedeniyle artık endişelenmeye başlamıştı.

''Balım neyin var?''

Balım annesine bakıp olabildiğince sakin bir şekilde cevap verdi.

''Bir şey yok annecim.''

''Kaç gündür keyifsizsin. Canını sıkan bir şey var belli ki.''

Turgut Bey ve Erdem de dikkat kesilip anne kızı izlemeye başladılar.

''E artık okul açılıyor. Buraya da alıştım. Haliyle burukluk var biraz.''

Erdem bu gerçeğin dile getirilmiş olmasından bir hayli rahatsızdı. Lizzie de kardeşiyle beraber okuluna dönecek ve yoğun bir çalışma dönemine girecekti. Yine arada binlerce kilometre uzaklıkla!

''Pazartesi başlıyordu, değil mi?''

Turgut Bey kızana sevgiyle bakıyordu. Ona bu tatilde çok alışmıştı ve geri döneceğini bir türlü kabullenmek istemiyordu.

''Evet babacım. Yani Cuma günü için uçak bileti almamız gerek.''

''Ne yani, son iki gün mü kaldı?''

Babası ciddi anlamda huysuzlanmıştı. Ama yapacak bir şeyi de yoktu. Hiç değilse bu son ayrılıkları olacaktı. Ortalama dokuz ay kadar sonra evine temelli dönüş yapacaktı.

''Zaman çabuk geçiyor babacım. Okul da böyle çabucak bitecek inşallah.''

''İnşallah bebeğim.''

Babasının gözlerinin dolduğunu görünce içinde bir şeyler düğümlendi. Sandalyesinden kalkıp babasına sımsıkı sarıldı.

''Sen böyle yaparsan gidemem ama. Hem annem benim boşluğumu doldurur.''

Son cümlesini sadece babası duyabilsin diye kulağına fısıldamıştı. Turgut Bey'in gözlerindeki hüzün yerini heyecanlı pırıltılara bırakınca onu mutlu ettiği için bir parça rahatladı.

''Aile var.''

Erdem'in gülümseyerek söylediği sözlere aynı şekilde karşılık vererek önce abisini sulu öpücüklere boğdu, sonra annesine geçti ve en son olarak da Lizzie'yi kucakladı.

Lizzie'yle yukarı çıktıklarında gerekli birkaç eşyayı valizine yerleştirdi. Lizzie onu izlerken konuşmamıştı, ama artık dayanamıyordu.

''Daha iki gün var ve az bir şey alacağın için şimdiden bunu yapman saçma.''

''Son dakika bir şey unutmak istemem.''

''Sen otursana şuraya.''

Balım'ın elindeki bluzları alıp bavulun içine fırlattı ve kolundan tutup yatağa oturttu.

''Söyle bakalım, derdin ne? Niye birkaç gündür bu kadar sessiz ve mutsuzsun? Sormayayım diyordum, ama senin de anlatmaya niyetin yok.''

Balım derin bir iç çekip arkadaşına baktı. Eskiden gözlerinde heyecanlı pırıltılar olurdu.

Bu kez öyle değildi.

''Sanırım yanlıştı Lizzie.''

Arkadaşı tek kelime etmeden kendisine bakıyordu. Belli ki bölmek istemiyordu. Hele de Balım konuşmaya başlamışken.

''Emir ve ben... O akşam ne oldu bilmiyorum; ama ben fazlasını istediğimi belli ettiğim halde o buna yanaşmadı. İstemiyor ki öyle davrandı.''

''İstemediğini nereden biliyorsun? Açıkça sordun mu?''

''Onu soymak istedim, ama o buna izin vermedi. Babam ve abimin merak edeceğini ve beni eve bırakması gerektiğini söyledi. Ben galiba... Ona o sözleri söylemekle hata ettim.''

''Hangi sözleri?''

''Romantik birkaç şey işte... Daha önce aramızda hep bir sürtüşme ve meydan okuma vardı. Bu hallerim belki de onun bana çekilmesindeki en büyük etkendi. Ama şimdi görünüşte her şey yolundayken gerçek hiç de öyle değil. Genelde erkekler romantik sözlerden hoşlanmazlar ve bağlılık olarak görürler. Yani benim bildiğim kadarıyla öyle. O da bundan korktu sanırım. Zaten en başından beri aramızda sadece cinsel gerilim vardı. Belki ben de Cansu kadar umursamaz olmalı ve sadece alacağım zevke bakmalıydım. Böylelikle onu mutlu edebilirdim.''

Lizzie oturduğu yerden kalkıp sinirli bir şekilde onun karşısına dikildi.

''Sakın kendini o kadınla bir tutma. Emir daha önce hayatında senin gibi biriyle karşılaşmış mıdır acaba? Sen onun karşısında savunmanı kaldırdın. Her şekilde ona teslim olduğunu gösterdin. Bu, seni onun gözünde küçültmez. Eğer o böyle düşünüyorsa kendi acizliği.''

Balım arkadaşının kendisini korumasına ve destek olmasına gülümsemişti.

''O akşamdan sonra iki kez aradı ve sadece nasıl olduğumu sordu. Zaten iki gün sonra gidiyoruz. O da benden kurtulmuş olur.''

''Balım... Yapma böyle.''

''Bir şey yapmıyorum ki. Doğru olan bu. Ben her ne kadar ona hâlâ aşık olsam da, onun bana aşık olmadığı gerçeğini değiştiremem. Okul ve dersler aklımı bir hayli meşgul edecektir. Kalbim acısa da gururumu ayaklar altına alıp kapısına gitmeyeceğim.''

Böyle söyledikten sonra az önce yarım bıraktığı işine geri döndü. Arkası dönük vaziyette valizini düzenlerken gözlerinden akan yaşlara engel olamadı.

****

''Keşke gelmeseydin annecim.''

''Olur mu öyle şey? Biricik kızım Amerika'ya gidiyor ve birkaç ay onu göremeyeceğim. Nasıl gelmem?''

Melek Hanım gözleri dolu dolu kızına bakıyordu. Onu bırakmak istemiyordu. Son günlerde mutsuz olduğunun farkındaydı. Bu mutsuzluğunun sebebinin Emir olduğundan da adı kadar emindi. Ama kendince doğru olanın bu olduğunu düşünüyordu. O adam kızının aklını karıştırıyordu. Tam zamanında gidiyordu aslında. Tek üzüntüsü, kendisinin de ondan uzakta olacağıydı.

''Söz.''

''Eğer bu sözünü de tutmazsan şansını kaybedersin.''

''Bu bir tehdit mi?''

''Nasıl algılarsan.''

Erdem gülümseyip onu kendine daha çok çektiği anda uçağın anonsu yapıldı. Birbirleriyle vedalaştıktan sonra pasaport sırasına girdiler. Balım birçok defa arkasına dönüp hepsine el salladı. Son bir kez daha alanda gözlerini gezdirdikten sonra oraya geldiğinden beri devam eden hayal kırıklığıyla önüne döndü ve kararlı ama can acıtan adımlarla kontrolden geçti.

****

Daha öğlen bile olmamıştı, ama bir şişe viskiyi bitirmişti. Bu sabah Erdem'i aramış, havadan sudan konuşup bir şekilde Balım'dan haber almak istemişti. Ve acı haberi de o anda almıştı. Erdem de hem kardeşinden hem de sevdiği kadından ayrılacağı için üzgündü. Onu arayabilirdi, ama yapamazdı. Çünkü cesareti yoktu. Sesini duyarsa

kendine engel olamaz, soluğu havaalanında alırdı.

Elindeki kadehi bırakıp sarsak adımlarla piyanoya doğru gitti. O gece kendi evinde kalmıştı. Anne ve babasına açıklama yapmak istemiyordu o hali hakkında. Parmaklarını tuşlara değdirdiği an gözlerinin önüne çikolata rengi gözler geldi. Onun gibi bir güzelliği nasıl geri çevirmişti? Kalbi ritmini şaşırmıştı. Göğsü sıkışırken fark ettiği gerçeklikle tuşlara daha sert dokunmaya başladı. Aşık olmuştu! En başından beri korktuğu, uzak durmaya çalıştığı, kabul etmek istemediği gerçekle yüzleşmişti. Balım o kadar küçük ve narin görünüyordu ki gözüne, onu istemeden de olsa kıracağından korkuyordu. Ona dokunursa kendini durduramazdı. Onunla sevişmelerini elinde geldiğince hiçbir şey hissetmemeye çalışarak gerçekleştirmişti. Ama her geçen gün yüzünde gördüğü sevgi pırıltıları kafasını karıştırmış, yanlış bir şey yaptığını fark etmesine yol açmıştı. Oysa o değil miydi, Erdem'in de Melek Hanım'ın da canı cehenneme diyen? Balım da kendisini teslim etmişken niye böyle bir aptallık etmişti? Balım o son akşam tüm benliğine dokunmuştu. Kabullenmek istemediği hislere aklını da kalbini de kapatmak istemiş, onun üzüleceğini umursamayarak onu geri çevirmişti. Sonra bir pislik gibi onu aramayı bırakmış, aradığında da ruhsuz bir şekilde konuşmuştu. Ve Balım ona bir kez bile neden öyle davrandığını sormamıştı. Ses tonu kırgınlığını ele veriyordu, ama yine de aslında Emir'in olmasını istediği şekilde davranmıştı. Şimdi ne kadar yanlış yaptığını biliyordu. Yanlış hesaplar yaptığını, onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu.

Yüzündeki gerginlik biraz kaybolmuş, bedeni rahatlamıştı. Müziği yarıda bırakıp birkaç dakika önce oturduğu koltuğa geri döndü ve şişenin kalanını kafasına dikip kendini uykunun kollarına bıraktı.

16.BÖLÜM

Los Angeles'a geleli dört gün olmuştu. Balım olabildiğince normal davranıyor, bu son senesinde aldığı derslere elinden geldiğince asılmaya çalışıyordu. Bu sene dersleri çoğunlukla sabah başlıyordu.

Bugün boş günüydü ve sabah kalktığında ilk işi kendisine güzel bir kahve hazırlamak oldu. Lizzie bir şeyler atıştırıp çıkmış, seçmeli derslerinden birisiyle ilgili araştırma yapmak için okulun kütüphanesine gitmişti. Tabi Balım onun kendini derse kaptırdığında bütün bir günü bitireceğini düşününce, o günü yalnız geçireceğini fark

etti. Bilgisayarından çoğunlukla dinlediği radyo kanalını açtı. Gün ışıl ışılken keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Dido'nun güzel sesi salona dolunca dudakları keyifle kıvrıldı. Şarkıya eşlik edip kahvesini yudumluyor, salonun bir köşesinde bulunan kitaplığa göz gezdiriyordu. Türkiye'ye bir önceki gidişinde çıkmasını heyecanla beklediği kitapları almış ve kitaplığın en güzel yerine dizmişti. Şimdi hazır dersler onu zorlamıyorken bir tanesine başlayabilirdi. Böylelikle kafası da dağılmış olurdu.

Olivia Cunning'in kitaplarına henüz başlama fırsatı olmamıştı. Serinin ilk kitabı olan Tutkulu Notalar'ı eline aldığı an kitap sanki elini yaktı. Tutku ve nota kelimelerini yan yana görünce içinde bir yer sızladı. Ve tam da o sırada direncini kırmaya yemin etmiş gibi bilgisayardan yayılan piyano sesi, gözlerini sımsıkı yummasına neden oldu. Kulaklarına dolan sesi duymamak için çırpınıyordu, ama bedeni kaskatı kesilmişti ve hareket edip de müziği kapatacak gücü yoktu. Olduğu yerde bir süre o şekilde kaldı. Emir onu hiç aramamıştı. Aslında bunu bekliyordu zaten. Hayal kırıklığı hissetmesi aptallığından kaynaklanıyordu.

Kitabı yerine geri koyup bilgisayarın başına geçti. Bir şeyler söylemeye ihtiyacı vardı. Ama kime söyleyecekti? Aslında hiç var olmamış birine mi söyleyecekti? Parmakları kendisini yönlendirince word dosyasını açtı. Yazdıkça yazdı. O şekilde ne kadar kaldığını bilmiyordu, ama birkaç sayfa yazmış olduğunu görünce inanamadı. En baştan başlayıp okudu. Satırlar kalbine işlerken bu aşktan kurtulamayacağını kabullenmişti artık.

''Onu ilk gördüğüm andan beri her hücremde... Bana dokunmadan beni alev alev yakıp eriten tek erkek... Onsuz her şey renksiz... Gözlerim derin okyanus mavisi gözlerini arıyor. Görebilmem için onun gözlerine ihtiyacım var... Yanmaya, kül olmaya ihtiyacım var... Onun tarafından tüketilmeye ihtiyacım var... Nefes alamıyorum. Nereye baksam onu görürken nasıl devam edebildiğimi ben de bilmiyorum. Sanki her şey ağır çekim ilerliyor. Sanki uzun zaman geçmiş gibi, ama daha birkaç gün olmuş. Allah'ım... Önümde koca bir sene var ve ben buna nasıl katlanabileceğimi bilmiyorum. Peki ben burada bu haldeyken o ne yapıyor? Devam edebiliyor mu bensiz?O da benim gibi acı çekiyor mu? Yoksa Cansu'yla kaldığı yerden devam mı ediyor? Hayır hayır! Duymak istemiyorum! Bilmek istemiyorum! Söyleme sakın...''

Bilgisayarı kapatıp üstünü değiştirdi ve biraz nefes alabilmek için dışarı çıkmaya karar verdi. Kapıdan çıktığı anda Görkem'le karşılaşmıştı ve neyse ki fazla takılmadan apartmandan çıkabilmişti. Zaten aklı yeterince Emir'le doluyken bir de onun arkadaşını görmek onu daha kötü yapıyordu.

Caddedeki Starbucks'tan soğuk bir içecek alıp yürümeye devam etti. Evet, galiba bu iyi gelmişti. Dışarısı bu sıcak ve güzel günde insanlarla dolup taşmıştı ve kendini yalnız

olma hissinden kurtarmıştı. Telefonu çalınca içeceğini sol eline aldı ve çantasından çıkardı. Sabahtan beri yüzüne doğru düzgün uğramayan gülümseme bu kez yerini bulmuştu.

''Abicim.''

''Nasılsın bitanem?''

''İyiyim abilerin en yakışıklısı. Dışarıda dolanıyorum, hava çok güzel.''

Hiç hissetmediği mutluluğu sanki varmış gibi göstermeye çalışıyordu.

''Lizzie'ye ulaşamadım, belki yanındadır diye aradım.''

Balım bunu duyduğu anda suratını astı.

''Yani beni arama nedenin Lizzie? Beni özlediğinden aramadın?''

''Bebeğim hiç olur mu öyle şey? Senin yerin bende farklı. Sen benim bitanemsin. Seni de çok özledim. Hattâ işlerimi ayarlamaya çalışıyorum. Haftaya gelebilirim gibi görünüyor.''

Balım bunu duyduğu anda hem yumuşamış hem de çok mutlu olmuştu. Buraya geldiğinden beri ailesini diğer zamanlardan daha fazla özlemişti.

''Gerçekten mi?''

''Gerçekten bitanem.''

''Lizzie biliyor mu? Yoksa sürpriz mi yapacaksın?''

''Henüz bilmiyor.''

''O zaman ben bir şey söylemiyorum. Bu arada güzel sevgilin bir dersin projesi için kütüphanede çalışıyor. Muhtemelen ondan duymamıştır.''

''Hem güzel hem çalışkan.''

''Aynen öyle.''

''Seni öpüyorum bebeğim. Annemlerin de selamı var.''

''Ben de öpüyorum abicim. Çok selam söyle benden de.''

Telefonu kapattığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Yüzü de gülüyordu. Biraz daha yürüyüş yapıp eve geri döndü. Asansörden çıktığında Görkem'in sesine kulak kabarttı.

''Tamam oğlum bir şey söylemeyeceğim dedim ya.''

Görkem atılacak birkaç ufak eşyanın bulunduğu kutuyu yere bıraktıktan sonra doğrulduğu anda Balım'la göz göze geldi. Şaşırdığı belliydi.

''Eee... Tamam konuşuruz.''

Balım gözlerini kaçırıp anahtarını çıkardı ve kapıyı açtı.

''Nasılsın Balım?''

''İyiyim. Sen nasılsın?''

''İyi valla ne olsun. Nereden geliyorsun?''

''Dışarıda yürüdüm biraz.''

''Tek başına mı?''

Balım kafasını çevirip Görkem'e baktı. Kaşlarını çatıp vücudunu tam olarak ona çevirdi.

''Sana ne?''

Görkem onun bu fevri çıkışıyla gülümsemeyi kesmesi gerektiğini fark edip geri adım attı.

''Tabi bana ne. Öylesine sormuştum.''

''Sorma!''

Balım sinirle eve girip kapıyı çarptığı gibi kapattı. Bu adam sürekli gözünün önündeyken anılarından nasıl sıyrılabilirdi ki? Görkem kapıda hâlâ şaşkın vaziyette duruyordu. Nefesini verip içeri girdi.

''Emir oğlum, Allah sana kolaylık versin.''

****

''Of her tarafım tutulmuş.''

''Sen de ilk günden o kadar yüklenmeseydin kendine.''

''İşi baştan sıkı tutmak deyimini duymuş muydun?''

Balım onun bu sözlerini üzerine kahkaha attı.

''Bazen senin yüzde yüz Türk, benim de yarı yarıya Türk olduğumu düşünüyorum.''

''Sen ne yaptın bugün?''

Lanet piyano müziğini dinledim. Hislerimi yazıya döktüm. Kısacası her anım onunla dolu dolu geçti. Yine!

''Evde pinekledim biraz. Sonra dışarı çıkıp yürüyüş yaptım. Abim aradı. Seni aramış ulaşamamış.''

''Kütüphaneden çıkınca gördüm ben de aradığını. Feci özlemişim.''

Balım onun bu aşık hallerini görmeye katlanamıyordu. Böyle hissettiği için de kendinden ayrıca nefret edesi geliyordu. Lizzie onun yüzündeki hüznü görünce gülümseyişi soldu. Yanına oturup onu kendine çekti.

''Özür dilerim. Bencillik ettim.''

Balım onun sözlerini işitince ciddi anlamda pişman oldu.

''Ben özür dilerim. Öyle hissettirmek istememiştim. Sadece... Alışmaya çalışıyorum.''

''Biliyorum güzelim. Keşke elimden bir şey gelse...''

O akşam yemek yedikten sonra biraz televizyon izlediler. Ertesi sabah okulun bahçesinde, elinde kahvesiyle ikinci dersin başlamasını bekliyordu. Tam bir yudum alacakken kendisine doğru gelen kişiye bezmiş bir şekilde baktı.

''Hoş geldin.''

''Sen de hoş geldin.''

''Yine çok güzelsin.''

''Teşekkür ederim.''

''Bu akşam benimle yemek yemeni istiyorum.''

Balım şaşkın gözlerle karşısındaki çocuğa baktı. Çocuk! Kendini beğenmiş züppe bir çocuk! Yine başkalarını Emir'le kıyaslamaya başlamıştı.

''Müsait değilim Brad.''

''Bu zor kız hallerin beni feci ateşliyor.''

Balım tiksintiyle baktı karşısındaki kişiye. Kahvesini yanındaki çöpe atıp banka bıraktığı kitaplarını aldı ve tam geçecekken koluna dokunan ele öfkeyle baktı.

''Çek şu elini.''

''Bak güzelim, benim de bir sabrım var. Seni istiyorum ve alacağım.''

''Hiç sanmıyorum.''

Balım tam ağzını açmıştı ki, daha önce defalarca duyduğu ses kulaklarına dolunca, omzunun üstünden ileriye doğru bakan Brad'in gözlerini takip edip arkasını döndü. Kalbi inanılmaz bir hızla atmaya başlarken duyguları birbirine girmişti. Kolunu ısrarcı elden kurtarıp aşık olduğu adama koşmakla, ona öfke kıvılcımı saçan gözlerle bakmak arasında kalmıştı.

****

Emir o gittiğinden beri yanına gitmeyi kafasına koymuştu. Nihayet aklı başına gelmişti. Ne burada durup kendine işkence ederek onun sıcaklığından uzak kalmaya niyeti vardı, ne de onu orada başkalarına terk etmeye. Verdiği kararla şirketteki işlerini yoluna koyup en azından bir haftayı Balım'ın yanında geçirmek istiyordu. Babasıyla konuşup tatile ihtiyacı olduğunu söylemişti. Babası sorsa da ona nereye gittiğinden bahsetmemişti. Sadece yurt dışına çıkacağını biliyordu.

Görkem'le konuşup birtakım ayarlamalar yaptı. Bu sefer kolay olmayacağını biliyordu, ama ondan vazgeçmeyecekti. En başından beri kafa karışıklığı yüzünden Balım'ı üzmüş, onun da kafasının karışmasına neden olmuştu. Bu kez hislerinden emindi. Her talihsiz (!) erkek gibi galiba o da aşık olmuştu ve bunun düşüncesiyle gülmeye başladı.

Erdem'e de tatil olayından bahsetmişti ve ona yine Londra'daki arkadaşının yanına gitmeye karar verdiğini söylemişti. Şimdi Görkem'in evinin salonunda otururken düşüncelere dalmıştı. Önüne bırakılan kadehi alıp kafasına dikti.

''Yavaş ol. Sarhoş kafayla mı çıkmak istiyorsun karşısına? Ayrıca öğlen bile olmadı.''

''Bu şekilde daha kolay oluyor.''

''Şahsi düşüncemi bilmek istersen, sana Allah kolaylık versin diyorum. Abi, kadınlar hiçbir şeyi unutmaz. Öncelikle bunu aklından çıkarma. Yani sanki daha önceden

yaptığın şeyleri mutlaka unutmuştur yanılgısına düşme.''

''Boş zamanlarında ders ver bence.''

''Sen geç dalganı. Balım sıradan bir kız değil. Her kadın gibi senin etkileyici gülüşüne kanmaz.''

''Biliyorum.''

Derin bir nefes alıp oturduğu yerden kalktı. Zamanı gelmişti.

****

Balım onun burada olduğuna inanamıyordu. Kendine gelmesi gerekiyordu, çünkü aşık olduğu adam bu feci yakışıklılıkla onu yine eritecekti. Gözleri onda olsa da bahçedeki birçok kişinin dönüp ona baktıklarını göz ucuyla görebiliyordu. Üstelik bunların çoğunluğu beyinsiz kızlardan oluşuyordu.

''Sen de kim oluyorsun?''

Brad'in sesiyle kendine geldiğinde kolunun hâlâ onun elinde hapis kaldığını fark etti. Nafile bir çabayla çekmeye çalıştığında Brad tutuşunu daha da sertleştirdi ve Balım'ın yüzünün buruşmasına neden oldu.

''Eğer elini bana ait olandan çekmezsen suratında değişik şekiller oluşacak.''

Emir sakin bir şekilde konuşuyor olsa da gözlerindeki öldürme hissi bariz bir şekilde fark ediliyordu. Balım normalde ondan çekinmezdi. Hattâ ona kafa bile tutardı. Ama bu halini daha önce görmediğine yemin edebilirdi. Birden Brad için üzülmeye başladı.

Brad kendini beğenmiş bir şekilde sırıtınca aynı anda gülümsemesi yüzünde donmuştu, çünkü Emir onun fark edemediği bir hızla suratının tam ortasına indirmişti yumruğunu. Etraftaki insanlar çığlıklarına engel olamazken Balım ağzı açık halde büyük bir şokla bir Emir'e bir de Brad'e bakıyordu. Onun bu şaşkınlığından yararlanan Emir, elini avucunda hapsedip kararlı ve hızlı adımlarla kampüsün dışına yürümeye başladı.

Balım bir eli onun avucunun içinde, diğer eliyle kitaplarını göğsüne sıkıca bastırmış, arada arkasına dönüp Brad'i görmeye çalışıyordu. Brad arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalkmış, öfkeli gözlerle kendilerine bakıyordu. Kampüsten tam anlamıyla çıktıklarında Balım kendine geldi ve elini hırsla kurtardı ondan. Emir dönüp ona baktığında onun

hırçın güzelinin yine öfkeyle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

''Sen kendini ne zannediyorsun?!''

Emir ellerini beline koymuş, çatık kaşlarla ona bakıyordu.

''Sen kim oluyorsun da benim okuluma gelip arkadaşıma yumruk atıyor ve beni peşinden sürüklüyorsun?''

Emir'in dudaklarından alaycı bir gülüş döküldü. Balım'ın gözleri oraya kayarken çözülmemek için ona olan öfkesine sarıldı.

''Ben kim miyim? Söyleyeyim.''

Balım'ı kollarından tutup kendine çekerken Balım'ın kucağındaki kitaplar yere saçıldı. Bedeni onunkiyle temas ederken aklını kaybetmemek için dua etti. Günlerdir azap içindeydi ve bunun sebebi tam karşısında duruyordu. Eskisi gibi kollarında eriyen kız olmak istemiyordu. Çünkü bu ona hep kaybettirmişti.

''Ben senin sevgilinim ve değil yeryüzündeki, evrendeki hiç kimse benim olana dokunamaz, bakamaz, onu düşünemez!''

Balım öfkeyle karışık şaşkınlıkla ona bakarken bu adamdaki özgüvene gerçekten inanamıyordu. O değil miydi kendisini reddeden? O değil miydi onu aramayan sormayan? O değil miydi en başından beri arkadaşımın kardeşisin diyen? Şimdi bu halleri de neydi? Şaşkınlığını üstünden attığında hızla kendini geri çekti ve onun kıskacından kurtuldu. Çünkü biraz daha o şekilde kalmaya devam ederse kollarından başka bir yerde olmak istemeyecekti ve Balım bunu yapmayacak kadar gururluydu.

''Sen benim sevgilim değilsin! Sen benim hiçbir şeyim değilsin! Hayatıma karışamazsın!''

''Ben nefes aldığım sürece benim sorumluluğumdasın.''

''O halde ölmen için dua edeceğim.''

''Sensiz yaşamıyorum ki zaten...''

Emir'in ses tonu sakinleşmiş, pişman ve yorgun bir şekilde bakmaya başlamıştı. Balım onun bu halinden fazlasıyla etkilenmişti. İnanmak istiyordu, ama o kadar kolay değildi. Daha önce de ona inanmıştı ve yanılmıştı. Şimdi yine iki güzel söz söyledi diye ona kanacaksa, yaşadığı bu acıyı sonuna kadar hak ediyor demekti.

Yere düşen kitaplarını toplayıp arkasını döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Emir bir elini saçlarından geçirip derin bir nefes aldı ve onu takip etti. Yanına geldiğinde Balım başını çevirip ona öfkeyle baktı. Hâlâ yanında yürüdüğünü görünce patladı.

''Ya manyak mısın sen? Ne diye takip ediyorsun beni?''

''Sana az önce sevgilin olduğumu söylemiştim. Dolayısıyla sen nereye ben oraya.''

''Allah'ım sen bana sabır ver!''

Balım taksi çevirip bindiğinde Emir de ön koltuğa geçmişti. Ona söyleyecek söz bulamıyordu artık. Apartmanın önüne geldiklerinde Balım hızla indi taksiden. Emir takcisiye parasını verip onun arkasından apartmana girdi. Asansörde yan yana dururlarken Balım öfkeden kudurmak üzereydi. Emir ise onun bu öfkeli hallerini çok özlemişti ve dudakları hafifçe kıvrılmıştı bu görüntüyle.

Balım ayaklarını vurarak yürüdü ve kapıyı yumruklamaya başladı. Çantasından anahtarını çıkarmak gibi bir düşüncesi yoktu, çünkü şu an bir şeyleri parçalama ihtiyacı hissediyordu. Kapı açıldığında hızla içeri attı kendini. Lizzie şaşkın gözlerle Balım'ın arkasından bakarken tekrar önüne döndüğünde Emir'i görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

''Sonra görüşürüz Lizzie.''

Emir göz kırpıp karşı daireye yöneldi ve zile bastı. Arkasını döndüğünde Lizzie'nin aynı pozisyonda kendisine baktığını görünce sırıttı.

Lizzie içeri geçtiğinde Balım'ı öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürürken buldu. Balım onunla göz göze gelince içindekileri daha fazla tutamadı.

''Adi piç kurusu! Embesil! Kendini beğenmiş züppe!''

Balım çıldırmış gibi koltuktaki yastıkları alıp salonun diğer tarafına fırlatıyor, bir yandan da öfkesini kusuyordu.

''Beni okulun bahçesinden zorla çıkardı ve eve kadar getirdi! Buna inanabiliyor musun? Neredeyse herkese benim ona ait olduğumu söyledi ve Brad'in burnunu kırdı!''

''Gerçekten yaptı mı? Yani Brad'in burnunu kırdı mı?''

''Sen beni dinlemiyor musun ya?''

''Eline sağlık valla. O pislik bunu çoktan hak etmişti.''

Balım kocaman açılmış gözleriyle Lizzie'ye bakıyordu. Aslında sanki arkadaşına değil de bir hortlağa bakıyor gibiydi.

''Beni malıymışım gibi sürükledi! Herkesin gözü önünde ona ait olduğumu gösterdi!''

Balım'ın burnundan ateşler çıkıyordu. Hızını alamayarak salondan çıktı. Daire kapısının açılma sesiyle kendine gelen Lizzie onun arkasından koşturdu. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

Bütün apartmanın titrediğine emindi. Kapıyı öyle bir yumrukluyordu ki birazdan savaş çıkabilirdi. Görkem kapıyı açmıştı açmasına, ama üstteki zinciri takmayı unutmamıştı. Balım'ın neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu ve korktuğu yüzündeki ifadeden fazlasıyla belli oluyordu. Balım ise normal zamanda onun bu tırsaklığına kahkahalarla gülerdi, ancak şu an patlamaya hazır bir bombayken bunun hiç sırası değildi.

''Aç şu lanet zinciri!''

Balım adetâ dişlerinin arasından tıslayarak konuşmuştu. Görkem yutkunup zincire bir kez baktı. Balım'a tekrar baktığında içinden dualar edip zinciri çıkardı ve hızla kapının arkasına geçip kendini korumaya aldı.

İçeri girdiğinde onun rahat bir şekilde koltuğa yayıldığını, bacaklarını da sehpaya uzattığını görünce daha ne kadar öfkelenebileceğini düşündü.

''Eee... Bir şey içer miydin Balım?''

Balım aynı öfkeyle arkasını döndüğünde Görkem bu kez canına susadığına hükmetmişti.

''Dışarı!''

Görkem akıllı bir erkekti ne de olsa. Salonun girişince duran Lizzie'yi de alıp onların dairesine girdi. Balım Emir'e tekrar döndüğünde onun yüzünde gördüğü sırıtışı silmek için büyük bir istek duydu içinde. Ellerini beline koyup aralarında sehpa kalacak şekilde durdu. Emir ayakkabılarından başlayıp bütün vücudunu iştahla süzdü. Gözlerinin değdiği yerler hafifçe kızarmaya başladığında kendinden memnun bir şekilde sırıttı. Sonra aynı hızla silindi gülüşü. Bacaklarını indirip ayağa kalktı ve heybetli bir şekilde Balım'ın tam olarak dibinde durdu. Balım ise direnmeye devam ederek nefret dolu bakışlarını ondan çekmemeye çalışıyordu. Emir iki eliyle birden beline sarılıp onu kendine yapıştırınca tahrik edici bir ses döküldü Balım'ın dudaklarından. Olabildiğince çırpınıp kurtulmaya çalıştı. Ama Emir'in kolları her zamanki gibi güçlüydü ''Bırak beni!''

''Hayır.''

''Ya! Ya sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? İstediğin zaman gel, istediğin zaman git diyeceğin biri mi sanıyorsun beni? Ben senin oyuncağın değilim anladın mı?''

O kadar hızlı ve bağırarak konuşmuştu ki nefes nefese kalmıştı. Onun kollarında direnmesi de direncini azaltmıştı açıkçası.

''Sen benim kalbimin sahibisin Balım.''

Balım direnmeyi bıraktı. Kendisine yıl gibi gelen bir süre hiç konuşmadan kollarında durduğu adamın gözlerine baktı. Ona daha önce de inanmıştı ve şimdi ne halde olduğunun farkındaydı. Bir kez daha inanır, ona bir kez daha güvenir ve sonuç yine aynı olursa bu kez şu an olduğu kadar güçlü olmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Her ne kadar kalbinin sesi ona koşmasını söylese de aklı onu susturmasını bildi.

Kollarında biraz gevşemişken Emir'in de tutuşunu rahatlatması ona avantaj sağladı. İki eliyle göğsünden itip onu kendinden uzaklaştırdı. Az önceki sert duruşunu tekrar kazandı. Neyse ki!

''Ben evimden buraya kadar geldim seni arkamda bırakarak. Seni istemediğimi anlamış olman gerekirdi. Şimdi, biraz gururun varsa geldiğin yere geri dönersin.''

Arkasını dönüp evden çıkacakken kulağına dolan sesle olduğu yerde kaldı.

''Bensiz bir hayatı unut Balım! Bana alışmaya çalışsan iyi edersin, çünkü başka seçeneğin yok!''

Balım gözlerinden yaşlar süzülürken kapıyı arkasından kapattı. Kendi dairesinin kapısını güçsüz bir şekilde vurdu. Lizzie kapıyı açıp da onun perişan halini görünce hiçbir şey söylemedi. Balım odasına geçip kapıyı kapattı ve ağlamaya başladı.

****

Görkem salona şöyle bir göz attığında kırılıp dökülen bir şey olmadığına şaşırdı.

''Hani geçen gelişinde, Balım'ı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim demiştim ya, hah işte onu unut. Bu akşam açık ara farkla diğer akşamı solda sıfır bıraktı.''

Emir yorgun gözlerle dışarıyı seyrediyordu. Kolay olmayacağını biliyordu elbette. Onu defalarca kırmış ve üzmüştü. Herkesin içinde hayatına müdahale etmiş, ona söz hakkı tanımadan eve getirmişti. Ama asla pişman değildi! Onu bulmak için kampüse

girdiğinde sayısını hatırlamadığı kadar kızın kendisine aç gözlerle bakması canını sıkmıştı. Onun aklı tek bir kızdaydı ve onu bulması gerekiyordu. Onu bankta elinde kahvesiyle görünce gülümsemeden edememişti. Saçları omuzlarına dağılmıştı. Bacak bacak üstüne attığı için neredeyse kalçaları görünüyordu ve bu kızın bu kadar kısa şeyler giymesi artık tahammül edemediği bir şeye dönüşüyordu. Tam ona doğru gidecekken züppenin tekinin onun önünde durup ukalâ bir şekilde sırıttığını ve Balım'ın onu başından savmaya çalıştığını görünce hem sevinmiş hem de öfkelenmişti. Özellikle canına susamış olan çocuk ona ait olana dokununca kendini bir anda onların yanında bulmuştu.

Burnunu büyük bir zevkle kırarken bir parça rahatlamıştı elbette. Balım'ı elinden tutup, herkese onun kendisine ait olduğunu göstermekten memnun bir şekilde dışarı çıkarmıştı. Kollarına atılmasını beklemiyordu. Balım o kadar öfkeli ve kararlı görünüyordu ki, ona kızamıyordu. Çünkü bu hale gelmelerine kendisi sebep olmuştu.

Üstelik o olmayan etekle nasıl evden okula kadar gelebilmişti? Yolda bin tane insan dönüp bakmıştı kesin. O Brad denen herife nasıl bir göz ziyafeti sunduğunun farkında mıydı? Ona söylememiş miydi benimle birlikteyken böyle giyin ama ben yokken bunu yapma diye? O zaman niye onun dediğini yapmıyordu?

****

Balım neredeyse hiç aralıksız bir saat kadar ağlamıştı. Onun hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gelmesine, herkesin içinde onu okuldan sürükleyip çıkarmasına inanamıyordu. Uzak durmayı seçen oydu. Madem öyle istiyordu, Balım da onu rahat bırakmıştı işte. Şimdi ne istiyordu kendisinden? Niye yine karşısına çıkıp kafasını karıştırıyordu? Bir parça da olsa onsuzluğa alışmışken, niye her şey başa dönüyordu? Onsuzluğa alışmak mı? Bu düşünce Balım'ın kalbini sızlattı. Daha dün ona olan aşkını kelimelere dökmüşken onsuzluğa alışmaktan nasıl bahsedebiliyordu?

Sıkıntıyla diğer taraf döndü. Gözleri muhtemelen kızarmıştı, çünkü yandıklarını hissedebiliyordu. Yarın olduğunda yine onu görmek zorunda kalacaktı. Yine her şey karışacaktı. Yine kalbi ona koşmak için aklına savaş açacaktı. Keşke ne yapacağını bilebilseydi.

Sabah uyandığında, daha doğrusu Lizzie tarafından uyandırıldığında, üstünde külçe varmış gibi hissediyordu. Ne gözlerini açmak, ne de Lizzie'ye cevap vermek gibi bir

niyeti vardı.

''Canım bir saat sonra ders var. Kalk da bir şeyler ye, sonra çıkalım.''

Balım sırtını ona dönüp yastığına sarıldı.

''Ben derse girmeyeceğim. Senden notları alırım.''

''Peki ne zamana kadar?''

Balım arkasına dönüp uykulu ve kızarmış gözlerle arkadaşına baktı. Fazlasıyla yorgun göründüğüne emindi.

''Ne ne zamana kadar?''

''Ne zamana kadar derslere girmeyeceksin? Emir burada diye çıkmak istememeni anlıyorum. Ama bununla yüzleşmen gerek.''

Gözlerini kapatıp bir dakika kadar bekledi. Sessizliğe gerçekten ihtiyacı vardı, ama dayanamadı.

''Dün bana 'bensiz bir hayatı unut' dedi. Allah'ım bu nasıl bir özgüven ben anlamıyorum! Diğer kızlar gibi ona yapışmayayım diye beni kendinden uzaklaştırdı. Ben de tam olarak onun istediğini yaptım. Ama beyefendi ne yaptı? Peşinden koşmadım diye erkeklik gururuna yediremeyerek soluğu Los Angeles'ta aldı. Yine otoriterliğini konuşturdu. Yine üstümde hakimiyet kurmak için bana emirler vermeye başladı. Anlamıyorum Lizzie... Benden ne istediğini anlamıyorum.''

''Emir'in duyguları konusunda dengesiz olduğunu kabul ediyorum. Açıkçası bunun gerçek nedenini bilmiyorum. Belki bizim kolay kolay anlayabileceğimiz bir şey değildir.''

''Ne olduğu umrumda bile değil. Beni evine ilk kez çağırıp sonra da reddettiğinde, ona ne istediğini sormuştum. Cevap vermemişti. Yine aynı şeyi yapıyor. Buraya kadar gelip, kalbimi bir kez daha yerinden sökmeye, beni darmadağın etmeye çalışıyor.''

Lizzie anlayışlı gözlerle ona bakıp saçlarını okşadı.

''Kahvaltı hazır. Bir şeyler ye. Sabahki ortak ders dışında öğleden sonra bir dersim daha var. Akşam gelirken bir şey ister misin?''

''Çikolatalı pasta.''

Lizzie açıkça kahkaha attı. Balım sırıtarak ona bakınca başını iki yana salladı.

''Bari gideyim de Emir'e senin çikolatalı pastayı çok sevdiğinden bahsedeyim.''

Balım birden kaşlarını çatmıştı.

''O niyeymiş?''

''Seni nasıl kandırabileceğini bilsin diye.''

Balım kafasının altındaki yastığı alıp ona fırlatacakken Lizzie çoktan kapıya ulaşmıştı. Yastık yere düşünce yattığı yerde homurdandı.

''Geri ver şunu! Uyuyacağım ben.''

Lizzie gülerek yastığı geri fırlattı ve çantasıyla kitaplarını alıp kapıdan çıktı. Asansörü beklerken karşı dairenin kapısı açıldı ve Emir göründü. Her ne kadar arkadaşına onu kötülememiş olsa da ona aferin diyecek değildi. Soğuk bakışlarını tekrar asansöre çevirdi. Emir tam yanına geldiğinde asansör de gelmişti ve elini kapıya atacakken Emir tarafından durduruldu.

''Lizzie bana yardım etmelisin.''

Lizzie sanki Emir'in başında bir çift boynuz çıkmış gibi şaşırarak ona bakıyordu. Bu adam gerçekten de kendini beğenmişin tekiydi.

''Hiç utanmadan bunu söyleyebildiğine inanamıyorum.''

''Hatalıyım. Kabul ediyorum. Ama bu benim için kolay değildi Lizzie.''

Lizzie tam anlamıyla dönüp küçümser gözlerle ona baktı. Onun bir hayli sıkıntılı olduğunun farkındaydı. Ama söz konusu olan kişi Balım'dı ve o tabi ki arkadaşının yanında olacaktı.

''Ben daha önce hiç böyle olmadım. Yani demek istediğim, birinden gerçek anlamda hoşlanmadım. Birini sevmedim. Ve şimdi Balım, benim bu hiç hissetmediğim duygularla boğuşmama neden oluyor. Ben bile ne olduğunu tam olarak anlayamazken bunu ona nasıl açıklayabilirim? Ona olan hislerim sıradan değil. O gün ona herkesin içinde piyano çalarken bütün samimiyetimle yaptım bunu. Niyetim onu etkilemek ve bundan gururlanmak değildi. Bunu gerçekten istedim.''

Biraz bekleyip karşısındaki kıza baktı. Şimdi biraz özele inecekti, ama Lizzie'nin ona yardım etmesi için bunu yapması gerekiyordu.

''Ona kaç kere sahip olmak istediğimden haberin var mı senin?''

Lizzie birden istem dışı kızarınca bakışlarını Emir'den çekip birkaç saniye oyalandı. Ama onun sesini tekrar duyduğunda mecburen ona dönmek zorunda kaldı.

''Onlarca kez engelledim kendimi. En başta hislerim daha da belirsizdi ve onun Erdem'in kardeşi olması işleri zorlaştırıyordu gözümde. Onun sürekli benim de kardeşimmiş gibi gösterilmeye çalışılması sinirimi bozuyordu. Annesi bile ondan uzak durmamı istiyor.''

''Melek teyze mi?''

''Evet. Belki de bir annenin kızını korumaya çalışması sadece. Ona bakmak bile... Tenimi karıncalandırıyor.''

''Bak... Bu kadar özele girmesen...''

''Bilmen gerekiyor! Bilirsen bana yardım edersin.''

Lizzie'nin sessiz kaldığını görünce kaldığı yerden devam etti.

''O yanımda değilken onu merak ediyorum. Normal bir merak değil bu. Nerede, kiminle, o gün ne giydi, kaç tane erkek onun o masum güzelliğini doya doya seyrediyor diye bütün gün kafamda kuruyorum. Onun tenine değecek gözleri kör edebilirim Lizzie.''

Lizzie duyduklarından bir hayli hoşnuttu. Ama yumuşadığını bilmesini istemiyordu.

''Bana yardım edeceksin değil mi?''

''Yardım edeceğimden emin görünüyorsun.''

''Sana Balım'a olan duygularımı açtım Lizzie. Onun da üzgün olduğunu biliyorum.''

''Çikolatalı pasta.''

''Efendim?''

''Diyorum ki, Balım eve gelirken çikolatalı pasta istedi benden. Limonlu cheesecake'ten sonra en sevdiği tatlıdır. Başlangıç için fena bir fikir olmayabilir.''

Emir'e dikkatle baktığında yüzünde gördüğü aptal sırıtış tam fotoğraf karelerine layıktı. Onu ardında şapşal bir şekilde bırakıp asansöre bindi ve bugünkü temposuna başlamak için adımlarını attı.

17.BÖLÜM

Balım o gün öğlene kadar uyudu. Emir defalarca kapısını çalmış, hâttâ çalmakla kalmayarak bir güzel yumruklamıştı. Balım ise buna cevap olarak Emir'in ayakkabı benzeri bir şey olduğunu tahmin ettiği sert bir cismi kapıya fırlatmıştı.

Emir öfkeden yerinde duramıyordu. O Brad denen herif miydi acaba zamanında Balım'ın kapısında yatan?

''Balım'ın kapısında yatan herifin adını hatırlıyor musun?''

Görkem gözlerini televizyonda izlediği belgeselden ayırıp arkadaşına baktı.

''Ne bileyim abi?''

''Zorla şu bir halta yaramayan hafızanı.''

Görkem elindeki kumandayı bırakıp, yayılmış olduğu koltukta oturur pozisyona geçerek kahverengi gözlerini, öfkeden laciverte dönmüş gözlere dikti.

''Ben Balım'ın bekçisi miyim? Hayır yani dışarıdan bakıldığında öyle bir izlenim mi veriyorum?''

''Bak sabrımı taşırma Görkem! Adam gibi konuş!''

''Zaten sorun da orada. Ben adam gibi konuşuyorum, ama sen dağdan yeni inmiş bir ayı gibi.''

Emir deli dana gibi dolandığı salonda, az önce işittiği sözlerle sanki arkadaşını öldürecekmiş gibi baktı. Görkem çenesini tutamamış olmaktan dolayı öteki dünyayı boylayacağının farkına varınca yutkundu.

''Ya... Gıcık bir ismi vardı. Bardon mıydı Bardrick miydi?''

''Brad!''

İsim dişlerinin arasından öfkeyle çıkmıştı. Yüzü gözünün önüne gelince haince sırıttı. Sonuç olarak iyi benzetmişti.

''Ha doğru. Brad olması lazım. Balım ciddi anlamda yardırmıştı valla o gün. Tabi birçok kez de defol git Brad falan demişti. Doğru bak, hatırladım.''

''Şerefsiz! Bir daha Balım'ın yanına yaklaşsın da göreyim. Paramparça ederim herifi.''

''Oğlum sen abayı ciddi ciddi yakmışsın bu kıza. Ne oldu lan? İlk erkeği misin yoksa?''

Görkem pis pis sırıtırken Balım hakkında bel altı laflar etti diye yakasına yapıştı Emir.

''Bana bak! Bir daha Balım için en ufak kötü bir şey söylersen Brad'den önce sen girersin kıyma makinesine.''

Yakasını öfkeyle bırakıp kendini geriye attı. Görkem ciddi anlamda tırsmıştı. İçinden bir daha böyle bir eşeklik etmeyeceğine dair yemin gibi bir şeyler geveledi. Bu iki manyak ona göre birbirini bulmuştu. Aman, ona neydi zaten?

Emir, öğlen saat bir olmuşken dışarı çıkıp Balım'a çikolatalı pasta aldı. Belki sever diye renkli drajelerden de almıştı. Parasını verirken Balım'ın neyi sevip neyi sevmediğini bilmediğini fark etti. En azından Lizzie'den öğrense iyi olurdu.

Apartmana dönüp de dairenin önünde durduğunda derin bir nefes aldı. Bu kez normal bir şekilde kapıyı çalıp şansını denemek istemişti. Uzunca bir süre bekledikten sonra kapı açılıp da Balım beyaz bornozuyla karşısında durunca yutkunmadan edemedi. Banyodan çıkıp kapıya gelmişti. Çünkü saçlarından sular damlıyordu. Sadece damlasa iyiydi. Bir de o kuğu gibi güzel boynundan öne doğru ilerleyip göğüslerinin arasında kayboluyordu.

Emir daha ne kadar süre öylece baktığını bilmiyordu, ama kapı yüzüne kapanınca kendine geldi. Bedenindeki gerilmeyi fark edince içinden lanet etti. Şimdiye kadar küçük sevişmeler dışında bir şey yapmamışlardı. Emir ona sahip olmamıştı. Henüz! Onu tamamen çıplak görmüş olsa da, az önceki manzara aklını zorlamıştı. Sanki bir nevi cinsel diyetteydi ve canına tak etmişti artık. Onu tanıdığından beri seks yapmamıştı. Ne onunla ne de başkasıyla. Zaten başkasını istediği falan yoktu. O sadece Balım'ın içine girmek, usulca ve lanet olsun ki sürtüne sürtüne kendini içine itmek istiyordu.

Başını eğip de aşağıya baktığında haline gülse mi ağlasa mı bilemedi. Bu küçük kız onu serseme çevirmişti. Kendini toparlayıp kapıyı tekrar çaldı. Ses gelmeyince bir daha. Ve bir daha.

''Aç şunu! Bak Balım kırarım bu kapıyı!''

''Kırarsın sen Allah'ın yontulmamış odunu!''

Balım'ın sesini duyunca istemeden de olsa yüzü yumuşamış, hâttâ gülümsemişti. Kendini kapıya iyice yaklaştırıp kenarına doğru konuştu.

''Hadi aç bebeğim. Aç ki o güzel vücudunu göreyim bir daha.''

Emir'in boğuk sesi içeriye ulaşmış, Balım'ı titretmişti. Bacaklarını birleştirip ellerini yumruk yaparak tam önünde kenetlemişti oturduğu koltukta. Islaktı evet. Ama henüz

kurulanmadığı için değil. Emir'in o gün kendisine söylediği ''benim için ıslandın'' anındaki gibi ıslanmıştı işte. Şimdi bütün bedeni tahrik kuşatması altındayken kalkıp da kapıya koşmamak, onu içeriye çektiği gibi yatağa fırlatıp üzerine çıkmamak için kendini zor tutuyordu.

''Balım... Çok özledim seni... Kendimi anlatmama izin ver.''

Balım ona inanmayı her şeyden çok istiyordu. Ama o yine reddedildiği için, kendisine ulaşamadığı için böyle davranıyordu. Şimdi amacına ulaşmasını sağlasa, iki gün sonra İstanbul'a dönecek ve hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Tabi bu arada Balım'la hoşça vakit geçirmesi de yanına kâr kalacaktı.

''Git artık! Seni görmek istemiyorum!''

Emir bir eli kapıda, diğer eli pasta poşetini tutarken çaresizce iç çekti. Sonra öfkesi geri geldiğinde karşı daireye gidip bir posta da orayı yumrukladı.

''Sana anahtar yaptıracağım. Böylelikle...''

Görkem lafını bitiremeden kenara itilince homurdanmadan edemedi. Emir elindekini mutfak tezgâhına bırakıp telefonunu çıkardı.

''Lizzie ne zaman geleceksin?''

''Ne oldu?''

''Senin bu inatçı arkadaşın kapıyı açmıyor.''

''Yoldayım zaten. Gelince çalarım kapını.''

''Tamam.''

Telefonu kapatıp koltuğa fırlattı ve kendini ılık suyun altına attı. Elleri fayanslara dayalıyken Balım'ın bornozlu ve ıslak hâli gözünün önünden gitmiyordu. Lanet olsun! Is-lak-tı! Parmakları fayansın üzerinde kayarken orada değil de Balım'ın kayganlığında dans ettiklerini düşündü. İnleyip kafasını fayansa yasladı ve eli hırsla erkekliğini buldu. Balım'ın o gün evine ilk geldiğinde yapmak istediği şeyi hatırlayınca içinden binlerce kez lanet etti. Şimdi bu haldeyken Balım'ın o zarif parmakları onu kuşatsa, onu esir alsa ve onunla oynasa... Anlaşılan ılık su işe yaramamıştı. Suyun ayarını biraz daha düşürüp vücuduna etki etmesini bekledi.

Aynı sıralarda Balım da odasında, yatağının üstünde sırt üstü uzanmıştı. Bornozu üstündeydi ve giyinmek gibi bir derdi yoktu. Emir'in yüzü gözünün önünden gitmiyor,

boğuk sesi kulaklarında yankılanıyordu. Sanki nefessiz kalmış gibi elini boynuna götürdü. Bornozun kapalı yakası rahatsız etmişti. Aklından terbiyesizce şeyler geçiyordu. Emir'in dudaklarını özlemişti. Dudaklarında, çenesinde, boynunda, göğüslerinde, göbeğinde ve sıcaklığında... Muhtemelen kafayı yemişti. Hırsla yakasını kapatıp yan tarafa döndü.

****

''Nerede kaldın?''

''Sakin ol, geldim işte.''

Emir'in sakin olmak gibi bir niyeti yoktu. Bir an önce Balım'a kavuşmak, muhtemelen şimdiye kadar giymiş olduğu her bir giysi parçasını parçalayarak çıkarmak istiyordu. Lizzie'nin arkasından içeri girdiğinde etrafa şöyle bir bakıp yine ona döndü. Lizzie başıyla Balım'ın odasını işaret edince kararlı adımlarla odaya yürüdü.

Kapıyı açıp da onu hâlâ bornozuyla görünce heyecanı geri geldi. Balım ise kapı sesini duymuş ve Lizzie'nin geldiğini anlamıştı. Arkasını dönmeden derin bir iç çekti.

''Duş aldım. Niyetim elbette ki giyinmekti, ama o odunu görünce kanım kaynadı. Sinirden kendimi yatağa attım. Giyinmek istemedim, çünkü alev alev yanıyordum. Yanıyorum! Resmen... Resmen libidom uzaya fırladı! Ya libido ne Lizzie ya libido ne? Ben nereden bilirim libidoyu! Aşağılık herif! Ben burada ateşler içinde yanarken o orada yine ayaklarını sehpaya uzatmış kaygısızca sırıtıyordur!''

Balım sesi yükseldikçe nefes alış verişi hızlanmış şekilde soluyordu. Bir eliyle çarşafı unufak etmek üzereydi. Yatağın diğer tarafı çökünce derin bir nefes aldı.

''Lütfen bana nasihat falan verme. Çünkü buna katlanamayacağım.''

''Sana ne vereceğimi çok iyi biliyorum.''

Balım duyduğu sesle, kalbi ritim bozukluğuna uğramış şekilde hızla arkasını döndü. Emir koyulaşmış gözleriyle ona bakıyordu. Dudakları aralanmış, bedeni beklentiyle gerilmiş, göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Balım aynada kendisini görüyor gibiydi. Çünkü onunla aynı haldeydi.

Emir doğrulup onu kendine çekti ve tam anlamıyla altına aldı. Bileklerini yukarıda

birleştirip dudaklarını dudaklarına sürttü. Balım'dan acı çeker gibi, hâttâ miyavlar gibi bir ses çıkınca boğuk bir şekilde güldü.

''Senin bu savunmasız haline bayılıyorum. Her ne kadar bir amazon olsan da, böyle altımdayken, dudaklarımın kontrolündeyken sana yapacağım her şey için yalvaracak gibisin. Yanılıyor muyum?''

Son cümlesini söylerken kendini ona bastırmıştı. Balım'ın dudaklarından dökülen inleme ve bacaklarını iyice açması Emir'i ateşler içinde bırakmıştı. Dudakları daha fazla konuşmadan eyleme geçti. Önce üzerinde durduğu dudakları yavaş yavaş tattı. Dili Balım'ın dudaklarının kenarından aşağıya, çenesine indi. Boynuna doğru yol alırken altında alev alev yanan ten, daha fazlası için haykırıyordu.

Balım her temasta biraz daha aklını kaybederken, ona olan kırgınlığı, kızgınlığı, öfkesi, her şey ama her şey bulanık bir görüntüden ibaretti. Emir'in eli bornozuna gidince derin bir nefes aldı. Sıcak parmaklar teniyle buluşunca göz göze geldi onunla. Aralarındaki tutku o kadar belliydi ki, yanmak kadar doğru bir şey yoktu o anda.

Bornozun kuşağı açıldı. Sıcak parmaklar önce göğüslerinde keşfe çıktı. Bildiği yerlere her yeni dokunuşunda yepyeni hislere kapılıyordu. Sanki onu daha önce hiç görmemiş, ona dokunmamış, tatmamış gibiydi. Neden bildiği şeyi her seferinde daha fazla merak ediyordu? Neden ellerini ve dudaklarını bu altındaki tenden koparamıyordu?

Balım'ın ellerini tuttuğu elini serbest bırakıp sol göğsünü avucuna aldı. Yavaş hareketlerle okşamaya başladı. Her hareketinde elinin altında şekil alan, kızaran göğsün güzelliği aklının sınırlarını zorluyordu. Uçları sanki... Sanki onun dudaklarını, dilini, dişlerini bekliyor gibiydi. Madem öyle, Emir de hiçbir şey için beklemeyecekti.

Islak bir sıcaklık göğsüne dokununca nefes alamaz oldu Balım. Serbest kalan elleri aşık olduğu adamın saçları arasında geziniyor, onu kendine bastırırken kalçalarını da ona doğru itiyordu. Islaklık göğsünden bedenine yayılırken, nefesi buharlaşmış gibiydi. Sanki kilometrelerce koşmuştu. Dudakları ve boğazı kurumuş, bir damla su için yalvarır hale gelmişti.

Emir iyice aşağıya inmişti. Başını kaldırıp da baktığında, Balım'ın her anlamda dağılmış halini, titreyen bedenini, alev alev yanan teninin ihtiyacını ve bu ihtiyacı karşılaması için ona hevesli bir şekilde bakışını izledi hayranlıkla. Dilini hassas tende gezdirirken, ona ait olan bu varlığın sabırsızca bekleyişini hissetti.

''Bu halini çok seviyorum.''

Dilini ileriye itip dudaklarını kayganlıkta gezdirmeye devam etti.

''Benim kontrolümdeyken şu titreyişlerini hissetmek, bende seni parçalama ihtiyacına sebep oluyor.''

Balım'ın dudaklarından dökülen itiraz ve daha fazlasını istediğini belli eden ihtiyacın karışımı, boğuk bir şekilde gülmesine neden oldu. Balım daha fazla dayanamayıp nihayet sesini çıkarabildi.

''Şuradayken konuşma demiştim sana.''

Sesi kesik kesik çıkmıştı. Tıpkı birazdan parçalara ayrılacakken atacağı çığlıklara zemin hazırlıyor gibiydi.

''Neden? Hoşuna gitmiyor mu?''

''Sorun da o ya zaten! Sen bunu yaptığında çıldırıyorum! Kendimi kaybediyorum. Parçalara ayrılıp yok olacakmışım gibi hissediyorum.''

Emir dilini sert ve hızlı bir şekilde içine sokup aynı hızla gidip gelmeye başladığında Balım'ın devam edecek gücü kalmadı. Gözleri irileşirken ellerinin arasındaki saçları koparmakla onları okşamak arasında kalmıştı. Boğazından gelen hırıltılar... Bu kendisi olamazdı. Emir daha önce de yapmıştı bunu. Ama niye bu sefer farklıydı? Niye bu kadar... Ah... Şiddetliydi! Bütün bedeni elektriğe tutulmuş gibi titrerken dudaklarından dökülen çığlığın da onu duyacak olan Lizzie'nin de o an canı cehennemeydi.

Emir, altında, kendini ona teslim eden bedeni sevmeye devam etti; diliyle, dudaklarıyla, dişleriyle... Yani Balım'ın en sevdiği haliyle... Uzanıp Balım'ın yüzüne yaklaştı ve dudaklarına öpücük bıraktı. Yatağa yatıp bornozun önünü kapattı ve onu kendine çekti. Balım keyifli bir sarhoşluk içinde, hiç itiraz etmeden onun sıcak kollarına sığındı. Emir'in elleri saçlarında gezinirken her an uyumaya hazırdı.

''Sana çikolatalı pasta aldım.''

Balım başını hafifçe kaldırıp kollarında kıvrıldığı adama baktı. Bu adam çok yakışıklıydı. Ama yakından bir başkaydı. Kalbi acıyordu ona bakarken. İçindeki aşkın taşıp gitmesinden korkuyordu. Hâttâ Emir'in bunu görmesinden! Çünkü hâlâ ondan emin değildi. Bazen sevgisini hissetse de, bazen tam tersi oluyordu.

''Lizzie söyledi. Yoksa senin çikolatalı pasta sevdiğini bilmiyordum. Bir de renkli drajelerden aldım. Çikolatalı pastayı seviyorsan onları da seviyorsundur diye düşündüm.''

Bunları söylerken tavana bakıyordu. Sonra başını eğip kendisine bakan gözlere dikti gözlerini.

''Belki aptalca bir çıkarım ama öyle işte. Sonra senin sevdiğin ve sevmediğin hiçbir şeyi bilmediğimi fark ettim. Ve bu... Acıttı...''

''Renkli drajeleri severim. Ama gümüş rengi olanları daha çok severim. Mantar yiyemem, çünkü alerji yapıyor. Küçükken, abim pizza yiyor diye ben de istemiştim. Sonra her tarafımda kızarıklıklar oldu ve beni hastaneye götürdüler.''

Emir ses çıkarmayınca devam etti.

''Şöyle de bir gerçek var ki, mantarı çok sevmiştim. Seviyorum ama yememem gerektiğini biliyorum. Tıpkı... Tıpkı sana izin verirsem senin de bana zarar vereceğini bildiğim gibi...''

Emir bu sözlerle yattığı yerde doğruldu. Balım onun kendisine zarar vereceğini mi düşünüyordu? Ona böyle mi hissettirmişti?

''Sana asla zarar vermem. İlk andan beri seni üzdüğümü biliyorum. Ama sana zarar vermem Balım. Çünkü bunu yaparsam en başta ben zarar görürüm. Çünkü ben seni... Senin tahmin edemeyeceğin kadar çok önemsiyorum.''

Balım heyecanla o iki kelimeyi beklerken, duyduğu son sözler kalbini acıtmıştı. Onun zorla kendisini sevmesini istemiyordu. Derin bir nefes alıp doğruldu. Yataktan kalkıp dolabından birkaç kıyafet alarak banyoya doğru yöneldi.

''Balım.''

Balım arkası dönük halde durdu. Dudaklarını ısırıp ağlamamak için kendini tuttu. Emir onu kendine çevirip yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Seni önemsiyorum; çünkü senin gülüşün, güneşin verdiği ışıktan daha fazla. Seni önemsiyorum; çünkü seni ne kadar öpersem öpeyim sana doymayacağımı biliyorum. Seni önemsiyorum; çünkü sana dokunmadan nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Seni önemsiyorum; çünkü bana şimdiye kadar hiç hissetmediğim duyguları tattırdığın için bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, bu muhteşemliğin içinde kayboluyorum. Ve Balım...''

Yüzüne doğru düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıp devam etti.

''Eğer sana duyduğum bu şey aşksa, bunu bana kanıtlaman gerekiyor. Çünkü ben daha önce hiç aşık olmadım.''

Balım az önce yatakta duyduklarından sonra ondan böyle bir itiraf beklemiyodu. Emir ona aşık olduğunu mu söylüyordu şimdi? Eğer bu rüyaysa uyanmak istemiyordu. Korkarak da olsa sesini çıkarmayı başarabildi.

''Sen bana aşık mısın?''

''Aynı belirtiler sende de varsa ve sen buna aşk diyorsan... Evet peri kızı... Sana aşığım.''

Balım'ın gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Hem inanmak istiyor, hem de böylesine imkânsız bir şeyin olabileceğine inanmak çok zor geliyordu.

''Göstermesini bececememiş olabilirim. Ama sen anlamalıydın. Seni herkesten, her şeyden kıskanırken bunu anlamalıydın. Lanet olsun, Erdem'den bile kıskanıyordum seni!''

Balım'ın gözleri kocaman açılmıştı.

''Sen beni abimden mi kıskanıyorsun?''

''Evet.''

''Neden?''

''Çünkü sana her bitanem, bebeğim dediğinde çıldırıyorum. Sana her 'Balım' deyişinde aklımı kaybediyorum. İsmindeki o aitlik eki olan son harf beni çıldırtıyor. Herkes sana öyle seslenirken sanki 'benim' demeye çalışıyor ve hepsini oracıkta boğazlamak istiyorum.''

''Abimi de mi?''

''Abini de!''

Emir ters bir şekilde homurdanınca Balım o akşam ilk kez gülümsediğini fark etti. Elleriyle gömleğinin yakasına asılıp onu aşağıya çekti. Emir'in kaşları çatık halini kaybetti ve onu kendine çekip çıldırmış gibi öpmeye başladı. Balım o gece otel odasında ve mağazanın kabininde yaptığı gibi Emir'in yakasını çekiştirip onu içine sokarcasına kendi dudaklarına istediğini verdi. Sonra onun istediğini verdi ve sonra yine aldı. Soluk soluğa ayrıldıklarında Emir alnını alnına dayadı.

''Lizzie haklıymış.''

Balım buğulu gözlerle ona bakarken konunun Lizzie'ye gelişini anlamaya çalışıyordu.

''Seni çikolatalı pastayla kandırabileceğimi söylemişti. Ama ben şekerli drajeleri de akıl

ederek işimi sağlama aldım.''

Balım gözleriyle öfke saçarken Emir kısık sesle kahkaha atıyordu. Balım'ın dizi tam da bacaklarının arasındaki hassas noktaya dokununca gülüşü bıçak gibi kesildi.

''Biraz daha gülmeye devam edersen o gülüşü yüzünde dondururum. Hem de yüzüne hiç dokunmadan. Çünkü bu, senin şu en önem verdiğin parçanın gazi olmasına sebep olarak gerçekleşir.''

Emir bunu ciddiye alması gerektiğini biliyordu. Çünkü artık Balım'ın, dediklerini kesinlikle yaptığı kanıtlanmıştı. Balım ise onun yüzünde ördüğü korkuya sinsice sırıttı.

''Aslında canını acıtacaksam o kısmı es geçsem iyi olur. Sonuçta altın yumurtlayan tavuğu kesmem hiç doğru olmaz.''

Emir'in şaşkınlığını fırsat bilip kendini ona yapıştırırken, kalçalarıyla ona uygun pozisyonu tam olarak almıştı.

''Bak mesela...''

Yüzü tamamen ona yaklaşmışken gözlerini kapatıp soluklandı.

''Ben hâlâ bunun içimdeki halini ve bana neler yapacağını bilmiyorum. Bir ara test etmeliyiz. Sence de öyle değil mi?''

Emir adetâ hırlayarak Balım'ı kucağına aldı ve duvarla arasına sıkıştırdı. Kendini ona bastırıp sürtünürken Balım'ın yüzündeki şehvet ifadesiyle çıldıracak gibi oldu.

''Bir daha bunu söylersen seni hiç kimse elimden alamaz. O merak ettiğin şeye bir başlarım, günlerce bitmez. Üstünde ne var ne yoksa paramparça ederim ve ilk tecrüben olduğuna bakmam, içine sertçe yerleşirim.''

Balım'ın heyecandan boğazı ve dudakları kurumuş, soğukta kalmış gibi titremeye başlarken aynı anda alevler içinde yanar hale gelmişti. Bu adam kesinlikle dediğini yapardı. Gözleri öyle şehvetli vaatler veriyordu ki, aksini savunmak aptallıktan başka bir şey olmazdı.

Emir onu bırakıp geri çekilecekken Balım bir anda sendeledi ve tam düşmek üzereyken yine Emir tarafından tutuldu.

''Seni her öptüğümde böyle kendini bırakacaksan işimiz var.''

Ona göz kırpıp gülümseyince Balım'ın kalbi yerinden oynadı. Bu adam onda akıl bırakmazken nasıl sağlam durabilirdi ki?

''Seni giydireyim mi?''

Boynunda dudaklarını dolanırken, elleri bedenini yoklarken cevap verecek gücü yoktu. Başını kendisine doğru çevirip onu derin derin öpmeye başladı. Birkaç dakika süren tutkunun ardından yorgun ama gülümseyen gözlerle ona baktı.

''Önce tekrar duş almalıyım. Sonra da ben kendim giyinirim.''

''Tamam kabul ediyorum.''

''Neyi?''

''Seni yıkamayı.''

Balım kahkaha atarken başını geriye yatırmıştı. Ortaya çıkan zarif boynu o kadar cömert görünüyordu ki Emir hiç kaçırmadığı fırsatı bu kez de kaçırmadı. Dudaklarıyla tadını aldı. Ama Balım isyan edercesine geri çekildi.

''Pilim bitti. Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum; ama tam olarak sevişmeden beni bu hale getiriyorsan o işlemi tamamladıktan sonra birkaç gün boyunca etkisiz eleman gibi ortalıkta dolaşacağıma eminim.''

''Sen etkisiz eleman olamayacak kadar kışkırtıcısın.''

''Kışkırtıcı mı?''

''Hı hı. Şu giysilerin...''

Bir anda kaşlarını çatıp çikolata gözlere baktı.

''Dolabına el atmam gerekiyor.''

''Anlamadım?''

''Çok kısa giyiniyorsun ve sen yanımda değilken neler olduğunu bilmemek beni sinirlendiriyor.''

''Neler olduğunu mu?''

''Evet! Sen herkesin sana dönüp baktığının farkında değil misin? Ya Balım! Ben şimdi birkaç güne mecburen İstanbul'a dönmek zorunda kalacağım. Lanet olasıca işler beni bekliyor. Ama sen burada, milyon tane herifin arasında, beni çıldırtan, tahrik eden kıyafetlerinde dolanacaksın ve benim de işlere adapte olup toplantı falan yapmamı mı bekleyeceksin? Başlamışım böyle işe! Sen de benimle geliyorsun!''

Balım şoktan şoka giriyordu. Ne ara konu buraya gelmişti? Hem Emir onun kıyafetlerine bu kadar mı takmıştı kafayı?

''Şimdi saçmaladın işte. Okul var. Nereye geliyorum?''

''Ben anlamam. Yatay geçiş yaparsın. Başarılısın ki Los Angeles gibi bir yerde okuyorsun. İstanbul'da çok iyi okullar var. Gözümün önünde tamamlarsın işte.''

''Sen gerçekten kafayı yemişsin. Emir akşam akşam delirtme beni. Ya ayrıca az önceki halimizle bu konunun ne ilgisi var?''

''Çok ilgisi var. İstemiyorum elalemin sana bakmasını. Hele ki o Brad denen şerefsizin! Sana sadece bakarsa bile kemiklerini kırarım!''

Balım bu yeni Emir'i tanımıyordu. İçten içe kıskanılmak hoşuna gitse de bunu şimdilik onun bilmesine gerek yoktu. İplerin hepsi onda olmamalıydı. Derin bir nefes alıp kadınlık silahını kullanmaya karar verdi. Elleri Emir'in yakasına gidip yavaşça içeriye yol alınca, tam da tahmin ettiği gibi dokunduğu bedendeki gerginlik yok olmuş, yerini beklentiye bırakmıştı. Balım parmak uçlarında yükselip dudaklarına kondu. Emir kollarını beline dolayıp onu kendine çekti ve öpüşünü derinleştirdi. Ayrıldıklarında Balım ayartıcı bir ses tonuyla konuştu.

''Böyle şeyleri boşuna takıyorsun kafana. Ben seninim. Bu şekilde kim dokunabilir bana?''

''Dokunan olursa ellerini kırarım!''

Emir resmen hırlayınca Balım gülümsedi.

''Emir... Yarın tek dersim var ve önemli değil. Notları sonra alırım.''

Balım biraz bekleyip devam etti.

''Hazır kimse yokken beni gezdirsene.''

Balım başını yana yatırıp küçük bir kız çocuğu gibi beklentiyle bakınca Emir de dayanamayıp gülümsedi.

''Hiç baş başa kalamadık değil mi? Yarın bütün gün bizim. Ne istersen yapacağım.''

''Ne istersem mi?''

''Ne istersen.''

Emir daha fazla konuşmak istemediğine karar verip tadına bayıldığı dudaklara kapandı.

Onunla biraz daha kaldıktan sonra son bir iyi geceler öpücüğü alıp diğer daireye geçti.

Salonda Lizzie'nin yanındaki koltuğa bıraktı kendini yorgunca.

''Hiç çıkmayacaksınız sandım.''

''Bana aşık olduğunu söyledi.''

''NE?!''

Balım çocuklar gibi kıkırdayarak koltuğa iyice yayıldı.

''Çok mutluyum Lizzie. Yarın gezeceğiz. Hem de ilk kez yanımızda hiç kimse yokken.''

Lizzie arkadaşının yüzündeki mutluluğa gülümsedi. Bir süredir bu durum nedeniyle bir hayli üzgündü ve şimdi yüzünde gördüğü ışıltı her şeye değerdi.

''Senin adına çok mutluyum canım. Sanırım artık her şey yoluna girdi, ne dersin?''

''Tabi abim faktörü olmasa iyi olurdu. Emir her ne kadar yanımda kararlı dursa da abim söz konusu olunca çekiniyor. Yani kızamıyorum da. Sonuçta abim açısından bakınca kardeşine göz koymuş bir arkadaş gibi duruyor.''

''Yalan mı?''

''Ne yalan mı?''

''Sana göz koymadı mı?''

''Aman Lizzie. Ben de ne diyorsun diyorum.''

Kızlar bir süre daha bu konu üstüne kafa patlattılar. Balım hülyalı bir gülüşle kendini uykunun kollarına bıraktığında aklı Emir dışındaki her şeye kapalıydı.

****

''ACT Plus ile bugün beş için toplantı ayarladık. Sen de katılmak ister misin?''

''Ekip genç mi?''

''Genç. Yani senin gibi kurt değil hiçbiri.''

Erdem gülümseyerek babasına bakıyordu. Kendi yaşıtlarıyla toplantı yapmak Turgut

Bey'e daha iyi geliyordu. Her ne kadar genç beyinleri desteklese de, yaşı nedeniyle Erdem bu tarz toplantıları gayet başarılı bir şekilde idare ediyordu. Oğluna güveni tamdı.

''Sen halledersin. Zaten koymuşsunuz akşamın beşine toplantıyı. Pilim bitiyor o saatte oğlum.''

''Yaşlı kurtsun sen. Pil de neymiş?''

''Hadi hadi. Yağ çekme bana. Ben gidip güzel karımla vakit geçireceğim. Seni sıkıcı toplantınla baş başa bırakıyorum.''

Erdem babasıyla vedalaşıp kendi odasına geçti. Koltuğuna oturduğunda masada ona gülen gözlerle bakan çerçeveyi eline aldı. Bakmaya doyamadığı mavi gözlere kilitlendi bir süre. Onu çok özlemişti. Bu ara işler yoğundu ve Balım'a söylediği gibi haftaya oraya gitmesi şu anda pek de mümkün görünmemeye başladı. Avrupa olsa iş daha kolay olurdu. Ama sırf gidiş dönüş yirmi altı saat gibi bir süre alıyordu. Birkaç gün için de pek mantıklı görünmüyordu. Üstüne bir de jetlag olayı vardı. Her gün mutlaka bir kez Lizzie'yle konuşuyor olsa da yetmiyordu elbette. Özlediği sadece sesi değildi ki. Kokusunu, teninin yumuşaklığını, gülen gözlerini, kahkahasını, dokunuşunu, her şeyini özlemişti. Ona olan açlığı her geçen gün daha beter hale gelmeye başlamıştı ve bu konuda ciddi anlamda sıkıntı çekiyordu.

Çerçeveyi yerine koyduğunda hemen yanında duran resmi alıp gülmeye başladı. Kardeşi üniversiteye başlayacağı sene yazın sonlarına doğru adaya gitmişler ve bisiklete binmişlerdi. Bisikletin üstünde kahkaha atan küçük kızın bakışları o kadar pırıltı ve hayat doluydu ki içinde bir yer sızladı. Bu son gelişinde onun ne kadar büyüdüğünü fark etmişti. Her ne kadar hâlâ çocukça davranışları olsa da artık büyümüştü ve mezun olmasına bir sene bile kalmamıştı.

Seneye şirkette işe başlayacak, bu kurtlar sofrasında kendini ezdirmeden ayakta dimdik durmaya çalışacaktı. Tuttuğunu koparan biri olduğunu biliyordu. Balım ufak tefek olsa da mücadeleci biriydi. Bir de bu sene her zamankinden daha da güzelleşmişti ve Erdem bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Gittikleri ortamlarda birçok erkeğin kardeşine nasıl da dönüp baktıklarını görüyordu. Elinden geldiğince onu koruyacaktı da. Ama her an yanında olamıyordu. Koskoca Amerika'da yalnız başınaydı. Evet Lizzie de vardı; ama iki kız bununla baş edemezdi. Bu da ayrı bir sıkıntıydı onun için.

Hadi Lizzie artık onun sorumluluğundaydı; peki ya Balım ne olacaktı? Abisi olarak elbette onu koruyacaktı, ama... Bir gün gelecek, küçük kardeşi de aşık olacaktı. Belki acı çekecek, ama bununla birlikte çok da mutlu olacaktı. Herhangi bir erkeğin, küçük

kız kardeşine dokunacak olması bile sinirini bozuyordu. Ne kadar mücadeleci olursa olsun yine de savunmasızdı. Bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu. O gün mutlaka gelecek, Balım onu sevdiği adamla tanıştıracaktı. İpsiz sapsız birine kapılmaması için dua ediyordu. Balım kırılgan bir kızdı ve yaralansa bile bu durumu önce kendi içinde çözmeyi tercih ederdi. Tabi bu süreçte de canı yanarken tek başına kalırdı.

Erdem düşüncelerini bir kenara bırakıp beşteki toplantıyla ilgili dosyalara göz atma kararı aldı. Şirket Avrupa'da iyi bir yere ve öneme sahipti. Yurt dışında yapacakları yatırımlarla ilgili kendilerine ciddi anlamda faydaları olacaktı.

Asistanı içeri girip konukların geldiğini ve toplantı odasında beklediklerini ifade ettikten sonra, toplantı için hazırlamış olduğu sunumlardan birini patronuna verdi. Erdem yanına üç adet kartvizit aldıktan sonra ceketini giydi ve odasından çıktı.

Odaya girdiğinde üç kişinin de oturmuş bir şeyler konuştuklarını gördü. Konuklar Erdem'i görünce ayağa kalkıp sırayla ellerini uzattılar.

''Merhaba Erdem Bey, ben Koray Taşkın. ACT Plus'ın Türkiye sorumlusuyum.''

''Memnun oldum Koray Bey.''

''Size İsviçre'deki sorumlumuz Aydan Öztuna'yı tanıştırayım.''

Erdem elini karşısında kendisine gülen gözlerle bakan kadına uzattı.

''Memnun oldum Aydan Hanım. Hoş geldiniz.''

''Ben de memnun oldum.''

''Ve Ceyhun Başer. Aydan Hanım'ın ekibine yeni katıldı. Kendisi oldukça başarılı bir yatırımcıdır ve Avrupa-Türkiye ilişkileri çok iyidir.''

Erdem son konuğun da elini sıktıktan sonra onları oturmaları için tekrar masaya yönlendirdi. Kartvizitler birbirlerine dağıltıldı. Erdem önündeki dosyaya bir göz attıktan sonra Koray'a dönüp konuşmaya başladı.

''Daha önce telefonda görüştüğümüz gibi, Türker Holding Grubu olarak Avrupa'da bazı yatırımlar yapma kararı aldık. Böylesine ciddi ve önemli bir iş için de sizin gibi Avrupa'da yer edinmiş, sağlam ve köklü bir firmayı tercih ettik. Açıkçası holdingin yatırım bölümünün bir kısmını Avrupa'ya taşımak istiyoruz. Her ne kadar dünya çapında iş yapıyor olsak da, Türkiye haricinde başka bir lokasyonda da işleri yürütmeyi umut ediyoruz. Kontrol yine burada olacak elbette. Ama Avrupa'da bir lokasyonumuzun olması, iş yapma alanımızı daha da genişletecek.''

Koray dikkatli gözlerle karşısındaki adamı dinlerken önündeki dosyaya not almaktansa bunları aklında tartmayı uygun görüyordu.

''Bizim var olma amacımız da tam olarak bu. Sizin gibi dünyaya açılmış veya açılmayı düşünen büyük kuruluşlara bu kolaylığı sağlamak. Aydan Hanım İsviçre'de bu işi başarıyla yürütüyor. Zaten bu süreçte de size gereken desteği kendisi ve ekibi verecek. Ben de herhangi bir durumda yine size yardım etmekten mutluluk duyacağım.''

''Güzel. O halde irtibatımız daha çok sizinle olacak Aydan Hanım.''

Aydan bir süredir karşısında etkileyici ve otoriter ses tonuyla konuşan adamı süzüyordu. Kendinden geçmemişti elbette. O bir profesyoneldi. Ama onun ne kadar etkileyici ve tam anlamıyla seksi olduğunu daha ilk anda kabul etmişti.

''Bu süreçte sizin arzu ettiğiniz şekilde bir çalışma yürüteceğiz. Bu, uzun süreç isteyen bir durum. Her türlü alternatifi değerlendirecek, sizin için en uygun lokasyonu belirleyeceğiz. Ben zaten şirket olarak sizin bu arayışınıza talip olmadan önce düzenli bir şekilde sizi ve ve holdingi yakından takip ediyordum. Önceliklerinizi belirlemek kolay olacak. Sizden istediğimiz, aklınızda ne varsa bizimle paylaşmanız, ki bu şekilde ortaya çıkarmak istediğimiz şeyi tam anlamıyla anlayabilelim.''

Erdem karşısındaki kadının özgüvenini ve profesyonelliğini beğenmişti.

''İsviçre'ye ne zaman döneceksiniz? Ona göre bir program düzenleyelim.''

''Ben sırf bu iş için Türkiye'ye geldim. İlk etapta ihtiyacımız olan süreye göre burada kalmaya devam edeceğim.''

''Ön görüşmeyi yaptığımıza göre bundan sonraki toplantıları düzenli bir programa oturtmak için asistanım ekibinizle temasa geçecek. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. İzninizle başka bir toplantıya yetişmem gerekiyor.''

Erdem konuklarını gönderdikten sonra diğer toplantı için odasına geri döndü. Öncesinde asistanından sert bir kahve istedi. Bugün gerçekten yorucu bir gün olmuştu ve ne yazık ki gün henüz bitmemişti.

18.BÖLÜM

Emir aynada kendisine bakıp çapkın bir gülüş attı aynadaki aksine. Bir elini saçlarının arasından geçirip biraz havalanmasını sağladı. Görkem'in arabasını alacaktı. LA'de gezilecek yerlere mutlaka arabayla gitmek gerekiyordu, çünkü yerler arası mesafe yürüyüş için uygun değildi. Neyse ki Amerika'da kullanabileceği bir ehliyeti vardı.

Karşı dairenin kapısını çalıp bekledi. Lizzie tatlı bir gülüşle karşıladı onu.

''Selam Lizzie.''

''Selam.''

''Nerede benim sevgilim?''

''Hazırlanıyor. Bekle, sesleneyim.''

Lizzie içeri girdikten sonra yaklaşık iki dakika kadar bekledi. Kapının kenarına yaslanıp ellerini cebine koydu. Yüzündeki mutlu gülüş yerini koruyordu. Ta ki Balım'ı görene kadar. Balım pileli ekose bir etek üstüne yakası açık beyaz bir bluz giymiş, üstüne de kolsuz bir kot yelek almıştı. Saçları dalgalı haldeydi ve yüzündeki gülüş her anlamda muhteşemdi. Emir'in kendisine kaşlarını çatmış halde bakmasıyla yüzündeki gülüş azaldı.

''Niye öyle bakıyorsun?''

''Dün dediklerimin nesini anlamadın?''

Balım bir anlığına durup düşündü. Dün Emir bir sürü şey söylemişti ve şu an hangisinden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu. Zaten sormasına gerek kalmamıştı, çünkü Emir sesini yükseltip merakını gidermeye başlamıştı.

''Şimdi rüzgar esse, o etek havalansa ne olur Balım? Bir tahminin var mı?''

''Haliyle dediğin gibi havalanır ve ben de elimle tutup engellemeye çalışırım.''

''Hah! İşte aynen bu. Bir elin elimdeyken tek elle bu konuda başarılı olamazsın. Bütün gün sinir küpü halde dolaşmamı mı istiyorsun? Ya sen benim dediklerimi niye dinlemiyorsun? Seni delice kıskandığımı daha başka hangi cümlelerle ifade edebilirim? Şimdi içeri geç ve pantolon falan giy veya uzun bir şeyler işte.''

Balım gözlerini öfkeyle karşısındaki adama dikti.

''Sen beni tanıdığında da ben bu şekilde giyiniyordum. Ayrıca bugün niye bu şekilde giyindim biliyor musun? Sen beni bu şekilde beğeniyorsun ve hoşuna gidiyor diye. Ortada bana bakan biri bile yokken böyle huzursuzluk çıkaracaksan LA turunu tek

başına yapman gerekecek.''

Balım iki adım geri gidip kapıyı kapatacakken Emir son anda kendine gelip kapıyı tuttu. Öfkesi biraz sönmüş gibiydi. Tamam, Balım haklıydı, ama Emir bir erkekti lanet olsun! Bu kadar muhteşem görünürken erkeklerin dönüp de ona bakmaması gibi bir olasılık yoktu!

''Özür dilerim. Fevri davrandım. Tamam haklısın. Elimden geldiğince sakin olmaya çalışacağım. Bebeğim bakma şöyle artık.''

İçeri girip onu belinden tutarak kendine çekti. Yüzünü boynuna gömdü ve derin derin soludu.

''Kıskanç biriyim ben. Seni herkesten ve her şeyden sakınıyorum. Bunun için bana kızma.''

Balım sevdiği kollarda gevşemişti. Onu anlıyordu elbette. Hem kendisi de Cansu denen gereksizi Emir'in yanında görünce öfkesi tavan yapıyordu.

''Hadi gidip güzel bir gün geçirelim.''

Emir gülümseyerek onu öptü ve elinden tutup asansöre yönlendirdi. Apartmandan çıktıktan sonra biraz ileride duran arabaya bindiler. Sunset Bulvarı gerçekten görülmeye değerdi. Trafiğe karıştıklarında Emir'in gözü trafikten çok Balım'ın iştah açıcı bacaklarındaydı. Balım dönüp de onun nereye baktığını görünce, direksiyondaki sağ elini alıp bacağının üstüne koydu. Bu hareketle gözleri kısılan Emir, dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. Tabi hazır elinin konduğu yer gayet iyiyken bunu değerlendirdi ve çıldırtıcı bir yavaşlıkla okşamaya başladı.

Balım ise elini kolundan yukarıya doğru götürmüş, sert kaslarını okşuyordu. Burada bu şekilde özgür olmak muhteşemdi. Emir'in eli eteğini sıyırıp kasıklarına çıkarken hassas bölgesindeki sıcaklığı hissetti. Dudaklarını ısırırken Emir'in gözü sürekli yol ve Balım arasında gidip geliyordu. Parmaklarını iç çamaşırına götürüp dokunduğunda kısık bir sesle küfretti.

''Şimdi ıslanmak zorunda mıydın?''

Balım şehvetli gözlerle kendisine bakarken aklını kullanmakta zorlanıyordu. Neyse ki kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. Elini yumuşaklıktan çekip direksiyona koydu.

''Döndüğümüzde yorgun olacaksın, ama merak etme. Senin bir şey yapmana gerek kalmayacak. Sen sadece uzanacak ve benim sana hizmet etmemi bekleyeceksin.''

Balı'ın göğsü hızla inip kalkarken dudakları kurumuştu. Daha yeni başlamışlardı ve dönmelerine çok vardı.

''Sıra ne zaman bana gelecek?''

''Ne konuda?''

''Hizmet konusunda.''

Emir'in dudağı keyifle kıvrılırken sadece bir saniyeliğine gözünü yoldan ayırıp Balım'a baktı.

''O gün de gelecek.''

İlk durakları Hollywood Bulvarı oldu. Her ne kadar burası ünlülerin yaşadığı bölge olsa da, başarılı markaların olduğu mağazalar yoktu. Ama kaldırımlardaki yıldızlar güzel bir görünüm sunuyordu. El ele yürüyüp güzel havanın tadını çıkardılar. Karşılarından gelen erkeklerin mutlaka başlarını çevirip yanındaki kıza baktıklarını her gördüğünde, Balım'ın beline sarılıp onu iyice kendine çekiyordu Emir. Hazır her tarafta mağaza varken onu bir tanesine yönlendirip daha kapalı bir şeyler aldırabilirdi, ama bu da caddenin ortasında bir kez daha tartışmalarına yol açardı. Bunu göze alamadığı için kendini sakinleştirmeye çalışmakla yetindi. Balım'ın küçük bir kız çocuğu gibi heyecanla bir şeyleri işaret etmesi, elinden tutup onu çekiştirmesi çok hoşuna gidiyordu. Caddedeki küçük bir dükkandan şeker istemesine kahkahalarla güldü.

Kimi zaman el ele kimi zaman da sarmaş dolaş yürüyerek keyifli anlar geçirdiler. Bir yerde öğle yemeği yiyip tekrar arabalarına atladılar ve Jurassic Park'a adım attılar. Buradaki aktivitelere katılmak için ısrar eden Balım'ı kıramayan Emir, onun aklına uyarak peşinden gitti. Tabi fazlasıyla ıslak bir aktivite olmuştu her ikisi için de. Balım önce kendi üstüne sonra da Emir'in üstüne bakınca kahkaha atmaya başladı. Emir'in ise gülecek hali yoktu. Çünkü Balım'ın üstündeki incecik bluz tam anlamıyla ıslanmış ve vücuduna yapışmıştı. Sütyeninin belli olması bir yana, göğüs uçları bile belli oluyordu ve bu da Emir'in iştahının açılmasına neden olmuştu. Yeleğinin önünü iliklerken Balım'ın kendisine soran gözlerle bakmasına çatık kaşlarla karşılık verdi. Balım da onu daha fazla sinirlendirmemek için susmayı tercih etti.

Bütün bir günün nasıl geçtiğini anlamamıştı Balım. Çok yorulmuştu, ama değmişti. Akşam saat sekiz civarlarında eve girdiklerinde, Emir onu göğüslerini okşayarak duvara yapıştırdı ve bedenini bedenine bastırırken onu çılgın gibi öpmeye başladı. Balım kollarını onun boynuna dolayıp saçlarını çekiştiriyordu. Dili dilinde dans ederken bedeni de bedenine uygun pozisyonu almıştı. Bir yerlerden gelen öksürük sesiyle

bayıldığı dudaklardan ayrılmak zorunda kalan Emir, hoşnutsuzca arkasını döndü.

''Ne var Lizzie?''

''Çok ayıp. Vallahi nankörsün.''

Balım gülümseyerek kollarından sıyrıldı. Lizzie'ye gidip sarılınca Emir'in resmen homurdanmasını duydu. Arkasını dönüp ona baktığında yüzündeki ifadeye şaşkınlıkla baktı.

''Yok artık!''

Lizzie ikilinin arasındaki olayı anlamamıştı.

''Neye yok artık?''

Balım arkadaşına cevap vereceği yerde sevgilisine yaklaştı. Emir elleri belinde huzursuzca bekliyordu.

''Lizzie'den kıskandığını söyleme!''

Emir bakışlarını Balım'dan çekip biraz ileride duran kıza odakladı. Lizzie durumu anlayınca kahkaha atmaya başladı. Balım ise gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kızların bu hali Emir'in iyice suratını asmasına neden olmuştu. Balım parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna doladı. Sesini ciddi tutmaya özen göstererek gözlerine baktı.

''Hayatım o bir dişi.''

Lizzie bu sözle az önceki kahkahanın daha beterini atınca Balım da dayanamayıp arkadaşına katıldı. Emir ise hâlâ ciddi ve sinir olmuş bir şekilde karşısındaki ikiliye bakıyordu. O sırada telefonu çalınca sinirle elini cebine attı ve ekrana bakmadan cevaplama tuşunu kaydırdı.

''Evet?''

''Bu ne sinir dostum?''

Emir sesin sahibini tanıyınca az önceki siniri yatıştı. Kızları kahkahalarıyla bırakıp balkona çıktı.

''Sabah sabah rüyanda beni mi gördün?''

''Ne sabahı oğlum? Akşamın sekiz buçuğu olmuş.''

Emir önce onun ne demek istediğini anlamadı. Sonra aklına gelen ihtimalle konuştu.

''Amerika'da mısın?''

''Evet. Hem de Los Angeles'ta.''

''İş için mi geldin?''

''Bir nevi. Tabi yalnız değilim.''

Adamın sesi homurdanır gibi çıkmıştı.

''Ekipten biriyle geldin o zaman?''

''Kızıl belayı da ekipten sayıyorsan öyle olsun.''

''Masal'ı da mı getirdin?''

Kuzey ağzının içinde bir şeyler geveledi, ama Emir'in duyabileceği kadar net değildi.

''Teziyle ilgili hocasıyla görüşmesi gerekiyor.''

''Boston'da okuduğunu sanıyordum.''

''Öyle zaten. Ama adam bir konferans için LA'e gelmiş. Seni arama sebebim de, gelmişken görüşelim diyorum. Hem şu Balım Hanım'la da tanışmış oluruz.''

Emir başını çevirip içeriye baktı. Balım Lizzie'yle birlikte mutfakta bir şeyler hazırlamakla meşguldü.

''İyi olur.''

''Pekâlâ. Yarın akşama ne dersin? Gündüz kızıl kafanın işini halletmemiz gerekiyor.''

''Bence uygun. Haberleşiriz.''

Emir telefonu kapatıp içeriye geçti. Balım gülen gözlerle kendisine bakınca az önceki hoşnutsuzluğu silinip gitmişti. Yaklaşıp onu kendine çekti ve saçlarına öpücük bıraktı. Balım başını kaldırıp ona baktı.

''Kim aradı? Sakın yarın dönüyorum deme!''

Emir gülümseyerek kollarındaki güzelliğe baktı ve dudaklarına dokundu.

''Bir arkadaşımdı. Adı Kuzey. Bir iş için buradaymış ve beni görmek istemiş. Tabi seni de.''

Balım şaşkınlığını gizleyemedi. Daha dün başlamıştı ilişkileri.

''Sen de benden bahsettin ve o da merak etti yani?''

''Hayır bebeğim. Seni zaten biliyordu. Buraya peşinden geldiğimi de.''

''Nasıl biliyordu?''

Emir Balım'dan bahsettiği o akşam arkadaşları Aslı ve Ateş çiftinin evinde toplantı için buluşmuşlardı. Yanlarında Kuzey ve onun başının belası olan Masal da vardı. Kuzey Karaarslan yeryüzündeki en korkutucu adam olmasının yanı sıra feci bir karizmaya sahip, ela gözlü bir akıl çeliciydi. Infinity Tech isimli bir şirketi vardı. Tabi olay bununla sınırlı değildi. Kuzey'in bazı tehlikeli işleri vardı ve sadece en yakınları bundan haberdardı. Emir bu kısımdan Balım'a bahsetmeyi düşünmüyordu, çünkü ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

''İlk tanıştığımız zamanlarda bahsetmiştim işte.''

Emir bunu anlatmaya pek hevesli değildi, ama Balım'ın gözlerinde gördüğü ışıltılar kalbinin ritmini bozuyordu. Balım parmak uçlarıyla ensesindeki saçlara dokunuyordu.

''Ne zaman tanışacağım arkadaşınla?''

''Yarın akşam. Kızıl bela... Eee yani Masal'ı da getirecek.''

''Masal karısı mı?''

''Yok canım. O anca Kuzey'in başının belası olur. Kızıl bela.''

Bunu söyleyip sinsice sırıttı. Balım ise onun ne demeye çalıştığını anlamamıştı.

''Neyse boşver şimdi. Yarın nasılsa tanışacaksınız.''

Balım'ın arkasından mutfağa girip yüksek sandalyelerden birine oturdu. Lizzie onlar gelmeden birkaç şey hazırlamıştı. Her ne kadar dışarıda yemiş olsalar da çok dolaşmaktan bir hayli yorgun düşmüşlerdi ve enerjiye ihtiyaçları vardı.

Emir o gece Balım'la birlikte uyudu. Balım biraz yaramazlık yapmak istese de yorgunluğu gözle görülür vaziyetteydi. O yüzden Balım onun sadece uyuma önerisine fazla itiraz edemedi. Bir süredir ilk kez o gece rahat bir şekilde uyuyabildi. Sevdiği adamın kollarında...

****

Ertesi akşam Emir yine Görkem'in arabasını alarak Kuzey'le buluşacakları yere doğru yol aldı. Palm Springs'teki ünlü Workshop restoranında buluşma kararı almışlardı. Balım neden o kadar uzak bir yere gittiklerini anlamamıştı. Çünkü Kuzey denen adam zaten LA'deydi ve arabayla bile iki saat süren bir yerde buluşacak olmaları kafasını karıştırmıştı. Emir'e sorduğunda da tatmin edici bir yanıt alamamıştı.

Emir Balım'la el ele restorandan içeri girdiklerinde heyecandan yerinde duramıyordu. İlk kez Emir'in arkadaşlarından biriyle tanışacaktı. Workshop, tavanı ciddi anlamda tepeye kadar uzanan, yoğun altın rengi dokunuşlara sahip çok şık bir restorandı. Uzunlamasına masalar, tavanda buz sarkıtları gibi duran dikey ışıklar mekânı oldukça hoş göstermişti. Emir Kuzey'i gördüğünde Balım'ı da yönlendirerek masalarına geldi.

''Kuzey.''

''Emir.''

İki erkek de fazlasıyla ciddi bir şekilde selamlaşmışlardı. Balım ilk kez gördüğü adamdan ciddi anlamda korkmuştu. Çünkü adamın, karşısındaki herhangi bir şeyi ve herhangi bir kişiyi sadece bakışıyla bile dondurabileceği belliydi. Emir'in gülüşüyle bakışlarını ona çevirdi ve onun Kuzey'e sırıttığını görünce bu kez de bakışlarını Kuzey denen adama çevirdi. Balım birden ağzı açık vaziyette ona bakakaldı. Adam ne kadar ürkütücü dursa dursun, gülünce inanılmaz çekici olmuştu.

Adam bakışlarını Emir'den çekip kendisine yöneltince istemeden de olsa yutkunmak zorunda kaldı.

''Balım Hanım merhaba, ben Kuzey Karaarslan.''

''Çok memnun oldum.''

Balım yan tarafında bir hareketlenme fark edince oraya doğru döndü ve bir kez daha ağzı açık vaziyette karşısındaki ufak tefek kadına baktı. Hayatında hiç bu kadar güzel kızıl saçlara ve yeşil gözlere sahip bir kadın görmemişti. Sanki özenle yaratılmış gibiydi. Kendisi onun kadar dikkat çekici değildi ve bunu fark ettiği anda hüzünlenmeden edemedi.

Yan tarafta belli belirsiz bir homurdanma duyunca aynı şaşkınlıkla diğer tarafına döndü. Emir kıs kıs gülüyordu, ama Kuzey denen adam yine ilk andaki korkutuculuğuna bürünmüştü. Balım yanlış bir şey yaptığını düşünerek tedirgin gözlerle Emir'e baktı.

''Oğlum bakmasana şöyle. Kızı korkutuyorsun.''

Kuzey çatılmış kaşlarını elinden geldiğinde düzeltip Balım'a özür diler bir ifadeyle baktı.

''Kusura bakmayın. Bu durumu sürekli yaşıyorum, ama hâlâ alışamadım.''

Balım şaşırarak karşısındaki adama baktı.

''Kızıl kafayla karşılaşan herkes anlamadığım bir şekilde onun büyüsü altına giriyor. Anlamıyorum gerçekten.''

Kuzey'in bu sözlerine yanındaki kızıl saçlı kadın hoş bir kahkahayla karşılık verdi.

''Balım Hanım, siz bu suratsız adamın sözlerine bakmayın. Hâlâ benden ne istediğini anlamış değilim.''

Son cümlesini iki kaşını kaldırıp Kuzey'e bakarak söylemişti. Bu adam niye sürekli homurdanıyordu, Balım hiç anlamamıştı. Masal onun homurdanmasına aldırmayıp elini uzattı.

''Ben Masal. Çok memnun oldum.''

''Balım. Ben de çok memnun oldum.''

''Bayanlar, artık oturalım mı?''

Herkes yerini aldıktan sonra masalarına gelen garsona siparişlerini verdiler. Kuzey yine Masal'a kötü kötü bakmış ve garsona onun için sadece su söylemişti. Masal ise bu durumdan hiç hoşnut görünmüyordu.

''Neden Masal'ın ne içeceğine karıştınız? Bırakın ne istiyorsa içsin.''

Masal kendisini destekleyen çikolata gözlü kıza minnettar bir bakış attı. Kuzey ise çatık kaşlarla cevap verdi.

''Masal içkiye dayanıklı değildir.''

''Hiç de bile.''

''En son içki içtiğinde neler olduğunu hatırlıyor musun, yoksa sana hatırlatırken arkadaşlarımızın da bilgi sahibi olmalarını ister misin?''

Masal olanca hızıyla kızarırken bakışlarını karşısındaki iki kişiye çevirdi. Balım ise gerçekten merak etmişti.

''Ne olmuştu ki?''

Masal boğazına kılçık kaçmış gibi öksürürken bir yandan da Kuzey'e konuşmaması için uyarı dolu bir bakış atıyordu.

''Pijama partisinde ne kadar viski içebileceğini kanıtlamak istemişti de.''

Balım bu sözlerle hafif bir kahkaha atınca Emir'in elini elinin üstünde hissederek ona döndü. Bakışlarından taşan aşkı görmemek için kör olmak gerekiyordu ve hem Kuzey hem de Masal bunu rahatlıkla görebiliyorlardı.

Balım bu hoş ikilinin nasıl tanıştığını acayip merak etmeye başlamıştı.

''Siz nasıl tanıştınız?''

Soran gözlerle ikisine bakınca Emir gülüşünü saklamak için öksürmek zorunda kaldı. Ama Kuzey'in öldürücü bakışlarından nasibini de almıştı. Masal bunu konuşmaya oldukça hevesli görünüyordu.

''Pembe çamaşırlar sayesinde.''

Masal'ın sevimli bir şekilde söylediği sözler üstüne Emir kendini daha fazla tutamayarak kahkaha atmaya başladı. Balım da tuhaf bir şekilde onun kahkahasına gülümseyerek karşılık vermişti vermesine, ama Kuzey'le göz göze geldiğinde gülüşü ciddi anlamda yüzünde dondu. Çünkü Kuzey o anda tam anlamıyla potansiyel bir katil bakışına sahipti. Masal ise istifini bozmadan devam etti.

''Ben ailemi ziyaret etmek için Boston'dan İstanbul'a dönüyordum. Uçakta çantamı üstteki bölmeden çekmek isterken Kuzey'in kafasına vurmuştum ve çanta açılıp içindeki kıyafetlerle Kuzey'in kafasından aşağıya dökülmüştü.''

Emir'in kahkahasını kontrol altına almak gibi bir niyeti yoktu. Tabi masanın altında kaval kemiğine yediği sert tekme yüzünü buruşturmasına neden oldu. Öfkeli gözlerle Kuzey'e bakarken Kuzey'in dudakları keyifle kıvrılmıştı.

Balım bu esnada hikâyeden etkilenmiş bir şekilde Masal'a devam etmesini işaret etti. Ama Kuzey elini Masal'ın koluna koyunca Masal ona döndü ve gözlerinde gördüğü sözsüz tehditle yutkunmak zorunda kalınca, Balım'a hepsinin bu kadar olduğunu söyleyerek gülümsemeye çalıştı.

''Siz buraya iş için mi geldiniz Kuzey Bey?''

''Kuzey de lütfen.''

Balım başıyla onaylayınca devam etti.

''Masal'ın teslim etmesi gereken bir tezi vardı. Hocası bir konferans nedeniyle Los Angeles'a gelince biz de Boston yerine buraya geldik.''

Balım bakışlarını Masal'a çevirdi.

''Ne okuyorsun?''

''Şu anda güvenli veri aktarımı ve kriptografi üzerinde yoğunlaşmış durumdayım.''

Balım anlamayan bakışlarla tek kaşını kaldırıp ona bakınca Masal resmen isyan moduna geçti.

''Ya anlamıyorum! Neden herkes tek kaşını kaldırabiliyorken ben bunu yapmaya çalıştığımda ikisi birden havalanıyor?''

Masal'ın çocuksu öfkesi masadaki herkesi güldürmüştü. Kuzey gülüşünü koruyarak Balım'a açıklama yapmaya başladı.

''Aslında bu kızıl bela, o minicik beyninde olabilecek her türlü önemli şeyi saklıyor. Ama şu sıra dediği gibi şifreli şeyler üzerine çalışıyor.''

''Çok ilginç. Aynı zamanda da merak uyandırıcı. Peki siz sevgili misiniz?''

Kuzey o sırada içkisini yudumluyordu, ama Balım'ın bu anî sorusuyla içtiği şey boğazında kaldı. Masal keyifle sırtına vururken bir yandan da tuhaf bir şekilde intikam alıyor gibi hissediyordu. Balım yanlış ne söylemiş olabileceğini düşünerek masadaki üç kişiye baktı. Kuzey'in hiçbir şüpheye yer bırakmayan ses tonu masada gergin bir havaya sebep oldu.

''Masal'la sevgili falan değiliz. Kendisi bize bir konu yardım ediyor, hepsi bu.''

Masal bu buz gibi sözlerle az önceki zaferi boğazına dizilirken dikkatini tabağına verip etini didiklemeye başladı. Balım Emir'e döndüğünde onun da sessizleştiğini fark etti. Bu gece istemeden de olsa sürekli pot kırmıştı ve bu en fiyasko olanıydı galiba. Daha fazla konuşmaması gerektiğini düşünüp yemeğiyle ilgilenmeye başladı.

Gece bittiğinde Balım, yeni tanıdığı ve kesinlikle hoşlandığı bu iki insanı tekrar görmek istediğini belirtti. Onlar da bunu seve seve kabul ettiklerini söylediler.

Arabada başını koltuğa yaslayan Balım, artık gözleri kapanma noktasına gelmişken yanağındaki tüy gibi dokunuşla biraz canlandı.

''Umarım sıkılmamışsındır.''

''Hayır tabi ki de. Kuzey'i de Masal'ı da çok sevdim. Ama galiba bir hayli pot kırdım.''

Emir hiçbir şey söylemeden yola bakmaya devam ediyordu.

''O ikisinin arasında ne var? Yani birbirlerinden etkilendikleri çok belli.''

''Bence bu işi kurcalama.''

''Neden?''

Emir gülümseyerek ona döndü. Eliyle kendisine ait olan varlığın yüzünü okşarken bir yandan da dikkatini trafiğe vermeye çalışıyordu.

''Hâlâ kurcalıyorsun.''

''Of! Merak ediyorum, ne yapayım? Hem şu Aslı ve Ateş kim?''

''Yakın arkadaşlarımız.''

''Onlarla da tanışacak mıyım?''

''Neden olmasın?''

Balım bu sözle keyifle arkasına yaslandı. Bu gece çok güzel geçmişti. Sevdiği adamın arkadaşlarını tanımak onda bambaşka bir mutluluk yaratmıştı.

''Lanet olsun! Yeni mi duş aldım dedin sen?''

Lizzie telefonda keyifle gülümseyerek tavana bakıyordu. Erdem'in bu halleri çok hoşuna gidiyordu. Gerçi ona eziyet ederken kendisi de bundan nasibini alıyordu tabi.

''Hı hı. Ama henüz giyinmedim.''

Erdem telefonun diğer ucunda ciddi anlamda terlemişti. Kravatını gevşetip koltuğunda arkaya doğru yaslandı.

''Islak tenine dokunmak için çıldırıyorum. Dilimle tadını almak için çıldırıyorum. Uçağa atlayıp oraya gelmek ve seni yorgunluktan bitirene kadar sevmek istiyorum.''

Lizzie de artık dayanamaz hale gelmişti.

''O halde uçağa atla ve buraya gel. Vücudumda ellerinin gezdiği yere dokunmaktan kafayı yemek üzereyim.''

Erdem onun ne dediğini idrak edince yaslandığı yerden doğrulup bir elini masaya koydu.

''Sen ne dedin? Kendine dokunduğunu mu söyledin?''

''Tam olarak bunu söyledim. Kafayı yemek üzereyim dedim. Ben böyle değildim, beni

azgın birine çevirdin dedim.''

Erdem daha ne kadar tahrik olabilirdi bilmiyordu. Birazdan ACT Plus'ın İsviçre sorumlusuyla toplantıya girecekti. Toplantı öncesi sevdiği kadının sesini duymak istemişti sadece. Ve şimdi fena halde azmış bir şekilde koltuğunda oturuyordu.

''Lizzie... Birazdan toplantıya gireceğim. Ama oturduğum yerden kalkabileceğimi hiç sanmıyorum. Çünkü tıpkı bir taş gibi sertleşmiş haldeyim ve bunun için ne yapabileceğimi bilmiyorum.''

''Hemen uçağa atla ve yanıma gel.''

''Lanet olsun! Yarın da önemli bir toplantım var. Ama sonraki gün gelebilirim sanırım.''

Lizzie memnun bir şekilde yattığı yerde kımıldandı.

''Oraya geldiğimde dokunuşun ne demek olduğunu sana göstereceğim.''

''Sabırsızlıkla bekliyorum.''

Erdem telefonu kapattığında kesik kesik soluyordu. Yerinden kalkıp dışarıyı seyretti. Biraz rahatlamış hissediyordu. En azından ön tarafı normale dönmüştü. Beş dakika kadar sonra beklediği kişinin geldiğini öğrenince asistanına onu içeri almasını söyledi.

Aydan dışarıda beklerken bir hayli heyecanlıydı. Hayatına belki onlarca erkek girmişti, ama kimse onu Erdem kadar etkilememişti. Şimdi baş başa bir toplantı yapacaklardı ve onu nasıl etkileyeceğinin planlarını yapıyordu. İlk toplantıda parmağında yüzük olmadığını fark edince rahatlamıştı. Evli birine kapılmak istemezdi.

Erdem'in odasına girdiğinde genç adam da yerinden kalkıp odanın ortasına gelmiş ve elini sıkmıştı. Sadece bu temas bile genç kadını titretmeye yetmişti. Erdem ise daha o anda kadının kendisine nasıl baktığını ve el temasından ne kadar etkilendiğini fark etmişti. Ama iş dünyasındaki profesyonel kimliği bunu fark ettiğini ele vermiyordu.

Aydan'a oturmasını söyleyip yerine geçti. Az önce aklını meşgul eden enfes kadını düşününce burada bu kadınla yalnız olması onu rahatsız etti.

''Evet Aydan Hanım, ön çalışma yaptığınızı söylemiştiniz. Siz dinliyorum.''

Aydan derin nefesler alarak kendini sakinleşmeye zorluyordu. Karşısındaki adam bu kadar yakışıklı ve ulaşılmaz görünürken ona kapılmamak mümkün değildi. BakışlarıNI elindeki dosyaya verip kabataslak çalışmayı ana hatlarıyla müşterisi olan adama sundu. Birkaç şeyin üstünden geçip neleri kabul edip neleri kesinlikle istemediğini belirtti

Erdem. Aydan da bunları not aldı. Bir saat kadar süren toplantı sonunda Erdem profesyonelliğini koruyarak Aydan'ı yolculadı. O gittikten sonra derin bir nefes alıp işlerine geri döndü.

****

Balım sabah Emir'in kapısına dayandı. Kapıyı uyku gözlerle Görkem açınca onun o haline gülmeden edemedi.

''Senin bu gece kuşluğun ne olacak çok merak ediyorum.''

Görkem kafası hâlâ söylenenleri algılamayacak durumda olduğu için Balım'ın elindeki tabağa bakmakla yetindi.

''Emir nerede? Size nefis krep yaptım.''

''Of! Eline sağlık ya. Ne zamandır ev krebi yememiştim.''

''Emir nerede dedim?''

''Duş alıyor.''

Balım bunu duyunca bütün bedeni titremeye başladı. Tabağı Görkem'in eline tutuşturup Emir'in kaldığı odaya gitti. Su sesini duyunca gülümsedi. Yavaşça banyonun kapısına gitti. Kapı açıktı ve başını uzattığında nefesini tuttu. Emir arkası dönük halde saçlarını yıkıyordu. Her hareket ettiğinde tüm kasları şehvetli bir dansa tempo tutarken Balım acı çekercesine yutkunuyordu. Emir'i daha önce çırılçıplak görmemişti ve şu an kapının önünde donmuş halde bu muhteşem manzarayı seyrediyordu. Geniş omuzları ve seksi sırtı, beline doğru daralan bölge, dar ve nefis kalçaları, kaslı bacakları aklını kaybetmesine neden olmuştu.

Emir durulanıp suyu kapattı ve duşakabini açtığı anda Balım'ı görünce olduğu yerde kaldı. Balım ise hâlâ aynı vaziyette bu kez de önden inceliyordu onu. Gözleri o kısma gelince hızla büyüdüğünü gördü. Acı çeker gibi bir ses döküldü dudaklarından. Emir'in gözleri koyulaşmıştı ve Balım'ın üstündeki, sadece kalçalarını kapatan ince elbiseye bakıyodu.

Nihayet hareket edip tam önüne geldiğinde Balım da başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Emir onu belinden tutup vücuduna yasladı. Balım ellerini az önce izlediği kaslı

kollardan yukarıya doğru götürüp boynunda sabitlerken parmak uçlarında yükselip Emir'i öpmeye başladı.

Balım kendini ona iyice bastırırken, onun çıplak olması ve kendisinin de üzerinde incecik bir kumaş parçasının olması onu tamamen hissetmesini sağlıyordu. Artık dayanamayacak hale gelmişti ve o hırçınlıkla Emir'in dudaklarını ısırıyordu. Onun bu vahşi hali Emir'in de vahşileşmesini sağlamıştı. Belinden tutup kucağına alırken Balım da bacaklarını beline dolamıştı. Onu yatağa bırakıp da üstüne çıktığında ellerini başının yanına sabitleyip nefes nefese altında yatan güzelliğe baktı.

''Sevgilini dikizlemeye utanmıyor musun?''

''Peki ya sen? Çırılçıplak halde üstüme çıkıp o muhteşem şeyi sıcaklığıma bastırmaya utanmıyor musun?''

Emir adetâ hırlayarak dudaklarına yapıştı ve örseledi. Balım ise kalçalarını ona doğru kaldırarak sürtünüyor, daha fazlasını istiyordu.

''Şimdi istiyorum.''

''Olmaz.''

Balım onun bu reddedişlerinden sıkılmıştı. Sıkılmak bir yana, artık tamamen istenmediğini düşünmeye başlamıştı.

''Madem istemiyorsun, o halde niye öpüyorsun? Niye her tarafımı okşayıp ısırıyorsun söylesene!''

Balım yine vahşi haline bürünmüştü. Onu etkisiz hale getirecek şekilde tutuşunu sıkılaştırdı. Dudaklarını dudaklarına sürterken açıklamaya çalıştı.

''Seni istemediğimi mi düşünüyorsun? Senin için çıldırıyorum, haberin var mı senin? Başkası olsa senin bu tahriklerine on defa atlardı. Ama ben seni incitmemek için canım acıya acıya kendimi tutuyorum. İlk tecrübenin plansız ve rastgele bir yerde, özellikle de arkadaşımın evinde olmasını istemiyorum.''

Elini aşağıya indirip tahrik olmaktan ıslanmış kayganlığa sürttü.

''Buraya girdiğimde, o gün geldiğinde, her şey olması gerektiği gibi ve olması gereken yerde olduğunda; yemin ederim bu nezaketimi bir daha göremeyeceksin. Şu üstündeki hem bayıldığım hem de nefret ettiğim kıyafetlerin var ya, işte önce onları paramparça edeceğim. Vücudunda dokunmadığım, tatmadığım, ısırmadığım tek bir nokta bile kalmayacak. Sonra sen sana yaptıklarımla parçalara ayrılırken bunu büyük bir zevkle

izleyeceğim. Beni anladın mı?''

Son cümlesinde kendini Balım'a sert bir şekilde bastırınca Balım da acı çekerek sesli bir şekilde inlemişti. Kapalı gözlerini açıp tutkuyla koyulaşmış mavi gözlere baktığında kesik kesik soluyordu.

''Eğer o gün geldiğinde bu dediklerini yapmazsan, söz verdiğin gibi beni parçalara ayırmazsan, inan bana, o gün seni dinlemem ve ben seni parçalara ayırırım. Artık tahammülüm kalmadı. Sen de beni anladın mı?''

Emir onun bu emredici, otoriter sözlerine şaşırsa mı, gülse mi bilemiyordu. O yüzden çok daha iyisini yaptı. Hırsla ve acıta acıta öptü onu. Kendine katarcasına... Damgalarcasına...

19.BÖLÜM

Öyle güzel uyumuştu ki... Vücudundaki sıcaklık, burnundaki hoş koku... Şu an o kadar rahattı ki dünya yansa umrunda olmazdı. Gözlerini yavaşça açtığında odanın karanlık olduğunu fark etti. Emir onu iyice sarmalamış, bir bacağını bacaklarının arasına almıştı. Yeri fazlasıyla rahattı; ama ona daha yakın olmak istiyordu. Kendini biraz daha bastırarak yerini sağlama almaya çalıştı. Kalçasındaki el de hareketlenmiş, birkaç kez sıkarak kendine bastırmıştı. Balım'ın dudaklarından ateşli bir nefes dökülürken bir eliyle aşık olduğu adamın güçlü kollarında geziniyordu. Başını biraz kaldırıp bakmaya doyamadığı yüzü izlemeye başladı. Uyurken bile sahip olduğu gücü korur gibiydi. İstanbul'daki son görüşmelerinde yüzüne aşk dolu öpücükler bırakırken bir yandan da içinden geçenleri paylaşmıştı. O anda olanlar sırayla gözünün önünden geçerken hüzünlenmeden edemedi. Ama artık hepsi geride kalmıştı. Emir de onu seviyordu. Onu kıskanıyor, ona dokunmak için herhangi bir bahaneye sığınmıyordu. Onun dokunuşları özgürdü. Sınırsızdı. Günahkârdı. Talepkârdı.

Balım pozisyonu gereği Emir'in biraz üstünde yatıyordu. İkisi de çırılçıplaktı. Onu duşta o şekilde gördükten sonra giyinmesine izin vermemiş, kendisini soymasını istemiş ve birlikte uyumuşlardı. Tabi öncesinde Balım'ın istekli halleri Emir'in direncini kırdığı için uzunca bir süre onun tarafından sevilmişti. Balım ilk gördüğü anda tam anlamıyla bayıldığı şey karşısında heyecanla yutkunmuş, Emir'in gözlerinin daha da koyulaşmasına sebep olmuştu. Şimdi içeriye vuran ay ışığında çok yakışıklı

görünüyordu.

Dudakları çıplak tene dokunduğunda içini çekti. Onu o kadar seviyordu ki... Ona dokunmak bile yeterli gelmiyordu. Elleri ona temas etmezse ondan uzaklaşacakmış gibi hissediyordu. Teninin lezzetli tuzu dilinde enfes bir tat bırakırken nefesi gittikçe hızlanıyordu. Kendini kaybettiğinin farkındaydı; çünkü Emir'in uyumasına aldırmadan tam anlamıyla üstüne uzanıp dudaklarıyla onu keşfe çıktı.

Emir ise en başından beri uyanıktı aslında. Ama Balım'ın neler yapacağını merak ettiği için pozisyonunu hiç bozmadı. Tabi bu onun için fazlasıyla zordu. Balım'ın dudakları ve dili o kadar ateşliydi ki kendini zor tutuyordu. Balım boynunda gezinip göğsüne iniyor, elleri aşağılara inerek bacaklarındaki sert kaslara dokunuyordu. Onun tam anlamıyla aşağıya inmesi karşısında nefesini tutarak gözlerini açtı ve başını hafifçe kaldırarak yarı yarıya üstünde durup şehvetle kıvranan ateş parçasına baktı. Balım başını kaldırıp ona baktığında göz göze geldiler. Emir onun gözlerindeki gece kadar siyah renk tonunu görmüş, nabzı sadece boynunda atmakla kalmayıp Balım'ın, ellerinin arasına aldığı parçasına da bulaşmıştı.

Balım kalbi boğazında atarak ona bakıyordu. Onu ellerinin arasında hapsetmiş, ara ara hafifçe sıkarak Emir'in yüzündeki değişimleri izliyordu. Zevkten terlemiş yüzünü, o seksi dudaklarının arasından çıkan kesik nefesleri... Bilerek, isteyerek ve kesinlikle büyük bir zevkle başını eğdi. Dili ve dudakları aynı anda kayıp parçasını bulmuş gibi yavaşça dans etmeye başladı. Böyle bir tat alacağını hiç düşünmemişti. Tuzlu tadı dilinde gezdirdi. Sanki her temasında daha da çoğalıyordu o ıslaklık.

Emir ise hayatında hiç olmadığı kadar zor bir durumdaydı. Kaskatı kesilmişti. Böyle bir anda zevkten gevşemesi gerekirdi. Ama... Tamam. Balım'ın bunu yapacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu. Belki de bundan daha fazla istediği bir şey yoktu o an. Ama ona önceden de söylediği gibi, ilk sevişmelerinin bu evde olmasını istemiyordu. Ama Allah aşkına! Bu kız böyle bu şekilde, onu zayıf bırakan tek uzvunu ele geçirmiş, onu hapsetmişken nasıl mantıklı düşünebilirdi ki? Ellerinin onun o güzelim saçlarına ne ara dolandığını bile bilmiyordu. Eğer biraz daha izin verirse her şey daha kötüye gidecekti. Çünkü Balım artık uç kısımda oyalanmaktan sıkılmış, onu tamamen sahiplenmişti.

Emir buna biraz daha izin verirse işin sonu kötü olacaktı. Onu omuzlarından tutup kaldırdı. Yüz yüze gelecek şekilde kucağına oturttu. Balım onun bunu niye yaptığını anlamıştı anlamasına, ama bu durumdan hoşnut olduğu söylenemezdi. Emir onu kendine bastırıp dudaklarını öptü.

''Bebeğim...''

''Emir... Bırak lütfen... Çıldırmak üzereyim... Niye izin vermiyorsun?''

''Burada değil.''

Emir'in sesi boğukluğunu kaybetmemişti. İkisi de çırılçıplaktı ve Balım'ın muhteşem sıcaklığı kendi sertliğiyle birleşme noktasındaydı. Elini sertliğine götürüp yolu bulabilirdi elbette. Ama bunu yapmayacaktı. Çünkü Balım bunu hak etmiyordu. O bir peri kızıydı ve ilk deneyimi bu şekilde olmayacaktı.

''İçimde nasıl olacağını bilmek istiyorum. Seninle tamamlanacak benim eksik parçam. Hâlâ anlamıyor musun?''

Emir onun gözlerinde kaybolmak istiyordu. Onu delicesine isterken bu çaresizlik canını acıtıyordu. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi dinlemeden ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

''Anlamadığımı söyleyemezsin. Hangi erkek böyle bir davete karşı koyabilir ki? Ama sevgilim... Sana bir söz verdim. Benim olacağının sözünü verdim sana. Ama burada değil. Anla beni Balım...''

''Tamam burada olmasın. Bizim eve geçelim. Otele gidelim. Ne bileyim! Nereye istersen oraya!''

İkisi de birbirlerinin yüzlerini ellerinin arasına almış, nefes nefese birbirlerine bakıyorlardı. Balım, Emir'in bir elini yüzünden indirip bacaklarının arasında götürdü ve istekle açılmış olan sıcaklığına dokundurdu. Emir çenesini sıkarken parmakları kontrolünü kaybetmişçesine hem cehennem hem de cennet olan sıcaklığı sahiplenmişti bile.

''Bak! Hisset! Seni nasıl istediğimi hisset... Sen söylemiştin. Beni istediğin için ıslandın demiştin o gün.''

Emir böylesi bir tahrik görmemişti. Bu kız bu tecrübesizlikle nasıl bu kadar profesyonel olabiliyordu?

''Parmaklarının içimde nasıl kaydığını, nasıl uyum sağladığını hisset sevgilim...''

Bir insan oğluna bu kadar işkence edilemezdi. Emir sesli bir şekilde inleyerek Balım'ı kucağında ters çevirip üstüne çıktı. Dudaklarını örseleyerek çenesine, boynuna, göğüslerine indi. Az önceki acısını azaltmak istercesine onu ısırırken Balım da duyulmamak için çığlıklarını içine atıyordu. Bedeni onun altında şehvetle kıvranırken istediği tek şey rahatlamaktı. Hem de büyük bir patlamayla!

Emir az önce parmaklarının araştırdığı yere ağzını büyük bir zevkle yerleştirdi. Balım

zevkten o kadar ıslanmıştı ki, onu bir an, içindeyken sırılsıklam hale getirdiğini düşünüp hırslandı. Dilini itebildiği kadar ittiğinde Balım'ın da belini yukarıya doğru büktüğünü, elleriyle kendi başını bastırdığını hissetti. Balım ağzının altında bin parçaya bölünürken onu kana kana içti.

Sadece bu kadar performansla bile bu küçük kızı, ona ait olanı bu hale getirebiliyorsa, gerçek bir seks sonrası alacağı hali fena halde merak ediyordu. Yüzüne ve saçlarına öpücükler bırakırken, onun her sevişme sonrası yorgun halde bedenine kıvrılmasını izlemek dünyadaki her şeye bedeldi.

Birkaç saat sonra uyandıklarında Balım kendi dairesine geçmek zorunda kalmıştı; çünkü okula gitmesi gerekiyordu. Bu durumdan hoşnut olduğu söylenemezdi. Ama buna mecburdu. Lizzie'yle kısa bir sohbetten sonra eli Emir'in elinde, cadde boyunca yürüdüler. Balım'ın sevdiği pastaneye girip kısa bir kahvaltı yaptıktan sonra Emir onu okula bırakırken bir hayli zorlandı. O Brad denen şerefsiz okulda olabilirdi ve bundan sonrasında artık yapabileceği pek bir şey yoktu.

Belinden tutup kendine çekerek yüzünü boynuna gömdü. Derin derin soludu onun o güzel kokusunu.

''Yarın dönmek zorundayım.''

Balım bu cümleyle kollarında kaskatı kesildi. Başını kaldırıp sevdiği adamın bakmaya doyamadığı yüzüne odakladı gözlerini. Elleriyle hafifçe uzamış sakallarında gezinirken dudaklarını dudaklarına sürtüyordu.

''Tamam. Ben bu süreçte okul ve derslerle kafamı meşgul etmeye çalışacağım. Çünkü bunu yapmazsam dayanamam ve soluğu yanında alabilirim.''

Onun bu tatlı hali Emir'i gülümsetmişti. Ama bir anda ciddileşme ihtiyacı duydu.

''Bir sonraki gelişim ne zaman, bilmiyorum. O şerefsiz yanına yaklaşırsa beni arayacaksın. Benden saklamayacaksın. Anlaşıldı mı?''

Balım uysalca başını salladı. Kollarını boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. Gitmesini istemiyordu, ama şu an için yapacak bir şey de yoktu.

''Anlaşıldı sevgilim. Öğlen iki gibi dersler bitmiş olacak. Beni burada bekle, olur mu?''

''Ben seni hep bekliyorum Balım. Baldan tatlı sevgilim... Seni gördüğüm o ilk andan beri bekliyorum seni. Ve beklemekten de bir an olsun vazgeçmeyeceğim.''

Dudaklarına kapanan dudaklarla yavaş, derinden ve doya doya tadını çıkardı

öpüşmenin. Ondan ayrılmak zordu. Nasıl ki Emir başka erkeklerin ona bakmasını istemiyorsa, o da başka kadınların, aşık olduğu adama bakmasını istemiyordu.

Emir onun arkasından bakarken ciddi anlamda huzursuzdu. Sadece Brad değildi önüne engel gibi çıkan. Koskoca üniversitede sayısız erkek vardı ve onun güzel kızı o kurtların arasındaydı ne yazık ki. Bu düşünceleri kafasından atmak için biraz yürüdü. Şirketteki asistanını arayıp kendisine yarın için dönüş bileti almasını ve mail adresine göndermesini istedi. Telefonu kapatıp cebine koyacakken çaldığını fark etti.

''Erdem ne var ne yok?''

''Asıl senden ne var ne yok? Ne zaman dönüyorsun?''

''Ertesi gün döneceğim.''

Yarın demesi doğru olmazdı; çünkü Erdem onu Londra'da biliyordu.

''Ben de kızların yanına gideceğim, ama lanet toplantılar bir türlü bitmiyor.''

''Ne zaman gidiyorsun peki?''

''Yatırım işiyle ilgili birkaç şey var. Onları toparlayıp gidersem içim rahat edecek. Sadece birkaç gün kalabileceğim, ama yapacak bir şey yok.''

''Balım özlemiştir seni.''

''Ben de özledim bebeğimi.''

Erdem'in onun için bebeğim demesi bir anda Emir'in kıskançlık denizinde boğulmasına neden oldu. Bu adam sevdiği kadının abisiydi evet; ama bunu bir türlü kabul edemiyordu.

''Seni görünce çok sevinecek.''

''Evet. Sen geldiğinde belki görüşemeyiz.''

''Konuşuruz yine.''

''Tamam.''

Emir telefonu kapatıp cebine koydu. Taksiye binip alışveriş yapabileceği bir yer bulmaya çalıştı. Gitmeden önce Balım'a bir şeyler almak istiyordu.

Hollywood Bulvarı'ndaki mağazalarda vakit geçirdi. Artık havalar serinlemeye başladığı için ona sonbaharda giyebileceği bir elbise aldı. Takside eve doğru yol alırken yanındaki

paketlere bakıp gülümsedi. Ona ilk kez hediye alıyordu ve bu çok tuhaf hissettirmişti. Daha sahiplenici, daha derin bir şeyler... Beğeneceğine emindi. Diğer pakete bakınca sırıtmaya başladı.

''İyi ki geldik. Bu ara birlikte bir şeyler yapamamıştık.''

''Haklısın. Havalar da artık bunaltmadığı için güzel oldu.''

Esra Hanım kendilerine verilen menüyü eline alıp biraz baktıktan sonra siparişini verdi. Melek Hanım ise kararsız görünüyordu. Bir süre bakındıktan sonra menüdeki yemeklerden birini söyleyip arkadaşına döndü.

''Bu ortaklık işine çok seviniyorum. Açıkçası Selim'in bu konuda yanlış bir karar vermesinden endişeleniyordum. Sonuçta iş ortaklığı bir anlamda aile olmak demek.''

Melek Hanım gülümseyerek baktı karşısındaki kadına. Esra'yı severdi. Aile olarak da düzgün insanlardı. Ama...

''Benim de bu konuda içim rahat.''

''Balım neler yapıyor? Okula döndü galiba? Emir öyle söylemişti.''

Melek Hanım, kızının ve Emir'in aynı cümlede geçmesiyle hafif bir gerginlik yaşadı. Ama o kadar profesyoneldi ki bunu karşısındaki kadına yansıtmamayı bildi.

''Evet. Neyse ki bu son senesi. Üç senedir sürekli gidip gelmesiyle canım acıyor açıkçası. Onun için Los Angeles gibi bir yer büyük bir fırsat. Ama tabi burada da okuyabilirdi. O üzülmesin diye hiçbirimiz bir şey diyemedik.''

''Seneye okul bitince master yapmayı düşünüyor mu?''

''Bilmiyorum. Bunu henüz konuşmadık. Yapacaksa da artık orada olması istemiyorum. Kızım büyüyor ve ben bir anne olarak her an yanında olamıyorum Esra.''

Melek Hanım'ın hüznü Esra Hanım'ın da hüzünlenmesine yol açtı. Elini uzatıp arkadaşının elini tutarak ona gülümsedi.

''Sen çok iyi bir annesin Melek. Çocuklarının üstüne titriyorsun. İkisi de birbirinden harika. Hem bir sene nedir ki? Çabucak geçer. Bunu aya vurursan dokuz ay gibi bir şey var. Düşün ki hamilesin.''

Melek Hanım, Esra Hanım'ın son sözleriyle samimi bir kahkaha attı.

''Pekâlâ. Aynen böyle düşüneceğim.''

Yemeklerini bitirip ardından tatlıya geçtiklerinde Esra Hanım söze nasıl gireceğinin hesabını yapıyordu. Arkadaşının kötü bir tepki vermeyeceğini biliyordu aslında. Ama vereceği tepkiyi de merak etmeden duramıyordu.

''Melek?''

Melek Hanım başını tatlısından kaldırıp ona baktı. Bakışlarında rahat ve mutlu bir ifade vardı. Esra Hanım hafifçe boğazını temizledi.

''Ben şey düşünüyorum... Yani beni yanlış anlamanı da istemem.''

''Ne düşünüyorsun?''

''Balım çok düzgün bir kız. Ben de Selim de onu çok beğeniyoruz.''

Melek Hanım elindeki çatal bıçağı bırakıp peçeteyle ağzını sildi ve suyundan bir yudum aldı. Bu sözlerin sonunda neyin geleceğini artık çok iyi biliyordu.

''Ben Emir'le ikisini çok yakıştırıyorum. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?''

Melek Hanım derin bir nefes alıp verdi. Yanlış bir şey söylememek için kendini sakin tutmaya özen gösterdi.

''Açıkçası şaşırdım. Hem Balım daha küçük. Henüz okuyor.''

Esra Hanım onu rahatlatmak için elini elinin üstüne koyarak gülümsedi.

''Elbette. Ben sadece iyi bir çift olabileceklerini düşünüyorum.''

Melek Hanım bu sohbetten hiç hoşlanmamıştı, ama arkadaşını kıracak bir şey söylemek de istemiyordu. Sonuçta Esra'yı tanıyor, düzgün bir insan olduğunu biliyordu.

''Bence ortada bir şey yokken bunu çocukların kafasına sokmak pek akıllıca değil.''

''Buna emin misin?''

''Neye emin miyim?''

''İkisinin arasında bir şey olmadığına.''

Melek Hanım oturduğu yerde kıpırdandı. Sohbet kapanacağı yerde dallanıp budaklanıyordu.

''Bildiğin bir şey varmış gibi konuşuyorsun.''

''Oğlumun Balım'a bakışlarını gördüm. Sadece bu değil. Balım da Emir'e bakarken

gözlerindeki ışıltılar çok bariz. O akşam Emir Balım için piyano çaldı. Uzun zamandır piyanoya yaklaşmamıştı bile. İkisinin gözlerindeki ışıltılar tereddüde yer bırakmıyordu.''

Melek Hanım önündeki tatlıyla bağını tamamen kesmişti. Suyundan bir yudum daha aldıktan sonra arkadaşına baktı.

''Anlık bir şey olabilir. Bunu bu kadar büyütme bence.''

''Melek... Bak açık konuşacağım. Ben ve Selim, Balım'ı gelinimiz olarak görmeyi çok isteriz.''

Melek Hanım bu son cümleyi çevirecek bir şey bulamıyordu. Evet, o da farkındaydı bazı şeylerin. Ama annelik içgüdüsüyle kızı için endişeleniyordu.

''Emir Erdem'le yaşıt yetişkin bir insan. Ama Balım az önce de söylediğim gibi henüz çok küçük. Daha yirmi iki yaşında. Bu yaşta kafasının evlilik gibi ciddi bir şeyle karışmasını istemiyorum. Yanlış anlama. Sana karşı değilim. Sadece bir anne olarak doğru olduğunu düşündüğüm şeyi savunuyorum.''

Esra Hanım sandalyesinde arkaya yaslanıp birkaç saniye bekledi. Söylediği her söz bir şekilde geri püskürtülüyordu. Kötü bir karşılık almamıştı; ama duymak istediği şeyleri de duyamamıştı.

''Melek'cim eğer seni kırdıysam özür dilerim. Ben Balım'ı çok sevdim ve ailemin bir parçası olarak görmeyi çok istediğimi ifade etmeye çalıştım. Elbette ki Balım'ın önce okulunu bitirmesi gerekir. Sonuçta bir şey olacaksa, bu ikisinin ortak kararı olmalı.''

''Bu doğru. İkisinin de böyle bir kararı olmadığına göre bunu tartışmanın da bir anlamı yok. Artık kalkalım mı? Yapmam gereken işler var.''

''Tabi ki.''

Melek Hanım arkadaşını kırmak istememişti. Ama bu konuşma boyunca kızının ve Emir'in karşı karşıya kaldıkları ortamları düşününce kızını koruma ihtiyacı hissetti. Bir şeyler olduğunun o da farkındaydı. Ama söylediği gibi Balım daha küçüktü ve aşk denen şey kasırgadan farksızdı. Onun güçlü görünmeye çalışsa da içinde ne kadar kırılgan olduğunu biliyordu. Emir de kızının kalbini kıracak bir erkekti. Bunun olmasını istemiyordu. Belki yanılıyordu. Ama işi en başından sıkı tutmanın kimseye zararı olmazdı.

Emir girişte beklerken Balım'ın nerede kaldığını düşünüyordu. Belki de o pisliğin engeline takılmıştı. Sinirle bir elini saçlarının arasından geçirirken onun hızlı adımlarla

bir güneş gibi gülümseyerek kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzündeki gerginlik yerini mutluluğa ve heyecana bıraktı. Balım kollarını uzatıp kendini onun kollarına attı.

''Çok mu özledin beni?''

Emir'in boğuk çıkan sesi Balım'ın dolgun ve yumuşak saçlarında kaybolmuştu.

''Çok! Sen özlemedin mi?''

Emir başını biraz geri çekip Balım'ın dudaklarına kapandı. Şu an nezaketi düşünecek hali yoktu. Birkaç saat içinde onu deli gibi özlemişti ve öpüşmek yeterli gelmiyordu. Onu bırakıp gidecekti ve bu gerçek biraz daha acıttı kalbini.

''Seni özlememek mümkün mü? Hadi eve gidelim. Burada biraz daha durursak seni çırılçıplak bırakmak zorunda kalacağım.''

Emir'in gözündeki tehlikeli ışıltılar Balım'ın kasılmasına neden olmuştu. Emir elini tutup onu hızla caddeye yönlendirirken bir an önce bir taksi bulma derdindeydi.

Lizzie hâlâ okulda olduğu için Balım kendi dairesine geçmek istedi. İçeri girdikleri anda Emir onu duvarla kendisi arasına sıkıştırıp doya doya öpmeye başladı. Gerçi ona doyması mümkün değildi; ama bir şekilde bunu azaltmayı planlıyordu. Soluk soluğa ayrıldıklarında kollarında erimiş olan kızın bir pırlanta gibi kendisine baktığını görünce alnını alnına dayadı.

''Beni burada bekle. Hemen döneceğim.''

Emir hızlı adımlarla diğer daireye geçip Balım için aldığı hediyeleri aldı ve açık bıraktığı kapıdan içeri girdi. Balım onun elindekilere bakarken çocuk gibi heyecanlanmıştı; çünkü bunların kendisi için olduğunu biliyordu.

Emir onu elinden tutup koltuğa oturturken kendisi de yanına oturdu.

''Bunlar ne?''

Küçük bir kız çocuğunun heyecanıyla, gözlerindeki ışıltıyla baktı ona. Emir onu düşünerek ona bir şeyler almıştı ve ne olduğunu çok merak ediyordu. Emir hediye paketiyle sarılmış olan büyük paketi ona uzattı.

''Bu senin için. Seni bıraktıktan sonra gidip aldım.''

Balım aşk dolu gözlerle önce kendisine sonra da ellerini uzatıp aldığı pakete baktı. Heyecanla gülümseyerek titrek ellerle paketi açmaya başladı. İçinden çıkan triko kumaştan yapılmış mor renk elbiseye bakınca gözleri büyüdü. O kadar güzeldi ki...

Ayağa kalkıp üstüne tuttu ve aynı heyecanla Emir'e baktı.

''Nasıl?''

''Giy de üstünde göreyim.''

Balım aynı heyecanla üstündekini çıkarmaya çalışınca Emir onu durdurdu. Gözleri koyulaşırken nefesi de sıklaşmaya başlamıştı. İnce kazağın uçlarından tutup yukarıya sıyırdı. Gözleri Balım'ın göğüslerine odaklanırken sesli bir şekilde yutkundu. Eli Balım'ın tenine değdiğinde hissettiği ateşle kendinden geçti. Elini pantolonuna götürerek düğmesini ve fermuarını indirip bacaklarından sıyırdı. Eğildiği için yüzü tam olarak Balım'ın iç çamaşırının önündeydi. Kendini biraz daha yaklaştırıp dudaklarını oraya değdirdi.

Balım ayakta durmakta zorlanıyordu. Bütün vücudu titriyordu. Elleriyle onun omuzlarından destek alıyor, nefesi kesilecekmiş gibi hissediyordu. Ateş gibi dudaklar en hassas yerinde tembelce gezinirken aklı kendisini terk etmişti bile.

Emir doğrulup elbiseyi aldı ve Balım'ın başından geçirdi önce. Kollarını da geçirdikten sonra Balım elbisenin eteğini düzeltirken o da dağılmış saçlarını düzeltiyordu. Biraz geri çekilip onu baştan aşağıya süzdü. Mor renk ona çok yakışmıştı. Bambaşka bir hava katmıştı. Zaten öylesine güzeldi ki...

''Güzel oldu mu?''

Balım'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Belinden tutup kendine çekti.

''Aksi mümkün mü ki? Çok yakıştı. Ama bunu ben yokken giyme.''

Balım onun sesindeki huysuzluğu fark edip gülmeye başladı.

''Sen de beni hep kendine saklıyorsun ama.''

Emir'in gözleri daha da koyulaşırken onu kalçalarından tutup sertliğine bastırdı.

''Çünkü sen benimsin. Anladın mı? Başkalarının seni görmesini istemiyorum. Bu şekilde, bu kadar güzelken ve günaha davet ediyorken seni sadece ben görebilirim.''

''Peki ya sen?''

''Ben ne?''

''Sen bu kadar yakışıklı ve seksiyken ben seni nasıl koruyacağım? Yarın gidiyorsun.''

Bir an durup, karşısında kendisine sırıtan adama baktı ve devam etti.

''O Cansu denen sıfır beden meraklı, örümcek kafalıyı görmeyeceksin, değil mi? Eğer duyarsam benden çekeceğin var.''

Emir onun tarafından kıskanılmaktan acayip zevk almıştı. Bu duygunun kendisinde neler uyandırdığını Balım'da görmek bir parça rahatlatmıştı onu. Şimdi iki eli tekrar onun kalçalarına kaymış, dalgalar halinde kendine sürterken dudaklarına temas ederek konuşmaya başladı.

''Demek beni kıskanıyorsun?''

''Kıskanıyorum tabi ki. Sana ait olduğumu söylemiştin. Sen de bana aitsin şu durumda.''

Emir boğuk bir sesle gülüp dudaklarını buldu. Alt dudağını lezzetli bir taltıymış gibi emerken küçük ısırıklarla, Balım'ın minik çığlıklarını duyuyordu şimdi. Balım'ın sesinden daha güzel bir melodi yoktu onun için. Alev alev yakıyordu sanki. Bütün o iç çekişler, mırıldanmalar, çığlıklar, hepsi ama hepsi bir koronun oluşturduğu notaların nefis karışımı gibiydi.

''Sadece sana...''

Dudakları onu tekrar bulurken bu kez daha talepkârdı. Dili en derinlerine temas ederken Balım'ın aklını bulandırıyordu. Nihayet geri çekildiklerinde Balım bir süre nefesini düzenlemeye çalıştı. Gözlerini Emir'in arkasında kalan koltuğa çevirdi.

''Şu kutuda ne var?''

Emir başını çevirip baktı ve sonra tekrar Balım'a döndü. Yüzündeki şeytani ifadeden fena şeyler olduğunu sezebiliyordu Balım.

''Bak bakalım ne varmış?''

Balım koltuğa oturup kutuyu kucağına koydu. Siyah kutunun gümüş rengi kurdelesini çözdü önce. Bir saniyeliğine Emir'e bakıp bakışlarını tekrar kutuya çevirdi. Kapağını kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Siyah renk; dantel, saten ve taşlardan oluşan bir büstiyerdi bu. Işıl ışıldı. Ve... Ve o kadar seksi bir şeydi ki Balım büyülenmiş halde ince askılarından tutup havaya kaldırdı. Arka tarafı tamamen birbirine geçmiş taşlı iplerle çevriliyken, açılıp kapanma kısmı ön taraftaydı. Sertçe yutkunduğunun farkındaydı. Bakışlarını Emir'e çevirince gözlerindeki seksi ifadeyi gördü.

''Bunu... Bunu bana mı aldın?''

Hâlâ inanamıyordu. Daha önce hayatında hiç bu kadar seksi bir an hatırlamıyordu belki

de.

''İlk gecemizde... Bunu giymeni istiyorum.''

Emir'in seksi sesiyle söylediği sözler Balım'ın omurgasından aşağıya ince ince yayılmıştı. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı ve bacaklarını birbirine bastırdığında oluşan yoğunluğu fark etti. Dudakları kurumuş, kulakları uğuldar hale gelmişti. Emir elindeki büstiyeri alıp göğüs kısmına diliyle dokunduktan sonra küçük bir ısırık bıraktı. Balım'ın iç çekişi titremeye, ses tonu ağlar vaziyete döndü.

''Yapma...''

O kadar güçsüz çıkmıştı ki dudaklarından, Emir biraz daha böyle devam ederse o ilk gece şu anda yaşanabilirdi.

''Yapacağım. Bunu da, daha fazlasını da. Sana söylemiştim. O ilk engeli geçtiğimde tıpkı senin istediğin gibi, tıpkı bir hayvan gibi parçalara ayıracağım seni. Bakire olduğun için şu an çok şanslısın bebeğim...''

Balım'ın vücudu gibi aklı da pelte kıvamına gelmişti. Bunu delicesine istiyordu, ama Emir'in insafına kalmıştı.

Emir onun bacaklarını yine birbirine bastırdığını görünce elindekini bırakıp ona yaklaştı. Tam önünde diz çöküp elbisenin eteklerini yukarıya sıyırdı ve bacaklarını iki yana açtı. Balım heyecandan ölecek gibi beklerken yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece ona itaat ediyordu. O ne isterse onu yapıyordu.

Emir onun beyaz dantelli çamaşırını görünce bir anlığına gözlerini kapatıp sesli bir şekilde inledi. Çünkü çamaşır, Balım'ın en lezzetli yerine yapışmıştı. Beklemeden ağzını oraya bastırdı. Balım'dan çıkan ilkel sesin onu ne kadar tahrik ettiğini bir kez daha anladı. Çamaşırın üstünden küçük ısırıklarla başlayan Emir, kısa süre sonra dişlerini daha sert kullanmaya başladı. Balım bir anda çığlık atıp bedenini istemsizce geri çekse de kalçalarını bırakmadı. Bu kez fazla acıtmış olmalıydı, çünkü normalde kendini ona iten Balım bu kez tam tersini yapmıştı. Acısını azaltmak için dudakları ve diliyle onu sakinleştirdikten sonra parmağını çamaşırın kenarından içeriye sokup yavaş hareketlerle onu okşamaya başladı. Sıcak, ıslak ve tam anlamıyla daracıktı. Balım tamamen ona aitti.

Onun dokunuşları altında Balım'ın hiç şansı yoktu. Ona teslimdi. Ona tutsaktı. İç çamaşırı bacaklarından sıyrılırken gözlerini sımsıkı yumdu. Emir'in dudaklarını hissettiğinde elinin altındaki koltuğun kumaşını sıktı. Buna o kadar alışmıştı ki, Emir olmadığı zamanlarda fazlasıyla boş hissediyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki onun

kendisine seslendiğini sonradan fark etti.

''Ne dedin?''

''Dakikalardır seni yalıyorum, ıslaklığını zevkle yutuyorum; ama bir türlü bitmiyor.''

Sesindeki açlık, sesine yansıyan o hayvani hırıltı kulaklarında yankılanıyordu.

''Bitmesini mi istiyorsun?''

''Hayır! Seni bu hale getirmek beni nasıl zevke getiriyor bilemezsin.''

Balım ellerini koltuktan çekip Emir'in başına koydu ve onu kendine bastırdı. O bastırdıkça Emir daha talepkâr oldu. Emir onu tamamen kurutana kadar ağzını çekmedi cennetinden. Nihayet onu zirveye ulaştırdığında küçük öpücüklerden sonra koltuğa oturdu ve onu kendine çekti.

''Şu büstiyeri bir an önce kaldır ortalıktan. Yoksa sözümü tutamayacağım. Öyle bir durumda da ya ben buraya taşınmak zorunda kalacağım ya da sen benimle dönmek zorunda kalacaksın.''

Balım o kadar gevşemişti ki birden kahkaha atmaya başladı.

''Beni bundan sonra rahat bırakmayacaksın, değil mi?''

''Asla! Geçenlerde sana söylediğim sözü hatırla. Bensiz bir hayatı unut demiştim.''

''Sensiz bir hayatı istemiyorum.''

Balım hevesle dudaklarına kapandı. Az önceki cinsel deneyim yüzünden çok yorgun hissediyordu. O yüzden sadece derin ve yumuşak bir şekilde öpüyordu onu.

Lizzie salona girdiğinde hafifçe öksürdü. Balım buna hazırlıklı olmadığı için bir anda sıyrıldı Emir'in kollarından. Elbisesi hâlâ belindeydi. Hemen düzeltip ayağa kalktı.

''Hoş geldin canım. Biz de Emir'le...''

''Gayet iyi gördüm canım Emir'le ne yaptığınızı.''

Lizzie göz kırparken Balım kızarmıştı, ama Emir açıkça sırıtıyordu. Oturduğu yerden kalkıp Balım'a sarıldı.

''Ben eve geçiyorum. Sonra yine gelirim.''

Balım bir şey söylemeden sadece başını salladı. O gittikten sonra Lizzie imalı bir şekilde

bakmaya devam edince Balım da gözlerini devirdi.

''Emir buradayken zili kullanmalısın bence.''

Lizzie kendini tutamayıp kahkaha attı ve yaklaşık iki dakika kadar da susmadı. Onu ters gözlerle süzen Balım ise mutfağa yöneldi.

''Çok açım. Hadi bir şeyler hazırlayalım.''

''Doymuş olabileceğini düşünmüştüm.''

''Anlamadım?''

''Emir'in seni aç bıraktığını söyleyemezsin.''

Balım tekrar kızarınca ses tonunu yükseltmek zorunda kaldı.

''Ben seninle dalga geçiyor muyum acaba? Abim gelsin, seni onun yanında utandırmazsam bana da Balım demezsinler.''

''Bal böceği desinler.''

''Bak dalga geçme benimle.''

''Tamam tamam. Hadi işe koyulalım, çünkü ben cidden açım.''

Yemeklerini yedikten sonra Lizzie odasına geçti. Erdem'i özlemişti ve konuşmaya ihtiyacı vardı. Neyse ki ertesi gün gelecekti ve heyecanı her an daha da artıyordu.

****

Balım'ın sabahki derslerine girdi. Ancak öğleden sonra olanlarına girmedi. Çünkü son saatlerini Emir'le geçirmek istiyordu. İçi tam anlamıyla kan ağlarken bunu ona yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. Dışarı çıkmak istemedi. Emir'le olabildiğince yalnız kalmak, ona dokunmak, onu öpmek, kokusunu içine çekmek istiyordu.

Uçak sekize çeyrek kala kalkacaktı. Emir çantasını kapının önüne koyup Balım'a döndü. Onu gözlerinde yaşlarla görünce içinden lanet etti. Onun ağlaması bir yana, gözlerindeki ışığın sönmesine bile tahammülü yoktu. Kollarını açıp sarılmasını bekledi. Balım bir an durduktan sonra hızla kollarına atıldı. Ona sımsıkı sarıldı. Bırakmak

istemiyordu. Gitmesini istemiyordu.

''Burada vedalaşacağız.''

Balım hızla kollarından sıyrılıp ona baktı.

''Hayır!''

''Bebeğim...''

''Havaalanına geleceğim. Bana engel olamazsın.''

''Eğer gelirsen seni bırakamam. O yüzden böylesi daha kolay. Üzme beni.''

Balım başını eğip dudaklarını sıktı. Güçlü görünmeye çalışıyordu, ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Emir elini çenesine koyup hafifçe kaldırdı ve kendisine bakmasını sağladı.

''İşleri yoluna koyayım, yine geleceğim. Söz.''

''Hı hı.''

''Bebeğim... Okulda dikkat et kendine. O pislik bir daha karşına çıkarsa sakın konuşma.''

''Konuşmam.''

Balım'ı dudaklarından öpüp geri çekildi. Lizzie'ye hoşçakal dedikten sonra daireden çıktı. Görkem onu aşağıda arabada bekliyordu. Arabaya bindiğinde arkasında bıraktığı kişiyi düşününce derin bir nefes alıp verdi. Görkem, arkadaşını daha önce hiç böyle görmemişti. İlk başta ikisi arasındaki şeyin geçici olduğunu, özellikle de Emir'in sırf Balım onu istemiyor gibi göründüğü için hırs yaptığını düşünmüştü. Ama görünen köy kılavuz istemiyordu. Emir Balım'a aşıktı. Arkadaşını bir parça da olsa rahatlatmak istedi.

''Aklın burada kalmasın. Ben Balım'a göz kulak olurum.''

Emir dışarıyı seyrederken Görkem'in sözleriyle ona döndü. Arkadaşının gözlerindeki samimiyeti görüyordu.

''Biliyorum. Ama ne kadar güvende olursa olsun, ben yanında olmadıkça içim tam anlamıyla rahat etmeyecek.''

Bir an sessiz kalıp kaldığı yerden sert bir ses tonuyla devam etti.

''Eğer o Brad denen şerefsiz Balım'ın peşine takılırsa haberim olacak. Sadece Brad değil, kim olursa olsun. Balım sırf ben üzülmeyeyim diye benden saklayabilir. Sonuçta uzakta olacağım için haberim olmayacağını düşünür. En ufak bir şeyde beni arayacaksın. Saat kaç olursa olsun. Tamam mı?''

''Tamam. Merak etme.''

Havaalanına geldiklerinde Emir istemese bile Görkem pasaport kontrolüne kadar eşlik etti ona. Kontrolden geçtikten sonra bir kez daha dönüp arkadaşına baktı ve hafifçe gülümseyerek el salladı.

20.BÖLÜM

Lizzie heyecandan yerinde duramıyordu. Nihayet Erdem onunla aynı şehirdeydi. Havaalanından çıkıp taksiye binerken aramıştı Erdem. Onun böyle heyecanla beklediğini gören Balım'ın içi sızladı. Onu şu anda o kadar kıskanıyordu ki... Ama bu kötü anlamda bir kıskançlık değildi. Kendisi nasıl ki günlerce Emir'den uzak kaldıysa Lizzie de sevdiğinden uzak kalmıştı. Şimdi sevdiğine kavuşma sırası ondaydı. Bu açıdan hem onun adına hem de abisi adına çok seviniyordu. Ama işte... Yine de buruktu. Onun hâlâ salonun ortasında bir aşağı bir yukarı dolandığını görünce gülmeden edemedi.

''Otur artık kızım, başım döndü valla.''

Lizzie adımlarını durdurup arkadaşına baktı. Yüzündeki parlaklık, gözlerindeki ışıltı görülmeye değerdi. Hızlı adımlarla arkadaşının yanına oturup kollarını boynuna doladı. Balım bu anı elinden geldiğince espirili atlatmaya çalışıyordu.

''Boğuluyorum.''

Lizzie bir anda çekilip Balım'a baktı. Balım gülmeye başlayınca o da güldü.

''Çok heyecanlıyım. Sanki aylardır onu görmemiş gibiyim. Çok özledim.''

''Bilmez miyim? En yakın tanık benim.''

Onlar o şekilde oturuyorken çalan zil ile Lizzie oturduğu yerden fırlayıp kapıya gitti. Heyecanla açtığında sevdiği adamı karşısında kendisine gülümserken görünce bir saniye daha beklemeye tahammülü olmadığını anladı ve kollarına atıldı.

Erdem onu kendine sıkıca bastırırken bayıldığı kokusunu da derin derin içine çekti. Ona dokunduğu an iyice anlamıştı deli gibi özlediğini. Elleriyle bedenini tekrar keşfediyor, saçlarının kokusunu içine çekiyordu. Lizzie ise o çok sevdiği kollardaki sert kaslarda ellerini gezdiriyor, yüzünü boynuna gömüp tıpkı Erdem'in yaptığı gibi kokusunu doya doya içine çekiyordu. Geri çekilip birbirlerinin yüzüne baktıklarında Erdem dayanamayıp dudaklarına kapandı. Doya doya öptü.

''Girsenize içeri ya! Soğuk geliyor kapıdan!''

Erdem ve Lizzie aynı anda gülmeye başladılar. Lizzie elini tutup içeriye çekti onu. Erdem salona girdiğinde küçük kız kardeşinin üstündeki kıyafete gülmeden edemedi. Balım gülen gözlerle kalkıp abisine koştu. İstanbul'a gittiği zaman havaalanındaki gibi abisinin üstüne attı kendini.

''Ya yine mi? Bana da yazık.''

''Abim! Çok özledim ben seni.''

Balım'ın sesindeki titremeyi fark eden Erdem, kollarını boynundan indirip kardeşine baktı. Balım kendini tutamamış ve ağlamaya başlamıştı. Lizzie olabildiğince normal davranmaya çalışıyordu. Erdem eliyle kardeşinin çenesini tutup kaldırdı. Gözlerindeki kızarıklığı görünce ciddi anlamda endişelendi.

''Bitanem ne oldu?''

Balım konuşmak isterken sözcükler boğazında düğümlendi ve istemediği halde bir hıçkırık koptu boğazından. Kendini abisinin göğsüne bırakıp usulca ağlamaya başladı. Erdem soran gözlerle Lizzie'ye baktı, ama bir yanıt alamadı. Bir süre o şekilde ayakta durdular. Balım'ın sakinleştiğini hıçkırıklarının durmasından anladı Erdem. Yavaşça göğsünden uzaklaştırıp şu anda küçük bir kız çocuğuna benzeyen kardeşine baktı.

''Gel bakalım.''

Erdem onu koltuğa oturtup kendisi de yanına oturdu. Ellerini ellerine alıp kardeşinin üzgün yüzüne baktı.

''Şimdi söyle bakalım. Seni böyle ağlatan şey ne?''

Balım bakışlarını bir anlığına Lizzie'ye çevirip tekrar abisine baktı. Gülümsemeye çalışıp bir elini abisinin yanağına koydu.

''Bir şey yok abi. Yani... Ben seni öyle birden görünce çok özlediğimi fark ettim. Ondan yani...''

Erdem biraz rahatladı. Kötü bir şey olduğunu düşünmüştü. Onu kendine çekip saçlarını öptü.

''Ben de seni özledim bebeğim.''

''Aç mısın Erdem?''

''Valla uçakta yemek yedim, ama sizin elinizden bir daha yerim.''

Lizzie gülümseyip hemen mutfağa koştu. Bu sırada Erdem kardeşinin tam olarak normale döndüğünü görünce gülmeye başladı. Balım ne olduğunu anlamayıp abisine baktı.

''Bu üstündekiler ne?''

Balım başını eğip üstüne baktı.

''Ne varmış üstümdekilerde?''

''Winnie the Pooh değişik bir seçim olmuş.''

Erdem açıkça gülmeye başlayınca Balım önce kaşlarını çatarak ona baktı, ama sonra dayanamayıp o da güldü.

''Ya ben seviyorum. Tatlı değil mi ki?''

''Çok tatlı bebeğim. Gel buraya.''

Balım abisinin kollarına sığındı. Ailesinden birinin yanında olması onu çok mutlu etmişti. Emir gideli bir gün olmuştu ve onun yokluğuna alışamamışken abisini karşısında görünce kendini tutamamıştı. Her ne kadar onun geleceğini biliyor olsa da... Dağılmıştı işte. Aile özlemini kullanmıştı ağlama sebebi için, ama yapacak başka bir şeyi yoktu o an. Neyse ki bir şey anlamamıştı abisi.

Lizzie ile Balım masayı hazırladılar. Erdem de birkaç ufak şeyde yardım etti. Erdem şirketteki işlerden evdeki durumlara kadar her şeyden bahsetti. Yeni yatırımla ilgili bilgi verdi. Balım henüz okuduğu için bu durumlara pek adapte değildi. Dolayısıyla ilgisini çeken bir şey yoktu şu an için.

Saat geç olup da yatma vakti geldiğinde Balım abisini öpüp odasına geçti. Nihayet yalnız kalan sevgililer, Balım gittiğinde birbirlerine baktılar. Erdem onu elinden tutup kaldırdı.

''Balım'ın odasının karşısındaki oda seninki, değil mi? Son geldiğimde sen yoktun, ama

Balım bahsetmişti.''

''Evet.''

Erdem onu peşinden sürükleyip odaya girdi. Kapıyı kapattığı an Lizzie'ye gerçek anlamda saldırdı. Onu kapıya yasladığında çıkan sert ses Balım'ın odasından duyulunca Balım koşarak yataktan çıktı ve ders kitaplarının olduğu masanın üstündeki iPod'unu alıp hemen kulağına taktı. Sesi de olabildiğince açtı.

Erdem Lizzie'ye olan özleminden nezaketi unutmuştu. Bedenini sertçe onunkine bastırırken dudaklarını da esir almıştı. Lizzie kollarını onun boynuna dolamış, kasıklarını da Erdem'in sertliğine doğru itiyordu. Dudaklarını birkaç saniyeliğine ayırıp nefes nefese sevdiği adama baktı. Kararlı bir hareketle ceketini omuzlarından hızlıca sıyırdı. Erdem tekrar dudaklarını buldu. Daha sert... Tutkuyla aldı ve tutkuyla verdi ne varsa.

Lizzie'nin üstündeki bluzu yukarı sıyırıp çıkardı. Ellerini onun göğüslerine götürüp şehvetli bir şekilde sıktı ve çok kısa bir an Lizzie'nin gözlerine bakıp yeniden dudaklarına kapandı. O kasıklarına sürtünürken Erdem'in canı fena halde yanmaya başlamıştı. Hızlı bir şekilde üstlerindeki kıyafetlerden kurtulduklarında Lizzie ellerini Erdem'in göğsünde dolaştırdı ve dudaklarıyla tenine dokundu. Elleri onu okşarken diliyle tadını aldı. O kadar sabırsızlanmıştı ki eğilip Erdem'in iç çamaşırının iki yanına yerleştirdi parmaklarını. Onun itiraz etmesine fırsat vermeden hızlıca aşağıya indirdi. Erdem kontrolün kendisinden Lizzie'ye geçmesini anlık bir şaşkınlıkla izledi. Onu omuzlarından tutup kaldırdı ve kucağına aldı. Lizzie bacaklarını onun beline dolarken dudaklarını ve dilini boynunda, omuzlarında gezdirmeye başladı. Erdem, avuçladığı kalçaları daha iyi hissedebilmek için ellerini Lizzie'nin iç çamaşırından içeriye soktu ve onu sert bir şekilde sıkarken Lizzie'den çıkan sesin keyfini çıkardı.

Onu yatağa bırakıp üstüne çıktı. Yüzünü ellerinin arasına alıp her bir noktaya tutkulu öpücükler bıraktı. Lizzie'nin elleri iç çamaşırına gitti. Erdem onu durdurup gözlerine baktı ve bu işlemi kendisi yaptı. Karşısında çırılçıplak güzelliğiyle duran kadına baktı. Tutkuyla alev alev yanan tenine, heyecandan hızlı hızlı inip kalkan muhteşem göğüslerine, istekle aralanmış ıslak dudaklarına... Başını eğip sağ göğüs ucunu ağzına aldığı an Lizzie sanki ölmüş ve cennete gitmişti. Oysa ki Erdem daha yeni başlamıştı.

Erdem nezakete yer bırakmayan sert hareketlerle onu emmeye devam ediyor, bir eliyle de kalçasını okşayıp bacaklarına iniyordu. Lizzie onun altında kıvranırken elleriyle başını göğsüne bastıyordu. O kadar mutlu hissediyordu ki ağlayabilirdi. Çünkü şu an her ne kadar tamamlanıyorsa da, hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Lizzie artık bir kere daha yarım bırakmayacaktı sevişmelerini.

''Erdem...''

Erdem ağzını göğsünden çekip doyamadığı kadına baktı.

''Bu tadın... Sanki daha tatlı. Sanki beni daha da çıldırtıyor gibi.''

''Erdem... Seni çok istiyorum. Lütfen bu kez beni geri çevirme...''

Erdem kendini biraz yükseltip dudaklarına dokundu. Tam o noktada durup gözlerine baktı.

''Günlerdir çıldırmış haldeydim. Hep bu anı bekledim. Şimdi bunun için yalvarmana gerek yok sevgilim. Çünkü bu gece benim olacaksın.''

Erdem'in seksi ve boğuk sesi bütün vücudunu titretmişti. Bacaklarının arasındaki titreşim ise bambaşkaydı. Kalçalarını ona yükseltip sürtündü. Erdem sesli bir soluk çekti içine. Elini aşağıya indirip erkekliğini tuttu ve Lizzie'nin ıslak bölgesine yönlendirdi. Bu temasla irkilen ve şimdiye kadar hiç olmadığı kadar heyecanlanan Lizzie, bir an önce bu birleşmenin gerçekleşmesini istiyordu. Bacaklarını iki yana açıp ona rahat hareket alanı sağlarken ellerini de onun sırtında, omuzlarında ve kollarında gezdiriyordu.

Erdem sertliğinin ucunu girişte tutup kesik kesik soluklandı. Solukları Lizzie'nin boynuna ve kulağına çarparken yavaş bir hareketle kendini içeriye ittirdi. Lizzie derin bir nefes aldı. Her saniye biraz daha içeri giriyordu ve heyecandan ölecek gibi hissediyordu. Onun bir noktada durduğunu fark edince, nerede olduğunu anladı. Erdem onun gözlerine bakarken, bunu yapacağını söylemiş olsa da son anda bile ondan izin istiyor gibiydi. Lizzie dudaklarını ona uzatıp öptüğünde kendini biraz daha ileriye itti ve Lizzie'nin bedeni kasılırken Erdem'in kollarındaki elleri pençe kaline gelmiş, tırnakları tenine batmaya başlamıştı. Onun en önemli çığlığını ağzında hapsetti. Önündeki engeli aşınca dudaklarını çekip ona baktı. Lizzie'nin yüzünde az önceki acının izleri vardı. Çattığı kaşlarını düzeltmek için şefkâtli öpücükler bıraktı yüzüne. Hâlâ olduğu noktada duruyordu. Lizzie kendini hazır hissettiğinde devam edecekti.

Lizzie gözlerini açtığında onun kendisine baktığını gördü. Gözlerindeki mavi nerdeyse laciverte dönmüştü.

''Devam etmek istiyorum Lizzie. Sakın beni durdurma.''

''Eğer durursan seni mahvederim. Hadi... Daha fazla istiyorum. Tamamen içimde istiyorum seni.''

''Ah Lizzie... Canın acımıyor, değil mi? Çünkü çok darsın ve ben...''

''Ve sen fena halde irisin. Buna bayıldım.''

Erdem kısık bir sesle güldü. Kendini tekrar ileriye itti. Lizzie'nin beli büküldü; kendini ona daha fazla sundu. Erdem tamamen içine girip kasıkları birleştiğinde birkaç saniye bekledi ve kendini geri çekti yavaşça. Onun bu hareketiyle telaşlanan Lizzie onu kendine çekmeye başlayınca Erdem gülümsedi. Eğilip dudaklarını dudaklarına sürterken omuzlarındaki elleri çekip başının yanlarına sabitledi.

''Bu zevki aldıktan sonra seni bırakır mıyım sanıyorsun?''

Biraz daha geri çekildi. Lizzie'nin mırıltı halindeki itirazları hoşuna gitmişti. Neredeyse tamamen çıkmak üzereydi ve Lizzie gözlerini kapatıp ağlama moduna geçtiği an Erdem hızlı bir hareketle tekrar içine girdi. Lizzie'nin kapalı olan gözleri birden açıldı ve oldukça yüksek bir ses çıktı dudaklarından. Az önceki girişle şimdiki giriş birbirinden çok farklıydı. Erdem, içinde kocamandı ve onu mükemmel bir şekilde sarıyordu.

Az öncekine oranla daha hızlı hareketlerle girip çıkmaya başladığında Lizzie kendini kaybetti. O da onunla aynı anda hareket ediyor, tırnaklarını omuzlarından geçirip kollarına kadar izler bırakıyor, her geçen saniye gözlerinin önünde daha fazla yıldız dolanıyordu.

İçindeki darbeler sert vuruşlara döndüğünde vücudu kontrolsüzce titremeye başladı. Ne yapması gerektiğini bilemeyerek başını sağa sola sallıyor, bir şeyler söylemek istiyor, ama konuşamıyordu. İçindeki ateş o kadar fazlaydı ki demiri bile eritebileceğini düşündü Lizzie. Dişlerini Erdem'in omuza geçirip çığlığına engel olmaya çalışırken kasılmaları sarsıntıya döndü ve aklını birkaç dakikalığına kaybetti.

Erdem onun boşaldığını hissettikten sonra aynı rahatlığı yaşamak için içinden çıktı ve kendini bıraktı. Her ne kadar bu son aşamayı da onun içinde geçirmek istediyse de Lizzie'yi düşündüğü için bunu yapmadı. Terli vücuduyla üstüne düştüğünde yüzü mis gibi kokan boynundaydı. Lizzie o kadar yorulmuştu ki, o an yaptığı tek hareket nefes alıp vermekti. Vücudu tam anlamıyla rahatlamaya ve aklı tekrar yerine gelmeye başladığında, üstünde yatmakta olan adamın saçlarını okşadı. Dudakları saçlarından şakaklarına kaydı.

Erdem iç çekerek diliyle onu tatmaya başladı tembel bir şekilde. Çenesini ısırıp dudaklarına geldi ve birkaç dakika boyunca az önceki sertlikten eser olmayan bir şekilde onu öpmeye devam etti. Kendini yatağa sırt üstü bırakıp onu da üstüne çekti. Lizzie her anlamda ateşli olan vücuda sarılmış, yerinden memnun halde onu okşuyordu.

''İstanbul'a dönene kadar her gece istiyorum.''

Erdem gülünce başı onun göğsünde hafifçe zıpladı.

''Kalbimi kırdın ama. Saat başı istersin sanmıştım.''

Lizzie gülümseyip başını kaldırdı ve tek kaşını kaldırarak ona baktı.

''Evde yalnız olsaydık niyetim tam olarak buydu. Ama şimdilik gecelerle idare etmek durumundayız.''

Erdem elini saçlarına dolayıp kendine çekti ve onu ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Lizzie yeniden ateşlenmiş olmanın verdiği zevkle Erdem'in üstüne çıkmıştı. Dudaklarını çekip ona baktığında Erdem'in elleri belinden kalçalarına inmişti bile. Lizzie kendini biraz daha aşağıya çekip hafifçe kalktı ve az önce içinde kasırgalar yaratan sertliği eline alıp kadınlığına yönlendirdi. Ucu yavaşça içeri girerken derin ve yavaş bir nefes aldı ikisi de. Lizzie başını geri atmış, belini ileriye doğru bükmüşken, Erdem'in yutkunarak izlediği göğüsleri de hazla gerilmişti. Erdem iki göğsünün ucunu da parmaklarının arasında sıkarken Lizzie de kendini aşağıya doğru itiyordu. Henüz yeterince rahat hareket edemiyordu; çünkü Erdem'in oldukça kalın olan sertliği, kendi dar kadınlığına girmekte zorlanıyordu. Ama Lizzie vazgeçmedi. Göğüsleri Erdem'in parmaklarının kontrolünde acı ve hazla sertleşirken kendini biraz yukarı kaldırıp bu kez daha sert bir şekilde üstüne oturdu. Tıpkı Erdem'in, içine girdiği anda yaptığı gibi.

Erdem bunu hiç beklemiyordu ve bu temasla inlemeye başladı. Lizzie hâlâ bu kadarına hazır değildi ve canı bir anlığına tekrar acımıştı. Ama bu o kadar güzeldi ki, sonunu düşününce acıyı kafasından sildi. Elleriyle onun göğsünden destek alarak üstünde yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Erdem ellerini beline kaydırıp onun temposuna uygun şekilde ona yardım etti. Lizzie'nin dar olan kadınlığında ikisinin de yaşadığı sürtünme titremelerine yol açıyordu. Birkaç hareketten sonra daha rahat hareket ettiğini fark eden Lizzie, hareketlerini hızlandırdı. Sona yaklaştığını hissediyordu. Erdem onun kasılmalarını fark edince daha da hızlandı. Lizzie onun erkekliği etrafında sımsıcak boşalırken sıktığı dudakları fazlasıyla tahrik ediciydi. Erdem boşalacağını anlayınca belinden tutup onu kaldırdı ve içinden çıktı. Lizzie hâlâ titriyordu ve açık bacakları arasında onun boşalma anını zevkle izledi.

Erdem rahatlayıp da nefesi düzene girdiğinde gözlerini açtı ve Lizzie'yi bacaklarının arasında ona muzip bir şekilde gülümserken buldu. Dudakları kıvrıldı ve kollarını başının üstüne doğru attı.

''Lizzie Hanım, bu şekilde bakmaya devam ederseniz size üçüncü orgazmınızı

yaşatmaktan büyük bir zevk duyacağım.''

Lizzie yüzündeki gülümsemeyi koruyup ellerini onun kasıklarının üstüne koydu. Erkekliğinin ve göbeğinin çevresindeki sıvılara bakarak şeytani bir şekilde gülümseyince Erdem onun ne yapacağını anlayıp nefesini tuttu. Lizzie orta parmağıyla erkekliğinin çevresindeki sıvıyı aldı ve Erdem'e bakarak yavaş bir hareketle dudaklarına götürdü. Erdem seksi parmağının, ağzında kaybolmasını izlerken daha da sertleşti ve doğrulup ellerini saçlarına geçirdi. Dudaklarına sertçe yapışırken kendi tadını ondan almış olmanın keyfini çıkardı.

Lizzie ise ağzında duyumsadığı tatla kendinden geçmişti. Ve şimdi Erdem onu çılgınca öperken aklı tekrar bulanmaya başlamış, yine kendini ona vermeye hazır hale gelmişti.

''Bana ne yaptın Lizzie? Sen ki bu masumluğunla aklımı başımdan aldın. Şimdi benimsin. Benim kadınımsın ve bundan sonra neler olacağını tahmin bile edemiyorum.''

''Senin bana yaptığını yaptım. Senin benim aklımı başımdan aldığın gibi ben de senin aklını başından aldım. Ve Erdem... Sen beni nasıl sahipleniyorsan ben de seni aynı şekilde sahipleniyorum.''

''Tabi ki bebeğim. Aksi mümkün mü ki?''

''Olmasın da zaten. Sen benimsin.''

''Sadece senin güzelim; sadece senin...''

Lizzie o gece uzun zamandır olmadığı kadar mutlu bir şekilde uyudu sevdiği adamın kollarında. Nihayet onun olmuştu. Aralarındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu hissediyordu. Erdem her kadının isteyeceği bir erkekti ve neyse ki ona sahip olan kendisiydi.

****

Toplantı bittikten sonra odasına döndü. İşler yolunda gidiyordu. Yaptıkları anlaşmalar oldukça kârlıydı. Görkem'den sürekli Balım'ın haberini alıyordu. Erdem'in orada olması içini bir parça rahatlatıyordu. Hiç değilse başlarında bir erkek vardı.

Onu çok özlemişti. Kokusu burnunda tütüyordu. Kendisine öfkelenip meydan

okumasını bile delice özlemişti işte. Bu okul işi canını sıkıyordu. Keşke mezun olmuş olsaydı. Böylelikle sürekli yanında olurdu. Onu böyle merak edip durmazdı. Saatine baktı. Akşam olmuştu. Balım henüz uyuyor olmalıydı. Telefonunu çıkarıp mesaj attı. Elini saçlarının arasından geçirip koltuğuna yaslandı.

''Yine kara kara ne düşünüyorsunuz Emir Bey?''

Emir düşüncelerinden sıyrılıp babasına baktı. Gülümseyerek koltuğu işaret etti eliyle.

''Kara kara düşündüğümü de nereden çıkardın?''

''Londra'da işler iyi gitmedi mi yoksa?''

Emir cevap vermeden önce temkinli bir şekilde babasına baktı. Tuzağa düşmek gibi bir niyeti yoktu; ama anlamışsa bile bunun için endişelenmiyordu.

''Aksine. Her şey gayet yolunda.''

''Ne zaman gidiyoruz peki?''

''Nereye?''

''Balım Hanım'ı istemeye.''

Emir babasının bu son sözüyle oturduğu yerde kıpırdandı. Artık itiraza yer bırakacak bir durum yoktu ortada. Ama o konuşamadan babası devam etti.

''Sen bizi aptal sanıyorsun herhalde?''

''Estağfurullah baba. Niye böyle söyledin ki?''

''Londra'ya arkadaşıma yardıma gidiyorum diye Los Angeles'a gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Gözümüzün önünde kıza piyano bile çaldın. Küçücük bir kızın seni dize getirdiğini görmek beni şaşırttı.''

''Balım'ı seviyorum.''

Emir'in kesin ve net cümlesi Selim Bey'i gülümsetti.

''Sen oradayken annen Melek'le görüştü.''

''Sebep?''

''Balım'la ilgili ağzını aramış.''

''Ne yapmış ne yapmış?''

''Balım'ı gelinimiz olarak gördüğünü söylemiş.''

Emir oturduğu yerden kalkıp ellerini beline koydu ve odanın içinde turlamaya başladı.

''Melek teyze bu işten hiç hoşlanmıyor.''

''Anlamadım?''

''Biz bir kez yalnız yakaladı ve bir kez de neredeyse yakalıyordu. Açıkçası neler olduğunu anladı ve bundan hoşnut olmadığını hiç çekinmeden bana belli etti.''

''Ters bir şey mi yaptın ki?''

''Hayır tabi ki. Ama benden hoşlanmadığı bir gerçek. Anne olarak kızını korumaya çalışıyor belli ki.''

''Annene de öyle söylemiş.''

''Ne söylemiş?''

''Senin Erdem'le aynı yaşta yetişkin biri olduğunu ve onun da küçük olduğunu. Tabi hâlâ okuduğunu da eklemeyi ihmâl etmemiş.''

Emir babasının karşındaki koltuğa geçip oturdu. Kollarını dizlerine koyup öne doğru eğildi.

''Baba... Ben bu kızı seviyorum ve ondan vazgeçmeye niyetim yok. Karşıma çıkacak olan engelleri yıkar geçerim.''

''Sen aşık olmuşsun be oğlum.''

''Öyle mi diyorsun?''

''Bana mı soruyorsun? Farkında değil misin?''

''Onu seviyorum. Etrafındaki her şeyden, herkesten kıskanıyorum onu. Onu delice özlüyorum. Daha önce hiçbir kadına hissetmediğim ne varsa şimdi ona hissediyorum. Onu gördüğüm ilk andan beri...''

Selim Bey durumdan memnun bir şekilde ayağa kalktı ve oğlunun omzunu sıktı.

''Yanında olduğumu bil. Annen de yanında.''

Oğluna göz kırpıp odadan çıktı ve onu yalnız bıraktı. İlk kez böyle bir konuda kendisiyle konuşuyordu. Bakışlarındaki ışıltıdan ve dile döktüğü hislerinden belliydi oğlunun aşık

olduğu. Yakında bunu tam anlamıyla kendisi de görecekti.

''Öldüm açlıktan!''

''Orada homurdanıp duracağına gel de yardım et! Ne biçim evin erkeğisin sen?''

''Bana bak, senin dilin fazla uzamış!''

''Hoşuna gitmedi galiba sevgili abicim?''

Erdem oturduğu yerden gazetesini okurken bir yandan da kardeşiyle uğraşıyordu. Bugün güne çok güzel uyanmıştı. Mutlu olmaması için hiçbir sebep yoktu. Bunca senedir ilk kez kalbini çarptıran bir kadınla karşılaşmış ve ona her anlamda sahip olmuştu. Ne kadar seviyorsa, o kadar da sevildiğini biliyordu. Önünde sadece üç günü vardı ve bunu iyi değerlendirmeliydi. Üstelik aklındaki şeyi Lizzie'ye bir an önce söylemeliydi.

''Erdem hadi başla sen.''

Erdem gazeteyi katlayıp sehpanın üstüne bıraktı ve gözlerinde derin ışıltılarla Lizzie'ye yaklaştı. Lizzie her zamanki gibi bacakları titrer vaziyette ve her an Balım tarafından yakalanma ihtimali nedeniyle bariz bir korku içerisindeydi. Güçlü eller beline sarılıp onu kendine çekince tuttuğu nefesini verdi.

''Yapma lütfen...''

''Niye?''

''Balım gelecek şimdi.''

''Gelsin. Çekineceğimiz bir durum mu var ki?''

''Yok da... Yani...''

''Sabah sabah gözümün önünde cilveleşmeseniz?''

Lizzie hızla kollarından ayrıldığında Erdem açıkça sırıtıyordu. Yerine geçtiğinde Lizzie'nin yüzündeki kızarıklığı keyifle seyretti. Balım çayları koyduktan sonra tabağına birkaç şey aldı. Erdem bunu fark edip kaşlarını çattı.

''Onlarla doyamazsın.''

Balım başını yaptığı işten kaldırıp abisine baktı.

''Bana mı dedin?''

''Sana dedim.''

''Yok bence Lizzie'ye dedin. Çünkü ben artık senin listendeki uğraşılacak kişilerden çıkmış olmalıyım. Neyse ki yerimi Lizzie dolduruyor.''

Neşeyle gülümseyip reçelli ekmek parçasını ağzına attı. Erdem ise onun dünkü halinden sonra şimdi iyi ve keyifli olduğu için rahatlamıştı.

''Sen benim listemin başındasın cadı.''

Balım çatal bıçağını bırakıp kollarını masaya dayadı ve öne doğru eğildi. Tespit ettiği şey karşısında gözleri kısılmıştı.

''Ha sen diyorsun ki, listeye Lizzie dahil olduğu için 'bitanem' sıfatını o kaptı, sen de sana kalan 'cadı' sıfatıyla idare et?''

Lizzie keyifli bir kahkaha attı. Dönüp de Balım'a baktığında yüzündeki ciddi ifadenin yerinde durduğunu görünce kendini ciddi olmaya zorladı. Ekmeğine itinayla bal sürerken de ciddiyetini bozmamaya gayret etti. Erdem ikisine şöyle bir bakıp tekrar Balım'a döndü.

''Benden kurtuluşun yok küçük kardeşim.''

''Bana küçük deme.''

''Küçüksün işte. On yaş büyüğüm senden.''

Balım önündeki küçük kaseden aldığı zeytini abisine fırlattı. Tam zamanında elini kaldıran Erdem zeytin tanesini yakalayınca gerinerek arkasına yaslandı.

''Iskalayamadın bile.''

Erdem ve Lizzie gülüşürken Balım, abisinin söylediği son cümleyle kaskatı kesildi. Emir'le ilk karşılaştıklarında kafasına bibloyu indirecekken de başarılı olamamış, Emir onu tutarken tıpkı az önce Erdem'in kullandığı cümleyi söylemişti. Başını öne eğip tabağıyla meşgul olmaya çalıştı. Erdem de bu sırada Lizzie'ye dönmüştü.

''Biliyorsun, sadece üç günüm var. O yüzden buraya kadar gelmişken ailenle tanışmak istiyorum.''

Lizzie elindeki çatal ve bıçağı düşürürken gözleri kocaman açılmıştı. Erdem onun ailesiyle mi tanışmak istiyordu yani? Peki bu ne demekti? Erdem ise Lizzie'den böyle bir tepki beklemiyordu.

''Yanlış bir şey mi söyledim?''

''Ben...''

''Abi şok oldu kız. İnsan alıştıra alıştıra söyler.''

''Lizzie?''

''Hemen mi?''

''Beklememizi gerektiren bir şey mi var? Özellikle...''

Erdem cümlesini bilerek yarım bırakmıştı. Lizzie telaşla Balım'a baktığında onun pek de oralı olmadığını ve kahvaltısına odaklandığını gördü. Erdem'e uyarı dolu bir bakış attı.

''Önce ben annemle babama bahsedeyim. Belki sonraki gelişinde olur, ne dersin?''

Erdem çayından bir yudum alıp arkasına yaslandı. Lizzie'nin onu istediğini biliyordu. Kendisini dün gece hiç nazlanmadan defalarca vermişti. Her kadının beklediği ve duyduğunda mutlulukla üstüne atlayacağı şeye Lizzie tedirginlikle yaklaşmıştı. Aklında ne olduğunu bilmiyordu. Belki geçerli sebepleri vardı. En iyisi bu konuyu Balım yanlarında yokken baş başa konuşmaktı. Elini uzatıp elini tuttu.

''Tamam. Bunu konuşuruz. O halde bugün ne yapıyoruz?''

''Benim sabah onda ve öğleden sonra da birde dersim var. Üç gibi bitecek.''

''O zaman sizi okula bırakayım. Ben de o süreçte dolaşırım biraz. Akşam için de dışarıda yeriz.''

''Olur.''

Lizzie yine mutlulukla gülümsemeye başlamıştı. Kahvaltı bittikten sonra Erdem ikisini okula bıraktı. Bu boş zamanı da LA'de özlediği yerleri dolaşarak geçirdi.

****

Balım sabah uyandığında ilk iş olarak telefonuna bakmıştı. Çünkü biliyordu ki Emir mutlaka aramasa bile mesaj gönderiyor, sık aralıklarla durumunu kontrol ediyordu. Böyle umursanmak, sevilmek çok güzeldi. Kendini çok iyi hissediyordu. Ah, keşke aralarında yol ve zaman olmasaydı...

Mesajı okurken sanki Emir yanındaydı. Yine o boğuk ve seksi sesiyle konuşuyor gibiydi. Bedeni tepki vermiş, içindeki kayganlığı hissetmişti. Bu adam sürekli böyle hissettiriyordu işte. Ve Balım bundan hiç ama hiç şikayetçi değildi.

Zaten her anı onunla doluydu. Bir de abisi kahvaltı masasında onun söylediği cümleyi telaffuz etmemiş olsaydı daha iyi olacaktı. En ufak bir şey dağılmasına neden olabiliyordu çünkü. Daha iki gün olmuşken delice bir özlem içindeydi. Bir daha ne zaman geleceğini de bilmiyordu.

Okulda dersler o gün için neyse ki fazla yormamıştı. Kendine hafif bir sandviç ve meyve suyu alıp bahçeye çıktığında biraz ileride Brad'i kendisi gibi gerzek tayfasıyla görünce hızlıca içeri girdi. Eğer kendisini görürse yine yapışacaktı ve bu sefer onu kurtaracak olan kişi ne yazık ki fazlasıyla uzaktaydı.

****

Emir o gece beraber gittikleri bara uğramıştı. Biraz müzik ve içkiyle kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Çünkü fazla ayık olduğu anlarda Balım düşüncelerine yapışıyordu. Şikayetçi değildi elbette. Ama o durumda da ortaya soluğu Los Angeles'ta almak gibi bir ihtimal çıkıyordu.

Barmen içkisini tazelerken o da telefonunu çıkarıp Erdem'i aradı. Telefon bir türlü açılmıyordu ve Emir'in sinirleri gerilmeye başlamıştı.

''Sen hâlâ uyanık mısın?''

''Bir iki kadeh içeyim dedim. Sen ne yapıyorsun? Lizzie ve Balım iyi mi?''

''Onları okula bıraktım. Ben de dolanıyorum işte. Özlemişim buraları.''

''Anladım. Eee peki program yaptınız mı?''

''Üç civarlarında okuldan çıkacaklar. Onları alıp yemeğe götüreceğim.''

Emir sinirle telefonu sıkmıştı. Birlikte akşam yemeğe gideceklerdi ve Balım'ın yanında onu koruyacak kimse yoktu. Evet Erdem vardı, ama o Lizzie'nin kavalyesiydi sonuçta. Balım ise yalnızdı. Lanet olsun!

''Peki nereye gideceksiniz?''

''Lizzie LA Cafe'ye gitmek istedi.''

LA Cafe mi? Son gidişinden bir öncekinde Balım'ın peşinden gittiği, onu oradaki masalardan birine oturtup neredeyse yiyip bitirdiği yer mi? Emir bir eliyle yüzünü kapatıp derin bir nefes alıp verdi. O akşam süper minisini giymişti ve şimdi yine gidiyordu. Lanet olsun Emir orada olmayacaktı ve dolayısıyla da ne giyeceğini bilemeyecekti.

''Emir beni duyuyor musun?''

Emir elini yüzünden çekip derin bir nefes daha aldı. Sanki ciğerleri nefessiz kalmıştı. Dişlerini sıktı.

''Evet dinliyorum.''

''Hat kesildi sandım. Neyse sonra konuşuruz yine.''

''Erdem?''

''Dinliyorum.''

''Şey... Hani dördümüz Can'ın barına gelmiştik ya; bir ara Lizzie okul anılarından bahsetti. Balım'ın peşine takılan bir çocuk varmış okuldan. Yani şimdi sen oradasın. Hani ters bir durum olursa tetikte ol diye söylüyorum.''

Bundan daha açık olamazdı herhalde? Eliyle alnına vurup yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşünüyordu. Erdem anladıysa lafı nasıl çevireceğini bilmiyordu.

''Kimmiş o şerefsiz? Hem sen bunu biliyordun da niye bana söylemedin?''

''Ya... Lizzie çocukça bir şey olduğunu ve hallettiklerini söylemişti. Ama yine de tetikte olmak lazım. Etrafta aç kurt çok ne de olsa.''

''Doğru söylüyorsun. Uyardığın için sağol. Bu konuyla ilgileneceğim.''

''Tamam. Kızlara selam.''

''Söylerim. Görüşürüz.''

Emir telefonu kapattıktan sonra kadehinde kalanı bitirdi. Balım duyunca belki hoşlanmayacaktı, ama onu orada savunmasız bırakmış olmaktan zaten yeterinde huzursuzdu. Madem Erdem oradaydı, o halde bir işe yaramalıydı. Kendisi Balım'ı şu anda koruyamıyorsa bunu abisi olarak Erdem yapmalıydı.

Telefonunu eline alıp Balım'a mesaj yazdı ve az önceki yerine geri bıraktı.

***

Telefonunun titreşimiyle dikkatini tahtada yazılanlardan ayırdı. Mesajı okuduğunda gülmeden edemedi. Demek Emir Bey kıskançlığını İstanbul'dan sürdürmeye devam ediyordu. Birazcık kızdırabilirdi onu.

E: Yemeğe giderken sakın mini ve dekolte giyineyim deme!

B: Ama benim bütün kıyafetlerim öyle.

E: Balım çıldırtma beni!

B: Hem abim yanımda.

E: Ama sevgilin yanında yok! Ben yanında yokken o şekilde giyinmeni istemiyorum!

B: Sen beni çok özlemişsin :)

E: Sana özlemenin ne demek olduğunu göstereceğim...

B: Sabırsızlanıyorum...

E: Balım bak ciddiyim; pantolon giyeceksin, üstüne de kalçalarını kapatacak bir şeyler. Anladın mı?

B: Buraya gelip anlatmak ister misin?

E: Beni tahrik etme.

B: Seni gördüğüm ilk andan beri yapmaktan zevk aldığım en önemli şey bu : tahrik etmek...

E: Bu söylediklerin aklımın bir köşesinde. Oraya geldiğimde beni tahrik etmenin cezasını fena halde ödeyeceksin bebeğim...

B: Ben borçlu kalmayı sevmem ;)

E: Seni paramparça edeceğim... Son kez söylüyorum. Sana yanında ben yokken mini ve dekolte yasak!

B: Anlaştık sevgilim ;)

Emir mesajlaşmayı bitirdiğinde yüzündeki gülüşün aptalca olduğunun farkındaydı. Onun kendisiyle böyle flört etmesi sertleşmesini sağlamıştı. Her şey bir yana; kıyafet konusunda son derece ciddiydi. Erdem'in de bu konuda sert çıkmasını umut ederek hesabı ödedi ve mekândan çıktı.

21.BÖLÜM

O akşam Balım sevgilisinin sözünü dinleyerek kot pantolon ve üzerine de gömlek giydi. Evet, gömlek kalçalarını kapatmıyordu; çünkü uçlarını pantolonun içine sokup şık bir kemerle tamamlamıştı. Bir an ayna karşısında saçlarına baktığında, açık haline kızıp kızmayacağını düşündü. Ama Emir saçlarıyla ilgili bir kısıtlama yapmamıştı. O yüzden açık bıraktı. Hâttâ bunu yaparken sinsice gülümsedi.

LA Cafe'ye geldiklerinde çaktırmadan o geceki oturdukları masaya baktı. Daha doğrusu Emir'in onu masaya oturtup neredeyse sevişecek hale geldikleri masaya. Sıcak kan akışı bacaklarının arasına doğru yol alırken gözlerini kaçırıp cam kenarındaki masalardan birine doğru yürümeye devam etti.

''İyi oldu böyle.''

Erdem ortamdan ve halinden memnun bir şekilde arkasına yaslanıp Lizzie'ye omzundan sarılarak kendine doğru çekmişti. Balım karşılarında sırıtırken artık kendini daha iyi hissediyordu. Emir'le mesajlaşmış olmak bile yüzünü güldürmeye yetmişti. Keşke o da burada olsaydı. Keşke abisi aralarındaki ilişkiyi sorun çıkarmadan kabullenseydi. Bu şekilde iki çift birlikte dolaşırlardı.

Siparişler verildikten sonra Balım abisi ve Lizzie'ye döndü.

''Ne zaman gidiyorsun aileyle tanışmaya damat bey?''

Balım'ın mutlu ve eğlenceli sorusu Erdem'i gülümsetmiş, Lizzie'yi ise bir parça germişti.

''Biraz daha zamanımız var. Öyle değil mi aşkım?''

''Evet. Daha çok yeni sonuçta.''

''Hmm. Sonuçta sizin kararınız.''

Yemek yiyip bir yandan sohbet ederlerken Balım'ın telefonu sürekli titriyordu. Şimdi çıkarıp uğraşsa abisi sürekli kim diye soracaktı. Ama çantasına şöyle bir göz ucuyla baktığında ekranda altı mesaj olduğunu görünce mecburen telefonu eline aldı. Abisine baktığında aşk dolu gözlerle Lizzie'ye odaklandığını fark edip bu fırsatı değerlendirdi. Mesajları okuduğunda gülmemek için kendini zor tuttu.

E: Ne yapıyorsun şu anda?

E: Sana söylediğim şekilde giyindin , değil mi?

E: Balım bana cevap ver!

E: Saçlarını da topladın mı?

E: Etrafta abuk sabuk insanlar sana bakmıyorlar, değil mi?

E: Cevap ver yoksa Erdem'i arayacağım!

B: Yemek yiyorum. Hem sakin olsana sen.

E: Sadece tek bir soruma cevap verdin?

B: Pantolon ve gömlek giydim. Sözünü dinledim yani. Ama saçlarımla ilgili bir şey demediğin için açık bıraktım :)

E: Allah'ım sen bana sabır ver....

E: Oradan nereye gideceksiniz?

B: Bilmiyorum. Lizzie dansa gitmek istediğini söyledi. Açıkçası iş abimde bitiyor.

E: Sen hiçbir yere gitmiyorsun!

B: Giderlerse beni de götürürler.

''Sen kiminle mesajlaşıyorsun?''

Balım bir anda irkilerek başını kaldırdı ve abisine baktı.

''Okuldan bir arkadaşla abicim. Yarınki dersin konusuyla ilgili yani.''

''Okul demişken; kim seni rahatsız ediyormuş?''

''Nasıl?''

''Okuldan biri kapınızda yatmış; hâlâ rahatsız ediyor mu diye soruyorum?''

Balım abisinin bunu nereden bildiğini anlamadı. Soran gözlerle Lizzie'ye baktığında onun da şaşırdığını görebiliyordu.

''Ya aptalın biriydi. Çocuk işte abicim. Hem sen nereden biliyorsun bu olayı? Sana söylemedim ki ben.''

''Emir söyledi.''

Balım az önceki şaşkınlığın üstüne şimdi de Emir şaşkınlığını yaşıyordu. Nasıl söylemişti? Ne zaman söylemişti? Balım'ın kendisine soran gözlerle baktığını fark eden Erdem devam etti.

''Bugün konuştuk. Lizzie bahsetmiş sizinle eğlenmeye gittiğimiz akşam. Dikkatli olmam için beni uyardı. Akıllı adam.''

Balım'ın bundan haberi yoktu. Yani Lizzie o akşam ne ara bahsetmişti, bilmiyordu. Demek ki abisiyle dans ettiği sırada konuşmuşlardı.

''Neyse canım. Önemsiz bir şeydi zaten.''

Lizzie Erdem'e sokulup kafasını dağıtmak için yanağına yumuşak bir öpücük bıraktı. Öpücüğün verdiği gevşemeyle gülümseyen Erdem kısa bir an Lizzie'ye bakıp Balım'a döndü.

''Aferin Emir'e. Demek ki söylediklerimi kulak arkası etmemiş.''

''Hangi söylediklerini abi?''

''Yanında olmadığım zamanlarda, o yanındaysa seni korumasını ve dikkat etmesini söylemiştim. O da kardeşini korumuş tabi.''

Abisinin bu kardeş lafını yeniden ortaya atması Balım'a soğuk terler döktürdü. Hiç hoşlanmıyordu bu muhabbetten. Hayır yani, kendisi niye Emir'in kardeşi oluyordu ki? Abisi Lizzie'yle sevgili olabiliyorken, ki Lizzie kendisiyle aynı yaştaydı, Balım niye Emir'le abi kardeş oluyordu? Niye kimse bunun tam tersi olma ihtimalini bile dikkate almıyordu?

Kendini düşüncelere o kadar kaptırmıştı ki, az önce abisiyle konuşurken devam eden mesaj yağmurunu unutmuştu. Son titreyişi de duyunca yeniden telefona odaklandı.

E: Gitmiyorsun! Ben izin vermiyorum!

E: Mesajıma cevap ver Balım! Zaten zor duruyorum burada!

E: Çıldırdım, anlıyor musun?

E: Kokun tenime sinmiş, nereye dönsem senin kokun... Dilimde tadın...

E: Bebeğim lütfen... Bak burada çok zor durumdayım. Aklım sende kalıyor. Yapma..."

Balım mesajları okuduktan sonra içinde bir yer sızladı. Bütün bu bağırışların, sinir harbinin sebebini biliyordu. Onun böyle üstüne düşmesinden, onu böylesine sahiplenmesinden o kadar mutlu oluyordu ki, arada kendini bu oyuna kaptırıp onu sinirlendirmekten çekinmiyordu.

B: Abime başımın ağrıdığını ve eve gidip yatmak istediğimi söyleyeceğim.

Balım yaklaşık bir dakika kadar cevap gelmesini bekledi. Belki de fazla üzerine gitmişti. Telefonu titreyince mesajı açtı hemen.

E: Ne ara bu kadar içime sızdın bilmiyorum. Bana bu kadar uzakken rahatça arkama yaslanıp oturamıyorum. Anla beni...

B: Seni çok özledim ben...

E: Ben de bebeğim...

E: Eve gidince beni ara.

B: Tamam.

****

Emir kahvaltıya indiğinde anne ve babasını masada buldu. Yerine geçtikten sonra yeni doldurulan çayından bir yudum aldı ve annesine baktı.

"Babam Melek teyzeyle konuştuğunu söyledi."

Esra Hanım oğluna dönüp memnun bir şekilde gülümsedi.

"Konuştum evet."

"Anne... Şimdilik bu olayın dallanıp budaklanmasını istemiyorum."

Esra Hanım ve Selim Bey sessizliklerini koruyarak Emir'in devam etmesini beklediler.

''Melek teyze bu durumdan pek hoşnut değil. Zaten sen de durumu anlamışsın. Ama beni endişelendiren o değil. Erdem bu konuya Melek teyze kadar sakin bakmayabilir.''

''Siz arkadaşsınız. Niye kötü düşünsün ki?''

''Sorun da o zaten. Ben Erdem'in arkadaşıyım. Yani onun bakış açısına göre ben de Balım'ın abisi oluyorum.''

Bu son cümleyi yüzünü buruşturarak söylemişti. Sesli bir şekilde dile getirmek bile asabını bozuyordu.

''Yeri geldiğinde bu konuyla ilgili tavrını ortaya koydu. Gerçi benden şüphelendiği için değil. O yüzden sizden ricam bu olayı konuşmamanız. Çünkü ben Balım'ın bu olayda üzülmesini ve hırpalanmasını kesinlikle istemiyorum.''

Emir'in sert ve net sözleri anne ve babası tarafından hiçbir şekilde kesilmemişti. İkisi de Balım'ın, oğulları için ne kadar önemli olduğunu görüyorlardı. Esra Hanım elini Emir'e uzattı. Annesinin elini tutan Emir gülümsemeyi başardı.

''Biz senin yanındayız oğlum. Balım'ı çok sevdik. Onu kabullendik. İkiniz de birbirinize çok yakışıyorsunuz. Size desteğimiz tam. Bunu bilmeni isterim.''

''Teşekkür ederim anne. Bu benim için önemliydi.''

****

Aradan yaklaşık üç hafta geçmiş, Erdem çoktan dönmüş, herkes kendi hayatına adapte bir şekilde kaldıkları yerden devam ediyordu. Emir ne kadar istese de son zamanlarda şirkette işler yoğun olduğu için bir türlü Balım'ın yanına gidecek fırsatı yakalayamıyordu. Bu süreçte telefonda konuşmakla yetiniyorlar, bu da aralarındaki özlemin git gide artmasına neden oluyordu.

Emir iş dışında hiçbir şey yolunda gitmediği için hırçınlaşıyor, zaman zaman Balım'la telefonda tartışıyordu. Aslında Balım'ın bir şey yaptığı yoktu. Sonuçta kız orada tatil yapmıyordu. Bitirmesi gereken bir okulu ve sorumlulukları vardı. Emir'i sinirlendiren şey; zamanın hızla, ama aslında azap dolu geçerek, neredeyse bir aya yaklaşmışken Balım'ın sesi dışında hiçbir şeyine sahip olamamasıydı. Ona dokunamamaktan, kokusunu içine çekmemekten çıldıracak hale gelmişti. Bu sinirini de istemese bile ona yansıtıyor, sanki onu suçlarmış gibi konuşuyordu.

Son konuşmalarının üstünden üç gün geçmişti. Üç koca gün! Balım en sonunda dayanamayıp telefonu suratına kapatmış, bir daha da aramamıştı. Emir de aynı şekilde gurur yapıp benzer karşılığı vermişti.

Şimdi kendi evinde, bomboş salondaki piyanonun önünde oturmuş, sadece tuşlara bakıyordu. Parmakları hareketlenip tuşların üzerinde yerini aldı.

Onun için ölebilirdi. Bunun farkındaydı. Onun için her şeyi yapardı. Anne ve babasına, Balım üzülmesin diye bu durumu saklamaları gerektiğini bile söylemişken, şimdi kendisi üzüyordu onu. Oysa ki Balım'ın bir şey yaptığı yoktu. Elinde olsa birkaç gün için bile gelmeye razıydı. Ama şu sıralar dersleri ağırdı ve bir de bitirmekle sorumlu olduğu bir proje vardı. Emir ona destek olacağı yerde anlayışsızca davranmış, herkese ültimatom verirken Balım'a zarar veren kendisi olmuştu.

Üç gün sonra doğum günü vardı. Ailesinden uzakta... Ondan uzakta... Doğum gününde yalnız mı kalacaktı?

Tam da şimdi sesini duymaya ihtiyacı vardı. Ondan özür dilemeye ve affedildiğini duymaya... Tuşlara dokunuyordu ya... Hayır. Tuşlara değil, ona dokunuyordu. O dokunmaya kıyamadığı tenine, yumuşaklığında kendini kaybettiği saçlarına, dolgun dudaklarına... Nefes alamıyordu Emir. Onsuz nefes alamıyordu. Ona gitmeli, onu görmeliydi. Bu kadar ayrılık, bu kadar özlem yetmişti. Canına tak etmişti. O lanet Los Angeles'a gidecek, sevdiği kıza doyasıya sarılacak ve onu bırakmayacaktı.

Müzik biterken parmaklarını çekmedi tuşlardan. Sanki çekerse Balım'ı da kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Onu öylece orada tutuyormuş gibi bir süre daha bekledi. Kararlı adımlarla evden çıkarken ne şirket ne de başka bir şey umrunda değildi.

Balım son dersi de bittikten sonra amfiden çıkmış, dalgın bir şekilde yürüyordu. Son günlerde yüzü gülmüyordu. Çünkü mutluluk sebebi ondan fazlasıyla uzaktaydı. Hem kalben hem de ruhen. Bu kadar sulugöz olduğunu bilmezdi. Bilmediği yönlerini keşfetmişti Emir'le tanıştığından beri. Tutkunun, aşkın, kıskanmanın ve kıskanılmanın, sahiplenmenin ve sahiplenilmenin, sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu bilmezdi. Bilmezken kalbi de acımazdı.

Emir'i özlerken, özlemden ölmek üzereyken sanki umrunda değilmiş gibi davrandığını ondan duymak canını çok acıtmıştı. Hiç mi inanmıyordu söylediklerine? Hiç mi görmüyordu ona delice aşık olduğunu ve onsuz olamadığını? Kalbini paramparça ettiğini anlamıyor muydu?

Gözyaşları gözlerinden süzülürken nereye gittiğini bile bilmiyordu. Lizzie'ye bile haber vermemişti. Daha fazla yürüyecek gücü kendinde bulamadığında yoldan geçen bir taksiyi çevirdi ve eve gitti. Kitaplarını ve defterini gelişigüzel bir şekilde yere bırakıp odasına geçti. Kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi. Ne kadar süre ayakta, elleri fayansa dayalı halde durduğunu kendisi de bilmiyordu. Bütün bedeni Emir diye haykırırken elinden bir şey gelmiyordu.

Lizzie kendi dersinden sonra Balım'ı aramış, ama ona ulaşamıştı. Bir dersi daha vardı, ama telaşlandığı için eve gitmeye karar verdi. İçeri girdiğinde yerdeki kitapları görünce rahat bir nefes aldı. En azından korunaklı bir yerdeydi. Salona girip bakındı, ama onu göremeyince odasına yöneldi. Banyodan gelen su sesini duyunca adımlarını oraya yönlendirdi. Kapı aralıktı ve hafifçe ittiğinde onu arkası dönük şekilde hareketsizce dururken gördü. Bir an ne yapması gerektiğini bilemedi. Boğazını temizleyip seslendi. Balım tepki vermeyince içeri girdi. Ellerini yavaşça, onu korkutmayacak şekilde omuzlarına koyunca Balım da başını yavaşça ona doğru çevirdi. Gözleri kızarmıştı ağlamaktan. Lizzie bu kez ciddi anlamda endişelenip hemen suyu kapattı ve havluyu alıp Balım'ın vücuduna doladı.

Hiçbir şey söylemeden onu banyodan çıkarıp yatağa oturttu. Balım uzunca bir süre o şekilde suyun altında kalmış olmalıydı; çünkü bedeni soğuktu ve çenesi de hafifçe titriyordu. Lizzie hemen iç çamaşırı ve rahat pijamalarını çıkarıp yatağa bıraktı ve onu kaldırıp güzelce kuruladı.

Balım hiç itiraz etmiyor, kendisini Lizzie'ye bırakmış bir şekilde ayakta dikiliyordu. Lizzie son olarak uzun kollu bir tişörtü de başından geçirip giydirince kuru bir havlu alıp Balım'ın saçlarını kurutmaya başladı şefkâtle. Balım hiçbir şey söylemiyor, başı önünde ellerine bakıyordu. Lizzie tarağı eline alıp yavaşça saçlarını taramaya başladı. Onu banyoda bulduğundan beri tek kelime etmemiş, sessizliğine saygı göstermişti.

Balım titrek bir şekilde iç çekip başını ona çevirdi. Dudaklarını kenetlemişti; çünkü her an ağlayacak gibi duruyordu.

''Ben onu çok özledim Lizzie...''

Lizzie hiçbir şey söylemeden bekliyor, o konuşmaya karar vermişken bölmek istemiyordu.

''Sanki içimdeki yaşam kaynağı benden alınmış gibi... Ondan önce nasıl yaşamışım bilmiyorum. Ben istemez miyim onunla olmayı? Ama ne yapayım? Dersler çok ağır ve iki saatlik yol değil ki her an gidip geleyim. Sen söyle Lizzie. Ben ne yapayım?''

Lizzie elindeki tarağı bırakıp Balım'a sarıldı ve yavaşça kendine çekti. Balım başını arkadaşının omzuna yaslarken küçük bir çocuk gibi burnunu çekmişti.

''Onun da en az senin kadar üzüldüğüne eminim. Eminim; çünkü sana nasıl baktığını ben biliyorum. Sen nasıl onsuz nefes alamıyorsan, o da sensiz nefes alamıyor.''

''O yüzden mi günlerdir beni aramıyor? Neredeyse her saat beni arayan, mesaj atan adam o yüzden mi bir anda kendini geri çekti?''

''Canım... Onun tarafında ne yaşandığını bilmiyoruz. O da senin bu halde olduğunu bilmiyordur belki.''

''Uyumak istiyorum Lizzie. Bütün bu kabus bitene kadar sadece uyumak istiyorum.''

Balım başka bir şey söylemeden yatak örtüsünü açtı ve sessizce uzandı. Lizzie ise başka bir şey söylemeden örtüyü omuzlarına kadar çekti. Saçlarının üstüne de az önce kurutmak için kullandığı havluyu koydu. Hasta olmasını istemiyordu.

Işığı ve kapıyı kapatıp salona geçti. Kendine atıştırmalık bir şeyler hazırladı ve yedikten sonra televizyondaki belgesel kanalını açtı. O kadar dalmıştı ki kapının çaldığını sonradan fark etti. Çöpleri almak için Joseph gelmiş olmalıydı.

Kapıyı açtığı anda şaşkınlıktan gözleri ve ağzı kocaman olurken ne diyeceğini bilemedi.

****

Yatağa girdiğinden beri üşüyordu. Ne ara bu kadar sıcak olmuştu? Ne ara bu kadar ısınmıştı bilmiyordu. Huzursuzluğu bir parça dinmiş, bir parça huzura kavuşmuştu. Diğer tarafına döndüğünde yüzünde bir sıcaklık hissetti. Gözleri acıdığı için açmak zor geliyordu. Ama bu sıcaklığın kaynağını da merak ediyordu. İlk başta bulanık gören gözleri, tanıdık bir simayla karşılaşınca kırpıştı. Hareketsizce, sadece her saniye artan kalbinin ritmi ve nefesiyle öylece duruyordu. Neredeyse bir aydır görmediği, özleminden yanıp tutuştuğu o yakışıklı yüz sadece birkaç santim uzağındaydı. Gözlerinin ışıltılısı yoktu. Gecenin karanlığında kalmış okyanus gibi kararmış ve perişan bakıyorlardı. Balım bakışlarını gözlerinden yüzüne çevirdi. Sakalları her zamankine oranla biraz daha uzamış, saçları dağılmıştı.

Elini uzatıp sakalına dokundu. Bu dokunuşla gözlerini kapatan Emir, diğer yarısına kavuşmuş gibi rahatlayarak nefesini vermişti.

''Rüyasın, değil mi?''

Emir gözlerini açıp sıcak çikolata gözlere baktı. Nasıl da üzgün, nasıl da perişandı. Kendisi mi yapmıştı bunu ona? Sevdiği kıza? Gözünden sakındığı, dokunmaya bile kıyamadığı peri kızına?

''Özleminden ölüyorum. O yüzden artık hayal görüyorum, değil mi?''

Balım gözlerini kapatıp eliyle temas ettiği tenin gerçekliğini anlamaya çalışır gibi okşuyordu. O kadar güzeldi ki... Günlerdir çektiği azap diniyordu sanki. O yüzden elini çekmeyi istemiyordu. Çekerse boşluğa düşeceğini, onu kaybedeceğini sanıyordu.

Elinin üstüne konan elin hissiyle yummuş olduğu gözlerini açtı. Yine karşısındaydı işte. Hayal değil miydi? Ama... Ama nasıl olurdu? O İstanbul'daydı şimdi. Burada olamazdı.

''Balım... Baldan tatlı sevgilim... Benim peri kızım...''

Hadi gözleri yanlış görüyordu; peki ya kulağındaki bu ses? Özlediği bu ses... Nefesi hızlanırken hızla doğruldu yatakta. Dizlerinin üstünde durup ona baktı.

Emir doğrulup ona yaklaştı ve ellerini yüzüne götürüp dudaklarını dudaklarına sürttü. Balım bir anda alev aldı ve artık bunun bir rüya olmadığını o zaman anladı. Ellerini kaldırıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

''Emir... Sensin. Hayal görmüyorum ben. Sensin.''

''Benim bitanem...''

Balım heyecanla ve haftaların verdiği özlemle Emir'in dudaklarına kapandı. Onu öpmüyor; örseliyor, ısırıyor, kendine katıyordu. Emir ise aynı şekilde haftaların acısını çıkartırcasına ona saldırıyor, telaşla üstündeki kıyafetleri çıkarıyordu. Tişörtün altında çıplak olduğunu görünce acı çekercesine bir inilti çıktı dudaklarından. Ağzını göğüslerine götürüp öptü, dudaklarıyla ve dişleriyle sıkıştırdı. Üstündeki gömleğin ne zaman çıkartıldığını bile hatırlamıyordu. İkisi de belden yukarı çıplak halde, dizlerinin üstünde birbirlerine bakıyordu.

Emir onu altına aldı ve özlemle dudaklarına kapandı. Öncekilerin aksine uzunca bir süre sadece dudaklarını tattı. Onu o kadar özlemişti ki... Şimdi söylediği o kırıcı sözlerden dolayı bin pişmandı. Nefes almak için kendini çektiğinde onun güzelliğini seyretti bir süre. Balım onun sırtına, omuzlarına, kollarına dokunuyordu. Sanki bırakırsa yine kaybolacakmış gibi hissediyordu. Onu bırakmaya niyeti yoktu. Gitmesine izin veremezdi.

''Geldin...''

Ağlamaktan sesi kısılmıştı sanki. Yaşlar usulca dökülüyordu yastığa.

''Sensiz ölüyordum.''

Balım duyduğu bu sözle gözlerini kapadı. Bu his... Çok güzeldi...

''Ne kadar perişan olduğumu bilemezsin.''

Gözlerini açıp aşık olduğu adama baktı. Bin yıl geçse bakmaktan usanmazdı. Parmak uçlarıyla sakalını okşadı. Sonra ellerini indirip Emir'in pantolonuna götürdü. Dişlerini sıkan Emir onu yine durdurmak zorunda olduğunu biliyordu.

''Yapma bebeğim.''

''İstemiyorsan geldiğin yere geri dön.''

Bu kırılgan ses, ona aşık olan kadına aitti ve her zamankinin aksine bu kez ikinci defa ısrar etmiyor, son sözünü söylüyordu. Saçlarını okşayıp alını öptü. Oradan gözüne, şakağına, yanağına ve dudağına erişti. Altında yatan kız onu itmiyor, ama karşılık da vermiyordu. Sadece kabul etmiş olduğu katıksız bir teslimiyetle kendini ona sunuyordu.

''Bu kez sana sahip olmadan bu lanet şehirden gitmeyeceğim.''

Balım yine her zamanki şeyleri duyacağını sanıyordu. Oysa ki bunu hiç beklemiyordu.

''Sen ne dedin?''

''Dedim ki... Bu kez tam anlamıyla benim olacaksın. Aylardır çektiğimiz bu azap bitecek. Bitireceğim. Senin için çıldırmış gibi sertleşen parçam, senin bayıldığım kayganlığına yerleşecek.''

Emir'in kısık ve boğuk sesi Balım'ı titretirken, bu sözlerin gerçek olduğundan emin olamıyordu.

''Sana bunun için beklememiz gerektiğini söylemiştim. Artık beklemeyeceğim. Sana öbür gün, doğum gününde sahip olacağım. Senin doğum günün olmasına rağmen sen bana hediye vereceksin aşkım...''

Balım aklı bulanmış halde gözlerini kırpmadan, hâttâ nefes bile almaya korkarak Emir'i dinliyordu. Doğum günü demişti. Ama hiç konuşulmamıştı ki... Ne Emir sormuştu, ne de kendisi söylemişti.

''Doğum günümü biliyor muydun?''

''Seninle ilgili her şeyi biliyorum. Cheesecake sevdiğini, aç karınla bile birkaç dilim yiyebileceğini; küçükken ağaçtan elma toplamak için ağaca çıkıp, sonra inerken alçak mesafeden düşerek dizini kanattığını; Erdem'in buraya gelişinde onu gördüğün zaman ağladığını ve ağlama sebebinin ben olduğumu... Hepsini biliyorum.''

Balım aşık gözlerle bakıyordu ona. Çok seviyordu onu. Kendi canını acıtacak kadar çok...

''Abime açıkça beni mi sordun?''

''Pek açıkça diyemeyiz. Anlamaması için araya Lizzie'yi sokarak dikkatini dağıtmak zorunda kaldım.''

Emir başını hafifçe sağa eğerek muzip bir şekilde gülümsemişti. Onun bu rahatlamış haliyle Balım da rahatladı ve günlerdir ilk kez içinden gelerek gülümsedi. Bir anda titredi.

''Özür dilerim bebeğim. Benim yüzümden üşüdün.''

Emir doğrulup az önce Balım'ın üstünden çıkardığı tişörtü eline aldı. Balım'ı kaldırıp tişörtü tekrar giydirdi. Saçlarını yakasından çıkarıp okşadı ve eğilip uzun uzun öptü.

''Pantolonunu çıkar. Böyle rahat edemezsin.''

Emir muzipçe gülerek ona baktı.

''Yoksa beni kötü emellerine mi alet edeceksin?''

Balım yüksek sesle güldü. Yatağın kenarına kayıp yan dönerek yattı.

''Pantolonunu çıkar ve yanıma gel. Çok üşüyorum.''

Emir'in gözlerinde tehlikeli ışıklar yanıp söndü. Pantolonunu çıkarıp yatağa girdi ve Balım'ı göğsüne çekerek rahat bir şekilde yatmasını sağladı. Balım başı onun göğsündeyken burnunu sürtüyor, kokusunu derin derin içine çekiyordu.

Nihayet acı çektikleri günler geride kalmıştı. Şimdi aynı yatakta sarmaş dolaş yatıyordu ikisi de.

''Beni bir daha bırakma.''

Balım'ın cümlesiyle, onun saçlarını okşayan eli bir anda durdu. Başını eğip üzgün gözlere baktı.

''Ben seni hiç bırakmadım Balım... Asla da bırakmayacağım.''

Balım ona iyice yaklaşıp sımsıkı sarıldı ve günlerdir ilk kez huzurlu bir uykuya daldı.

****

''Son ayın finansal tabloları nerede?''

''Masanızda efendim.''

Erdem, asistanının işaret ettiği yerden dosyayı alıp açtı. Rakamlarda ters bir şey görünmüyordu. Başını kaldırdığında asistanının hâlâ beklediğini gördü.

''Başka bir şey var mı?''

''Aydan Hanım biraz erken geldiler. Toplantıya on dakika var. Bekletmemi ister misiniz?''

''Al içeri.''

Aydan içeriye girdiğinde kendini sakin olmaya zorladı. Bu adamı her gördüğünde böyle hissetmesi haksızlıktı. Otuz yaşında olmasına rağmen genç bir kız gibi heyecanlanıyordu. Belki de uzun zamandır böyle hissetmediği içindi.

Erdem karşısındaki kadını hiçbir beğeni belirtisi göstermeden sakince süzdü. Omuzlarına gelen koyu kumral saçları, ela gözleri ve dolgun kırmızı dudakları vardı. Profesyonel bir iş kadını gibi oldukça klasik ama etkili bir kıyafet seçmişti.

''Hoş geldiniz.''

''Teşekkür ederim. Ben biraz erken geldim, ama umarım programınıza engel olmuyorum?''

''Şu an için önemli bir şey yoktu. Oturun lütfen.''

Aydan kendisine gösterilen yere oturup bir bacağını diğerinin üstüne attı. Erdem'in gözleri bir anlığına eteğin yrtmacından cömertçe görünen bacaklara takıldı. Normal zamanda olsa bu durum onu rahatsız etmezdi. Tecrübeli bir erkek olarak, Aydan'ın ilgisini çektiğinin farkındaydı. Ama yeryüzünde dişi varlık denince Erdem'in aklına gelen tek kişi Lizzie'ydi. Şimdiye kadar hiçbir şekilde ikili bir ilişki yaşamamıştı. Zaten böyle bir karakatere de sahip değildi. Sadece şu kadın, seviyeli bir heves içerisinde

kendisine baktığı zaman kendini Lizzie'ye karşı suçlu hissediyordu. Yoksa, ne Aydan'dan hoşlanıyordu, ne de onunla herhangi bir ilişki içerisine girmek istiyordu.

''Fotoğraftaki kız kardeşiniz mi?''

Erdem onun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Aydan'ın işaret ettiği yere baktı.

''Hangisinden bahsediyorsunuz?''

Aydan masadaki diğer çerçeveyi sonradan fark etti. Daha çok Erdem'e dönük olduğu için pek iyi göremiyordu.

''Size sarılmış olan sarışın bayan. Göz renginiz aynı.''

Erdem çerçeveyi eline alıp baktı ve gülümsedi. Bakışlarını Aydan'a çevirip memnun bir şekilde arkasına yaslandı.

''Kardeşim değil, kız arkadaşım.''

Aydan, yüzündeki gülümseme donarken kendini sakin kalmaya zorladı. Bunu hiç beklemiyordu. Ama parmağında yüzüğü yoktu. Tabi, kız arkadaşı olduğu için yüzük olmaması gayet mantıklıydı. Gülümseyişini genişletip kendinden emin bir duruş sergilemeye çalıştı.

''Afedersiniz. Sanırım pot kırdım.''

''Affedilecek bir şey yok. Bilmiyordunuz ki.''

Elini uzatıp Aydan'a ters açıda duran çerçeveyi alıp ona doğru çevirdi.

''Kız kardeşim.''

Aydan kendisine uzatılan çerçeveyi aldı. Gülümseyişini kaybetmemek için ciddi çaba sarfediyordu. Bu toplantı gözüne korkunç görünüyordu o anda.

''Çok güzelmiş. Biriniz anneye biriniz babaya benziyorsunuz o halde?''

''Balım'la annelerimiz farklı. Ben çok küçükken annemi bir hastalık sonucu kaybettik. Sonra babam annemle evlendi. Öz annemden farklı davranmadı bana. Balım'la aramızda on yaş var. Tabi buna bağlı olarak da derin bir bağ.''

''Anlıyorum. Çok şanslıymışsınız.''

''Kesinlikle öyleyim. Toplantıya geçelim isterseniz?''

''Aaa... Evet, tabi.''

Toplantı neredeyse iki saat sürdü ve Aydan belki de hayatının en zor toplantısını yapmış oldu. Erdem'in söylediklerine doğru dürüst konsantre olamadığı için kendisi açısından toplantı bir hayli sıkıntılı geçti.

Erdem ise sohbet ettikleri zaman neler hissettiğini anladığı için onu zorlamadı. Aksine, rahat etmesi için elinden geleni yaptı.

Aydan gittikten sonra telefonunu aldı. Akşam olmuştu neredeyse. Belki Lizzie hâlâ uyuyordu. Aramaktan vazgeçip mesaj attı. Onu çok özlemişti. Özellikle ona sahip olduktan sonra şimdi her şey bir öncekinden hem daha kolay hem de daha zordu.

22.BÖLÜM (ÖZEL BÖLÜM)

Balım kahvaltı masasını hazırlarken Emir'i izliyordu bir yandan da. Lizzie sabah dersi olmasa da ikisini yalnız bırakmaktan memnun bir şekilde çıkmıştı evden. Balım ona peynirli omlet yapmış, tuzlu krep hazırlamış, bütün bunların yanına klasik bir kahvaltıda olabilecek diğer şeyleri de masaya özenle yerleştirmişti.

Emir bu süreçte kahvaltı masasındaki yerinde oturuyor; Balım'ın masa ve mutfak arasında mekik dokuyuşuna bakıyor ve bu arada seksi bir şekilde sallanan kalçalarını izleme şansına sahip oluyordu. Miniden nefret ediyordu; tabi Balım'ın sadece onun yanında giydiği zamanlar hariç! Liseli tarzında pileli ve ekoseli eteği kalçasının tam altında bitiyor, Balım hareket ettikçe aşağı yukarı dalgalanıyordu.

Balım son malzemeleri de masaya koyup yerine oturmadan önce Emir'e baktı. Gözlerindeki ışıltının, okyanus mavisine dönen rengin anlamını çok iyi biliyordu. Emir bir kolunu masaya koymuş, diğerini sandalyesinin arkasına atmış, Balım'a seksi bir şekilde gülümsüyordu. Bakışları Balım'ın vücudunda tembelce ve yoğun bir şekilde ilerlerken dudaklarının arasından dökülen sıcak nefes, karşısındaki kızın heyecanını arttırıyordu.

Balım yavaş adımlarla ona yaklaşıp tam önünde durdu. Emir açık olan bacaklarını biraz daha açıp sağ bacağını yana doğru çekti. Balım olması gereken yere girip ellerini Emir'in omuzlarına koydu ve yavaş ama derin bir baskıyla okşamaya başladı. Bu sırada Emir hiçbir şey yapmıyor, sadece ona ait olanı gözleriyle işaretliyordu. Balım'ın elleri

yüzüne yaklaşıp o sabah kısaltmış olduğu sakalına dokununca istemsizce gözlerini kapattı. Ellerinin yumuşaklığı onu mest ediyordu. Gözlerini açıp ona baktığında ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti. Elleri kalbinin komutunu dinleyip hareketlendi ve onun bir erkeği saniyede tutuşturacak ateşe sahip bacaklarında yerini aldı. Okşayarak aşağı yukarı hareket ederken biraz daha çekmişti bedenini kendine.

Balım bacaklarındaki dokunuşla teninde başlayan alev alev yangını memnuniyetle karşılayıp başını hafifçe geriye attı. Dudakları aralanırken dışarıya bıraktığı sıcak ve yoğun nefesi havaya karışıyordu. Elleri o çok sevdiği saçların arasında yolunu bulmaya çalışır gibi hareket ederken, onları rüzgârda savrulup giden başak taneleri gibi dağıtıyordu. Tam karnının üstünde hissettiği sıcak nefesle gözlerini aralayıp başını eğdi. Emir'in enfes dili gömleğinin kumaşı üstünde yavaş ama çıldırtıcı bir şekilde dans ederken adını bile unutması an meselesiydi. İki iri ve güçlü el kalçalarına tırmanmış, iç çamaşırı engelini geçmişken Emir de derin bir memnuniyetle ve işini ciddiye alan bir yönetici edasında keyifle nefes alıp veriyordu.

Balım, sert sevişmenin mi yoksa bu çıldırtan yavaşlıktaki temponun mu kendisini daha fazla ateşlediğine karar veremediğini fark etti. Emir'in başını karnına iyice bastırmış, kalçalarını da göğsüne doğru itiyordu.

Emir bir elini öne getirip iç çamaşırının kenarından içeriye tek parmağını soktuğunda Balım hazla ürperdi ve gözlerini açarak Emir'in gözlerini bulmaya çalıştı. Kendisine şehvetle bakan gözlere odaklanıp içindeki harekete verdi kendini. O kadar yavaş, o kadar derinden nefes alıp veriyordu ki, sanki saniyeler içinde bacakları titremeye başlayacak, kendini kaybedecek ve boğazında takılı kalan çığlık yolunu bulup havaya karışacaktı.

Emir'in parmağı kendi kayganlığında daireler çizip -lanet olsun ki feci yavaş bir şekilde- yavaşça içeriye doğru yol aldığında dudaklarından yalvarma mı yoksa itiraz mı olduğu belli olmayan mırıltılar yükselmeye başladı. En hassas noktadaki teması hissettiğinde dudaklarından dökülenler Emir'in sesli şekilde küfretmesine neden oldu.

''Ahh, evet!''

Emir az önceki yavaşlığı devam ettirecek halde değildi. O, o şekilde kollarında, elinin altında neredeyse bin parçaya bölünecekken, belki de hayatı boyunca duyduğu en güzel haykırışı en muhteşem ve en seksi yüz ifadesinde yakalamak bir ömre yetecek kadar değerliydi. Dikkat ederek biraz daha içeri girdi ve baş parmağı hassas noktada daha hızlı hareket etmeye başladığında, omuzlarını tutan ellerin birer pençe misali tenini delip geçmesinin verdiği hazla onu zirveye taşıdı.

Balım şimdiye kadar hiç olmadığı şekilde keskin bir çığlık atıp boşaldığında bacakları tutmaz hale geldi ve ağırlığını Emir'in omuzlarına verdiğinde dizleri büküldü. Emir onu kucağına oturttuğunda elini hâlâ çekmemişti. Küçük kasılmalarla, yaşadığı orgazmın son saniyelerini hafif iç çekişlerle tamamlarken, nihayet sakinleştiğinde başını Emir'in omzuna bıraktı. Boynuna doladığı kolları, az önceki sıkı tutuştan gevşemeye döndü. Emir hâlâ içindeydi ve bunun verdiği muhteşem hissi kaybetmemek için bacaklarını sıkı bir şekilde birbirine bastırmıştı.

O şekilde ne kadar kaldığını bilmiyordu. Emir kısık bir sesle ona seslendiğinde gözlerini açtı. Sanki saniyeler geçmişti ve sanki dakikalardır uyuyor gibiydi. Emir elini yavaşça çekmek istediğinde cevap olarak bacaklarını birbirine daha da bastırdı. Emir'in kısık bir sesle güldüğünü duydu.

''Biraz daha... İçimde yarattığın sarsıntı devam ediyor. Bırak kalsın...''

Emir derin bir nefes aldı ve Balım'ın yüzüne eğilerek dudaklarını buldu. Karşılığını aldı, verdi; sonra yine aldı ve yine verdi.

''Doğum günümde... Aynısından istiyorum. Ama bu kez... Daha derine... En derine...''

''Ah Balım... Böyle konuşmaya devam edersen doğum gününü bekleyemeyeceğim.''

Balım keyifli küçük bir kahkaha attı. Başını kaldırıp zevkten koyulaşmış gözlere baktı. Emir onun bu haline de aşık olmuştu. Aşık olmuştu, değil mi? Kimi kandırıyordu ki? En başından beri hissettiği aşktı işte. Niye her seferinde sınıra gelmişken kafasında bunun aşk olup olmadığı dolanıyordu ki? Her şey netti. Peki, zaten aşıkken bir kere daha, hâttâ Balım böyle olduğu sürece sürekli yeniden aşık olması normal miydi?

''Senin bana vereceğin şeylerin aynısını ben de sana vermek istiyorum.''

''Buna hiç şüphem yok bebeğim.''

''Başka kadınların veremedikleri de buna dahil.''

Emir kaşlarını çatıp onun güzel yüzüne baktı.

''Bu ne demek şimdi?''

''Tecrübesiz olduğumu kabul ediyorum, ama... Sen içimde öyle bir ateş yakıyorsun ki, bedenim seks denen şeyin ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi bana meydan okuyor, seni ateşliyor ve beni de bir adım geride bırakıyor.''

Emir'in gözlerinden gözlerini ayırmadan devam etti.

''Yemin ediyorum, o Cansu denen sürtüğün sana verdiği tüm zevkleri silip geçeceğim.''

''Hayır...''

''Şişşt... Bedenim seninkiyle bir bütün olacak. Şu içimde hissetmek için çıldırdığım muhteşem canavar var ya...''

Bir elini indirip Emir'in sertliğinin üstüne bastırıp okşamaya başladı.

''İçimde öyle bir yer edinecek ki; ilk baştaki kayganlıktan içeri sürtünerek süzülürken, sen tamamen içime girip kasıklarımız birleşirken, ben seni sıcaklığımla sarıp orada tuttuğumda... İşte o zaman, ait olduğun yeri anlayacaksın. O andan sonra başka hiçbir yere uyum sağlayamayacaksın.''

Emir, onun okşayışından mı yoksa ondan duyduğu sözlerden mi bilinmez, olabilecek en sert hale gelmişti. Elini onun eline bastırıp dudaklarına doğru konuştu.

''Bu canavarın yerleşeceği yerin senin o muhteşem sıcaklığın olacağını söylemiştim.''

Sesi hırıltı gibi çıkıyordu ve bu durum kendisini daha da tahrik ediyordu.

''Şu anda beni ne hale soktuğun hakkında en ufak bir fikrin yok. Şu masumiyetin, ateşin, kayganlığın öyle bir bütün ki, bir erkek için yok edici nitelikte.''

Balım derin bir nefes alırken göğsü seksi bir şekilde inip kalkıyordu. Açıyı o kadar iyi ayarlamıştı ki, Emir'in tam da yüzünün önündeydi.

''Yani her erkekte aynı etkiyi mi yaratır?''

Balım tehlikeli bir oyun oynuyordu. Emir'in gözlerinde gördüğü öldürücü ifade bunun en büyük kanıtıydı. Emir ise başka bir erkek ihtimalinden, hâttâ ve hâttâ bunun şakasından bile her tarafı yakıp yok edebilirdi. Elini Balım'ın sıcaklığından çekip gömleğine götürdü ve yakasından tuttuğu gibi aşağıya doğru sertçe çekti. Düğmeler çıplak zeminde dans edip bir yere dağılırken Balım'ın boğazından gelen o ilkel ses neredeyse aklını kaybetmesine neden olacaktı.

Emir hızını kesmeden sütyenin üstünü aşağıya çekip göğüs ucunu açığa çıkardı ve vahşi bir hayvan gibi ağzını heyecandan sertleşmiş olan tepeciğe kapattı. Nezaketin yerinde yeller estiği o anda devrede olan sadece dişleriydi. Balım nefesi kesilmiş gibi üstünde kıpırdanıp küçük bir çığlık attı. Emir çok kısa bir süre onu dişleyip çekti ve öfkeyle ona baktı.

''Bu...''

Bu kez de işaret ve baş parmağıyla ucunu sıkıştırıp yavaşça çevirmişti.

''Benim!''

Elini Balım'ın saçlarına geçirip yüzünü kendine çekti ve hırsla dudaklarına kapandı. Göğsüne yaptığı gibi bu kez de dudaklarını ısırdı, örseledi.

''Bu da!''

Kucağında tutup kaldırdı ve koltuğa oturtup bacaklarını iki yana ayırdı. İç çamaşırını zaman zaman kullandığı tabirle hayvan gibi çıkardı ve başını beklemeden bayıldığı sıcaklığa gömdü. Balım altında kıvranıyor, sesli ve hızlı nefesler alıyor, onun adını sayıklıyordu. Emir son darbeyi esaslı bir ısırıkla yaptı ve kulaklarında Balım'ın çığlığını duymanın keyfiyle, ama yüzünde az önceki ifadeyi saklı tutarak tehditkâr bir şekilde konuştu.

''Özellikle de bu! Benim! Anlıyor musun? Bunun şakasını bile yapma! Çok ciddiyim! Öyle bir durumda nasıl bir hayvana dönüştüğümü öğrenmek bile istemezsin!''

Balım yüzünde tatminkâr bir ifadeyle gülümsedi ve oturur pozisyona geçip Emir'in dudaklarına kapandı. Uzun uzun öptü. Tadını aldı. Kendini de onu da doyurdu.

''Kahvaltıya geçelim mi?''

Emir arkasını dönüp az önce Balım'ın özenerek hazırladığı masaya baktı. Sonra tekrar ona döndü ve karnını doyurmuş olmanın verdiği mutlulukla köşesine uzanan heybetli bir aslan gibi tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

''Tatlıdan sonra yeterince doymuş oluyorum bebeğim.''

Balım kahkahalarla gülerken ona sımsıkı sarıldı. Yüzündeki her noktaya öpücükler bıraktı. Daha dün canı acırken şimdi dünyadaki en mutlu insandı. Ve yarın... Ah evet... Yarın yeni bir başlangıca adım atacaklardı.

****

O günün akşamında Balım ihtiyacı olan şeyleri küçük bir çantaya koymuş, heyecanla, bir odasına bir salona gidip duruyordu. Lizzie'nin bu hareketlilik karşısında başı dönmüştü. Alt tarafı bir günlüğüne özel bir gece geçirmek için bir otele gideceklerdi; ama Balım sanki günler sürecek bir tatile gidecekmiş gibi telaşlıydı. Başı dönmüş olsa

da, arkadaşının bu haline mutlu ve gülen gözlerle bakıyordu. Emir'le tanıştığından beri belki de en ışıldayan hali buydu. Balım mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyordu.

''Bir şey unutmamışımdır, değil mi?''

Başını okuduğu kitaptan kaldırıp ona baktı.

''Sadece bir gece Balım. Hem zaten gittiğin yerde kıyafete ihtiyacın olacağını sanmıyorum.''

Onun imalı sözleri karşısında elinde olmadan kızaran Balım, önündeki koltukta bulunan yastığı alıp Lizzie'ye fırlattı. Lizzie tam zamanında yakalayıp ona dil çıkardı.

''Ama tavsiye istersen... Hani Emir seni LA Cafe'de yiyip bitireceği zaman sana zorla giydirdiğim eteği de yanında götürebilirsin.''

''Bak bu süper fikir işte. Ayrıca senden rica ettiğim elbiseyi aldığın için teşekkür ederim.''

''Ah! Lafı bile olmaz.''

Emir Balım'ı alıp evden çıktığında hava neredeyse kararmak üzereydi. Takside dayanamayıp Balım'ı okşamaya başlamış, otele kadar sabredememişti. Balım ise bundan hiç şikayetçi değildi.

''Nereye gittiğimizi hâlâ söylemedin.''

''Sürpriz olduğu için olabilir mi?''

Balım küçük bir yumrukla omzuna vurdu.

''Aman ne komik! Ayrıca sen taksiciye de bir şey söylemedin. Hiçbir şey anlamadım.''

''Şoför işini biliyor bebeğim.''

''Önceden mi ayarladın?''

''Elbette.''

Balım gülerek yanındaki adama baktı. Eğer onunla böyle özgür bir şekilde vakit geçirecekse, Los Angeles'ta uzun süre seve seve kalırdı. Beverly Hills'e geldiklerini fark edince kafasında bir ışık yandı. Otele gideceklerini biliyordu. Sadece hangi otel olduğunu bilmiyordu. Bu bölgede bir sürü elit otel vardı. Taksi yanaşıp durduğunda ağzı bir karış açık halde, karşısındaki muhteşem yapıya baktı.

''Montage Hotel mi? Emir!''

''Evet bebeğim?''

''Ama bu... Bu otel muhteşem! Hep bir gün burada kalmak istemişimdir.''

Emir halinden memnun şekilde sırıtarak taksiden indi. Balım'ın olduğu tarafa geçip kapısını açtı ve elini uzaratak inmesini sağladı. Balım büyülenmiş gözlerle otele bakıyordu. Emir el çantalarını alıp Balım'ın elini tuttu. Başını eğip kulağına dokundu dudaklarıyla.

''Otele aşk dolu gözlerle bakman gururumu kırıyor ona göre.''

Balım gözlerini otelden alıp Emir'e döndüğünde, aradaki bir santimlik mesafe nedeniyle ani bir kalp çarpıntısı yaşadı. Mutluluktan kocaman gülünce Emir'in yüzündeki gülümseme genişledi.

''Aşkla baktığım sensin.''

Aradaki mesafeyi sıfırlayıp tutkuyla dudaklarına kapandı. En özel gecelerini hayran olduğu otellerinden birinde yaşayacaktı. Aşık olduğu adamın elini sımsıkı tutarken bacaklarının titrediğini fark etti.

Resepsiyona geldiklerinde, Emir'i tanıdıklarını belli eden kişi gülen gözlerle karşısındaki çifte baktı ve çok önceden hazırlanmış olan oda kartını Emir'e uzattı.

Asansörde ona sokulup bu heyecanlı çıkışın sonunun gelmesini bekledi. Kendilerini odaya çıkaracak ve odayı tanıtacak birisi eşlik etmedi. Balım zaten Emir'in bütün bunlara aşina olduğunu anlamış oldu.

Emir kartla kapıyı açıp ona yol verdiğinde mutlulukla gülümsedi. İçeri girdiği anda hareket kabiliyeti zayıfladı. Deluxe Suit'lerden birindelerdi. Yatak odası, iki adet banyo, salon, yemek odası ve balkondan oluşan muhteşem bir şeydi. Bir şey demek hakaretti tabi ki. Bin yüz metrekarelik bir alan için ne diyebilirdi ki? Duvarlarda zevkli tablolar, son kalite mobilyalar, krem ve altın tonlarındaki zengin renk dokusu o kadar muhteşemdi ki, kendini masal diyarında hissetti.

Kendini bu büyüye o kadar kaptırmıştı ki, arkasından sarılan sıcacık bedeni hissettiğinde hafifçe sıçradı. Emir yüzünü Balım'ın boynuna gömmüş, kokusunu derin derin içine çekiyor, dudaklarıyla kulaklarına, boynuna, omuzlarına doğru yol alıyordu. Balım iç çekerek bedenini ona yaslayıp gözlerini kapattı. Bu masalın bitmesini hiç istemiyordu.

Balım kollarında dönerek kollarını boynuna doladı. Bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. Tanıştıkları ilk zamanları düşünüyordu da, bir hayli yol katetmişlerdi.

''Yemekten önce duş almak istiyorum.''

''Hmm. Yalnız mı?''

Balım gülümseyerek onu dudaklarından öptü.

''Evet yalnız. Ama son kez.''

Emir o gözlerdeki ışıltının içinde kaybolmayı diledi. Ona sahip olmak için nasıl bir iyilik yapmış olabileceğini bilmiyordu. Şimdi ailelerinden uzakta, bu muhteşem süitte sevdiği kızla baş başa zaman geçiriyordu. Doğum gününde yanında sadece kendisi olacaktı. Ona aldığı hediyeyi hatırlayınca dudakları kıvrıldı. Henüz İstanbul'dayken, son büyük tartışmalarını yaşamadan önce sipariş vermişti. Özen gösterilerek işlenmeliydi; tıpkı bir peri kızına yakışacak şekilde.

Balım hem kendi çantasındakileri hem de Emir'in çantasındakileri çıkarıp dolaptaki askılara astı. Elbisesini çıkarırken çaktırmadan odanın kapısını gözlüyordu. Görünce çıldıracağı kesindi. Bu düşünceyle sinsice gülümsedi. Neyse ki elbisenin kumaşı kırışmaya meyilli değildi. Her şeyi yerleştirdikten sonra gerekli eşyaları alıp banyoya girdi.

Jakuzi muhteşem görünüyordu. Tabi hayal gücünde onu doldurması hiç de zor olmadı. Gerekli ısıyı ayarladıktan sonra üstündekileri çıkardı. Müşteriler için özel olarak hazırlanmış hoş kokulu banyo köpüklerinden birini seçip suya döktü ve köpürmesini sağladı. Adımını atıp da jakuziye uzandığı an kedi gibi mırıldanmaya başladı. Bu çok iyi gelmişti.

Bir süre hoş kokulu suyun içinde keyif yaptı. Kurulandıktan sonra Emir'in kendisi için aldığı büstiyeri ve ona uygun olacağını düşündüğü iç çamaşırını giyip bornozu üstüne geçirdi. Emir'in henüz görmesini istemiyordu. Kapının kenarından bakıp Emir'i göremeyince sessiz adımlarla giysi dolabına yöneldi ve elbiseyi ayakkabılarla birlikte alıp koşar adımlarla tekrar banyoya geçti.

Önce saçını banyoda bulunan saç maşasıyla hareketlendirdi. Gevşek ve dağınık şekilde topladı. Birkaç teli sol tarafından serbest bıraktı. Özellikle gözlerini belirginleştirecek dumanlı bir makyaj yaptı. Son olarak elbiseyi büstiyerin üstüne geçirirken bu ikilinin inanılmaz uyumuna hayranlıkla baktı. Büstiyer yumuşak kumaşlardan oluştuğu ve kalın olmadığı için bu elbisenin altında çok iyi durmuştu. Siyah elbise, sol tarafta duran orta kalınlıkta ve ara kısmı dantel detayla süslü tek omuz askısından oluşuyordu. Göğüs

kısmından kalçalarının altına kadar vücudunu mükemmel şekilde sarıyor, alta doğru hafifçe bollaşıp yerleri süpürüyordu. Omuz kısmında çapraz şekilde duran dantel detayın aynısı göbek kısmında yine omuzdaki bölgeye paralel çekilde uzanıyor, sol bacağının iç çamaşırı hizasından elbisenin en uç noktasına kadar dikey bir şekilde diğer dantel detay da elbiseyi tamamlıyordu. Son olarak da ince uzun topuklu, önden açık, arka tarafı kapalı ve şık taşlardan oluşmuş bir bantla bileğini saran, belli bölgelerinde yine dantel dokunuşların olduğu ayakkabısını giyip parfümünü sıktı. Minik taşlı zarif küpelerini de taktıktan sonra aynada kendisine son bir kez baktı. Kalbi küt küt atıyordu. Ellerini uzatıp baktığında titrediklerini gördü. Gözlerini kapatıp derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı.

Nihayet hazır hissedip de banyodan çıktığında gözleri kocaman açılmıştı.

****

Emir, Balım içeride hazırlanırken çok önceden ayarlamış olduğu şekilde bütün süiti kısa sürede romantik ve tutkulu bir aşk yuvasına çevirmişti. Yerlerde, belirli olan bölgelerde ve yatağın üstünde kırmızı gül yaprakları; neredeyse her bir köşede birbirinden şık ve çeşitli boylarda yerleştiren mumlar; enfes bir akşam yemeği ve tabi ki gecenin prensi, o gecenin peri kızı için tam anlamıyla hazırlardı.

Balım'ı salonun girişinde gördüğü an nefesi kesildi. O kadar muhteşem, hâttâ muhteşem ötesi olmuştu ki, onu tanımlayacak hiçbir kelime bulamıyordu. O tam anlamıyla eşsizdi ve her şeyden önemlisi ona aitti. Elbise hem çok kapalı hem de bir erkeği saniyesinde tahrik edecek kadar seksiydi. Balım'ın bayıldığı vücuduna kusursuz bir uyum sağlamıştı.

Balım ise Emir'in hislerinden habersiz sadece kendi hislerine odaklanmıştı. Emir'i takım elbise içinde gördüğü olmuştu elbette. Am bu gece smokin giymişti. Simsiyah ve günah kadar çekici görünüyordu. Bembeyaz gömleği, hafif kirli sakalı ve dağınık saçları ile öylesine muazzamdı ki, cehennemde yanmayı hevesle kabul ederdi.

Emir ne zaman o kadar yakına gelmişti, bilmiyordu. Beline dolanan ellerin ateşi elbisenin kumaşını delip geçiyordu sanki. Emir'in dudakları yumuşak, hafif ve çıldırtıcı temaslarla kulağının altında, boynunda ve omzunda geziniyordu. Ellerini kaldırıp kollarına tutundu. Eğer bunu yapmasaydı yeni doğmuş bir tay yavrusu gibi dizlerinin üstüne düşebilirdi. Onun sıcak nefesi bedenine ürpertiler yayıyordu.

''Daha ne kadar güzel olabilir ki diyorum. Bundan fazlası olamaz diyorum. Ama her seferinde beni şaşırtıyorsun.''

Emir'in aşk dolu sözcükleri Balım'ın daha fazla titremesi için bahaneden öte değildi. Sadece ona bakarak bile kasırgaya tutulmuş gibi hissediyordu zaten.

''Bütün bunlar... Emir bunlar muhteşem. Kendimi bir masalın içindeymiş gibi hissediyorum.''

''Sen peri kızısın, ben de senin prensinim. Bu da bizim masalımız Balım...''

''Emir...''

''Her ne kadar sadece seninle doymak daha cazip olsa da, senin aç kalmana gönlüm razı olmaz.''

Emir başını yana eğip etkileyici bir şekilde gülümseyince Balım da tutuğu nefesini verdi ve gülümsedi. Onu gördüğü andan beri nefesini tutuyordu ve artık rahatlasa hiç fena olmazdı.

Balım'ı elinden tutup masaya yönlendirdi ve sandalyesini çekip oturmasını sağladı. Servislerin üstünü açıp yerine geçti. Balım enfes görünen yemeklere bakıp iç geçirdi. Artık kesinlikle acıkmıştı.

''Bunları sen mi yaptın?''

''Elim değmedi ama emri ben verdim. O yüzden yarı yarıya ben yaptım evet.''

Balım hoş bir şekilde gülünce Emir'in yüzünde de güller açtı. Ona bakmaya doyamıyordu. Onunla tanışmalarına sebep olan olayı hatırlayınca gülümsemeye başladı. Balım başını kaldırıp soran gözlerle ona baktı.

''Ne oldu?''

''Seninle tanıştığımız zamanı hatırladım.''

Balım'ın yanakları kızarırken kendini tutamayıp gülmeye başladı.

''Ne aksiyondu ama!''

''Çocuklara yeterince itiraz etmediğim için şimdi çok memnunum.''

Balım bir anda kaşlarını çattı.

''Yani iyi ki escort kızı kabul ettim diyorsun? Hatırlatayım, eğer yanlışlıkla süitlerin

olduğu kata çıkmasaydım, sen, senin için özel olarak hazırlanmış gerçek escortla yalnız kalmış olacaktın.''

Bunun bir an gerçekleştiğini düşününce bundan hiç hoşlanmadı. Hâttâ o kadın her kimse onu parçalama ihtiyacı hissetti.

''Neyse ki arada böyle muhteşem hatalar yapman benim işime yaradı. Mağaza kabinini de unutamıyorum mesela.''

Balım'ın az önceki asık suratlı hali yerini utangaç bir kızın ifadesine bırakmıştı. Emir yerinden kalkıp Balım'ın sandalyesinin arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koyup hafifçe okşarken dudaklarını kulağına sürttü. Onun, kendisini çılgına çeviren titreyişini keyifle hissetti.

''Bence bu fanteziyi yakın zamanda planlı olarak denemeliyiz.''

Balım'ın dudaklarından dökülen iniltiyle gözlerini kapattı. Bu kız kendisini iyice serseme çevirmişti. Doğrulup yerine geçti.

''Bir an önce şu lanet yemeği yiyelim, yoksa ben daha fazla dayanamayıp seni omzuma attığım gibi yatağa fırlatacağım.''

Balım içinden taşan mutluluğu gözlerine yansıtarak kadehini eline aldı ve tek yudumdan sonra dudaklarını yalarken Emir'in bakışlarındaki karanlığın keyfini çıkardı.

Yemek bitince Emir yerinden kalktı ve duvardaki bir düğmeye bastı. İçeriye dolan müzik Balım'ın heyecanını arttırdı. Emir ona doğru yaklaşıp elini uzattı ve onu kendine çekerek telaşsız adımlarla dans etmeye başladı.

Emir'in dudakları boynunda gezinirken kendi dudakları da onu tadıyordu. Vücudunun her yanında hissettiği dokunuşlar ve bu dokunuşların yarattığı his renkli bir bulut gibi üzerinde dolaşıyordu. Bastığı yeri hissetmiyordu; çünkü Emir ona dokunduğunda ayakları yerden kesiliyordu. Onun o çok sevdiği kokusunu derin derin çekiyordu içine. Bu adamın bu kadar muhteşem kokması haksızlıktı.

Emir, Balım'ın vücudunda sevdiği yerleri, yani her yeri keyifle okşuyordu. Kulağına dolan mırıltı ise sertleşmesini daha da kolaylaştırıyordu. Şarkı bitip de yüzünü boynundan çekince Balım'daki heyecanın arttığını, gözbebeklerinin büyüdüğünü görmek egosunu zirveye taşımıştı.

''Düşünüyorum da... Seni soymaya burada mı başlasam, yoksa yatak odasına kadar beklesem mi? Eğer burada başlarsam odaya kadar gidemeyebiliriz.''

Balım kendini ona daha da bastırıp boğuk bir sesle mırıldandı.

''Ben başlayayım.''

Balım ceketi tutkulu dokunuşlarla omuzlarından indirip yere düşmesini sağladı. Gömlekteki her düğmeyi açarken onunla göz teması kurdu ve dudaklarından derin nefesler alıp vermeye başladı. Emir'in üst tarafını çıplak bırakınca dudaklarını yaladı ve göğsünden başlayıp yukarı aşağı ve yine yukarı aşağı hareketlerle ıslak yollar izleyerek omuzlarına ve boynuna çıktı. Emir gevşeyeceği yerde kaskatı kesilmişti. Kontrol onda olsa bu yavaşlığa tahammül edemezdi belki de; ama Balım'ı özgür bırakıp istediği şeyi yapmasını istiyordu. Bu düşünceyle biraz sakinleşti. Elinden tutulup hafifçe çekildiğini fark ettiğinde, ne zaman yummuş olduğunu hatırlamadığı gözlerini açtı. Balım'ın davetkâr gözlerindeki ışığa kapılıp onu takip etti.

Odaya girdiklerinde Balım ona arkasını dönüp bekledi. Emir ellerini beline kaydırarak onu kendine yasladı; çıplak omzuna küçük ısırıklar bıraktı. Hafifçe geri çekilip elbisenin fermuarını indirdi. Tek askıyı omzundan kaydırıp elbisenin diğer tarafıyla birlikte aşağıya çekti. Ona almış olduğu büstiyeri görünce çenesinde bir kasın seğirdiğini fark etti. Beline kadar düşmüş olan kumaş parçasını kalçalarından sıyırıp ayaklarına düşmesini sağladı. Balım ona döndüğünde ayağını çıkarıp elbiseyi yana doğru itti. Şimdi üstünde sadece büstiyeri ve iç çamaşırı ile topuklu ayakkabıları vardı. Emir o anda onun bir peri kızı olmasından çok bir cehennem meleği olduğunu düşündü. Cennet büyük ihtimalle cehennem kadar sıcak değildi; o yüzden bu gece Balım onun cehennem meleğiydi.

Balım elini Emir'in pantolonuna götürdü ve kemeri çıkardıktan sonra düğmesini ve fermuarını da açtı. Pantolon yere düşerken Emir de ayakkabılarını çıkarıp kalan bütün eşyalarıyla birlikte bir kenara fırlattı. Hareketleri aceleci olmaya başlamıştı; çünkü dayanma gücü gittikçe azalıyordu.

Balım önce sert kaslarında hüküm sürüp yavaşça arkasına geçti. Onu okşayıp sırtına öpücükler bırakırken bir yandan da diliyle tadını alıyordu. Emir bu işkencenin ne zaman biteceğini merak ediyordu. Ama şu aklını başından alan, tepeden tırnağa cazibe dolu cehennem meleğinin daha fazla neler yapabileceğini de sabırsızlıkla bekliyordu.

Çamaşırında hissettiği dokunuşlarla dudaklarından şehvetli bir bir nefes döküldü. Balım bunu yaparken yavaşça çevresinde dönmüş ve tam önünde durmuştu. Eğilerek onun üstündeki son parçayı da çıkardı ve biraz geriye çekilip ona ait olanı ağzı sulanarak izledi. Emir karşısında dudaklarını yalayarak duran kıza doğru tam hamle yapacakken Balım iki adım geri çekildi. Emir soran gözlerle ona bakarken Balım yüzüne şeytani bir gülüş yerleştirip yatağa doğru baktı.

''Uzan.''

Emir'in gerçek anlamda ağzı açık kalmıştı. Hani bu gece Balım'ın ilk gecesiydi ve ona muhtşem dakikalar yaşatacaktı? Hani kontrol, tecrübe sahibi olarak kendisinde olacaktı? Balım'ın sabırla kendisini beklediğini görünce dudakları kıvrıldı ve yatağa sırt üstü uzanıp kollarını başının altında çaprazladı.

Balım gecenin başından beri dokunduğu her bir uzvun sertliğini hissetmişti ve şimdi özellikle en muhteşem olanın tıpkı şaha kalkmış gibi duruşunu zevkle izliyordu. Dudaklarını yaladıktan sonra, birazdan yapacağı şeylerin heyecanıyla titredi. Emir'in tepkisini çok merak ediyordu. Madem bu gece onun gecesiydi, o halde oyunun kurallarını kendisi koyacaktı.

Emir heyecanla beklerken Balım'ın yavaş ve çıldırtan hareketlerle kendine dokunduğunu görünce kısık sesli bir küfür savurdu. O yumuşak ve zarif ellerin, yine yumuşak olan tende kayarcasına şehvetle gezinirken sunduğu sahne karşısında çektiği acı tarif edilemezdi.

Bir eli göğsünü okşayıp diğer eli iç çamaşırının kenarında gezinirken Balım kendini fazlasıyla günahkâr hissediyordu. Ve bu his tam anlamıyla muhteşemdi. İki eli de iç çamaşırının kenarlarına gittiğinde Emir nefesini tuttu. Balım iç gıcıklayıcı hareketlerle yavaşça arkasını döndü ve çamaşırını çıkarırken öne doğru eğilince muhteşem kalçasını Emir'e sundu. Emir'in 'lanet olsun! bu çok iyi!' gibi sözleri kulağına çalınırken keyifle gülümsedi.

Emir gözünün önündeki kalçaya bakarken bir elini istemesizce erkekliğine götürmüş ve okşamaktan ziyade sıkı bir şekilde tutmuştu. Balım'ın sadece kalçalarına bakıyor olsa iyiydi. O muhteşemliğin arasındaki kadınlığı ıslak bir şekilde parlarken kaç kez yutkunduğunu kendisi de sayamamıştı. Tam da o anda Balım hafifçe arkasını dönüp ona şehvetli bir şekilde gülümseyince kendini daha fazla tutamadı.

''Aklımı kaybetmek üzereyim. Bunu yapmayı nereden öğrendin?''

Balım duyduklarından memnun bir şekilde gülümsedi.

''Profesyonel bir fahişeden belli bir ücret karşılığında ders aldım.''

''Ne yaptın ne yaptın!?''

Yok yok! Emir kesin yanlış duymuştu. Az önceki sahneden inanılmaz etkilenmiş ve aklını kaybetmişti. O yüzden aslında söylenmemiş olan şeyler duyuyordu.

''Dedim ki, seni baştan çıkarabilmek için profesyonel yardım aldım. Ama hakkını

vermem gerek. Fernanda kusursuz bir öğretmen. Üstelik bana küçük bir şov izlemem için izin bile verdi.''

''Nasıl bir şov?''

''Hmm. Bilirsin; bu sahneyi hakkıyla gerçekleştirebilmem için gerçekten sevişen bir çifti izlemem gerekiyormuş ve tabi...''

''Sen sevişen bir çifti mi izledin!? Hem de her şeyiyle çırılçıplak karşında duran benden başka bir erkeği!?''

Emir hayatında hiç olmadığı kadar öfkelenmişti. Aslında buna öfke demek büyük suç sayılırdı. Çünkü o anda Balım'ın gözüne seri katliam yapabilecek bir katil gibi görünüyordu.

Az önce duyduklarıyla çılgına dönen Emir yataktaki rahat pozisyonundan kurtulmuş, doğrularak oturur vaziyette ve elleri de yatağın örtüsünü parçalayacak halde duruyordu. Balım masumca başını sağa doğru eğip ona baktı.

''Sakin ol koca adam. Hepsi şakaydı.''

Emir bu sözlerle rahatlarken sesli bir nefes bıraktı. Tamam; Balım'ın öyle biri olmadığını, bunu yapmayacağını biliyordu; ama bir an, sadece tek bir an bunu düşünmesi bile gözünün dönmesine yetmişti. Az önceki rahat pozisyonuna geri dönerken gözlerini kısarak hiçbir şey söylemeden Balım'a baktı. Balım o güzel ağzını, Emir'in yiyip bitirmek için delice bir istek duyduğu ağzını yavaşça açtı ve bir eli yine göğsüne gitmişken diğer eli bacaklarının arasında küçük yollar çiziyordu.

''Escort olmayabilirim, ama benim de birtakım meziyetlerim var.''

Emir daha ne kadar şaşırabilirdi bilmiyordu. Az önce kendisine sonsuz güvenen kızın sözlerine mi şaşırsın, yoksa yiyip bitirmek için çıldırdığı ıslaklığın tam da gözleri önünde okşandığına mı yansın, artık gerçekten bilemiyordu.

Balım başını arkaya atıp gözlerini kapatmış, dudakları hafif aralık vaziyette kendini okşuyordu. Emir ile henüz aralarında pek bir şey yokken Lizzie'ye sorduğu o saf ve masum soruları hatırladı. Şimdiyse tam bir profesyonel gibi, aşık olduğu adamı baştan çıkarıyordu. Merakına yenilerek gözlerini açtığı anda Emir'in tam da önüne geldiğini gördü. Tek bir hamleyle kendisini onun kucağında ve bir saniye sonra da yatakta buldu.

''Bu kadar yeter güzelim. Yeterince sertleştim ve inan bana bundan daha fazlasının olabileceğini sanmıyorum. Şimdi...''

Balım heyecandan ölmek üzereydi. Az önceki sakinliğinin yerinde yeller esiyordu. Çünkü Emir tam karşısında avını parçalamaya hazır vahşi bir hayvan gibi üstüne atlamak üzereydi.

''Benim için bacaklarını aç.''

Balım daha cümle bitmeden dediğini yapmış, ellerini iki yana açıp yatağın örtüsünü kavramıştı bile. Emir yatağa çıkıp iki bacağını tuttu ve biraz daha açarak tam olarak yatağa bastırdı. Balım bu hareketle belini yukarı doğru büktü ve kalçalarını ona doğru yükseltmeye çalıştı. Ama artık şu andan itibaren ipler Emir'in elindeydi. Kontrol ondaydı.

En hassas noktasında onun ağzını hissedince boğazından çıkan ses dudaklarından dışarıya taştı. Emir az önceki ıslaklığı daha da arttırmış bir şekilde onu öpüyor, emiyor ve ısırıyordu. Dilini içeriye itip ona sürtünüyor, tepeciğine darbeler vurup Balım'ın çığlık atmasına neden oluyordu. Bu işkence bir süre daha devam edip Balım artık görüş gücünü kaybettiğinde, bütün vücudu gerildi ve büyük bir sarsıntıyla çığlıklarını serbest bıraktı.

Emir onu şiddetli bir orgazma sürüklemiş, boşaltmış ve fazlasıyla mutlu etmişti.

Bacaklarının arasından kasıklarına, oradan büstiyerin üstüne çıkan dudaklar ateşten birer yol yapıp tüm bedenine yayıldı. Göğsünün üstüne gelen adamı kendine çekip bastırdı ve saçlarına öpücükler bıraktı. Emir dudaklarının üstüne gelip gözlerinin içine baktı.

''Hoşuna gitti mi?''

Balım'ın aklı yavaş yavaş yerine gelirken tembel bir şekilde gülümsedi.

''Hiç fena değildi.''

Emir boğuk bir sesle gülerken dudaklarına kapandı. Bir süre sadece öpmekle yetindi. Dudaklarını ayırdığında ellerini büstiyerin önüne götürüp kopçalarını açtı. Ortaya çıkan enfes manzarayı dudaklarında hapsetti. Balım'ın istekli bir şekilde altında kıvranması erkeklik gururunu okşuyordu. Ağzı göğüslerine hizmet ederken bir eli de bacaklarının arasına inmiş, kıvrımlarını açıp içeriye küçük temaslarla giriş yapıyordu.

''Emir...''

''Ne istediğini söyle bebeğim.''

''O muhteşem sertliğini içimde istiyorum.''

Emir başını kaldırıp ona baktı. Bu ön sevişmeye daha fazla devam edemeyecekti. Doğrulup az önce kopçalarını açtığı büstiyeri altından çekip yere fırlattı. Gözleri Balım'ın üstünde kalan tek parçaya, seksi ayakkabılarına takıldığında dudakları kıvrıldı.

''Bir sonrakinde ayakkabıların kalacak. Üstünde sadece onlar varken sevişeceğim seninle.''

Balım daha da ıslanırken gözlerini kapatıp tekrar açtı. Emir seksi hareketlerle ayakkabılarını çıkarıp yere bıraktı. Ayaklarından başlayıp Balım'ın vücudundaki her noktaya dudaklarını değdirdi. Gözleri her an onu çıldırtan ıslaklığa takılırken dizlerinin üstünde durup erkekliğini kavradı ve Balım'a doğru eğilirken ucunu sıcak ve ıslak olan girişe yerleştirdi. Balım sesli bir soluk çekti ciğerlerine. Ellerini onun omuzlarına koyup kendisine yaklaştırdı. Emir de en az Balım kadar heyecanlıydı.

''Kendini kasma bebeğim. Elimden geldiğince yavaş ve kontrollü olmaya çalışacağım.''

Az önceki şehvetli sözleri bir kenara bırakmıştı; çünkü ona dokunduğu anda Balım'ın gözlerindeki heyecan dışında yanına yerleşen korkuyu görmüştü. Bir an, sadece tek bir an canını acıtmaktan korktuğu için vazgeçmeyi bile düşündü. Ama vazgeçmeyecekti. Emir kulağına eğilip onu rahatlatmaya çalıştı.

''Bebeğim... Çok darsın... Ama feci halde de ıslaksın. Bu da içine girmemi kolaylaştıracak.''

Geri çekilip aşık olduğu kızın gözlerine baktı.

''Beni istediğini söyle Balım. Buna ihtiyacım var. Çünkü eğer istemiyorsan, Allah yardımcım olsun, canım acıya acıya bundan vazgeçmek zorunda kalacağım.''

Balım bir elini indirip onun erkekliğini kavradı ve tane tane konuşmaya başladı.

''Bunun ait olduğu tek yer benim sıcaklığım. Bu bana ait. Sen bana aitsin. Tıpkı benim de sana ait olduğum gibi.''

Emir bu sözlerle kendini biraz daha kaybetmiş, biraz daha ileriye itmişti. Çünkü Balım onu kavramışken kendi sıcaklığına doğru çekmişti. Biraz daha ilerlediğinde o meşhur engele dokundu. Balım'ın kaşları hafifçe çatıldı, ama hemen düzeldi. Derin nefesler alırken kendini rahatlatıyor, gözlerini Emir'den kaçırmıyor, ona bu konuda ne kadar kararlı olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Emir bu davetle kendini ileriye itti ve engeli parçalamadan önce Balım'ın dudaklarına kapandı. Balım içinde oluşan depreme hazırlıklı değildi. Her ne kadar canının acıyacağını bilse de, Emir'in omuzlarında sabitlediği elleri neredeyse parçalayıcı bir

baskıyla derisine kadar gömüldü. Emir onun çığlığını ağzında hapsetti ve bir süre hiç hareket etmeden öylece durdu. Balım'ın vücudunun hafif de olsa gevşediğini hissedince yavaşça dudaklarından ayrıldı ve güzel yüzüne baktı. Balım yavaşça gözlerini açmaya çalıştı. Canı ciddi anlamda açımıştı; buu yüzden gözlerini açmak bile canının tekrar acımasına sebep olacakmış gibi hissederek olabildiğince yavaş davrandı. Gözleri tam olarak açılırken sadece bir santim uzağında olan gözlerde kendi yansımasını gördü.

Emir uzanıp dudaklarıyla yüzündeki her noktaya dokundu. Balım'ın elleri gevşeyip sırtında dolaşmaya başlayınca çok yavaş bir şekilde kendini ileriye itti. Balım bu temasla bedenini gerdi, ama onu kendinden uzaklaştırmak yerine daha fazla kendine çekip kalçalarını yavaşça yukarı kaldırdı. Emir bu hareketle tuttuğu soluğunu bırakırken yavaşça geri çıktı. Lanet olsun! O anda çıkan ıslak ses ve hissettikleri sürtünme ikisinin de aynı anda inlemesine neden oldu. Emir kendini tekrar ileriye doğru itti ve son noktaya kadar bastırdı. Balım'ın heyecanlı hareketleri artarken artık acı hissetmediği için memnun oldu. Kasıkları birleştiğinde Emir yüzünü boynundan çekip yeniden gözlerine baktı. Balım hiçbir şey söylemiyor, ondan gelecek olan her şeye razı bir şekilde kendini ona teslim ediyordu.

Emir kendini geri çekti, itti; tekrar geri çekti ve tekrar itti. Balım, altında hareketlenirken temposunu arttırarak içine doğru darbeler vurmaya başladı. Balım'ın alıp verdiği nefesler onu feci tahrik ediyordu. Ona zevk verdiğini bilmek inanılmaz mutlu etmişti kendisini.

Balım içgüdüsel bir hareketle bacaklarını Emir'in beline dolayıp kalçalarını ona doğru kaldırdı. Omzunu dişlerken elleriyle de sırtını okşuyor, zaman zaman beline ve oradan da kalçalarına doğru indirip kendine bastırıyordu.

Emir temposunu son hıza ulaştırırken Balım'ın yüzündeki ifadenin değişmeye başladığını, başını geriye attığını ve sesini kontrol edemediğini görünce telaşlı ve boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

''Bebeğim bana bak! Tam da bu anda benimle olmanı istiyorum. Gözlerime bak Balım...''

Balım aklını kaybetmişti, ama yine de bir parça kırıntı hâlâ onunlaydı. Emir'in seksi sesini duyunca gözlerini ona çevirdi ve o muhteşem anda çığlıklarını atarken gözlerini kapatmamak için bir hayli direndi. Büyük bir patlamayla başını yatağa bırakırken Emir de son darbeyi yaptı ve kendini çekerek Balım'ın üstüne bıraktı.

İkisi de nefes nefese kalmıştı. Gösterdiği performanstan ötürü bitmiş halde olsa da Balım'ı bir ahtapot gibi sarmış, onu hiç bırakmayacağının sözünü verir gibi o şekilde

kalmıştı bir süre.

Nefesleri yavaş yavaş düzene girdiğinde sırt üstü yattı ve Balım'ı kendine çekerek üzerine uzanmasını sağladı. Balım bir eliyle göğsünde oyalanırken dudaklarında mutluluğun ifadesi olan gülüşü vardı. Başını kaldırıp çenesini göğsüne dayadı ve sevdiği adamın gözlerine baktı.

''Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, seninle kusursuz ve muhteşem olacağıydı.''

Emir'in kalbi taklalar atarken ağzını açıp da tek kelime edemiyordu. Sanki kilitlenmiş gibiydi. Az önce hayatı boyunca yaşamadığı muazzam bir şey yaşamıştı ve bunun kelimelere dökülecek yanı yoktu.

''Bu muhteşemliği bana yaşattığın için teşekkür ederim sevgilim... Bunu başkasıyla yaşamama izin vermediğin için... Beni sevdiğin için... Teşekkür ederim...''

Emir'in kalbi bu kez teklemeye başlamıştı. Balım onun kalbinde varlığından bile haberdar olmadığı bir yere dokunmuştu. Bu muhteşem kıza -artık onun kadınına!- verebilecek değerli bir kelime bulamadı o anda. Onu kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Yine sessizleştikleri bir anda Emir duvardaki modern olmasının yanı sıra ihtişamlı duran saate baktığında neredeyse on iki olmak üzere olduğunu gördü. Yavaşça yataktan doğrulduğunda Balım ona soran gözlerle baktı. Dudaklarına bir öpücük bırakıp geri çekildi.

''Beni burada bekle.''

Yataktan çıkıp çıplak halde ve o seksi poposunu Balım'a sergileyerek içeriye geçti. Bir dakika kadar sonra geri geldiğinde elinde kadife bir kutu vardı. Balım meraklı gözlerle bakıp yatağın içinde doğruldu. Çarşafı göğüslerine sarıp yine soran gözlerle ona baktı.

Emir yatağa oturup kutuyu açtığında Balım nefesini tuttu. O kadar zarif, o kadar muhteşem bir kolyeydi ki; üzerindeki taşlar yine muhteşem bir uyum içinde dizilmiş, sahibini bekler şekilde ışıltılarıyla göz kırpıyordu. Emir kolyeyi tutup Balım'ın boynuna götürdü ve klipsini kapatıp geri çekilerek eserine baktı. Balım elini kolye üzerinde gezdirirken büyülenmiş gibiydi.

''Bunu... Bunu ne zaman aldın?''

''İstanbul'dayken. Seninle tartışmadan önce doğum günün için yaptırmıştım.''

Balım'ın gözleri dolarken Emir parmaklarını onun dudaklarına bastırdı.

''Şişştt... Bundan sonra ağladığını görmek istemiyorum. Kalbimi söküp elime versen daha iyi.''

Balım ıslak gözlerle gülümsedi ve onun dudaklarına kapandı. Aşk dolu bir öpücüktü. Bunu ikisi de biliyordu.

''Beğendin mi?''

''Çok... O kadar kusursuz ki...''

''Kusursuz olan sensin. Senin gibi bir peri kızına da ancak böyle bir şey yakışırdı. Doğum günün kutlu olsun bebeğim.''

Balım mutlulukla kollarına atıldı. Belki de bu hayatta isteyebileceği her şeye sahipti artık. Emir'in aşkını kazanmıştı. Daha ne isterdi ki...

****

Emir onu kucağında banyoya taşımış, onun için jakuziyi hazırlamış ve özenle yıkamıştı. Balım kendini bir bebek gibi hissediyordu. O kadar mutluydu ki; hissettiği duygular, bu aşk sanki içinden taşıp gidecek gibiydi.

Yatağın çarşaflarını değiştirip yatağa girdiklerinde Emir sırıtmaya başlamış, Balım bunun nedenini sorduğunda da zaten çarşafların tekrar mahvolacağını ve boşuna uğraştıklarını söyleyip Balım'ın kızarmasına neden olmuştu. O gece Emir onu sevmekten başka bir şey yapmamış, henüz çok yeni olduğu için canını acıtmamak adına yavaş ve yumuşak davranmaya özen göstermişti.

Ertesi sabah keyifli bir kahvaltı yaptılar. Balım Emir'in kucağından neredeyse hiç inmedi. emir bu konuda çok netti. Ona dokunmadan duramıyordu. Yanından uzaklaşmasına izin vermiyor, banyoya giderken bile anında yanında bitiyordu.

''Kaçta ayrılıyoruz otelden?''

Emir reçel sürdüğü ekmeği kucağında oturan kadına uzatıp ısırmasını sağladıktan sonra yüzünde memnun bir ifadeyle sorusunu cevapladı.

''Bugün de buradayız.''

''Gerçekten mi?''

''Evet. Bu seni mutlu eder mi?''

''Hem de nasıl!''

Balım uzanıp dudaklarından öptüğünde Emir kontrolü ele alarak diliyle ağzının her noktasına dokunmuş, az önce onun için hazırladığı reçelin tadını almıştı. Bu konuda parlak bir fikri vardı. Tabi biraz daha bekleyebilirdi.

''Seni çok yordum mu gece?''

Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki, az önce ağzına attığı zeytin tanesi neredeyse boğazında kalacaktı. Zorlukla çiğneyip çekirdeğini çıkardı ve kendisine tutkuyla bakan gözlerin içinde kendini kaybetti.

''Sana bu konuda söz verebilirim.''

''Nasıl bir söz?''

''Bana yaptığın şeylerden asla yorulmayacağımın sözü.''

Emir eliyle bacaklarını okşayıp iç kısımlara yöneldiğinde Balım'ın nefes alış verişi değişmiş, bacakları aralanmış, olacakları hevesle bekler hale gelmişti. Bir yandan da dudaklarını omzunda hissediyordu.

''Dışarı çıkmak ister misin?''

''O-olur.''

Gözleri kapanmak üzereydi. O kadar doğruydu ki her şey...

****

Kahvaltıdan sonra dışarı çıkıp gezmişlerdi. Ele ele ve hâttâ Emir'in ısrarlarıyla sürekli kucağında vakit geçirmişti. Aşk dolu bir gün yaşıyordu ve bunu bütün dünyaya haykırmak istiyordu. Emir bütün gün o ne isterse yapmış, ona harika saatler geçirtmişti.

Otele döndüklerinde Balım o gece kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, beklenti dolu bedenine söz geçiremediğiydi.

O akşam için Lizzie'nin söylediği eteği giydi. Üstüne de vücuduna yapışan beyaz bir

gömlek giymiş, saçlarını açık bırakmıştı. Dün gece giydiği ayakkabıları da unutmamıştı elbette. Bu gece Emir'in onlarla işi olacaktı. Bu düşünceyle sırıttı. Galiba bu işi gerçekten başarmıştı. Artık ne yapması gerektiğini bilen bir kadın gibi hissediyordu kendini.

Bedenine yaslanan sıcaklıkla gözlerini yumdu. Bu adam kendisini hep erimiş evreye geçiriyordu.

''Çok güzelsin.... Ve benimsin...''

''Seninim...''

''Doğum günün devam ediyor ve benim sana vermek istediğim bir şey daha var.''

Balım heyecanlanarak kollarında ona doğru döndü. Daha ne verebilirdi ki kendisine? Zaten aşkını vermişti. Fazlasında gözü yoktu.

''Başka bir şeyi daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Her şey o kadar kusursuz ki, daha ne isteyebilirim?''

''Dünyaları ayaklarının altına sersem yine de yetersiz kalır benim için.''

''Emir...''

''Gel hadi.''

Eli avucunda kaybolurken titreyen bacaklarla onu takip etti. Süitin her yanını gezme şansı olmamıştı ve bu odayı da fark etmemişti elbette. Emir kapıyı açıp onu içeriye soktuğunda bir kez daha ağzı açık kaldı. Bu odada da krem ve altın dokunuşların yoğunluğu göze çarpıyordu. Hemen sağ tarafta, görülebilir yerde josefin tarzı bir koltuk vardı. Bu da odanın tonuna uygun bir renge sahipti ve gerçekten kalitesiyle ve şıklığıyla göz dolduruyordu.

Emir onu içeriye doğru çekince sol tarafta gördüğü şeyle son yirmi dört saattir kaçıncı olduğunu bilmediği şaşkınlığı yaşadı. Odanın orta kısmına yakın bir yerinde, simsiyah ve ışıl ışıl parlayan bir piyano duruyordu.

Orada öylece dururken, Emir piyanoya yürüdü ve koltuğuna oturup parmaklarını tuşların üzerinde okşarcasına gezdirdi. Başını çevirip baktığında Balım'ın o geceki aynı bakışlarla kendisine baktığını görünce gülümsedi. Balım'ın dudakları ona uyarak kıvrılınca birkaç tuşa dokundu.

O gece ona çaldığı parçayı çalıyordu. Balım nihayet hareket etmesi gerektiğini fark edip

bir adım attı. Sonra bir adım daha... Piyanonun başına gelip bir elini piyanonun üstüne koydu. Emir'in gözleri gözlerindeyken birbirlerini içtiklerinin farkındaydı ikisi de. Balım bir süre o şekilde kalıp yavaş adımlarla piyanonun çevresinde dolanmaya başladı. Zemin kaliteli mermerden yapılmıştı ve Balım her adım attıkça topuklu ayakkabılarından çıkan ses, Emir'in müziğiyle harmanlanıyordu.

Dönüşünü tamamlayıp Emir'in kendisini göreceği bir noktada durdu ve ellerini arkasında birleştirerek gözlerini kapattı. Başını yukarıya doğru kaldırıp hafif hareketlerle kendi etrafında döndü. Müziğin ritmiyle salınmaya başlayınca ellerini boynuna doğru götürüp sanki Emir'in dudakları oradaymış gibi seksi hareketlerle okşamaya başladı.

Emir gördüğü bu manzara karşısında notaları nasıl olup da şaşırmadığına hayret ediyordu. Büyülenmişti. Bir peri kızı tarafından hem de... O öyle masum bir şekilde hareket ederken, etrafındaki ışığı tüm benliğine yansıtırken, Emir ona pervane olmak, yanıp tutuşmak istedi. Zaten cehennemin en dibindeydi. Biraz daha yanmasında sakınca yoktu.

Müzik bittiğinde Balım gözlerini açtı yavaşça. Emir hâlâ bıraktığı yerde duruyor; ama bu kez gözleri neredeyse siyaha bulanmış bir şekilde kendisine bakıyordu. Bu bakışların anlamını ezberlemişti artık. Vücudu o bilindik sızıyla kaplanırken göğsü heyecandan inip kalkıyordu.

Emir giydiği düşük belli koyu renk kot pantolon, uçlarını dışarı bıraktığı simsiyah bir gömlek ve o dağınık seksi saçlarıyla mükemmelliğin vücut bulmuş hali gibiydi.

Emir tembel bir hareketle yerinden kalktı. Tam önünde durduğunda bakışlarındaki o vahşi hayvan kendini tekrar gösterdi. Ellerini kaldırıp Balım'ın gömleğinin önüne getirdi. İşaret parmaklarıyla iki göğüs ucunu da saniyeler içerisinde uyardı. Yakasına doğru hareketlendiğinde elleri alev alev yanan tenle buluştu. Balım'ın soluğu düzensizleşmeye başladığında işaretini bile vermeden elleriyle gömleği iki parçaya ayırdı. Balım bunu hiç beklemiyordu ve bu ani hareketle olduğu yerde zıpladı.

Emir tam da gözünün önünde duran seksi şeylere baktığında dudaklarını yaladı ve başını eğip üstten taşan kısımlarda ihtiraslı dokunuşlarla gezindi. Balım belini ona doğru büktü ve ellerini saçlarının arasına geçirerek onu kendine çekti. Emir'in elleri belinden kalçalarına kaydı ve bedenine sertçe yapıştırarak göğüslerini ağzına daha fazla yaklaştırdı. Balım'ın dudaklarından mırıltıya benzeyen, yalvarma mı itiraz mi olduğu belli olmayan sesler dökülüyordu.

Eteğinin fermuarının açılmaya çalışıldığını fark edip yavaşça gözlerini açtı. Emir kendini

geri çekti ve eteği hırsla aşağıya çekti. Vahşi bakışlarla onu tekrar kendine yapıştırdı ve dudaklarına doğru konuştu.

''O akşam seni bu etekle gördüğümden beri, seni o masaya yatırıp içine girmemek için ciddi çaba harcadım. Sana söylemiştim. Bekaretini aldıktan sonra nezaketimi göremeyeceksin demiştim.''

Balım artık ona tutunuyordu; çünkü tek başına ayakta durmasına imkân yoktu.

''Üstündeki beni çıldırtan bu kıyafetleri parçalayacağımı da söylemiştim, ayrıca içine girip seni parçalayacağımı da...''

Emir onun üstündeki ten rengi iç çamaşırı takımına bakarken arkasına geçti ve sütyenin kopçasını tek hamlede açıp yere fırlattı. Tekrar öne geçip alt kısmını çıkardıktan sonra dün gece söylediği gibi onu sadece topuklu ayakkabılarıyla bıraktı. Balım heyecandan titriyordu. Olduğu yerde durmak dışında hareket kabiliyetini kaybetmiş gibiydi. Emir üstündeki gömleği tam karşısında çıkardı ve bazıları parçalanmış olan Balım'ın kıyafetlerinin üstüne attı. Pantolonunu ve iç çamaşırını da çıkarıp çıplak kaldı. Ellerini kaldırıp dolgun göğüslerini tuttu ve acıtacak kadar sıktı. Balım'dan çıkan sesleri dinlerken bir süreliğine gözlerini kapattı. Açtığında ise vücuduna sürtünerek arkasına geçti. Bir eliyle göğsünü kavrarken diğer elini bacaklarının arasına yerleştirdi. Onu hafifçe iterek iki adımda piyano koltuğunun önüne getirdi. Dudaklarını kulağına sürttü.

''Sol bacağını koltuğa koy.''

Emir'in ihtirastan boğuklaşmış sesi kulağını tırmalarken bedeni artık tam anlamıyla elektriğe tutulmuş gibiydi. Tek kelime edemiyordu. Yaptığı tek şey ona itaat etmekti.

Bir elinin parmakları göğsünü sıkıştırırken diğeri de bacaklarının arasındaki kıvrımlarda dolanıyordu. Dili boynunda ıslak ve sıcak yollar çiziyor, parmakları her saniye daha fazla içine giriyordu. Sırtını onun çıplak göğsüne yapıştırıp belini ileriye doğru kıvırdı.

''Söyle bana. Hızlanmalı mıyım?''

Balım düşünce yetisini kaybetmişti. Ne cevap verecekti şimdi? Yeniden düşünebilmek için gözlerini açıp dikkatini toplamaya çalıştı.

''Hadi bebeğim. Bunu sert mi yapmalıyım sence? Ama sert olacağını söylemiştim, öyle değil mi? Belki bir doz daha yumuşak olabilmem için bana yalvarmanı bekliyorumdur.''

Kulak memesindeki ısırıkla kendini kaybetti. Yavaş falan olmasını istemiyordu.

''Nasılsa en acılı kısmı geçtik. Bana verebileceğin şeyin en sertini istiyorum. Şimdi, tam

burada.''

Emir duyduğu bu sözle memnun bir iç çekti. Kayganlıkta dolanan elini çekip erkekliğini kavradı ve Balım'ın girişine yönlendirdi. Bu şekilde ilk kez olacaktı ve Balım heyecandan ölmek üzereydi. Onu içinde hissettiğinde başını omzuna bıraktı. Emir kendini ona iterken Balım da aynı tepkiyle kendini ona bastırıyordu. Emir tam anlamıyla içine girdiğinde bir süre öylece bekledi. Balım'ın kesik ve seksi nefesi odayı kaplamıştı.

Önce yavaş hareketlerle girip çıkmaya başladı. Balım bir eliyle ondan destek alıp diğer elini piyanoya yapıştırmıştı. Kendini sağlam tutmaya çalışıyordu; çünkü Emir, içindeki darbelerini hızlandırmakla kalmamış sertleştirmişti de. Bunun memnuniyetiyle nefes nefes nefese kaldı ve gözlerinin önünde beliren yıldızlarla o muhteşem sona yaklaştığını anladı. Emir'in sesi sanki uzaktan geliyordu, ama o kadar kuvvetliydi ki, kendisi zevkle boşalırken onun o hayvani kükremesini duyduğunda mutluluktan gözünden yaşlar döküldü.

Emir aklını kaybetmişti. Bu... Bu çok fazlaydı ve neyse ki ölmemişti. Çünkü bir an gerçekten cenneti gördüğünü sanmıştı. Terli vücudunu ona bastırıp bir dakika kadar bekledi. Kendini toparlayıp içinden çıktı. O anda Balım neredeyse yere yığılacakken son anda tuttu ve kucağına alıp koltuğa taşıdı. Yavaşça uzanmasını sağladıktan sonra önünde diz çöktü.

Balım'ın yüzünde gördüğü yaşları parmak uçlarıyla sildikten sonra dudaklarını öptü.

''Ah bebeğim... Canının acıdığını söylemeliydin...''

Balım gözlerini kırpıştırarak açtı.

''Ama canım acımadı ki.''

''Peki bu gözyaşları niye?''

''Onlar mutluluk gözyaşları sevgilim.''

Emir'in kalbi dün gece olduğu gibi teklerken yüzünü ellerinin arasına aldı ve uzun uzun öptü. Balım ateşli bir karşılık verince inledi.

''Hâlâ ıslağım.''

Emir bunu duyduğu anda bakışlarını onun o muhteşem kadınlığına çevirdi. Hakikaten de ıslaklığı bakınca bile belli oluyordu. Yüzünde şeytani bir ifadeyle ona döndüğünde onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Bir bacağını koltuğa koyup vücudunu

eğdi ve başını Balım'ın sıcaklığına bastırdı. Az önceki gibi hızlı ve vahşi bir şekilde hareket ediyor, Balım'ın çığlık atmasını sağlıyordu.

Nihayet sona ulaştıklarında Balım tam anlamıyla bitmişti.

''Kendimi ne zaman toparlarım bilmiyorum. Beni mahvettiğini söylemeliyim.''

Emir çapkınca sırıtarak onu kucağına aldı ve odadan çıkardı. Banyoya girip dikkatlice ve yavaş hareketlerle jakuziye bıraktı.

''Kolumu kaldıracak halim yok. Beni yıka lütfen.''

Emir açıkça bir kahkaha atınca Balım'ın dudakları kıvrıldı.

''Emredersin peri kızı.''

O gece, dün geceden de uykusuz kaldığı için Emir'in kollarında deliksiz bir uykuya daldı. Emir ise mümkün olduğunca uyanık kalarak onu hissetmeye ve birkaç gün sonra gideceği için her anını izlemeye çalıştı. Ona dokundu, öptü, kokladı. Bunun asla ama asla yetmeyeceğini bilse de uykuya dalana kadar devam etti.

23.BÖLÜM

Aradan iki hafta geçmiş, Balım ve Lizzie yoğun sınav döneminin sonuna gelmişlerdi. Son sene olduğu için ikisinin de üstünde daha fazla sorumluluk vardı. Sınavlar için gece geç saatlere kadar çalışıyorlar, işin sonunda da sosyal faaliyetlerini yerine getiremeyecek kadar yoruluyorlardı.

Balım bu süreçte olabildiğince sık Emir'le telefonda görüşüyordu. Onu çok özlemişti. Emir'e kalsa bir günlüğüne bile olsa Balım'ın yanına giderdi. Ama şu dönemin onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden bunu yapmıyordu.

Sınav dönemi bitip de rahat bir nefes aldıklarında, okul bir haftalık bir ara tatile girdi. Tabi Balım bunun sevinciyle hemen biletini aldı ve gideceği anı iple çekmeye başladı. Ailesine ve Emir'e bu güzel haberi verdikten sonra hepsinin ne kadar sevindiğini duyunca mutluluğu bir kat daha arttı.

Şimdi Lizzie'yle karşılıklı oturmuş kahvelerini içerlerken her an gülmeye hazır tetikte

bekliyorlardı.

''Sana bir şey söylemem lazım.''

''Neymiş o?''

''Ama bak, Erdem bilmiyor.''

''Yoksa hamile misin?''

Balım'ın bir anlık heyecanla sorduğu soru karşısında kıpkırmızı kesilen Lizzie şaşkınlıktan birkaç kez ağzını açıp kapatmak zorunda kaldı.

''Saçmalama Balım ya! Ne hamilesi?''

''Ya ne bileyim? Öyle ışıl ışıl bakıyorsun ki aklıma daha mutlu bir haber gelmedi.''

Lizzie gülümseyip bir süre bekledi.

''Ay çatladım! Söyle artık!''

''Geçen gün annemle konuştum. Okul tatile girdiği için bana ne yapmak istediğimi sordu. Biliyorsun; sizde kaldığım dönem çok keyifli geçmişti. Anneme de anlatmıştım. Şimdi babamla bir karar almışlar. İşlerini de ayarladıkları için hep beraber İstanbul'a halamın yanına gitmeyi düşünüyorlar. Tabi iki haftalığına.''

Balım o konuştuğu her saniye gözlerini daha büyük bir sevinçle açarak, oturduğu yerden her an zıplama modunda bekliyordu. Son cümlesiyle birlikte elindeki kupayı sehpaya bıraktı ve kendini arkadaşının üstüne attı. Yani tam anlamıyla üstüne attı!

Elindeki kupa devrilip üstüne dökülürken Lizzie bir yandan da Balım'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Balım bunu fark ettiği anda gözlerini korkuyla açarak geri çekildi.

''Lizzie! Çok özür dilerim. Hemen çıkar üstünü! Of!''

''Dur bir dakika. Sakin ol. Kahve ılıktı zaten.''

Lizzie onun haline gülerken Balım da bir parça rahatlamıştı.

''Sana yeni kıyafetler alacağım.''

Lizzie keyifle bir kahkaha patlatınca Balım da ona katıldı.

''O zaman hemen valizini hazırlamalıyız. Vakit kaybetmeyelim.''

''Dur biraz benim heyecanlı bal böceğim. Ben valizimi hazırladım zaten.''

Balım gözlerini kısıp arkadaşına baktı.

''Çok kötüsün. Ben kaç gündür yalnız gideceğim diye kendimi yiyip bitirdim, ama sen valizini bile hazırlamışsın.''

Balım kollarını göğsünde kavuşturup somurtkan bir ifadeyle az önceki yerine geri oturdu. Lizzie ise daha fazla gülüp de onu sinirlendirmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

''Laf aramızda, koltukları bile yan yana aldık.''

Balım başını ona çevirip bir süre bekledi. Söylediğini idrak ettiği anda aynı ışıltı gözlerine tekrar yerleşti.

''Ay doğru. Annenle baban da geliyor. Abim bu işe çok sevinecek çookk.''

''Şimdi söylesem binbir tane hazırlık yapacak, biliyorum ben onu. Bir de henüz tanışmadıkları için daha beter bir heyecan olacak. Balım ya... Yani tamam ben memnunum bu durumdan, ama korkuyorum yine de.''

''Neden?''

''Sizinkilerle benimkiler tanışınca... Ya of... Erdem tutturmasın evlenelim diye?''

Balım keyifli bir şekilde güldü. Bunu çok isterdi. Hem abisinin hem de biricik arkadaşının birlikte ne kadar mutlu olduklarını görüyordu. En büyük destekçileri de kendisiydi zaten.

''Valla bana uyar.''

Bir süre Lizzie'ye bakıp sinsice sırıttı.

''Canım yengecim.''

Lizzie yenge kelimesiyle korku dolu bir şekilde ona baktı. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

''Bir daha sakın o kelimeyi kullanma. Çok itici ya.''

''Peki yengecim.''

Balım!''

''Ay tamam. Hadi etrafı toplayalım. Ne kadar kaldı şurada uçak saatine, değil mi ama?''

Lizzie kupaları alıp mutfağa bıraktı.

''Annenlerle havaalanında mı buluşacağız?'

''Evet canım.''

''İstanbuuulll! Bekle biziii!''

Lizzie Balım'ın arkasından gülerken bu kızın hiç uslanmayacağını düşünüyordu. Gerçi içlerinde hâlâ var olan çocuğu kaybetmek istemedikleri de bir gerçekti.

****

''Ya sen ne kadar uykucusun böyle!''

Erdem gözleri kapalı halde telefona cevap vermişti. Hangi manyak gecenin bu saatinde arayıp bu lafı ederdi ki?

''Sen de kimsin?''

''Yuh be! Kardeşini bile tanımıyorsun. Numaramı sildiğini de söyle tam olsun.''

Erdem uyuşuk bir şekilde güldü. Başının belası bebeği yine ne istiyordu acaba?

''Ne istiyorsun gece gece? Tam da rüyamın en güzel yerindeydim.''

''Bırak şimdi rüyayı. Haberlerim var.''

Erdem gözlerini açtıktan sonra yatakta doğruldu ve sırtını yatak başlığına yasladı.

''Gerçekten önemli olsa iyi olur. Yoksa buraya geldiğinde elimden çekeceğin var.''

''Yarın tek başıma gelmiyorum.''

Erdem bu sözle anlaması gerektiğini anlamıştı. Demek ki yeterince uyku sersemi değildi!

''Bana Lizzie'nin de geldiğini söyle.''

''Bingo sevgili abicim. Ama o da yalnız gelmiyor.''

''Balım gece gece benimle oyun oynama. Açık açık söyle. Kiminle geliyor?''

''Senin müstakbel kayınpederin ve kayınvalidenle canım.''

Erdem'in uykusu tam anlamıyla açılmıştı. İyice doğruldu yatağın içinde. En başından beri bunu istiyordu zaten.

''Lizzie bundan bahsetmedi. Daha doğrusu gelemiyorum demişti.''

''Evet, ama sürpriz yapmak istemiş. İstanbul'a gitmek istediğinden ailesine bahsedince onlar da zaten bir süredir bunu düşündüklerinden bahsetmişler. Lizzie'nin halasında kalacaklar.''

''İşte bu beklediğim haber. Tamam, ben yarın sabah bizimkilere anlatırım. Onları burada da ağırlamak lazım. Hâttâ onlar dönmeden şu evlilik işini masaya yatırmam gerekiyor. Lizzie'yi biraz pusuya düşürmüş olacağım, ama neyse.''

Balım hattın diğer ucunda keyifle güldü.

''Bak sakın bildiğini belli etme. Valla çok kızar bana.''

''Sen merak etme bitanem. Haber verdiğin için teşekkür ederim.''

''O halde sen kaldığın yerden devam et rüyana.''

Balım imalı bir şekilde konuşunca Erdem sırıtmadan edemedi.

''Tabi ki devam edeceğim. Sana mı soracağım ufaklık?''

''Bana bak! Bir daha ufaklık dersen inan ki çok fena olur.''

''Hadi hadi! Yatıyorum ben.''

''Kabus gör inşallah!''

Balım homurdanırken Erdem'in kahkahasını rahatlıkla duymuştu. Telefonu kapattıktan sonra yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Yarın öğlen olduğunda o uçağa binecek; ailesini görecek ve en önemlisi de sevdiği adama kavuşacaktı. Haftalardır ona dokunamıyordu ve özleminden ölmek üzereydi. Sırf bu özlemi gidermek için içindeki kadının aklına uyuyor, günün hangi zamanı olursa olsun Emir'e tahrik edici mesajlar atıyordu. Aldığı karşılıklar da daha beter tahrik olmasına yol açıyordu.

****

Erdem o sabah kahvaltıda durumu anne ve babasına anlatmıştı. Hem Turgut Bey hem

de Melek Hanım bu duruma çok sevinmişlerdi. Lizzie'nin ailesiyle tanışmayı çok istiyorlardı. Üstelik bu ilişkinin evliliğe doğru gidiyor olması da anne ve baba olarak onları ayrıca gururlandırıyordu.

Emir tarafında ise işler her zamanki gibi yolundaydı. Nihayet Balım geliyordu. Onunla dolu dolu iki hafta geçirecek, özlediği kokusunu içine çekecekti. Bir yandan da bu durumun daha ne kadar bu şekilde devam edebileceğinin hesaplarını yapıyordu. Onun hiçbir şeyden çekindiği yoktu aslında. Ama Balım'ın Erdem'le ilgili endişesini de anlıyordu. Emir de bunu düşünüyordu; ama bu sorumluluğu alacak kadar da gözü karaydı. Sadece onunla arkadaşlığının bozulmasını istemiyordu. Erdem de öğrendiği zaman onun Balım'a olan sevgisini ve aşkını kabullenecekti. Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğini görecekti.

****

Erdem havaalanına geldiğinde saatine baktı. Kalabalık olacakları için şoförle gelmiş, rahat yolculuk yapabilmeleri için de şirketin özel misafirleri için kullandıkları büyük aracı tercih etmişti.

Yolcular birer birer çıkarken gergin olduğunu fark etti. Her ne kadar çok önceden Lizzie'nin ailesiyle tanışmak konusunda ısrar etmiş olsa da, şimdi kendisine değer biçeceklerine emindi. Sonuçta biricik kızları söz konusuydu.

En önde kardeşini görünce bir parça rahat hissedip yüzü gülmeye başladı. Balım koşarak abisinin üstüne atladı her zamanki gibi. Erdem büyük bir mutlulukla onu kucaklarken gözleri tam karşısında duran üç kişiye çevrildi. Lizzie'nin yanaklarının kızardığını görebiliyordu. Hâttâ kendi yüzündeki aptal sırıtışın da tam anlamıyla farkındaydı. Balım kollarını boynundan çözdüğünde diğer iki kişiye döndü.

Özgür Bey uzun boylu, fit bir vücuda sahipti. Çerçevesiz gözlükleri yüzüne hoş bir hava katıyordu ve kesinlikle yakışıklı bir adamdı. Caroline ise kocasının göğsüne kadar ancak gelebiliyordu ve haliyle Lizzie'den biraz daha kısaydı. Genç kadının sağlıkla parlayan bir cildi, kızına bahşettiği iri mavi gözleri ve modern bir şekilde kısa kesilmiş sarı saçları vardı. Normalde İngilizlerin soğuk olduğu söylenirdi, ama Caroline bu tanımın tam anlamıyla dışında kalıyordu.

Kolundan dürtüklendiğini fark edince bir an dejavu yaşadı. Lizzie'yi karşılamaya geldikleri o ilk gün de ona öylece takılıp kalmış, kardeşi onu dürterek hayata dönmesini

sağlamıştı. Kendini toparlayıp onlara doğru yürüdü ve önce Özgür Bey'in elini sıktı.

''Hoş geldiniz. Ben Erdem. Balım'ın abisiyim.''

''Hoş bulduk delikanlı. Ben de Özgür. Lizzie'nin babasıyım.''

''Memnun oldum efendim.''

''Ben de.''

Erdem gözlerini diğer tarafa çevirip elini uzattı.

''Siz de hoş geldiniz.''

Caroline kendisine uzatılan ele bakıp gülümsedi ve iki elini Erdem'in omuzlarına koyup içten bir şekilde onu yanaklarından öptü. Erdem bu hareketi beklemiyordu ve bir an hızla Özgür Bey'e ve Lizzie'ye baktı. İkisinin de gülümsediklerini görünce fark ettirmeden tuttuğu nefesini verdi.

''Hoş bulduk Erdem. Balım senden çok bahsetmişti bize. Sen de en onun kadar cana yakın görünüyorsun.''

Caroline'in aksanlı ve İngilizlere has boğuk sesi kulağa çok hoş geliyordu. Aldığı iltifat nedeniyle açıkçası utanmıştı.

''Teşekkür ederim. Kızınızın, güzeliğini kimden aldığını da bizzat öğrenmiş oldum.''

Caroline küçük bir kız gibi kızarırken bu iltifattan çok memnun olmuştu. O sırada Erdem Lizzie'ye dönerek ona da hoş geldin dedi. Sarılmayı isterdi elbette. Sadece sarılmak değil; anne ve babası orada olmasa onun o güzel dudaklarına yapışır, dilini en derinlere daldırırdı. Tabi bunun için o an uygun yer ve zaman değildi.

''Araba dışarıda bekliyor. Buyrun lütfen.''

Erdem valizlerden birini alıp yardımcı oldu. Birlikte arabaya geçtiklerinde Balım abisine iyice sokulmuştu.

''Bizi havaalanından alman çok büyük incelik Erdem.''

''Rica ederim. Programınızı bilmiyorum, ama dilerseniz sizi bizim evde ağırlamayı çok isterim.''

Bunu söylerken daha çok Özgür Bey'e bakıyordu. Çok fazla konuşmamıştı; ama adamın kendisini incelediğinin de farkındaydı.

''Çok naziksin. Ama kız kardeşim eşiyle birlikte bizi bekliyor. Bu güzel teklifi çevirmek zorunda kaldığımız için kusurumuza bakma lütfen.''

''Tabi ki. Haklısınız. Balım iki hafta kadar burada kalacağınızı söyledi. Bu süreçte sizi mutlaka ağırlamak isteriz. Annem ve babam da bunun için sabırsızlanıyorlar.''

''Zahmet vermeyelim?''

''Olur mu hiç Özgür amca ya? Hepimiz çok mutlu oluruz. Hem ben Lizzie'yle ne kadar yan yana olursam o kadar iyi.''

Balım araya girip aradaki hafif gerginliği yumuşatmak istemişti. Özgür Bey onun bu tatlı davranışıyla geldiğinden beri ilk kez samimi bir şekilde gülümsedi.

''Seni kıracağıma kafamı kırarım kızım.''

Herkes rahatlayıp gülünce Erdem de rahat bir nefes aldı. Lizzie'yi anne ve babasıyla birlikte halasının evine bıraktı. Özge Hanım kapıya kadar çıkmış, onları gördüğünde büyük bir coşkuyla hepsine tek tek sarılmıştı. Ayak üstü de olsa Erdem ve Balım'la tanışmış; hâttâ anında fark ettiği detayla Lizzie'yle Erdem'in bakışlarını yakalamıştı. Erdem ona kendisi ve eşini de beklediklerini söyledikten sonra vedalaşmışlar, arabada Balım'la baş başa kalmıştı.

Balım halinden memnun bir şekilde abisine takıldı.

''Sanırım sana on üzerinden yedi verdiler.''

Erdem başını seyrettiği manzaradan çekip kardeşine döndü. Hafifçe kaşları çatılmıştı.

''Niye on üzerinden yediymiş çok bilmiş?''

''Özge teyze ve Caroline seni beğendiler, ancak Özgür amca daha temkinliydi. Eee ne de olsa kız babası.''

Erdem homurdanarak Balım'ın burnunu sıktı.

''Ne yani? Adam beni beğenmedi mi şimdi?''

''Valla abi; sen adamın gözü önünde kızına ağzın sulanarak bakıyordun. Yani kim olsa aynı şekilde davranırdı.''

''Bana bak. Senin bu uzayan dilini koparırım. Adamın yanında da böyle laflar etme.''

''Hahaha! Çok korktum bak!''

Balım geri çekilip gözlerini kocaman açmış, ellerini de teslimiyet gösterir gibi havaya kaldırmıştı. Çatık kaşlarla ona bakan Erdem onun bu haline gülmeden edemedi. Kendine çekip tekrar göğsüne yasladı.

''Ben senin abinim. Kardeşim olarak istikbalimi düşünmeni beklerim.''

''Aaa tabi ki de düşünüyorum abicim! Özgür amca yoluna engel çıkarırsa sana seve seve yardım ederim.''

''Bir sus be kızım. Of çeneye bak. Her geçen dakika daha beter olmaya başladın.''

Balım keyifle kahkaha atıp abisine iyice sokuldu. Araba evlerinin bahçesinden içeri girince bu soğuk havada anne ve babasının dışarıdaki koltuklarda oturduklarını görüp üzüldü. Hemen arabadan atlayıp onlara doğru koştu.

''Annecim!''

''Hoş geldin bebeğim. Dur bakayım, zayıfladın mı sen?''

Balım gözlerini devirdiğinde babası da söze girmişti.

''Oranın yemeklerinden hayır mı gelir? Annen döktürdü yine kızım. İçli köfte yaptı senin için.''

Balım babasına sarılıp yanaklarından öperken Melek Hanım yine sinirlenmişti.

''O içli köftelere dokunulmayacak Turgut.''

Turgut Bey karısına bakıp kaşlarını çattı. Niye her seferinde böyle oluyordu ki? Sevmiyordu diyet yemeklerini işte. Balım ve Erdem'in gülüşleri arasında içeriye geçtiler. Hava gerçekten soğuktu.

Balım hemen eşyalarını yerleştirmek istediğini söyledi. Tabi amacı bir an önce Emir'i aramaktı. Telefonunu alıp hızlı arama tuşuna bastı. Daha ilk çalış bitmeden telefon açılmıştı.

''Bebeğim.''

''Telefon elinde benim aramamı mı bekliyordun?''

Balım'ın çok hoşuna gitmişti bu durum.

''Niye bu kadar uzun sürdü? Kafayı yemek üzereydim.''

''Lizzie'yi anne ve babasıyla birlikte halasına bıraktık. O yüzden daha yeni geldik. Ben

de gelir gelmez hemen odama koştum seni aradım aşkım.''

Emir'in yüzüne keyif aldığını belli eden bir gülüş yayılmıştı.

''Senin o aşkım diyen dilini var ya...''

Balım'ın boğazından bacaklarının arasına saniyelik bir hızla inen darbe, hızla soluk almasına neden oldu. Elini boğazına götürüp nefesini kontrol etmeye çalıştı.

''Sırf aşkım kelimesini kullanmanla ve özellikle de bunu şehvetli bir şekilde yapmanla fena halde sertleştim. Rahatlamaya ihtiyacım var.''

''Emir... He-hemen gelemem. Çok dikkat çeker. Üstelik uyduracağım bir bahanem de yok.''

''Biliyorum. O yüzden zor da olsa yarına kadar bekleyeceğim.''

Balım hülyalı gözlerle ne gördüğünü bilmeden öylece karşısına bakıyordu. Emir'in sesi kulağına dolunca dikkatini topladı tekrar.

''Sana beğeneceğin şeyler aldım.''

Sesindeki bu boğukluk ve gizem, Balım'ın telefonu iki eliyle kavrayıp sıkmasına ve yatakta dizlerinin üstünde heyecanla doğrulmasına neden olmuştu.

''Ne aldın?''

''Hem siyah hem de kırmızı bir şeyler.''

Balım'ın aldığı nefes boğazında düğümlenmişti. Nasıl başarabildiğini anlamadığı bir şekilde yataktan kalkıp terasın kapısına gidip açtı ve içeriye dolan serin havayı içine çekti.

''Önce seni soyacağım. Yavaşça. Sonra aldığım şeyleri sana yine kendi ellerimle giydireceğim. Her noktada dilimle tadını alıp özlediğin zevki sana tekrar yaşatacağım.''

Balım hayati fonksiyonlarını kaybettiğini düşünerek -sanırım bunu düşebildiği için henüz tam anlamıyla fonksiyonları işlevini yitirmemişti- bir eliyle kapının pervazına tutundu sıkıca. Tek kelime edemiyordu. Çünkü kaybettiğini düşündüğü fonksiyonlardan birisi de konuşma yeteneğiydi.

''Özellikle alt kısmı üstünde bırakacağım; çünkü o kadar minik ki, o üstündeyken de sana zevk verebilirim.''

''Sus... Yalvarırım sus...''

Emir çalışma odasındaki rahat koltuğunda arkasına yaslanmış, halinden memnun bir şekilde sırıtıyordu. Haftalardır tadı hâlâ damağındaydı. Çıldırmasına az kalmıştı.

Balım gözlerini kapatmış bir şekilde hâlâ pervaza tutunuyordu. Arkasında duyduğu sesle küçük bir çığlık atıp sıçrayarak arasını döndü. Emir az önce rahatça yayıldığı koltuktan korkuyla fırladı.

''Balım ne oldu?''

Balım kocaman açılmış gözleriyle karşısındakine bakarken ağzını açamıyordu bile. Emir ise cevap alamadığı için daha da endişelenmişti.

''Bebeğim iyi misin?''

Nihayet kendini toparladığında hafifçe gülümsemeyi başardı.

''İyiyim canım. Sonra yine konuşuruz o zaman. Öptüm.''

Telefonu kapatınca gülümsemesini biraz daha arttırdı.

''Hayırdır Melek sultan?''

Sesindeki titremeyi gizlemeyi başaramamıştı. Açıkçası annesinin anlamış olma ihtimali yüksekti.

''Seslendim, ama duymadın. Kiminle konuşuyordun?''

''Lizzie'yle annecim. Şu yemek işini ne zaman yapsak diye tartışıyorduk.''

Melek Hanım kızının yüzünü inceledi cevap vermeden önce. Sonra gidip yatağa oturdu ve yanına hafifçe vurarak Balım'ın da oturmasını istediğini belli etti. Balım derin bir nefes alıp vererek annesinin yanına oturdu.

''Her şey yolunda mı?''

Balım bu işin kurcalanacağını anlamış ve fena halde tedirgin olmaya başlamıştı.

''Elbette. Kafam çok dolu. Sınav stresi, yoğun çalışma temposu derken iyice aptallaştım.''

''Haklısın. Şimdi söyle bakalım; Lizzie'nin anne ve babası nasıl insanlar?''

Balım konunun kendisinden başka bir tarafa dönmesini memnuniyet ve rahatlamayla karşılayıp daha rahat bir pozisyonda annesine döndü.

''İkisi de çok tatlı insanlar. Zaten onlarla vakit geçirmişliğim var biliyorsun. Beni sevdiklerini de söylemekten ve göstermekten hiç çekinmiyorlar. Caroline abimi sevdi. Ama Özgür amca bana kalırsa abimin burnunu sürtecek gibi.''

''Hakkıdır. Ben olsam ben de öyle yapardım.''

''Anne! Abimin yanında böyle söyleme. Zaten gerildi. Ben de biraz uğraştım tabi.''

Balım şımarık bir şekilde annesine gülümseyince Melek Hanım kahkaha attı.

''İyi bakalım. Fazla beklemeden yemeğe davet ederiz. Aileler de böylelikle tanışmış olur.''

''Bence de.''

Melek Hanım yerinden kalkıp kapıya gitti ve eli kapının kolundayken arkasını dönüp kızına baktı. Balım 'yine mi ya' diye içinden söylenirken yüzündeki gülüşü ve rahat ifadeyi korumaya özen gösterdi. Zaten Melek Hanım da bir şey söylemeden, yani aslında beni kandıramazsın bakışıyla çıkmıştı odadan.

Lizzie ve ailesi eşyalarını yerleştirdikten sonra Özge Hanım'ın özenle hazırladığı masada keyifli bir yemek yediler. Özgür Bey Türkiye'yi çok özlemişti ve uzun zaman sonra memleketine gelmiş olmaktan çok memnundu.

Lizzie yatmadan önce dişlerini fırçaladı. Telefonunu alıp Erdem'e mesaj atacaktı ki kapısının vurulduğunu fark etti. Gidip kapıyı açtığında annesini görünce gülümsedi.

''Babamla kavga ettiniz de benimle uyumaya mı geldin?''

''Biz babanla kavga etsek bile yataklarımızı ayırmıyoruz küçük hanım. Ben kızımla sohbet etmeye geldim.''

Lizzie gülümseyerek geri çekildi. Annesi yatağa oturunca onun yanında yerini aldı ve soru dolu gözleriyle ona baktı. Caroline heyecanlı bir kız annesi gibi ışıl ışıl gözlerle kızına baktı.

''Erdem'i çok beğendim. Anlattığın kadar varmış.''

Lizzie bu konularda annesiyle rahatça konuşabilmesine rağmen bu kez ciddi anlamda utanmıştı. Erdem'den ilk bahsettiği zaman bile bu kadar gergin değildi; ama bugün daha ciddi bir şey olmuş, Erdem ailesiyle tanışmıştı.

''Yani... Evet yakışıklı.''

''Sadece yakışıklı mı? Çok kibar. Ayrıca çok güzel gülümsüyor.''

Lizzie salak salak güldüğünü fark edince Caroline de kısık sesle kahkaha attı.

''Benim küçük kızım aşık olmuş.''

''Anne...''

''Niye utanıyorsun? Aşk çok güzel bir şey.''

''Hani sen bana erkeklere güvenmemek gerektiğini söylüyordun?''

''O, Erdem'i tanımadan önceydi. Bence çok doğru bir adam. Ayrıca çok da şanslı. Senin gibi bir kızın kalbini kazandığı için.''

Lizzie gülümseyip başını önüne eğdi. Caroline saçlarına bir öpücük bırakıp iyi geceler dileyerek odadan çıktı.

****

''Ya sen olmadan başaramam diyorum, anlamıyor musun?''

Balım küçük bir kız gibi yalvarırken hattın diğer ucunda Lizzie bezgince iç çekiyordu. Bu kız ne zaman kendisinden bir şey istese, özellikle de bu şekilde, başı hep belaya giriyordu. Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamış değildi. Ama Balım kedi yavrusu gibi yalvarırken dayanamıyordu işte.

''Tamam. Yardım edeceğim.''

Balım sevinç çığlığı atınca Lizzie yüzünü buruşturup telefonu kulağından uzaklaştırdı.

''Yok yok. Bu sefer kesin kulak zarım yırtıldı.''

''Ay afedersin. Bak şimdi, ben bizimkilere seninle biraz işim olduğunu söyleyip evden çıkacağım. Sen de...''

''Biliyorum! Biliyorum! Ben de yine hiç istemediğim halde kendimi sinema salonlarından birine kapatıp yine hiç istemediğim halde abuk sabuk bir film izleyeceğim.''

''Söz veriyorum, bir gün bunun karşılığını ödeyeceğim.''

''Sadece bunun mu?''

''Şimdiye kadar olan hepsinin.''

Balım yine kedi gibi bir ses çıkarınca Lizzie kafasını sağa sola sallayıp gözlerini devirdi. Her şey ayarlandıktan sonra Balım hazırlıklarını yapıp annesine Lizzie'yle buluşacağını söyledi ve evden çıktı. Emir'in evinin önüne geldiğinde kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Zili çalıp bekledi. Kapı açıldığında nefesinin kesileceğini elbette biliyordu. Ama Emir tam karşısında, üstünde sadece bir bornozla, saçlarından sular damlayıp boynundan göğsüne ve oradan daha aşağılara doğru yol alırken bu gidişle fazla uzun yaşayamayacağını düşündü. Zaten böyle zamanlarda nasıl düşünebildiğini kendi de anlamış değildi. Çünkü Emir onda akıl falan bırakmıyordu.

Emir uzun zamandır görmediği Balım'ı elinden tutup içeri çekti ve kapıyı kapatıp sırtını kapıya yaslarken kendisi de vücudunu onunkine bastırdı. Tek kelime etmeden onu çıldırtan dudakları öpmeye başladı. Balım da onu çok özlemişti. Genellikle yaptığı gibi yakalarına asılmış, ağzını daha ne kadar onunkine bastırabileceğinin gayretiyle çıldırmışçasına öpmeye başlamıştı. Emir'in serin elleri bacaklarına inerken kalçalarını ona doğru kaldırıyordu.

Kendini birkaç saniyeliğine geri çeken Emir, Balım'ın arzudan koyulaşmış gözlerine, şişmiş dudaklarına ve yine arzudan kızarmış yanaklarına baktı. Kendini bacaklarının arasına doğru biraz daha bastırıp daha fazla hissetmeye çalıştı.

''Yukarıya kadar dayanamam. Sana hemen burada sahip olacağım.''

Balım'ın da bir yere gitmek istediği yoktu zaten. Emir üstündeki kabanı telaşla çıkarmaya çalışırken ona yardım etti. Onun giydiği elbiseyi gören Emir soluk soluğa, dudaklarını Balım'ın kulağına sürttü.

''Çok güzel olmuşsun bebeğim. Ama çıplak halin her zaman tercihimdir.''

Balım o gün Emir'in LA'deyken kendisine aldığı mor triko elbiseyi giymişti. Ne ara olduğunu anlamadığı bir şekilde üstünde sadece iç çamaşırlarıyla kaldığını fark ettiğinde şaşırmadan edemedi. Emir'in elleri bu konuda fazlasıyla maharetliydi. Balım o haldeyken onun hâlâ bornozla durmasına isyan ederek kuşağı açtı ve hızla üstünden çıkarıp yere fırlattı. Onu kendinden itip o muhteşem halini izledi. Sadece ama sadece ona ait olan o muhteşem şey, tam karşısında, heybetli bir şekilde hizmet etmeyi bekliyordu. Elini uzatıp sıkıca kavradı. Emir'in boğazından gelen hırıltı ve başını teslimiyetle arkaya atması gururlanmasını sağlamıştı.

''Biliyorum bu canavarı fazla boşladım son zamanlarda. Ama kendimi affettireceğime

eminim.''

Emir gözlerini açıp ona baktığında tam önünde eğilmiş, dudaklarını yaladığını gördü. Yüzündeki acı çeken ifadeyi görmese bile görüyormuş gibiydi. Balım iki eliyle onu yeterince okşadığına karar verdikten sonra önce dilini dokundurup hemen uç kısımdaki sıvıyı tattı. Emir'in elleri iki yanında yumruk olmuştu. Hareket edemiyordu. Ama Balım onu ağzının en derinlerine aldığı anda elleri bilinçsizce onun dolgun saçlarının arasına kaydı ve başını kendine bastırdı.

Balım ona sahip olmaktan dolayı o kadar mutluydu ki, hareketleri telaşlı ve sabırsız bir hale dönmeye başladı ve kulağına dolan Emir'in hırıltılı sesiyle mutlak sona yaklaştığını anladı. Emir artık dayanamıyordu ve buna bir son vermesi gerekiyordu. Balım'ı omuzlarından tutup kaldırmak istediğinde Balım bir eliyle elini itti ve hızını arttırdı. Onun ne yapmak istediğini anlayan Emir ona çaresizce boyun eğdi.

Balım halinden memnun bir şekilde doğrulup Emir'in tam önünde durduğunda, onun zevkten koyulaşmış ve kısılmış gözleriyle kendisine baktığını gördü. Emir ilk andakine göre yavaş hareketlerle ona doğru adım attı. Balım geri geri giderken sırtı kapıya dayandı. Emir bir elini ince ve zarif beline götürürken diğer elini yüzüne yaklaştırdı. Dudağının kenarında kalan sıvıyı gördüğünde hayvani bir içgüdüyle dudaklarına yapıştı. Dudaklarında, dilinde ve ağzının her santiminde kendi tadını alırken ona sahip olmasının egosunu yaşadı.

''İkimiz de ne yaparsak yapalım hiçbir şey yetmeyecek bize. Ben senin tadını ne kadar alırsam alayım, içinde ne kadar hüküm sürersem süreyim sana doymayacağım. Hep daha fazlasını isteyeceğim. İçimdeki bu seni parçalama hevesi hiç sönmeyecek.''

Balım gözleri kapalı halde kesik kesik soluklanırken iç çamaşırındaki ıslaklığın bir anda arttığını fark etti. Emir'in elleri bedeninin her yanında alev alev gezinirken, ona neler yapacağının vaatleri kulağına dolarken yine aklını kaybetmenin eşiğine gelmişti. Daldığı rüyadan onu uyandıran Emir'in parmakları oldu. Bir bacağı onun beline dolanmışken edepsiz parmaklar ıslaklığıyla oynuyordu. Gözlerinde gördüğü arzu ve içindeki darbeler saniyeler içinde boşalmasını sağlamıştı. Halsizlikten başı dönüyordu.

Emir önünde eğilip bir bacağını omzuna koydu ve tembel bir şekilde dudaklarıyla onu tam anlamıyla yemeye başladı. Nihayet son ıslaklığı kasıklarından temizlerken doğruldu ve Balım'ı kucağına alıp yatak odasındaki banyoya taşıdı.

24.BÖLÜM

Balım uyanmıştı. Ama gözlerini açacak hali yoktu. Yattığı yerde çok rahattı. Bir süre sonra gözlerini açtığında havanın hâlâ aydınlık olduğunu gördü. Yatakta gerinirken üstündeki kıyafetleri fark etti. Birden doğrulup ne olduğunu anlamaya çalıştı. Onun böyle kıyafetleri yoktu ki? Sorularına cevap almaya çalışırken Emir'in kapıda kendisini izlediğini gördü. Gözlerinin içi gülmeye başlarken elini uzatıp yanına gelmesini istedi.

Emir yavaş adımlarla yatağa yaklaşıp elini tuttu ve yanına oturarak onu kendine çekti. Saçlarının kokusunu derin derin soluklandı. Duştan sonra hâlâ nemliydi saçları. Hava da artık soğuk olduğu için yerinden kalktı ve dolaptan küçük bir havlu çıkarıp Balım'ın saçlarını kurulamaya başladı. Balım bu şefkâtli dokunuşlarla gözlerini kapatmış, Emir'e yaslanarak kendini onun ellerine teslim etmişti.

''Mmm... Çok rahatım şu an.''

Emir gülümsedi.

''Bunu yapmak hoşuma gidiyor. Bence bundan sonra sen her duş aldığında saçlarını ben kurutmalıyım.''

''Benim için hava hoş aşkım.''

''Balım... Şu aşkım deyişinde dudakların hafifçe büzülüyor ya...''

Balım başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin koyulaştığını, yine o tehlikeli pırıltılarla kendisine baktığını gördü.

''Ne oluyormuş dudaklarım büzülünce?''

Emir derin bir nefes alıp dudaklarına dokundu baş parmağının ucuyla.

''Seni öpmem için beni tahrik ediyorsun. Bu bir yandan hoşuma gitse de diğer taraftan beni zor bir duruma sokuyor.''

Tam o anda Balım dudaklarını yaladığında dilinin ucu Emir'in parmağına değmişti. Emir sesli bir şekilde inleyerek gözlerini kapattı. Açtığında ise gözleri az önceki halinden bir doz daha koyulaşmıştı. Yüzünü iyice ona yaklaştırıp sıcak nefesiyle Balım'ın tenini okşadı.

''Şimdi yine sevişmek istiyorum seninle. Daha henüz iki saat bile olmadı, ama şunu görüyor musun?''

Balım'ın elini alıp kendi sertliğine bastırdığında kendini tutamayıp inlemişti.

''İşte sen benim hep bu halde olmama sebep oluyorsun. İş yerindeyken seninle konuştuğumda, mesajlaştığımda veya seni düşündüğümde bu hale geliyorum ve kaç kez katılmam gereken toplantıları en az yarım saat ertelediğimi biliyor musun?''

Son kelimelerinde sesi yükselmiş, dudaklarını Balım'ın dudaklarına sürtmüştü.

''Ben yokken... Yani işte şey...''

''Ne?''

''Ya niye kendin anlamak yerine beni konuşturuyorsun illa ki?''

Balım mızıldanıp yüzünü Emir'in göğsüne gömmüştü. Emir gülünce başı oynamış, yüzünü ona çevirip kaşlarını çatarak bakmaya başlamıştı.

''Hayatımda senin kadar cesur, ama aynı zamanda utangaç birini daha görmedim.''

''Göremezsin zaten!''

Balım sinirli bir şekilde kollarından sıyrılmış, öfkeli gözlerle ona bakıyordu. Emir ise ne olduğunu anlamayarak bakıyordu ona.

''Şimdi ne oldu bebeğim?''

''Senin için özel olduğumu söylemiştin, öyle değil mi?''

Emir bir an durup düşündü.

''Evet söylemiştim.''

Sonra aklına gelen ihtimâlle ve az önceki sözlerle sırıtmaya başladı. Balım ise iyice sinirlenmişti.

''Bebeğim... Beni kıskandığın zaman ne kadar seksi olduğunu da söylemiş miydim?''

Balım'ın öfkeli bakışları sönerken bedeni de bir parça gevşemişti. Emir'den böyle şeyler duymak onu inanılmaz mutlu ediyordu. Zaman zaman aklına eskiler gelince böyle sinirleniyordu işte. Kendisini, yavrusunu korumaya çalışan anne tavuk gibi hissediyordu. Bu düşünceyle gülmeye başladı. Emir ise bu anlık değişimlere ayak uydurmaya çalışıyordu.

''Yine neye gülüyor benim güzel sevgilim?''

''Şey... Mmm... Hani seni kıskanıyorum ya; kendimi yavrusunu korumak için diklenen anne tavuk gibi hissettim bir an.''

Emir onun bu sözlerine kahkahalarla gülerken Balım da kendini tutamayıp ona katılmıştı. Onu belinden tutup kucağına oturttu ve boynunun tadına bakmaya başladı. Balım bu temasla ürperirken ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu belki bininci kez daha. Kıyafet meselesi aklına gelince kendini çekip Emir'e baktı.

''Sormayı unuttum. Sen bu kıyafetleri nereden buldun?''

Emir bir parça mahcup bir ifadeyle baktı Balım'ın gözlerine.

''Sen Los Angeles'tayken aldım. Yani... Aslında bunun gibi birkaç şey daha var.''

Başını öne eğdiğinde Balım 'ın kalbi ritmini kaçırır gibi olmuştu. Yüzünü ellerinin arasına alıp kendisine doğru çevirdi.

''Sen benim için alışveriş mi yaptın?''

''Öyle yaptım.''

Emir gülüşünü gizleyemeden baktı delicesine sevdiği kadına. Belinden tutup kendine çekti ve dudaklarından öptü. Geri çekildiğinde Balım'ın gözlerinin kapandığını, dudaklarının ise kıvrıldığını gördü.

''Başka ne aldın?''

Balım boğuk çıkan sesi Emir'in yeniden sertleşmesini sağlamıştı. Onu elinden tutup kaldırdı ve kıyafet bölümünün olduğu yere götürdü. Dolabın kapağını kaydırıp bekledi. Açıkçası Balım'ın ne tepki vereceğini bilmiyordu, ama bunu yaparken kendince bir tatmin hissetmişti.

Balım karşısında gördüğü manzarayla nefesini tutmuştu. Mütevazi sayılabilecek sayıda kıyafetler, Emir'in kıyafetlerinin yanına özenle asılmıştı. Alt kısımda bu soğuk havada giyeceği kazaklar ve bluzlar vardı. Başını çevirip Emir'e baktığında onun hem mutlu hem de mahcup bir ifadeyle kendisine bakmakta olduğunu gördü.

''Bunlar... Sen bunları benim için mi aldın?''

Emir hiçbir şey söylemeyip başını evet anlamında salladı. Bakışlarını çekmece kısmına indirdiğinde dudakları kıvrılmıştı. Balım'ın tüm vücuduna hücum eden kan, soluğunun düzensizleşmesine neden oldu. Onun bakışlarını izleyip olduğu yerde dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini çekmecenin üst kısmına koyup kaydırarak çekti. Gördükleri karşısında

inlemekten kendini alamadı. Bir sürü dantelli, saten ve birçok renkte iç çamaşırı vardı. Derin bir nefes alıp verdi. Başını kaldırıp ona bakacakken, Emir yanına diz çöktü ve Balım'ı kendine çekti.

''Sen yanımda değilken, burada sana ait kıyafetler olursa yokluğun biraz daha dayanılabilir geldi bana. Döndüğünde ve buraya her geldiğinde istediğini giyebilir ve mutlu hissedebilirsin diye düşündüm.''

Balım gözlerini açtığında Emir parlayan ıslaklığı gördü. Dudaklarını uzatıp gözlerinin üstüne yumuşak öpücükler bıraktı.

''Abinle uğraşmam gerekecek; ama yine de seni alacağım.''

Bu adam böyle romantik konuşmaya devam ederse hıçkırarak ağlamaya başlayacaktı.

''Emir... Sanki burası... Bu şekilde... Bizim evimizmiş gibi...''

''Bizim evimiz zaten bebeğim... Neyim varsa senin.''

Emir saçlarını okşarken ona sıkıca sarıldı. Balım bir süre o şekilde anın tadını çıkardı. Telefon sesiyle birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar. Balım oturduğu yerden kalkıp odaya geçti ve gülümseyerek telefonu açtı.

''Efendim canım?''

''Bir film daha izleyemeyeceğim. Ayrıca Erdem belki on kez aradı. Ne zaman bitecek işiniz?''

Lizzie telefonda sızlanırken Balım kahkaha atmıştı.

''Tamam ben çıkıyorum şimdi.''

''Çok şükür.''

Emir arkasından sarıldığında başını göğsüne bıraktı.

''Lizzie miydi?''

''Evet. Artık gitmem gerekiyor. Abim birçok kez aramış.''

''Anladım. Yine aynı yerde mi buluşacaksınız?''

''Hı hı.''

''O halde çıkalım.''

Balım kıyafetlerini değiştirip kabanını da giydikten sonra Emir'in elini tutarak evden çıktı. Bahçeden çıkacakken arkasını döndü ve gülen gözlerle eve bakarken içinden 'bizim evimiz' diye geçirdi.

****

''İçim şişti. Bir daha sinema lafı duymak istemiyorum.''

Lizzie homurdanırken Balım da keyifli bir şekilde gülüyordu.

''Ama iyi bir amaç için çektin bu cefayı.''

''Cefa falan çekmek istemiyorum.''

''Ya asma suratını. Sonra yüzünde kırışıklıklar olur, abim beğenmez seni.''

Balım normal bir şekilde konuşurken Lizzie hayretle gözlerini açıp ona bakmıştı. Beğenmez miydi gerçekten?

''Nasıl beğenmez?''

''Yani abim yanında güzel kadınlar olmasından hoşlanır.''

''Onun yanındaki tek kadın benim!''

Lizzie'nin ani çıkışına gülmemek için direnen Balım dudaklarını sıkmıştı. Bu kız önceden bu kadar hırçın değildi; ama söz konusu Erdem olunca bambaşka bir ruh haline giriyordu. Lizzie, abisine aşıktı; tıpkı abisinin de Lizzie'ye aşık olduğu gibi. ''

''Annemler yarın akşam için sizi davet etmeyi düşünüyorlar.''

Lizzie az önceki ruh halinden çabuk sıyrılmıştı.

''Ne yapacağım ben?''

Onun küçük bir çocuk gibi endişeyle kendisine bakması karşısında içi burkuldu. Aslında endişelenmesine gerek yoktu. Herkes memnundu bu durumdan. Tabi Lizzie'nin babası hâlâ bir muammaydı. Onların ilişkisi bu kadar kolayken kendi ilişkisi tam tersiydi. Aslında olmayacak olan bir şey yoktu. Sadece abisi biraz arıza çıkarabilir görünüyordu. Veya arızadan çok daha fazlasını. Abisi her ne kadar sakin ve eğlenceli biri olsa da söz konusu Balım olunca aslan kesiliyordu. Bir de yakın arkadaşının kendi kız kardeşiyle

gizliden gizliye ilişki yaşadığını duyarsa neler olabilirdi, o bile tahmin edemiyordu. Kendi duygularını bir kenara bırakıp Lizzie'nin ellerini tuttu.

''Bence siz çok şanslısınız. Size karşı olan birileri yok. Belki kız babası olarak Özgür amca biraz ayak direyebilir. Ama tek derdiniz bu olsun.''

''Evet haklısın.''

''Sen bize mi geliyorsun?''

''Yok. Eve gitsem iyi olur. Babamı gereksiz yere kızdırmak istemem.''

İkisi de gülümsedi. Lizzie'yi halasının evine bıraktıktan sonra kendi evine gitti.

****

''Çok heyecanlısın, değil mi?''

Erdem camdan dışarıyı seyrederken düşüncelere dalmıştı. Kardeşinin sesini duyunca gülümseyerek arkasını döndü. Bir kolunu açarak onu çağırdı. Balım huzur bulduğu kollara sığınıp başını abisinin göğsüne koydu ve onunla birlikte dışarıyı seyretti. Abisinin ağzını aramayı çok istiyordu. Ama nereden başlayacağını da bilmiyordu.

''Abi...''

''Efendim bitanem.''

''Eee... Siz şimdi Lizzie'yle ciddi bir adım atmak üzeresiniz ya...''

''Bu akşam öyle olmasını umut ediyorum.Tabi babası yoluma taş koymazsa.''

Balım gülmeye başlayınca Erdem de gülümsedi.

''Sen ne diyordun? Devam et bakalım.''

''Yani sonuçta Lizzie benim çok yakın arkadaşım ve sen de abimsin. Ama buna rağmen birbirinizi çok sevdiniz.''

''Buna rağmen derken neyi kastediyorsun?''

Off... Bu hiç kolay olmayacaktı. Nasıl soracaktı ki abisine çaktırmadan? Bu konularda tecrübeli değildi. Önceden böyle bir şeye gerek de yoktu zaten.

''Yani aslında ben şey demek istedim... Hani ben de ileride birinden hoşlansam...''

Erdem kendini geri çekip kardeşine baktı çatık kaşlarla. Kardeşi birinden mi hoşlanıyordu yoksa? Bunun için ağzını mı arıyordu?

''Sen birinden mi hoşlanıyorsun?''

Erdem'in sesi hiç ummadığı kadar sert çıkmıştı. Ama bunun ihtimali bile savunmaya geçmesine neden olmuştu. Sonuçta o biricik küçük kız kardeşiydi ve onun üzülmesini istemiyordu. Aşk ne de olsa acı veren bir şeydi.

''Yok abi... Yani hani olursa diye şey ettim ben...''

Balım'ın sesi giderek cılızlaşırken Erdem'in gözlerindeki ifade değişmemişti.

''Sen daha küçüksün. Aklını böyle şeylerle karıştırma.''

Balım oflayarak kurtul kollarından.

''Lizzie de benimle aynı yaşta abi! Nasıl küçük diyebilirsin bana?''

''O farklı.''

''Bu resmen çifte standart. Yani mesela Emir! O da seninle aynı yaşta. Ben şimdi tut ki, yani mesela diyorum tamamen örnek göstermek amaçlı, ondan hoşlansam yine böyle mi tepki vereceksin?''

Balım susup abisine baktı. Çatık kaşları düzelirken kalbinin atışları hızlanmıştı. Çünkü abisi şu anda ona öldürecek gibi bakıyordu.

''Birincisi, Emir örneğinden hiç hoşlanmadım. İkincisi, aranızda yaş farkı var. Üçüncüsü ve en önemlisi, o benim arkadaşım ve benim arkadaşım olan adam benim kız kardeşime yan gözle bile bakamaz. Suratının ortasına yumruğu yemekle kalmaz, vücudunda kırıklarla hayatına devam eder.''

Erdem'in fazlasıyla sakin, ama tehditkâr sözleri karşısında Balım yutkunmadan edemedi. Yüzüne sahte bir gülümseme kondurup gülmeye çalıştı.

''Aman abi. Yani sana da şaka yapılmıyor. Ben sadece Lizzie örneğinden yola çıkmıştım.''

''Bu konuda şaka yapma Balım. Çok ciddiyim.''

Balım sessizce başını sallarken bu işin düşündüğünden çok daha zor olacağını fark ederek iç çekti. Erdem onu tekrar kollarına aldığında saçlarını okşamaya başladı.

''Afedersin bebeğim. Öyle sert çıkmak istememiştim. Sadece bir an gözüm döndü. Ama neyse ki ortada böyle bir durum yok. Ne senin ne de Emir için öyle bir ihtimâl olmayacağına inancım tam.''

Balım suçlulukla kıvranırken cevap vermedi. Niye abisi ve Lizzie için bu durum normalken kendileri için bu denli zordu? İkisi sevemez miydi yani birbirlerini? Aşk dediğin yaşa veya başka bir şeye bakar mıydı? Tutup da kuzenine falan aşık olmamıştı ki! Hoş; öyle bile olsa yine bu kadar tepki fazlaydı.

****

Erdem öğle yemeği için Emir'i aramış, biraz vakit geçirmek istediğini söylemişti. Bu akşam zor bir akşam olacaktı ve arkadaşının kendisini rahatlatmasına ihtiyacı vardı.

''Boşuna endişe ediyorsun. Lizzie'nin ailesinin de bu duruma olumsuz bakmadığını sen kendin söyledin.''

''Evet söyledim. Ama babası beni düşündürüyor. Her ne kadar uzlaşmacı bir tip gibi görünse de, sonuçta kız babası.''

Emir gülümseyerek baktı arkadaşına. Onu anlayabiliyordu. Nihayetinde kendisi de böyle bir durumdaydı. Hâttâ çok daha beter bir durumda.

''Her şey sizden yanayken bu kadar kasma kendini.''

''Haklısın galiba. Balım da aynı şeyi söyledi dün.''

Balım'ın adını duymak bile Emir'i mutlu ediyordu. Daha dün görmüş, onunla sevişmişti. Ama yetmiyordu işte. Hele ki bu kaçak göçek buluşmalar sinirini bozuyordu.

''Ne söyledi?''

''Yani aslında her şeyin yolunda olduğunu, endişe etmem gereken bir şeyin olmadığını. Araya kendini sıkıştırmayı da ihmâl etmedi küçük cadı.''

''Anlamadım?''

Emir gerçekten de anlamamıştı. Ama fena halde de merak ediyordu şimdi.

''Lizzie'yle beni örnek göstererek kendine yol yapmaya çalıştı. Neymiş efendim; kendisi de birinden hoşlanırsa nasıl bir tepki verirmişim?''

Emir şarabından bir yudum alıp temkinli bir ifadeyle baktı arkadaşına.

''Peki... Balım birinden hoşlansa nasıl tepki verirsin?''

''Balım'ın bitirmesi gereken bir okulu var. Önce buna odaklanmalı. Ayrıca daha küçük. Sakın bana Lizzie de aynı yaşta deme! O iş farklı bu iş farklı. O benim kardeşim. Öylece karşısına çıkan ilk erkeğe sıcak bakacak değilim.''

Emir yutkunmaya devam ederken tabağındakilerle oynuyordu.

''Ha bir de seni örnek gösteriyor bana çok bilmiş!''

Emir başını hızla kaldırıp Erdem'in gözlerine baktı. Balım bir şey mi söylemişti ona? Bir imada mı bulunmuştu? Ondan korktuğu falan yoktu. Onun tek düşündüğü Balım'ın üzülmemesiydi.

''Beni örnek gösterdi derken?''

''İşte Lizzie'yle aynı yaştalar, seninle ben de aynı yaştayız diye, 'Mesela ben de Emir'den hoşlansam aynı tepkiyi mi vereceksin?' diye sordu.''

Görünmez bir el Emir'in boynunu sıkarken kravatını gevşettiğinin farkında bile değildi.

''Sen ne dedin?''

''Bunun şakasını bile yapmamasını söyledim. Gerçi ikinizden yana şüphem yok. Balım senin kardeşin, sen de onu abisi sayılırsın. Verdiği aptalca örnek sinirimi bozdu sadece.''

''Anlıyorum.''

Yemeğin devamı işkence gibi geçerken ikisi de şirketlerine dönmek için vedalaştılar.

Emir arabayı kullanırken aklı dağılmıştı. Tamam, Erdem'in tepki vereceğini elbette biliyordu; ama bu kadar keskin, son sözünü söyler nitelikte konuşması ve yine abi kardeş vurgulamasını yapması canını fazlasıyla sıkmıştı. Bu konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Erdem gibi annesi de aynı tepkiyi verecekti, biliyordu. Zaten en başından beri Melek Hanım kendisinden hiç hoşlanmamıştı. Bunun nedeni de kızı için tehdit oluşturmasıydı.

Ama lanet olsun! Emir nasıl olurdu da Balım için tehdit oluşturabilirdi? Onun saçının teline zarar gelse önce kendisi kahrolurdu.

Bir çözüm bulamıyordu. Balım'dan ayrı kalmak zorunda olmak canını sıkıyordu. Balım

ona aitti. Hem de her şeyiyle! Bir an aklına Balım'ın hamile olmasıyla ilgili düşünceler geldi. Yani genelde bu gibi durumlarda kız hamile kalır, ailesi de bu ilişkiye onay vermek zorunda kalırdı. Ama böyle bir ihtimâl de yoktu. Çünkü ilk gecelerinden sonra Balım LA'de bir doktorla görüşüp korunma yöntemleriyle ilgili bilgi almıştı. Düzenli olarak da doğum kontrol ilacı kullanıyordu. Evet, bu konuda ona kızamazdı. Balım daha kendisi küçüktü. Okulu vardı; sonra seneye şirkette işe başlayacaktı. Anne olması için henüz çok erkendi. Ve şartlara da bakıldığında aptalca bir karar olurdu.

Bunlar üstüne kafa yorarken, onun karnında kendi bebeğini düşünmek içini ısıttı; çatık kaşlarının düzelmesini sağladı. En az onun kadar güzel bir kız çocuğu veya kendisi gibi güçlü bir erkek çocuğu... Onun hamile hali o kadar güzel olurdu ki... Kadınların hamileyken daha güzel olduğunu duymuştu. Balım zaten dünya güzeliydi. Hamile olunca daha da güzelleşecekti. O evin kapısında kendisinin işten gelmesini bekleyecek, mutlulukla kollarına atılacaktı. Pekâlâ, illa evde beklemesine gerek yoktu. Şirkette çalışıyor olabilirdi. Ama kendisinin yanında! Hâttâ kendi odasının bir kısmını onun için düzenleyebilir, böylelikle her an onu yanında tutmuş olurdu.

Bu düşüncelerle aptal aptal gülmeye başlayınca başını iki yana salladı. Bütün bunlar bir gün gerçek olacaktı. Er ya da geç Balım'la evlenecek, onu karısı ve çocuklarının annesi yapacaktı. Birbirlerinin kaderlerinde sadece kendileri vardı. Arada engeller olsa da ondan vazgeçmeyecekti.

Lizzie ailesiyle birlikte, bir süre misafir olduğu evdeydi şimdi. Bu kez farklı bir nedenle ve farklı koşullarda gelmişti. Salonda kalabalık bir grup vardı. Lizzie'nin halası Özge Hanım eşiyle birlikte gelmişti. Kızları Özlem üniversiteyi okuduğu için İzmir'deydi. Eşi Engin Bey de en az kendisi kadar güler yüzlüydü.

''Böyle bir ortamda bir araya gelmek bizi çok mutlu etti. Lizzie'nin ailesini çok merak ediyorduk. Nihayet sizlerle tanışabildik.''

Turgut Bey erkek babası olarak kudretli durmasının yanında, iyi bir ev sahipliği yaparak, Özgür Bey'in de olumlu şeyler düşünmesini sağlamaya çalışıyordu.

''Biz Balım'ı üç seneden fazladır tanıyoruz. Dürüst olmak gerekirse Lizzie neyse Balım da bizim için o. Çok sıcak bir ailesiniz.''

''Özgür'le aynı fikirdeyim. Zaten Balım kadar cana yakın bir kızın ailesini farklı bir şekilde düşünemiyordum.''

Caroline yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Turgut Bey ve Melek Hanım'a bakıyordu. Melek Hanım ortamdaki bu sıcak atmosferden oldukça memnundu.

''Biz sizinle tanışmayı çok istiyorduk. Neyse ki bir araya gelebildik. Bundan sonra da böyle sık sık görüşmek isteriz.''

''Tabi ki Melek. Biz çok memnun oluruz. Öyle değil mi Özgür?''

Caroline aşk dolu gözlerle kocasına bakarken Özgür Bey gülümsemeden edemedi.

''Gerçekten de memnun oluruz.''

Aileler arasındaki sıcak sohbeti kalbi ağzında izleyen Lizzie bir anda Erdem'le göz göze geldi. Erdem'in bakışları kan dolaşımını hızlandırırken gözlerini hızla çekti. Yoksa birazdan hiç hoş şeyler olmayacaktı.

Kısa sohbetten sonra herkes masadaki yerlerini aldı. Melek Hanım yine her zaman yaptığı gibi mutfağa girmiş, ama bu kez daha bir özenle hazırlamıştı her şeyi. Lizzie'nin ailesi yemekleri çok lezzetli bulduklarını söylemiş, hâttâ Caroline Amerika'daki yemeklerden bahsedip bu güzelliklerden oradan yararlanamadıklarını üzülerek ifade etmişti. Yemeğin sonunda servis edilen tatlı çeşitlerinin içinde Caroline en çok kaymaklı ekmek kadayıfını beğenmişti. Türkiye'ye geldiklerinde yemişliği vardı, ama bunun tadı diğerleriyle kıyas kabul etmezdi.

''Melek, bunu hangi pastaneden aldınız? Enfes yapmışlar. Bayıldım!''

Melek Hanım mutlu ve tatmin olmuş bir şekilde gülümserken Caroline'e cevap verdi.

''Beğenmene çok sevindim canım. Onu ben kendim yaptım.''

Caroline şaşkınlıkla bir tatlıya bir Melek Hanım'a bakınca Balım ve Erdem gülmeye başladılar.

''Sahiden sen mi yaptın Melek?''

Soru Özge Hanım'dan gelmişti.

''Evet. Ama kaymak hazır tabi ki.''

''İnanılmaz güzel olmuş. Hâttâ hazır olanlardan bin kat daha güzel.''

Özgür Bey'den gelen iltifatla Melek Hanım'ın mutluluğu katlanmıştı. Sonuçta bu insanlarla artık yakın akraba olacaklardı ve böyle güzel şeyler duymak onu daha da rahatlatıyordu.

Keyifli sohbet salonda çay içerlerken devam etmişti. Bu sırada Balım, Erdem ve Lizzie çalışma odasına geçmiş, durum değerlendirmesi yapıyorlardı.

''Ay çok mutluyum ya! Acayip anlaştılar.''

Balım keyifli gözlerle karşısındaki çifte bakıyordu. Erdem Lizzie'yi koltukta yanına çekmiş ve ona sarılmıştı.

''Tabi anlaşacaklar kızım. Ne sandın?''

Erdem kasıla kasıla konuşurken Balım onun bu haline gülmeden edememişti.

''Aman da benim abim havalara mı girermiş! Aman da yesinler onun bu havasını!''

Balım abisine yakklaşıp yanaklarını sıkarken Erdem kaşlarını çatmış, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

''Bana bak, çek şu ellerini!''

''Sulu sulu da öpeyim mi?''

Balım sinsice gülerken Erdem onu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Tabi bu sahneyi Lizzie keyifle seyrediyordu.

''Aklından bile geçirme!''

Balım ve Lizzie aynı andan kahkaha atmaya başladıklarında Erdem suratını asıp Lizzie'ye baktı.

''Sakın bununla bir olayım deme.''

Lizzie gülümsemesini kesip Erdem'in kulağına eğildi.

''Yani seni sulu sulu öpmeyeyim mi?''

Erdem kasıklarına hücum eden basınçla bir an Balım'a baktı. Balım, Lizzie ona sokulduğunda yerinden kalkıp odadaki kitaplığa gitmiş ve kitaplara bakmaya başlamıştı.

''Öpeceksin tabi ki. Hem de neremden istersen.''

Erdem'in ses tonundaki şehvet Lizzie'yi titretmiş, bacaklarını birbirine bastırmasına neden olmuştu. Bu görüntüyle Erdem kısık sesli bir küfür savururken, bu gece bundan daha fazla baş başa kalamayacaklarını bir kez daha acıyla fark etti.

''Yarın ne zaman görürüm seni?''

Bunu söylerken bir yandan elini Lizzie'nin bacaklarının üst kısmında dolaştırıyor, bir

yandan da göz ucuyla kardeşine bakıyordu. Lizzie ise aklını kaybetmek üzereydi. Böyle tehlikeli durumlarda insan daha fazla tahrik oluyordu ve işin iyi mi kötü mü olduğu bilinmez işte o tarafı bu durumun daha fazla istenmesine yol açıyordu.

''B-bilmem...''

''Yarın beni ara. Sana sahip olmak için sadece yarına kadar sabredebilirim.''

Lizzie kulağına dolan, kendisini sürekli tahrik eden bu sesle ürperdi. Erdem'i çok özlemişti. Bir an önce ona olabildiğince dokunmak, onu hissetmek istiyordu. Kelimeler dudaklarından çıkmadı, ama başıyla onayladığını belli eden bir hareket yaptı.

****

Gece herkesin istediği şekilde sonlandıktan sonra Balım duşunu aldı ve kendisini sıcak tutan pijamalarını giyip yatağa girdi. Tam o anda telefonuna gelen mesajla yatakta neredeyse zıplayarak doğruldu ve ekranı açtı.

E: Aklımdan çıkmıyorsun...

B: Uyumadın mı?

E: Sen aklımdayken uyku tutmuyor :)

B: Hmm... Sana nasıl yardımcı olabilirim?

E: Bana yardımcı olabilmen için tam burada, yatağımda olman gerekir :)

B: Dün oradaydım zaten :)

E: Evet, ama yetmiyor. Seni her an yatağımda, altımda, üstümde istiyorum...

Balım bir anda titredi ve dudaklarından kopan iniltiye engel olamadı.

E: İçinde gidip gelirken soluğunun kesilmesini izlemek istiyorum.

B: Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?

E: Seni asıl çıldırtacağım an, dudaklarımla ve dilimle bedenine yaptıklarım an olacak...

B: Emir... Böyle konuşmana bayılıyorum, ama benim de canım var :(

Emir yattığı yerde kısık sesli bir kahkaha attı.

E: Her şey karşılıklı bebeğim.Yarın yine bana gel.

B: Yapamam... Lizzie'yi bir daha ikna edemem.

E: Peki. Ne yapalım :(

B: Aşkımmm...

E: Yapma şöyle... Çılgınlık yapmama sebep olacaksın...

B:Seni çok seviyorum...

E: Ben de seni bebeğim... Ben de seni...

Balım mesajlaşmayı bitirdikten sonra yüzünde yine o hülyalı ifadeyle yastığına sarıldı. Bugün Lizzie'nin ailesi gelecek diye erkenden kalkmış, annesine yardım etmişti. Şimdi fazlasıyla yorgundu ve daha fazla dayanamayacaktı.

Uykunun en güzel yerinde göğsünde bir ağırlık hissetti. Bedeni içgüdüsel olarak ileriye doğru bükülürken dudakları da kıvrılmış, mırıldanmaya başlamıştı. Az önceki sıcaklığın yerinde, tenine alev alev yayılan sıcaklıkla gözlerini araladı. Onu gördüğü an kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Emir onu sırt üstü çevirmiş, ağzı göğsünü talan ederken karanlık bakışlarını Balım'a dikmişti. Balım'ın nefesi hızlanırken elleri Emir'in başını buldu ve iyice kendine çekti. Halinden memnun halde konuşmaya çalıştı.

''Eğer babam ve abim, balkonumun altındaki masanın ne işlere yaradığını bilselerdi, sanırım o masayı paramparça ederlerdi.''

Emir ağzı dolu halde boğuk bir şekilde gülerken başını kaldırdı ve Balım'ın tam üzerine uzanıp dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Yavaş bir dokunuşla başlayan, Balım'ın alevlendirmesiyle yön değiştiren öpüşme bir süre öylece devam etti. Emir dudaklarını çekip Balım'ın alnına dokundurdu. Sırt üstü yatıp onu kendine çekti.

''Çok zor şartlar altında bu haldeyiz biliyorsun değil mi?''

''Şikayetçi olduğunu bilmiyordum.''

''Seninle ilgili hiçbir şeyden şikayet etmem ben. Sen benim nefesimsin.''

Balım ona iyice sokuldu. Onu kollarıyla sararken çok huzurlu, çok mutluydu.

Emir sabah olmadan onu son kez sevmiş, doyabileceği kadar öpmüş -ki ona hiçbir zaman doyamayacağını çok iyi biliyordu- Balım uykuya daldığında da üstünü kapatıp geldiği yerden çıkmış ve eve dönmüştü.

Esra Hanım erken kalktığı için oğlunun eve girişini görmüş, gülümseyerek başını iki yana sallamıştı. Bu çocuk kaçamak yapan liseliler gibi sevdiği kızın yanında geliyordu. Melek'le bir kez daha konuşsa mıydı acaba? Gerçi bu kez bir öncekine göre sakin karşılanmayacağını biliyordu. Ama oğlu bu kızı seviyordu. O bir anneydi. Oğlunun gözlerindeki ışığı, kararlılığı görebiliyordu. Sırf Balım üzülmesin diye anne ve babasına bu işi şimdilik saklı tutmak istediğini söylemişti. Yanlış olan bir şey de yoktu ki! Oğlu gayet düzgün biriydi. Tamam, geçmişte çapkınlıkları olmuştu. Ama hiçbir zaman birlikte olduğu kadınlara kötü davranmamıştı. Üstelik Balım'ı tanıdığından beri geceleri doğru dürüst dışarı çıkmaz olmuştu. Tıpkı kocasının kendisine sadık olduğu gibi oğlu da Balım'a sadıktı. Emir aylardır artık daha mutlu, daha olgundu. Aslında keşke Balım'la konuşma şansı olsaydı. Bunca zaman bunu yapamamıştı. Ama oğlunun tepkisinden de çekiniyordu. Bunun için bir süre daha beklemeye karar verdi.

****

''Bu aileyi çok sevdim.''

Melek Hanım çayını yudumlarken oğluna sevgiyle bakıp göz kırpmıştı.

''Neyse ki senin şu cadı kızın doğru bir ev arkadaşı buldu da bize bir faydası oldu.''

Erdem'in hafif ciddi çıkan sesine karşılık Balım'ın çatık kaşları hoş bir tezat oluşturuyordu.

''Uğraşmasana benimle!''

''Aaa! Uğraşıyor muyum? Hay Allah, hiç farkında değilim.''

''Anne ya!''

''Kızımla uğraşma Erdem. Yoksa seni dizime yatırıp döverim.''

Erdem ve Turgut Bey kahkahayı basarken Balım sinir olmuş gözlerle masadaki üç kişiye bakıyordu. Bunlar ne ara birlik olmuş da kendisine muhalefet davranıyorlardı? Hırsla çatal bıçağını alıp tabağındaki domatesi kesmeye çalıştı. Kesmekten ziyade parçaladı

desek daha doğru olurdu. Melek Hanım ise kızının bu tatlı halini çok seviyordu. Bunların didişmeleri her zaman sevgi dolu oluyordu ve bir anne olarak oğlunun ve kızının birbirlerine her daim kenetlendiklerini bilmek içini rahatlatıyordu.

Turgut Bey kızının hâlâ surat astığını görünce dayanamayıp saldalyesinden kalktı ve kızına sarıldı.

''Benim küçük kızım alınmış mı?''

''Ya baba ben küçük değilim!''

Turgut Bey kahkaha atıp kızını kaldırdı ve ona sımsıkı sarıldı. Balım ise bu sevgiden memnun bir şekilde babasına karşılık verdi. Turgut Bey kaş göz yaparak karısı ve oğlunun bu muhabbeti uzatmamalarını rica etti. Erdem yerinden kalkıp onlara doğru ilerledi ve kardeşini babasının kollarından koparıp kendine çekti. Balım her zamanki gibi ilk anda dirense de sonunda abisine sarıldı.

''Bebeğim, takılıyoruz biz sana. Seni sevmesek niye uğraşalım?''

''Benimle uğraşmadan beni sevmeyi deneseniz abi!''

''Ah bitanem, tamam seninle uğraşmadan seveceğiz seni.''

''Söz mü?''

Erdem başını eğip kardeşine baktı. O kadar sevilesi küçük bir kız gibi duruyordu ki dayanamadı.

''Söz.''

Balım gülümseyerek kollarını daha fazla doladı abisine. Dün sabah söyledikleri aklına gelince gülümsemesi soldu. Bu işin içinden nasıl çıkacaklarını bilmiyordu. Abisini o kadar çok seviyordu ki... Onu kaybetmeye, onun nefretini kazanmaya dayanamazdı. Bu yaşına kadar abisi ona hiç kızmamıştı. Sesini bile yükseltmemişti. Ama Emir'i de kaybetmeyi göze alamazdı. Onu çok seviyordu; kendisini ona siper edecek kadar çok seviyordu.

Emir ona hayatında yer verdiği gibi evinde de yer vermişti. Ona kıyafetler almış, kendi kıyafetlerinin yanına yerleştirmişti. Ona dokunduğunda ruhuna da dokunuyordu. Onun kendisine nasıl aşkla baktığını görüyor, onu nasıl derin bir duyguyla sevdiğini hissediyordu. İyi ki o dönemde Amerika'dan erken dönmüş, o doğum gününe gitmiş ve iyi ki katları karıştırıp o güzel oyunun içine düşmüştü. Ne kadar şanslıydı... Emir'i tanıdığı için, ona ait olduğu için ve onun da kendisine ait olduğu için bu dünyadaki en

mutlu insandı.

Aşkın ne demek olduğunu bilmezdi. Kalp çarpıntısının nasıl olduğunu da bilmezdi. Şimdi bütün bu güzel duyguları ona yaşatan Emir'di. Okulun bitmesine ortalama yedi ay kadar daha vardı. O gün geldiğinde de kendi ayakları üstünde durmanın, yetişkin bir kız -artık yetişkin bir kadın olmasının verdiği mutlulukla iç çekti- olmanın güveniyle sevdiği adamın elini tutup ailesinin karşısına çıkacaktı.

Kolay olmayacağını biliyordu. Ama Emir yanında olduğu sürece her şeye göğüs gerebilirdi.

25.BÖLÜM

Tatilin son haftasında Emir'in önerisiyle onların at çiftliğine gitmeye karar verdiler. Balım her anlamda çok mutlu olmuştu. Hem uzun zamandır görmediği atları görüp onlara binecek, hem de Emir'le güzel zaman geçirecekti.

Lizzie kendi odasında hazırlanırken Balım da heyecanlı bir şekilde en beğendiği kıyafetlerini ayırmaya çalışıyordu. Gerçi yine iki gün kalacaklardı, ama hazır olursa kendini daha güvende hissedecekti. O kadar mutluydu ki şarkı söylediğinin bile pek farkında değildi o anda.

''Bu keyfinin özel bir sebebi var mı?''

Balım mırıldanmasına son verip arkasını döndü ve annesinin hafif gülen hafif de temkinli bakan yüzüyle karşılaştı. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken yaptığı işi bırakıp annesine ilerledi ve ona kocaman sarıldı. Annesinin hep anne kokan boynuna burnunu sürtüp iç geçirdi. Melek Hanım da kızına sıkıca sarılmış, güzel saçlarını okşuyordu. Kendini biraz geri çekip kızının ışıl ışıl parlayan yüzüne baktı.

''Seninle son zamanlarda pek konuşamadık.''

Kızının elini tutup onu yatağa doğru çekti. Karşılıklı birbirlerine bakarlarken Balım tedirgin olmamak için elinden geleni yapıyordu. Çünkü annesinin sözleri, ses tonu ve bakışlarından ne anlam çıkarması gerektiğini iyi biliyordu.

''Abin ve Lizzie'nin birlikteliğinden çok memnunum. Ailesi desen, onlar da her açıdan

çok düzgün insanlar. Umarım bu işin sonu evlilik olur.''

''Bunu ben de en az senin kadar çok istiyorum annecim.''

Melek Hanım birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra normal bir ses tonuyla devam etti.

''Sen neler yapıyorsun okulda? Görüştüğün biri var mı?''

Her ne kadar sıradan sorulmuş gibi dursa da arkadaki ima çok belliydi. Balım'ın bedeni de bu soruyla hafifçe gerilmiş, ne cevap vereceğinin hesabını yapıyordu kafasında.

''Bu nereden çıktı şimdi?''

''Bir yerden çıkmadı. Annen olarak soramaz mıyım?''

''Sorarsın elbette Melek sultan. Daha önce böyle şeyler konuşmazdık. Şaşırdım biraz.''

''Bu sene okulun bitiyor. Büyüyorsun.''

Melek Hanım'ın gözleri dolarken Balım'ın içinde bir yer sızlamıştı. Elini annesinin yanağına koyup gözlerinin içine baktı.

''Annecim sen niye üzüldün ki şimdi böyle? Yani ben bir yere gitmiyorum. Hem... Kimse yok zaten.''

Son kelimeleri duraksayarak ve neredeyse fısıldayarak çıkmıştı dudaklarından. Annesine yalan söylemek istemiyordu. Ama şimdi biri var dese, annesi kim olduğunu öğrenene kadar peşini bırakmazdı. O kişinin Emir olduğunu da söyleyemezdi. Çünkü annesi zaten en başta bu konuya pek olumlu bakmadığını hissettirmişti. Şimdi gereksiz yere onu üzmek istemiyordu. Ayrıca diğer tarafta da abisi vardı.

''Er ya da geç birine kalbimi kaptıracaksın. Doğru kişi olacağını umut etmek istiyorum. Seni senden fazla düşünecek, seni tehlikeye atmayacak, seni üzmeyecek biri.''

''Annecim sen niye böyle şeylerle kafanı meşgul ediyorsun? Ben iyiyim. Herhangi bir sorun yok. Hem kızına güven, olur mu?''

Balım iki eliyle annesinin yüzünü kavrayıp yanaklarına sulu öpücükler bırakmıştı. Melek Hanım biraz rahatlar gibi görünse de içi rahat değildi. Üstelik yine o adamla, Emir'le aynı ortamda olacaklardı ve kızının kalbinin kırılmasından korkuyordu. Ne yaparsa yapsın bir türlü Emir'e güvenemiyordu. Aralarında bir şeyler olduğunu bir anne olarak hissedebiliyordu. Her ne kadar elinde somut bir şey yoksa da, kızının heyecanından, Emir'le aynı ortamda olduklarında Emir'in normal olmayan bakışlarından... Erdem'in bütün bunlardan habersiz olduğunu da biliyordu. Eğer

bilseydi Emir'le eskiden olduğu gibi görüşüyor olmazdı. Erdem'in bu konuda ne kadar katı olabileceğini onun annesi olarak çok iyi biliyordu. Kardeşinin üstüne titriyordu o. Onun saçının teline zarar gelse neler yapabileceğini en iyi kendisi biliyordu.

ğer gerçekten kızı ve Emir arasında ciddi bir şeyler varsa... Ve Erdem bunu kötü bir şekilde öğrenirse... Herkesi derinden etkileyecek kötü şeyler olacağını bilecek kadar öngörülüydü Melek Hanım.

''Anne?''

Balım'ın kendisine seslendiğini fark edince daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı.

''Sana bakınca dalmışım.''

''Kendini kötü hissettiğini düşündüm.''

''Hayır bebeğim, iyiyim ben. Hadi sen devam et.''

Kızının başına sevgi dolu bir öpücük bırakıp odadan çıkarken son bir bakış attı.

Balım dakikalardır tuttuğu nefesini bırakırken yorulduğunu hissetti. Annesi bir şeylerden şüphelenmiş ve ağzını aramıştı. Neyse ki pek sıkıntıya yol açmamıştı bu durum. Az önce yarım bıraktığı işine geri dönüp çantasını hazırladıktan sonra kalbi tekrar aynı heyecanla atmaya başladı. Emir'i birkaç gündür görmemişti ve onu ne kadar özlediğini bir kez daha fark etti.

****

Emir odasında çantasını hazırlarken az kalsın unutacağı şey aklına gelince telaşla dolabına yürüdü. Çekmeceden çıkardığı kutuya bakınca sırıtmadan edemedi. Balım'a o henüz LA'deyken ona aldığı ve kırmızı siyah bir şeyler diye tarif ettiği şeyi kullanmanın tam sırasıydı. Babydoll geceliği asklılarından tutup kaldırdığında çapkınca sırıttı. Bunu Balım'a kendisi giydirecek, sonra yine aynı zevkle çıkaracaktı. Bunun dışında üstünde başka bir şey olmasına izin vermeyecekti.

Emir geçen sefer olduğu gibi bu kez de onları almayı teklif etmişti. Şimdi de bahçede onları beklerken heyecandan ölecek gibi hissediyordu. Son günlerde Balım'ı görme şansı olmamıştı ve onu delicesine özlemişti.

Kapıdan Erdem ve Lizzie el ele çıktılar. Erdem tek eliyle iki küçük çantayı taşıyordu.

''Günaydın.''

''Günaydın Erdem. Ne haber Lizzie?''

''İyiyim, sağol. Sen nasılsın?''

''Çok iyiyim.''

İkisi de Erdem'e çaktırmayıp gülümsediler. Erdem çantaları arabanın bagajına yerleştirirken Emir de gözünü açık olan kapıya dikmişti. Balım'ı gördüğü anda dünyada var olan tüm duygular tek seferde Emir'in kalbine hücum etti. Balım o güzel ve dolgun saçlarını açık bırakmış, yine o sevdiği dar gömleklerinden birini giymiş, lanet olsun ki her zaman yaptığı gibi minicik eteklerden birini de üstüne geçirmişti. Emir en yakın zamanda o eteklerin hepsini toplayıp eline aldığı büyük bir makasla kesecek, sonra da ateşe atıp yakacaktı. Bunu kafasına not etti. Kürklü çizmeleri o kadar sevimli görünüyordu ki, çocuk mu yoksa seksi bir kadın mı olduğuna karar veremedi. Galiba her ikisiydi.

''Günaydın.''

Emir kendini düşünceleri arasında kaybetmişken Balım tam önünde durmuş, ona sokularak seksi bir şekilde günaydın demişti. Başını eğip dudaklarına yapışmamak, elleriyle belini kavrayıp kucağına almamak için kendini zor tutuyordu. Bir anda hissettiği şeyle gözleri evin bahçeye açılan kısmına kaydı. Melek Hanım kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünde sadece Emir'in anlayabileceği bir ifadeyle ikisine bakıyordu. Başını hafifçe eğip selam verdiğinde Melek Hanım tepki vermedi.

Balım onun nereye baktığını anlamak için arkasını döndüğünde annesiyle göz göze gelince başını aynı hızla hemen önüne çevirdi ve arabaya doğru yürümeye başladı. Emir de onu takip edip arabaya bindi ve bahçeden çıktıklarında derin bir nefes alıp kendini rahatlamaya zorladı.

Balım'a aynadan baktığında onun da kendisine bakmakta olduğunu gördü ve onu rahatlatmak için göz kırptı. Genç kız gülümseyince içindeki gergin his de kaybolmuş oldu.

''İyi ki çıktık. Sizin çiftlikte vakit geçirmek hoşuma gidiyor.''

Erdem sözlerini söyledikten sonra seçtiği cd'lerden birini yerine yerleştirdi ve tuşlardan birine dokundu.

Balım ve Emir aynada göz göze geldiklerinde ikisinin de içinden binbir türlü duygu geçiyordu. İkisinin de gözleri koyulaşmış, tutkunun en kırmızı tonuna, kan kırmızı

tonuna dönüşmüştü.

Sözler tüm benliklerine işlerken Emir su gibi içiyordu onu. Aşk şarkısı olsa da içinde ayrılığı da barındırıyordu, ama ikisi de bu kısımları düşünmeyi istemiyordu. Müzikte kullanılan piyano Balım'ı heyecanlandırmış, aklına Emir'in ona bu şarkıyı çalabilmesi ihtimâli gelmişti.

Şarkıda 'ilk şarabı senin elinden içmişim' kısmı ikisini yine aynı yerden vurmuş, Emir'in onun ilk erkeği olduğu gerçeği bir kez daha aralarında alev almış, onları sarmalamış, tutkuyla yakmıştı.

Zaman zaman sohbet edip zaman zaman da sessizlikle geçen yolculuk sonunda Balım arabadan indiğinde yine bacaklarının tutmadığını hissediyordu. Onun o halini fark eden Emir, gözlerindeki tutkuyla ona bakmış, bu gecenin sözünü verir gibi dudakları kıvrılmıştı.

Bu kez odalar farklı şekilde ayarlanmıştı. Artık herkes Erdem ve Lizzie'nin birlikteliklerini biliyordu. İkisi için aynı oda ayarlanmış, Balım ve Emir'e de ayrı ayrı odalar verilmişti. Tabi Emir'in kendi odasında tek başına kalmak gibi bir niyeti yoktu. Balım nerede, o oradaydı. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecekti.

Birlikte güzel bir kahvaltı yapıyorlardı. Masada Balım'ın ev sevdiği şeylerden vardı. Emir Los Angeles'taki evde ona sevdiği şeyleri bilmediğini söylediği zamandan bu yana her şey değişmişti. Artık onun neleri sevdiğini çok iyi biliyordu. Mesela sigara böreğini kızarmış yerine fırında pişmiş olarak tercih ediyordu. Peynirli de severdi, ama patatesliyi daha çok seviyordu ve içinde maydanoza tahammülü yoktu. Emir sırf o seviyor diye çilek reçeli yaptırmıştı. Ne zamandır aklında olan çikolata sosu fantezisi nedeniyle, ki Balım'ın henüz bundan haberi yoktu, masada çikolata sosu bulundurulmasını da istemişti.

Balım önündeki her şeye iştahla bakınca kendini tutamayıp gülümsedi. İzlendiğinin farkında bile değildi. Önce sigara böreklerinden birini almış ve keyifle ısırmıştı. Hoşuna gittiğini belli eder şekilde gözlerini kapatmış, dudaklarını yalayarak Emir'e enfes bir manzara sunmuştu.

Erdem ise kardeşinin bu çocuksu haline gülümsemişti.

''Yavaş ye boğulacaksın.''

Balım gözlerini açıp abisine baktığında onun güldüğünü gördü. Gözleri Emir'e kaydığında ise bacaklarının arası çoktan ıslanmıştı. Bu adam sadece bakarak bile onu bu hale getiriyordu. Başka hangi durumlarda ne hallere getirdiği aklına gelince yüzü

yanmaya başladı.

''Acı mı o?''

''Ne abi?''

''Börek. Yüzün kızardı. Sen pek acı sevmezsin.''

Balım bundan daha fazla kızarmayacağını umarak gülümsemeye çalıştı.

''Yok. Hızlı yedim ya ondan oldu galiba.''

Erdem kahkaha atarak arkasına yaslandı. Çayından bir yudum alıp fincanı yerine bıraktı ve aynı neşeli ifadeyle konuşmaya başladığında Balım ve Emir'in kaskatı kesilmesine neden oldu.

''En son sen bu haldeyken Cansu'nun sana söyledikleri geldi aklıma.''

Balım ağzındaki lokmayı zorlukla yutarken fincanı dudaklarına götürdü. Emir ise böyle bir anda Cansu'nun adının geçmesine sinir olmuştu.

''Sahi, sen Cansu'ya haber vermedin mi?''

Balım bakışlarıyla Emir'i bulurken ona öldürecek gibi bakıyordu. Ayrıca abisine de fazlasıyla sinir olmuştu. Lizzie de ortamdaki gerginliği sezmişti, ama bunu anlamayan tek kişi Erdem'di. Tabi anlamamış olması hepsinin işine geliyordu. Emir fincanını bırakıp normal bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

''Cansu nereden çıktı şimdi?''

Balım bakışlarını Emir'in dudaklarına dikmişti. Onun adını almıştı ağzına. Çatal ve bıçağı kıracak kadar sıkıyordu şimdi. Emir ise ona bakmamak için adetâ kendiyle mücadele ediyordu.

''Yani geçen sefer niye haber verdiysen yine o sebeple haber verirsin sandım.''

''Ne sebebi?''

''Sonuçta ortak bir geçmişiniz var. Belki tekrar denemeyi düşünüyorsunuzdur.''

Erdem'in pervasızca söylediği sözler Emir'i terletirken Balım'ı da infilâk ettirmek üzereydi.

''Onunla deneyecek bir şey yok. Senin de söylediğin gibi geçmiş geçmişte kaldı.''

Son sözünü söyleyip dikkatini kahvaltısına verdi. Yani niyeti buydu. Ama Erdem'in son sözleriyle buz gibi bir his sırtından aşağıya yayıldı.

''Birkaç kere karşılaştık Cansu'yla. Yani çiftlik olayından sonra. Bana hiç de geçmişte kalmış gibi gelmedi.''

Erdem sakin bir şekilde konuşup arada çayını yudumluyordu. Ama Balım'ın tarafında işler hiç de öyle değildi. Çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Abisinin söylediklerinin hesabını Emir'den sormamak için kendini zor tutuyordu!

''Ne demek istiyorsun?''

''Seni unutamadığını ve ikiniz için ikinci bir şans olduğuna inandığını söyledi. Seni aradığından ve konuştuğunuzdan da bahsetti. Ben de sandım ki sen de onunla aynı şeyleri düşünüyorsun.''

Emir o anda seri kurşunlarla ölmeye razıydı. Çünkü Balım gözlerindeki hayal kırıklığı, öfke, şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. Cansu onu aramıştı. Erdem'in söylediği doğruydu. Ama sadece bu kısmı! Cansu'nun kendisine asılması bile midesini bulandırmıştı çünkü. Bunu Balım'a söyleyemezdi. Bu konuda ne kadar hassas ve bir o kadar da kıskanç olduğunu biliyordu. Gereksiz yere onu üzmek istemediği için de bunu gizlemek zorunda kalmıştı. Ama şu an ne yaparsa yapsın Balım'ı sakinleştirebileceğini sanmıyordu.

''Hayatım sen niye böyle bir şey düşündün ki?''

Lizzie ortamı yumuşatmak ve ikisinin bakışlarını Erdem'in dikkatinden kaçırmak için olaya dahil olma ihtiyacı hissetmişti.

''Kız kendinden emin konuşuyordu. Üstelik Emir de geçen sefer onu davet etmişti. Böyle düşünmem normal değil mi?''

''Cansu güvenilir bir tip değil. Onda huzursuz edici bir şeyler var. Hem Emir bunun aksini söylüyorsa senin Cansu'ya değil Emir'e inanman gerekir.''

Balım o kadının adını her duyduğunda öfkesi bir kat daha artıyordu. Peçetesiyle ağzını silip sandalyesini geriye itti.

''Nereye bitanem?''

''Midem kötü. Gidip biraz uzanacağım.''

Masakilere bakmadan arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla kahvaltı salonundan çıktı.

Onların görüş alanından çıktığını düşündüğü anda koşarak merdivenleri çıktı ve odasını sertçe açıp içeri girdi. Kapıyı kırarcasına kapattı. Kendini yatağa atıp az önce kendini sıkmaktan tutmuş olduğu gözyaşlarını serbest bıraktı.

****

Balım gittikten sonra, daha doğrusu masayı terk ettikten sonra, Emir büyük bir üzüntüyle olduğu yerde kaldı. Lizzie'nin müdahale etmesiyle az önceki sevimsiz konu kapanmıştı. Onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilen Lizzie, Erdem'i atları görmek istediğine ikna ederek birlikte onun yanından ayrılmışlardı.

Emir hâlâ sandalyesinde oturuyor, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Balım'ın yanına gidip ona sarılmak, o kendisine itiraz ettikçe onu öpücükleriyle kollarında eritmek için delice bir istek duyuyordu. Ama Emir ilk kez ciddi anlamda Balım'dan çekiniyordu. Onun bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Los Angeles'taki evde de konusu geçmişti. Emir de onu rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Emir'in geçmişi de geleceği de Balım'dı. Ondan öncesini kabul etmek istemiyordu. Emir onunla nefes alıyordu. Onun gülen gözleriyle hayattan zevk alıyordu.

Telefonunu cebinden çıkarıp Lizzie'ye mesaj attı. Yerinden kalkıp salondan çıktı ve Balım'ın odasına giden merdivenleri çıkmaya başladı.

Kapının önüne geldiğinde elini kaldırıp kapıya vurmak istedi, ama bu o kadar kolay değildi. Ellerini kapının pervazına dayayıp alnını da kapıya yasladı. Onu istemese de sürekli üzüyordu.

Bu şekilde beklemenin bir anlamı yoktu. Kapıya vurup içeriden ses gelmesini bekledi. Yanıt alamayınca tekrar vurdu bu kez daha sert bir şekilde. Aşağıya inip resepsiyona doğru gitti.

''116'nın yedek anahtarını ver.''

Resepsiyonist tek bir soru sormadan kendisinden isteneni yerine getirdi. Emir anahtarı alıp yukarı çıktı ve kilide sokup çevirdi. Kapıyı açtığı anda Balım da yattığı yerde hızla doğruldu. Emir onun saçlarının dağıldığını, ağlamaktan gözlerinin kıpkırmızı olduğunu ve ona yine öfkeyle baktığını gördü.

''Benim iznim olmadan nasıl girersin içeri?''

Balım'ın göğsü sinirden ve bağırmaktan hızla inip kalkıyordu. Gözünden süzülen tek damla yaşı hırsla silip yataktan dizlerinin üstünde inerek Emir'in tam önünde durdu. Başını geriye atıp gözlerinin içine korkusuzca bakmaya başladı.

''Çık dışarı.''

Balım'ın sesi tehlikeli bir şekilde kısık çıksa da neredeyse bağırmış kadar etkiliydi. Emir ise ağzını açıp da ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Zamanında onu Cansu konusunda rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı ve şimdi her şey alt üst olmuştu. Elini kaldırıp yüzüne dokunacakken Balım iki adım geri gitti. Ne yani? Emir'in artık ona dokunmasını istemiyor muydu? Bu mümkün değildi; çünkü Emir'in ona dokunmadan geçireceği bir saati bile olamazdı.

Kararlı bir hareketle ellerini beline koyup onu kendine çekti. Balım anında direnmeye başladı, ama ona karşı koyması hiçbir zaman kolay olmamıştı. İşin kötü tarafı, bu adam ona yalan söylemişti ve buna rağmen kollarında eriyecek kadar zayıftı. Bu durumdan nefret ediyordu. Abisinin masada söylediklerinin yalan olduğunu söylesin, onu ikna etsin istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Emir'i deli gibi seviyor ve yine deli gibi kıskanıyordu. Ne yaparsa yapsın ondan vazgeçecek kadar güçlü hissetmiyordu kendini. Ama... Aldatılmış olmanın verdiği öfke damarlarına yayılmışken bu o kadar kolay değildi işte.

''Balım...''

''Adımı ağzına alma. Sen git de o sürtüğün adını söyle. Çok yakışmıştı az önce ağzına.''

Emir çaresizce iç çekerken durum her geçen saniye daha da kötüleşiyordu.

''Onunla aramda bir şey yok. Sana yalan söylemedim ben.''

''Ama doğruyu da söylemedin! Benim bu konuda ne kadar hassas olduğumu bildiğin halde onunla konuştun. Ben Los Angeles'tayken sen burada onunla konuştun! Ben seni göremezken, sana olan özlemimden delirirken o senin yanındaydı. Sana bakıyor, seninle konuşuyor ve sana dokunuyordu!''

''Hayır! Dokunmasına izin vermedim. Yemin ederim Balım... Peri kızım... Benim gözüm senden başka kimseyi görmüyor, kalbim senden başkası için atmıyor. Sana delice tutkun olduğumu bence annen bile biliyor, ama sen bilmiyorsun Balım...''

Balım ona inanmak için çıldırıyordu. Ama kabul etmişti az önce, değil mi? Dokunmasına izin vermedim demişti. Yani onunla görüşmüştü.

''Seni evine mi çağırdı? Gittin mi? Benden uzakta cinsel açlığını gidermeyi düşündün

mü? Söylesene!''

Balım şimdi büyük bir öfkeyle bağırıyor, kıskacında olduğu kollardan kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu. Emir ise onun kendisinden kurtulmasına izin vermiyor, her saniye daha da sıkı sarılıyordu. Balım verdiği mücadeleden yorulunca hareketsiz kaldı. Ona sarılmıyordu. Elleri onun göğsünde duruyor, gözlerini o noktaya dikmekle yetiniyordu.

Emir onun bir parça sakinleştiğini fark edince sadece sarılarak bekledi. Dudaklarını saçlarına değdirip hafif temaslarla gezinmeye başladı. Balım'ın gerildiğini fark etse de kendini durdurmadı.

''Seni öyle çok seviyorum ki, kalbim acıyor. Seni öyle çok seviyorum ki, sana değen her gözü kör edesim geliyor. Seni öyle çok seviyorum ki, benden uzakta olduğun her an nefes almakta zorluk çekiyorum. Seni öyle çok seviyorum ki, seni o otel odasında gördüğün andan beri tüm dünyam sen oldun; gözüm senden başkasına kör oldu; kalbim sadece sen söz konusu olduğunda hayat buluyor. Bebeğim... Özür dilerim. Sana söylemedim; çünkü bunun seni ne kadar üzeceğini biliyordum. Senin gözlerindeki hüzün bile kalbimi paramparça ederken bunu nasıl söylerdim?''

Emir'in dudakları saçlarında gezinmeye başladığından beri Balım gözlerini yummuştu. Onun yatıştırıcı ses tonu ve duymak istediği sözler rahatlamasını sağlamış, nihayet kollarında gevşemişti. Konuşmaya başladığında yüzü onun göğsüne gömülü olduğundan boğuk çıkmıştı.

''Şimdi seni daha iyi anlıyorum.''

Emir onun sesini duyunca derin bir nefes alıp verdi. Konuşmak istemiyordu; çünkü o konuşmaya başlamışken kesmek istemiyordu.

''Brad konusundaki öfkeni o zaman anlayamamıştım. O kıskançlığı... Şimdi ne hissettiğini biliyorum. O... Onun adını duyduğum an kan beynime sıçradı. Kalbime cam parçaları saplandı sanki. Buz gibi bir suyla yıkandığımı hissettim. Öfkemin ateşi o buz gibi suyla karıştı. Beni dağıttı. Aklımı kaybettim sanki.''

Emir onun gevşeyen bedenini okşuyor, saçlarını öpmeye devam ediyordu. Balım başını göğsünden çekip ona baktığında, gözlerindeki kızarıklığı bir kez daha görünce içinde bir yer sızladı. Elinin tersiyle yanağını okşayıp dudaklarını göz kapaklarında gezdirdi sırayla.

''Beni sevmekten vazgeçersen... Ölürüm...''

Balım sesi kulaklarına dolarken gözlerini açıp ona baktı. Gözlerindeki kararlı ifadeyle tane tane konuştu.

''Bensiz bir hayatı unut demiştim sana. Yine söylüyorum. Benden başka kimse giremez senin hayatına. Buna izin vermem. Senden vazgeçmek gibi bir niyetim yok. Erdem öğrendiğinde kıyamet bile kopsa senden vazgeçmeyeceğim.''

Balım aşk dolu gözlerle ona bakarken parmak uçlarında yükselip kollarını boynuna doladı ve dudaklarına temas etti. Emir'in dudaklarındaki ateşi aldığında kendini ona daha fazla bastırdı ve öpüşmeleri ateşe dönüştü. Etraflarını sardı, bedenlerini tutkuyla yaktı.

Nihayet soluk soluğa ayrıldıklarında Emir alnını Balım'ın alnına dayadı.

''Benim odam yok.''

Balım gözlerini kırpıştırarak açtı. Onun ne demek istediğini anlamamıştı. Emir kendisine şaşkın şaşkın bakan kıza gülümsedi. Bakışları Balım'ın arkasında kalan yatağa yöneldiğinde dudakları biraz daha kıvrıldı.

''Burası bizim olsa da, yatağının iki kişilik olduğunu bildiğim için fazladan bir oda ayırtıp boşuna masraf yapmamayım dedim.''

Balım tatlı bir kahkaha atınca onun da gülüşü derinleşti ve daha sıkı sardı sevdiği kadını.

''Bence bu iyi fikir. Çünkü ben bu ara geceleri çok üşüyorum.''

Balım'ın sesindeki tutkulu ton Emir'i sertleştirirken Balım bunu hissetmenin hazzıyla daha da heyecanlandı.

''Bu gece... Seni yine çok seveceğim. Sana ne kadar doyacaksam, aynı derecede de seni doyuracağım.''

''Çok açım...''

Balım dudaklarını büzerek konuştuğunda Emir'in keyfi tam anlamıyla yerine gelmişti. Telefonuna gelen mesaj sesiyle ellerini onun bedeninden çekip telefonunu çıkardı cebinden.

''Abin sana bakmaya geliyormuş, gitmem lazım.''

''Tamam.''

''Daha saat erken. Sonra birlikte ata bineceğiz.''

Balım'ın gözleri bu sözlerle parlarken çok doğru bir karar almış olduğunu görüp gülümsedi.

''Çok özledim ata binmeyi. Ama abim yine taş koyacak yoluma.''

''Üzülme bebeğim, ben halledeceğim.''

Emir eğilip son bir kez öptü onu. Odadan çıktığında rahat bir nefes alıp merdivenlerden indi.

Balım banyoya girip yüzünü yıkadı. Artık kendini çok daha iyi hissediyordu. Onun aşkını kendisinden duymak her seferinde daha mutlu hissetmesini sağlıyordu.

****

Sabahki kötü olaydan sonra her şey normale dönmüştü. Balım yine Emir'e aşk dolu gözlerle bakıyor, bedeni onun için kavruluyordu. Emir ise bu bakışmalarda sürekli Erdem'i gözetliyordu. Çünkü artık bu durumu eskisi kadar kontrol edemediklerini fark etmişti. Melek Hanım her şeyi açıkça gördükten sonra Erdem'in de yakın zamanda anlama ihtimâli azımsanmayacak kadar önemliydi.

Balım binici kıyafetlerini giymiş, mutlu ve heyecanlı bir şekilde diğer üçünün yanına gelmişti. Erdem kardeşini gördüğünde yüzündeki gülümseme istemese de sönmüştü. Bu kız hâlâ dersini almamıştı anlaşılan.

''Abi ben ata binmek istiyorum.''

Balım karşısında küçük bir kız çocuğu gibi onay beklerken kendini zalim bir abi gibi hissediyordu. Ama Balım'ın atlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Üstelik son olayın üstünden de fazla uzun bir zaman geçmemişti.

''Balım...''

''Ya abi ne olursun...''

''En son yüreğim ağzıma gelmişti. Çok kötü şeyler olabilirdi.''

Balım hiçbir şey söylemeden bekledi. Gözlerinde yaşları akıtmamak için direniyor, dudakları titremesin diye birbirine bastırıyordu. Lizzie ve Emir ise onun bu haline

üzülmüşlerdi.

''Hayatım, madem Balım bu konuda tecrübesiz; o zaman Emir'in kontrolünde binsin ata. Hem Emir iyi bir binici. Öyle değil mi Emir?''

Lizzie'nin bu cesur çıkışı hem Balım'ı hem de Emir'i umutlandırmıştı. Erdem Lizzie'nin sözlerini kafasında tarttı bir süre. Sonra derin bir nefes alıp verdikten sonra Emir'e döndü.

''Tırnağı bile kırılırsa seni sorumlu tutarım.''

Normalde iki arkadaşın birbirlerine olan samimiyetinden bu sözler gülümsenerek karşılanırdı. Aslında Erdem'in de aksi bir düşüncesi yoktu zaten. Sadece onu bir anlamda oyuna getirmiş olmalarından pek hoşnut değildi.

''Abicim!''

Balım neşeyle abisinin kollarına attı kendini. Emir hâlâ bu duruma alışamamıştı. Kim olursa olsun Balım'a dokunulmasını istemiyordu. Lizzie işini sağlama almak için farklı bir öneri attı ortaya.

''Erdem, hazır onlar atlarla vakit geçirirlerken biz de seninle doğa yürüyüşü yapalım mı?''

''İyi fikir Lizzie. Arazi uzun yürüyüş yapmaya uygun. Ama yanınıza küçük bir çanta alın. Yiyecek falan koyarsınız.''

''Süper fikir. Aşkım?''

Lizzie hevesli gözlerle Erdem'e bakınca Erdem'in de kafasında bir ışık yandı. Doğada, hem de ikisi baş başayken yapılacak eğlenceli şeyler olabilirdi.

''Tamam. Madem bu kadar çok istiyorsun.''

Lizzie onun gözlerinde gördüğü ifadeyle yerinde kıpırdandı. Bütün bedeni ihtiyaçla gerilmişti. Yürüyüşe çıkmadan önce duş almayı aklının bir köşesine yazdı.

Balım ve Emir ise onların bu haline çaktırmadan gülüyorlardı. Tabi dikkatleri tekrar kendilerine odaklanmıştı. Bir ara Lizzie'ye teşekkür etseler hiç fena olmazdı.

****

Emir binici kıyafetlerini giyip tekrar hep beraber oturdukları yere döndü. Balım onu görünce heyecanla ayağa kalktı. Emir tam önünde durup kokusunu içine çekti.

''Hazır mısın güzel öğrencim?''

''Hazırım hocam.''

İkisinin de bakışlarında tehlikeli ışıklar yanıp sönüyordu. Balım'ın geçen gelişinde sevdiği at olan Ay Parçası'nı seçti Emir. Ay Parçası sakin ve uysal bir attı. Başlangıç için Balım'a uygun olacağını düşündü.

''Bu o at değil mi? Neydi adı?''

''Ay Parçası.''

''Doğru. Hatırladım bak.''

Balım atı severken Emir tam arkasında durup vücudunu ona bastırdı ve elleriyle kalçalarını okşamaya başladı. Balım bu temasla ürperirken vücudu Emir'inkine kolaylıkla uyum sağladı. Emir kulağına doğru eğilip dilini kulağının etrafında gezdirdi ve son noktada kulak memesini dudaklarının arasına alıp emdi. Balım'ın inlemesiyle kendini ona daha fazla bastırdı.

''Şu atı okşamanı bile kıskanıyorum.''

Balım boğuk bir şekilde gülerken başını onun göğsüne bırakmıştı. Emir onu kollarında çevirip kendine doğru döndürdü ve dudaklarına saldırdı. Elleriyle her yanını okşarken dudakları ve diliyle de onu daha fazla ne kadar tadabileceğinin hesaplarını yapıyordu.

Balım kendini ona bastırıp kollarını boynuna doladı. Sevdiği saçlar parmaklarının arasında karışırken arada çekiştiriyor, onu daha fazla hissetmeye çalışıyordu. Emir kendini zorlukla çekip nefes almaya çalıştı. Balım'ın o güzel dudakları şişmişti ve bu görüntü onu daha da sertleştirmişti. Emir bakışlarını yan tarafta duran samanlara doğru çevirdi.

''Eğer beni durdurmazsan seni şu samanların üstüne yatırır, çığlık atmana aldırmaz, en sert halimle içine girerim.''

Balım yine yeni doğmuş tay moduna girmişti. Ona tutunmazsa kesin olarak yere yığılırdı.

''O zaman boşver atı falan. Odaya çıkalım.''

Balım'ın cesur sözleri Emir'i ateşlerken aynı zamanda da gururlanmasını sağlamıştı. Bu

kadın onundu. Ona aitti. Onun kadınıydı! Hiç nazlanmadan kendini ona veriyordu. Sızlanmıyordu. Dudaklarına ateşli bir öpücük bırakıp geri çekildi.

''Senin bu en çok istediğin şeylerden biri olan ata binme şansını, benimle birlikte olmak için bir kenara atman gururumu okşadı. Ama bunu ne kadar istediğini biliyorum bebeğim. O yüzden az önceki isteğini geceye ertelemek zorundayız.''

Balım mutlu gözlerle ona baktıktan sonra onu öptü ve hemen arkasını dönüp dikkatini ata verdi. Emir onun binmesine yardımcı olduktan sonra kendisi de Fırtına'ya bindi.

Arazi çok güzeldi. Gündüz gözüyle burayı atla gezme şansı olmamıştı. Şimdi hava soğuk olsa bile güneş pırıl pırıl parlıyordu. Emir atını Balım'ın yanında sürüyor, bir yandan ona ata binmenin inceliklerini anlatıp etrafı gezdiriyor, bir yandan da sürekli Balım'ın her halini izliyordu.

Balım at üstünde o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki, gözlerini ondan alamıyordu. Tıpkı bir prenses gibi... Tıpkı bir peri kızı gibi... Sadece ona ait olan bir peri kızı gibi...

****

Lizzie halinden çok memnundu. Sevdiği adam yanındaydı. Başını çevirip ona baktığında kendisine baktığını gördü.

''Bir sorun mu var Erdem Bey?''

Erdem onun bu oyuncu hallerinden hoşlanmıştı.

''Birazdan içinize girmezsem ciddi sorunlarım olacağı bir gerçek Elizabeth Hanım.''

Lizzie bir anda adımlarını durdurdu. Bu söylediği kanını kaynatmıştı. Ama onu şaşırtan şey, Erdem'in ona sesleniş şekliydi. Evet, tam adı Elizabeth'ti; ama Erdem şimdiye kadar bunu hiç kullanmamıştı. Şimdi düşününce bu ismin de onun dudaklarından şehvetle döküldüğünü fark etti. Ona sokulup ellerini kollarında gezdirmeye başladı.

''Sen az önce bana Elizabeth mi dedin?''

''Mmm.. Hoşuna gitti mi?''

''Hem de çok... Bunu da en az diğeri kadar seksi söyledin.''

Erdem onu kendine çekip dudaklarını dudaklarına sürttü. Elleri montunun fermuarına

gitti ve tek seferde açtı. Lizzie'nin göğsünden bir hırıltı geçti sanki. Soğuk havaya karışan sıcak nefesi Erdem'in yüzüne yayıldı. Mont yere fırlatıldığında kendini Erdem'in kollarına attı ve sertçe dudaklarına kapandı. Onu bir yandan öperken diğer yandan da kabanını çıkarıp kendi montunun yakınına attı. Erdem'in elleri belinden aşağıya inip elbisesinin eteklerini kavradı. Yukarı doğru sıyrıldığında vücuduna temas eden soğukla ürperdi Lizzie.

Erdem dudaklarını çekip etrafa bakındı. Şimdi şurada Lizzie'ye sahip olmazsa ölebilirdi.

''İçinde olmam gerek.''

Sesi boğuk çıkmıştı. Lizzie'nin de gözleri onunkiler kadar koyulaşmıştı. Erdem'in kollarından sıyrılıp kabanla montu aldı ve bir ağacın altına serdi. Arkasını döndüğünde Erdem'in ateşli gözleriyle kendisine baktığını görünce dudakları kıvrıldı. Eğilip botlarını çıkardı. Ardından da elbisenin altına giydiği çoraplarını. Erdem yukunarak onu izliyordu. Yerinden kıpırdamamıştı. Lizzie işini bitirip ona baktıktan sonra, az önce yere serdiği kıyafetlerin üstüne oturup dirseklerinin üstünde geriye doğru yaslandı. Bir saniye kadar Erdem'e baktıktan sonra bacaklarını olabildiği kadar iki yana açıp başını arkaya attı ve saçlarını savurdu.

Erdem olduğu yerde kaskatı kesilmişti. Vücudu titriyordu, ama bunun soğukla ilgisi yoktu. Erkekliği pantolonunu zorluyordu ve kendini sıkmaktan alnında ter birikmişti. Tehlikeli bir yavaşlıkla Lizzie'nin olduğu yere doğru ilerledi. Lizzie sanki yılların verdiği tecrübeyle kadınlığını kullanıyordu ve bu konuda oldukça başarılıydı. Erdem gözlerini gözlerinden ayırmadan ellerini kemerine götürdü. Pantolonu bileklerine düştü. Son olarak boxer'ını da indirdiğinde Lizzie sesli bir şekilde inledi. Şu anda Erdem inanılmaz heybetli görünüyordu gözüne. Dudaklarını yalayıp Erdem'e baktı. Erdem bacaklarının arasında diz çöktü ve Lizzie'nin bacaklarının arasını izledi bir süre. Onun bu hali Lizzie'nin daha fazla ıslanmasına yol amıştı. Erdem bir eliyle Lizzie'nin sağ bacağını tutup biraz daha açtı ve diğer elini Lizzie'nin dantelli siyah iç çamaşırına götürdü. Parmaklarıyla orta kısmı tutup yana doğru çekince gördüğü şeyle kısık sesle küfretti. Lizzie'nin ıslaklığı o lezzetli kıvrımdan hafifçe aşağı doğru süzülmüştü.

Erdem daha fazla beklemeye dayanamayıp iç çamaşırını bacaklarından sıyırıp çıkardı. Eğilip başını elbisenin eteklerinin altına koydu. Lizzie teninde hissettiği temasla ciğerlerine hızlı bir soluk çekti. Kendini geriye doğru bırakıp ellerini Erdem'in başına götürdü ve onu kendine bastırdı. Erdem'in dili tüm kıvrımlarında gezinirken gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı.

Erdem ağzının altındaki bedenin kasılmalarını hissettiğinde dizlerinin üstünde doğrulup Lizzie'yi kollarının altından tuttu. Onu kucaklayıp erkekliğinin üstüne oturturken göz

göze gelmişlerdi. Lizzie ellerini onun omuzlarına yerleştirip baskısını arttırdı. Bacaklarını iyice açıp üstüne tam olarak yerleştikten birkaç saniye sonra destek alarak yükseldi ve açaldı. Sonra yine yükseldi ve yine alçaldı. Temposu hızlanırken az önceki kasılmaları kendini tekrar gösterdi. Dudakları Erdem'in dudaklarını bulduğunda zevki daha da arttı. Geri çekilip ona baktı.

''Beni böyle becermeni sevdim.''

Erdem bir an yanlış duyduğunu düşündü. Ama Lizzie'nin gözlerindeki hayvani şehvetin gerçekliği onu ikna etti. Ondan cesur sözler duymuştu elbette. Ama şimdiye kadar böylesini duymamıştı. Lizzie onu her şekilde tahrik ediyordu. Bu yeni halini kesinlikle sevmişti.

''Demek seni böyle becermemi sevdin? Çiftliğe döndüğümüzde yemeği odamıza isteyeceğim. Çünkü vakit kaybetmeden seni orada da becermek için can atıyorum.''

Bu şehvetli konuşmayla aynı oranda artan temponun sonunda Lizzie daha fazla dayanamadı ve dişlerini Erdem'in omzuna geçirerek vücudunun sarsılmasına izin verdi. Onun hemen ardından Erdem de daha fazla beklemedi zaten.

Birkaç dakika birbirlerinin kollarında nefeslerinin düzelmesini beklediler. Sonra birden Lizzie yüksek sesle gülmeye başladı. Onun gülüşü Erdem'e de bulaşınca genç adam sırıttı.

''Hizmetimizden memnun kaldıysanız yeni bir tanesini hemen verebilirim Elizabeth Hanım.''

Lizzie başını kaldırıp sevdiği adamın gözlerine baktı ve ellerini onun saçlarından geçirdikten sonra dudaklarını dudaklarına yapıştırarak ateşli bir öpücük bıraktı.

''Şimdiye kadar aldığım en iyilerden biriydi Erdem Bey. Ayrıca şu doğum kontrol ilacı denen şey iyi ki var; yoksa sen böyle her seferinde içime boşaldıkça kedi gibi doğurmam işten bile değil.''

Erdem'in gülüşü hafifleyince yanlış bir şey söylemiş olabileceğini düşünüp tedirgin oldu.

''Yanlış bir şey mi söyledin?''

''Hayır sevgilim. Tabi bir gün o da olacak.''

''Ne olacak?''

''Seni kedi gibi doğurtmayı planlıyorum.''

Lizzie'nin gözleri kocaman açıldığında Erdem kahkaha attı. Onun az önceki ne istediğini bilen şehvetli kadın halinden saf bir kız çocuğuna dönmesi onu eğlendirmişti. Lizzie bir an titreyince ne halde olduklarını fark edip onu üzerinden kaldırdı.

''Bebeğim, buna devam etmeyi isterdim, ama seni biraz daha bu şekilde bırakırsam hasta olacaksın.''

Lizzie gülümseyip yerdeki iç çamaşırını aldı. İkisi de üstlerini giyindikten sonra Erdem bir anda çok acıktığını hissetti.

''Şu seks denen şey insanı gerçekten acıktırıyor.''

''Az önce sizi doyurduğumu düşünüyordum Erdem Bey.''

Lizzie kaşlarını çatıp Erdem'e baktı. Erdem onun şaka yaptığını biliyordu elbette. Onu belinden tutup kendine çekti. Ciddileşip gözlerinin içine baktı.

''Sadece size bakarak bile doyabilirim Elizabeth Hanım. Çünkü siz benim havam, suyum, ekmeğimsiniz. Siz benim yaşama nedenimsiniz.''

Lizzie'nin gözleri dolmuştu. Bu adamı çok seviyordu. O kadar çok seviyordu ki ne kadar konuşursa konuşsun yetersiz kalırdı.

''Seni çok seviyorum ben...''

Lizzie'nin titrek ve çocuksu çıkan sesi Erdem'in kalbine dokunmuştu. Ona sıkıca sarılıp sırtını okşadı. Saçlarına öpücükler bırakırken derin bir sesle konuştu.

''Ben de seni çok seviyorum Elizabeth Karatay.''

26.BÖLÜM

Emir birlikte oldukları süre boyunca hep Balım'ı izlemişti. Onun at üstündeki mağrur duruşunu, saçlarının rüzgârdaki salınışını, neşeli kahkahasını dinlemek Emir'e huzur veriyordu. Eskiden böyle bir adam değildi. Aynı zamanda hem olgun, sevdiğini koruyan, onu sahiplenen; hem de onu delicesine kıskandığı için arada anlamsız tartışmalara sebep olan, hiç düşünmeden ona bağırıp çağıran biri haline gelmişti. Balım

onun, ipin iki ucunda dans etmesine neden oluyordu. Önceden içinde hissettiklerine tam anlamıyla bir isim veremeyip dengesizce davrandığı çok olmuştu. Neyse ki çok geçmeden aklını başına toplamış, ne hissettiğinden tam olarak emin olmuş ve peri kızını almıştı.

Emir ona her baktığında içi gidiyordu. Uzakta olduğu için elinden fazla bir şey gelmiyordu onu korumak adına. Mutlaka rahatsız eden birileri vardı. Ama Balım sırf o huzursuzluk çıkarmasın diye kendisinden saklıyordu büyük bir ihtimâl. Aslında buna emindi. Görkem onu her saniye takip edemezdi. Ondan da mutlaka bilgi alıyordu. Ama ne olursa olsun Balım orada tek başınaydı.

Ona bir şey olacak diye korkuyordu. Yani bunun için ortada bir sebep yoktu elbette; ama onu gözünden bile sakınıyordu işte. Gözlerindeki hüzün bile kalbini paramparça ederken sürekli diken üstündeydi. Zamanında gördüğü o rüya bazen aklına geliyor, onu boğuyordu adetâ.

''Emir? Beni dinlemiyor musun sen?''

Emir bir anda içinde bulunduğu gerçekliğe dönüp ona gülümsedi.

''Güzelliğine dalıp gittim bebeğim.''

Balım'ın yanaklarına hoş bir pembelik yayılırken heyecanı hâlâ yerindeydi. Akşamı düşünüyordu. Onu çok özlemişti. Yine... Her zamanki gibi...

''Çok teşekkür ederim. Bu... Bu benim için çok önemliydi. Kendimi bu şekilde daha güvende hissettim.''

Emir onun gözlerinde gördüğü mutluluğa gülümsedi. Balım'ı mutlu etmek bu kadar kolaydı işte. Onu ilk andan beri sayısız kez üzmüş, ağlatmıştı. Oysa ki Balım çok fazla bir şey istemiyordu. Onun tek istediği Emir'le birlikte mutlu olmaktı. Nerede olduklarının bir önemi yoktu. Balım her şeyini ona teslim etmişti. Bedenini, ruhunu, kalbini...

''Seni seviyorum.''

Aniden gelen bu kabulleniş Balım'ı şaşırtmıştı. Onun kendisini sevdiğini biliyordu. Bunu sayısız kez, sayısız şekilde göstermişti. Az önce olduğu gibi dile de getirmişti. Ama şu an neden söylediğini anlamaya çalışıyordu Balım. Çünkü Emir'in bakışlarında anlamlandıramadığı bir şey vardı.

''Her ne olursa olsun, bizi ileride ne bekliyor olursa olsun... Seni sevdiğimi ve hep seveceğimi hatırla.''

Balım'ın gözleri dolmuştu. Bu adam şimdi niye böyle şeyler söylüyordu? Atını durdurup aşağıya atladı. Hiçbir şey söylemeden Emir'e bakınca Emir de atından inip ona doğru yürüdü ve tam önünde durdu. Bir elini kaldırıp aşık olduğu kadının yanağına dokundu hafifçe. Balım'ın titrek nefesi, gözünden düşen tek damla yaşla bütünleşirken Emir ona bir adım daha attı, ama Balım konuşmaya başlayınca olduğu yerde kaldı.

''Bunu neden söylediğini bilmiyorum. Ama söylemesen bile ben zaten senin beni sevdiğini biliyorum. Zaman zaman ne kadar hırçın olsan da bu hırçınlığın sebebini de biliyorum. Bir daha... Bu şekilde, sanki ayrılık konuşması yapıyormuş gibi beni sevdiğini söyleme. Bunu sakın yapma.''

Gözyaşları birer birer dökülürken elleri yanında yumruk olmuştu. Emir onu belinden tutup kendine çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Hiçbir şey söylemeden, kıpırdamadan, sadece kokusunu içine çekerek öylece kaldı.

Balım kollarını onun boynuna dolamış, kendini ona mühürlemiş, gözleri kapalı halde sadece o anda yaşıyordu. Gelecekte ikisini nelerin beklediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, ondan ayrılırsa nefes alamayacağıydı...

****

''Nerede kaldınız?''

Erdem cevap bekleyerek karşısındaki iki kişiye bakıyordu. Balım sakince geçip tam karşısına oturdu. Emir de diğer tarafa otururken Erdem'in sorusunu cevapladı.

''Balım iyi bir öğrenci. Hazır senden izni koparmışken keyifli bir gün geçirdi.''

Bunu gülerek söylerken Balım'a bakmıştı. Balım ise o an onun o şekilde bakmamasını diledi. Çünkü ergen kızlar gibi gülmek üzereydi. Erdem aradaki tansiyonu birkaç saniye boyunca anlamaya çalıştı. Emir eskiden bu kadar net ve rahat konuşmazdı kardeşiyle. Üstelik kardeşi de bu kadar sakin, daha doğrusu normal davranmazdı Emir'e. Kaşları hafifçe çatılmış halde ikisine bakıyordu. Aralarındaki durumun ne olduğunu anlamamıştı, ama... Yok, olmazdı. Saçmalıyordu kesinlikle.

''Erdem?''

Yan tarafına döndüğünde Lizzie'nin soran bakışlarıyla karşılaştı. Saniyeler önce içine düşen kurt fazlasıyla huzursuzluk veriyordu o anda.

''Erdem iyi misin?''

''Abi?''

Erdem bu kez de Balım'a döndü. Yüzünde aynı ifadeyle bir süre kardeşine baktıktan sonra bakışlarını Emir'e çevirdi. İçindeki kurt şeytana dönüşmüş kemiriyordu şimdi de.

''Siz ne ara iyi anlaşır oldunuz?''

Erdem'in ani ve beklenmedik sorusuyla Emir olduğu yerde gerildi. Gerçi bunu kamufle etmesini başarmıştı; ama Balım için aynı şey söylenemezdi. Bariz bir şekilde bakışlarında tedirginlik vardı. Elinde tuttuğu kupayı biraz daha sarmalamıştı. Bu da gerginliğinin başka bir kanıtıydı.

Balım birden kahkaha atınca herkes ona döndü. Onca zamandır gizli saklı işler yapıyordu. Buna alışması gerekiyordu aslında.

''Aman abi; kavga etmemiz hoşuna gidiyor galiba?''

''Yok da... Yani hepimiz biliyoruz genelde kedi köpek gibi olduğunuzu.''

''Bunu biliyoruz zaten. Ayrıca ona iyi davranıyorsam ata binebildiğim içindir.''

Balım son cümlesini söylerken Emir'e bakmış, hafifçe kaşlarını çatıp işaret parmağıyla onu işaret etmişti. Yine her zaman yaptığı gibi suratsızca bakınca Erdem gülümsedi.

''İyi bakalım. Ayrıca yine söylüyorum. Kavgalı olmanızı istemem. Ben senin için neysem Emir de o. Aranızın iyi olması benim de işime gelir.''

Emir ifadesiz kalmaya çalışıyordu, ama sinirden dişlerini sıktığı da bir gerçekti.

''Balım üstüme sıçramadığı sürece kavga çıkmaz sen merak etme.''

''Sen bana kavgacı mı diyorsun?''

''Değil misin?''

''İki dakika sakin sakin oturtmuyorsunuz ya! Ben odama çıkıyorum.''

Balım hışımla yerinden kalkıp masayı terk etti. Lizzie ise pinpon topu gibi üçüne bakıyordu. Bu sohbet sırasında araya girmemişti. Erdem'in yaptığı da iş miydi yani? Niye sürekli Emir'den Balım'ın abisiymiş gibi söz ediyordu ki? Bunu ikide bir hatırlatmanın kime ne faydası vardı? Ayrıca Balım'ın gözlerinin içi gülüyorken bu iki huysuzun derdi de neydi?

''Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?''

''Ne yapmışız?''

''Sana inanamıyorum Erdem! Kız iki dakika şurada çayını içemedi sayenizde. Ayrıca sen ikide bir niye abi muhabbeti yapıyorsun? Aralarındaki yaş farkını sürekli dile getirmeni anlamıyorum. Farkında mısın bilmiyorum ama ikisinin arasındaki yaş farkı bizim aramızda da var.'

Lizzie kızgın gözlerle son sözlerini söyledikten sonra, masaya bıraktığı kupasını alıp arkasına yaslandı. Erdem ise bu tuhaf konuşmanın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ciddi anlamda kafası karışmıştı.

''Arkadaşlar sizin sohbetinize doyum olmaz, ama ben çok yorgunum. Size iyi geceler.''

Emir sakin bir şekilde yerinden kalkınca Erdem de ona iyi geceler diledi. Ancak Lizzie kafasını çevirip de bakmamıştı. Emir gittikten sonra Erdem bir süre masaya dikti bakışlarını. Sonra Lizzie'ye döndü.

''Sen ne demek istedin az önce?''

''Ne demek istemişim Erdem?''

''Ben de sana onu soruyorum. Bu ikisinin arasında bir şey mi var?''

Erdem'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısılırken, sorduğu sorunun ağırlığı aralarında kalmıştı. Lizzie ona doğru dönüp gözlerinin içine baktı.

''Birincisi; sen bu yaş mevzularını gerekli gereksiz ortaya attıkça geriliyorum, çünkü kendimi senin kardeşin gibi hissetmeme neden oluyorsun. İkincisi; Emir çok düzgün ve iyi biri. Ben ikisinin arasında bir şeyler olmasını çok isterim.''

Lizzie elinde tuttuğu el bombasının pimini çekmiş, sonuna razı bir şekilde bekliyordu. Korkusunu gözlerine yansıtmamayı bilmişti.

''Birincisi; birbirimize yaşattığımız o zevk dolu anlardan sonra istesen de kardeşim olamazsın. İkincisi; ben Balım'ı Emir'e emanet ettim ve Emir benim emanetime ihanet edecek biri değil.''

Lizzie devam etmesi için çıldırıyordu. Kendine engel olamayarak o malum soruyu sordu.

''Ya bir gün Emir senin karşına gelip kardeşinden hoşlandığını söylerse?''

Lizzie canına susasa ancak bu kadar olabilirdi. Daha önce Erdem'in böyle baktığını hiç görmemişti. Yutkunmamaya çalışarak gözlerine bakmaya devam etti. Erdem'in gerginliği gözle görülür şekilde kaybolmuş, yüzünde eğlenen bir ifade belirmişti.

''Böyle bir şey mümkün değil bebeğim. Emir Balım'a bakmaz.''

''O ne demek şimdi?''

''Emir ne istediğini bilen, yaşına daha uygun kadınları tercih eder. Balım ona iki beden küçük. O yüzden sen kafanı böyle şeylerle karıştırma. Ayrıca odamıza çıkalım artık. Böyle ortalıkta sana istediğim gibi dokunamıyorum.''

Erdem eğilip boynuna sıcak bir öpücük bıraktığında Lizzie ürperdi. Tabi bu ürpermenin sebebini kendisi de bilmiyordu.

****

İçeri girdiği anda sertçe dudaklarına yapışıp sırtını kapıya dayadı. Susamışçasına öperken elleri hayranı olduğu vücudun her yerinde geziniyordu. Balım parmaklarının ucunda hissettiği yumuşak saçları kavrarken kendini Emir'e daha çok bastırdı.

''Bebeğim...''

''Emir...''

''Çok beklettim mi?''

''Hayır. Ama sen yine de bu kadarcık bile bekletme.''

Balım başını yana eğip masum gözlerle kendisine baktığında Emir'in gülüşü derinleşti. Dudaklarını boynuna bastırıp diliyle tadını aldı bir süre. Kendini geri çektiğinde az önce içeri girerken yere fırlattığı kutuyu almak için eğildi. Balım ne olduğunu anlamak için kendini fazla yormadı. Gözlerinde tehlikeli pırıltılarla kendisine bakan adama aynı şekilde karşılık verdi.

''Bana giydireceğin şey mi var onun içinde?''

Emir'in sırıtması artarken kutuyu yatağın üstüne bıraktı ve Balım'ın elbisesinin önündeki düğmeleri açarken bir yandan da onun sorusunu cevaplıyordu.

''Çok zekisin bebeğim. Tabi önce seni bir güzel soymam gerekiyor.''

Elbise aşağıya düşerken, Balım'ın üşümemek için giydiği pamuklu çorabı belinden aşağıya doğru çekti. Balım ellerini onun omuzlarına koyarken ona yardımcı oldu. Üstünde iç çamaşırlarıyla kaldığında Emir onu belinden tutup kendine çekti ve bakışlarını göğüslerine dikti. Ağır ağır solurken boğazından gelen hırıltılar odadaki sessizliği kesiyordu sanki. Başını eğip dudaklarını Balım'ın sütyeninden taşan dolgunluklara dokundurdu. Diliyle tadını alıp nazikçe okşarken Balım da başını geriye atmış, kollarına tutunarak ayakta kalmaya çalışıyordu. Emir yüzünü göğüslerinin arasına yerleştirip kokusunu derin derin içine çekti. Bir süre o şekilde kaldıktan sonra başını kaldırıp Balım'ın dudaklarını buldu. Elleri belinden sırtına kaydı ve kopçayı açtıktan sonra kendini biraz geriye çekip tek parçayı yere attı. Balım dudaklarını kurtarıp soluk soluğa itiraz etti.

''Neredeyse çırılçıplağım ve sen tamamen giyiniksin.''

Onun bu mızmız hali Emir'i güldürmüştü. Onu bırakıp üstündeki kazağı çıkardı. Balım'ın bayıldığı haliyle tam karşısında duruyordu. Balım dudaklarını yalayıp onu izlerken Emir'in bedeni iyice gerilmişti. Pantolonunu çıkarıp boxer'ıyla kaldıktan sonra Balım'a baktı. Balım tam ellerini uzatıp ona dokunacakken onu durdurdu.

''Önce seni giydirmem lazım bebeğim.''

''Niye soydun o zaman?''

Balım şehvetli bir bakışla konuşunca Emir sesli bir şekilde inledi. Kutuyu açıp içindeki şeyi çıkardığında Balım'ın gözleri büyüdü. Kırmızı ve siyahın uyumunu hep sevmişti. Şimdi ise hayranlıkla bakıyordu Emir'in parmak uçlarında tuttuğu şeye. Balım şaşkınlığını üstünden atamazken Emir önce önünde eğilip onun iç çamaşırını çıkardı. Doğrulup geceliği Balım'a giydirdi. Bir adım geri çekilip eserine baktı.

Gecelik Balım'ın kalçalarının yarısını kapatırken, çoğunluğu şeffaf olan kumaşın göğüs kısmı da aynı şekilde şeffaftı ve paralel uzanan saten şeritlerle tamamlanmıştı. Göğüs uçları tam da iki şeridin arasında kalarak enfes bir görüntü sunuyordu. Emir derin bir nefes aldıktan sonra dizlerinin üstünde eğildi. Elleri pürüzsüz bacakları kavrayıp aşağı yukarı dokunuşlarla okşadıktan sonra kalçalarına doğru kaydı ve yüzüne doğru yaklaştırdı.

Balım yine omuzlarından destek almış, heyecanla bekliyordu. Emir'in dudakları kadınlığının üstüne değdiğinde dudaklarından bir inilti koptu. Henüz her şeyin başıydı ve Balım hem sabırsızlanıyor, hem de o anın hiç bitmemesini istiyordu. Emir'in dili malum bölgede kendine yol çizerken parmakları da sıcaklığın girişine yakın yerlerde geziniyordu.

Balım'ı kalçalarından tutup yatağa doğru çevirdi ve oturmasını sağladı. Göğsünden yavaşça itip yatağa uzanmasını sağladıktan sonra bacaklarını iki yana açarak dudaklarını Balım'ın tenindeki ıslaklıkla buluşturdu.

Balım'dan acı çeker gibi bir ses çıkınca nazikliği yerini sertliğe bıraktı. Yoğun bir şekilde hareketlerine yön verirken Balım'dan gelen küçük çığlıklar onu daha ne kadar sertleştirebilirdi bilmiyordu. İki parmağıyla kıvrımları açıp dişlerini kullandığında Balım bu hiç beklemediği şeyle çığlık attıktan sonra iki eliyle ağzını kapatıp zevkle karışık acıya dayanmaya çalıştı. Beli yukarı doğru kıvrılıp elleri yatağın örtüsünü kavradığında kendini hafifçe kaldırdı ve Emir'e bakmaya çalıştı.

''Emir! Ben... Ah!''

Emir'den aynı anda hem kaçmaya çalışıp hem de kendini ona itmeye çalışırken yine yıldızları görmeye başladı ve dudaklarını ısırıp bedenini sarsıntının hazzına bıraktı. Kendini yatağa bıraktığında her yanı titriyordu. Dışarıda başlayan yağmur bir anda hızlanmış ve camlara vurmaya başlamıştı.

Emir kalkıp Balım'ı kucakladı ve yatağa rahatça uzanmasını sağladıktan sonra yanına yattı. Örtüyü de üstlerinde çektikten sonra sıkıca sarıldı. Balım'ın titrediğini fark edince elleriyle vücudunu ovmaya başladı.

''Çok mu üşüdün bebeğim?''

''Hı hı.''

''Dur bakalım.''

Emir yataktan çıkıp odadaki dolaba gitti ve yumuşak bir battaniye çıkarıp Balım'ın üstüne serdi. Yatağa girip onu tekrar kollarına aldı. Balım elini uzatıp sertliğini tuttuğunda kısık sesle inledi.

''Canın çok acıyor mu?''

Balım'ın safça sorduğu soru karşısında gülmesine engel olamayan Emir, elini Balım'ın elinin üstüne koydu ve onunla aynı ritimde buluştu.

''Evet acıyor ve biraz ilgiye ihtiyacım var.''

Balım gülümseyip başını kaldırdı göğsünden. Dizlerinin üstünde durup Emir'in bacaklarının arasına yerleşti. Onu iki eliyle tutup bir süre inceledi. Emir onun bu haline mi gülse, kendi haline mi ağlasa bilemedi.

''Anlamıyorum.''

''Neyi bebeğim?''

''Bu kocaman şeyin içime nasıl girdiğini.''

Emir dayanamayıp kahkaha attığında Balım da sırıtmaya başladı.

''Onca zamandır anlamış olman gerekiyordu bebeğim.''

''Anlamamışım işte.''

Yatakta ayağa kalkıp sağ ayağını Emir'in belinin bir tarafına, sol ayağını da diğer tarafına koydu. Başını eğip Emir'e baktığında, gözlerinin nasıl koyulaştığını gördü.

''Şu an resmen öldüren cazibe gibi duruyorsun.''

Balım tek kaşını havaya kaldırıp meydan okur gibi ona baktı.

''Gibi mi duruyorum yoksa öyle miyim?''

Emir onun bu cüretkâr hallerine bayılıyordu! Ona hasta oluyordu! Elleri zarif bileklerini okşarken Balım'ın zevkten kısılan gözleri için ölebilirdi. Sağ elini kaldırıp işaret parmağını tembelce kadınlığına doğru tuttu ve hemen ardından parmağın yönü erkekliğini buldu.

''Bunun doyurulmaya ihtiyacı var bebeğim. Buraya gel ve içine yerleşmeme yardım et.''

Balım uysal bir şekilde oturur pozisyonda eğildi. Bir eliyle onun sertliğini tutup kadınlığına yönlendirirken gözlerini bir an bile Emir'den ayırmadı. Balım onu kendine dokundurduğu anda birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu. İçinde yerini bulurken yavaşça aşağıya doğru kaydı. Onu tamamen içine aldıktan sonra gözlerini açtı ve Emir'le göz göze geldi. Beklemeden, önce yavaş hareketlerle, sonra da artan bir tempoyla hareket etmeye başladı. Emir bunun olabildiğince uzun sürmesini isterdi, ama artık dayanamıyordu. Son darbede Balım kendini tamamen ona yapıştırınca büyük bir zevkle içine boşaldı.

Balım öne eğilip dudaklarıyla Emir'in dudaklarını buldu. Birkaç saniye içinde Emir onu altına alıp çılgın gibi içinde gidip gelmeye başladı. Balım'ın kıvranışları kendini hükümdar gibi hissettiriyordu. Son darbeyle beraber dudaklarından dökülen kelime tam da bunu özetliyordu.

''Benimsin!''

Balım yorgun bir şekilde kollarında kıvrılmışken Emir bir eliyle saçlarını diğer eliyle de vücudunu okşuyordu. Birden dudakları kıvrıldı.

''Çok iyi oynadın masada.''

Balım sinsice sırıtıp ona baktı.

''Siz de hiç fena değildiniz Emir Bey.''

''Sen dönmeden yapmak istediğim bir şey var.''

''Neymiş o?''

''Aslı ve Ateş'le tanışmak ister misin?''

Balım heyecanla doğruldu yattığı yerden. Kalp atışları hızlanırken yüzünde mutluluğun izleri vardı.

''Gerçekten mi? Yani beni onlarla tanıştıracak mısın?''

''Eğer istersen.''

''Çok isterim Emir. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Arkadaşlarını tanımak istiyorum.''

''O halde yarın eve döndükten sonra Ateş'i ararım.''

Balım heyecanla kendini Emir'in üstüne attı ve yüzündeki her noktaya öpücükler bırakmaya başladı. Onun mutlu olmasına memnun olan Emir sımsıkı sardı sevdiği kadını.

Neredeyse bütün gece kollarında yatan kadını izledi. Onun nefes alışını, yüzündeki ifadeyi, kirpiklerinin hafifçe titremesini... Kollarında bir hazine vardı ve Emir onu kaybetmemek için sonuna kadar direnecekti.

****

Çiftlik olayından sonra geçen iki günün sonunda Balım defalarca alışverişe çıkmış, Emir'in arkadaşlarına her anlamda iyi görünebilmek için birçok mağazayı talan etmişti. Alışverişi sevse de uzun uzun uğraşmaktan hoşlanmazdı. Ama bu kez önemli bir sebebi vardı ve bunun için gerçekten fazlasıyla heyecanlıydı. Emir'in çok yakın arkadaşı, hâttâ

dostu olan Kuzey ve onun, Emir'in de dediği gibi başının kızıl belası Masal'ıyla tanışmış, ancak Aslı ve Ateş çiftiyle henüz tanışma şansına erişememişti. Onun hayatına ait her şeye dahil oldukça kendine daha fazla güveniyor, yaşadıkları aşkın ve birlikteliğin gücüne daha çok inanıyordu.

En sonunda kayık yaka, uzun kollu bir elbise bulmuştu. Elbise belden tam oturup aşağıya doğru bollaşan bir modeldi. Balım böyle elbiseleri seviyordu. Gerçi biraz kısa olduğunu kabul ediyordu, ama bacaklarına dolanan uzun kumaşlardan da hoşlanmıyordu. Tabi onun bundan hoşlanıp hoşlanmaması Emir'in zerre kadar umrunda değildi. Yine huzursuzluk çıkaracaktı, ama Balım onu öpücükleriyle kıvama getireceğine emindi. Koyu kırmızı ona çok yakışmış, yaşına da biraz ağırlık katmıştı. Gözlerindeki çocuksu ışıltı ve heyecan, bu ağırlığı biraz dengeliyordu gerçi. İnce ten rengi çorap ve siyah renk kısa zarif botuyla gerçekten çok hoş olmuştu.

Evdekilere liseden birkaç arkadaşıyla yemeğe çıkacağını söylemiş ve sakin bir şekilde karşılanmıştı. Erdem buna izin verse de restorana kadar onu kendisinin bırakacağı konusunda son sözünü söylemiş, itiraza yer bırakmamıştı.

Balım restorandan girerken dönüp abisine el salladı. İçeride görünmeyeceği bir noktadan onun uzaklaşmasını bekledikten sonra dışarı çıktı. Tam telefonundan Emir'i arayacaktı ki, siyah Porsche aracıyla tam önünde durduğunu görünce yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. İçeri girip kapısını kapattıktan sonra Emir'e döndü. Emir ona öyle bir bakıyordu ki, kendisini kabanının altında tamamen çıplak hissediyordu.

Emir uzanarak belinden ve ensesinden tutup kendine çekti onu. Dudaklarının arasında neredeyse hiç boşluk yoktu. Emir'in düzensiz ve hırıltılı solukları Balım'ın kadınlığını sızlatırken, Emir'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Belindeki elini Balım'ın bacaklarına indirip okşarken gözlerini gözlerinden ayırmadı.

''Halka kapalı bir yere gitsek de, birlikte vakit geçireceğimiz insanlar benim çok yakın dostlarım olsalar da, ben bu gece seni başka gözlerden nasıl uzak tutacağım hiç bilmiyorum.''

Balım'ın gözleri yarı yarıya kapanmış, kalp atışları hızlanmış, söyleyecek herhangi bir kelime için beynini zorlamaya çalışıyordu.

''Senin evde olup ailenle vakit geçirmeni bile kıskanıyorum. Şu neredeyse çıplak olan bacaklarına kaç çift göz değeceğini ve onlara nasıl hayal kurduracağını düşünmekten aklımı kaybetmek üzereyim. Niye bunu giydin Balım? Benim çıldırdığımı bilmiyor musun?''

Eli Balım'ın bacaklarının arasına gitmiş, parmakları kadınlığının üstüne baskı yaparken gözleri kısılmıştı.

''Parmaklarımda hissettiğim bu ıslaklığı ben bütün akşam nasıl görmezden geleceğim? Dostlarımla sohbet ederken aklımı nasıl konuşulanlara vereceğim? Tek derdim, tek düşüncem teklifsizce içine girip orada sınırsızca hüküm sürmekken ben bu gece senden nasıl uzak duracağım Balım?''

Balım içinden süzülen ıslaklığın farkında olarak inledi. Bir insanın bu şekilde boşalabileceğini de tam anlamıyla öğrenmiş oldu. Emir'in parmakları işi iyice ileri götürmüş, onu hissetmeye çalışırken Balım'ın aklı bulanmıştı. Hiçbir şey düşünemiyordu. Neredeydi, aslında ne yapıyordu, bir yere mi gidiyorlardı; hiçbir şey yoktu kafasında.

Emir elini çekip üstünde kalan ıslaklığa baktığında inlemeden duramadı.

''Bu gece bitmeden seni almam gerek.''

''Bu gece bitmeden...''

Emir derin bir soluk alıp dudaklarına yapıştı. Bir süre tadını aldıktan sonra kendini zorlukla çekti ve arabayı çalıştırdı. Balım arkasına yaslanıp bacaklarını birbirine kenetlerken yüzünü buruşturmuştu. Göz ucuyla ona bakan Emir ne olduğunu merak etti.

''Ne oldu bebeğim?''

Sesi hâlâ az önceki deneyimin boğukluğunu koruyordu.

''Başka iç çamaşırım yok Emir! Bütün akşam arkadaşlarının evinde ıslak vaziyette oturmak zorundayım!''

Balım'ın hırçınlığı neye veya kimeydi? Yarım kalmış olmaktan son derece rahatsızdı. Her yanında bu küçücük seksin izleri varken nasıl geçirecekti bu akşamı bilmiyordu.

Emir ise Balım sözlerini bitirir bitirmez kahkaha atmıştı. Balım sinir olmuş gözlerle yanındaki adama bakarken bu durumdan hiç hoşnut değildi. Çünkü bu adam ne yaparsa yapsın Balım bir şekilde ıslanıyordu işte! O böyle seksi bir şekilde kahkaha atınca nasıl sakin kalabilirdi ki! Balım bariz bir şekilde hiç adeti olmadığı üzere homurdanmaya başlayınca Emir gözünü yoldan ayırıp yanındaki ateş parçasına baktı.

''Bebeğim, bu durumu telafi edeceğim. Ama önce Ateş'i aramam gerek.''

Balım onun ne demek istediğini anlamadı. Emir telefonu hoparlöre alıp arama tuşuna bastı. Telefon ikinci çalışta açılırken Ateş'in erkeksi ve tok sesi arabanın içini doldurdu.

''Nerede kaldınız? Aslı heyecanla sizi bekliyor.''

''Balım'ın midesi kötü oldu. Kısa süreli olarak acile uğrayıp geleceğiz.''

Balım şok olmuş gözlerle Emir'e bakarken Emir sırıtmaya başlamıştı bile.

''Hay Allah. Peki, çok geçmiş olsun. Bekliyoruz.''

Emir telefonu kapattığı anda Balım öfkeli gözlerle ona bakıyordu.

''Ya ne saçmasapan bir şey uydurdun?''

''Ne deseydim? Size gelirken yolda parmaklarımı sevdiğim kadının içine sokmak üzereydim ve benim yüzümden yanındaki tek iç çamaşırı kullanılamaz hale geldi mi deseydim?''

Emir cesur bir şekilde konuşurken Balım'ın ağzı duyduklarıyla kocaman açılmış, ne diyeceğini bilemez şekilde ona bakıyordu.

''Sana inanamıyorum gerçekten!''

''Ben de kendime inanamıyorum. Küçük bir kıza pervane oldum, ne dediğimi ben bile bilmiyorum.''

Emir başını hafifçe yana eğip kısık bir ses tonuyla konuştuğunda Balım'ın az önceki öfkesi yerini aşka bıraktı. Yüzü tekrar gülmeye başlamıştı.

''Peki şimdi nereye gidiyoruz?''

''Açık bir iç çamaşırı mağazasına.''

Balım kahkaha attıktan sonra tekrar arkasına yaslandı. Bir dakika kadar sonra az önce söylemeyi unuttuğu şeyi söyledi. Ve aslında belki de söylememeliydi.

''Senin bütün erkek arkadaşlarının sesi bu kadar seksi mi? Yani Kuzey'in de sesi etkileyiciydi, ama Ateş'in sesi bambaşkaydı.''

Balım daha lafını bitirmeden Emir arabayı sert bir hareketle sağa çekerken ani bir şekilde frene bastı. Onu ilk andaki gibi ensesinden tutup yüzüne yaklaştırdığında gözlerinden binbir türlü ölümcül ifade geçiyordu. Balım belki de hayatında ilk kez Emir'den çekiniyordu. Hâttâ çekinmek ne kelime? Resmen korkuyordu!

''E-Emir...''

''Arkadaşım bile olsa, evli bile olsa, bu durum o herifin suratının ortasına yumruğu geçirmeme engel olmaz.''

Balım söylediği sözün bu denli ters bir tarafa çekileceğini düşünmemişti. Yani o herhangi bir şey düşünerek söylememişti ki bunu. Sesli bir şekilde yutkunup ona baktı.

''Aşkım... B-ben kötü niyetle söylemedim. Yani... Demek istedim ki... A-Aslı çok şanslı. Ama ben ondan daha şanslıyım.''

Balım konuşurken nefesini tutmuştu ve konuşmanın sonunda derin bir şekilde tuttuğu nefesini verdi. Emir birkaç saniye daha baktıktan sonra onu bıraktı. Yüzündeki ciddiyet ve bariz kıskançlıkla örülmüş öfkeyle gaza bastı. Yakındaki büyük bir mağazaya girdiklerinde Balım hızlı hareketlerle bir iç çamaşırı alıp barkodunu okuttuktan sonra utancından satış görevlisine bakamayarak kabine girdi.

On dakika kadar sonra tekrar yola koyulduklarında Emir hâlâ konuşmuyordu. Balım ise konuşsa daha büyük bir tufan kopacağını hissettiği için sessizce duruyordu yanında.

Geniş ve büyük bir kapısı olan evin önüne geldiklerinde Emir duvardaki zile bastı. Neşeli bir kadın sesi duyan Balım o kişinin Aslı olduğuna karar verip hafifçe gülümsedi. Arabaların özel olarak park ettiği kısma geldiklerinde Balım Emir'i beklemeden arabadan indi. Emir de arabadan çıkıp ona doğru döndüğünde Balım bir an ne yapması gerektiğini bilemedi. Emir gereksiz çıkıştığının farkındaydı. Ama kimse onu anlamıyordu. Balım'ı kendinden bile sakınırken böyle şeylere tahammül edemiyordu işte. Onun küçük çocuklar gibi çekingen bir şekilde beklediğini görünce elini uzattı. Balım kendisine uzatılan ele bakıp titrek bir adımla ona yaklaştı ve elini tuttu. Emir'in, elini kavrayışındaki güç ve sahiplenme yine tüylerini diken diken etti. Kendini sakinleşmeye zorlayarak yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi.

Kapıda onları bekleyen, birbirlerine sarılmış bir çift vardı. Balım adamın karizmasına mı -bu kısmı kesinlikle Emir'in bilmemesi gerekiyordu!- yoksa yanındaki kadının bir parça kendisine benzediği halde muhteşem görüntüsüne mi iç çekmesi gerektiğine karar veremedi.

''Hoş geldiniz.''

Aslı gülen gözlerle kendilerine seslendiğinde Balım henüz kendine gelememişken ona sarılmıştı bile. Bu güzel karşılamayla bir parça rahatlayıp nefes alan Balım, Aslı'ya bakıp içtenlikle gülümsedi.

''Hoş bulduk.''

Diğer tarafta iki erkek selamlaşırken her şey normal gibi görünüyordu. Balım bakışlarını Ateş'e çevirdiğinde çaktırmamaya çalışarak yutkundu. Emir'e dönüp baktığında izin ister gibiydi. Emir hafifçe gülümseyip Balım'ı kendine çekti.

''Ateş'le tanış. Çok yakın dostumdur.''

Sesindeki hafif ima Balım tarafında fark edilmişti elbette. Ama Aslı ve Ateş de tuhaf bir şekilde ikisine bakıyordu.

''Çok memnun oldum Balım. Siz kapıda beklettik, hadi içeriye gelin.''

Balım gülümseyerek karşılık verdikten sonra içeri geçtiler. Aslı Balım'ın kabanını alıp yerine astıktan sonra koluna girerek onu salona yönlendirdi. Balım hayranlıkla eve bakıyordu. Dışarıdan çok güzel görünüyordu ve içi daha da bir güzeldi.

''Önce biraz oturmak ister misiniz yoksa hemen yemeğe geçelim mi?''

Aslı'nın mutlu ev sahibi hali Balım ve Emir'i gerginlikten bir parça çıkarmıştı.

''Yemekleri yine sen yaptıysan bence hiç beklemeyelim.''

Aslı gülen gözlerle Emir'in koluna girip bir abla edasıyla diğer elini de göğsüne bırakınca Balım'ın yüzündeki gülen ifade hafifçe soldu. Hayır ne oluyordu ona anlamıyordu. Daha arabadayken Ateş için söylediği şey aslında arkadaşça bir şeyken niye Aslı'nın yaptığı bariz arkadaşça tavrı Balım kafasında farklı şekillere büründürüyordu? Başını iki yana sallayıp bu saçma düşüncelerden kurtuldu.

Masa dört kişiye uygun şekilde ayarlanmıştı. Baştaki iki tarafa Aslı ve Ateş karşılıklı, diğer taraflara da Balım ve Emir karşı karşıya gelecek şekilde oturmuşlardı. Masadaki her şey enfes görünüyordu ve Balım ciddi bir şekilde acıktığını hissetti. Elinin üstündeki temasla başını kaldırıp Aslı'ya baktı.

''Balım'cım miden çok kötü değildir inşallah? Sanırım yağ oranı yüksek şeyler hazırladım, ama hafif şeyler de yaptım.''

Onun kendisini düşünerek samimi bir şekilde bakmasıyla Balım da büyük oranda rahatladı. Az önce düşündükleri için kendini suçlu hissetti. Hepsi Emir'in suçuydu.

''Daha iyi şimdi. Teşekkür ederim. Ama bu güzel yemekleri görünce cidden acıktığımı hissettim. O yüzden hepsinden yiyeceğim.''

Çift keyifle gülümserken Emir'in gülümsemesi ise gözlerine ulaşmamıştı. Balım bu

durumu nasıl telafi edeceğini bilmiyordu.

''Anlat bakalım Balım, dersler nasıl gidiyor? Bu sene mezun oluyorsun.''

Ateş'in bu sözlerinden, Emir'in ona kendisiyle ilgili bir şeyler anlattığını anlamış oldu.

''Son sene olduğu için biraz zorluyor tabi ki. Ama üstesinden gelmeye çalışıyorum. Yaklaşık iki ay sonra birinci dönem bitmiş olacak.''

''En son böyle bir yemekte bir araya geldiğimizde Emir, Kuzey ve Masal da vardı. O gün senden konu açılınca hepimiz seni merak etmiştik. Açıkçası Emir'i öyle deli divane eden kızı merak ediyordum. Düşündüğümden de güzel ve sıcak kanlısın.''

Aslı'nın samimi sözleriyle hafifçe kızaran Balım mahcup gözlerle baktı ikisine. Emir'e döndüğündeyse onun da hafifçe rahatsız olmuş olduğunu gördü. Neredeyse onunla son yarım saattir hiç konuşmamıştı. Madem öyle, o halde Balım onu konuşturmasını bilirdi.

''Sen beni arkadaşlarına ne zaman anlattın?''

Sorunun direkt muhattabı olduğunu fark eden Emir derin bir nefes alıp Balım'a baktı.

''Seninle tanıştığımız ilk zamanlar.''

''Beni ilk anda escort sandığını da söyledin mi?''

''Ne!?''

Aslı ve Ateş aynı anda şok olmuş gözlerle ikisine bakıyordu. Hiçbir şey anlamamışlardı. Ama Aslı ikilinin bakışlarındaki meydan okumayı saniyelik de olsa yakalayabilmişti.

''Bir dakika. Sana Balım'ın escort olduğunu düşündüren nedir?''

''Cevaplasana aşkım.''

Balım gözlerini kısıp sinsi bir şekilde gülümseyince Emir'in bedeni gerildi. Sertleşmişti. Lanet olsun! Şimdi değil! Bir elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirirken Balım onun o enfes görüntüsünü gözleriyle içiyordu. Yine sızlamaya başlamıştı ve kesinlikle tehlikeli bir yerdelerdi.

''Benim arkadaşları biliyorsun. Eğlence olsun diye escort ayarlamışlar bana. Ama Balım'ı yanlışlıkla o kişi sanıp odaya kapatmışlar. Neredeyse kafamdan oluyordum.''

''Sizin şu imalı laflarınız beni daha da merakta bırakıyor. Şunu doğru düzgün anlat.''

Aslı'nın sert ve sabırsız çıkışına gülümsedi Ateş. Onun bu öfkeli halleri aklına tek bir şeyi getiriyordu ve ne yazık ki aklındakini gerçekleştirecek ortam yoktu.

''O küçük cüssesiyle el kadar bibloyu almış beni alt edeceğini düşünüyordu.''

''Biblo mu? Balım'cım sen bu odunu bibloyla yontamazsın. Daha sağlam şeyler gerek.''

Balım Aslı'nın bu cesur sözlerine kahkahayla karşılık verdi. Emir ise sinir olmuş bir şekilde Aslı'ya bakıyordu. Ateş'in de güldüğünü görünce tepesi attı.

''Senin karın seni yontmuş anlaşılan?''

Ateş kendisine laf atıldığını görünce tedbirli gözlerle karısına baktı. Bu hayatta hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayan Ateş, söz konusu karısı olduğu zaman süt dökmüş kediye dönebiliyordu. O anda Aslı'nın tehditkâr bakışları da bunu doğruluyordu zaten.

''Canım tavsiye ederim sana da. Ben şahsen iyi bir yontma işi çıkardım. Bence Emir'in sonu da öyle görünüyor. Sana güveniyorum tatlım.''

İki kadın keyifle birbirlerine bakarken Emir ve Ateş de ciddi anlamda somurtuyorlardı. Emir hükmeder gibi görünse de söz konusu Balım olunca yumuşadığını hissedebiliyordu. İkisi için de çok seviniyordu; çünkü Emir'i zaten kardeşi gibi benimsemişti. Şimdi Balım'ı tanıyınca ona da içi ısınmış, o ikisinin birlikte çok iyi bir çift olduklarını kendi gözleriyle görüp rahat bir nefes almıştı.

Balım Emir'in kendisine bakışlarından rahatsız olmuştu. Lanet olsun, başka iç çamaşırı yoktu! Aslı'dan isteme gibi bir ihtimâl de söz konusu olmadığına göre gecenin sonunda Emir'i öldürmesi işten bile değildi. Yüzünü buruşturup eli farkında olmadan karnına gidince Ateş'in dikkatini çekti.

''Miden mi kötü yine?''

Emir Ateş'in sorusuyla Balım'a döndü. Onunla göz göze gelince sırıtmamak için kendini zor tuttu.

''Eee... Ben... Lavaboyu kullanabilir miyim?''

''Elbette canım, dur ben sana eşlik edeyim.''

Aslı Balım'la birlikte merdivenlerin başına geldiğinde kendisini rahat hissetsin diye ona banyoyu kısaca tarif edip salona döndü.

Balım içinden Emir'e lanet ederken bu durumdan nasıl kurtulacağının hesaplarını yapıyordu. Yani gözü dönmese Aslı'nın yatak odasına girip dolabındaki iç

çamaşırlarından birini aşıracaktı. Sıkıntıyla banyoya girdi ve ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındı. Banyonun ihtişamına bile dikkat edecek durumda değildi. İç çamaşırını çıkarsa bütün akşamı o şekilde geçiremezdi. Oflayarak elleriyle yüzünü kapatmıştı ki kapının açılmasıyla ellerini yüzünden çekti.

''Ben Balım'a baksam iyi olur.''

''Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmen yeterli.''

''Sağol Aslı.''

Emir hızlı adımlarla merdivenlere yönelip yukarı çıktı. Misafirler için ayrılan banyoyu bildiği için zaman kazandı. Kapıyı açtığı anda onu lavaboya dayanmış, elleri yüzündeyken buldu. Balım şaşkın gözlerle kendisine bakarken kapıyı kapatıp kilitledi. Balım'ın yutkunmasını keyifle izlerken yüzüne yayılan sırıtmayla ona yaklaşmaya başladı. Balım ise uzun zaman sonra yine bir yerde kapalı kalmış olmanın verdiği zevk, heyecan ve korkuyla Emir'e bakıyordu. Artık üstündeki iç çamaşırı kullanılamaz hale gelmişti. Mümkünü yok o şekilde aşağıya inip herhangi bir yere oturamazdı.

Emir ellerini elbisenin alt kısmından geçirip kalçalarına koydu ve onu erkekliğine bastırdı. Balım'ın dudaklarından dökülen sesle ona daha fazla yaklaştı ve dudaklarını Balım'ın kulağına sürttü.

''Niye seni herkesten kıskanıyorum ben? Ne zaman bu kadar kıskanç oldum? Daha önce de bu kadar beter miydim, söylesene Balım?''

''Emir... Zaten niye kıskandın hiç anlamıyorum.''

''Arkadaşımın sesi için seksi dersen kıskanırım. Cansu'nun adı geçtiğinde sen nasıl hissetmiştin?''

Balım o isimle gerilirken ellerini göğsüne koyup onu itmeye çalıştı. Gözlerine yeniden öfke kıvılcımları saçılmıştı. Emir onun canını acıtmak istememişti aslında. Belki de tam olarak bunu istemişti. Lanet olsun, yine hata yapmıştı! Balım'ın gözlerinde gördüğü yaşlar için kendine bir kez daha lanet etti.

''Bebeğim...''

''Bana bebeğim deme! Daha iki gün önce bu konuda tartışmışken, sen benden özür dilemişken şimdi yine aynı şeyi yapıyorsun.''

''Balım... Çıldırıyorum anlamıyor musun? Seni abinden bile delice kıskandığımı bildiğin halde dudaklarından Ateş için o sözler dökülünce aklımı kaybettim. Bütün dengemi alt

üst ediyorsun.''

''Ben suçluyum yani, öyle mi?''

''Balım...''

''Bırak!''

Emir onu kollarında hapsedip yüzünü koklamaya doyamadığı saçlarına gömdü. Balım'ın gözlerinden dökülen yaşlar gömleğinden tenine işleyince kendini geri çekip ona baktı. Onu yine ağlatmıştı ve buna dur diyemiyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp her noktasına öpücükler bıraktı. Balım bu etkiden bazen nefret ediyordu. Ona olan zaafı gücünü tüketiyordu.

''Kahretsin. Özür dilemeye bile utanıyorum.''

Balım küçük bir hıçkırıkla kendisine baktı.

''Biliyorum. Yani aslında kasıtlı yapmadığını. Kıskançlığını da anlıyorum. Şey... Aslı senin koluna girdiğinde bir an onun üstüne atlayacağımdan korktum.''

Balım bir hata işlemiş de bunu itiraf ederken utanmış gibi Emir'e bakınca onun gülmemek için kendini sıktığını gördü. Birdenbire gülünce Emir de kendini bırakıp gülmeye başladı ve ona sımsıkı sarıldı.

''Sen beni hep kıskan. Söz, hiç şikayet etmeyeceğim.''

Balım yumruk yaptığı eliyle Emir'in o bayıldığı kaslarına geçirdi.

''Sen tam bir domuzsun.''

''Bir de odunmuşum galiba, hem de yontulmamışından. Aslı öyle söyledi.''

Balım gülümseyip dudaklarından öptü. Emir bu fırsatı kaçırmayıp elleriyle onun vücudunda hüküm sürerken Balım'ın inlemeleriyle tekrar sertleşti. Kendini zorlukla çekip eğildi ve Balım'ın kısa botlarını çıkardı. İnce çorabını da indirip çıkardı ve kenara attı. Elini Balım'ın bacaklarına götürdüğü anda sesli bir küfür savurdu.

''Lanet olsun! Ne ara bu kadar ıslandın?''

''Sayende çamaşırı giydiğim ilk andan beri.''

Emir sertçe dudaklarına kapanırken Balım da bir bacağını kaldırıp onun beline sardı. Soluk soluğa kendini çeken Emir boğuk bir sesle konuştu.

''Böyle olmaz. İçine girmezsem infilâk edeceğim.''

Kemerini açıp pantolonunu aşağıya indirdiğinde Balım elini sertliğine götürdü. Emir başını geriye atarken gerçek anlamda patlamak üzereydi. Boxer'ı kalçalarından aşağıya kayarken kontrolü ele alıp kendini sırılsıklam olmuş sıcaklığa bastırdı. Balım dişlerini omuzlarına geçirdiğinde, Emir'in birkaç gidip gelmesinden sonra ikisi de aynı anda rahatladılar. Balım aklını kaybetmiş bir şekilde omzunda dinlenirken dışarıdan gelen sesle Emir'in kollarında irkildi.

''Balım iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?''

Balım Emir'e baktığında sesinin çıkacağından bile şüpheliydi. Emir nefesini kontrol edip sakince cevap vermeye çalıştı.

''Balım'ın midesi hâlâ kötü. Bize biraz daha zaman ver.''

Balım ona inanamayarak bakarken kapının diğer tarafından gelen neredeyse kıkırdama olarak tarif edilecek sesi duyduğunda yüzünü utançla Emir'in boynuna gömdü.

''Ah, elbette! Keyfinize bakın.''

Emir açıkça gülmeye başlayınca Balım başını kaldırıp öfkeli gözlerle ona baktı.

''Aslı'nın hakkımızda şu an ne düşündüğüyle ilgili bir fikrin var mı aşkım?''

''Öncelikle; senin o aşkım diyen dilinin tadına doyamadım, ama gece daha bitmedi. Ve evet, bir fikrim var. Benim yemeği bitirmeyi bekleyecek kadar bile sabrımın olmadığını ve seni hazır buradayken bir güzel...''

''Emir! Ya nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Adamların evindeyiz ve onların banyosunda resmen seviştik!''

''Sözümü kesmeseydin ben de tam onu diyecektim bebeğim.''

Emir'in şu tatlı haline nasıl kızabilirdi ki? Bir anda aklına gelen şeyle sinsice sırıttı.

''Ne o bebeğim? Doymadın mı?''

''Yok. Yeterince doydum. Yalnız... Bu çamaşırı bir daha giyemem.''

''Anlamadım?''

Emir'in kaşları bu kez ciddi anlamda çatılmıştı. Bu lanet şeyi giymeyecekse...?

''Anlatayım. Sayende bütün gece iç çamaşırım olmadan duracağım.''

O anda bütün evi havaya uçuracak bir bomba potansiyeliyle Balım'a baktı.

''Cesedimi çiğnersin! Aslı'yı çağıracağım, sana kendi iç çamaşırlarından bir tane versin.''

''Çüş Emir çüş! Ağzımı da bozdurdun bana! Ya sen bir kere nasıl utanmadan böyle bir şeyi söyleyeceksin ona?''

Emir'in süngüsü bir anda düşerken bu işin içinden nasıl çıkacağını düşünüyordu. Onun bakışlarına karşılık veren Balım yere eğilip çoraplarını giymeye başladı.

''Bu şekilde aşağıya inemezsin!''

''Onu, buna sebep olmadan önce düşünecektin aşkım. Ayrıca elbisenin kumaşı kalın. Çok da kısa değil zaten. İdare eder yani beni.''

Emir'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ellerini yıkayıp üstünü ve saçlarını düzelttikten sonra Emir'in dudaklarına öpücük bırakıp kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı.

****

Balım salona döndüğünde Ateş'i masada tek başına buldu. Yerine geçip oturduktan sonra etrafına baktı.

''Nasıl oldun?''

''Eee... Artık iyiyim. Teşekkür ederim. Aslı nerede?''

''Ufaklıklara bakmaya gitti.''

Balım tuhaf bir ifadeyle Ateş'e bakıyordu.

''Ufaklıklar?''

''İkizler yani.''

''Sizin ikizleriniz mi var?''

Balım şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Tamam, evli bir çiftin çocuklarının olması gayet normaldi. Ama Emir niye bundan bahsetmemişti ki? Onu öldürecekti!

''Emir sana söylemedi mi?''

''Hayır. Sanırım yontma olayına bu akşam başlasam iyi olur.''

Ateş hoş bir şekilde gülünce gözleri kamaşmasın ve tabi ki bu sahneyi olur da Emir tam o anda gelirse görmesin diye bakışlarını tabağına çevirdi.

''Sen de gidip bakmak ister misin? Muhtemelen birazdan gelirler. Ama tabi ikisini birden taşıması zor oluyor. Ya da afedersin, kabalık ettim. Ben Aslı'ya baksam iyi olur.''

''Ben bakarım! Hem çok merak ettim şimdi.''

Ateş gülümseyip yerine geri oturdu.

''Tamam. Ben de siz dönene kadar bir telefon görüşmesi yapayım.''

Balım hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp kattaki kapısı açık odaya doğru ilerledi.

****

Emir tek başına banyonun ortasında kaldığını fark edince lavaboda ellerini yıkadı. Kapıyı kapatıp gidecekken Aslı'nın sesiyle ona doğru döndü. Aslı yüzünde 'her şeyi biliyorum' ifadesiyle bakınca gözlerini devirdi.

''Amcası, gel de şunlara bir el at. Yine enerjileri yerinde.''

Emir ikizlerin konusu geçince gözle görülür bir şekilde gevşedi ve gülümseyerek onun ardından odaya girdi. Küçük kız yatağın korkuluklarına tutunup kalkmaya çalışırken, küçük oğlan da sırt üstü yatarak ayaklarını ağzına sokmaya çalışıyordu. Emir'in yüzündeki gülümseme genişledi. Küçük kızın çabalarına yardım edip onu kucağına aldı. Kısa saçları yeni uyandığı için birbirine karışmıştı. Sarı ve beyaz renkli pijamalarıyla yenilesi görünüyordu.

''Bebeğim uyandın mı sen? Amca mı gelmiş bebeğim? Aslı bu kız çok tatlı olmuş.''

''Tabi tatlı oldu amcası. Annesi kim?''

Emir gülerek arkasını döndüğünde onun da küçük oğlanı kucakladığını gördü. Kıza göre biraz daha miskin duruyor, annesinin boynuna doğru sürtüyordu yüzünü. Emir bir anda aklına gelen şeyle yüzünü ciddileştirdi. Gerçi bunu Aslı'ya nasıl soracağını bilmiyordu, ama diğer türlü de içi rahat etmeyecekti. Üstelik Balım o haliyle aşağıya inmişti!

''Aslı yardımına ihtiyacım var.''

''Hangi konuda?''

''Şey...''

Emir boğazını temizleyip yüzünü hafifçe buruşturunca Aslı da bir kaşını kaldırıp onun cevap vermesini bekledi. Ama Emir için hiç kolay değildi bu durum. Normal bir kıyafet istese tamamdı, ama iç çamaşırıydı bu Allah aşkına! Balım rica etse ne olurdu yani? Sırf utandığı için hemcinsinden yardım istemeyi kabul etmediğinden şimdi Emir bu sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmıştı.

''Ay hadi ama Emir!''

''Tamam Aslı! Ya bu durum benim için kolay mı sanıyorsun? Ben bir erkeğim!''

Aslı bu durumdan hiçbir şey anlamamıştı. Emir'i de ilk kez böyle görüyordu. Yani Emir genelde şimdiki gibi saçmalamazdı.

''Emir, vaktimi alıyorsun. Ne söyleyeceksen söyle.''

''İç çamaşırına ihtiyacım var.''

Oh be! Söylemişti işte. Emir rahatlamıştı da; Aslı ağzı açık, kocaman gözlerle ona bakarken az önce nükleer bomba patlatmış gibi hissediyordu kendini. Sıkıntıyla kucağındaki kızı kendine kamufle etmeye çalışır gibi oldu. Yani sonuçta Aslı'ydı bu. Ateş'ten onun kasırga misali estiğini defalarca dinlemişti. Galiba o kasırgalardan birine şimdi kendisi maruz kalmak üzereydi. Fakat Aslı'nın yüzündeki gözle görülür sinsi sırıtma Emir'in kaşlarını çatmasına sebep oldu.

''Demek Balım'ın midesi kötü ve acile gitmek zorunda kaldınız, öyle mi? Vay vay vay! Kuyruklu yalan.''

''Aslı uzatma işte. Yardım edecek misin etmeyecek misin?''

Aslı kahkahasını engellemeye çalışmak için oğluna sarılarak yüzünü sakladı. O sırada Balım'ın içeriye girdiğini gören Emir onunla göz göze gelince hareket kabiliyetini yitirdi.

Balım onu ilk kez böyle görüyordu. Kucağında küçücük bir kız çocuğu vardı. O kadar yakışmıştı ki... Sanki onun çocuğu gibi... Sanki Emir baba olmuştu. Kucağında tuttuğu da ikisinin bebeğiydi. Bir an bütün bedeni bu farkındalıkla titredi. Eli istemsizce karnını bulurken Emir'in gözleri de aynı anda oraya odaklandı.

Emir de onunla aynı duygular içerisindeydi. Hayatında Balım'dan başka bir kadını düşünemiyordu. Çocuklarının annesi olarak onu görmek istiyordu. İkisi kendi

dünyalarında kaybolmuşlarken Aslı duruma müdahale etmek zorunda kaldı.

''Emir sen çocukları alıp aşağıya in. Biz de arkandan geliyoruz.''

Emir gözlerini Balım'dan alamazken, kucağında kıpırdayan kız nedeniyle bakışlarını ondan ayırmak zorunda kaldı.

''Eee... Tamam.''

Emir iki çocuğu da kolayca kucaklayıp Balım'ın yanından geçerken eğilip onu alnından öptü. Balım'ın kalbi ritmini şaşırmıştı. Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Arkalarından bakarken Aslı'yı duyması kolay olmamıştı.

''Balım?''

''Efendim?''

Aslı elindeki minik kutuyu Balım'a uzattığında Balım onun ne olduğunu anlamadı. Tuhaf gözlerle Aslı'ya bakarken Aslı da ona bir abla gibi gülümsemiş, onu aşağıda beklediklerini söyleyip odadan çıkmıştı.

Balım hâlâ az önceki olayın etkisindeyken kutuyu açıp baktığında sesli bir soluk çekti ciğerlerine. Aşağılık herif! Ona anlatmıştı! Rezil olmuştu Aslı'ya! Şimdi nasıl yanlarına gidecekti ki? Sıkıntıyla olduğu yerde dönüp durduktan sonra, olan oldu mantığıyla elindeki kutuyla birlikte banyoya girdi.

Balım zor da olsa aşağıya indiğinde üçünün de ikizlerin etrafında pervane olduğunu görünce gülümsedi. Gidip Emir'in yanına oturdu ve oğlan çocuğunu ondan alıp kucakladı.

''Adları ne?''

''Mira ve Mert.''

Ateş büyük bir gururla çocuklarının ismini söylerken karısını kendine çekip saçlarına öpücük bırakmıştı. Balım onlara imrenerek bakıyordu. İkisi de o kadar mutlulardı ki... Çok güzel çocuklara sahiplerdi. Belki bir gün Emir'le ikisinin de böyle güzel çocukları olurdu.

Balım ve Emir çocuklarla çok güzel vakit geçirmişlerdi. Ayrılık vakti geldiğinde Balım çocuklardan kopmakta zorluk çekti. Özellikle de Mert ondan ayrılmamak için direnmiş, Emir'in Mert'i uyaran şakacı ses tonu herkesi güldürmüştü.

Aslı ikisini de tekrar beklediklerini söyledikten sonra içtenlikle sarıldı Balım'a. Balım o

sırada fırsatını bulup iç çamaşırı için utana sıkıla ona teşekkür etti. Ateş'le de vedalaştıktan sonra Emir'in elini tutup arabaya bindi.

''Ne düşünüyorsun?''

''Arkadaşların harika. Çocuklar desen onları tarif edebileceğim yeterli derecede güzel bir kelimem yok.''

Emir elini uzatıp elini tuttu ve parmak uçlarını öptü.

''İstersen biz de yaparız.''

''Ne yaparız?''

Emir çapkınca sırıtarak Balım'a baktı.

''Çocuklardan bahsediyorum bebeğim. Ateş'in evinde banyoda bunun için gerekli eylemi yaptık ya.''

Onun açıkça sırıtması karşısında hızla kızaran Balım öfkeli gözlerle ona bakmaya başladı. Üstelik aklına iç çamaşırı olayı gelmişti.

''Çok edepsizsin! Ayrıca sen nasıl utanmadan Aslı'dan benim için iç çamaşırı istedin ya?''

''Ne yapsaydım bebeğim? O şekilde bütün gece oturmana izin vermeyeceğimi söylemiştim. Evet kolay olmadı. Ama başardım.''

''Delisin.''

''Sana deliyim bebeğim.''

Emir elini Balım'ın bacaklarına götürüp sert bir şekilde okşamaya başladı. Balım ise az önceki öfkeli çıkışını çoktan unutmuştu. Galiba bu gece Balım'a iç çamaşırlarından hayır yoktu.

Kendinden emin bir şekilde Emir'in elini itti ve eğilip botlarını çıkardı. Yapabildiği kadar doğrulup çoraplarını ve son olarak da iç çamaşırını çıkarıp bir kenara attı. O sırada Emir tam iki kez direksiyon hakimiyetini kaybetmiş, arkasındaki araçların öfkeli korna seslerine maruz kalmıştı. Kararlı bir hareketle direksiyonu sağa kırdı ve tenha olan bir yola girdi. Bir süre gittikten sonra ışıklandırmanın olmadığı, etrafta da kimsenin görünmediği bir bölgede arabayı durdurdu. Başını çevirip Balım'a baktığında gözlerindeki koyu ışıltıyla sertleşti. Balım emniyet kemerini çözüp onunkine el attı. Pantolon kemerinden de kurtulduktan sonra pantolon düğmesini açıp fermuarı aşağıya

indirdi.

Emir canının acımasına neden olan parçasını çıkardığında Balım sesli bir şekilde inledi. Emir onu belinden tutup kucağına oturttu. Balım onu yönlendirip içine aldığında Emir'in küfrettiğini duydu ve hazla gülümsedi. Emir elbisenin yakalarını tutup aşağıya indirdi ve beklentiyle sertleşmiş göğüs ucuna kapandı dudaklarıyla. Bütün akşam doğru dürüst bir şey yapamadığı için çıldırmıştı ve şimdi de aynı çılgınlıkla sert davranıyordu. Muhtemelen Balım'ın göğüslerinde morarmalar olacaktı ve bunu düşününce dudakları kıvrılmadan edemedi. Balım daha fazla dayanamayıp çığlık atarak boşaldı. Birkaç saniye sonra içine dolan diğer sıcaklıkla başını Emir'in omzuna bıraktı.

Balım hem zevkten hem de soğuktan titriyordu. Emir bunu fark ettiğinde onu kendinden uzaklaştırıp göğüslerini kapattı. O sırada Balım üstünde daireler çizmeye başladığında onunla göz göze geldi. Emir onu belinden tutup yönlendirdi. Alnında biriken tere dudaklarıyla dokunan Balım aşağı yukarı ve daire çizerek hareketlerine devam ederken onu içindeki tüm sertliği ve heybetiyle hissediyordu.

Kısa süre sonra tekrar aynı doyumu yaşadılar.

''Seni seviyorum bebeğim. Kıskanıyorsam sevdiğimden; öfkeleniyorsam sevdiğimden; bağırıyorsam sevdiğimden...''

''Emir... Biz de onlar gibi olalım.''

''Kimler gibi?'

''Aslı ve Ateş gibi işte. Ben de çocuk istiyorum.''

Yüzü Emir'in boynuna gömülü olduğundan boğuk çıkıyordu sesi. Emir bundan daha mutlu olamazdı. Aşık olduğu kadın onunlaydı ve hep onunla olacaktı.

''Söz veriyorum Balım. Bizim de çocuklarımız olacak.''

Balım gözleri dolu dolu baktı sevdiği adama... Aşık olduğu adama... Ondan çocukları olacaktı. Ona söz veriyordu işte. İkisi de birbirlerinden vazgeçmeyeceklerdi. Onların aşkı kan kırmızının ta kendisiydi...

27.BÖLÜM

Odanın her yanına saçılmış kitapları birer birer toplayıp düzgün bir şekilde yerlerine koydu. Hocanın istediği araştırmayı nihayet tamamlamıştı. Biraz huzura, dinlenmeye, keyif yapmaya ihtiyacı vardı. Tabi bir de Emir'e... En çok ona ihtiyacı vardı. Arada on üç saatlik bir mesafe olmasa belki de her gün gelip giderdi Emir. Ama bu şekilde ikisi için de zor oluyordu.

Emir'in şirketteki sorumlulukları artmış, ortaklık nedeniyle üstlendiği işler de onu zorlamaya başlamıştı. Gerçi hiçbirinden şikayeti yoktu. Yorulmak da onun için problem değildi. Onun tek derdi her an Balım'ın yanında olamamaktı. Saat farkından ve ikisinin de yoğun çalışmalarından dolayı birbirlerinin uyanık ve boş oldukları zamanları yakalamaları kolay olmuyordu.

Balım onun yanında olamamaktan, hayatında neler olup bittiğini kendi gözleriyle görememekten şikayetçiydi. Bunu Emir'e söylemese de Emir hissediyordu. Onu anlıyordu. Çünkü aynı şeyleri o da Balım için hissediyordu.

Balım Los Angeles'a döndükten birkaç gün sonra yine Brad'in engeline takılmış, bu kez diğerlerine oranla çok daha zor uzaklaştırmıştı onu kendinden. Brad yine kapısına kadar dayanmış, birkaç saat orada nöbet tutarak onun kendisine ait olduğunu söyleyip en sonunda onu elde edeceğinin tehditlerini savurduktan sonra gitmişti. Tabi bunun öncesinde Görkem'den sert birkaç yumruk yemişti. Balım ona rica ederek Emir'in bu durumu bilmesini istemediğini söylemiş, Görkem itiraz etse de onu zorlukla ikna etmişti.

Olaydan birkaç gün sonra Görkem kızların konuşmalarına şahit olmuş, Brad'in okulda Balım'ı rahat bırakmadığını duymuştu. Şimdi telefon elinde, Emir'i arayıp aramamak konusunda tereddüt ediyordu. Balım'a söz vermişti, ama ilk sözü Emir'e vermişti. Üstelik arkadaşı ona güveniyordu. Buraya tekrar geldiğinde olayı öğrenirse Görkem'i hiç acımadan yumruklardı.

Sıkıntıyla yüzünü ovuşturup arama tuşuna bastı. Telefon çalarken evin içinde bir ileri bir geri gidiyordu.

''Ne haber Görkem?''

''İyidir ya, sende ne var ne yok?''

''Çok yoğunum. İşler beni mahvetti. Fırsatını bulup oraya gelemiyorum da.''

Görkem sıkıntıyla nefes alıp verdi. Nasıl giriş yapacağını bilmiyordu. Söylese bir türlü, söylemese bir türlüydü. Emir ondaki tutukluğu fark etmişti ve içine hiç de güzel şeyler doğmuyordu.

''Söyle hadi.''

''Ne?''

''Çıkar ağzındaki baklayı. Sen beni selam sabah için aramadın.''

Görkem yine bu işe karışmış olmaktan huzursuz, gidip koltuğa oturdu.

''Şey var...''

''Ne var Görkem? Adamı çıldırtma!''

''Şu Brad...''

Emir onun adını duyduğu anda elindeki kalemi fırlatıp oturduğu koltuğundan kalktı.

''Balım'ı rahatsız mı ediyor yine o şerefsiz?''

Görkem telefonu kulağından çekip ekrana baktı bir an. Hayatında bu manyak ikiliden korktuğu kadar kimseden korkmamıştı.

''Ya geçenlerde yine kapıya dayandı.''

''Geçenlerde kapıya dayandı ve sen bunu bana şimdi söylüyorsun!''

Emir'in artık kükremeye dönen sesi evin içinde kasırga estirirken Görkem yine 'hay dilimi eşek arısı soksun' deyimiyle kendine kızıyordu.

''Ya oğlum, Balım izin vermedi seni aramama. Çok dil döktü valla. Ne yapayım...''

''Ya ne demek ne yapayım? Ben sana ne dedim? Ben orada yokken Balım'a sahip çıkacaksın demedim mi? Sen de bana 'merak etme, bana emanet' demedin mi?''

''Evet abi, dedin de... Hem merak etme. Geçen sefer sen yapmıştın, ama bu sefer ben dağıttım ağzını burnunu.''

Emir çok küçük bir rahatlama yaşasa da siniri henüz geçmemişti.

''Ben oraya adam mı göndersem, ne yapsam?''

''Ne adamı?''

''Balım'ı her an takip edecek, onu koruyacak bir adam işte.''

''Saçmalama Emir. Balım böyle bir şeye izin verir mi sanıyorsun?''

''İzin isteyen kim?''

Emir bir elini saçlarının arasından geçirip ofisin camından dışarıya doğru baktı. Bir süredir işler yoğundu ve şimdi kalkıp da Amerika'ya gidecek durumu yoktu.

''Emir orada mısın?''

''Evet. İşleri toparlayıp birkaç günlüğüne gelmem lazım. Yoksa burada kafayı yiyeceğim. Neyse ki ara tatile az kaldı. Of!''

''Ne zaman tatile giriyor okul?''

''Üç hafta daha var. Lanet olsun! Az falan değil, çok uzun bir süre!''

Görkem onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu. Telefonu kapattıktan sonra Emir'den kurtulabilirdi, ama diğer tarafta Balım vardı ve bunun acısını kendisinden çıkaracağına adı kadar emindi.

''Şimdi kapatmam lazım. Toplantıya gireceğim. Haber verdiğin için sağol.''

''Tamam. Ama sakin ol artık. Sonra görüşürüz.''

''Görüşürüz.''

Emir telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika daha olduğu yerden dışarıyı izlemeye devam etti. Bu işe nasıl çözüm bulacağını bilmiyordu. Birilerini tutup o herifi eşek sudan gelmeyinceye kadar dövdürtebilirdi. Şu lanet okul bir an önce bitseydi. Bir anda sinir bozucu konulardan sıyrılıp Balım'a odaklandı. Bu sene okulu bitiyordu. İstanbul'a dönecek ve bir daha hiç gitmeyecekti. Babası zaten onun şirkette çalışacağını söylemişti. Bu şekilde daha fazla vakit geçireceklerdi. Belki onunla ortak bir projede bile çalışabilirdi. Bu durum hoşuna gitmişti.

Balım'ın o güzel yüzü bir an olsun gözünün önünden gitmiyordu. Aslı ve Ateş'in evinde bambaşka deneyimler paylaşmışlar, bir aile olma düşüncesinin onları ne kadar mutlu ettiğini fark etmişlerdi. Balım her iki çocuğu da kucaklayıp sevdiğinde kalbi hızlı hızlı atmaktan göğsünde kendine yer bulamamıştı sanki. Onun o sevimli karnının gün be gün büyüdüğünü görmek, o tatlı haliyle huysuzlanıp aşermesini dinlemek için her şeyini verebilirdi. Balım'dan birkaç çocuk istiyordu ve bunun için de artık her şeyi açıkça ortaya koyması gerekiyordu.

Balım'ın anne ve babası ikna edilebilirdi. Hâttâ Turgut Bey kendisini her anlamda çok seviyordu. Bu duruma mutlu bile olurdu hiç şüphesiz. En zorlu kısım ise Erdem'di. Eskiden bu işin o kadar da zor olmayacağını düşünürdü. Ama en son çiftlik olayında Erdem'in sanki bir şeyler hissetmişçesine konuşması ve tavrını açıkça belli etmesi durumu daha da zorlaştırmıştı. Bu iş ortaya döküldüğünde belki Erdem'le ciddi bir

kavga yaşayacaktı. Ama buna da hazırlıklıydı. Balım için her şeye göğüs gerebilirdi. Hiç kimse onun Balım'dan vazgeçmesini sağlayamazdı. Balım onundu ve bundan sonra da hep onun kalacaktı.

''Balım için aklında bir pozisyon var mı?''

Erdem kahvesini masaya bırakıp dosyadaki bir yeri imzaladıktan sonra bakışlarını babasına çevirdi.

''Benimle başlarsa iyi olur diye düşünüyorum. Bu katta eskiden müdür odası olarak kullanılan bir oda vardı. Orayı Balım için hazırlayabiliriz. Hem sana hem bana yakın olur.''

''Benim için uygun.''

Turgut Bey tabaktaki kurabiyelerden arka arkaya iki tane alıp ağzına atınca Erdem gülmeden edemedi.

''Annem duymasın.''

''Sen söylemezsen duymaz.''

Erdem'in gülümsemesi artmıştı. Bir aradalardı, ama Balım eksikti... Küçük kardeşini çok özlemişti. O da okulun bir an önce bitmesini ve Balım'ın aralarına katılmasını dört gözle bekliyordu. Tabi bir de Lizzie vardı. Sevdiği kadın... Nasılsa aileler arasında her şey yolundaydı. Lizzie'yi okul biter bitmez istemeye gitmek mantıklı görünüyordu.

''Ciğer görmüş kedi gibi sırıtıyorsun.''

''Aklımda birkaç şey var.''

''Neymiş onlar?''

''Okul biter bitmez Balım burada işe başlayacak. Bunu konuştuk zaten. Lizzie'yi de istemeye gidelim diyorum. Daha fazla bekleyemem.''

Oğlunun bu sabırsız haline keyifle güldü Turgut Bey. Bunu o da çok istiyordu. Lizzie'den daha iyi bir gelin bulamazdı ne de olsa. Aklına kızı gelince gülen yüzü endişeli bir hâl aldı. Kızı daha küçüktü. Ama yarın öbür gün karşısına birini çıkarırsa ne yapacaktı?

''Ne oldu baba?''

''Balım'ı düşünüyordum.''

''Niye?''

''Büyüyor artık... O da gün gelecek, yuvadan uçacak. Serseri birine kapılmasından korkuyorum.''

Erdem babasının endişesini çok iyi anlıyordu. Ama Balım'ın yanında her zaman abisi vardı. Onu her zaman korurdu.

''Sen içini ferah tut. Ben Balım'ın zarar görmesine izin vermem. Yanına da şimdilik erkek sinek bile yaklaştırmam.''

Turgut Bey mutlulukla gülümserken derin bir iç çekti.

''Annen hamile olduğunu söylediğinde havalara uçmuştum. Benim zaten aslan gibi bir oğlum vardı. Bir de kızım olsun istiyordum. Ama bu durumu sana nasıl söyleyeceğimizi bilememiştik. Gerçi sen yapı itibariyle uyumlu bir çocuktun zaten. Ama bunu kabul eder miydin, emin değildik işte.''

Turgut Bey bir an susup önündeki dosyalara görmeyen gözlerle baktı. Onun duygulandığını gören Erdem araya girmedi ve devam etmesini bekledi.

''Annen çok korkuyordu. 'Turgut, ya Erdem kardeşini sevmezse?' diyordu. Bir baktım bana bakan gözleri dolmuş... Elini tutup güven verircesine sıktım. 'Benim oğlum kardeşini hem sever, hem korur; korkma.' demiştim.''

Erdem duygulanmıştı. Bunu ilk kez duyuyordu. Ama kardeşini nasıl sevmezdi ki? Kendisine örnek, kahraman bir babası; derin bir bağ ile sevdiği muhteşem bir annesi vardı. Üçüne ait parçayı sevmeyip de ne yapacaktı?

''Sana söylediğimizde yüzündeki mutluluğu unutamam. Benden önce annene sarılmıştın kerata.''

Erdem utangaç bir çocuk gibi başını öne eğip gülmüştü. O günü çok iyi hatırlıyordu.

''Balım benim canım. Onun saçının teline zarar gelse benim canım yanar. Ona zarar verenin canını bile alırım baba. O benim her şeyim.''

Turgut Bey kendini tutmasa ağlayacaktı çocuk gibi. Ne olursa olsun abi kardeşin arasına hiçbir şeyin girmeyeceğine inancı tamdı.

''Baba sen kalk odana geç. Yoksa baba oğul karşılıklı ağlayacağız. Şahsen ben şirkettekilere maskara olmak istemiyorum.''

Turgut Bey çatık kaşlarla oğluna baktıktan sonra ayaklandı.

''Erkek adam ağlamaz. Hadi herkes işinin başına.''

Babası odadan çıkarken Erdem de arkasına yaslanmış gülüyordu. Masasına geçip koltuğuna oturduğunda önündeki iki resme de sırayla baktı. Önceden hayatında tek bir kadın vardı: annesi. Sonra kardeşi geldi ve şimdi de sevdiği kadın...

****

Lizzie çalan telefonuna lanet ediyordu şu anda. Arayan kişinin Erdem olma olasılığına rağmen hiçbir uzvunu kımıldatacak hali yoktu. Dün sabah çok erken kalkmış, gece de dersler nedeniyle çok geç yatmıştı. Telefon sustuktan on beş saniye kadar sonra tekrar çalmaya başladı. Gözlerini açmadan el yordamıyla telefonu bulmaya çalıştı. Tek gözünü hafifçe açıp ekranı kaydırdı ve kulağına götürdü.

''Lizzie? Bebeğim uyuyor musun?''

''Hıı...''

Erdem telefonun diğer ucunda keyifli bir şekilde güldü. Normalde bu saatte aramazdı, ama babasıyla konuştuktan sonra sesini duymak için daha fazla bekleyememişti.

''Seni çok özledim... Uyanmanı bekleyemedim.''

Lizzie sırt üstü dönüp gözlerini açtı. Uyuşuk bir şekilde gülerken gözlerini tekrar kapatmıştı.

''Ben de seni özledim sevgilim.''

''Çok mu geç yattın?''

''Evet. Bitirmem gereken ödevler vardı. En son baktığımda gece üçtü. Ne zaman uyumuşum bilmiyorum.''

Lizzie'nin çocuksu ve mızmız sesi Erdem'i güldürdü.

''Tamam güzelim. Sen devam et. Sadece sesini duymak istemiştim.''

''Uyanınca seni ararım.''

''Tamam. Öpüyorum çok.''

''Neremden?''

Lizzie konuştukça uykusu da açılmıştı ve şimdi yaramazlık yapmaya karar vermişti. Erdem ise sırıtmasına rağmen pantolonundaki kabarıklığın giderek büyüdüğünü görüyordu.

''Nerenden öpmeliyim?''

''Mmm... En sıcak bölgeye ne dersin?''

Lizzie'nin şehvetli sesi tüm bedenine işlerken çaresizce iç çekti. Eli çoktan erkekliğine gitmişti.

''Fırsatını bulup geldiğimde seni öyle bir yoracağım ki, böylece birkaç gün boyunca uyuyacaksın.''

''Çabuk gel.''

''Tamam bebeğim.''

Erdem telefonu kapattıktan sonra kalan işlerine odaklandı. Her şeyi toparlayıp odasından çıkmıştı ki Aydan'ı gördü. Genç kadın yine aynı ifadeyle kendisine bakıyordu. Bu durum artık canını sıkmaya başlamıştı.

''Erdem Bey merhaba. Nasılsınız?''

''Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?''

''İyiyim, teşekkürler. Ekibinizle toplantı yapmıştık. Eğer son durumu öğrenmek isterseniz ve vaktiniz varsa kısa bir toplantı yapabiliriz.''

''Siz konuştuysanız problem yok demektir. Yarın kendi ekibimden bilgi alırım. Şimdi izninle, çıkmam gerekiyor.''

Aydan yüzündeki gülümsemeyi koruyarak onayladığını belirten bir baş hareketinden sonra onun gidişini izledi. Bu adamla ilgileniyordu. Her ne kadar hayatında biri olduğunu bilse de kendine engel olamıyordu. Derdi onları ayırmak, sorun çıkarmak da değildi. Sadece... Sadece bu adama doğru çekiliyordu işte. Bunun yanlış olduğunun da farkındaydı. Karakterli bir kadın olmasına rağmen ilk kez kendini güçsüz hissediyordu. Bir erkek tarafından reddedilmenin, söze dökülmemiş olsa bile, ne demek olduğuyla ilk kez karşı karşıya kalıyordu.

Orada daha fazla durmasının bir anlamı olmadığını fark ederek kendini toparladı ve asansörün düğmesine bastı.

***

Balım ders bittikten sonra kendini dışarıya zor atmıştı. Sabah kahvaltısını es geçip kahveyle yetindiği için şimdi çok pişmandı. Açlıktan ölmek üzereydi ve koşar adımlarla okulun içindeki kafeye doğru gitti. Tavuklu sandviç ve meyve suyu aldıktan sonra rahat edebileceği ve ısınabileceği bir yere oturdu. Hava buz gibiydi ve Balım da çok sıkı giyinmediği için üşüyordu.

Sandviçin neredeyse yarısını mideye indirmişti ki telefonuna gelen mesajla sandviçi masaya bıraktı. Mesajı okuduğunda heyecanlanmıştı. Ama en çok da özlem duyuyordu. Emir'i çok özlemişti ve özlemden ölmek üzereydi.

E: Mali tablolar ilgimi hiç çekmiyor. Ama şöyle güzel bir striptiz izlemeye hayır demezdim :)

B: Ben de tam okulun kafesindeydim. Görüntülü konuşmaya geçelim de bir an önce soyunmaya başlayayım :)

E: Kim var yanında?

B: Yalnızım. Lizzie derste.

E: Daha ne kadar işin var okulda?

B: Aslında bir dersim daha var, ama asistan hoca girecek. O yüzden girmeyebilirim de.

E: O zaman bekleme orada. Hemen eve gitmeni istiyorum.

B: Aşkım bir sorun mu var?

E: Orada yalnızsın ve o şerefsizle karşılaşmanı istemiyorum.

B: Merak etme, ben kendimi korumasını bilirim.

E: Balım... Benimle zıtlaşma. Bebeğim hadi eve git. Zaten akşamın sekizinde ne toplantısıysa bu? Birazdan kısa bir sunum yapacağım. Dikkatimi dağıtma.

B: Peki aşkımmm :)

Emir aptal aptal sırıtmaya başlayınca birisi boğazını temizledi. Başını kaldırdığında, uzun masada tam karşısında oturan babasıyla göz göze geldi. Selim Bey'in dudakları kıvrılmış olsa da ciddiyetini bozmamıştı. Emir telefonu cebine koyup toplantıya odaklandı.

****

Aradan geçen bir haftanın sonunda Emir'in canına tak etmiş, işleri toparlayabildiği kadarıyla bırakmış ve babasına Balım'ın yanına gideceğini söylemişti. Normalde gerçekten yoğun bir dönemdelerdi ve Selim Bey buna anlayış göstermezdi. Ama oğlunun nasıl aşık, nasıl deli divane olduğunu gördüğü için gönlü elvermiyordu işte. Aşkın ne olduğunu karısı sayesinde biliyordu ve Emir'e bu konuda kızamıyordu. Kalan işler Emir'in yardımcıları tarafından rahatlıkla yapılacak işlerdi. Bu da kolaylık sağladığı için Emir asistanına uçak biletlerini alması talimatını verdi. Hemen ertesi gün gitmek istediği için son dakika nedeniyle uçağın ancak ekonomi sınıfında zorlukla yer bulabilmişti. On üç saatlik uzun bir yol için rahat bir yolculuk olmayacaktı, ama bunu zerre umursamıyordu. Uçak onu Balım'a, aşık olduğu kadına götürecekti ya, gerisi önemli değildi.

Sürpriz olsun diye ona haber vermemişti. Lizzie'yi de havaalanında taksiye binerken aramıştı. Sesinde bir tuhaflık olduğunun farkındaydı. Nedenini sorduğunda, gelince konuşuruz diye karşılık almış, fazla uzatmadan da telefonu kapatmışlardı. Görkem'e de kısa bir mesaj atıp geldiğini haber vermişti.

Küçük valizi arkasından sürükleyip kapının önünde durdu. Lizzie'ye mesaj atıp geldiğini söyledikten bir dakika kadar sonra kapı açıldı. Lizzie gülümsüyordu, ama keyifli olduğu söylenemezdi.

''Balım'a bir şey mi oldu?''

''Hayır. Girsene içeri.''

Emir salona geçip valizini bıraktı. Soran gözlerle Lizzie'ye bakıyordu.

''Ya son birkaç gündür Balım biraz üzgün. Seni göremiyor diye kendini yiyip bitirdi. Dün de çok ağladı. Ben de telefonda söylemek istemedim.''

Emir duyduklarıyla bir parça rahatlasa da, onun ağlamış olması canını acıtmıştı.

''Odasında mı?''

''Evet.''

Emir kabanını çıkarıp koltuğa bıraktı. Yavaş bir şekilde kapıyı açıp içeriye baktığında

Balım'ın yatağında oturduğunu gördü. Dizlerini kendine çekip kollarını etrafına sarmıştı. Tam önünde de Aslı ve Ateş'in evinde birbirlerine sarılarak çekildikleri fotoğraf duruyordu. Emir'in kalbi uzun süredir alışık olduğu ritimle atmaya başladığında Balım başını kaldırıp kapıdaki kişiye baktı. Onun Lizzie olduğunu düşünmüştü haklı olarak. Ama Emir'i gördüğü anda kollarını çözüp, kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Emir ona gülümsediğinde yatakta ayağa kalkıp kendini onun kollarına atacakken Emir onu yakaladı ve sımsıkı sarılarak kokusunu içine çekti.

''Emir!''

''Bebeğim.''

Balım birden ağlamaya başlayınca Emir yatağa oturdu ve onu da kucağına yerleştirdi. Saçlarını yüzünden çekip yaşlarla ıslanmış gözlerine baktı. Yumuşak dokunuşlarla onu öpüp sakinleşmesini bekledi. Balım ise bir anda yüzünü boynuna gömüp derin derin kokusunu çekti içine. Bir eli sırtına kaymışken diğer elini kısa sakallarında gezdiriyordu. Kulağında Emir'in nefesi gezinirken kendini tamamlanmış hissediyordu.

Emir bir süre hiçbir şey söylemeden sevdiği kadını kollarında tuttu. Saçlarını okşadı. Balım'ın bedenindeki gerginlik kaybolup yerini rahatlamaya bıraktığında o da bir parça rahatladı.

Balım başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı ve susamışçasına dudaklarına kapandı. Diliyle dilini bulduğunda inleyip kendini ona bastırdı. Sırayla alt ve üst dudağını dudakları arasına alıp emdi. Emir dudaklarının kontrolünü ona bırakmıştı. Elleri Balım'ın vücudunda gezinirken onun tadını almak her seferinde başını döndürüyordu.

Soluk soluğa ayrıldıklarında Emir Balım'ın yüzündeki yaşları sildi. Alnına bir öpücük bırakıp gülen gözlerle ona baktı.

''Sen nasıl geldin?''

Balım'ın ağlamaklı çıkan sesi Emir'in kalbine dokunmuştu.

''Sensiz ölüyordum bebeğim. İşleri toparlayıp geldim. Yani aslında tam olarak toparlamadım, ama isyan bayrağını çektim diyelim.''

Balım gülen gözlerle ona bakıyordu. Şimdi rahatlamıştı işte.

''Hemen dönmeyeceksin, değil mi?''

''Birkaç gün buradayım. Ama uzatabildiğim kadar uzatacağım.''

Balım anladığını belirtir bir şekilde başını salladı. Başını onun omzuna koyup kollarını beline sardı. Emir kollarında onu şefkatle tutarken odada sessizlik hakimdi. Ne kadar öyle kaldıklarını kendileri de bilmiyordu. Kapının tıklatıldığını fark eden Emir başını oraya çevirip de Lizzie'yi görünce gülümsedi.

''Gel Lizzie.''

''Küstüm ama. Emir gelince pabucumuz dama atıldı.''

Lizzie küskün gibi ayakta durup Balım'a bakıyordu. Balım gülümseyip Emir'in kolları arasında doğruldu ve kollarını Lizzie'ye uzattı. Lizzie ona yaklaşıp sarılmasına karşılık verince Emir homurdanmaya başladı.

''Ben sana benden başka kimseye sarılmak yok demedim mi?''

Emir'in hafif sert çıkan sesiyle Balım'ın yüzüne renk geldi ve bu kez de kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarına yapıştı.

''Lizzie başkası değil aşkım.''

Balım aşkım derken dudaklarını büzünce Emir'in gözleri oraya kaydı ve onu tekrar öpmemek için kendini zor tuttu.

''Bölmek istemezdim, ama Balım'ın bir şeyler yemesi gerek. Yoksa açlıktan ölecek bu gidişle.''

Balım suratını buruşturunca Emir soran gözlerle ona baktı.

''Sen yemek yemiyor musun?''

Emir kızgın gözlerle Balım'a bakıyordu. Balım çocuk gibi bakışlarını aşağıya eğmiş, yiyeceği azarı bekliyordu.

''Birkaç gündür böyle. Ben söylemekten bıktım, ama Balım dinlemekten bıkmadı.''

''Balım? Niye yemek yemiyorsun?''

Balım sinirli gözlerle Lizzie'ye baktığında Lizzie gözlerini devirdi ve onları yalnız bırakmak için odadan çıkıp kapıyı kapattı. Emir hâlâ cevap bekliyordu.

''Seni özlemekten başka bir şey yapamıyorum ki...''

Balım üzgün çıkan sesi Emir'i yumuşatmaya yetti. Kendisi yüzünden sağlığına dikkat etmiyordu.

''Dışarı çıkalım. Sana güzel bir yemek yedireceğim.''

''Hayır çıkmayalım! Seninle olmak istiyorum ben. Lizzie yemek yaptı zaten. Burada yiyelim mi?''

Balım başını yana eğip tatlı tatlı bakarken Emir nasıl hayır diyebilirdi ki? Dudakları kıvrıldı. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp dudaklarına hafifçe temas etti.

''Bana uyar. Önce sen yemeğini yersin. Sonra ben seni ekstra doyururum. Ve tabi ki son aşamada benim de doymam gerekir.''

''Mmm... Asıl bana uyar. Tadını özledim.''

Balım'ın saf şehvet kokan sesi Emir'i sertleştirmeye yetmişti. Dudaklarını boynundaki hassas noktaya değdirip diliyle tadını aldıktan sonra sertçe emmeye başlayınca Balım inlemeye başladı. Emir'in üstündeki kazağı çıkarmak isterken Emir ona engel oldu.

''Önce yemek.''

''Tamam işte kendimi doyuracağım zaten.''

''Balım!''

''Of! İyi, tamam.''

Balım kucağından inip dolabına doğru gitti. Bir an arkasını dönüp baktığında Emir'in kendisini izlediğini görünce gülümsedi. Tekrar önüne dönüp üstündeki eşofmanı çıkardı. Taytını da çıkardıktan sonra dönüp ona bakmak istedi. Emir tam olarak karşısında, tehlikeli gözlerle ona bakıyordu. Ellerini kalçalarına koyup hafifçe kaldırdı ve erkekliğinin üstüne bastırdı. Balım'ın dantelli iç çamaşırı arka kısmını kapatmaktan acizdi ve bu durum Emir'i çıldırtmıştı.

''Sana ben yokken seksi iç çamaşırı giymek yasak.''

''Yani hiç mi giymeyeyim?''

Emir'in bakışları daha da kararırken Balım bu durumdan çok memnundu.

''Sen beni katil etmeye niyetlisin, anladım. Elimden gelse eve kapatırım seni. Kafayı yedirteceksin bana. Ben seninle nasıl baş edeceğim?''

''Beni eve kapatman için imzayı atman lazım aşkım.''

''Demek imzayı atmam lazım? O halde hazır buradayken konsoloslukta evlenelim.''

Balım gözlerini kırpıştırarak Emir'e baktı. Evet şu an hoş bir oyun oynuyorlardı. Ama Emir'in bakışlarındaki kararlılık şüpheye yer bırakmıyordu.

''Peri kızlarına böyle evlenme teklif edilmez.''

''Evlenme teklif ettiğimi kim söyledi?''

Balım kaşlarını çatarak ona baktı. Ne yani, onunla evlenmek istemiyor muydu? Hani çocukları olacaktı? Bunun için evlenmeleri gerekmiyor muydu?

''Aslı doğru söylemiş. Senin kesinlikle yontulman gerek.''

''Başlatma Aslı'ya! Sen benimsin ve benimle evleneceksin.''

''Zorla mı?''

Emir onu tekrar kaldırıp kendine bastırdığında dudaklarına temas etti.

''Gerekirse zorla.''

Hırsla dudaklarına kapandığında Balım'ın kolları boynuna dolanmıştı bile. İç çamaşırını kenarlarından tutup aşağıya indirdi ve parmaklarını bayıldığı ıslaklıkla buluşturdu. Balım'ın ağzının içine inlerken dilini hoyratça hüküm sürmeye bıraktı. Bir eli belinden yukarı tırmanıp sütyenin altından geçerek göğsünü bulup sıktı. Balım inleyip daha fazla sokuldu ona. Dudaklarıyla sakalının çevrelediği çenesinde gezinip boynuna, oradan da omuzlarına doğru devam etti. Hızlıca kemerini çözüp pantolonunu indirdi ve özlemini duyduğu sertliği eline aldı.

Emir'in dişlerini sıktığını fark eden Balım sinsice gülümseyerek önünde dizlerinin üstüne çöktü ve dudaklarını araladı. Emir ilk saniyede öldüğünü ve cennete -ya da cehenneme mi demeliydi- gittiğini düşündü. Başını eğip Balım'ı izlemeye başladı. Balım hem ağzı ve diliyle ona hizmet ediyor, hem de zarif parmaklarıyla ritim tutturuyordu. Emir'in hiç beklemediği bir anda Balım onu tamamen ağzına aldığında Emir ağzı açık bir şekilde ona bakarken yüksek sesli bir küfür savurdu. Evet, Balım bunu daha önce de yapmıştı, ama... Hepsini... Lanet olsun!

''Balım...''

Emir kendini tutamayacaktı. Tutmasına imkân yoktu. Balım ona aklını kaybettirmişken, delicesine hızlanmışken, kendisi de ayakta durmakta zorluk çekerken her şey silikleşti. Büyük bir rahatlamayla kendini bıraktığında gözleri kapalı, başı arkaya düşmüştü. Yorgun bir şekilde başını eğip baktığında, Balım'ın yavaş hareketlerle devam ettiğini ve kendini çektikten sonra kendisine bakıp mutlu bir ifadeyle dudaklarını yaladığını

gördüğünde ne hissedeceğini bilemedi.

Diz çöküp Balım'la yüz yüze gelince yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarına temas ettiğinde birkaç saniye hareket etmeden öylece durdu. Sonra yavaş hareketlerle kendi tadını alarak onun tadıyla birleşti. Kendini geri çektiğinde bakmaktan hiç bıkmayacağı yüzü seyretti. Balım mutlu olmanın verdiği hisle, huzurlu bir şekilde duruyordu. Aralık dudaklarından kesik, ama yavaş nefesler dökülüyordu.

Balım gözlerini açtığında Emir'in derin okyanus mavisi gözlerini gördü. Sahiplenme, arzu, haz, zevk, bağlılık, aşk... Hepsinin karışımı okunuyordu. Tıpkı onun yaptığı gibi ellerini yüzüne götürüp kendini ona yaklaştırdı.

''Seninle karşılaştığım ana şükrediyorum.''

Emir gözlerini ayırmıyor, sözünü kesmeden onu dinliyordu.

''Emir... Sen olmadan yaşayamam ben... Seni öyle çok seviyorum ki... Kalbim bedenime dar geliyor. Tıpkı senin dediğin gibi, sana değecek gözleri kör edesim geliyor benim de. Çok korkuyorum ben...''

''Niye bebeğim?''

''Ya abim bize izin vermezse?''

Emir onun dolgun ve güzel saçlarını okşarken göz kapaklarına dudaklarıyla temas etti.

''Belki de korktuğun gibi olmayacak? Belki o da destekleyecek bizi?''

''Emir...''

''Söyle bitanem.''

''Eğer... Olur da işler ters giderse... Ben seninle her yere gelirim...''

Emir bu duyduklarıyla tuttuğu nefesini bıraktı ve sımsıkı sardı onu. Erdem'in pek de anlayış göstereceğini sanmıyordu; ama Balım'ı üzmemek, onu endişelendirmemek için bu düşüncesinden bahsetmemeyi seçmişti.

''Birlikte duş alalım. Sonra da karnını doyuralım bebeğim.''

''Tamam.''

Duş alıp giyindikten sonra salona geçtiler. Lizzie güzel bir masa hazırlamıştı. Balım gerçekten çok acıkmıştı ve masada ne var ne yoksa neredeyse silip süpürmüştü. Doyduğunu düşünüp sandalyede arkasına yaslandığında eliyle karnını okşadı.

''Niye durdurmadınız beni?''

''Kıtlıktan çıkmış gibi yedin.''

Lizzie gülerek ona laf attığında Balım da gülmüştü. Yanaklarına gelen pembelik onun nihayet iyi hissettiğini belli ediyordu. Son zamanlarda çok mutsuzdu ve Lizzie onun için ciddi anlamda endişelenmişti. Erdem'e bahsetmek istese, nedeni konusunda tek kelime edemeyecekti.

''Ben size birer kahve yapayım.''

''Sağol Lizzie.''

Balım ve Emir masanın toplanmasında ona yardım ettikten sonra salondaki koltuğa geçtiler. Emir Balım'ı kolunun altına alıp kendine çekti. Ona dokunmadan duramıyordu. Şu kısıtlı zamanlarında da onu sarılmayı bırakmayacaktı.

''Buyrun bakalım.''

Kahveler alınıp karşılıklı içildiğinde şirkette işlerin nasıl gittiğinden bahsettiler. Balım ailesini çok özlemişti. Onların adı geçince gözle görülür şekilde hüzünlendi. Emir birkaç gün kalacağına göre, ara tatile ortalama iki hafta kalıyordu. Bu da katlanılması zor bir zamandı yine. Ama hiç değilse Emir şu anda onun yanındaydı ve bunun için şükrediyordu.

''Sizin şirketin son yatırımı çok doğru bir hareket oldu. İsviçre iş dünyasının önemli merkezlerinden biri.''

''Peki sizin şirket de bu konuyla ilgili mi?''

''Hayır. Bu tamamen Erdem'in yürüttüğü bir iş. Karşı tarafın ekibi çok iyi. Şirketi tanıyorum. İsviçre sorumlusu çok başarılı bir iş kadını.''

Lizzie ekiptekilerden birinin kadın olduğunu öğrenince oturduğu yerde dikleşti.

''Toplantılara o kadın da katılıyor mu?''

''Elbette. Sonuçta ekipteki kıdemli kişi o. İsmen biliyordum zaten. Birkaç kez Erdem'i ziyarete gittiğimde kadını görmüştüm. O yaşta çok büyük bir işin sorumluluğunu almış.''

''Kaç yaşında ki?''

Lizzie içindeki huzursuzluğun dalga dalga yükseldiğini ve boğazına kadar dayandığının

hissetti. Emir kahvesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti.

''Otuzlarının başında olmalı.''

''Güzel mi?''

Balım'ın ani sorusu karşısında Emir şaşırırken Lizzie de bu soruyu sormak zorunda kalmadığı için rahatlamış, ama aynı zamanda duyacağı cevap nedeniyle de gerilmişti. Emir Balım'ın yüzündeki ifadenin sertleştiğini fark edince kahkaha atıp onu kendine çekti ve saçlarını öptü.

''Farkında değilim. Ama bir dahakine aklımda olsun, iyice incelerim.''

Balım dirseğiyle kaburgalarına geçirdiğinde canı acımış gibi yüzünü buruşturdu. Onun bu kıskanç hali Emir'i deli ediyordu. Yani olumlu anlamda!

Lizzie ise çoktan kafasında kurmaya başlamıştı. Gerçekten güzel miydi acaba? İstanbul'a döndüklerinde o kadını ne yapıp edip görmeliydi. Sonra aklına daha farklı bir şey geldi. Bu durum hiç değilse şimdiki merakını gidermiş olacaktı.

''Adı ne kadının?''

''Dur bakalım... Aydan Öztuna.''

Aydan! İsmi çok şehvetli.

''Telefonu odada bıraktım galiba. Hemen dönerim.''

Lizzie hızlı adımlarla odasına geçip cebindeki telefonu çıkardı. Hemen kadının ismini yazıp verilerin ekrana dökülmesini bekledi. Bu isimde birkaç kişi vardı, ama bir sayfada kadının isminin altında ACT Plus İsviçre Sorumlusu yazıyordu. Hemen o linke tıkladığında kısa bir biyografiye ulaştı. Ve tabi ki resmine!

Kadının modern bir şekilde kesilmiş koyu renk saçları vardı ve omuzlarının biraz aşağısına kadar geliyordu. Üzerinde profesyonel ve şık bir iş kıyafeti vardı. Boydan çekildiği için fiziğini tam anlamıyla görüyordu Lizzie. Kadın gerçek anlamda çekiciydi. Üstelik bakışlarındaki özgüven, ona bakan insanı bir adım geriletiyordu sanki.

Ekranı kapatıp bir süre öylece durdu. Kaç kere toplantı yapmışlardı acaba? Toplantıların kaç tanesi baş başa olmuştu? Kadın Erdem'den hoşlanmış mıydı? Ona kur yapmış mıydı? Sevgilisi olduğunu biliyor muydu?

Lizzie bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Şimdiye kadar Erdem'in iş hayatına hiç dahil olmamıştı. Ama bu kez döndüğünde onu mutlaka şirkette ziyaret edecek, oradaki

herkese Erdem'in sevgilisi olduğunu gösterecekti. Erdem gibi bir adamın etrafında aç kurt mutlaka çok olurdu.

28.BÖLÜM

Emir bütün gece sevmişti Balım'ı. Her seferinde daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu; çünkü hiçbir şey yetmiyordu ona. Kollarında o kadar güzel ve huzurlu uyuyordu ki, kıpırdamaya bile korkuyordu. Demek Balım ondan ayrı kaldığı süreçte onu özlemişti, onun için ağlamıştı... Tüm benliğiyle ruhuna inmişti onun. Bunu başarabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Artık bir şeyler yapmalı, bu gizli saklı durumlardan kurtulmalıydı. Balım'dan ayrı kalmak istemiyordu. Bir an önce Erdem'le konuşmak ve bu işi nihayete erdirmek istiyordu. Evlendikleri zaman her an yanında olacaktı. Artık tamamen onun sorumluluğunda ve korumasında olacaktı.

Koruma mevzusu aklına gelince o şerefsizi hatırladı. Bu işe kökten bir çözüm bulmalıydı. Bir ara bununla ilgili ilk adımı atacaktı.

Göğsünde dolanan elin temasıyla başını öğe eğdi. Balım kıpırdanmaya başlamış, yine hep yaptığı gibi elini göğsünde dolaştırıyordu. Dudakları keyifle kıvrılırken elini tutup dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını öptü.

Balım gözlerini keyifle açarak gülümsedi. Parmak uçlarının bayıldığı dudakların arasında kaybolmasını iç çekerek izledi.

''Günaydın aşkım.''

''Günaydın bebeğim.''

''Çok güzel uyudum. Bundan sonra hep seninle uyumak istiyorum.''

''Yakında her gece birlikte uyuyacağız.''

Balım vücudunu ona daha çok bastırarak hafifçe üstüne çıktı. Dudaklarını onun omzuna bastırıp sert hareketlerle emmeye başladığında Emir'in dudaklarından çıkan derin nefes kulaklarını doldurdu. Emir boynuna yönelen dudakların yarattığı hisle gözlerini kapattı. Bu hissi çok seviyordu. Balım'sız bir hayat düşünemiyordu. Ona

bakmadan, onu tatmadan, kokusunu almadan nefes alamayacağını biliyordu. Aynı etkiyi onda yaratıyor olmak ise bambaşka bir histi Emir için. Balım tarafından vazgeçilemeyen erkek olmak gururunu okşuyordu.

Balım yükselip dudaklarına geldiğinde telaşsız ve yavaş bir öpücük başladı. Onun dilini kendi dudaklarında hissetmek Emir'i eritiyordu. Balım şehvetli bir şekilde müptelâsı olduğu dudaklarda dilini gezdirip zaman zaman küçük ısırıklar bırakıyordu. Son bir öpücük bıraktıktan sonra sağ dirseğinin üstünde doğruldu ve Emir'in yakışıklı yüzünü seyretmeye başladı. Dudaklarında gördüğü keyifli ve çapkın gülüşü hafızasına kazımak ister gibi izledi bir süre.

''Bana kendimi dünyanın hakimi gibi hissettiriyorsun.''

Balım hareket eden dudakları izlerken gülümsedi ve gözlerini onun koyulaşmış okyanus gözlerine çevirdi.

''O halde doğru yoldayım.''

Emir gülümseyip uzandı ve dudaklarına kısa süren bir öpücük bıraktı.

''Masal ve Kuzey'in düğününe gelemedim ben.''

Balım hüzünlü gözlerle baktığında Emir'in az önceki neşesi yerini ciddiyete bıraktı.

''Sınavların vardı baldan tatlı sevgilim. İkisi de anlayışla karşıladılar.''

''Bir de sevgili değiliz demişti Kuzey. Adam iki gün içinde konsolosluk işini halledip o masaya oturtmuş Masal'ı. Bana da kurcalama bu işi diyordun.''

''Açıkçası ben de o kadar hızlı bir hamle beklemiyordum. Ama Kuzey bu; ne zaman ne yapacağı belli olmaz.''

''Bir ara arayıp nasıl olduklarını sorayım bari.''

''Sor bari.''

Emir tehlikeli bir şekilde gülümseyip Balım'ı altına aldı. Yüzünü boynuna gömüp kokusunu derin derin çektikten sonra dudakları kendine keyifli bir yol çizmeye başladı. Balım kesik ve derin bir şekilde solumaya başladığında Emir'in parmaklarını kadınlığında hissetti ve vücudunu ona doğru itti.

Emir iki parmağıyla başladığı keşfe üçüncüsünü de ekleyip derin darbelerle içinde gidip gelmeye başladı. Sırayla her iki göğsü de ağzına alıp sert hareketlerle Balım'ı inletmeyi başardığında parmaklarını çekip dizlerinin üstünde doğruldu ve sertleşmiş erkekliğini

az önce sırılsıklam ettiği sıcaklığa itti. Balım onu omuzlarından tutup telaşla kendine çekiyordu. Dudaklarından acı çektiğine dair sesler dökülürken bacaklarını da beline dolamıştı.

Emir içindeki darbelerini hızlandırdığında Balım aldığı zevkle onun dudaklarını ısırmaya başladı. Son darbede çığlığı Emir'in ağzında kaybolurken bacaklarını hâlâ sıkı sıkı beline dolanmış olarak tutuyordu.

Emir nefesini kontrol etmeyi başardığında içinden çıktı ve aşağıya doğru inip dudaklarını Balım'ın sıcaklığına gömdü. Onun tadıyla karışık kendi tadını aldığında erkekçe bir zevk duydu. Balım'ın elleri saçlarını çekiştirirken dilini hızlı bir şekilde hem en derine iterek hem de aşağı yukarı hareket ettirerek tekrar boşalmasını sağladı.

Balım yorgunluktan bitmiş şekilde kollarını iki yana açmış, gözleri kapalı halde nefes almaya çalışıyordu. Emir uzanıp yanına yattı ve onu çekip kollarının arasına aldı. Balım'ın kolları beline dolanırken o da onun saçlarını okşuyordu.

''Senin tadın her seferinde daha bir lezzetli olmaya başladı.''

Balım kıkırdama benzeri bir ses çıkarınca devam etti.

''E tabi bana ait olunca böyle oluyor.''

Balım onun sesindeki sahiplenme tonuna karşılık dirseğiyle kaburgalarına geçirdi.

''Ya bebeğim ne dedim ben şimdi?''

''Çok konuşma. Açım ben.''

''Az önce sana birkaç saatlik doyum yaşattığımı düşünmüştüm oysa ki. Kalbimi kırdın.''

Emir'in ses tonu alınmış gibi çıkınca Balım gülümseyerek başını ona çevirdi.

''Ben sana hiçbir zaman doymam. Ama kahvaltı etsek iyi olur.''

''Tamam bebeğim.''

Balım yataktan çıkıp banyoya doğru giderken Emir de arkasından iç çekerek onu izliyordu. Daha birkaç dakika önce içine girmişti işte. Buna rağmen hiç sevişmemişler gibi yine açlıkla bakıyordu. Kafasını iki yana sallarken gülümsedi. Kollarını başının altında birleştirip gözlerini kapattı.

****

''Lizzie?''

''Beni aramadın...''

Lizzie'nin üzgün çıkan sesi Erdem'in canını acıtmıştı. Lizzie aradığında toplantıdaydı ve geri döneceğini söylediği halde unutmuştu.

''Bebeğim özür dilerim. İşler çok yoğun. Bir toplantıdan diğerine giriyorum.''

''Ne toplantısıymış bunlar?''

Erdem onun tuhaf çıkan ses tonunu anlamlandırmaya çalışırken bir yandan da sorusunu cevapladı.

''Avrupa'daki ofis yatırımıyla ilgili. Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum. Sonradan sorunla karşılaşacağımıza işi baştan sıkı tutmak gerek.''

''Anladım. Peki bugün başka toplantın var mı?''

''Hayır güzelim. Birazdan çıkacağım zaten. Sen nasılsın?''

''Seni özlüyorum...''

''Ah bebeğim... Ben de seni özlüyorum. Fırsatını bulup gelemez misiniz? Buradan ayrılmam şimdilik pek mümkün değil.''

''Son birkaç sınav kaldı. Onları da verirsek koşarak geleceğim.''

Erdem telefonun diğer ucunda keyifle gülümsedi.

''Sen bir gel, bak bakalım ben sana neler yapıyorum... Seni günlerce uyutmayacağım Elizabeth... Durmam için yalvaracaksın. Çünkü nefes almadan seni bir güzel...''

Erdem cümlenin sonuna doğru sesini fısıltı haline getirmişti. Konuştukça kulağında Lizzie'nin soluklarını duyabiliyordu. Kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanmış, onu çıldırtmış olmanın tadına varıyordu. Ancak Lizzie konuştuğu anda gevşemiş halinden eser kalmadı.

''Çok ıslağım... Sanırım... Birazdan duş almam gerekecek.''

Erdem duyduğu sözleri hazmetmeye çalışırken dudakları çizgi halini almış, burun delikleri kendini sıktığı için genişlemeye başlamıştı.

''Şu anda... Tam olarak ne yaptığını söyle bana.''

Erdem'in zorlukla çıkan boğuk sesi Lizzie'ye titreşimler gönderdi. İçindeki hareketini derinleştirirken aynı boğuk tonla konuştu.

''Parmaklarımın kadınlığımın içinde sıkıştığını söylemek zorundayım.''

Erdem acı çekercesine inledi ve oturduğu yerde kıpırdanıp kravatını gevşetti. Gözleri kendiliğinden kapanırken Lizzie'nin o halini gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

''Anlat... Kaç parmağını içine soktun?''

''Şimdilik iki.''

Erdem neredeyse patlayacak noktaya gelmişti. Bir elini saçlarının arasından geçirirken neredeyse köküyle birlikte sökecekti.

''O halde üçüncüye geç.''

Lizzie onu dinleyip üçüncü parmağını da devreye sokunca derin ve Erdem'i çıldırtan bir nefes aldı ve yavaşça vermeye başladı.

''Şimdi yavaş hareketlerle ileri geri hareket ettir.''

Onu dinleyip hareketlerine başladı. Her harekette sessiz odada yankılanan ıslak ses kulaklarına melodi gibi geliyordu ve yazık ki Erdem bunu duyamıyordu.

''Baş parmağını tepeciğine bastırıp okşa.''

Lizzie bacakları iki yana açık, başı yatağın başlığına dayalı, gözleri kapalı halde vücudunun kasılmasını beklerken, saniyeler sonra haz denizine dalacağının bilinciyle hareketini hızlandırdı ve sertleştirdi. Boğuk ve derinden gelen bir sesle boşaldığında, telefonu tutan eli gücünü yitirdi ve telefonla birlikte göğsüne düştü.

Ne kadar süre o şekilde kaldığını bilmiyordu. Telefondan gelen sesle gözlerini kırpıştırarak açtı ve telefonu tekrar kulağına götürdü.

''Erdem...''

''Lanet olsun Lizzie! Sen beni öldürecek misin? Senin içine benden başka bir şey giremez tamam mı? O lanet uçağa binip oraya getirtme beni! Bir daha bunu sakın yapma!''

Lizzie bir yandan onun bağırmasını hazmetmeye çalışırken bir yandan da dudakları keyifle kıvrılmıştı.

''Madem içime sende başka bir şey giremez; o halde buraya gel. Hani çiftlikte ben başlatmıştım ya... Bana bir şey yapmanı istemiştim... İşte onu yapmanı istiyorum.''

Erdem onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Yaralı bir hayvan gibi dört dönüyordu odasında. Şu lanet pantolondan bir an önce kurtulmalıydı! Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp tekrar açtı. Konuştuğunda sesi kısık ve tehlikeliydi.

''Buraya geldiğinde, sana o istediğini vereceğim. Becerilmek mi istiyorsun? Tamam! Seni becereğim! İnan bana, işin başından sonuna kadar ağlayacaksın!''

Lizzie zaten pelte gibi olan bedenini ve aklını tamamen kaybetmişken birden keyifle gülmeye başladı. Onu hâlâ çıldırtıyor olmak kadınlık gururunu okşamıştı. Erdem ise onun bu keyfi karşısında daha da sinirlenmişti; çünkü hiç yoktan canı yanıyordu.

''Erdem... Bu dediğini yapabilmemiz için geldiğimde bize özel bir yer ayarlaman gerekiyor.''

Lizzie'nin boğuk çıkan ses tonu Erdem'i yeni bir haz dalgasına sürüklerken aklından alternatifleri geçirmeye çoktan başlamıştı bile.

''Sen bunu dert etme bebeğim. Her şey istediğin gibi olacak.''

''Seni seviyorum.''

''Asıl ben seni seviyorum.''

Lizzie bütün gece kafasında kurmuştu. Ama şimdi fazlasıyla rahattı. Gerçi bu, Aydan meselesini rafa kaldıracağı anlamına gelmiyordu.

''Nereye gidiyoruz?''

Balım belki on defa sormuştu bu soruyu. Ama Emir bir türlü söylemiyordu. Heyecanlı bir şeyler olacağı kesindi, ama ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Yaklaşık yarım saat sonra yine o tanıdık yere geldiklerinde Balım nefesini tuttu. Emir inmesi için ona kapıyı tutarken memnun bir şekilde sırıtıyordu. Tabi Balım bu kadar uzun süre yine aynı hayranlıkla arkasında duran şeye bakmasaydı sırıtmasını koruyabilirdi.

''Ben sizi baş başa bırakayım. Böylelikle rahatça sevişirsiniz.''

Emir'in bariz homurdanmasıyla ona dönen Balım ilk birkaç saniye ne olduğunu anlamadan baktı suratına. Durumu kavrayınca keyifli bir şekilde gülümsedi ve ona sokulup yakalarını tutarak kendisine doğru eğdi. Dudakları dudaklarına temas ederken soğuk hava bir anda sıcağa döndü bedeninde.

''Sevişmek için çıldırıyorum.''

Emir onun bu sözüyle kaşlarını daha da çatarken Balım çoktan dudaklarına yapışmıştı bile. Çatık kaşları düzelip rahatlayınca öpüşüne karşılık verip dilini en derinlere daldırdı. Kalabalık caddede özgürce çılgın gibi öpüşmek ikisini de ateşlemişti. Balım dudaklarını kurtarıp parmak uçlarından yere indiğinde yüzündeki pembelik enfes görünüyordu Emir için.

''Ben sadece tek bir adamla seviştim. Hayatımın kalanında da sadece o adamla sevişeceğim.''

Emir onu göğsüne sımsıkı bastırdığında hisleri yoğunlaşıp olabilecek en üst seviyeye çıkmıştı. Bu kadını daha ne kadar sevebilirdi, kendisi de bilmiyordu. Bu aşk aklını bulandırıyor, kendini kaybetmesine neden oluyordu. Bununla birlikte, dünyanın en güçlü insanı gibi hissediyordu. Ve bu güçle, Balım'ı ondan almak isteyenlere karşı sonuna kadar savaşırdı.

Elini tutup otelden içeriye girdiklerinde geçen sefer gördüğü resepsiyonisti tekrar gördü Balım. Emir oda kartını alırken hızlı adımlarla onu asansöre yönlendirdi. Yine aynı süite gelmişlerdi. Balım kapının önünde durup ona döndü. Kollarını beline dolayıp yüzünü göğsüne bıraktı.

''İyi ki o adam sensin Emir. İyi ki en başında olan engellerde bile beni bırakmamışsın. Çünkü sende bana karşı bir şeyler hissedemeseydim aşkımı kalbime gömer, karanlık bir kuyuda tek başıma kalırdım.''

Emir onun samimi ve duygulu sözlerine karşılık onu daha sıkı sardı. Bu kadını hak etmek için ne yapmıştı bilmiyordu, ama iyi ki peşinden koşmuştu. Elini çenesine götürüp yüzünü kendine doğru kaldırdı.

''İyi ki o kadın sensin peri kızım. İyi ki sen bana aşık olmuşsun. Yaptığım her odunluğa rağmen, seni kırmama ve üzmeme rağmen iyi ki aşkını canlı tutmuşsun. Eğer sen gelmeseydin, ben de senin gibi karanlıkta kalacaktım. Bu güneşin, bu aydınlığın anlamını bilemeyecektim. İyi ki geldin hayatımın aşkı... Sevdiğim... Kadınım...''

Emir sözlerini küçük öpücüklerle Balım'ın saçlarına bıraktı. Onun her kelimesinde Balım'ın kalbi değişik ritimleri yakaladı. Bu adamı çok seviyordu. Her şeye, herkese karşı gelecek kadar çok...

****

''Bu yemekte yine tuz yok.''

Melek Hanım başını yemeğinden kaldırıp kocasının huysuzlanmış ifadesine baktığında gülmeden edemedi. Her akşam aynı konuyu konuşuyorlardı, ama olay Melek Hanım'ın lehine sonuçlanıyordu.

''Hayatım, bu konuyu belki bir yıldan fazladır konuşuyoruz; ama sen her seferinde aynı cevabı alacağını bile bile hiç bıkmadan soruyorsun.''

''Ne yapayım Melek? Tat almadığım şeyi yemekten hoşlanmıyorum. Bari bir parça koysaydınız.''

''Huysuzlanma koca adam. Doktor ne dediyse o.''

''Öf! Ölümüm bu yüzden olacak.''

''Turgut! Şu kelimeyi kullanma diye belki bin kez söyledim. Niye inadına yapıyorsun?''

Melek Hanım bu konuları konuşmaktan hoşlanmıyordu. Ona bir şey olması ihtimâli bile kalbini sıkıştırıyordu. Ne kocası ne de çocukları olmadan yaşayamazdı.

Turgut Bey yine istemeden karısını üzdüğünü görüp oturduğu yerden kalktı. Karısının arkasına geçip ellerini omuzlarına koydu ve saçlarını öptü.

''Özür dilerim hayatım. Ben öyle arada düşüncesizce konuşuyorum işte.''

''Arada mı?''

''Tamam. Hep konuşuyorum.''

Erdem salona girdiğinde anne ve babasını romantik bir anda yakalayınca hafifçe öksürdü. İkisi de dönüp baktıklarında Erdem'in sırıttığını gördüler.

''Bu çocuk da hep böyle münasebetsiz zamanlarda ortaya çıkıyor.''

Turgut Bey homurdanırken Erdem açıkça kahkaha atıyordu.

''E ben burada yaşıyorum baba. Her an her yerden çıkmam mümkün. Senin daha dikkatli olman lazım.''

Erdem babasıyla açıkça dalga geçerken annesi de kolunu uzatmış onu yanına çağırıyordu. Eğilip annesinin yanağını öptü.

''Yine güneş gibisin Melek sultan.''

''Oğlum da olmasa kimseden iltifat alamayacağım.''

Melek Hanım hafif sert bir sesle konuşmuştu. Erdem yerine geçerken babasına sırıtıyordu. Turgut Bey ise hiç yoktan suçlu durumuna düşmüştü.

''Kendimi resmen dış kapının dış mandalı gibi hissediyorum. Siz anne oğul benimle uğraşın zaten. Kızım olsaydı hemen kollarıma atılıp öperdi beni.''

Turgut Bey şakalaşmak amaçlı başlamıştı konuşmasına. Ama birden dudaklarından kızının adı dökülünce gözle görülür şekilde hüzünlendi. Sadece o değil, Erdem ve Melek Hanım da aynı şekilde hüzünlenmişlerdi.

''Ben kızımı arayacağım.''

Melek Hanım ani bir hareketle yerinden kalktı ve koltuğa bırakmış olduğu telefonunu alıp hızlı arama tuşuna bastı. Telefon birkaç çalıştan sonra açılıp da kızının sesini duyduğunda ayakta duramayacağını anlayıp arkasındaki koltuğa oturdu.

''Annecim.''

''Bebeğim...''

Balım annesinin aradığını görünce sevinçle telefonu açmış ve cıvıl cıvıl bir sesle konuşmuştu. Ama annesinin ağlamaklı sesiyle kötü bir şeyler olduğunu düşünüp telaşlandı.

''Anne bir şey mi oldu? Babam mı yoksa?''

Balım'ın sevinçli yüz ifadesinin bir anda korku dolu hale dönüşmesiyle Emir elindeki kadehleri bırakıp hızla ona yürüdü.

Melek Hanım boğazındaki yumruyu zorlukla geri gönderdikten sonra sesini canlı tutmaya çalışarak konuştu.

''Yok bebeğim. Hepimiz iyiyiz. Ben sesini duymak için aradım. Çok özledim seni...''

''Annecim ben de sizi çok özledim. Gerçekten iyisiniz, değil mi?''

''İyiyiz iyiyiz!''

Erdem annesinin yanına oturup kulağını telefona dayamıştı. Kardeşinin endişeli sesini duyunca rahatlatmak için telefona doğru bağırmıştı. Balım abisinin sesini duyunca tuttuğu nefesini verdi ve tekrar neşelendi.

''Abime söyle parazit yapmasın.''

''Ya ne nankörsün sen kızım! Sen bir gel, bacaklarını kıracağım senin.''

Balım kahkaha atınca her iki taraftaki kişiler de rahat bir nefes aldılar. Emir Balım'a arkasından sarılmış, güven verircesine saçlarını öpüyordu. Bir an çok korkmuştu onun endişeli sesini duyunca. Neyse ki klasik bir özlem nedeniyle durum yanlış anlaşılmadan hemen toparlanmıştı.

''Kızım derslerin nasıl? Oralarda düzenli yemek yiyorsun, değil mi? Gerçi Lizzie güzel yemek yapıyor. Aç kalmıyorsunuzdur.''

''Sen merak etme Melek sultan. Valla Lizzie o konuda dört dörtlük. Abim yaşadı yani.''

Erdem söylediklerini duyduğu için sırıtıyordu.

''Hava soğuk. Kalın giyin. Ben biliyorum, sen yine kısa etekleri giyip öyle çıkıyorsundur dışarı.''

Emir yüzünü Balım'a eğip tek kaşını kaldırmış, bak gördün mü der gibi bir ifadeyle bakıyordu. Balım ise gözlerini devirirken, diğer tarafta Erdem ve Turgut Bey, Melek Hanım'ın söylediklerinin doğruluğuyla kaşlarını çatmışlardı.

''Kendime dikkat ediyorum. Hem ben öyle kolay kolay hasta olmam bilirsin.''

''Bilirim, ama gözüm görmüyor işte. Sen yine de dediğimi yap.''

''Tamam annelerin en güzeli.''

''Lizzie yanındaysa bir de onunla konuşayım.''

Balım birden panikleyince Emir'in alçak sesle söylediklerini tekrarladı.

''Lizzie'nin yanında değilim ben. Kütüphaneye gelmiştim, ama içeri giremeden sen aradın.''

''Tamam bitanem. Ben seni meşgul etmeyeyim o halde. Çok selam söyle Lizzie'ye.''

''Melek versene şu telefonu.''

''Babana veriyorum canım.''

Turgut Bey telefonu alıp bir solukta konuşmaya başladı.

''Kızım kalın giyindin, değil mi? Bak sen hasta olunca çok mızmız oluyorsun. Kimse yok

yanında.''

''Babacım beni merak etmeyin. Lizzie de bana iyi bakıyor sağolsun, tıpkı annem gibi.''

''Hah, aferin kıza. Oralarda kendinize dikkat edin. Ne zaman geliyorsunuz bakayım?''

''Son sınavları da verirsek on güne kalmadan oradayız babacım.''

''Oh iyi bari. Az kalmış. Seni çok öpüyorum bitanem.''

''Ben de öpüyorum babacım. Gıcık abime de selam söyle.''

''O son dediğini duydum cadı.''

''İyi madem, seni gıcık gıcık öpüyorum.''

''O dilini kopartırım senin. Abinle düzgün konuş.''

''Ben de seni seviyorum abicim.''

Balım telefonu kapattığında rahatladığını belli eder şekilde başını sevdiği adamın göğsüne yasladı. Emir hâlâ saçlarını okşarcasına öpüyordu.

''Onlarla konuşmak iyi geldi. Bir an çok korktum birine bir şey oldu diye.''

''Ama korkulacak bir şey yokmuş bebeğim. Rahatla artık.''

Balım kalçalarını ona bastırıp sürtündü.

''Sen rahatlatsana beni.''

''Mmm... Bu gece için planlarım var.''

''Ne gibi planlar?''

''Sürpriz bebeğim. Önce bir şeyler yiyelim, sonra seni biraz gezdireceğim. Alışveriş yapmamız gerek.''

Balım heyecanla kollarında dönüp onunla yüz yüze geldi. Hep yaptığı gibi elleriyle yakasını kavradı ve gözlerinde ışık saçan parıltıyla ona baktı.

''Niye alışveriş yapacağız ki?''

Onun bakışlarında her an kaybolma isteğiyle yanıp tutuşuyordu Emir. Onu mutlu etmenin kolay olduğunu biliyordu. Küçük ve basit birkaç sözle bile çocuk gibi heyecanlandığını görmek onu dünyanın en mutlu erkeği yapıyordu.

''Seni dansa götüreceğim.''

Balım duyduğu sözlerle gözlerini heyecandan kocaman açarak kendini kollarına attı. Hâttâ o halde zıplamaya çalışması Emir'i güldürmüştü. Onu mutlu ettiği için şimdi kendisi de mutluydu. Balım kendini geri çekip aynı heyecanla konuşmaya başladı.

''Nereye gidiyoruz peki? Nasıl giyinmem lazım? Ya Emir hiçbir şey almadan getirdin bizi buraya! Elbisem yok. Makyaj malzemelerim yok. Topuklu ayakkabılarım yok. Hiçbir şeyim yok!''

Balım'in gülen yüzünün saniyeler içinde bin tane farklı ifadeye bürünmesi karşısında Emir kendini tutamayıp kahkaha atmaya başladı.

''Ya niye gülüyorsun?''

''Sevgilim... Alışverişe bunun için çıkacağız zaten. Neye ihtiyacın varsa alacağım sana.''

''Ha... Anladım.''

Balım bir an durup düşündü. Sonra sinsice sırıtmaya başladığında Emir başına fena halde dert aldığını hissetti. Bu gülüş hayra alâmet değildi çünkü.

''O zaman... İhtiyacım olan şeyleri alacağım.''

''Mini yok! Dekolte yok!''

''Neye ihtiyacım varsa alacağını söylemiştin!''

Balım kendini geri çekip kollarını göğsünde bağlarken bir ayağını da yere vurmuştu. Emir onun bu haline gülse mi, yoksa bu duruma taviz vermeyeceğini belli edecek şekilde ciddi mi dursa, karar verememişti. Belinden tutup kendine çekti. Baş parmağıyla boynundaki hassas noktayı bulup okşamaya başladığında Balım'ın çatık kaşları düzelmiş, gözleri ayrı yarıya kapanmıştı. Emir doğru yolda olduğunu görüp dilini kulağında gezdirip boynuna inmeye başlamıştı bile.

''Mini yok.''

Tek bir ısırık.

''Dekolte yok.''

Bir ısırık daha.

''Bu hiç adil değil.''

Balım güçsüzce itiraz ederken Emir işkencesine devam ediyordu.

''Ben ne dersem o. Eğlencenin sonu LA polis merkezinde bitsin istemiyorsan şartlarım bu peri kızı.''

''Of... Peki, tamam.''

''Aferin. Her ne kadar hırçın olup üstüme sıçramandan zevk alsam da söz dinlemeni ayrı bir seviyorum.''

Emir çapkın gülüşünü sergilerken Balım'ın keyfi iyice yerine gelmişti. Odada yemek yedikten sonra dışarı çıktılar ve Emir neredeyse hiç bırakmadı Balım'ın elini. Sımsıkı tuttu. Güvende... Ona sahip olduğunu bilerek...

****

Emir Balım'ın üstündeki kıyafete gözü dönmüş şekilde bakıyordu. Hani söz vermişti bu kız? Bu mağazada kapalı bir şeyler yok muydu?

Balım her ne kadar ona tamam dediyse de kendi bildiğini okuyordu. Kabinde arsız dokunuşlarla Emir'in gevşemesini sağlıyor, onu itiraz edemeyecek hale getiriyordu. Emir aldıkları şeylerin parasını öderken hoşnutsuzca Balım'ı süzüyordu. Siyah tül ve dantel detaylı elbisenin iç kumaşı gümüş renkten oluşuyor, hareket ettikçe parlar gibi görünüyordu. Etekleri bollaşıp hafif kabarık duruyordu. Yine dizlerinin bir hayli üstündeydi. Üstelik üst kısmı büstiyer şeklindeydi ve tenine tamamen yapıştığı için göğüslerini havaya kaldırmış, üstten de ağız sulandırıcı şekilde hafifçe taşırmıştı.

Topuklu ayakkabılarının ince şerit bantları o güzelim bileklerini sarmıştı. Emir onu tepeden tırnağa süzdüğünde inlemeden edemedi. Bu gece kesin katil olacaktı. Yani aksi mümkün değildi. Balım Hanım bir de saçlarını maşa yaptırıp sonra eliyle dağıtmış, şimdiye kadar hiç yapmadığı şeyi yaparak kışkırtıcı bir kırmızı ruj sürmüştü. Rujun matlığı, parlak olmasından daha dikkat çekiyordu.

Balım seksi hareketlerle ona yürüyüp yakasını kavradı ve nefesini yüzüne bırakarak gözlerine baktı. Dilini kendi dudaklarında gezdirerek seksi bir şekilde gülümsedi.

''Sana takım elbisenin ne kadar yakıştığını ve seni seksi gösterdiğini daha önce hiç söylemiş miydim?''

Emir kulaklarında uğuldayan boğuk sesi kısa bir süre içine hapsetmeye çalıştı. Bir eli Balım'ın sırtındaydı. Diğeri sahiplenici bir şekilde kalçalarına inip sert bir şekilde sıktı. Balım'ın gözlerinin kısıldığını görüp, aralık dudaklarından çıkan iniltiyi keyifle dinledi. Dudaklarını kulağına değdirip boğuk bir sesle konuştu.

''Bunu öğrendiğim iyi oldu. Ama ben seni çıplak halde daha seksi buluyorum. Ne olacak şimdi?''

Balım'ın kalp atışları ritmini şaşırmıştı. Bu adam hep olmadık yerlerde yapıyordu bunu.

''Bir an önce gidelim. Bu gece çılgınlar gibi dans etmek istiyorum.''

Emir istemese de tekrar kaşlarını çatmak zorunda kalmıştı. Balım'ın elbisesine bakınca derin bir of çekti. Bu gece kazasız belasız bir bitsin, başka bir şey istemiyordu.

****

Balım mekânın ihtişamına bayılmıştı. Etrafta sayısız renk cümbüşü ışıklar vardı. Koltuklu rahat bölümler haricinde yüksek masaların olduğu kısımlar da vardı. Bar bölümü daha renkli görünüyordu. Müzik son ses açıktı ve inanılmaz bir kalabalık vardı. İnsanlar çılgın gibi dans ediyor, içkilerini yudumluyorlardı.

Balım kendi halinde mekânı keşfetmeye çalışırken Emir de etrafta tehdit oluşturabilecek unsurları süzüyordu dikkatlice. Balım'ın elini sıkı sıkı tutarken diğer elini de beline koyup kendine yapıştırmıştı. Lanet olsun! Bir sürü serseri vardı ve onlar içeri girdiklerinden beri birçoğu dönüp bakmıştı.

Bara geçtiklerinde kendileriyle ilgilenen barmenden kendisi için viski, Balım için de meyve kokteyli istemişti. Balım o sırada dans pistine baktığı için onun sipariş ettiği şeyi duyamamıştı. Önüne dönüp de meyve kokteylini görünce öfkeli gözlerle Emir'e baktı.

''Bu ne?''

''İçkin bebeğim.''

''Ya Emir burada yapma bari!''

''İçkiye dayanıklı olup olmadığını bilmiyorum. Ayrıca dayanıklı olsan bile buna izin vermem.''

''Sen beni buraya mutlu etmek için getirmedin mi?''

''Balım...''

''Merak ediyorsan söyleyeyim. Mutlu değilim.''

Balım taburesine oturup kollarını bar masasının üstüne koydu. Öfkeli gözlerle barmenin hızlı hareketlerine bakıyordu. Emir derin bir iç çekerek bardağını Balım'a doğru itti. Balım bir an gözlerini bardağa dikip sonra Emir'e çevirdi.

''Birlikte içeceğiz.''

Balım'ın ateş saçan gözleri bir anda parlamaya başladı. Kadehi alıp kafasına dikecekken Emir bileğini tuttu.

''Yavaş ol bebeğim. Viski bu. İlk seferde küçük bir yudum al.''

Balım gülüsmeyip kadehi dudaklarına götürdü. Onun dediği gibi küçük bir yudum almış ve tadı hoşuna gitmişti. Dudaklarını yaladığı anda yanı başında duyduğu sese döndü. Emir kırmızı görmüş boğa gibi soluyordu. Gözleri dudaklarında, göğüslerinde geziniyordu.

Balım kadehi bırakıp taburedeн indi ve Emir'i elinden tutup piste doğru yürüdü. Kollarını Emir'in boynuna dolayıp hafif ve kıvrak hareketlerle dans etmeye başladı. Arada kendini çekiyor, sonra ona bastırıp sürtünerek aşağı yukarı hareket ediyordu.

Emir'in sabrının sınandığı çok olmuştu onu tanıdığından beri. Ama şu an bambaşka bir şeyi deneyimliyordu. Karşısında ateş parçası bir güzellik vardı. Onun için dans eden, ona sürtünen ve gecenin sonunda ne istediğini belli eden... Onunla ilk kez böyle bir keyif yaşıyordu. Balım'ın yüzünün gülmesi ona cennetin kapılarını açıyordu. Nasıl da güzel, nasıl da mutluydu... Kendini düşünceleri arasında o kadar kaybetmişti ki onun kendisine sokulduğunu fark etmemişti bile.

''Sana özel dans sunuyorum, ama gözlerinin beni gördüğünden şüpheliyim.''

Emir gülümseyip onu kendine çekti.

''Seni görmemem mümkün mü bebeğim?''

Balım yine seksi gülümsemelerinden birini armağan ettikten sonra arkasını döndü ve bedenini ona sürterek hareket etmeye başladı. Emir ellerini beline koyup onu okşamaya başladığında Balım da kollarını kaldırıp saçlarının arasından geçirdi ellerini. Emir'in elleri belinden göğüslerine çıkıyor, ateşli ve sert bir şekilde okşarken dudakları

boynunda ve omzunda ıslak izler bırakıyordu.

Balım başını omzuna bırakmış, yarı aralık gözleri ve dudaklarıyla haz denizinde yüzüyordu. Bacaklarında hissettiği temasla ürperdi. Emir'in eli bacağının iç kısımlarına ulaşmış, kasıklarında derin temaslarla geziniyordu.

Emir ceketindeki titremeyle kendini geri çekmek zorunda kaldı. Balım soran gözlerle ona döndüğünde onun telefonunu çıkardığını gördü. Emir ekrandaki ismi görünce gözle görülür şekilde gerildi.

''Ne oldu?''

Emir telefonu meşgule düşürdükten sonra ona baktı.

''Önemli bir şey değil.''

Daha cümlesi bitmemişken telefon tekrar çalmaya başladı. Balım ondaki sıkıntıyı görebiliyordu, ama bununla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu.

''Bebeğim bana iki dakika ver. Hemen döneceğim.''

Balım başını salladıktan sonra onun gittiği yöne baktı. Kendini tekrar müziğe bırakıp dans etmeye devam etti.

Emir öfkeli bir şekilde kulübün dışına çıktı. Öfkesini sesine yansıtmaktan çekinmemişti.

''Ne istiyorsun?''

''Ne kadar da kabasın!''

''Ne söyleyeceksen çabuk söyle. Müsait değilim.''

''Ortalarda yoksun. Esra teyzeye soruyorum, ama doğru düzgün cevap alamıyorum.''

Emir ciddi anlamda sinirlenmişti.

''Sana ne benim nerede olduğumdan? Ailemi de böyle şeyler için rahatsız etme. Sana daha önce de söyledim. Seninle görüşmek istemiyorum. Bir daha benimle iletişim kurma.''

Emir telefonu kapatıp ceketinin cebine koydu. Biraz sakinleştikten sonra içeri girecekti. İyi ki Balım görememişti ekranı. Yoksa bu gece çok kötü bitecekti ve kendini anlatması hiç kolay olmayacaktı.

Bir anda onu içeride yalnız bıraktığını fark edince küfrederek içeriye girdi. Kalabalık

sanki daha da artmıştı. Balım'ı görmeye çalışıyor, ama bir türlü göremiyordu. Bar tarafına baktığında onu kolunu kurtarmaya çalışırken buldu. Tam anlamıyla öldürme içgüdüsüyle neredeyse uçarak onlara doğru gitti.

Balım kolunun bir anda serbest kaldığını görünce önünde gerçekleşen olaya odaklandı. Emir adamın suratının ortasına hiç acımadan yumruklarını sıralıyordu. Etraftakilerin engellemesiyle adamın üstünden kalkmak zorunda kaldı. Arkasını döndüğünde Balım'ın korkmuş gözlerle kendisine baktığını görünce bile ifadesini bozmadı. Barmene yüklü bir miktar banknot bırakıp Balım'ın elini tuttu ve kararlı adımlarla kulüpten çıktı.

Balım üstünde kabanı olsa da ve aslında üşümese de, az önce olanlar yüzünden titriyordu. Adamı kendinde uzaklaştırmak için önce kibarca konuşmuş, ancak adam işi ileri götürünce sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Emir'in gözlerindeki öfkeden korkmuştu. Emir adamı acımasızca yumruklarken olduğu yerde kaskatı kesilmiş halde beklemişti. Şimdi eli elinde hapsolmuş bir şekilde taksi bekliyorlardı. Kendini onun bedeninin önüne getirip boşta kalan elini yüzün götürdü. Emir ona bakarken hâlâ az önceki ifade vardı yüzünde.

''Özür dilerim...''

Balım'ın titrek çıkan sesi içini acıtmıştı. Ama ağzını açarsa sesini kontrol edemeyeceğinden korkuyordu.

''Ona kibarca yanımda erkek arkadaşım olduğunu söyledim, ama vazgeçmedi.''

Emir'in tek kelime etmediğini görünce gözünden düşen tek damla yaşın eşliğinde tekrar konuştu.

''Ben bir şey yapmadım.''

Emir onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. Balım doğru söylüyordu. Onun bir suçu yoktu. Sorun giymiş olduğu kıyafetler de değildi. Balım pantolon ve kazak giymiş olsaydı da yine aynısı olurdu. O bir peri kızıydı. Her haliyle çekici, her haliyle güzel ve masumdu. Aslında bu durumun sorumlusu olarak kendini görüyordu; çünkü o lanet telefon çalmasaydı dışarı çıkmayacak, onu yalnız bırakmayacaktı.

Aptal kadın! Hangi cesaretle onu arayıp hesap sorabiliyordu? Bir de annesinden öğrenmeye çalışmıştı. Asıl suçlu oydu işte. Balım az önce bir şey yapmadığını söylerken, asıl sorumlu olan kişiyi o anda öldürebilirdi. İstanbul'a döndüğünde, Balım gelmeden bu işi kökünden halledecekti. Cansu bir kez daha hayatlarına dahil olursa Balım'ı durdurmak bu kez sandığı kadar kolay olmazdı.

''Benim hatam bebeğim. Seni yalnız bıraktığım için oldu.''

Balım kızarmış gözlerini ona çevirdi.

''Yani kıyafetlerim için olduğunu düşünmüyor musun? Sen ona kızmadın mı?''

Emir onun bu her şeyden habersiz masum hisleriyle, kalbinin bir kez daha oyulduğunu hissediyordu suçlu bir şekilde.

''Kıyafetlerin yüzünden olmadı. Ben seni yalnız bıraktığım için oldu. Bu gece mutlu olmanı istemiştim, ama onu bile beceremedim.''

Emir pişman gözlerle ona baktığında, Balım yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarından öptü.

''Sen beni her zaman mutlu ediyorsun Emir. Sen beni üzmezsin ki.''

Gözlerini kapatıp derin bir çekti. Az önce Cansu'dan bahsetmeyerek yine yalan söylemişti. Ama söylerse her şey daha kötüye giderdi.

''Hadi otele dönelim. Seni güzelce yıkayacağım.''

Balım'ın gözleri tekrar ışıldamaya başlarken nihayet kendisi de gülebilmişti. Emir taksi çevirip, Balım'ın geçmesi için kapısını açtı. Yanına oturup onu kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

29.BÖLÜM

Otele döndüklerinde Emir söz verdiği gibi Balım'ı yıkadı. Kendini bebek gibi hissediyordu Balım. Emir'in elinin değdiği her yer sanki yeniden hayat buluyor, güneşi yeniden doğuruyordu.

Kollarını boynuna dolamış şekilde, onun kucağında, yüzünü boynuna gömmüşken çok rahattı. Emir onu yatağa bıraktığında gülümsedi.

''Elbise alırken günlük bir şeyler de alsaydık keşke.''

''Ben hepsini hallettim.''

''Nasıl hallettin?''

''Otelin yakınındaki mağazadan rica etmiştim. Biz gelmeden getirmişlerdi yani.''

Balım keyifle gülümserken kendini sırt üstü yatağa bıraktı. Emir her zaman onun yerine, ondan önce ve onun için düşünüyordu. Onun bu hallerine çok alışmıştı. Dolaptan çıkardığı şeylerle yatağa geri döndü. Balım elindekilere bakarken iç çekmeden edemedi.

''Bunlar gerçekten günlük şeylermiş.''

Emir çapkınca sırıtıp bornozun kuşağından tuttuğu gibi kaldırdı onu. Yatakta oturur halde bırakıp kuşağı çözdü. Omuzlarından sıyırırken açıkta kalan yerlere dudaklarını değdirmeyi unutmadı. Balım bir yandan zevke odaklanmaya çalışırken, bir yandan da daha beş dakika olmadan tekrar duşa girmek zorunda kalacağını düşünüp suratını buruşturdu.

Emir yatağa bıraktığı iç çamaşırını alıp bacaklarından geçirirken öylece durup onu izledi. Balım'a bebek gibi baktığı bir gerçekti. Balım kalçalarını kaldırıp kumaşın yerine oturmasına yardım etti. Kollarını gecelikten geçirdikten sonra saçlarını geriye doğru attı. Emir alnına öpücük bırakıp geri çekildi.

''Beni burada bekle. Hemen döneceğim.''

Balım itaatkâr bir çocuk gibi başını salladı ve yatağa girip örtüyü üstüne çekti.

Emir hızlı bir duş aldıktan sonra havluyu beline doladı. Aynanın karşısında ellerini saçlarından geçirip dağıttı. Kurutma işiyle uğraşmadı. Yatak odasına döndüğünde Balım'ın yatağın içinde oturmuş, ellerini de kucağında kavuşturmuş olduğunu görüp gülümsedi. Dolaba doğru giderken havluyu belinden çekti ve yere bıraktı.

Balım kaskatı halde onu izlerken dudaklarını yalıyor, yutkunuyor ve kesik kesik soluk alıp veriyordu. Emir'in geniş omuzları, seksi sırtı, kalçalarına doğru daralan beli ve o lanet seksi poposu her şeyiyle gözünün önündeydi.

Acıktığı için duştan önce hızlıca bir şeyler atıştırmıştı; ama şu görüntü iştahını kabartmış, tekrar aç hale gelmesini sağlamıştı.

Emir boxer'ını giyip geri döndüğünde daldığı düşler aleminden çıkmak zorunda kaldı. Avına sessizce yaklaşan bu yakışıklı ve seksi adam, dudağına yerleşmiş seksi gülümsemesiyle kendisine bakıyordu. Emir yatağın örtüsünü çekip yere düşürdü. Balım'ın bacakları birbirine yapıştığında gülümseyişi derinleşti. Onun arkasını dönüp odadan çıkıyor olduğunu fark eden Balım olduğu yerde dikleşti.

''Nereye gidiyorsun?''

Emir hafifçe dönüp omzunun üstünden ona baktı.

''Bekle bebeğim. Sadece bekle.''

O öyle kısık ve seksi konuşurken Balım nasıl bekleyebilirdi? Bir an önce tadını almak, zevk denizinde dans etmek ve bulutların üstüne çıkmak istiyordu. Çatık kaşlarla onu beklerken Emir geri döndü. Elinde küçük bir şey vardı. Balım gözlerini ona dikip ne olduğunu anlamaya çalıştı. Emir'in yüzündeki sırıtışa bakılırsa ortada heyecanlı bir şeyler vardı.

''Nedir o?''

Emir biraz daha yaklaşıp elindeki şeyi yukarı doğru kaldırdı. Balım ilk birkaç saniye anlamayan gözlerle baktı. Onun ne olduğunu anladığında ise gözleri kocaman açıldı. Ağzı da balık gibi açılıp kapanırken Emir'in yüzündeki memnun sırıtış daha da derinleşmişti.

''Şaka yapıyorsun!''

Emir yüzünde koruduğu gülüşle başını yavaşça iki yana salladı. Dizlerinin üstünde yatağa çıkıp elindekini kısa süreliğine kenara bıraktı. Balım'ın ayak bileklerini kavrayıp yumuşak hareketlerle okşamaya başladı. Balım'ın gözleri yarı yarıya kapanırken bacaklarının arasındaki ıslaklık ürpermesine neden oluyordu. Emir dudaklarını bileğine dokundurup emmeye başladığında derin bir inilti döküldü dudaklarından.

''Bu akşam... Ayak bileklerini saran ayakkabıları kıskandığımı biliyor musun?''

Emir'in boğuk sesi teninde titreşirken, gözlerinde gördüğü dipsiz koyuluk yine aklını bulandırmıştı.

''Bu zarif bileklerini sarması, teninle temas etmesi... Neredeyse giydiğin kıyafetlerin hepsini kıskanır hale geldim.''

Emir dilini kışkırtıcı bir şekilde gezdirirken diğer eliyle de bacağını okşamaya başlamıştı. Balım dirseklerinin üstünde geriye yaslanmış, gözlerini de ona dikmiş, o anın her ayrıntısını izlemeye çalışıyordu. Emir'in dudakları hızını arttırıp yukarı doğru çıkmaya başladı. Balım'ın bacaklarını iki yana açıp hazinesine dikti gözlerini. Kumaştaki ıslaklığı fark etmişti. İç çamaşırını kenara çekip parmaklarını kuytu bölgeye dokundurduğunda, Balım başını geriye atıp derin bir nefes aldı. Emir'in parmakları çıldırtıcı bir yavaşlıkla kadınlığının girişinde oyalanıp içeriye doğru girdiğinde kendini ona doğru itti. Aldığı zevkle alt dudağını dişledi.

Emir'in parmakları olması gereken yerdeyken diğer eli yukarıya doğru tırmanmaya başladı ve geceliği sıyırarak Balım'ın göğsüyle buluştu. Parmakları sertleşmiş göğüs ucunu bulurken çenesi kilitlenmişti adetâ. Balım ise bu tutsaklığı yine gönüllü kabul etmiş, başına gelecekleri beklerken heyecanından nefes almayı unutmuş gibiydi.

Emir iki parmağını tam olarak içine soktuğunda Balım'dan çıkan sesle kontrolünü kaybetti. İçindeki volkanın kısa sürede patlayıp kendisini de parçalara ayıracağını anlayan Balım, ellerini arkaya doğru uzatıp yatağın kenarlarını tuttu ve kalçalarını Emir'in eline doğru iterken belini de yukarıya doğru kıvırdı. İçindeki volkan son seviyeye ulaşıp da patlamasını yaptığında Balım da nihayet nefes alabildi.

Bir süre gözleri kapalı halde durdu. Niye her seferinde, sanki ilk oluyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu. Emir ona ne yapıyordu, henüz çözmüş değildi. Ama ne yapıyorsa kesinlikle çok iyi yapıyordu. Dudaklarında beliren gülümsemeyle gözlerini açtığında aşık olduğu adamla göz göze geldi. Onun gözlerindeki tutkuyu, yoğunluğu, sahiplenmeyi, aşkı, bağlılığı ve en önemlisi de sadakâti görüyordu. Balım'ın ondan yana hiç şüphesi yoktu. Ona sonsuz güveniyordu ve artık onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Emir bakışlarını ayırmadan üzerine uzandı. Dirseklerinden güç alarak Balım'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarını ufak temaslarla yüzünde gezdirdi.

''Seni çok seviyorum.''

Balım derin bir nefes aldı duyduğu bu üç kelime karşısında.

''Seni benden başka kimse görmesin, benden başka kimse dokunmasın istiyorum.''

''Emir... Bana senden başkası dokunursa ölürüm.''

Emir beklemeden dudaklarına kapandı. Dilini alt ve üst dudağında bir süre gezdirdikten sonra Balım'ın dudaklarını araladı ve dilini diliyle buluşturdu.

Balım açlıkla ona karşılık verirken elleriyle yüzünü kavrıyor, ellerini kirli sakalında gezdirirken çıkan seksi hışırtıyla kendini kaybediyor, saçlarını tutup çekiştiriyordu. Sanki uzun zamandır sevişmemişler, birbirlerinin tadını almamışlar gibi aceleci bir ihtiyaçla bir bütün olmaya uğraşıyorlardı.

Emir bir elini indirip erkekliğini Balım'ın sıcaklığına yönlendirdi ve nezaket kurallarını yok sayarak sertçe içine girdi. Balım'ın dudakları dudaklarından tahrik edici bir çığlıkla ayrıldı ve gözleri yeniden buluşurken, Emir'in darbelerinin yakıcılığıyla yine gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı.

Balım için bu çok fazlaydı. Ellerini Emir'in omuzlarına bastırırken tırnakları da teniyle

bütünleşmişti. Önce başını kaldırıp Emir'e doğru yükseliyor, sonra geriye doğru atıp bedenini ona doğru yükseltiyordu. Bacaklarını kaldırıp Emir'in beline doladı ve içinde kaynayan şeyle kendini tutmaktan vazgeçip çığlıklarını serbest bıraktı.

Emir son darbeyi vurduktan sonra başını geriye doğru attı ve adetâ hayvani bir kükremeyle sıcaklığını Balım'ın sıcaklığına kavuşturdu. Başını ona ait olan kadının mis kokulu göğsüne bıraktığında, saçlarında dolanan zarif ellerle rahatladı.

''Mmm... Bu kadar efordan sonra terlemiş olsan bile nasıl bu kadar güzel kokabiliyorsun aklım almıyor.''

Yüzünde memnun bir gülümseme beliren Balım, Emir'in alnına ıslak bir öpücük bıraktı. Parmakları saçlarının arasında gezerken bir bütün olma düşüncesiyle yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Onunla bir aile olma düşüncesi, çocuklar ve mutlu bir yuva... Aklına Ateş ve Aslı'nın ikizleri geldi. İkisi de birbirinden tatlıydı. Belki ileride Emir'le ikisinin de öyle tatlı çocukları olurdu.

''Emir?''

''Söyle bebeğim.''

''İstanbul'a döndüğümde şeye gidebilir miyiz?''

''Nereye gidebilir miyiz?''

Balım bir an söyleyip söylememekte kararsız kaldı. İçinde başlayan heyecanı dizginlemesi zordu. Henüz ikisi için de erken olduğunu biliyordu. Sonuçta öncelikle bitirmesi gereken bir okulu, ailesine açıklaması gereken bir ilişkisi vardı. Önce bunlar yerine oturmalıydı.

Emir yattığı yerden doğrulup, az önce yaşadığı zevkten canlanmış güzel yüze baktı. Bakışlarını kendisine çevirsin istiyordu, ama Balım dalmış gibiydi.

''Bebeğim?''

Balım dudaklarında hissettiği temasla ona baktı.

''Ne dedin aşkım?''

''Bir şey söylüyordun, ama sustun.''

''Öyle mi yaptım?''

Emir üstünden kalkıp sırtını yatağın başlığına dayadı ve onu da kaldırıp kendine çekti.

Bir eli sırtında gezinirken diğer elini de yumuşacık saçlarının arasına daldırmıştı.

''Şimdi söyle bakalım. İstanbul'a döndüğünde nereye gitmek istiyorsun?''

Balım başını kaldırıp onun derin mavi gözlerine baktı. Söylemeye utanıyor gibiydi sanki. Emir onun çocuksu haline bakıp gülümsedi.

''Korkma, ceza vermeyeceğim.''

''Anlamadım?''

''Yaramazlık yapmışsın da itiraf edecekmiş gibi bakıyorsun.''

Balım bu sözler üzerine ona güneş gibi bir gülümseme armağan etti.

''Ben yaramazlık etmem aşkım.''

''Hadi oradan.''

Balım kaşlarını çatıp somurtmaya çalıştı.

''Sen bana yaramaz mı diyorsun yani?''

''Diyorum tabi. Ne söylesem aksini yapıyorsun. Beni çileden çıkartıyorsun.''

''Hoşuna gittiğini sanıyordum.''

Balım işveli bir şekilde vücudunu vücuduna sürtünce Emir'in alaycı sırıtması yüzünde dondu. Sertleştiğini hissediyordu ve lanet olsun ki bu küçük kız onu sürekli bu hale getiriyordu. Saçlarında dolanan eli sırtından kalçalarına indi ve sert bir şekilde sıkınca, Balım'ın yüzündeki yaramaz gülüş yerini açlıkla bekleyen şehvetli hale bıraktı.

''Hoşuma gitmez olur mu hiç? Öyle olunca sana sürekli ceza vermek zorunda kalıyorum ve işte tam bu noktada hiç şikayetçi değilim.''

Balım sırıtarak ve üstüne kayarcasına çıkarak yüzlerini aynı hizaya getirdi.

''Bir tek senin cezalarından zevk alıyorum.''

Emir ilk anda keyiflenirken birkaç saniye sonra yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Balım acaba yine ne yaptım diye düşünürken Emir tehlikeli ve sakin bir tonda konuştu.

''Sana benden başka kimse ceza veremez. Ellerini kırarım o her kimse! Ayrıca gözlerini de oyarım!''

''Çok kıskanç bir sevgilim var.''

''Şikayetçisin galiba?''

''Bir gün bunu söyleyeceğimi düşünmezdim; ama senin kıskanman beni acayip tahrik ediyor. Belki de bu yüzden seni çıldırtma yolunu seçiyorum.''

Balım sözlerini bitirip dilini Emir'in göğsünde gezdirmeye başlayınca, Emir dişlerinin arasından sesli bir soluk çekti içine. Bu kadın her seferinde kendisini yumuşatmayı başarıyordu. Balım'ın dili kışkırtıcı temaslarla boyun çukuruna geldiğinde bir süre orada oyalandı ve çenesinden dudaklarına kadar çıktı.

''Yine aynı şeyi yapıyorsun.''

''Ne yapıyorum ki?''

Balım 'ın masum gözlerle kendisine baktığını gören Emir, onun istediği zaman ne kadar oyuncu olduğunu düşünüyordu.

''Tam ben sinirlenmişken dokunuşlarınla yumuşatıyorsun.''

''Mmm...''

Balım dudaklarını ve dilini tekrar kullanmaya başladığında Emir onu durdurdu. Az önceki olayı kapatmaya niyeti yoktu.

''Dur bakalım. Şu söylemeye çalıştığın şeyi duymak istiyorum.''

Balım'ın oyunbaz hali bir anda kaybolmuştu. Ne güzel unutturmuştu işte. Şimdi nasıl söyleyecekti ki? Evet bir kereliğine olmuştu; Emir onu arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. Yani aslında hayır diyeceğini düşünmüyordu, ama bunu söylemekten neden utandığını da bilmiyordu.

''Şey diyecektim... Eee...''

''Balım söyle şunu artık!''

''Ya ne bağırıyorsun? Çocukları görmek istiyorum ben!''

Balım nihayet söylemiş olmanın rahatlığıyla tuttuğu nefesini bıraktı. Emir ise anlamadan suratına bakıyordu.

''Hangi çocuklar?''

''İkizlerden bahsediyorum.''

''Mira ve Mert'i mi diyorsun?''

''Öyle diyorum seni odun!''

''Ya yine niye odun oldum?''

''Az önce usta bir aşık gibi davranırken şimdi höt zöt ediyorsun.''

Emir kaşları çatık halde kollarındaki güzelliğe baktı. Bir anda üstündeki ağırlık kalkmış ve kendini ciddi anlamda çıplak hissetmişti. Balım sırtını yatak başlığına dayamış, kollarını da göğsünde birleştirmişti. Yüzündeki somurtkan ifadeye gülmeden edemedi Emir.

''Sen bunun için mi bana surat yapıyorsun? Hayır yani, rahatça söyleyebilirdin.''

Balım yüzünü ona çevirdiğinde somurtkan yüzü normale dönmeye başlamıştı.

''Belki istemezsin sandım.''

Emir onun yüzündeki kırılgan ifadeye bakıp iç çekti ve kolunu açıp kendisine sarılmasını bekledi. Balım uysalca bu daveti kabul ederken başını güven duyduğu göğsün üstüne bıraktı. Saçlarında hissettiği dokunuşlarla gözlerini kapattı bir süre.

Emir uzanıp telefonunu aldı. Balım onun ne yapmaya çalıştığını merak etmişti. Telefonu kulağına götüren Emir bir süre bekledi. Duyduğu sesle sırıttı.

''Kocan nerede?''

''Mira'nın huysuzluğu üstünde yine. Babasıyla uyumak için son zamanlarda hep bunu yapıyor.''

Aslı'nın yorgun gelen sesi Emir'i bir anda utandırdı.

''Afedersin Aslı ya. Aile babası açar sandım. Neyse ben sonra ararım.''

''Dur ya! Sen niye aramıştın?''

Emir bakışlarını Balım'a çevirdi. Onun tatlı bir şekilde beklediğini görünce dayanamayıp dudaklarına öpücük bıraktı. Tabi niyeti hemen geri çekilmekti, ama bunu yapması o kadar da kolay değildi. Telefon neredeyse elinden düşecekken kulağında duyduğu alaycı sesle kendini Balım'ın dudaklarından koparmak zorunda kaldı.

''Siz orada oynaşıyor musunuz?''

Aslı sinsice sırıtırken Emir de hoşnutsuzca kaşlarını çatmıştı. Ne diye bölüyordu ki öpüşmelerini?

''Oynaşırken sana mı soracağım cadı?''

Balım'ın gözleri kocaman açılırken Emir'i dürtmeye başlamıştı bile. Yanaklarına yayılan kırmızılıkla gözlerini kapatıp ofladı. Zaten tanıştıkları gün Aslı'ya yeterince rezil olmuştu. Şimdi yine aynı şey oluyordu ve bütün bunların sorumlusu Emir'di.

''Sorma tabi ki. Ama madem sevgilinle rahatça oynaşmak istiyorsun, o halde Ateş'i niye arıyorsun?''

Emir Aslı'nın sorusuyla kendine geldi. Bir an ne için aradığını bile unutmuştu.

''Ha evet. Balım senin ufaklıkları özlemiş. İstanbul'a döndüğünde görmek istiyor.''

''Harika! Çok isterim gelmenizi. İstanbul'daki ilk programınızı yapmış oldunuz böylelikle.''

''Tamam o zaman. Ufaklıkları bizim için öp. Kocana da selamlarımı ilet. Kılıbık ev erkeği.''

Emir keyifle sırıtırken Balım'ı iyice kendine çekmiş, hükmedici tavrını göstermekten memnun bir şekilde arkasına iyice yaslanmıştı.

''Kılıbık ev erkeğine selamlarını ileteceğimden emin olabilirsin. Ancak seni uyarıyorum. O kılıbık, sen buraya adımını attığın anda suratında derin bir vadi oluşturacak.''

Aslı alaycı bir şekilde konuşurken Emir de bir an irkilir gibi oldu. Ateş'in en hafif yumruğu bile bir insanın dişlerini dökebilirdi. Yerinde huzursuzca kıpırdanıp Balım'a baktı. Soran gözlerle kendisine bakıyordu biricik sevgilisi.

''Senin çenen çok düşmüş. Gelince kocana söyleyeyim de terbiye etsin seni biraz.''

''Yakında Balım da bana benzerse şaşırma.''

''Benim sevilim uysaldır.''

''Ha ha! Göreceğiz.''

Emir telefonu kapattıktan sonra sırıtarak Balım'a baktı, ama onun kaşlarını çatmış halde baktığını görünce telefonu bırakıp ona döndü.

''Bebeğim ne oldu?''

''Ya sen niye her seferinde beni Aslı'ya rezil ediyorsun?''

''Hiçbir şey anlamadım.''

''Anlamazsın tabi. Odunsun Emir odun!''

''Hayda!''

Balım kollarından sıyrılıp örtüyü üstünden attı ve kalkıp nereye fırlatılmış olduğunu düşündüğü çamaşırını aramaya başladı. Emir ise onun çırılçıplak güzelliği karşısında yutkunmadan edemedi. Balım eğilip yatağın altını bile kontrol ederken, Emir dizlerinin üstünde yatakta sürünerek yatağın ucuna kadar geldi ve Balım'ı belinden tutup yatağa çekti. Balım küçük bir çığlıkla kendini sırt üstü yatağa düşmüş vaziyette buldu. Emir vakit kaybetmeden elleriyle ellerini hapsetti ve kendini ona bastırıp dudaklarını dudaklarına sürttü.

''Az önceki lafını iltifat olarak alıyorum bebeğim. Çünkü şu anda bir odunla yarışacak kadar sertim.''

Balım inleyerek dudaklarına kapandığında Emir'in beklemesini gerektiren hiçbir şey yoktu. Bir süre dudaklarını talan ettikten sonra dişleriyle çenesinde gezindi ve yüzünü boynuna gömüp dilini, dudaklarını, dişlerini, yani muhteşem üçlüyü kullanarak Balım'ı kıvrandırmaya başladı. Kendini onun güzel ve istekli vücuduna sürterek aşağıya çekti ve ağzını sertleşmiş göğüs ucuna kapattı. Diliyle daireler çizip iştahla tadını alırken Balım altında sesli bir şekilde sızlanmaya başlamıştı.

Emir dudaklarını ondan ayırıp üstünden kalktığında, altındaki vahşi kediden çıkan itiraz mırıltılarına şeytani bir gülüşle karşılık verdi. Duştan sonra getirdiği şeyi yatakta bulamayacağını anlayıp yere göz gezdirdi. Bulduğunda sırıtarak eğildi ve aldıktan sonra gözünde tehlikeli ışıltılarla, yatakta zevkten dağılmış tanrıçasına baktı.

Balım onun elindekini görünce istemsizce titredi. Elleri iki yanında çarşafı sıkarak yumruk olmuş, bacakları yanlara doğru açılmış, dizleri hafifçe bükülmüş halde derin nefesler alıyordu. Emir dizlerinin üstünde yatağa çıktı ve Balım'ın bacakları arasında durdu. Elindeki şeyin kapağını açıp ters çevirdi ve Balım'ın dizinin biraz üstüne ince bir şerit halinde döktü. Tenine değen soğuklukla titreyen ve içine sesli bir soluk çeken Balım çarşafı daha çok sıkıp gözlerini kapattı. Emir'in dilini teninde hissettiğinde yattığı yerde kıpırdandı. Bu işkencelere katlanmak her geçen gün daha da zor olmaya başlamıştı. Tenindeki dokunuş kesilince gözlerini açtı. Emir ciddi bir iş yapıyormuşçasına elindekini şekiller çizerek göbeğinin çevresine döktüğünde içinden bir şeylerin süzülüp gittiğini hissetti.

Emir dilini yoğun sıvının üstünde gezdirmeye başladığında inlediğini fark etti. Başını biraz kaldırıp Balım'ı görecek şekilde doğruldu. Balım sıcak çikolata gözleri zevkten daha da koyulaşmış halde ona bakıyordu. Emir konuştuğunda kulağına dolan sesin

boğukluğu kendisini de şaşırttı.

''Kesinlikle sen daha tatlısın bebeğim. Bu çikolata sosunu bir de daha aşağı bölgede mi denesek, ne dersin?''

Balım başını kaldırmış onu izlerken Emir'in sorusuyla isyan ederek kendini yatağa bıraktı.

''Lanet olsun! Yap şunu!''

Emir çapkınca sırıtarak küçük şişeyi aldı ve tadını almaktan bıkmadığı güzelliğin üstüne dökmeye başladı. Balım tenindeki temasta tuhaf bir şey olduğunu hissedip dirseklerinin üstünde doğruldu ve onun ne yaptığını görmeye çalıştı. Bulunduğu pozisyondan birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlayamayarak baktı. Nihayet gördüğü şey aklında net olarak belirirken bakışlarını bu kez de Emir'e çevirdi. Onun sırıttığını görünce kaşlarını daha çok çattı.

''Emir bu ne?''

''Ne ne aşkım?''

''Allah'ım bu adam nasıl bu kadar odun olabiliyor, ben anlamıyorum.''

''Beğenmedin mi bebeğim?''

''Açıkla Emir!''

''Senin bana ait olduğunun mütevazı bir simgesi.''

''Şuraya! Ya şuraya Emir yazmak ne demek ya?''

Emir sesli bir kahkaha attı. Balım iyice sinir olurken onun hâlâ yatağı sarsarak kahkaha atıyor olmasına tahammül edemedi. Madem Emir Bey böyle bir şey yapmıştı, o halde bunu da kabul etmek zorundaydı.

''Sen şimdi bununla benim sana ait olduğumu mu ilan ettin?''

Emir kahkasını nihayet durdurup gülen ve eğlenen gözlerle hayatının aşkına baktı.

''Elbette bebeğim. Tüm dünya bilsin.''

Balım tek kaşını kaldırıp kendinden emin bir şekilde sırıttı.

''O halde resmini çek de internete koy bari. Bu şekilde daha büyük bir kitleye hitap edersin aşkım.''

Balım zafer kazanmış bir ifadeyle sözlerini sonlandırırken Emir'in bütün hevesi tam anlamıyla kursağında kalmış, bir de bunun üstüne, az önce Balım'ın söylediği şeydeki ana fikirle, kendi yapmış olduğu eylemin çarpışıp yenilgiyle savaşa veda ettiğini görmüştü.

Derin okyanus mavisi gözleri öfkeyle kısılırken çenesindeki kaslar seğirmeye başlamıştı. Balım onu en zayıf noktasından vurmuştu. Sırf bu oyunda alt edilen olmamak adına, Balım'ın hiç beklemediği bir anda iki parmağını içine sokmuş ve onun gözlerinin kocaman açılmasına sebep olmuştu. Sert hareketlerle darbelerine devam ederken ağzını az önce döktüğü çikolata sosuna kapatmış ve diliyle temizleyerek iki tadın karışımının ağzında bıraktığı tatla mest olmuştu.

Balım bu gece kaçıncı olduğunu bilmediği orgazmına yaklaşmışken Emir daha da ileri giderek baş parmağını tepeciğine bastırıp sert şekilde okşamaya başlamıştı. Balım birkaç saniye içinde Emir'e neredeyse küfrederek çığlıklar eşliğinde boşalmıştı.

Artık kılını kımıldatacak hali yoktu. Bu gece bu kadar aksiyon yeterdi. Emir üstüne tırmanıp o güzel ve ıslak dudaklarından öptü. Dilini kulak memesinde gezdirip emdi ve hafifçe dişledi.

''Ağzına küfür acayip yakıştı bebeğim. Çok seksi oldun. Bundan sonra bunu hep yapalım.''

Balım yorgun bir şekilde gözlerini açtı ve yaşadığı deneyimin verdiği doyurucu mutlulukla içten bir kahkaha attı. Kollarını Emir'in boynuna dolayıp onu kendine bastırdı. Sevdiği adamı bir süre üstünde tuttuktan sonra duş almak istediğini söyledi. Emir yine hiç şikayet etmeden onu banyoya taşıdı ve özenle yıkadı.

****

Sabahki aralıksız toplantılardan sonra öğle arası az da olsa nefes alabilmişti. Son zamanlarda hayatı neredeyse işten ibaret olmuştu. Belki de Lizzie'nin bu dönemde Amerika'da olması daha iyiydi. Aksi takdirde burada ona zaman ayırması zor olacaktı.

Asistanı kapıyı vurup içeriye girdiğinde yummuş olduğu gözlerini açtı.

''Özür dilerim. Dinleniyor olduğunuzu düşünemedim.''

''Önemli değil. Gel. Neyimiz var?''

''ACT Plus'tan aradılar. Acil bir toplantıları çıktığı için üçteki toplantıyı akşam yemeğiyle birleştirip birleştiremeyeceğimizi soruyorlar.''

Erdem sırtını hâlâ koltuğuna yaslamış şekilde asistanına bakıyordu. Sadece bir saat sürecek bir toplantı için bu kadar eğlenceye gerek yoktu. Ayrıca profesyonel bir ortamda ne kadar bulunurlarsa o kadar iyiydi.

''Akşam müsait değilim. Aciliyeti yok. Yarın yaparız.''

''Peki Erdem Bey.''

Erdem yalnız kaldıktan sonra önündeki günlük programına baktı. Toplantı ertelendiğine göre şirkette yapacağı bir şey kalmamıştı. Ceketini alıp giymişken ofis telefonu çaldı.

''Evet?''

''Aydan Hanım telefondalar.''

Erdem gözlerini sıkıntıyla yumarken neden hep bu duruma düştüğünü düşünüyordu.

''Çıktığımı söyle.''

Asistanının cevabını beklemeden telefonu kapattı ve ofisten çıktı. Arabasına bindikten sonra kulaklığını takıp Emir'i aradı. Birkaç çalıştan sonra açılan telefona beklemeden konuşmaya başladı.

''Sen bu aralar sürekli kayboluyorsun. Hayırdır?''

''Erdem?''

''Uyuyor musun sen?''

Onun hemen cevap vermeyip rahat bir yere geçtiğini anlayan Erdem beklemeye karar verdi. Bir süre sonra ışık olduğunu tahmin ettiği bir düğmenin açılma sesi geldi.

''Önemli bir şey yok ya?''

''Önemli bir şey olduğu için aramadım. Bana bak; sen ikide bir nereye kayboluyorsun?''

''Yurt dışındayım.''

''Orasını anlayabiliyorum. Bu gizli saklı durumları anlayamıyorum. Birini mi buldun sen?''

Erdem esaslı bir noktaya değinince Emir diğer tarafta hafifçe gülümsedi. Şimdi öyle

olmadığını söylese mantıklı başka bir açıklama getiremezdi. Doğru tahmin ettiğini söylese, bu sefer de hayatında biri olduğunu düşünüp sürekli kurcalayacaktı. Ama artık kaçacağı bir yer olmadığının da farkındaydı.

''Diyelim ki buldum?''

''Vay! Sen sürekli bu kaçamağı yapıyorsun ve daha yeni mi söylüyorsun bana? Oğlum bana anlatmayacaksın da kime anlatacaksın?''

''Haklısın. Eee... Bir şeyler yerine otursun istedim.''

''Kim bu şanslı kadın? Ben tanıyor muyum diyeceğim, ama yurt dışı kapılarını arşınladığına göre yabancı ve sarışın bir afet olmalı.''

''Sarışın ve yabancı olduğunu da nereden çıkardın?''

''Ağzından lafı kerpetenle alıyorum. Ayrıca sen niye her an uyuyacakmışsın gibi konuşuyorsun?''

Emir bir elini saçlarının arasından geçirip ensesini ovaladı. Bu iş gittikçe daha beter batmasına sebep oluyordu.

''Bugün biraz yorulduk. Ondan yani.''

Erdem telefonun diğer ucunda esaslı bir kahkaha attı.

''Demek Emir efendi sahalara geri döndü. Cinsel diyeti sonlandırdın anladığım kadarıyla?''

Onun bu alaycı ve rahat konuşan hali Emir'in hiç hoşuna gitmemişti. Sonuçta bilmese de kendi kardeşi hakkında konuşuyordu; bu konuşma tarzı ve düşüncesi Emir'i sinirlendirmişti. Sanki Balım basit bir kadınmış gibi pervasızca konuşuyordu. Dişlerini sıktığının bile farkında değildi.

''Erdem ben seni sonra ararım.''

''Yenge mi çağırıyor yoksa? Afedersin, eğlencenizi bölmüşüm.''

''Önemli değil Erdem. Ararım seni.''

''Tamam, görüşürüz.''

Erdem telefonu kapattıktan sonra gerçek bir kahkaha attı. Arkadaşı şimdiye kadar hiçbir kadının peşinden koşmamıştı. Şimdi bu ortadan kaybolmalar, hayatındaki kadını gizlemek istemesinden kaynaklanıyordu belli ki. Belki çok güzeldi ve onu kimselere

göstermek istemiyordu. Ya da sadece cinsel bir kaçamaktı. İkinci ihtimal doğruysa, bu anlaşılabilir bir şeydi. Sonuçta Emir bütün kadınlar tarafından fazlasıyla talep gören bir erkekti. Demek ki o da eski hareketli hayatına geri dönmüştü.

Yol bu şekilde biterken eve erken gelmiş olmanın rahatlığını ve keyfini yaşıyordu. Bu ev tam anlamıyla bir yuvaydı ve her seferinde, uzun süren bir yolculuktan sonra evine dönüyormuş gibi bir özlem hissediyordu içinde. Yakında bu aileye resmî anlamda biri daha katılacaktı. Lizzie'nin güzel yüzü gözünün önünde belirince mutlu bir şekilde gülümsedi.

Salona geçtiğinde annesinin koltuklardan birinde, elinde çay fincanı, önündeki gazeteye baktığını gördü. Gülümseyerek ellerini annesinin omuzlarına koydu ve başından öptü.

''Nasılsın Melek sultan?''

Melek Hanım başını çevirip yakışıklı oğluna bakarken içtenlikle gülümsedi.

''Kocam nerede?''

''Onu şirkette nöbetçi bıraktım, ben de gelip evimde keyif yapayım dedim.''

Anne oğul karşılıklı kahkaha attılar. Melek Hanım gazeteyi koltuğun diğer tarafına itip oğluna doğru döndü.

''Sana çay getireyim mi?''

''Valla süper olur. Dur ben Berna'ya söyleyeyim.''

''Oğlumun çayını ben getireceğim.''

Erdem şımartılmış küçük bir çocuk gibi oturduğu yere iyice yaslandı. Bu yaşta hâlâ annesi tarafından şımartılıyor olmak hoşuna gidiyordu. Zaten annesi için çocuklarının kaç yaşında olduğunun bir önemi yoktu. Çocukları onun için hep küçük olarak kalacaktı.

Melek Hanım elinde küçük bir tepsiyle salondan içeri girdi. Erdem'in koltuğunun yanındaki küçük sehpaya çayını ve elmalı tarçınlı kurabiyeleri bıraktıktan sonra yerine oturdu.

''Ne zaman yaptın bu kurabiyeleri?''

''Yeni sayılır. Oğlum özlemiştir dedim.''

''Sen annelerin bitanesisin sultanım.''

''Ne yalan söyleyeyim, şımartılmak hoşuma gidiyor.''

Melek Hanım keyifle arkasına yaslanıp fincanını eline aldı.

''Kocan seni yeterince şımartmıyor anlaşılan?''

Erdem'in bıyık altından gülerek sorduğu soru karşısında Melek Hanım ciddiyetini korumaya çalışarak cevap verdi.

''Kocamdan son derece memnunum. Oğlum da şımartıyor beni; daha ne isterim? Gerçi keşke kızım da yanımda olsaydı...''

Melek Hanım'ın şakacı ses tonu bir anda hüzünlü bir hale bürünmüş ve ses tonu da az önceki coşkusunu kaybetmişti. Erdem onu bu şekilde görmeye dayanamıyordu. Annesinin suratını asması bile onu fazlasıyla üzüyordu. Fincanını bırakıp annesinin yanına oturdu ve ona içtenlikle sarıldı. Melek Hanım da oğlunun sarılışına karşılık verdi.

''Az kaldı anne. Zaten yakın zamanda ara tatile gelecekler. Sonra birkaç ay daha bu şekilde sabredeceğiz. Bu iş bittiğinde de Balım'ı yanımda hiç ayırmayacağım.''

''Bu son sene sanki daha bir işkence. Bir türlü bitmiyor Erdem... Sen de yurt dışında okudun, ama sen kendini koruyabiliyordun. Oysa ki Balım... O çok kırılgan. Orada yalnız. Sürekli, orada başına bir şey gelir mi, serserinin teki kızımı rahatsız eder mi diye korkuyorum.''

Erdem onun endişelerini çok iyi anlıyordu; çünkü aynı şeyleri kendisi de düşünüyordu. Balım her ne kadar kendini koruyacakmış gibi hırçın ve dimdik dursa da nihayetinde bir erkeğin güçlü duruşuna sahip değildi. Henüz küçüktü ve kendilerinden fazlasıyla uzakta bir başınaydı. Evet Lizzie yanındaydı. Ama onun da Balım'dan farkı yoktu. Neyse ki bu son seneleriydi de bu düşünceyle biraz olsun avunabiliyordu.

''Sen kendini üzme Melek sultan. Benim kardeşim küçük olabilir, ama çok güçlüdür. Hem onun yanında her zaman abisi var. Bana güven. Onu hep koruyacağım.''

Melek Hanım yüzünde memnun bir gülümsemeyle oğluna daha sıkı sarıldı. Ne olursa olsun onun kardeşini koruyacağını ve hep yanında olacağını biliyordu. Bu konuda içi sonsuz rahattı.

30.BÖLÜM

İki aşık kısıtlı zamanlarını mümkün olduğunca dolu dolu geçirmeye çalıştı. Emir Balım'ın yüzünü güldürmek için sınırları zorluyordu. Bu süreçte Balım'ı okula kendisi bıraktı ve okul çıkışında onu mutlaka bekledi. Neyse ki Brad'le hiçbir şekilde karşılamadılar; aksi takdirde Emir bu kez yumruklarıyla yetinmez, tekmelerini de konuştururdu.

Erdem'in bir gece arayıp ettiği laflar sinirini bozmuştu. Artık bazı şeyler kontrolünden çıkıyordu ve nasıl toparlayacağını bilmiyordu. İstanbul'a döndüğünde onunla bu konuyu konuşmak zorunda olduğunun farkındaydı. Bu kez kaçışı yoktu. Ama Balım'la ilişkilerini açıklaması hâlâ daha kolay değildi. Balım güçlü görünse de kırılgandı. Abisine fazlasıyla düşkündü ve Erdem en başından beri, özellikle de son zamanlarda, ikisi için herhangi bir ihtimâl olmayacağının altını net bir şekilde çizmişti. Balım'ın kendisine duyduğu aşk ne kadar büyük ve yoğun olsa bile, abisine sırtını dönmesi kolay olmazdı. Zaten Emir de ondan böyle bir şeyi asla istemezdi.

Balım'ın, abisi ve kendisi arasında bir seçim yapmak zorunda olmasını istemiyordu. Bu süreç onu fazlasıyla yıpratırdı ve Emir onun gözlerindeki hüzne bile dayanamazken böyle bir durumda ortalığı kasırga misali dağıtabilirdi.

Ne yaparsa yapsın, ne kadar düşünürse düşünsün, bu süreçte Balım'ın zarar görmemesi gibi bir ihtimâl yoktu.

Balım'ın yanında beş gün kaldıktan sonra mecburen İstanbul'a döndü. Yokluğunda işler birikmişti ve ilk birkaç günü oldukça yoğun geçti. Belki de böylesi daha iyiydi. Çünkü Balım yanında yokken kendini dağılmış hissediyordu. Uyku uyuyamıyordu. İşler de bu durumda onun kurtarıcısı rolünü üstleniyordu.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra tekrar önündeki dosyaya odaklandı. Şirketin son aylık toplantısında alınan kararlar, rutin devam eden işler ve yeni sorumluluklarla ilgili hazırlanan sunumu açtı. Her şey yolundaydı. Şirket düzenli olarak, tam da istedikleri şekilde kâr etmeye devam ediyordu. Rakamların üstünden geçiyordu ki telefonu çalınca başını dosyadan kaldırmak zorunda kaldı. Ekrandaki ismi görünce istemsizce gerildi. Kaçış olmadığını bildiği için aramayı cevapladı.

''Nasılsın Erdem?''

''İyiyim demek isterdim, ama boğulmak üzereyim.''

''Niye ki?''

''İşler çok yoğun. Son birkaç gündür neredeyse sabahlıyorum.''

''Kötü bir şey yok, değil mi?''

''Yok be oğlum. Yaşlanıyor muyuz anlamadım ki.''

Emir üstündeki gerginliği atıp koltuğunda geriye yaslandı.

''Kendi adına konuş. Ben daha gencim.''

''Senin şu durumda bana moral vermen lazımdı.''

Emir onun sesindeki huysuzluğu fark etmişti.

''Hadi kaldır kıçını. Can'ın kulübüne gidelim.''

''Tamam. Biraz silkeleyelim kendimizi.''

****

Emir önden gidip kendine viski söylemişti bile. Kulüp yine canlı ve ışıl ışıldı. Erdem, o daha yeni gelmişken arayıp trafiğe takıldığını ve biraz gecikeceğini söylemişti.

Etrafıyla ilgilendiği yoktu. Sadece önündeki kadehe bakıyor ve Balım'ı düşünüyordu. Onun o güzel gülümsemesi gözünün önüne geldikçe dudakları mutlulukla kıvrılıyor, o sarhoş edici kokusunu alabiliyordu.

Kolunda hissettiği temasla yan tarafına döndü. Az önce gözlerinin içine yerleşmiş olan mutluluk son hızla yok oldu. Bunu hiç beklemiyordu ve tam da Erdem gelmek üzereyken bu hiç iyi olmamıştı.

Cansu kendinden emin bir şekilde gülümsüyor, elinin altında hissettiği sıcaklıkla kendini daha iyi hissediyordu. Emir sert bir hareketle kolunu kurtardığında öfkeli gözlerle ona baktı.

''Sen sana söylediklerimin nesini anlamadın?''

Cansu hiçbir şey söylemeden durdukça sinirleri daha da bozuluyordu. Daha geçen

hafta onun yüzünden Balım'ı o kulüpte yalnız bırakmış, pisliğin tekinin ona sarkmasına sebep olmuş ve yine onun yüzünden tartışmışlardı. Üstelik Balım'ın hiç suçu yokken kendini suçlu hissederek Emir'den özür dilemesi Emir'in canını acıtmıştı. Onu korumaya çalışırken, üzmemek adına yalan söylüyordu ve bu da vicdanını rahatsız ediyordu. Çünkü Balım bunların hiçbirini hak etmiyordu.

''Hepsini anladım. Ama kabul et. Biz birbirimiz için yaratılmışız Emir.''

Emir hayret ve öfke duygularını bir arada yaşıyordu. Bu kadın canını iyice sıkmaya başlamıştı ve bu kez eskisi kadar kibar olmayacaktı. Oturduğu yerden kalkıp Cansu'nun tam önünde dikildi ve iki kolunu sertçe tutup sarstı.

''Bana bak. Bizim için her şey geçmişte kaldı. Yaşandı ve bitti. Bunu kabul et artık. İlişkiyi sen bitirdin ve gittin. Gitmeseydin bile bu ilişki bitecekti.''

''Birlikte çok güzel zamanlar geçirdik. Sevişmelerimizi hatırla. Ben çok özledim Emir...''

Emir tutuşunu sertleştirip ateş saçan gözlerle ona baktı. Duyduğu sözler midesini bulandırmıştı ve bu kadınla yüz yüze durmak bile Balım'ı fazlasıyla incitecek bir durumdu. Bunu düşünmek, kendisinden nefret etmesine neden oluyordu.

''Bir daha bunun lafını bile etme! Bitti Cansu! Nesini anlamıyorsun? Sana şurada hakaret edip postalamam hoşuna gidecekse bana uyar.''

Cansu kollarındaki acının farkındaydı, ama sırf Emir ona biraz daha dokunsun diye sesini çıkarmıyordu. Onu hâlâ arzuluyordu ve sadece bir kez bile olsa her şeye razıydı.

''Seni çok özledim Emir. Bize bir şans daha ver. Bak bu sefer her şey yolunda gidecek, ben eminim.''

Emir duyduklarına inanamıyordu. Bu kadın gerçekten hastaydı. Yüzünü yüzüne iyice yaklaştırıp öfkeyle konuştu.

''Bu sana son uyarım. Etrafımda dolaşma. Kendini küçük düşürme daha fazla.''

Emir sert bir hareketle onu bıraktığında Cansu neredeyse yere kapaklanıyordu. Dengesini zor da olsa sağlamıştı. Gözlerinde biriken yaşları akıtmamak için dudaklarını ısırıyordu. Emir'i birlikte oldukları dönemde sevmişti; hâlâ bir şeyler hissediyordu. Onun tarafından istenmemek, reddedilmek canını acıtmıştı. O sadece eski günlere dönmek istiyordu. Zor olan neydi? İkisi de aynı dünyanın insanıydı ve her açıdan birbirlerine uygunlardı.

Emir'in gözünü bile kırpmadan aynı öfkeyle kendisini baktığını fark edince tek kelime

etmeden arkasını döndü ve kalabalığın arasına karıştı.

O gidince kendini az önce oturduğu yere bıraktı. Önündeki içkiyi tek seferde bitirdi ve yenisini istedi. Bir parça huzur bulabilmek için gelmişti, ama o da Cansu'nun sayesinde tuzla buz olmuştu. Kendini sıktığı için başı ağrımaya başlamıştı. İşin kötüsü, iki kadeh viskiden sonra ağrı kesici alması mümkün değildi.

Kendini düşünceleri arasında kaybetmişken kolunda yine hissettiği dokunuşla bütün vücudu gerildi. Başını tehlikeli gözlerle çevirdiğinde çatılmış kaşları düzeldi.

''Kusura bakma, geciktim.''

''Önemli değil. Yeni geldim sayılır.''

''Keyfin mi yok senin?''

''Yok ya. Başım ağrıdı biraz. Gürültü fazla.''

''Yemek yedin mi?''

''Hayır.''

''O zaman bizim dürümcüye gidelim mi?''

Erdem yaramaz bir ifadeyle Emir'e baktığında Emir gülmeden edemedi. Bir parça rahatlamıştı.

İki karizmatik iş adamı, takım elbiseleriyle dürümcünün yolunu tuttular. Erdem dürümünü keyifle yerken bir yandan da ayranını içiyordu.

''Özlemişim be. Şu dürümün lezzeti başka yerde yok.''

''Yavaş ye. Önünden kaçıran mı var?''

''Ne yapayım? Uzun zaman olmuş gelmeyeli. Kızlar gelince onları da getirelim.''

Emir ayranını içtikten sonra bir müddet denize doğru baktı. Güzel bir gelecek düşünmek ve buna sahip olmak bu kadar zor olmamalıydı.

''Olur. Onlarla da geliriz.''

Erdem dürümünü bitirdikten sonra arkasına döndü.

''Nazım abi, bana bir dürüm daha. Sen de ister misin?''

''Yok, bu yetti.''

Emir'in düşünceli bir şekilde denize doğru baktığını gören Erdem, artık konuşmaları gerektiğine karar verip söz girdi.

''Şimdi anlat bakalım. Nedir bu bir süredir dönen oyun?''

Emir bakışlarını arkadaşına çevirip bir süre bekledi. Buraya kadardı. Erdem ağzından laf almadan durmazdı ve bu kez kaçacak yeri yoktu.

''Ne oyunu dönüyormuş?'

''Bana laf kalabalığı yapma. Anlat şunu adam gibi. Sen her şeyini anlatırdın bana. Şimdi bu gizemi hiç anlamıyorum.''

Emir derin bir nefes çekti ciğerlerine. Yanlış bir şey söylememek için kafasında toplamaya çalışıyordu bir şeyleri.

''Yoksa şu oteldeki kız mı?''

Erdem soran bakışlarını arkadaşının üstünden ayırmıyordu. Emir ise onun gerçeklere ne kadar yaklaştığını görüyor ve kontrolsüz olmanın gerginliğini yaşıyordu.

''Evet.''

Bir süredir söylediği tek kelimeydi bu. Başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Aslında şu an tam rakı balık ortamıydı.

''Demek buldun o kızı?''

''Buldum.''

''E sorun ne o zaman? Kız istemiyor mu yoksa?''

Emir denizden ayırdığı bakışlarını tekrar ona çevirdi. Açıkça söyleyemezdi belki, ama en yakın arkadaşıyla konuşmaya ihtiyacı vardı.

''Ben aşık oldum.''

Hiçbir şey söylemeden devam etmesini bekledi Erdem. Emir'i ilk kez böyle görüyordu. O her zaman tasasız, neşeli biri olmuştu. İlişki yaşamazdı. Sadece Cansu'yla olan ilişkisi vardı, ama o da yüzeyseldi aslında. Zaten birbirlerini sevmediklerini, sadece takıldıklarını biliyordu. Cansu hiçbir zaman yapışkan biri olmamıştı; bu yüzden de Emir'le normalden uzun süre birlikte olmuşlardı.

''Adı ne?''

Emir ağzını açtı bir anlığına. Her zaman olduğu gibi ondan bahsedince yine aptallaşmıştı ve az kalsın Balım'ın adını söyleyecekti.

''Boşver.''

''Niye? Ayrıca sen aşıksın da o mu değil?''

''O da aşık. Ben... Ondan vazgeçmem.''

Emir kararlı bir şekilde bakıyordu sevdiği kadının abisine. İleride bu konuşma Erdem'in aklına geldiğinde, ona ne kadar kararlı olduğunu göstermiş olacaktı. Hiç tereddüt etmeden, ondan vazgeçmeyecek olduğunu şimdiden söylüyordu işte.

''Niye vazgeçiyorsun ki? Ben bu yaşıma kadar aşk nedir bilmezdim. Lizzie hayatıma girdi ve ben bir anda her zaman olduğum adamdan başka bir adama dönüştüm. Aşk tarif edilmesi güç bir duygu. Onu kaybetmemek için her şeyi yaparım. Sen de kafanı karıştıran her neyse kulaklarını tıka. Aşığım diyorsan kararlı ol. Kız sana aşık olmasaydı bu kadar net konuşmazdım. Ama madem ikiniz de birbiriniz için önemlisiniz, o zaman önüne çıkan bir engel varsa pes etmeden önce savaşmayı dene.''

Erdem'in hiçbir şey bilmeden onu böylesine yüreklendirmesine acı bir gülüşle karşılık verdi. Keşke şu an her şeyi söyleyebilseydi. O kız senin kardeşin ve ben artık onsuz yapamam diyebilseydi...

Diyebilirdi... Şimdi her şeyi söyleyip bu yükten kurtulabilirdi. Ama bu işin sonunda Balım'la görüşmesi zor olabilirdi ve buna hiç hazır değildi. Balım'ı buna hazırlamamışken bu düşüncesizliği yapamazdı. Onun da onayını alacağı ve hazır olacağı bir zamanı beklemeliydi.

''Vazgeçmeyeceğim Erdem. Sen Lizzie'den neden vazgeçmiyorsan, ben de aynı sebepten vazgeçmeyeceğim.''

Erdem yüzünde memnun bir gülümsemeyle baktı arkadaşına.

''Ben yanındayım, unutma.''

Emir zamanı geldiğinde onun yine böyle düşünüp düşünmeyeceğini merak etmeden duramadı. Net konuşmamış olsa da içini bir parça dökebilmişti.

****

''Kırmızı kazağım nerede?''

Balım son yarım saattir dolabını karıştırıyordu ve severek giydiği kırmızı kazağını bulamamıştı. Lizzie ise yatakta bağdaş kurmuş, gülen gözlerle ona bakıyordu. Balım o kazağı bulmadan hayatta oturmazdı.

''Başka bir şey giy sen de.''

''Ya ben onu giymek istiyorum. Bu pantolonla çok güzel oluyor.''

''O zaman sen de başka bir pantolon giy.''

Balım dönüp arkadaşına baktığında alaycı bir şekilde güldüğünü gördü.

''Nihayet yarın İstanbul'a dönüyoruz, ama sen çok rahatsın. Abim duymasın valla, çok kırılır.''

''Rahatım, çünkü mutluyum. Eğer dediğin şekilde davranırsam sabırsızlıktan çatlarım, ki bu da benim işime gelmez. Sevgilimi bensiz bırakmak istemem.''

Lizzie göz kırpıp kendini sırt üstü yatağa bıraktı. Hülyalı bir şekilde tavana bakarken Erdem'e kavuşacağı için gerçekten de heyecanlıydı. Onun her şeyini özlemişti. Onu tanıdığından beri tatilleri sürekli İstanbul'da değerlendirmeyi seçiyordu. Anne ve babasını ihmâl ettiğinin farkındaydı ve bu konuda onlara karşı çok mahcuptu. Sınavlardan sonra son iki günü ailesinin yanında geçirmiş, onlarla hasret gidermişti. Balım'ı bu süreçte yalnız bırakmıştı gerçi; ama ona da gelmesini söylemesine rağmen Balım kabul etmemişti. Lizzie'ye hak vererek iki gün fazladan beklemişti. Emir bu durumdan hiç hoşlanmamıştı, ama o üzülmesin diye de fazla bir şey söyleyememişti.

Şimdi dönüş için her şey hazırdı. Geriye de sadece uçak saatini beklemek kalmıştı.

''Siz ne zaman evleneceksiniz?''

Lizzie hiç beklemediği bu soruyla şaşkın bir şekilde Balım'a baktı.

''Evlenmek mi?''

''Tabi. Aileler tanıştı. Siz de gayet ciddisiniz benim anladığım kadarıyla. Ayrıca bir de birbirinizi çok seviyorsunuz. Sanırım en önemli nokta bu olsa gerek.''

Balım memnun bir şekilde gülümserken nihayet bulmuş olduğu kazağı elinde sallayarak yatağa oturdu. Lizzie de doğrulup sırtını yatak başlığına dayamıştı.

''Şey... Doğru söylüyorsun. Ama...''

''Ama?''

''Erdem bana evlenme teklif etmedi ki.''

Lizzie'nin gülen yüzü solmuştu. Erdem'le evlenmeyi çok istiyordu, ama bu konu hiç konuşulmamıştı. Aileler işin içindeydi elbette. Onunla çocuk yapmaktan bile bahsetmişlerdi sanki evlilik kararını almışlar gibi. Ama... Ama Erdem ona ne evlenelim demişti, ne de kendisiyle evlenmek isteyip istemediğini sormuştu. Sahi, niye sormamıştı?

Balım'ın kötü bir niyeti yoktu. Lizzie'nin yüzünün düşmesinden dolayı pişmandı şimdi. Elini onun elinin üstüne koyup şefkâtli bir şekilde sıktı.

''Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim.''

''Beni üzmedin. Özür dileme. Sadece, sen söyleyince bir an bunu sorguladım işte. Erdem'in beni sevdiğini biliyorum. Gözümün içine bakıyor. Bana değer veriyor; bunu iliklerime kadar hissediyorum. Sanırım sen bunu dile getirince...''

Balım alaycı bir şekilde gülüp arkadaşını biraz dürtme ihtiyacı hissetti.

''Sen benim abimle evlenmek mi istiyorsun kraliçem? Ailemize sarışın bir afet mi geliyormuş!''

Lizzie rahatlarken ona uyup gülmeye başladı. Gerçekten de Türker ailesine katılacak olmak onu çok mutlu etmişti bir anda. O da annesi gibi bir Türk'e aşık olmuştu ve Erdem'i tanıdığı için Tanrı'ya şükrediyordu.

''Sen yaptın mı valizini?''

''Yaptım.''

''O zaman şöyle sıcak sıcak sahlep içsek mi, ne dersin?''

''Yaşa derim!''

Balım keyifle oturduğu yerden kalkıp mutfağa yöneldi. Kışın en sevdiği şeylerden biri de sahlep içmekti ve İstanbul'dan son gelişlerinde hazır olan paketlerden bolca almıştı yanına.

İki büyük kupaya iki poşeti boşalttı ve üstüne sıcak su ekleyip karıştırdı. Bu kokuya bayılıyordu. İçeceklerle birlikte salona girdi ve birini Lizzie'ye uzattı. Nefis sahlebinden bir yudum almıştı ki telefonuna gelen mesajla yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Ekranı açıp mesajı okuyunca kalbi hızla atmaya başladı.

E: Bu ev sensiz boş. Bir an önce bana gelmeni bekliyorum...

B: Az kaldı aşkım. Geldiğimde doya doya öpeceğim seni.

****

''Hangi tarafa geçmek istersin?''

Lizzie durup düşündü.

''Koridor tarafında otursam senin için sorun olur mu?''

''Olmaz tabi ki. Ben de gökyüzünü izlemiş olurum böylelikle.''

Balım gülümseyerek cam tarafına oturdu. Uçaktaki rutin anonslardan sonra kulaklığını takıp sol tarafına döndü ve söylediği gibi gökyüzünü seyretmeye başladı. Lizzie çantasından çıkardığı kitabını kaldığı yerden açtı ve en başından beri yaptığı gibi kendini heyecanla okumaya bıraktı. Her ne kadar daha önceden okumuş olsa da bu uzun yolculukta ruhuna iyi geleceğini bildiği için doğru bir seçim yaptığını düşünüyordu.

''Austen'ın kitaplarını severim.''

Lizzie bakışlarını kitaptan ayırıp yan tarafındaki kişiye baktı. Dağınık sarı saçları ve ela gözleriyle oldukça karizmatik duruyordu. Üstündeki spor ama şık kıyafetlerin kaliteli olduğu belliydi. Lizzie adamı incelemekten vazgeçip dikkatini yüzüne odakladı.

''Gerçekten güzel yazıyor.''

''Ben Okan.''

Lizzie kendisine uzatılan ele baktı. Normalde böyle şeyleri fazla düşünmez, nezaket gereği karşılığını verirdi. Ama hayatında Erdem vardı ve nedense tanımadığı bir adamın elini tutmak ona ihanet demekmiş gibi geliyodu. Adam eli hâlâ havada ve tek kaşını kaldırmış hafif gülen gözlerle bakmaya devam ediyordu. Lizzie yaptığı kabalığı fark edip utandı ve elini uzattı. Türk olduğunu öğrendiği için Türkçe devam etti konuşmasına.

''Afedersiniz. Ben de Lizzie.''

Adam bu kez cidden şaşırmış görünüyordu.

''İsminizi bilmesem şu konuşmanızla tam anlamıyla bir Türk olduğunuzu düşünürdüm.''

''Babam Türk. O yüzden aksansız konuşabiliyorum.''

''Ne güzel. Elinizdeki kitap İngilizce ve siz de daha çok bir İngiliz'e benziyorsunuz. Sanırım şu durumda anneniz İngiliz?''

Adam başını hafifçe yana eğip gülümserken Lizzie de gülümseyebilmişti. Adamın yapışkan bir tip olmadığı belliydi. Üstelik son derece kibar konuşuyordu.

''Evet doğru tahmin.''

''İstanbul'a tatile mi gidiyorsunuz?''

''Sayılır. Okul ara tatile girince değerlendirmeye karar verdik.''

Adam başını ileriye doğru uzattığında cam tarafında başka birinin daha olduğunu gördü.

''Arkadaşınız mı?''

''Evet.''

''İstanbul'da akrabalarınızın yanında mı kalıyorsunuz?''

''Arkadaşımın ailesinin yanında kalıyorum.''

''Anladım. Ben de bir konferans için bir haftadır LA'deydim.''

''Ne iş yapıyorsunuz?''

''Bir üniversitede doçentlik yapıyorum.''

''Bir şeyler öğretmek güzel olmalı.''

''İnsan kendini daha faydalı hissediyor.''

Lizzie gülümsedikten sonra bir anlığına elindeki kitaba eğdi başını. Aslında adamdan rahatsız olmamıştı, ama içinde bir yerlerde Erdem'in bu durumu bilse sakin kalmayacağını hissediyordu. Adam da ondaki durgunluğu fark etmiş ve anlayış göstererek iyi yolculuklar diledikten sonra koltuğunda geriye yaslanıp önündeki dergiyi karıştırmaya başlamıştı.

Aradan geçen altı saatin sonunda Balım uykulu gözlerini arkadaşına çevirmiş ve onun elinde kitapla uyuyakaldığını görünce başını tekrar çevirip uyumaya dönmüştü.

Uçağın Atatürk Havalimanı'na inmek üzere olduğu anonsuyla ikisini de tatlı bir telaş almıştı. Uçağa bindiklerinde hava karanlıktı ve şimdi inerlerken yine karanlık olduğunu görmek Balım'ın pek de hoşuna gitmemişti. Sonuçta yolculuk boyunca neredeyse tamamen uyumuş ve uykusunu almıştı.

Lizzie çantasını alıp geçecekken adamla neredeyse çarpışıyordu. Adam gülerek elini ileriye doğru çevirmiş ve geçmesi için beklemişti. Balım ise adamın haline sırıtmaya başladı ve bununla ilgili Lizzie'yi sıkıştırmayı aklının bir köşesine yazdı. Birazcık eğlenecekti.

Valizlerini alıp da kapıdan çıktıklarında Lizzie'nin gözleri hızla alanı taradı. Çok fazla kalabalık vardı ve Erdem'i henüz görememişti. Balım'ın ona seslenmesiyle yürümeye devam etti.

Erdem trafiğe takıldığı için biraz geç kalmıştı ve onların çıkışına doğru koşar adımlarla gidiyordu. Hem sevdiği kadını hem de biricik kardeşini çok özlemişti. İkisini şaşkın şaşkın etrafa bakarken gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Hızla onlara doğru ilerledi ve önce Lizzie'yle göz göze geldi. Lizzie büyük bir mutlulukla gülümseyerek valizini bıraktı ve koşarak kollarını Erdem'in boynuna doladı. Erdem yüzünü boynuna gömdü ve sımsıkı sarılarak kucakladı onu. Balım gülen gözlerle onları izlerken valizlerin yanında bekliyordu. Bir anda bu görüntüyle bakışlarını etrafta gezdirdiğinde tutkunu olduğu gözlerle buluştu.

Emir ona işler çok yoğun olduğu için gelemeyeceğini söylemiş ve ona sürpriz yapmak istemişti. Erdem'e onunla gitmeyi teklif edebilirdi, ama şüphe uyandırmak istemediği için bundan vazgeçti. Koskoca alanda Balım bir peri kızı gibi duruyordu. O güzelim saçları beline kadar yayılmış, yüzünde mutlu bir ifadeyle kendisine bakıyordu. Geride kalıp kaçak bakışlarla onu izlemek Emir'in hoşuna gitmemişti. Az önce Erdem ve Lizzie'nin birbirlerine nasıl sarıldıklarını görmüş ve aynı şeyi Balım'la yaşayamadığı için derin bir acı hissetmişti.

Balım kendini Emir'e o kadar kaptırmıştı ki abisinin seslendiğini çok geç duydu. Şaşkın bakışlarını ona çevirdiğinde birden yine mutlulukla gülümseyip boynuna atıldı. Erdem onun bu hallerini çok seviyordu ve takılmazsa rahat edemeyecekti.

''Bu sefer performansın düşmüş.''

Balım geri çekilip anlamayan gözlerle abisine baktı. Zaten Emir yüzünden aptallaşmıştı; bir de abisi tuhaf tuhaf şeyler söylüyordu. Erdem'in sırıtması genişledi.

''Savunma derslerini bıraktın galiba?''

''Ha sen onu diyorsun. İlk günkü heves kalmadı tabi. Hanım hanımcık olmaya karar verdim.''

Balım abisine şirinlik yaparken Emir büyülenmiş gözlerle onu izliyordu. Keşke şimdi yanında olup ona sarılabilseydi; burnunu o kuğu gibi zarif boynuna yerleştirip kokusunu derin derin içine çekebilseydi... Çok özlemişti onu. Artık duygularını tarif edebileceği sözcüklere sahip değildi. Her geçen gün artan bir tutku ve aşkla onun mabedinde yer ediniyordu. Emir her anlamda onun kölesi olmuştu ve ölene kadar da bu köleliğe razıydı.

İçinde bulunduğu ana döndüğünde üçünün de valizlerle birlikte ilerlediklerini ve Balım'ın biraz arkada kalıp ona dönerek gülümsediğini görünce karşılığını vermekte gecikmedi. Balım önce önüne dönüp abisini kontrol ettikten sonra aynı hızla Emir'e döndü ve elini dudaklarına götürüp ona öpücük yolladı.

Emir bu görüntüyle derin bir iç çekti ve kasıklarındaki hareketlenmeyle hafifçe kaşlarını çattı. Telefonunu çıkarıp mesajını yazdı ve yolladı. Balım cebinde titreyen telefonunu aceleyle çıkarıp Emir'den gelen mesaja baktı ve onu bekletmeden cevap yazdı.

E: Çok güzelsin ve benimsin...

B: Çok yakışıklısın ve benimsin...

Balım arkada kendi dünyasındayken Erdem Lizzie'nin elini tutmuş, aralıklarla parmak uçlarına öpücükler bırakıyordu. Lizzie'nin bedeni beklentiyle gerilmişti ve sevdiği adamın kardeşi, kendisinin en yakın arkadaşı tam da arkalarında otururken bedenine söz geçirmesi o kadar da kolay değildi.

''Eve kadar nasıl sabredeceğimi bilmiyorum.''

Erdem'in kısık sesle söylediği sözler bedenini titretirken, arkada Balım'ın duymuş olma olasılığıyla çekinerek o tarafa döndü. Balım elinde telefon kendini dış dünyaya kapatmış görünüyordu ve Lizzie bunun bilinciyle tuttuğu nefesini verdi. Erdem ise onun hâlâ utangaç haller sergiliyor olmasıyla eğleniyordu. Balım elbette ki ilişkinin boyutunu biliyordu. Lizzie her ne kadar artık tecrübeli olsa da, onun küçük bir kız gibi kızarmasını ve telaşlanmasını izlemek Erdem için büyük bir keyifti.

Araba bahçeye girdiği anda Balım anne ve babasını yine kendilerini beklerken buldu. Hava buz gibi olsa da bu durum onlar için önem arz etmiyordu. Onların o anda tüm mutluluğu biricik kızlarıydı. Melek Hanım koşar adımlarla gidip arabanın kapısını açmış ve kızını sımsıkı kucaklamıştı. Balım anne özlemiyle ona aynı karşılığı vermiş ve istemeden de olsa gözleri dolmuştu.

''Biraz da bana bırak Melek.''

Turgut Bey klasik huysuzluğuna başvururken Balım gülmeden edemedi. Babasına kocaman sarılırken sulu sulu öpmeyi ihmâl etmemişti.

''Ay çok açım ben! Annem ne yaptın bize?''

''En sevdiklerinden yaptım. Tabi Lizzie'yi de unutmadım.''

Melek Hanım son cümlesinde Lizzie'ye bakıp göz kırptığında Lizzie net bir şekilde utanmıştı. Eve girdiklerinde kızlar ilk iş olarak valizlerini boşaltmış ve yorgunluklarını atmak için duş alıp sonra da salona inmişlerdi. Balım masada ne gördüyse saldırmış ve diğerlerinin alay konusu olmuştu.

Erdem bir süre Lizzie'yle vakit geçirmiş, gece odasına geleceğini söyleyip onu heyecan içinde bırakmıştı. Balım ise anne ve babasıyla özlem giderdikten sonra odasına çıkmış, Emir'i aramıştı.

''Aşkım?''

''Bebeğim... Hoş geldin.''

''Hoş buldum. Hani senin işlerin yoğundu ve gelemeyecektin?''

Balım'ın nazlanır gibi çıkan sesi Emir'in yüzünü güldürmüştü.

''Senin dışındaki herkes ve her şey ikinci planda benim için. Seni görmeseydim rahat edemeyecektim.''

''Çok özledim seni... Yarın evde buluşalım mı?''

''Hiç sormayacaksın sandım Balım Hanım.''

''Peki ya sormasaydım?''

''Beni yeterince özlemediğini düşünür, gece odana girer, seni benden merhamet dileninceye kadar cezalandırırdım.''

Balım olası cezaları düşündüğünde bacaklarını birbirine bastırırken alt dudağını ısırmıştı. Hülyalı bir şekilde tavana bakan gözleri kapanmış, Emir'in, içinde sert hareketlerle gidip geldiğini hayal etmeye başlamıştı. Emir kulağına dolan Balım'ın kesik nefesiyle kravatını gevşetti. Havaalanından sonra tekrar şirkete dönmek zorunda kalmıştı; çünkü son dakika imzalaması gereken evraklar olduğunu bildirmişti asistanı.

''Balım...''

''Aşkım...''

''Benim için... Kendine dokunmanı istiyorum.''

Balım gözlerini hızla açarken, şu sersem kalbinin daha ne kadar hızlı atabileceğini düşünüyordu. Bunu daha önceden yapmışlığı vardı. İlk gecelerinde ona özel şov yaparken Emir'i çıldırtmıştı. Emir bunu ilk kez dile getiriyordu ve şimdi birbirlerinden uzaktalarken bu işkence değil de neydi?

''Oraya gelemiyorum. Sana dokunamıyorum. Çıldırmak üzereyim.''

''Emir...''

Balım'ın derinleşen solukları Emir'i tam anlamıyla sertleştirirken lanet kravatı boynundan sökercesine çıkarıp attı. Ne yaparsa yapsın Balım'la ilgili hiçbir şey ona yetmiyordu. Ondan böylesine uzakta durmak artık tahammül edemeyeceği bir şeye dönüşmüştü. Bazen gemileri yakmayı delicesine istiyor, ama Balım'ın üzüleceğini düşünmek bile canını acıttığı için kendini frenlemek zorunda kalıyordu. Yarın bir araya geldiklerinde bu konuyu ona tekrar açacaktı. Onun desteğine ihtiyacı vardı. Gözü ondan başkasına kör olmuştu ve bu saatten sonra iflah olmazdı.

Erdem kapı açıldığı anda kendini resmen Lizzie'nin üstüne atmış, dudaklarıyla dudaklarını esir alarak onu yatakla kendi bedeni arasına sıkıştırmıştı. Onu o kadar özlemişti ki, tadını tam anlamıyla alabilmek için dilini kullanmaktan çekinmiyordu. Lizzie altında kıvranıyor, dudaklarından acı çekercesine sesler çıkarıyor, Erdem'i daha sert olmaya teşvik ediyordu.

Erdem onun üstündeki gömleği neredeyse parçalarcasına çıkardı. Kumaştan çıkan yırtılma sesiyle boğazından bir inilti çıktı. Lizzie bu sırada boş durmamış, onun üstündeki gömleği titreyen elleriyle çıkarmış ve yere fırlatmıştı. Onun sert ve seksi kaslarına bakmak beynini jöle kıvamına getirmişti. Sanki aylar geçmişti birbirlerini görmeyeli ve birbirlerine dokunmayalı. Lizzie bundan sonra Erdem'den başkasıyla olamayacağını bir kez daha anlamıştı.

Dudaklarını dudaklarıyla buluştururken elleri Erdem'in pantolonuna gitti ve bu kez gömleğin aksine çok kolay kurtuldu ondan. Erdem tehlikeli ve ışıltılı gözlerle ona bakarken tüm dünya durmuştu kendisi için. Erdem onun için neredeyse her şey demekti. Aşkın ne olduğu onunla öğrenmiş, öpüşmenin ne demek olduğunu yine onunla yaşamış ve iki bedende tek olmanın zevkine onunla varmıştı.

İkisi çırılçıplak kaldığında Erdem alev alev yanan bedenini büyük bir zevkle onun bedenine sardı. Her hücresiyle ona temas ederken yüzünü ellerinin arasına alıp

yumuşak dokunuşlarla gezindi her noktasında. Gözlerini gözlerine dokundurdu bakışlarıyla. Taparcasına, yemin edercesine, sessizce söz verdi sevdiği kadına. İlişkilerinin en başında anî bir öfkeyle yanlış yapmaktan son anda dönmüştü. Lizzie'nin hiçbir suçu yoktu. Kendi acizliğiydi ve aklına her gelişinde kendini kötü hissediyordu. Lizzie bunu hak etmemişti. Ama o günden sonra onu üzmemek, kırmamak için elinden geleni yapmış; sevebileceği en fazla şekilde sevmişti. Kalbi onunla atıyordu artık; hayatında ondan başkasını istemiyordu. Aydan'la her yüz yüze gelmek zorunda kaldığında bu durum ona, Lizzie'yi neredeyse Arzu'yla aldatmak üzere olduğunu hatırlatıyordu. Kendince aldatmıştı da. Bunun hesabını yapmış, kendine işkence etmişti. İşte Aydan, ona kendi acizliğini hatırlatıyor, Lizzie'yi belki de hak etmediğini hissettiriyordu.

Ona bakarken o an ne görüyordu bilmiyordu; sadece yine iç hesaplaşma yaşıyor, bir türlü bu düşünceden sıyrılıp da güzel gözlüsüne odaklanamıyordu. Yüzünde hissettiği dokunuş ve baktığı gözlerde gördüğü farkındalıkla içinde bulunduğu ana döndü.

''Hayatım iyi misin?''

Erdem ona o kadar aşık bakıyordu ki... Lizzie bunu tüm kalbiyle hissediyor, gözleriyle görüyordu. Ama şu an baktığında gördüğü Erdem'le az önce özlemden çıldırmış erkek arasındaki farkı net bir şekilde seçebiliyordu.

''Bir şey mi oldu?''

''Hayır bebeğim. Sen o kadar güzelsin ki, aradan geçen zamandan sonra bir an durup seni doya doya seyretmek istedim. Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama... Hak etmiyorsam bile umrumda değil. Sen benimsin. Ne senden vazgeçerim, ne de benden vazgeçmene izin veririm.''

Lizzie ondan her zaman güzel sözler duymuştu. Erdem ona hep böyle aşık bakmıştı. Ama sanki bu seferki bakış farklı, sözler daha bir anlamlı ve yemin içerir gibiydi. Hafif kirli sakalını okşayıp uzandı ve alnına küçük öpücükler bıraktı.

''Niye böyle söyledin şimdi?''

Erdem belki de pişmanlığın en beterini yaşıyordu. Bu kadar masum, güzel ve iyi bir kadının hiçbir şeyden habersiz, kendisini böylesine teslim etmesi onu daha da acıtıyordu.

''Erdem? Bana kötü bir şey olmadığını söyle.''

Erdem kendine gelip gülümsemeye çalıştı.

''Yok tabi ki. Onu da nereden çıkardın?''

''Öyle bir bakıyorsun ki... Sanki kötü bir şey varmış gibi...''

Lizzie'nin gözlerindeki yaşlar belirginleşmiş, sesi titremeye başlamıştı. Sırf bu şekilde bile ona zarar vermişti ve bu kendisini daha beter hissetmesine neden olmuştu. Dudaklarına sıcacık bir öpücük bırakıp kendini ona daha fazla bastırdı.

''Sana baktıkça benim olduğuna inanamıyorum bazen. O kadar güzel, o kadar kusursuzsun ki... Her şeyin en güzelini hak ediyorsun ve ben sana hak ettiğinin ne kadarını verebildiğimi bilmiyorum.''

Lizzie bacaklarını biraz daha açarak onun beline doladı ve vücudunu onunkine doğru yükseltti. Elleri dağınık saçlarını daha da dağıtarak başını kendine çekti ve ateşli bir şekilde öptü. Erdem ona karşı her zaman zayıf olmuştu ve tam o anda yine bu zayıflığı devreye girmişti. Bir elini aşağıya indirip erkekliğini tuttu ve Lizzie'nin sıcak kuytusuna yerleştirirken hazla inledi. Lizzie hiç sızlanmadan kendini ona veriyordu. Kalbini, aklını, ruhunu, bedenini, her şeyini...

Çıplak bedenleri birbirine çarptıkça, nefesleri birbirine karıştıkça daha bir bütün oldular. Şimdiye kadar seksin verdiği katıksız zevk daha üst düzeyde olmuştu. Ama şimdi aralarında sözsüz bir yemin ve bağlılık vardı. Eskisinden daha güçlü ve daha farkındalıklı.

Erdem, bedeni acı çekercesine direnip en sonunda rahatladığında Lizzie'nin kuytularında kaldı uzunca bir süre. Yüzünü boynuna gömdü ve derin derin soludu güzel kokusunu. Kendi kokusuna karışmış aşk dolu kokusunu...

İkisi de bunun daha öncekilerden farklı olduğunu biliyordu. Bunun mutluluğu ve ebediliğiyle ilgili birtakım sözlere ihtiyaçları yoktu. Onlar birbirlerinin gözlerinde her duyguyu görmüşler, bedenleriyle de buna imza atmışlardı.

Lizzie belki de bundan daha fazla mutlu olamazdı. İlk kez bu kadar fazla duygusallık yaşıyorlardı ve bunun bilinciyle gözleri dolmuş, boğazında bir düğüm oluşmuştu.

Erdem bir süre sonra kendini yatağa bıraktı ve onu da kendine çekerek bütün bedenini sardı. Lizzie ev denen şeyin farklı bir yanına şahit olmuştu. Artık onu yeri Erdem'in yanıydı. Bu düşünceyle kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. Ona daha sıkı sarıldı ve uzun zaman sonra tekrar huzurlu bir uykuya daldı.

****

''Ya yiyeceğim diyorum bıraksana!''

''Kızım git otur masaya, delirtme beni.''

''Anne!''

Balım yine kahvaltı öncesi cheesecake yemek istemiş, ama son anda abisine yakalanmıştı. Bir gün midesini fena halde bozacaktı ve Erdem onun bu sorumsuz haline kızıyordu artık.

Melek Hanım mutfağa girdiğinde kızı ve oğlunun tam ortalarında kalan tabağa ve tabağın içindeki cheesecake'e baktı.

''Ne oluyor çocuklar?''

''Anne abime bir şey söyle.''

''Ya aç karnına yeme diyorum şunu. Hastanelere düşüreceksin bizi.''

Melek Hanım ikisinin arasındaki çocukça tartışmayı gülen gözlerle izliyordu. Bu kız otuz yaşını geçmiş koskoca adamı bile çocuklaştırıyordu. Kendinden emin bir şekilde ilerleyip ikisinin arasında kalan tabağı aldı ve Balım'ın hayal kırıklığı yerleşmiş bakışlarının altında buzdolabına geri koydu. Erdem savaşı kazanmış olmaktan ötürü memnun bir şekilde kardeşinin yanağından makas alarak kahvaltı masasına geçmişti.

''Neden üvey evlat muamelesi görüyorum ben?''

Balım somurtarak masaya geçtiğinde Erdem takılmadan edemedi.

''Seni hastanede terk etmişlerdi. Ama ben haline acıdım ve annemle babamı ikna ettim neyse ki.''

Anne ve babaları ile Lizzie bu iki yaramaz çocuğu izlerken bir hayli keyif alıyorlardı. Balım dudağını düşürüp neredeyse ağlar vaziyete geldiğinde Erdem'in kalbinde bir yer sızladı ve yerinden kalkıp küçük ve huysuz kardeşinin yanına gitti. Onu kollarından tutup kaldırdı ve göğsüne sımsıkı bastırdı. Balım halinden memnun bir şekilde kollarını abisinin beline doladı ve bu anın tadını çıkardı. Tabi az önceki sözlerinden ötürü abisine biraz dokundursa hiç fena olmazdı.

''Zaten bu evde benim dediğim hiç olmuyor.''

Erdem onu çenesinden tutup yüzünü kendine çevirdi ve şefkâtle baktı kardeşine.

''Sen ne istersen yaparım ben. Az önce izin vermediysem seni düşündüğümden. Sen iste, dünyayı bile yakarım ben. Sen benim en kıymetlimsin.''

Balım bu sözlerle tam olarak tatmin olmuştu, ama hazır yaramazlığı üstündeyken Lizzie'yi de aradan çıkarmaya karar verdi. Kendini abisinin kollarından biraz geriye çekip Lizzie'ye doğru baktı ve göz göze geldiğinde de sırıtarak konuştu.

''Abimin en kıymetlisi benim gelin hanım. Sen hiç heveslenme.''

Herkes bu sözlere gülerken Lizzie cümlenin içindeki tek kelimeyle kalbi dört nala koşmaya başlarken yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Göz ucuyla Erdem'in anne ve babasına baktığında ikisinin de gülüşlerini saklamak için hayat kurtaran fincan takımlarına sarıldıklarını gördü. Titreyen elleriyle çatal bıçağını alıp tabağındakileri karıştırmaya başladı.

Balım şimdi mutlu bir şekilde yerine oturmuş ve masada ne var ne yoksa yine açlıkla saldırmıştı. Bütün aile keyifli bir kahvaltıyı paylaşmışlardı.

Herkes kahvesini alıp da koltuklara geçtiklerinde Turgut Bey boğazını temizledi.

''Hayatım, yatırım projesiyle ilgili kokteyl düzenleme kararı aldık. Erdem'le detayları konuştuk zaten. Ama bize biraz da kadın ruhu lazım.''

Melek Hanım halinden memnun bir şekilde kocasına gülümsedi.

''Benden yardım istediğin zaman nedense seni geri çeviremiyorum.''

''Ben reddedilmesi zor bir adamım karıcım.''

Erdem yüksek sesli bir kahkaha attıktan sonra Lizzie'ye daha sıkı sarıldı ve o sabahın Lizzie için ikinci olan bombasını da o patlattı.

''Lizzie'yle sizi örnek alacağız baba. Süper bir örneksiniz bizim için.''

Herkes bu sözleri onaylayıp gülmeye devam ederken Lizzie derecesini o an anlayamadığı şekilde yeniden kızarmıştı. Başının öne eğip bu utanç verici durumun bir an önce geçmesini istese de Erdem buna izin vermeyerek yüzünü kendisine çevirdi ve herkesin içinde onu dudaklarından öptü. Bu anî temas ve hareketle gözleri kocaman açılan Lizzie, o anda diğerlerine bakacak cesareti kendinde bulamadı. Balım ise durumdan eğlenir bir şekilde tezahürat yapınca Lizzie yüzünü Erdem'in göğsüne kapattı. Bu durum herkesin hoşuna gitmişti ve Melek Hanım kıza biraz nefes aldırmak için onu Erdem'in kollarından alırken günün üçüncü bombası da ondan geldi.

''Utandırmayın benim güzel gelinimi. Gel kızım, biz biraz anne kız seninle sohbet edelim.''

Melek Hanım diğerlerinin gittikçe artan kahkahaları ve Lizzie'nin şaşkın utancıyla birlikte onu salondan çıkarıp mutfağa yönlendirdi. Berna'dan hamur için malzemeleri istedi ve Erdem'e yaptığı elmalı tarçınlı kurabiyelerin yapım aşamasını Lizzie'ye eğitici bir şekilde gösterdi.

Lizzie o sabah mutfakta keyifli dakikalar geçirdi. Melek Hanım'ın ona gerçek bir anne şefkâti ve samimi bir arkadaş edasıyla yaklaşması onu fazlasıyla duygulandırmıştı. Neredeyse resmî anlamda aileye girmişti ve bunun için Tanrı'ya teşekkürlerini göndermeyi unutmadı.

31.BÖLÜM

Şirketin yatırım kararı ile gerekli toplantılar, görüşmeler ve işlemler yapılmış; bunu kutlamak için de fazla büyük olmayan bir kokteyl düzenlenmesine karar verilmişti. Erdem bu iş için neredeyse tek başına çalışmış, bütün sorumluluğu üstüne almıştı. Babasının bu konuda kendisine ne kadar güvendiğini ve gidişattan ne kadar memnun olduğunu bilmek genç adamı hem mutlu etmiş hem de onurlandırmıştı.

Bu kokteyl şirket için prestijli olacağı gibi, Lizzie'yle ilk kez bir çift olarak insanların karşısına çıkacaklardı. Evet, daha önce birlikte dışarıda vakit geçirdikleri olmuştu; ancak bu seferki diğerlerinden farklıydı. Sevdiği kadını koluna takıp herkese onun kendisine ait olduğunu göstermekten büyük bir zevk alacaktı. Lizzie her şeyin en iyisini hak ediyordu. Ona yaptığı yanlışı unutmamıştı ve bu gidişle de unutması mümkün değildi.

Fazlasıyla can sıkıcı olan bu durum Erdem'i mutsuzluğa itiyordu zaman zaman. Bazen tüm gemileri yakıp Lizzie'ye her şeyi anlatmak ve bu yükten kurtulmak istiyordu. Ama Lizzie o kadar kırılgandı ki bunu itiraf ettiği anda kendisini terk etmesinden ölesiye korkuyordu. Lizzie onun her şeyiydi. Onu her daim koruyan, kollayan ve onu seven kişi olması bir yana, Erdem onun yanında kendini ikinci evinde gibi hissediyordu. Onun sevgisine sığınmak, kollarında dinlenmek Erdem'e huzur veriyordu.

Şimdi tüm bunları düşünürken aynanın karşısında, eli kravatında durmuş, sadece ve

sadece Lizzie'yi görüyordu. Kapısı tıklatılınca içinde bulunduğu durumdan çıkmak zorunda kaldı.

Annesi gülen gözlerle oğluna onunla gurur duyduğunu belli edercesine bakıyordu. İçeri girip tam önünde durdu ve kravatı tutup usta hareketlerle saniyeler içinde olması gereken şekle soktu.

''Bu gecenin en güzel kadını sensin.''

Melek Hanım halinden memnun bir şekilde gülümsedi.

''Lizzie'yi görmeden bu kadar büyük konuşma bence.''

Erdem tek kaşını kaldırıp annesine baktı. Lizzie'nin her haliyle güzel olduğunu biliyordu. Daha da güzel olmak için özel bir çaba göstermesine gerek yoktu. Erdem'in gözünde dünyanın en güzel kadınıydı zaten.

''Desene bu gece benim açımdan bir hayli zor geçecek. Cadı kardeşim de güzel oldu mu bari?''

''Laf aramızda; onun güzelliği ayrı.''

Melek Hanım gözlerinin dolmasına engel olamamıştı. Kızı artık kendi kararlarını verecek yaştaydı. Her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Çünkü onun eskisine oranla daha mutlu olduğunu görebiliyordu. Ve bu mutluluğun sebebini de çok iyi biliyordu. Bir şey olacak ve kızının canı yanacak diye çok korkuyordu. En başında Emir konusunda endişelenmişti. Şimdiye kadar bununla ilgili kötü bir şey olmamıştı, ama yine de... Neden bir türlü Emir'i tam olarak benimseyemediğini kendisi de bilmiyordu. Emir'i ilk tanıdığı zamanlardan bu zamana kadar geçen süreçte, onda olumlu birtakım değişiklikler olduğunu ve bunların sebebinin de kendi kızı olduğunu biliyordu. Emir'i son gördüğünde Balım'a nasıl tutkuyla ve aşkla baktığını görmüş, yine de bunun için endişelenmeden edememişti.

''Anne?''

Melek Hanım kendini yine düşüncelerinde kaybetmişken oğlunun sesiyle kendine gelip gülümsemeye çalıştı.

''Sen bu aralar Balım'dan her bahsettiğinde dalıp gidiyorsun. Bilmediğim bir şey mi var?''

Olan bitenden ona bahsetse ne derece doğru olurdu, bilmiyordu. Emir düşündüğü gibi biri değildi; bunu artık anlamıştı. Ama Emir oğlunun yakın arkadaşıydı ve Erdem bunca

zaman gözünün önünde kendisini kandırmış olmalarını hazmedebilecek biri değildi. Oğlu her ne kadar pozitif ve neşeli biri olsa da, söz konusu kardeşi olunca dünyayı yakacak hale gelirdi. Ve eğer hissettiği şey gerçek olursa, Erdem ve Balım'ın araları dönüşü olmayacak şekilde kötü olurdu. Bu en çok korktuğu şeydi. Balım abisinin sevgisi olmadan mutlu olamazdı. Kendini yer bitirir ve toparlanması hiç kolay olmazdı.

Şimdi oğlu kendisine endişeli ve soran gözlerle bakarken silkinip kendine gelmeliydi.

''Kız çocuğu olunca anne olarak daha fazla endişeleniyorum, ama bu sadece annelik koruması. Merak etme sen.''

''Eğer bir derdin varsa bunu kendi başına taşıma. Oğlun burada.''

Erdem sevgi dolu gözlerle annesine baktıktan sonra sıkılca sarıldı ona.

****

''Çok heyecanlıyım.''

Balım neredeyse titrer vaziyette ellerini ovuşturarak ileri geri yürüp duruyordu. Lizzie onun bu haline gülse bile kendisi de heyecanlıydı. Bu gece Türker ailesinin yakın çevresi ve iş çevresine bir anlamda takdim edilecekti. O kokteyle Erdem'in kolunda gidecek ve bundan sonraki hayatı için ciddi bir adım atacaktı.

Bir kez daha aynanın karşısına geçip kendisine baktı. Giydiği saten kumaş mürdüm eriği elbise saçlarına ve tenine çok güzel gitmişti. Göğüs dekolteli elbisenin askıları omuzlara doğru incelip boynunu zarif gösteriyordu. Göğsünün altından başlayarak daralıyor, ince belini tamamen sararken kaçlarından itibaren hoş bir şekilde bollaşıyordu. Sırt kısmı ise beline kadar V şeklinde açıktı.

Erdem muhtemelen bütün gece elini o kısımda tutacak, tahrik edici bir şekilde parmak uçlarıyla gezinecek ve Lizzie'nin çıldırmasına sebep olacaktı.

Saçlarını maşa yaptıktan sonra ensesinde hafif bol ve şık bir şekilde topuz yapmıştı. Balım'ın hâlâ aynı şekilde olduğunu fark edince gülmeden edemedi.

''Başımı döndürdün.''

Balım bir anda oldduğu yerde durup gözlerini Lizzie'ye çevirdi ve yüzünde salak bir ifadeyle konuşmaya başladı.

''Gerçekten güzel olmuş muyum? Yani Emir beni beğenir mi böyle?''

Lizzie bir anda gerçek bir kahkaha attığında Balım kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti. Ne demişti ki şimdi? Komik olan neydi? Lizzie bütün içtenliğiyle gülmeye devam ederken daha fazla dayanamadı.

''Ya ne gülüyorsun? Ayrıca sen demedin mi başımı döndürdün diye?''

Lizzie kahkasını kesip gülmesini bastırmaya çalışırken bir hayli zorlanmıştı.

''Belki bir saattir aşağı yukarı dolanıp duruyorsun. Ben o anlamda söylemiştim, ama...''

Kendini tutamayıp tekrar gülmeye başladığında Balım'ın çatık kaşları düzeldi. Sonra da birden gülmeye başladı. Hâttâ o kadar çok gülüyordu ki, ikisi de kendilerini neredeyse kaybettiler. Gözlerinden yaş gelmek üzereydi.

Melek Hanım ve Erdem odadan çıkıp da kahkaha seslerini duyduklarında meraklarına yenik düşerek Balım'ın odasına doğru yürüdüler. Kapıyı çalsalar da kimsenin duymayacağı belliydi. Şimdi kapının önünde durmuşlar ve karşılarındaki güzel manzarayı izliyorlardı.

Erdem Lizzie'den başka bir yere bakamıyordu. Derin derin iç çektiğinin farkında bile değildi; ama annesi onun bu haline gülmekle yetiniyordu.

''Söyleyin de biz de gülelim.''

İki kız da Melek Hanım'ın sözüyle gülüşmeyi kestiler. Balım heyecanla annesinin önüne gidip bir kez olduğu yerde döndü.

''Nasıl olmuşum anne?''

''Harika olmuşsun bebeğim.''

Balım abisine döndüğünde onun tek bir kişiye hayran hayran baktığını görünce takılmadan edemedi.

''Abi çok çirkin olmuşum, değil mi?''

''Evet bitanem.''

Erdem kendisine sorulan soruyu bile idrak edemeyecek kadar çarpılmış haldeydi. Bu kadın her şeyiyle ona aitti. Ve her şeyden önemlisi de bu gecenin nasıl biteceğini bilmiyordu. Belki de kokteyle hiç gitmemeliydi. Lizzie'yle o odadan hiç çıkmadan, aslında onun içinden hiç çıkmadan, bütün bir geceyi bu şekilde geçirmek çok daha

cazipti.

Annesi ve kız kardeşi onun bu aşık haline gülerlerken, Lizzie gözlerini bir türlü alamıyordu Erdem'den. Üstündeki takım elbise ona çok yakışmıştı. Uzun boyu ve ceketinden belli olan kaslarıyla ağız sulandırıcı görünüyordu, ki bu durum tam da o anda Lizzie için hiç iyi değildi. Müstakbel kayınvalidesinin önünde kendini kaybedip Erdem'in dudaklarına yapışmak akıllıca bir hareket olmazdı.

Balım gözlerini devirirken abisini kolundan tutup sarstı.

''Ya sen bana az önce çirkin mi dedin?''

Erdem ne olduğunu anlamayarak önce kardeşine, sonra da annesine baktı.

''Yok bitanem, niye öyle diyeyim?''

''Dedin işte. Lizzie'yi görünce bana çirkin dedin.''

Balım küçük çocuklar gibi somurtunca Erdem'in kaşları şaşkınlığını belli edercesine yukarı kalktı. Ne ara öyle bir muhabbet olmuştu, hatırlamıyordu bile. Ayrıca Lizzie şu haliyle onu bilmem kaçıncı kez şaşkınlığa uğratmışken aklını toparlaması hiç kolay değildi.

''Bence bir an önce çıksak iyi olur. Sonuçta ev sahibi biziz.''

Melek Hanım herkesi silkeleyip otoriter bir yönetici gibi konuşunca, kızlar çantalarını alıp onlarla beraber salona indiler.

****

Emir bu gece Balım'ı görecek olduğu için fazlasıyla sabırsızdı. Kravat onu neredeyse boğuyordu. Balım'a gece için ne giyeceğini sormuş, ancak elbette ki bir yanıt alamamıştı. Biliyordu; yine kısa ve dekolteli bir şeyler giyecek, onu bütün gece çıldırtacaktı. Hâlâ bu duruma alışamamıştı ve bundan sonra da alışacağını sanmıyordu. O hep Balım'ı kıskanacak, ona değen gözleri kör etmek isteyecekti.

Neden her şey bu kadar sıkıntılı ve zor olmak zorundaydı? Birini sevmek, onu delicesine istemek suç muydu? O Balım'a dokunmaya bile kıyamazken, ona zarar vermesi mümkün müydü? Erdem'le konuşması iyi mi olmuştu yoksa kötü mü, bilmiyordu. İçinde hep bir umutla, Erdem'in kendilerini anlayacağına inanmak

istiyordu. Onun kardeşini kendisinden başka kim bu kadar sevebilir, kim onu koruyabilir ve onun için her şeyi göze alabilirdi? Bir başkasına onu terk etmesi mümkün değildi. En başından beri söylüyordu; Balım onundu.

Sıkıntılı ve bir o kadar da içinde kıpırdayan mutlulukla yola çıktıklarında gaza fazla yüklendiğinin farkında bile değildi. Bir an önce Balım'a kavuşmak, onu gözleriyle içmek istiyordu. O güzel kokusunu almak için burnunu boynuna sürtmek ve belinden tutup kendisine yaslamak istiyordu. Onu istemek sanki günah işlemek gibiydi. Günah kadar çekici, karşı konulmaz ve vazgeçilmez...

Kokteyl şirketin bu tarz organizasyonları için kullanılan büyük ve oldukça geniş olan konferans salonundaydı. Şirketin çalışanları, Türker ve Soylu ailelelerinin çok yakın çevresi bu davette yer alıyordu. Dekor ve mobilyalarda beyaz ve dore tonlar ön plandaydı. Salonun bir tarafında gecenin güzelliğine anlam katan bir orkestra vardı. Klasik müzik kulaklara dolarken herkesin mutlu olduğu görülüyordu.

Emir salona girdiğinde Balım'ı görebilmek için etrafına bakındı. Biraz aradıktan sonra aradığı şeyi nihayet bulduğunda yutkunmadan edemedi. Balım straplez, koyu kırmızı, mini bir elbise giymişti. Elbisenin kumaşı bütün vücudunu sarmışken, göğüs altından başlayarak zerafetle yere inen hoş bir tül, elbiseyi tamamlıyordu. Gümüş renkli taşlı ayakkabısı ve onu uyumlu minik çantasıyla göz alıcı duruyordu. Saçlarını açık bırakmıştı.

Geleli belki on beş dakika kadar olmuştu. Gözü sürekli salonun girişinde, Emir'in içeri girmesini bekliyordu. Yanında babası ve abisi yakın bir aile dostlarıyla sohbet ederken annesi de Lizzie'yle konuşuyor, ona ortamdaki bazı önemli insanlar hakkında bilgi veriyordu.

Elinde şampanya kadehi, ayakkabısının topuğuyla sabırsızca tempo tutuyordu. Teninde hissettiği ürpertiyle sol tarafına döndü. Onu gördüğünde neredeyse kadehi elinden düşürecekti. Diğer eliyle korumaya alırken kadehi sıktığının farkında bile değildi. Az önce sabırsızca çıplak zemine vurduğu topuğu temposunu kesmişti. Emir nefes kesici görünüyordu. Her şeyini bildiğini sandığı halde onu her gördüğünde bu kadar şaşırması normal miydi? Niye keşfedememişti ki her şeyini?

Kendini o kadar kaptırmıştı ki, onun, ailesiyle birlikte yanlarına geldiklerini sonradan fark etti. Emir ona bilinçli olarak sokulduğunda burnuna dolan erkeksi kokuyla gözleri yarı yarıya kapandı. Bu sefer kesin düşürecekti kadehi. Veya ellerinin arasında tuzla buz olacaktı.

''Turgut bu ne şaşaa! Vallahi kıskandım.''

Selim Bey arkadaşının elini dostça sıktı.

''Sen beğendiysen herkes beğenir. Gerçi en büyük pay Melek'e ait.''

Turgut Bey karısını belinden tutup kendine çekti. İki ortak aile konuya organizasyonun güzelliğinden girmişlerdi. Diğer tarafta genç kısım, birbirleriyle merhabalaştıktan sonra anne babalardan ayrı bir muhabbete giriştiler.

''Her şeyi harika görünüyor. Hâttâ enfes diyebilirim.''

Emir son cümlesini Balım'a bakarak söylemişti. Tenine dokunmamak için kendini bir hayli zorluyordu o anda. Etrafa şöyle bir göz gezdirip de birçok erkeğin dönüp kendi kadınına aç bakışlarla baktıklarını gördüğünde kendini sakinleştirmek için ciddi desteğe ihtiyacı vardı.

Balım ise kendisine edilen iltifatı büyük bir memnuniyetle kabul etmiş, bütün vücudu buna ayak uydurarak titremeye başlamıştı.

''Bu gece gerçekten iyi oldu. Emir, biz Lizzie'yle diğer konukların yanına gidelim. Ev sahibi olarak herkesin eğlenip eğlenmediğini bizzat görmem lazım. Kardeşim sana emanet.''

Erdem arkadaşının omzunu sıktıktan sonra Lizzie'nin elini sıkıca tutup yanlarından uzaklaştı. Balım ve Emir yalnız kalmışlardı. Anne ve babası, Emir'in ailesiyle uzak bir noktada konuklarla sohbet ederken gerçek anlamda bir mahremiyet yaşıyorlardı.

Emir kısa bir süre onu aç bakışlarla izledikten sonra ona biraz daha yaklaştı. Başını biraz eğip Balım'ın sarhoş edici kokusunu soludu. Nefesinin tenini yaladığını hisseden Balım itiraz edercesine inlerken, bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu düşünüyordu. Sanki hem odak noktası onlardı hem de koskoca salonda sadece ikisi var gibiydi. Emir'in boğuk sesi teninde titreşimler yaratırken, kadehi tutan eli titremeye başlamıştı.

''Elbisenin kumaşı her yanını sarmış. Görebildiğim kadarıyla göğüs kısmında sütyen yok. Ve alt tarafın...''

Balım kocaman açılmış gözlerle ona bakarken ne yapacağını bilemiyordu. Aileleri onlardan bir hayli uzaktalardı; ama yakınlardan geçen birileri onları duyabilirdi. Bunun düşüncesi bile tahrik ediciydi aslında.

''Elbise kalçalarını ancak kapatıyor. Bana iç çamaşırı giydiğini söyle Balım. Yoksa seni kolundan tuttuğum gibi çıkarırım buradan.''

Emir'in kısık ve tehditkâr sesi kulaklarına dolarken konuşma yeteneğini kaybetmiş

olabilirdi. Kolunda hissettiği alev gibi parmaklar çıldırtan hareketlerle kendine yol çizerken, Balım onun dudaklarına yapışmamak için kendisiyle savaşıyordu.

''Ben...''

''Sen?''

Balım ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Bir anda dudaklarından çıkanlara kendisi gibi Emir de inanamamıştı; çünkü büyük bir şaşkınlıkla tam olarak gözlerine bakıyordu.

''İç çamaşırı giydim; ama sanırım durum vahim.''

Emir canını acıtırcasına çenesini sıkarken zevkten koyulaşmış gözleriyle Balım'ın göğüs dekoltesine bakıyordu. Bakışları oradan göbeğine ve bacaklarının arasına kadar indi.

''Bir ara buradan uzaklaşmamız lazım. Daha ne kadar durabilirim bilmiyorum.''

''Na-nasıl yani? Nereye gideceğiz?''

Emir kadehinden bir yudum alırken dikkatli bakışlarla etrafı gözlüyordu. Göz gezdirme evresini yarıda kesip, içine girmek için çıldırdığı kadına döndüğünde, o çikolata gözlerin nasıl da heyecanla parladığına şahit oldu. Kasıklarında ciddi bir problem vardı ve bunu çözmek için ne yazık ki biraz daha beklemesi gerekiyordu.

''Yukarıdaki katlardan birine gideceğiz. Yemin ederim, bu gece seninle sevişmezsem buradan cesedim çıkar.''

Balım elini istemsizce boynuna götürdü. Boğazı ve dudakları kurumuştu. Bu kalabalığın içinde, üstelik aileleri de buradayken Emir'in bahsettiği deliliği nasıl yapacaklarını merak ediyordu.

****

Melek Hanım kocasının kolunda, misafirlerle ilgilenirken arada dönüp kızına bakıyordu. Erdem ve Lizzie'nin uzaklaştıklarını görmüştü. Şimdi ikisi baş başa kalmışlardı. Birbirlerine nasıl baktıklarını o mesafeden bile görebiliyordu. Bunca zaman farkında olmadan kabullenmişti galiba. Emir'le ilgili magazinde haber göremiyordu artık. Kocasından ve oğlundan duyduğu kadarıyla, eskisine oranla daha fazla çalışıyordu. Çiftliğe gidecekleri gün onları içeriden izlerken kabullenmişti belki de. Aslında bunun zamanının bir önemi yoktu. Gözünde daha düzgün ve güvenilir bir yere

oturmuştu Emir.

İşin diğer tarafına gelince... Erdem konusunda hâlâ aynı şeyi düşünüyordu. Bu iş gürültüsüz olmayacaktı. Belki de kızıyla konuşmalı ve bu durumu abisine anlatması gerektiğini söylemeliydi. Hiçbir şey yapmadan, onlara karışmadan durması daha mı doğruydu, bilemiyordu. Erdem'in tepkisinden bu kadar korkmasa, böylesine bir kararsızlığı yaşamazdı.

Emir kendini Balım'ın kokusunda kaybetmişken gözleri ileride bir noktaya takıldı. Yüzündeki ifadenin şaşkınlığa veya tedirginliğe dönmemesi için elinden geleni yaptı. Melek Hanım tedbirli bir şekilde ikisine bakıyordu. Eğer söz konusu Balım'ın üzülmesi ve incinmesi olmasaydı, bütün bunlara katlanmazdı.

''Nereye bakıyorsun?''

Emir bakışlarını sevdiği kadına döndürdü ve gülümsedi.

''İnsanları eğleniyorlar mı diye bakıyorum.''

''Artık bir yere oturmam lazım. Çok yoruldum.''

Lizzie Erdem'in kolunda yanlarına geri döndüklerinde yüzünü buruşturmadan edememişti. Herkesle tanışmak onu ciddi anlamda yormuştu. Ama iyi tarafları da vardı elbette. Bu sayede resmî olarak herkese söylenmişti Erdem'le sevgili oldukları.

''Aslında şu kısım rahat. Hep beraber orada oturabiliriz.''

Emir'in önerisi herkes tarafından olumlu karşılanmıştı. Erdem yakınlarından geçen bir garsondan kendileri için içki istedi.

Balım önüne bırakılan içkiye tuhaf gözlerle bakmaya başlamıştı.

''Abi bunu gerçekten benim için mi söyledin?''

Erdem kardeşinin yüzündeki ve sesindeki keyfi görmekten son derece memnundu.

''Bu gece özel bir gece. Dolayısıyla bir kerelik hakkını kullanabilirsin.''

Balım sırıtarak kadehini aldı ve tadına baktığı anda gözleri irileşti.

''Bu çok güzel bir rose şarap. Hangi marka?''

''Whispering Angel.''

''Kesinlikle güzel seçim.''

Erdem kadehini almıştı ki eli havada kaldı. Yatırımcı firmanın ekibi Koray, Ceyhun ve Aydan onlara doğru geliyorlardı. Erdem içinden bu gecenin tatsız bir şekilde bitmemesi için dua etmeye başlamıştı; çünkü Aydan bu gece de diğer zamanlardaki gibi davranırsa Lizzie'nin bunu fark etmesi an meselesi olurdu.

''İyi akşamlar Erdem Bey.''

Erdem yerinden kalkıp karşısındaki adama elini uzattı.

''Size de iyi akşamlar Koray Bey.''

Sırayla Ceyhun ve Aydan'ın elini de sıktıktan sonra arkasında kalan kişilere dönüp onlara ekibi tanıttı.

''Emir Soylu benim yakın arkadaşım. Ailesiyle şirket ortaklığımız var.''

''Selim Soylu'nun oğluyla tanışmaktan memnuniyet duyarım.''

''Ben de memnun oldum Koray Bey.''

Erdem elini uzatıp Balım'ı yanına çekti.

''Kız kardeşim Balım.''

Balım üç kişiyle tokalaştı; ama Ceyhun'la olan tokalaşması biraz uzun sürdü. Çünkü genç adam Balım'ı gördüğü anda hayran gözlerle ona bakmaya başlamıştı. Emir ve Erdem bu durumun farkına varmışlardı ve birbirlerinden habersiz, Ceyhun'u öldürme isteğine kapılmışlardı.

Balım elini zor da olsa çekerek bir adım geriye gitti. Tanıştırılmayı bekleyen bir kişi kalmıştı. Erdem ona döndüğünde yüzündeki sert ifade yumuşamış, yerini aşk dolu bakışlara bırakmıştı. Onu belinden tutup kendine çekti ve açık bir sahiplenmeyle karşısındaki kişileri tanıttı.

''Hayatım, Koray Bey ACT Plus'ın Türkiye sorumlusu. Ceyhun Bey İsviçre'deki ekibin başarılı yatırımcısı.''

Lizzie bakışlarını son kişiye çevirdiğinde, az önce onu gördüğü anda gerilmiş bedeni bu kez daha beter bir savunmaya geçmişti.

''Aydan Hanım şirketin İsviçre sorumlusu. Bize en büyük desteği o veriyor.''

Lizzie herkesle el sıkıştıktan sonra Erdem onu biraz daha yasladı kendine ve en başta Lizzie olmak üzere herkesi neredeyse şoka uğrattı.

''Beyler, Aydan Hanım; Lizzie de benim müstakbel eşim.''

Lizzie şok olmuş gözlerle Erdem'e dönerken içinde binbir duygu dolanıyordu. Diğer konuklara onu kız arkadaşı olarak tanıtmış, ama bununla birlikte hayatında ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu da özellikle belirtmişti. Ve şimdi karşısındaki üç kişiye çok daha net ve anlamlı bir şey söylemişti. Böyle bir durumda Lizzie'nin çok mutlu olması gerekirdi. Aydan'ı önceden bildiği ve kadınca bir şeyler hissettiği için, özellikle de az önce tanışırlarken onun kendisine ve Erdem'e olan bakışlarını gördükten sonra Erdem'in bu yaptığının bir anlamda Aydan'a şov olduğunu düşünüyordu.

Balım ve Emir bu durumu hiç yadırgamamışlardı; çünkü onlar için görünen köy kılavuz istemiyordu. Ekip ikisini de kutlarken Aydan biraz pasif kalmıştı. Erdem'in hayatında biri olduğunu bilmesine rağmen, bu gerçek birkaç saniye önce yine onun tarafından dile getirilmişti. Bir kadın olarak o anda oradan koşarak uzaklaşmak istiyordu. Hafifçe dolan gözlerine istediğini vermemek için onları birkaç kez kırpıştırdı ve boğazındaki düğümü geri göndermeyi başardı.

Orkestra hoş parçalar çalıyordu. Erdem Lizzie'yi elinden tutup piste götürmüş ve gecenin ilk dansını başlatmıştı. Az önce yaptığı şeyle kafası öylesine meşguldü ki, Lizzie'de yarattığı şeyin farkında bile değildi. Aslında böyle bir şey yapmayı planlamıyordu. Ama Aydan'ı gördüğü anda ve onun kendisine yine aynı şekilde baktığını fark ettiğinde sözler bağımsızca dökülmüştü dudaklarından. Söylediği şeyin arkasındaydı gerçi. O uzun zamandır Lizzie'yle evlenmek istiyordu. Yani bu açıdan bakılacak olunursa söylediği şey yalan değildi.

Aydan, Lizzie'yi bildiği halde kendisine yine öyle bakınca kendine engel olamamıştı. Zamanında bir delilik anında Arzu'ya teslim olmuştu. Şimdi bu kadın ona sürekli bu hatasını hatırlatmakla kalmıyor, farkında olmadan adetâ yüzüne de haykırıyordu.

Emir gözlerini piste çevirdi. Erdem sadece kollarındaki kadınla ilgileniyordu. Dönüp de Balım'a baktığında gözlerinde gördüğü heyecan, kasıklarına kan pompalanmasına neden oldu. Burada aptal aptal durup ne yaptıklarını gerçekten bilmiyordu. Kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve elini uzatarak Balım'ın gözlerinin içine baktı.

Balım'ın önce onun eline, sonra da derin okyanus mavisi gözlerine baktı. O gözlerde boğulmaya razıydı. Bedeni ona karşılık verdi ve küçük elini onun büyük ve sert eline bıraktı. Peşinden piste ilerlerken etrafa bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Emir elini bıraktı ve bu kez yönünü onun ince beline çevirdi. Onu aralarında bir santim bile kalmayacak şekilde bedenine bastırdı ve sağ elini alıp tam kalbinin üstüne koydu. Kokusunu biraz daha alabilmek için başını eğdi. Balım'ın gözleri bu tehlikeli ortamda

yine tehlikeli olan bu yakınlaşmayla kapandı bir anlığına. Emir'in yüzü biraz daha yaklaştı ve dudakları neredeyse kulağına temas etti. Tenini yalayıp geçen sıcak nefesin üzerinde bıraktığı his, cehennemde yanmayı istemesine yetecek kadar günahkârdı.

''Eğer ailenin olduğu bir ortamda olmasaydık o şerefsizin tüm kemiklerini kırardım.''

Balım kendini anın büyüsüne kaptırmışken Emir'i söyledikleriyle gözlerini açtı ve başını geriye çekerken onun gözlerine baktı.

''Kimden bahsediyorsun?''

''O Ceyhun denen kıl kuyruktan.''

Balım tuhaf bir şekilde gevşedi ve onun da dediği gibi, aileleri buradayken bir şey yapamayacağını bildiği için onu biraz sinir etmeye karar verdi.

''Bir an elimi hiç bırakmayacak sandım. Ya o aç gözlerle bakması neydi öyle?''

Emir farkında olmadan onun elini sıkmış, belindeki tutuşunu da sertleştirmişti. Bu yaptığıyla onu sertliğine bastırmış ve Balım'ın dudaklarından tahrik edici bir iniltinin çıkmasına neden olmuştu. Biraz daha bu şekilde bekleyemeyecekti. Kendini sakin olmaya zorlayarak ondan uzaklaştı ve elini tutup oturdukları yere doğru yönlendirdi. Onu oturttuktan sonra şaşkınlığına aldırmadan kulağına doğru eğildi.

''Abinin odasının olduğu koridordaki toplantı odasında bekliyorum. Beş dakika sonra orada ol ve takip edilmediğine dikkat et.''

Emir onun herhangi bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlı adımlarla salonun girişine doğru yürüdü. Bir yandan da salondakilere göz gezdiriyordu. Neyse ki Balım'ın annesi onlara ters açıda duruyordu. Erdem ise hâlâ Lizzie'yle dans ediyordu.

Balım bir an ne yapacağını bilemeden önündeki kadehlere baktı. Sadece birkaç yudum aldığı şarabını alıp neredeyse tek dikişte bitirdi. Yüzünü buruşturup gözlerini kapattı birkaç saniyeliğine. Sonra Emir'in ona verdiği beş dakikalık süre aklına gelince oturduğu yerden doğrulup anne ve babasının olduğu tarafa baktı. Neyse ki misafirlerle bir hayli meşgullerdi. Abisi ise Lizzie'yle dans ediyordu.

Çantasını alıp salonun kenar kısımlarını kullanarak dışarıya çıktı. Asansöre binip abisinin katının düğmesine bastı. Şirketin bu kısımlarında kimse olmadığı için ışıklandırma hafif tutulmuştu. Koridorun sonundaki kapıya bakınca bir an yutkundu. Elbisesinin tül kısımlarını toplayıp hızlı ve titrek adımlarla oraya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında karanlık bir ortamla karşılaştı. Adımını içeriye attığı anda kolundan tutulup tam olarak içeriye çekildi ve sırtı kapanan kapıya dayandı.

Dudaklarındaki tanıdık ve lezzetli hisle kollarını Emir'in boynuna dolayıp kalçalarını onun kasıklarına doğru kaldırdı ve aç bir şekilde öpüşüne karşılık verdi. Dili onun diliyle buluşurken ağzının içine inledi.

Emir onun ateşiyle kendinden geçti ve ellerini aşağıya indirip kalçalarından tuttu. Onu tam olarak sabitleyip kucağına aldı ve odanın ortasındaki geniş toplantı masasının üstüne bıraktı. Balım bacaklarını Emir'in beline dolarken başını geriye doğru attı. Göğsünün üstünde dolanan ıslak ve kıvrak dilin teninde yarattığı karıncalanmayla bacaklarının arasındaki beliren ıslaklığı fark ettiği anda sesli bir şekilde inledi.

''Emir... Ben galiba...''

Emir kendini çekip Balım'ın yüzüne baktı. Şehvetten parlayan gözler, o karanlıkta bile fark edilen yüzündeki pembelik ve onun söylediği şeyi tam olarak anlamış olmanın verdiği hayvanî içgüdüyle belinde duran bacakları çözdü. Balım'ı dikkatli, ama aceleci hareketlerle masaya yatırdı ve bacaklarını açtı.

Elbisenin tül kısımlarını kenara ittikten sonra kalçalarına yapışmış kumaşı beline kadar sıyırdı. Elbiseyle aynı renkte ince kumaştan olan iç çamaşırını iki kenarından tutup aşağıya indirdi ve tek bir an Balım'a baktıktan sonra küçük parçayı ceketinin cebine koydu.

Balım kollarını masanın yanlarına uzattı ve elleriyle kenar kısımlarını sıkıca tuttu. Birazdan içinde volkanlar patlayacaktı ve kendini sağlama alması gerekiyordu.

Emir onun bacaklarını iki yana ayırıp yüzünü özlem duyduğu sıcaklığa gömdü. Diline daha ilk anda temas eden sıcaklıkla kendini kaybetti ve Balım'ın tutmaya çalıştığı çığlıklarına aldırmadan onu sömürmeye başladı.

En hassas noktasının acımasızca ele geçirilmesi karşısında delice bir zevk duyan Balım dudaklarını ısırmaya başlamıştı. Aslında masayı kavrayan elleriyle Emir'in başını kavrayıp onu kendine daha fazla bastırmak istiyordu; ama ellerini bıraktığı anda nedense düşecekmiş gibi hissettiği için buna cesaret edemiyordu.

Bunu yapıp yapamayacağını düşündüğü anda hiç beklemediği bir temasla yüksek sesli bir çığlık attı. Emir kulaklarına dolan sesle daha da zevke geldi ve aynı işlemi birkaç dakika boyunca tekrarladı. Balım'ın hassas tepeciğinde dudakları, dili ve dişleriyle sırayla gezinmeyi sürdürdü. Balım masayı bırakıp Emir'in başını kavradı ve bedeni soğuk masada sarsılırken beli yukarı doğru kıvrıldı. Emir'in adını sayıklayarak kendini bıraktı.

Küçük titreyişlerle sarsılmaya devam ederken Emir de tam önünde durmuş onun o

muhteşem halini izliyordu. Balım nihayet sakinleştiği anda gözlerini açtı ve Emir'le göz göze geldi. Kalbinin teklemesiyle dudaklarından tuhaf bir hıçkırık yükseldi.

Emir ellerini elbisenin göğüs kısmına götürüp hızlı bir şekilde aşağıya çekti. O güzelim göğüsleri, uçları dikilmiş halde gözlerinin önündeydi ve Emir'in durup beklemeye hiç niyeti yoktu.

Ağzını sırayla iki göğsün uçlarına kapattı ve Balım altında kıvranırken canını acıtacak şekilde aralıklarla ısırmaya başladı. Bir süre böyle devam ettikten sonra doğruldu ve pantolonunun kemerini çözdü. Balım heyecanla atan kalbinin sesini duyarak Emir'i izliyordu. Emir nihayet gecenin en başından beri özgürlüğüne kavuşmak için bekleyen erkekliğini gözler önüne serdi. Odada duyulan hızlı ve kesik nefesler ikisini daha fazla heyecanlandırıyor, tahrik ediyordu.

Emir erkekliğini tutup Balım'ın sıcaklığına dokundurduğu anda inlemeden edemedi. Aylardır bu kadına sahip oluyordu, ama hiçbiri birbirinin aynısı değildi. Her seferinde farklı bir heyecan, farklı bir haz duyuyordu. Ona olan aşkı her geçen gün çağlayarak çoğalıyordu ve bunun gücüyle kendini yenilmez hissediyordu.

Kendini sertçe içine itti ve Balım'ı sırtından tutup kaldırdı. Bir eli sırtında ve bir eli kalçasındayken Balım da bacaklarını sıkıca beline sarmıştı. Şimdi hızlı hareketlerle girip çıkmaya başlarken Balım kendini dik tutamıyor, gözleri kapanmak için ona meydan okuyordu. Emir kalçasındaki elini beline, diğerini de Balım'ın saçlarının arasında yerleştirdi. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp dişlerinin arasından tısladı.

''Belki bin kez söyledim. Beni başka bir erkekle sınama.''

Balım kesik kesik nefes alıyor, muhtemelen birazdan yaşayacağı orgazma konsantre olmaya çalışıyordu.

''Sana sadece ben bakabilirim, seni sadece ben öpebilirim, sana sadece ben dokunabilirim ve içine sadece ama sadece ben girebilirim. Duydun mu?''

Son cümlesiyle birlikte temposunu arttırırken daha sert olmaya başladı. Balım tutunduğu kollarda neredeyse ağlayacak hale gelmişti ve saniyeler sonra orgazm olduktan sonra bacaklarını çözüp Emir'i hızla itti. Emir ne olduğunu anlamadan erkekliğinde Balım'ın sıcak ağzını hissettiğinde parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve kendini ağzına doğru itti.

Balım az önce kendisine yapılan şeyin intikamını almak için onu sertçe emmeye başladı. Canını acıtacak şekilde ısırıklar bırakırken Emir'in dişlerinin arasından ettiği küfürleri duyabiliyordu.

Emir bu işkenceye daha fazla dayanamadı ve ne olacaksa olsun düşüncesiyle, kastığı bedenine istediği özgürlüğü verdi. Onun için seksin her hali güzeldi Balım'la olduğu sürece. Ama gizli saklı, tehlikeli ortamlarda olanının tadı bir başkaydı. Ayakta duramayacağını anlayınca masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekti ve yorgun bedenini bıraktı. Sandalyenin kol kısımlarını sıkıca tutmuşken, başı arkada ve gözleri kapalı bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Etrafında tuhaf bir kuşatılma hissediyordu. Dakikalardır bulanmış olan aklı yerine gelmeye başladığında gözlerini açtı ve karşısında gördüğü şeyle sertçe yutkunurken erkekliği tekrar hazır ola geçmişti bile.

Balım masaya oturmuş, elleri masanın kenarlarını kavramış şekildeyken iki bacağını da Emir'in yaslandığı sandalyenin üst kısmına uzatarak ayakkabısının sivri topuklarını deri kumaşa saplamıştı. Hâl böyleyken Emir'in yiyip bitirmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceği kadınlığı tam da gözlerinin önündeydi.

Emir vahşi bir hırıltıyla kendini ileri doğru attı ve sandalyeyi de beraberinde götürdüğü için Balım'ın dizleri büküldü. Balım yine sarhoş edici darbelerin altında kendinden geçmeye başladı. Emir onu resmen süründürüyordu. Onu tam orgazma yaklaştırmışken kendini geri çekiyordu. Bu durum birkaç kez tekrarlandıktan sonra Balım isyan etti.

''Lanet olsun Emir! Boşalt beni!''

Emir duyduklarına bu işten zevk alırcasına güldü; ama ona istediğini vermedi. Balım artık ağlamak üzereydi ve bunu ona ödetecekti. Neyse ki birkaç yakın orgazmdan sonra çığlıklar atmaya başladığında Emir sandalyeyi geriye itti ve onu belinden tutup sabitledikten sonra kendini içine itti. Birkaç sert darbeden sonra bu kez aynı anda boşalmanın verdiği mutlulukla Emir onu tutup kaldırdı ve sertçe dudaklarına yapıştı.

Balım yaşadığı bu yoğunluk nedeniyle tam olarak aklını kaybetmişti. Ona sıkıca sarılmış, terle karışık erkeksi kokusunu zevkle içine çekmişti. Bu muhteşem adam onundu.

Emir kendini geri çekip Balım'ın tutkudan koyulaşmış gözlerine ve kızarmış yüzüne baktı. Alnına bir öpücük bıraktığı anda odanın içinde bir yerden gelen kısık sesle birbirlerinden ayrıldılar. Balım'ın masanın üstünde duran çantasındaki telefonu titriyordu. Bir anda kendine gelen Balım korkuyla elbisesini düzeltmeye başladı. Emir de üstüne çekidüzen verdikten sonra telefonu alıp Balım'a uzattı.

''Abin.''

Balım eli titreyerek telefonu aldı.

''Abicim.''

''Balım neredesin!?''

Erdem neredeyse son yirmi dakikadır Balım'a ulaşmaya çalışıyordu ve sesini duyduğu anda, dakikalardır hissettiği korkuyla bağırarak konuşmuştu.

''Abi ben... Kendimi iyi hissetmeyince lavaboya gittim de...''

''Bir an önce salona dön! Annemle babam da çok merak ettiler.''

''Tamam geliyorum.''

Balım telefonu kapatıp Emir'e baktı. Birlikte telaşla odadan çıktılar. Emir onun önden gitmesine izin verdi. Salona dönmeden önce dışarı çıkıp hava almaya ihtiyacı vardı.

Kimseye görünmeyecek şekilde Balım'ın içeri geçmesini izlerken bir anda aklına gelen şeyle kaşlarını çattı ve onu durdurmak için harekete geçmek istediyse de bunu başaramadı. Balım çoktan salona girmişti. Lanet olsun! İç çamaşırı ceketinin cebindeydi ve artık her şey için çok geçti...

****

Erdem öfkeli gözlerle salonun girişine baktığında kardeşini gördü. Ellerini beline götürüp yüz ifadesini sert tutmaya devam etti.

''Özür dilerim. Haber vermeliydim.''

''Bir daha kendi başına iş yapma!''

''Erdem!''

Lizzie elini Erdem'in koluna koyup onu sakinleştirmeye çalıştı. Balım'ın nerede ve kiminle olduğuna adı kadar emindi. Ama Erdem'in de şu an kesinlikle sakinleştirilmeye ihtiyacı vardı. Söz konusu Balım olunca kendini kontrol etmesi kolay olmuyordu.

''Annemle babama, arkadaşın telefon ettiği için bu gürültüde konuşamadığını ve dışarı çıktığını söyledim.''

''Abi...''

''Eğer böyle bir şey bir daha tekrarlanırsa şimdiki kadar sakin olmam.''

Balım suçlu çocuklar gibi başını öne eğdi. Niyeti kimseyi endişelendirmek değildi. Ama Emir aklını başından alırken ondan mantıklı davranmasını nasıl bekleyebilirlerdi ki?

''Erdem görmüyor musun Balım ne kadar üzgün? Hem kendini kötü hissettiği için lavaboya gitmiş. Bizi endişelendirmemek için de, zaten hemen geri döneceği için, bir şey söylemek istememiş. Öyle değil mi Balım?''

''E-evet. Siz dans ediyordunuz. Annemle babam da misafirlerle ilgileniyorlardı. Bir daha olmayacak abi. Bakma öyle ne olursun...''

Balım'ın neredeyse gözleri dolmuştu ve bu görüntü Erdem'in sert duruşunu koruyamaması anlamına geliyordu. Elleriyle kardeşinin yüzünü kavradı ve alnından öperek ağlamasını önlemeye çalıştı.

''Afedersin bitanem. Seni göremeyince ve sen de telefonlarıma cevap vermeyince korktum. Böyle şeylere ne kadar takıldığımı biliyorsun. Bir daha yapma, olur mu?''

Balım uslu bir çocuk gibi başını salladı. Erdem gülümseyip onu bir kez daha öptü. Birden aklına gelmiş gibi kaşlarını çattı ve etrafına bakmaya başladı.

''Emir nerede?''

Balım henüz rahatlamışken abisinin sorusuyla tekrar gerildi. Lizzie'yle göz göze geldiğinde yardım dilenir gibi bakıyordu. Lizzie Erdem'e biraz daha sokulup dikkatini dağıtmaya çalıştı.

''Sevgilim, burası fazla sıcak oldu. Beni biraz dışarı çıkarır mısın?''

''Dışarısı soğuk. Bu şekilde hasta olursun.''

''Senin beni ısıtacağına hiç şüphem yok.''

Lizzie kulağına fısıldadığı sözlerden sonra kendini biraz çekip heyecanlanmış gözlerle Erdem'e bakınca Erdem her şeyi unuttu ve kendini onun peşinden giderken buldu. Balım onlar uzaklaştıktan sonra koltuğa oturdu ve teninin elbisenin kumaşına değmesiyle gözleri kocaman açıldı. İç çamaşırını giymemişti! İki eliyle yüzünü kapatıp derin bir of çekti. Emir kim bilir neredeydi? Gerçi gelse bile salondan bir kez daha ayrılamazdı. Salonda da iç çamaşırını giyemeyeceği için gecenin kalanını bu şekilde geçirmek zorundaydı.

***

Gece tüm hızıyla ve canlılığıyla ilerlerken, Lizzie aşık çiftin yanında duruyor ve sohbetlerine katılmaya çalışıyordu. Gerçi Emir sürekli öfkeli bir haldeydi ve nedenini gerçekten anlamamıştı. Balım ise daha tuhaftı. Yani onca zaman yukarıda kavga etmiş olsalar bile bu halde olmazlardı. O zaman Emir niye bu kadar öfkeliydi?

Aslında ilgilenmesi gereken konu bu değildi. Erdem bu gecenin amacının verdiği sorumlulukla, ACT Plus ekibiyle birlikte derin iş sohbetine dalmıştı. Tamam, buna bir şey dediği yoktu. Ama o Aydan denen kadın fazlasıyla tehlikeli görünüyordu. Üstelik Erdem onu müsatakbel eşi olarak tanıştırdığı halde bu kadın ilk andaki gibi hayran gözlerle bakıyordu sevdiği adama. Bu düşünceyle bir kez daha kaşlarını çattı.

Erdem'e hissettiği ve açıkça gördüğü şeyi söylemek istiyordu, ama onun nasıl bir tepki vereceğini de kestiremiyordu. Evlenmeden gereksiz kıskançlık yapan bir kadın profili çizmeyi hiç istemezdi. Ama Tanrı aşkına, bu kadın nasıl bu kadar rahat bir şekilde, kendisine ait olan adama kur yapabiliyordu? Evet evet, resmen kur yapıyordu! Çok emindi ki Erdem bunun farkındaydı. Ama kadının girişimlerini geri püskürttüğü de söylenemezdi.

İzlediği manzara karşısında gözleri doldu. Bir an önce buradan kaçıp gitmek istiyordu. Yanında kimsesi yoktu. Ne annesi ne de babası... Erdem onu niye bu kadar uzun süreli yalnız bırakmıştı?

''Lizzie?''

Lizzie kolunda hissettiği temasla bakışları Erdem'den ayırdı ve Balım'a döndü.

''Ne dedin?''

''Tuhaf görünüyorsun. İyi misin sen?''

''Sıcak oldu burası. Biraz hava alsam iyi olacak.''

''Erdem'e haber ver bence.''

Lizzie Emir'in sözleriyle ona döndü ve kaşlarını çattıktan sonra oturduğu yerden kalktı. Tek kelime etmeden salonun çıkışına doğru gitti.

****

Erdem boğulmak üzereydi. Bütün gece herhangi biriyle yatırım işinden konuşabilirdi. Ama birisi Aydan'ı alıp götürse gerçekten mutlu olacaktı. Kadın resmen kur yapmaya başlamıştı ve diğerleri bunu fark etmişlerse bile fark etmemiş gibi davranıyorlar, iş konuşmaya devam ediyorlardı.

Aydan bu gece kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Onu görünce neredeyse dizlerinin bağı çözülmüştü. Adam çok yakışıklıydı, karizmatikti ve onu daha ne şekilde tarif edebilirdi, kendisi de bilmiyordu. Yanında sevgilisi varken bile hissettiklerine engel olamıyordu. Üstelik onu müstakbel eşi olarak tanıştırması bile Aydan'a geri adım attıramamıştı. Her erkeğin bir zayıflık anı vardı ve Aydan bunu yakalamak için en ufak fırsatı bile kaçırmamaya kararlıydı.

Erdem'den ne beklediğini bilmiyordu. Belki onunla öpüşse bu hayranlığı bitecekti. İçindeki ateşin söndürülmesine ihtiyacı vardı. Erkekleri çok iyi tanıyordu. Sağlam ilişkileri olsa da ikinci bir kadına kolay kolay hayır diyemezlerdi. Erdem o erkeklerden miydi henüz bilmiyordu, ama bu cevabı almak için elinden geleni yapacaktı.

Zaman zaman bu düşünceleri yüzünden kendinden nefret ediyordu. Onun derdi Erdem'in ilişkisini baltalamak değildi; sadece açlık duyduğu şeyi yaşayıp yoluna devam etmek istiyordu. Bu işte kimse zarar görmeyecekti. Küçük bir kaçamak, kimsenin haberi olmadan yaşanan tek bir gece onu mutlu etmeye yetecekti. Zaten bu iş bittiğinde İsviçre'ye dönecek ve herkes de hayatına devam edecekti.

Erdem bir süre daha ekiple konuştuktan sonra izin isteyerek yanlarından ayrıldı.

Balım ve Emir ilginç bir şekilde konuşuyorlardı. Emir'in kaşlarını çatması, Balım'ın gözlerini devirmesi Erdem'in bu durumu merak etmesine yol açmıştı. Üstelik Lizzie yanlarında değildi. Etrafa baktığında onu göremedi ve kardeşiyle arkadaşının olduğu yere hızlı adımlarla yürümeye başladı.

''Bir problem mi var?''

Emir Balım'a bir türlü söz geçiremiyordu. Şu lanet çamaşırı alıp lavaboya gitmesini ve bir an önce giymesini istiyordu; ama Balım abisi nedeniyle salondan ayrılmak istemiyordu. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki Erdem'in geldiğini ancak o konuştuğunda fark ettiler.

Balım endişeli görünmemeye çalışarak abisine baktı.

''Ne problemi abi?''

''Uzaktan bakıldığında tartışıyormuş gibi görünüyordunuz.''

Balım Emir'le göz göze geldiğinde onun ifadesiz bir şekilde baktığını gördü. Nasıl toparlayacaklarını bilmiyordu.

''Sana öyle gelmiş. Gürültü olduğu için sesimi duyurabilmek amaçlı yükseltmiştim.''

Erdem şüpheli gözlerle arkadaşını süzdü. Son zamanlarda tuhaf bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu anlayamıyordu. İkisinin arasında bir şeyler olabileceğini hiçbir şekilde aklına getirmediği için de anlamlandıramadığı şey için huzursuz hissediyordu.

''Lizzie nerede?''

''İçerisi sıcak diye hava almaya çıktı abi. Birazdan gelir.''

Erdem telefonunu çıkarıp Lizzie'yi aradı.

''Bebeğim neredesin?''

Erdem onun içeri dönmek üzere olduğu cevabını alınca telefonu kapatıp yerine oturdu. Garsona işaret edip içkisini tazelemesini istedikten sonra Emir'e döndü.

''Ne oldu senin şu kız?''

Balım gecenin başından beri içtiği ikinci kadehinden bir yudum almışken o yudumu da neredeyse dışarı püskürtüyordu. Zorlukla yutkunup abisi ve Emir arasındaki bakışmaya odaklandı. Emir yerinde tam anlamıyla kıpırdanmıştı.

''Bir şey olduğu yok.''

''Ne demek bir şey olduğu yok? Oğlum sen daha geçenlerde aşık oldum dememiş miydin?''

Balım yanaklarının kızardığına emindi. Bununla birlikte ciddi anlamda şaşkındı; çünkü abisinin söylediklerine bakılırsa Emir, abisine aralarındaki şeyden bahsetmişti ve bunu ona söylememişti. Abisi de haliyle o kızı başka birisi sanıyordu.

O sırada Lizzie gelip Erdem'in yanına oturdu. Erdem ona dokunduğu için gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

''Emir'in aşkından haberiniz var mı?''

Soruyu kızlara sormuştu ve ikisi de bilmiyormuş gibi kaşlarını havaya kaldırmıştı.

''Emir'e arkadaşları eğlence olsun diye escort kız ayarlamışlardı geçen yaz. Senin geldiğin sıralarda bebeğim. Hâttâ seni o gece arkadaşının doğum gününden toplamıştım neredeyse.''

Erdem o günü hatırlayınca kaşlarını çattı. Tıpkı bu gece olduğu gibi o gece de Balım'a ulaşamamış ve endişelenmişti.

''Meğer kızın birini escort sanıp odaya kapatmışlar. Tabi Emir onu görünce aşık olmuş. Öyle değil mi Emir?''

Balım gülmemek için kendini tutarken Emir'in yüzündeki ifadenin çok tatlı olduğunu düşünüyordu. Emir içkisinden bir yudum alırken Balım'a bakarak konuştu.

''Evet, öyle oldu.''

''Ne zaman tanışıyoruz yengeyle?''

Balım bu kez boğazına bir şey kaçmış gibi öksürmeye başlayınca Erdem dönüp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

''Bitanem iyi misin?''

''Evet abi.''

''Neyse, ne diyordum? Hah! Aşık olduğun kadınla bizi ne zaman tanıştıracaksın?''

Emir'in bu doğrudan soruya yanıt vermemek gibi bir şansı yoktu.

''Yurt dışında olduğunu biliyorsun. Daha çok ben gidip geliyorum. Ama umarım...''

Erdem'in fark etmediği bir anda tek bir saniye Balım'a bakıp tekrar Erdem'e döndü.

''En yakın zamanda göreceksin.''

Erdem bu durumdan memnun bir halde Lizzie'yi kendine biraz daha çekti ve gülmeden edemedi.

''Cansu bu işe bayılacak.''

Balım bir anda duyduğu isimle oturduğu yerde dikleşti. Ateş saçan gözlerini Emir'e dikerek öfkesini kusmaya çalıştı. Emir her seferinde nasıl oluyor da konu Cansu'ya geliyordu, hiç anlamıyordu. Erdem'e de artık ciddi anlamda öfkelenmeye başlamıştı. Sanki bilinçli olarak yapıyordu.

''Erdem artık şu konuyu kapatsak? Ondan bahsetmemiz için bir sebep yok. Çok gerilerde kalmış bir şeyi hortlatmayalım lütfen.''

Emir bu şekilde hem net olan düşüncesini Erdem'e söylüyor, hem de ismini anmadan 'o' diyerek Balım'ın gönlünü almaya çalışıyordu.

''Ben hortlatmayayım da, beni arayıp seni soruyor.''

Balım ve Emir aynı anda ona baktıklarında Erdem omzunu silkmekle yetindi. Kardeşinin tepkisini fark etmemişti; çünkü doğrudan Emir'le konuşuyordu.

''Ne demek beni soruyor?''

Emir öfkeden kudurmak üzereydi. Bu kadın sürekli hayatına girip huzurunu kaçırıyordu. Üstelik sevdiği kadının abisini de aracı gibi kullanıp kendisini küçük düşürmeye çalışıyordu.

Balım ellerini sandalyenin kumaşına neredeyse saplamış, ağzını açıp da öfkesini kusmamak için kendini zor tutuyordu. Niye bu kadından kurtulamıyorlardı? Nasıl bir manyaktı ki sürekli reddedildiği halde pes etmiyordu? Abisini bu işe karıştırmak da neyin nesiydi? Onun o kızıl saçlarını teker teker yolup eline verecekti bir gün.

''Aranızı yapmam için beni sıkıştırıyor. Ben de bu işi unutmasını, senin hayatında başka birinin olduğunu söyledim.''

Balım bu sözlerle bir parça rahatladı. Belki de bunu duyunca ısrar etmekten vazgeçmişti.

''Peki bunu duyunca ne söyledi?''

Erdem içkisini yudumladıktan sonra düşünceli bir şekilde arkadaşına baktı.

''O kadının gelip geçici olduğuna inandığını ve fazla sürmeden ona geri döneceğini söyledi.

Balım buna inanamıyordu! Bu nasıl bir yüzsüzlüktü böyle? Emir onu istemiyordu işte! Niye hâlâ bir gölge gibi peşlerinde dolanıp onları huzursuz ediyordu?

Emir ise oturduğu yerden kalkıp Cansu'ya gitmemek için kendini sakin olmaya zorluyordu. Eğer giderse kesin elinde kalacaktı. Bütün bunlar bir yana, bunu yaptığı takdirde Balım bunu asla anlamaz ve araları ciddi anlamda bozulabilirdi. Bunu göze alacak değildi.

''Seni bir daha ararsa cevap verme. Şirkete falan da gelirse toplantıda olduğunu söylesin asistanın.''

''Benim için sıkıntı yok da sen ne yapacaksın?''

''Ben bu işi kökünden halledeceğim.''

Balım onun son söylediğini duymuştu duymasına, ama onunla göz göze gelmek istemiyordu. En mutlu oldukları anda bu kadın aralarına giriyor ve her şeyi mahvediyordu.

Gece nihayet bittiğinde Balım bedenen ve ruhen çok yorulmuştu. Son konuşmalarından sonra Emir'e doğru düzgün bakmamıştı. Şimdi arabada uyuyakalmıştı ve yine abisi tarafından odasına taşınmıştı.

Lizzie'nin yardımıyla duşa girmiş ve çıkar çıkmaz da hızla üzerine bir şeyler geçirerek kendini yatağa atmıştı. Emir birkaç kez mesaj atmıştı, ama hiçbirine cevap vermemişti.

32.BÖLÜM

Lizzie, Balım'ın duş almasına ve yatağa girmesine yardım ettikten sonra bir süre yorgun bir şekilde yatağın kenarınDa oturdu. Bu akşam onun için harika mıydı, yoksa hayal kırıklığı mıydı, buna karar veremiyordu. Ailenin yakın çevresine açıkça tanıtılmıştı ve bu gece onun bir anlamda zaferi olması gerekirken hiç de öyle hissetmiyordu.

O Aydan denen kadının Erdem'e bakışları, yakınlaşması, onunla flört etmesi Lizzie'yi ciddi anlamda kırmıştı. Erdem ona karşılık vermemişti, ama onu terslememişti de. Kadın da bundan cesaret alarak kurlarına devam etmişti.

Şimdi kapıdan çıksa, karşısında Erdem'i bulacağını biliyordu. ama onunla konuşmaya hazır mıydı? İşte buna bir cevabı yoktu. Eğer düşüncelerini söylemez, geri planda kalmayı tercih ederse meydanı o kadına bırakmış olacaktı.

Balım'ın odasında daha fazla durmasının anlamı yoktu. Yorgun bir şekilde kalktı ve kapıyı sessizce açıp dışarı çıktı. Tam tahmin ettiği gibi, Erdem sırtını duvara dayamış, elleri ceplerinde, başını da önüne eğmiş sessizce duruyordu. Kapı açılıp da Lizzie'yi görünce sırtını dayadığı duvardan uzaklaştı ve birkaç adım sonra onun önünde durdu. Lizzie'nin gözlerinde şimdiye kadar görmediği bir şey vardı ve bu da onu endişelendirmeye yetmişti.

O güzel yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Neyin var bebeğim?''

Lizzie o an konuşmak istemiyordu. Özellikle de koridorda o şekilde durmak onu rahatsız etmişti.

''Bu gece odama gel. Seni çok özledim.''

Erdem dudaklarını onun saçları arasında gezdirirken Lizzie de ellerini kaldırıp ceketinin yakasına tutundu. Onun bu şefkâtli hallerini çok seviyordu. Kendini çocuk gibi hissediyor ve ona sığınıyor olmaktan ötürü mutlu oluyordu. Kendini bir parça geri çekip Erdem'in kendi gözleri gibi mavi olan gözlerine baktı. Koridorun hafif ışığında derin bir şekilde parlıyordu.

''Çok yorgunum.''

''Biliyorum bebeğim. Merak etme, seni yormak gibi bir niyetim yok.''

Lizzie bu gece onunla olmak istemiyordu. O anda buna hiç hazır değildi.

''Duş almam gerekiyor.''

''Tamam. Benim odamda alırsın.''

''Erdem...''

''Lizzie bir sorun mu var? Yanlış bir şey mi yaptım?''

Erdem endişeli gözlerle ona bakıyordu. Eğer şimdi gitmesine izin verirse aralarına mesafe koymuş olacaktı ve bu da kesinlikle istediği bir şey değildi. Hiçbir şey söylemeden Lizzie'yi elinden tuttu ve kararlı adımlarla kendi odasına yürüdü.

Lizzie ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Adımlarına uyarak onu takip etti. Erdem odaya girdiklerinde kapıyı kapatıp kilitledi. Ceketini ve kravatını çıkarıp tekli koltuğun üstüne bıraktı. Lizzie'ye döndüğünde onun hâlâ kapının arkasında durduğunu gördü. Elini uzatıp tutmasını bekledi. Lizzie bir anlık bir tereddütten sonra elini uzatıp eline bıraktı.

Erdem'in ardından banyoya girdi. Erdem gömleğini çıkardıktan sonra Lizzie'yi omuzlarından yumuşak bir şekilde tutup arkasına doğru çevirdi. Saten kumaşın fermuarını aşağıya indirirken parmakları pürüzsüz tene dokunuyordu. Lizzie'nin dudaklarından dökülen hafif iniltiyi sanki soluklanırmış gibi gözlerini kapattı. Askılarını omuzlarından indirip aşağıya doğru çekti ve elbisenin yere düşmesini sağladı.

Lizzie kıpırtısız bir şekilde dururken Erdem onun saçlarındaki tokaları tek tek çıkarıp lavabonun kenarına bıraktı. Yine omuzlarından tutup kendine çevirdiğinde gördüğü

güzellikle bir kez daha nefesi kesildi. Lizzie kusursuz bir pırlanta gibiydi. Masmavi gözleri, güneş gibi saçları ve çıldırtan teniyle tam karşısındaydı. Onu korkutmak istemiyordu, ama bu görüntüye kayıtsız kalması mümkün değildi. Erdem ona karşı her zaman zayıftı.

Dudakları önce boynunu buldu. Kokusunu içine çeke çeke teninde gezinirken elleri de bedeninde derin dokunuşlar bırakıyordu.

Lizzie ağlamamak için kendini zor tutuyor, hıçkırıklarını serbest bırakmamak için dudaklarını ısırıyordu. Erdem omzunda hissettiği ıslaklıkla başını kaldırıp ona baktı.

''Lizzie... Özür dilerim.''

Lizzie gözlerini sevdiği adama çevirdi. Erdem'in gözlerinde derin bir pişmanlık vardı sanki. Belki de anlamıştı böyle olmasının sebebini.

''Ne yaptım bilmiyorum, ama her ne yaptıysam özür dilerim sevgilim.''

Gecenin başında her şey iyiyken, şimdi neler olduğunu anlayamıyordu. Lizzie'nin böyle bakmasından ve ağlamasından, bir şeylere sebep olduğu belliydi; ama aklı bunu bulup da çıkaramıyordu o anda.

''İzin verirsen duş almak istiyorum.''

''Beraber duş alacağız.''

''Erdem...''

''Söyle bana.''

Erdem kararlı bakışlarını onun maviliklerine dikmişti. Bir cevap almadan onu bırakmayı düşünmüyordu.

''Suyu açar mısın? Üşüyorum.''

Erdem bir an durup onun haline baktığında sıkıntıyla duşa doğru gitti ve suyu ayarladıktan sonra arkasını döndüğünde Lizzie'nin çıplak bir şekilde durduğunu gördü. Lizzie onun bakışlarına aldırmayarak duşa girdi. Kenarda duran Erdem'e ait şampuanı alıp eline döktü ve saçlarına yayarak köpürmesini sağladı.

Erdem ise hâlâ hareketsiz bir şekilde aynı yerde durmuş, Lizzie'ye bakıyordu. Arkası dönük vaziyette saçlarını yıkamasını, köpüklerin o güzel ve biçimli vücudundan kayarak ayaklarına kadar düşmesini yutkunarak izledi. Ellerini pantolonunun kemerine götürürken tek bir saniye bile düşünmedi. Çırılçıplak kaldığında duşa girdi ve Lizzie'ye

arkasından sarıldı.

Lizzie bedenindeki hükmedici temasla gözlerini kapadı ve başını onun sıcak göğsüne yasladı. Erdem'in elleri vücudunda gezinirken, yaşadığı süre boyunca olmak istediği tek yerin Erdem'in yanı olduğunu bir kez daha anladı.

Erdem onun vücudundaki şampuanı duruladıktan sonra dudaklarına kapandı. Lizzie'nin elleri boynuna dolandı ve parmak uçları ensesindeki saçlara temas etmeye başladı. Erdem öpüşünü derinleştirip belinden tuttu ve bedenine yasladı.

Lizzie kendini geri çekip az önce kullandığı şampuanı aldı ve eline biraz döktükten sonra Erdem'in saçlarında köpürtmeye başladı. Erdem hissettiği rahatlamayla gözlerini kapatırken dudakları kıvrılmıştı. Bu kadın ona her şekilde iyi geliyordu.

Saçları şehvetli dokunuşlara maruz kalırken elleri Lizzie'nin yuvarlak ve sıkı kalçalarında geziniyor, aralıklarla elinin altındakini sıkıyor ve onu kendine bastırıyordu. Lizzie onun saçlarını duruladıktan sonra Erdem uzanıp suyu kapattı ve onu fayansa dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Niye böyle üzgünsün?''

Lizzie gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

''Pişman mısın?''

Erden anlamayan gözlerle kollarındaki kadına bakıyordu. Pişman olacağı bir şey yoktu ki.

''Ne demek istediğini anlamadım.''

''O kadının sana bakışlarını gördüm.''

Kelimeler dudaklarından dökülürken niye böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Huysuz kadınlar gibi davranıyordu belki de. Erdem'in bakışlarında şaşkınlık ve farkındalık sürekli yer değiştiriyordu. Lizzie olayı bir yerde yakalamıştı, ama kesin bilgi için onun konuşmasına ihtiyacı vardı.

Erdem'in, bu olayın tam tersini beklemesi aptallıktı zaten. Aydan'ın bakışlarını ve tavırlarını fark etmişti ve bunu da açıkça dile getiriyordu Lizzie. Olduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. Elleri hâlâ bayıldığı kalçalarda geziniyordu. Kendisinden bir cevap bekleyen kadını daha fazla bekletmenin bir anlamı yoktu.

''Bu bizim için bir sorun değil aşkım. Benim gözüm senden başkasını görmüyor. Sırf

kimsenin keyfi kaçmasın diye anlamamazlıktan geldim. Ama bu durum olurken senin hissettiklerini anlayamadım. Bunun için senden çok özür dilerim.''

Lizzie dudaklarını ısırırken çok tatlı görünüyordu ve Erdem gülümsemeden edemedi.

''Sorunun cevabına gelince... Ben seni bulduğum için bu dünyadaki en şanslı erkeğim. Seninle yaşadığım hiçbir şeyden bir an bile pişmanlık duymadım ve duymam da mümkün değil.''

Lizzie duydukları karşısında rahatlamıştı. Aydan'ın hareketlerine sınırlama getiremezdi belki; ama Erdem tamamen kendisine aitti ve önemli olan da buydu.

Vücudunu ona yaslayıp sürtündü ve kollarını tekrar boynuna dolarken muzip bakışlarla ona baktı.

''Beni sen bulmadın ki.''

Erdem kaşlarını hafifçe çatıp onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

''Buldum tabi ki.''

''Ben buraya geldim ve sen hazıra kondun.''

Lizzie oyunbaz halleriyle onu tahrik etmeye uğraşıyordu. Bunu yaparken de bedenini daireler çizerek ona sürtüyor ve onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Erdem bu durumdan çok hoşlanmıştı. Üstüne verdiği ağırlığını hafifletip hemen ardından sert bir şekilde bastırdı. Lizzie'den çıkan ses onu sertleştirirken elini öne doğru getirip Lizzie'nin sıcaklığına dokundu. Başı geriye doğru yatarken, bedenini de Erdem'in eline doğru iten Lizzie, tırnaklarını onun seksi omuzlarına saplamıştı bile.

Erdem her zaman aklını kaybetmesine neden olan kayganlığın ve sıkılığın arasında kendi bedeninin uyuştuğunu hissedebiliyordu. Kalçasına sarılı duran bacağı okşarken, parmaklarını ileri geri hareket ettirerek Lizzie'yi çıldırtıyordu. Lizzie yaşadığı zevkin doruklarına çıkarken dudaklarını dudaklarına bastırdı ve kendini içindeki baskının sersemletici etkisine bıraktı.

Nefes nefes sakinleşmeyi beklerken Erdem'in sertliğini kendi kayganlığında hissetti. Girdaptan henüz çıkmışken saniyeler sonra bir yenisine hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Ama Erdem hazırdı; hem de fazlasıyla! Kendini biraz içeriye itip bekledi. Lizzie başını onun omzundan çekip de onunla göz göze geldiği anda Erdem duruşunu sağlamlaştırdı ve tek hamleyle içine girdi. Lizzie bu anî darbeyle dudaklarından dökülen çığlığa engel

olamadı. Ona daha sıkı sarılırken benliğine saplanan darbelerle uçtuğunu hissetti. Hızlı bir şekilde gökyüzüne çıktıktan sonra yeniden yeryüzüne indiğinde yeterince mutluydu.

Erdem ikisi için de hızlı bir duş ayarladıktan sonra onu bornozlardan biriyle sardı ve kucaklayarak yatak odasına taşıdı.

Lizzie'nin sol tarafına doğru kıvrıldığını görünce gülümsemeden edemedi. Bu gece fazlasıyla yorulmuştu. Saate baktığında gecenin ikisi olduğunu gördü. Bornozuyla odadan çıkıp Lizzie'nin odasına gitti ve iç çamaşırı ile gece kıyafetlerini alıp odaya geri döndü.

Kıyafetlerini giydirip yatağa bıraktı; kendisi de eşofman altı ve tişört giyip onun yanına uzandı. Belinden tutup kendine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü.

****

Kış güneşi odayı aydınlatırken, göğsüne yayılmış, güneşten de parlak saçlara hayranlıkla bakıyordu. Lizzie yine hep olduğu gibi kendisini ona teslim etmişti. Dün Erdem'den açıklama istemiş ve onun söylediklerine de kısa sürede inanmıştı. Erdem tabi ki doğruyu söylemişti. Ama bu olay ona sürekli eskiden yaptığı hatayı hatırlatıyordu ve bunun yükü her geçen gün Erdem'i daha da zora sokuyordu.

O günden sonra dönüp de başka bir kadına bakmamıştı bile. Onun tüm dünyası kollarında yatan kadındı. İyi ki hayatına girmişti. Belki onunla yaşadıklarını bir başkasıyla yaşayamayacaktı. Bunun ihtimâli bile suratını buruşturmaya yetti.

Kollarındaki kadın kıpırdanmaya başlayınca dikkatini ona verdi ve o güzel gözlerini açıp kendisine bakmasını bekledi sabırsızca.

Lizzie her yanında hissettiği sıcaklıkla gözlerini açmadan gerindi. Vücudunda dolanan sıcak dokunuşların farkında olarak gülümsedi ve başını kaldırıp kendisine aşkla bakan gözlere baktı. Tembel bir şekilde dudaklarını Erdem'in göğsünde gezdirmeye başladığında ondan gelen iç çekişleri keyifle dinledi. Saçlarının arasında ellerini hissetmek, ona ait olduğu yeri hatırlatıyordu.

Dili keşfe çıktığı vücutta aşağıya doğru yol alırken elleriyle de ulaşabildiği her yanı okşuyordu. Saçları yüzünü kapatırken, Erdem'in hem en güçlü hem de en zayıf uzvuna temas etmeye başladı. Ellerinin arasına aldığı sertliğe dudaklarını dokundurdu önce.

Başlangıç noktasından son noktasına kadar her yanına küçük öpücükler bıraktı. Bunu yaparken yüzü ona sürtünüyor ve bu durum hoşuna gidiyordu.

Erdem vücudu kasılmış şekilde, elleriyle Lizzie'nin saçlarını okşuyor, onu yönlendirmek yerine onun yapacaklarını bekliyordu. Lizzie'nin öpmeye doyamadığı yüzünün her noktası erkekliğine taparcasına sürtünüyor, bu durum daha fazla acı çekmesine neden oluyordu.

Lizzie hafifçe yükselip ağzını açtı ve ona temas ettiği anda kayarcasına aşağıya doğru indi. Erdem içine sesli bir soluk çekerken kalçalarını istemsizce Lizzie'nin ağzına doğru itmeye başladı. Kendinden emin hareketlerle yoluna devam eden ve hızını arttıran Lizzie, onu böylesine zayıf bırakıyor olmaktan fazlasıyla zevk alıyordu. Erdem ona aitti. Kendisi dışında hiçbir kadın, Erdem'in herhangi bir noktasına dokunamazdı. Buna izin vermeyecekti. Gerekirse, şimdiye kadar kullandığı kadınlık silahlarına başka şeyler de eklerdi.

Ağzına dolan sıcaklıkla kadınsal bir tatmin hissetti. Erdem tam olarak rahatlayana kadar yaptığı işe devam etti ve nihayet onu tükettiğinde üzerinde sürtünerek yükselip dudaklarına kapandı. Erdem onu kendine bastırıp ters çevirerek altına aldı ve dudaklarıyla yeteri kadar zaman geçirdiğini düşünüp boynuna derin ısırıklar bırakmaya başladı. Lizzie altında kıvranıp kendini ona daha da yaslarken, duyduğu erkekçe hazla nezaketin ilk harfini bile hatırlayamayacak durumdaydı. Onun o güzel ve narin teninde dişleriyle bıraktığı izler ve kızarıklıklar umrunda değildi. Lizzie onundu. Ona istediği gibi öpme ve dokunma hakkı vardı. Bunun için Lizzie'den bile izin istemeyecekti.

Nefes nefese durdu yüzünü gömdüğü zarif boyunda. Derin derin çekti içine. Kalbi hızla çarpıyordu. Ona aşıktı evet. Ama şu an hissettiklerini tarif edecek hiçbir şey yoktu. Geri dönüşü olmayacak şekilde onun tutsağı olmuştu. Lizzie, o küçük yaşıyla, narin bedeniyle, kırılgan kalbiyle, kendisi gibi yetişkin ve güçlü bir adamı dize getirmişti. Bu küçük kadın onu bir anlamda terbiye etmiş ve ona boyun eğdirmişti.

Saçlarının arasında gezinen zarif parmakların etkisiyle derin bir nefes alırken, onun kokusunu da bir kez daha solumuştu. Yüzünü ona çevirip baktı bir süre. Lizzie bir kraliçe kadar mağrurdu. Dudaklarıyla dudaklarında gezindi birkaç saniye.

''Ben her sabah böyle uyanmak istiyorum.''

Lizzie'nin derinden gelen boğuk sesi Erdem'in tüm duyularına hitap ederken, bir anda fark ettiği şeyle kaşlarını çattı. Bunca zaman içinde Lizzie'nin ailesiyle tanışmış, onunla her türlü mahremiyeti paylaşmış ve ondan uzakta bir hayat sürmek istemediğinin bilincine varmışken, Lizzie ona bir ömür bu şekilde olmak istediğini söylüyordu. Bunun

evlilik anlamına geldiğini biliyordu. Kendisi de onunla evlenmeyi düşünüyordu zaten. Ama dışarıdan bakıldığında Lizzie için bunları düşündüğü fark ediliyorsa bile Erdem ona henüz evlenme teklif etmemişti. Belki de bununla ilgili bir imada bile bulunmamıştı. Lizzie her şeyin en iyisini hak ederken Erdem bunu düşünememişti işte.

Lizzie onun çatılan kaşlarına ve her saniye daha da solan ışıltılı gözlerine bakarken yanlış bir şey söylemiş olacağını düşünerek tedirgin bir şekilde beklemeye başladı. Böyle birden söylemesi iyi olmamıştı belki de. Ona evliliği kastetmişti ve Erdem sanki bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi kendisine bakıyordu. Yoksa... Yoksa Erdem evlenmeyi düşünmüyor muydu? Ama... Onlar birlikte olmuşlardı... Lizzie her şeyini ona vermiş, kendini her şekilde ona teslim etmişti.

Erdem'in dudaklarını göz kapaklarında hissedince tuttuğu nefesini verdi. İstediği şey olur muydu olmaz mıydı bilmiyordu; ama en azından şu an için endişelenecek bir şey yok gibi görünüyordu. Birkaç saniye sonra kulağına dolan sesle gözlerini hızla açtı.

''Evlen benimle.''

Erdem bunu söylemiş olmaktan dolayı rahatlamış ve mutlu hissediyordu. Lizzie'nin duygularını yeterince düşünmemişti belki de. O, bunu ve bundan çok daha fazlasını hak ediyordu; ama Erdem bunu geç akıl etmişti ne yazık ki. Dikkatini tekrar Lizzie'ye verdiğinde onun mutlu yüz ifadesine bir türlü geçmediğini gördü. Soruyu mu yanlış sormuştu? Aslında teknik olarak soru sormuş değildi. Ama söylediği cümlenin anlamı bu olmalıydı mutlaka. Yani Erdem öyle olduğunu düşünüyordu. Tabi Lizzie'nin o anki hali hiç de yardımcı olmuyordu kendisine. Korkarak da olsa sorma cesaretini gösterdi.

''Lizzie... İstemiyor musun yoksa?''

Lizzie onun sesini tekrar duyduğunda gözlerini kırpıştırdı.

''Neyi istemiyor muyum?''

''Benimle evlenmeyi.''

Erdem sıkıntılı bir şekilde cevap vermişti. Çünkü duyduğu soru gerçek anlamda sinirini bozmuştu. Belki de Lizzie onu doğru düzgün dinlememişti bile. Hâttâ söylediği şeyi dikkate almamış bile olabilirdi.

''Sen benimle evlenmek mi istiyorsun?''

Erdem onun dudaklarının arasından çıkan son cümlelere tedirgin ve bir o kadar da sinirli bir şekilde tepki veriyordu.

''Gördüğüm kadarıyla sen istemiyorsun? Niye?''

Lizzie az önceki aşık adamın birdenbire sinirli hale gelmiş olmasını hiç anlamamıştı. Erdem kendini yatağın diğer kısmına bırakıp sırtını yastıklara dayadı. Çatık kaşlarla tam karşısına bakıyordu. Lizzie ise anında üşümeye başlamıştı. Çarşafı göğüslerine tutup yatakta oturur pozisyona geçti. Soran bakışlarını Erdem'in üstüne dikti.

''Aslında ben de herkes gibi evlenmek istiyorum tabi.''

Erdem öldürücü bakışlarını ona çevirip hoşnutsuz bir şekilde ona karşılık verdi.

''Benden başka biriyle evlenebileceğini mi sanıyorsun?''

Lizzie başını yana eğip tatlı bir şekilde ona baktı. Erdem'in çatık kaşları istemese de düzelmişti. Bu kadın onun gergin olmasına pek de izin vermiyordu. Onun yanında kendini hep huzurlu hissediyordu.

''Teklif bile etmedin.''

Lizzie nazlı nazlı konuşurken Erdem tuttuğu nefesini bıraktı ve onu kollarına alıp kucağına oturttu.

''Etmesem bile sen benimsin. Ama madem evleneceğiz, o halde istediğin gibi olsun bebeğim.''

Erdem Lizzie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve yüzünü yüzüne yaklaştırıp kısık bir sesle konuşmaya başladı.

''Seni o havaalanında gördüğümde neler hissettiğimi kelimelere dökmeyi beceremem. O kadar kilitlenmiştim ki, sen etrafına bakınırken seni karşılamaya gelecek olan kişinin bir erkek olacağının düşüncesi sinirimi bozmuştu. Ve seni karşılamaya gelen erkek bendim Lizzie.''

Lizzie aşk dolu gözlerle ona bakıyordu.

''Bu dünyadaki en şanslı erkek benim. Çünkü sana sahibim. Bunun bencilce olduğunu düşünebilirsin; ama sen benimsin Lizzie. Sen sadece benimsin, anlıyor musun?''

Lizzie uysal bir çocuk gibi başını sallayarak onu onayladı. Tam üstünde oturduğu nokta titremesine yol açıyordu. Vücudunu yavaş hareketlerle ona sürtmeye başladığında Erdem'in çenesini sıktığını gördü. Ellerini yüzünden indirip göğüslerine götürdü ve Erdem hiç beklemeden o dolgun yuvarlaklıkları sertçe okşamaya başladı. Yüzünü Lizzie'nin göğüslerine kapayıp kokusunu içine çekti ve başını kaldırıp ona baktı.

''Hâlâ cevap vermedin.''

Lizzie gülümseyerek hızını arttırdı ve rahatlamak istediğini belli edercesine inlemeye başladı. Erdem az önceki ciddi konuşmadan bu noktaya nasıl geldiklerini anlamamıştı, ama bunun pek de bir önemi yoktu.

Ellerini beline ve oradan da kalçalarına indirip sürtünmesine yardım etti ve Lizzie başını çılgınca sallamaya başladığında onu kendine çekip dudaklarına kapandı. Sertçe ve hoyratça hüküm sürerken onu damgalıyor olmak Erdem'de büyük bir tatmin sağlıyordu. Omuzlarına batan tırnakların verdiği acı zevk başka hiçbir şeye benzemiyordu. Lizzie dayanamayıp kendini bıraktığında, çığlıkları da Erdem tarafından hapsedilmişti.

Alnını alnına yaslayıp nefes nefese cevap verdi.

''Evet Erdem. Seninle evlenirim.''

Erdem duymak istediği cevabı aldıktan sonra sımsıkı sarıldı ona. Bu yolda atılacak en resmî adımı da atmışlardı en sonunda. Aileler mi? Onların cevabı zaten belliydi.

Lizzie yaşadığı mutlulukla gülmeye başladı. Kucağında küçük bir kız gibi kıkırdayan kadına gülen gözlerle baktı Erdem. Ama ondan duyduğu sözlere hiç hazırlıklı değildi ve kısa süre içinde yeniden sertleşmesi hiç de zor olmamıştı.

''İlk kez, sen içime girmeden, sana sürtünerek boşaldım ve bu çok seksiydi.''

Erdem'in gözleri koyulaşırken elleri de onun göğüslerine gitti ve sertleşmiş uçlarını sıkıştırırken onun yüzünde oluşan ifadeye, dudaklarının aralanmasına ve kulağına dolan kesik nefesine hayran olmuş bir şekilde baktı. O kesinlikle çok şanslı bir erkekti ve bu şansını kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Emir bütün gece uyuyamamış, Balım'la konuşabilmek için telefonu elinden bırakmamıştı. İkisi bir aradayken hiçbir sorunları yoktu. Ama ne zaman ki Cansu'nun adı geçiyordu, işte o zaman araları neredeyse buz gibi oluyordu. Balım ondan uzaklaşıyor, kendini ona kapatıyordu. Onu anlayabiliyordu; ama kendisinin de bir suçu yoktu ki. Cansu'yu defalarca uyarmış, hâttâ çok sert konuşmuştu. Ama bu kadın kendisine söylenen hiçbir şeyi umursamıyordu. Yine karşısına dikilerek ona bağırıp çağırsa, o yine arsız bir şekilde ısrar etmeye devam edecekti. Onunla muhattap olmak demek, işleri daha beter bir hale sokmak demekti.

Son birkaç ay kalmıştı. Balım'ın okulu bitecek, Los Angeles denen, zaman zaman nefret ettiği şehri terk edip onun kollarına gelecekti. O andan itibaren artık herhangi bir şey

için beklemeyecek ve kimsenin ne dediğini umursamadan Balım'ı çekip alacaktı.

Şu anda odaya dolan güneş ışıkları onu mutlu edeceği yerde canını sıkıyordu. Telefonun ekranını açıp sayısını hatırlamadığı mesajlardan birini daha yazıp gönderdi. Okul falan umrunda değildi. Onu bir an önce himayesine almalıydı. Sıkıntıyla yataktan çıkıp banyoya yöneldi.

****

Uyandığında başı çatlayacak kadar ağrıyordu. İçkiye alışkın değildi ve içtikleri onu bir hayli sersemletmişti. Dün gece her şey mükemmeldi. Ta ki Cansu'nun adı geçene kadar. Gözlerini sinirle yumdu ve ellerini yüzüne kapattı.

Bu konu yüzünden sürekli yıpranıyorlardı ve artık buna katlanamıyordu. Birkaç gün sonra onu burada bırakıp yeniden Los Angeles'a gidecekti ve bu kez gitmeyi hiç ama hiç istemiyordu. Bu şekilde meydanı Cansu'ya bırakmış oluyordu. Her ne kadar Emir'in bu konuda tavrı net olsa da, var olan bu tehlikeyi yok sayamıyordu.

Emir bütün gece sürekli aramış, mesaj atmıştı. İçindeki kırgınlığın tarifi yoktu. Evet Emir bu konuda Balım'a ne söylüyorsa doğruydu; bunu hissediyordu. Ama bu olay hem kendisini hem de ilişkilerini yaralıyordu.

Ellerini yüzünden çekip yatağın içinde bir yerlerde duran telefonunu buldu ve gelen mesajları okumaya başladı. Okuduğu her kelime gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Ona bunu yapmaktan nefret ediyordu, ama kendine engel olamıyordu. Emir'in her seferinde aşkını konuşturmasını biliyordu.

E: Ne yapsam seni inandıramıyorum. O güzel gözlerini bana kapatıyorsun ya, kalbime hançer saplıyorsun Balım...

E: Sensiz nefesim tükeniyor, yarı yolda kalıyorum.

E: Seviyorum ben seni ya! Delice seviyorum! Senin için yapmayacağım şey yok!

E: Senin tenin olmadan yapamam ben, anlıyor musun? O çikolata gözlerine bakmadan, benim için yangın yeri olan tenine dokunmadan yapamam...

E: Benden uzaklaşmana izin vermem. Sen benimsin Balım. Bunu bin defa da söylemem gerekse söylerim!

Balım gözlerinden akan mutluluk yaşlarını silerken son mesaja geldiğinde bir an öylece bakakaldı ekrana.

E: Hiçbir şey için beklememize gerek yok. Evet de, her şeyi yaparım...

Bu son mesajla ne demek istemişti? Bir şeyler anlamıştı, ama... Doğru mu anlamıştı acaba? Yüzünde beliren salak ifadenin farkında bile değildi. O çoktan aklında geziye çıkmış ve anladığı şey gözlerinin önünden geçmeye başlamıştı.

****

4 ay sonra...

''İnanamıyorum ya! Lizzie biz mezun oluyoruz!''

Balım evin salonunda, üstelik koltuğun üstünde zıplayarak bu olayı kutlarken Lizzie de keyifle ona bakıyordu. Nihayet zorlu bir süreci arkalarında bırakmışlar ve son zamanlarda İstanbul'a dönmek için takvime işaretlemeler yapıyorlardı. Sınavları başarıyla vermiş olmalarından ötürü ikisinin de içi rahattı.

Lizzie ve Erdem fazla beklemeden, aldıkları kararı aileleriyle paylaşmışlar ve onların da onayını aldıktan sonra aile ve yakın dostlar arasında samimi bir nişan töreni yapmışlardı. Caroline, kızının gözlerindeki mutluluğu görmüş ve onun için bir kez daha çok mutlu olmuştu. Neyse ki hem kendisi hem de kızı çok iyi iki Türk erkeğine denk gelmişlerdi.

Özgür Bey her baba gibi ilk başta net bir şey söylemese de, kızının endişeli bekleyişine daha fazla dayanamamış ve onlara mutluluk dilemekten başka yapacağı bir şey olmadığını anlamıştı. Tabi Erdem'i bir köşeye çekip adam akıllı tehdit ettiğini kimse bilmiyordu. Eğer biricik kızı azıcık bile olsa üzülürse, bunun hesabını büyük bir zevkle kendisinden soracağını Erdem'e net bir şekilde anlatmış, Erdem elbette ki bu açık mesajı alarak Özgür Bey'in bu konuda içinin rahat etmesini söylemişti. Lizzie'ye olan aşkını tam da Özgür Bey'in duymak ve hissetmek istediği gibi yansıtmış, bu şekilde de onay almıştı.

Nişanda prensesleri andıran Lizzie'nin görüntüsü Erdem'i kalbinden vurmuştu. Her şeyiyle mükemmel olan bu kadına tamamen sahip olmak için en önemli adımın ilk

evresini atlatmıştı. Okul biter bitmez, en fazla bir ay sonrası için büyük bir düğün yapmaya karar vermişlerdi.

Balım ve Emir geçen zamanda birbirlerine daha da kenetlenmişlerdi, ama elbette ki didişmeden geçen günleri pek olmamıştı. Hem Emir hem de Erdem, sevdikleri kadınları görmek için belirli aralıklarla Los Angeles'a gitmiş ve özlemlerini bir parça gidermişlerdi.

Erdem aldığı kararla kimseye haber vermeden, Lizzie'ye sürpriz yapmak için Los Angeles'a gittiği bir gün Emir ve Balım'ı neredeyse yakalıyordu. Neyse ki Erdem geldiği saatte ikisi de eğlenmek için dışarı çıkmışlar ve dışarıdayken Lizzie'den gelen telefonla Erdem'in geldiğini öğrenmişlerdi.

Emir korkunun ecele faydası olmadığını düşünerek onun karşısına çıkmayı istemişse de, Balım küçük bir çocuk gibi korkarak buna cesaret edemeyeceğini söylemişti. Abisine elbette söyleyecekti, ama o gün doğru bir zaman değildi. Balım bu olayın, kendisi Amerika'dayken olmasını istemiyordu; çünkü böyle bir zamanda Emir'den o kadar uzakta olmak Balım'ın kaldırabileceği bir şey değildi.

Abisi öğrendiğinde ikisi yan yana olmalıydı. Balım sevdiği adamdan güç alacaktı böylelikle.

****

Genç kadın elindeki zarfa baktı bir süre. Bunu uzun zamandır planlıyordu. Her şeyi ustalıkla işlemiş, bu işin sonunda kazanacağı zaferin tatminiyle bu zamana kadar sabretmesini bilmişti.

Zarftan çıkardığı fotoğrafları önündeki cam sehpaya dizdi. Gördüğü her kare, içindeki nefret ve kıskançlık tohumlarını beslerken, elinde tuttuğu bombanın pimini çekmesine az kalmıştı. Aylardır reddedildiği, yok sayıldığı, aşağılandığı günlerin intikamını alacak ve eğer şanslıysa ona tekrar sahip olacaktı.

Şu küçücük kızın, nasıl olup da onu elinde oyuncak ettiğini anlayamıyordu. Onunla tanıştığı ilk gün de aynı şeyi düşünmüştü, şimdi de aynı şeyi düşünüyordu. Emir'in gerçek bir kadına ihtiyacı vardı. Tıpkı kendisi gibi...

Cansu fotoğrafları zarfa geri yerleştirip yatak odasına çıktı ve üstünü değiştirdikten sonra çantasını alarak evden ayrıldı.

Direksiyonu sıkarken yüzünde şeytani bir gülüş vardı. Belki Emir yine onun olmayacaktı. Ama Balım'ın da olmayacaktı. En kilit kişi bütün gerçeği öğrendiğinde bütün taşlar yerinden oynayacak ve şiddetli bir sarsıntıyla onların o sinir bozucu aşkını yerle bir edecekti. Emir şu anda Balım'ın yanında olabilirdi; ama bu planının sonucunu değiştirmiyordu.

Şirketin önüne geldiğinde yandaki koltuktan çantasını aldı ve güvenliği geçtikten sonra resepsiyondaki kıza görmek istediği kişinin ismini söyledi.

****

Stresli geçen bir sabahın ardından nihayet odasında huzur bulduğunu düşündüğü bir anda, asistanının söylediği şeyle suratını asmadan edemedi. Bu kadın vazgeçmesini bilmiyordu. Son zamanlarda Emir'in de söylediği gibi onun telefonlarına çıkmamış, çıksa bile toplantıda olduğunu söyleyip başından savmasını bilmişti. Ama şimdi şirkete kadar gelmişti ve bu işe bir an önce esaslı bir son vermeyi düşünen Erdem, ne olacaksa olsun diyerek asistanına onu içeri almasını söylemek zorunda kalmıştı.

Kapıdan giren kadını gördüğünde istemsizce gerildi. Neden bu olayın tam ortasında kaldığını bilmiyordu ve bundan gerçekten sıkılmıştı. Yerinden kalkmadan ona oturmasını işaret etti. Cansu kendisine gösterilen yere oturup çantasını da önündeki sehpaya bıraktı.

''Çok yoğunum Cansu. Gelmeden önce arasaydın keşke.''

''Arasaydım açmayacaktın. Ben de bu işe bir el ayatım dedim.''

Erdem gözlerini kısarak baktı karşısındaki kadına. Ne saçma bir muhabbet içine girmişlerdi böyle! Bir an önce ne söylemek istiyorsa söylemesini ve mümkünse defolup gitmesini istiyordu. Elini sabırsızca kaldırıp devam etmesini belli etti.

''Balım nasıl?''

Erdem hiç beklemediği bu soru karşısında şaşkınlığını belli etmeden duramadı. Cansu buraya sadece Emir için gelebilirdi ve onun, kardeşini sormasına bir anlam verememişti.

''İyi. Ama sen buraya kardeşimi sormak için gelmedin sanırım?''

''Çok yakında mezun oluyor, değil mi? Ne kadar da büyümüş!''

Cansu'nun sinir bozucu lafları Erdem'in sınırlarını zorluyordu.

''Cansu ne söyleyeceksen söyle; önemli bir toplantıya katılmam gerek.''

''Sen de çok acelecisin ama! Ben sırf seni düşündüğüm için alıştıra alıştıra söylemek istemiştim oysa ki.''

Cansu'nun sahte ve irite edici dudak büküşü karşısında Erdem'in ciddi anlamda midesi bulanmıştı. Bu konuşmaya devam etmek istemiyordu. Koltuğundan kalkıp kapıya ilerledi ve açtıktan sonra Cansu'ya döndü.

''Bu kadar yeter. Gerçekten vaktim yok.''

Cansu çantasını alıp içinden çıkardığı zarfı sinir bozucu gülüşüyle Erdem'e uzattı. Erdem onun elindeki zarfa bakıp bıkkınlıkla iç geçirince Cansu'nun gülüşü de aynı oranda arttı.

''Bunlara bakarken oturmayı tercih edebilirsin.''

Erdem onun ne gibi bir şeytanlık peşinde olduğunu merak ediyordu. Tabi bu merakını ona belli edecek değildi. Kapıyı kapatıp ona doğru yürüdü ve tam karşısındaki koltuğa oturduktan sonra zarfı elinden sinirle çekip aldı.

İçinden çıkardığı şeylere şöyle bir baktığında beyninden vurulmuşa döndü. Kardeşinin olduğu bir sürü fotoğraf vardı elinde. Hepsinde çok mutlu olduğu o kadar belliydi ki... Ama kollarında olduğu kişi... Erdem dişlerini öyle bir sıkmıştı ki, fotoğraflar da elinde buruşmak üzereydi neredeyse. Arkadaşım dediği adam; kendi kız kardeşine dokunuyor, sarılıyor, onu öpüyordu! Fotoğraflarda öyle samimi görüntüler vardı ki hiçbiri şüpheye yer bırakmıyordu.

Cansu tam karşısında onun öfkeli suratını keyifle izliyordu. Erdem'i birazcık tanıdıysa kasırga estireceğine şüphesi yoktu. Başını fotoğraflardan kaldırıp da kendisine bakışını gördüğünde, yüzündeki tatmin olmuş ifade solarak yerini bariz bir korkuya bırakmıştı. Erdem öyle bir bakıyordu ki, katil olacak bir potansiyele sahipti o anda. Elleri koltuğun kenarlarını kavrarken sesli bir şekilde yutkundu.

Erdem tam o anda onu öldürebilirdi. Öyle duygular içerisindeydi ki, şu an bütün öfkesini yönelteceği tek kişi karşısındaydı. İçinde patlayan bombalara rağmen kısık ama tehlikeli bir ses tonuyla konuştuğunda, Cansu orada bir saniye daha kalmaması gerektiğine hükmetmişti.

''Hemen şirketimi terk et.''

Cansu titreyen elleriyle çantasını alıp ayağa kalktığında tek kelime etmeden ve oyalanmadan Erdem'in odasından çıktı. Asansöre yürüp düğmeye bastığında bütün vücudunun titrediğini fark etti. Zaferinin coşkusunu bile doğru düzgün yaşayamamıştı. Erdem sırf fotoğraflarla bu hale geldiyse, o ikisini kesinlikle mahvederdi. Bu düşünceyle vücudu gevşedi ve yüzüne yine aynı sinsi gülüş yayıldı.

****

Cansu gideli neredeyse bir saat olmuştu, ama Erdem hâlâ aynı yerde duruyordu elinde fotoğraflarla. İçinde büyük bir öfke kaynıyordu. Emir neredeyse bir sene önce bir otel oldasında escort sandığı bir kızla tanışmış, sonra onu bulmuş ve beraber olmaya başlamıştı. Tıpkı bir aptal gibi ondan o kızı dinlemiş, Emir'i de bu konuda yüreklendirmişti. Kendi kız kardeşi gözünün önünde ona oyun oynamış, onu bir aptal gibi elinde oynatmıştı. Bunca zaman neredeyse şüphelenmemişti bile. Oysa ki bütün ipuçları gözünün önündeydi ve ne yazık ki görememişti. O ikisinin sürekli birbirleriyle didişmeleri, aynı ortamda olduklarında bir şekilde birbirlerine dokunmaları, Balım'ın örnek vermek için Emir'le arasındaki yaş farkına değinerek onun ağzını araması... Ve Lizzie'nin çiftlikte söylediği o sözler... Ya bir gün Emir senin karşına gelip kardeşinden hoşlandığını söylerse?

Emir o akşam sahilde, aşık olduğu kızdan vazgeçmeyeceğini söylemişti. Gözlerinin içine bakarak söylemişti bunu! Erdem de tam bir aptal gibi onu cesaretlendirmişti.

Elindeki fotoğraflarda gördüğü samimiyet, aşk, mutluluk... Bunca zaman nasıl olmuştu da hiçbir şey anlamamıştı? Emir son aylarda sürekli Londra'dayım diyerek Balım'ın yanına gidiyordu. Onunla dilediğince vakit geçiriyor, kendi zevkleri uğruna kardeşini kullanıyordu. Üstelik arada Cansu da ikramiyesi oluyordu. Bütün bunları düşünmek bedenini kontrolsüzce titretiyor, bütün öfke bedenine yayılıyor ve onda her şeyi yakıp yıkma isteği uyandırıyordu.

Peki ya Lizzie? O bütün bunlardan haberdar mıydı? Bilmemesi çok saçma olurdu. Balım onun en yakın arkadaşıydı ve bu konuyla ilgili her şeyi en ince detayına kadar bildiğine emindi. Yani sadece arkadaşı ve kardeşi tarafından değil, sevdiği ve evleneceği kadın tarafından da aldatılmıştı. İçinde öyle bir öfke büyüyordu ki, bu saatten sonra bunu hiçbir şey durduramazdı.

Masanın üstündeki telefonunu alıp gerekli numaraya dokunduktan sonra kulağına

götürdü. Uzun süreli çalıştan sonra açılan telefondan Emir'in uykulu sesi duyulunca neredeyse telefonu kırmak üzereydi.

''Nasılsın Erdem?''

Erdem birkaç saniye sessiz kaldı. Telefon elinde tuzla buz olmak üzereydi. Şimdi orada saat gece yarısıydı ve belki de kendi kız kardeşinin yatağındaydı arkadaşım dediği adam.

''Bu saatte ne uykusu bu?''

''Gece geç yattım.''

Erdem bağırıp çağırmamak için kendini zor tutuyordu. Bir de kendini akıllı sanırdı. Arkadaşım dediği adam ve iki küçük kız, onu resmen oyuna getirmişlerdi. Emir kadınlarla birlikte olur, onları kullanır ve sonra hiçbir şey olmamış gibi çeker giderdi. Bir süredir bu imaj gözünde yıkılmıştı. Ama bu, Emir'in zamanında öyle biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

''Erdem?''

''Sen neredesin?''

Erdem'in tuhaf, sakin ve tehlikeli ses tonu Emir'i ayıltmaya yetmişti. Balım'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktı ve salona geçti.

''Londra'dayım.''

''Sevgilinin yanındasın yani?''

Emir bu sorgulamaya anlam verememişti. Erdem daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Mesafeli, şüpheci ve tehlikeli derecede sakin...

''Eee... Evet. Niye sordun?''

''Ne zaman döneceksin diye soracaktım.''

''İki üç güne sanırım.''

''O halde geldiğinde görüşürüz.''

''Anlaştık.''

Erdem telefonu kapattıktan sonra uzaktaki bir noktaya doğru baktı. Gözleri tehlikeli derecede kısılmış; herhangi birisi ona dokunsa, yerinden kükreyerek kalkacak ve o

kişinin bu dünyayı son kez görmesine neden olacaktı.

O kadar öfkeliydi ki! Oraya gidip arkadaşım dediği adamın suratını dağıtmak, hâttâ öldürmek istiyordu.

Kararlı adımlarla masasına döndü ve telefonundan asistanını aradı.

''Bana yarınki Los Angeles uçağına bilet al. Sadece gidiş olsun ve bundan kimseye bahsetme.''

Telefonu kapatıp derin bir nefes aldı. Ayakta, ellerini masaya dayayıp aynı öfkeli gözlerle baktığı yeri görmeden bir süre öylece durdu. Cansu'nun bütün gerçekleri nasıl da keyifle anlatışını, bundan zevk alışını, ailesine darbe vuruşunu... Hepsini yeniden yaşadı kafasında.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bütün güveni, tam da en güvendiği insanlar tarafından yerle bir edilmişti ve bütün bunların bir bedeli vardı...

****

''Giymeyeceksin diyorum!''

Emir salonun ortasında terör estiriyordu. Balım geçen hafta çok beğenerek aldığı elbiseyi giymiş, Emir'le birlikte dışarıda güzel bir akşam yemeği yiyecekti. Ama yine kıyafet engeline takılmış ve son yarım saattir bunun tartışmasını yaşamak zorunda kalmıştı. Yine!

Dayandığı masadan kalkıp Emir'in yanına gitti ve kollarını boynuna dolayarak dudaklarına kapandı. Emir ilk başta dirençli durmak istese de söz konusu Balım olunca bu pek de mümkün olmuyordu. Alt dudağı dişlenirken, belinde duran elleri hızlı bir hareketle Balım'ı kucakladı ve mutfaktaki masaya doğru yürüdü. Onu oturtup bacaklarının arasına yerleşirken elleri de sahip olduğu kadının bedeninde özgürce dolaşıyordu.

Lizzie evde hep beraberlerken özellikle ayarlarmış gibi tam da böyle anlarda ortaya çıkıyordu.

''Ne yapacaksanız odanıza gidin!''

Balım kendini hızla geri çekerken Emir sinsice gülüyordu. Böyle zamanlarda onu sinir

etmekten hoşlandığı bir gerçekti.

''Senin sevgilin kıçını kaldırıp gelmiyorsa bizim suçumuz mu? Ben sevdiğim kadını birkaç saat görebilmek için bile ne kadar sık geliyorum. Bence sizin aranızdaki şey yeterince güçlü değil. Bak bize!''

Emir kollarındaki kadını kendine daha fazla yaslayıp sinir bozucu bir şekilde Lizzie'ye sırıtıyordu. Lizzie ise ciddi anlamda sinir olmuştu ve koltuktaki yastığı alıp ikisine fırlattı.

''Sen bizim aramızdaki sevgiyi nereden anlayacaksın? Balım sana boşuna odun demiyor.''

Balım şok olmuş gözlerle arkadaşına bakarken Emir de kaşlarını çatarak Balım'a bakıyordu. Onun bir açıklama beklediğini gören Balım ne diyeceğini düşünürken çalan kapıyla büyük bir rahatlama yaşadı. Emir'in kollarından sıyrılıp kapıya doğru yöneldi.

''Ben bakarım!''

''Kız başına kapıya koşup durma! Ben açarım!''

Lizzie gözlerini devirerek yüksek sesle söylendi.

''Al işte. Odun her zaman odun.''

Balım kapıyı açmaya yeltenmişti ki Emir onu belinden tutup kendine çekti. Sırtı Emir'in sıcak göğsüne çarpan Balım, yerini bulduğuna sevinen kedi yavrusu gibi kalçalarını onun kasıklarına bastırdı. Bir eliyle bacaklarını okşayıp, diğer eliyle de beli ve göğsü arasında gidip gelen Emir, yüzünü Balım'ın boynuna sürtüp boğuk bir sesle konuştu.

''Şimdi şu zarif ellerini kapıya dayasan, ben de kalçalarının arasına yerleşsem...''

Balım'ın iç çekişleri hoşuna gitmişti. Onu bu şekilde eritmek ve dediklerini yaptırmak gayet kolay oluyordu. Biraz daha devam ederse ilk gördüğü andan beri nefret ettiği şu elbiseyi çıkartabilir ve daha düzgün bir kıyafet giydirebilirdi.

Kapı tekrar çalınınca Balım içinde bulunduğu durumdan çabucak çıktı ve eli kapı kulpunu kavrarken Emir de açıkça oflayıp kendini geri çekti. Ama onu belinden çekip bedenine yaslı halde tutmaya devam ediyordu.

Balım kapıyı açtığında, birkaç saniye önceki şehvetli, mutlu ve keyifli anlar bir toz bulutu halinde havada asılı kaldı. Kaskatı kesilen bedeni hareket etmeyi reddediyor, sanki kımıldasa dünyanın sonu gelecekmiş gibi hissediyordu.

Balım yaşadığı bunca sene boyunca belki de ilk kez derin bir üzüntü yaşıyordu. Kendini nasıl ifade edeceğini bilemiyor, gözlerine dolan yaşlar hızla yanaklarından çenesine süzülürken dişleri birbirine kenetli halde öylece duruyordu.

Emir, karşısındaki kişiye bakarken aynı Balım gibi hareketsiz kalmıştı. Balım'ın vücudunda fazlasıyla samimi bir şekilde duran ellerini çözmeyi düşünmüyordu. Eğer bunu şimdi yaparsa kaybederdi ve Emir bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

O böyle dimdik dururken, nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde suratına inen, şimdiye kadar yediği en sert yumrukla geriye savrulduğu anda Balım'ın attığı çığlık tüm apartmanda yankılandı.

Balım ne yapacağını bilemez halde bir Emir'e bir de ona bakıyordu. Yaşadığı peri masalının son noktasında gibi hissediyor, boğazındaki düğüm gittikçe büyüyordu. O, Emir'e öfkeyle bakarken, kendisine büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu. Her şey bitecekmiş gibi görünürken, aslında yeni başladığını iki sevgili de çok iyi biliyordu.

33.BÖLÜM

Yüzüne ve midesine ard arda yediği sert yumruklar Emir'i bir hayli sersemletmiş ve iki büklüm olmasına neden olmuştu. Erdem hiç acımadan bütün öfkesini bu şekilde boşaltıyordu. Ne yanında kardeşinin çığlıklarını ve ağlayışlarını duyuyor, ne de Lizzie'nin onu engellemek için söylediği cümleleri... O sadece aldatılmış olmanın verdiği nefreti kusmakla meşguldü. Bunca zaman arkasından çevrilen dolapları öğrenmek, özellikle de beş para etmez olduğunu düşündüğü o Cansu denen kadının bütün bunları büyük bir zevkle anlatışını her yumrukta daha beter ifade etmek bütün bedenini ve ruhunu yormuştu. Ama durup dinlenecek hali yoktu. Belki de Emir'i öldürmeden rahat etmeyeccekti.

Onu sinirlendiren en önemli nokta, Emir'in kendisine hiçbir şekilde karşılık vermemesiydi. Yakasından tutup kendine yaklaştırdı ve dişlerinin arasından tıslayarak konuşurken, daha fazla dayanamayıp son noktada sesini yükseltmekten kendini alamadı.

''Sen benim kardeşime nasıl yan gözle bakarsın! Sen benim emanetime nasıl dokunursun! Bana bak! Cevap ver bana!''

Erdem hayatında böylesine bir şiddet kullanmamıştı herhangi birine karşı. Kardeşine asılan adamlara gerekli cezayı vermişti, ama bu seferki... Bu seferkinin bir tarifi yoktu.

Balım ağlamaktan sesi kısılmış ve perişan olmuş bir şekilde tam yanlarında, yerde oturuyor; abisinin, Emir'in yakasını tutan ellerini çekmeye çalışıyordu.

''Abi! Yapma ne olursun! Görmüyor musun, yüzü gözü kan içinde! Abi!''

Erdem aynı öldürücü bakışlarla kardeşine döndüğünde, Balım o gözlerde gördüğü nefreti ve hayal kırıklığını iliklerine kadar yaşadı. Abisi ona hiç öyle bakmamıştı. O hep şefkâtli ve gülen gözlerle bakar, onu sarmalar ve ona küçük bir çocukmuş gibi muamele ederdi. Şimdi bu öfke dolu bakışlarda o duyguların zerresi bile yoktu.

Erdem diğer kolunda hissettiği dokunuşla o tarafa döndüğünde Lizzie'yle göz göze geldi. Ondaki pişmanlığı görmemesi için kör olması gerekirdi. Lizzie'nin üzüntüsü gerçekti ve bakışlarıyla bir şeylerin özrünü diler gibiydi.

Bunca zamanın birdenbire biriken öfkesi, şaşkınlığı, aldatılmış olmanın verdiği his, kardeşinin ve sevdiği kadının gözlerindeki üzüntünün kat be kat üstündeydi. Gözünün önünde olan bitenden habersiz, dostum dediği, kardeşim dediği ve sevdiğim kadın dediği insanlar tarafından aldatılmıştı. Güveneceği sayılı insanlar da onu sırtından bıçaklamıştı.

Balım titreyen elleriyle Emir'in yüzünü ellerinin arasına almış, yüzündeki hasara bakıyordu. Gözlerinin değdiği her nokta, acıyla kasılmasına neden oluyordu. Bütün bunların sorumlusu olarak kendini görüyordu. Sevdiği iki insan kendisi yüzünden bu haldeydi ve bunun acısı, içinde asit gibi yakıyordu tüm benliğini.

Kardeşinin yalvarmasıyla yumruklarına ara veren Erdem, Emir'e tekrar baktığında kendine engel olamadı ve birkaç yumruk daha indirdi. Balım dizlerinin üstünde, ağlamaktan yüzü kızarmış ve ellerini, bu olayı görmemek için yüzüne kapatmakla, sanki kapatırsa her şey daha kötü olacakmış gibi hissederek ard arda inen yumrukları izlemek arasında kalmıştı. Abisi tam bir yumruk daha indirecekken kendini Emir'in üstüne kapattı.

Erdem, eli havada kalırken göğsü öfkeden hızla inip kalkıyordu. Kardeşi bu adamı koruyordu. Kendini yumruğunun önüne atmış, ona sarılmış ağlıyordu.

Doğrularak kalktı oturduğu yerden. Bu manzarayı daha fazla izlemek istemiyordu. Kavganın etkisiyle yere devrilen sandalyeyi ayağıyla sert bir şekilde ileriye doğru tekmeledi. Salondan çıkıp kapıya vardığında kulağına dolan sesle olduğu yerde kaldı.

***

Balım ağlamaktan tükenmiş hissediyordu kendini. Neden her şey bu kadar kötü olmak zorundaydı? O yanlış bir şey yapmamıştı. Emir de yapmamıştı. Onlar sadece birbirlerini sevmişlerdi. Canından çok sevdiği abisi, yine canından çok sevdiği adamı acımasızca yumruklarken sanki o yumrukları kendisi yiyordu. Emir'in hissettiği fiziksel acının hepsini kendi bedeninde hapsediyordu sanki. Az önce izlediği manzara kendisine çok yabancıydı.

Abisinin sakinleşmesi söz konusu değildi ve Emir yediği her yumrukta biraz daha kötüleşiyordu. Buna rağmen tek bir karşılık vermemişti. Balım bunun sebebini o an çok iyi anlamıştı. Sevdiği kadının abisine el kaldırmamıştı. Ama kendini korumamıştı da. Belki de bir anlamda bunu hak ettiğini ve Erdem'in de bu hakka sahip olduğunu düşündüğü için ona bu izni vermişti.

Ama Balım bu sahneyi izlemeye katlanamıyordu. Emir'in yüzündeki kan ve gözündeki morluk içini dağlamıştı; abisinin vazgeçmeye niyeti yokmuş gibiydi ve tam da bunu doğrularcasına yumruğu tekrar havalanmışken buna bir kez daha izin vermeyecekti. Daha fazla düşünmeden bedenini sevdiği adamın üstüne kapattı. Zaten yaşadığı şok ve korkuyla en başında titremekten başka bir şey yapamamış ve Emir'in bu hale gelmesine sebep olmuştu. Şimdi silkelenmeli ve kendine gelmeli, sevdiği adamı yapabildiği kadar korumalıydı.

Bunu yaparak Emir'i korumayı başarmıştı. Hiç değilse daha fazla canı acımayacaktı ve abisi de sakinleşecekti belki. Onları gördüğü andan beri Emir'i yumruklamaktan ve ona hesap sormaktan başka bir şey yapmamıştı. Kardeşine bile neredeyse hiç bakmamıştı. O kalkıp giderken Balım'ın hıçkırıkları biraz dindi ve zor da olsa ayaklarının üstünde durmayı başarıp kapıya doğru koştu.

''Abi gitme!''

O yalvarırcasına ondan gitmemesini isterken abisi kımıldamadan durmuştu. Ne tek kelime ediyor, ne de arkasını dönüp ona bakıyordu. Bir eli kapının kenarında durmuş, öfkeyle sıkmıştı tuttuğu yeri. Çenesi sıkılmaktan acımaya başlamış, bütün bedeni, kontrolde tutmaya çalışsa da öfkeden nasibini almıştı. Eğer dönüp de kardeşine bakarsa ya çok kötü laflar sarfedecek, ya da o öfkeyle gözü dönmüş halde onu kollarından tutup sarsacaktı. Ama o biricik küçük kardeşiydi ve ona zarar vermesi söz

konusu bile değildi.

Orada daha fazla durmak istemiyordu. Eğer buna devam ederse öfkesi yeniden kendini gösterecek ve Erdem de kendine hakim olamayıp aynı hızla içeriye girecek, yarım bıraktığı işi tamamlayacaktı.

Bu yüzden en doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve hızlı adımlarla evden çıkıp merdivenlerden uçarcasına indi. Asansörü bekleyecek ne hali ne de sabrı vardı. Bir şekilde içinde kalan öfkeyi atması gerekiyordu. Ama bu öfke öyle kırıp dökmekle bitecek bir şey değildi. En çok da bunun farkındaydı Erdem.

Arkasından koşar adım gelen kardeşinin yalvarmalarını duysa da adımlarının hızını kesmedi. Apartmandan çıkıp caddede yine aynı hızlı adımlarla yürürken içine çekebildiği havaya şükretti; çünkü boğulmak üzereydi. O ilk andan itibaren nefesi kesilmişti. Bedeninde havanın dolaşmasına ihtiyacı vardı.

Kendini o kadar kaybetmişti ki koluna asılan iki küçük elin temasıyla bir anda durdu. Ona döndüğünde yüzünde gördüğü pişmanlık, çaresizlik ve gözyaşları kalbini acıttı. Onun küçük kardeşi hiçbir zaman üzülmemeliydi, ağlamamalıydı. Onu üzecek her şeyi ve herkesi gözünü kırpmadan mahvedebilecekken, şimdi bu suça yarı yarıya ortaktı.

''Abi dinle beni, ne olursun...''

Erdem gözünü bile kırpmadan Balım'a bakıyordu. Ne kadar çaresiz, ne kadar küçüktü... Ve bir o kadar da güçlü. Sevdiği adamı koruma cesaretini gösteren, ama abisini kaybetmemek için kısa süreliğine de olsa onu ardında bırakıp gelen bu küçük kızın cesareti...

Hıçkırıkları arasında konuşmak zor olsa da Balım vazgeçmiyordu. Abisi onun kahramanıydı ve onu kaybedemezdi.

''Abi ben çok pişmanım... Sana söylemeyi çok istedim, ama... Ama...''

Söylediği her kelimeyle birlikte gözlerinden firar eden yaşlar, yüzünde yol alıp giderken o yaşlar aslında Erdem'in kalbine doğru gidiyordu. Kardeşine karşı her zaman korumacı ve sevgi dolu olmuştu. Ona dokunmaya kıyamaz, hep gülen gözlerle bakardı. Şimdiyse gözlerinde olan duyguların bunlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Tek kelime etmiyordu Erdem. Çünkü konuşursa kendine hakim olamayacağından, zaten kötü olan şeyi daha da beter bir hale getireceğinden korkuyordu. O yüzden doğru olduğunu bildiği tek şeyi yaptı. Arkasını döndü ve kalabalığın arasına karıştı. Arkasında perişan halde bıraktığı kardeşine tek bir kez bile dönüp bakmadan...

***

Emir aldığı darbeler sonucu ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Sadece doğrulup oturabilmiş ve sırtını koltuğa yaslayabilmişti. Lizzie titreyen elleriyle, nasıl akıl edebildiğini kendisi de bilmediği şekilde, ilk yardım malzemelerini kullanarak Emir'in yüzünü temizlemeye çalışıyordu titrek elleriyle. Yüzü ağlamaktan kızarmış, gözleri şişmişti.

Kaşına temas eden tentürdiyotun acısıyla yüzünü buruşturdu. Midesindeki her şey sanki kalın bir halatla birbirine bağlanmış ve düğüm olmuştu. Hareket etmek istediği her an daha beter bir acı yayılıyordu bedenine. Yüzüne yediği yumruklar aklını bulandırmıştı. Şimdi yeni yeni kendine gelirken salonda Balım ve Erdem'in olmadığını fark edince kısılmış gözlerini açarak yüzündeki eli itti.

Ayağa kalkmaya çalışırken Lizzie tarafından engellendi.

''Dur, hareket etme.''

Sesi kulağına dolduğu an yüzünü buruşturdu. O kadar tiz çıkmıştı ki kendisi bile inanamadı. Ağlamaktan boğazı da acıyordu. Ama Emir'in haline bakınca kendisi gayet iyi durumdaydı.

Emir'in ise onu dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Balım şu anda abisiyle yalnızdı ve her ne kadar Erdem'in kardeşine zarar vermeyeceğini bilse de onu yalnız bırakmak hiç akıllıca değildi. Onun kendisine ihtiyacı vardı ve Emir bir korkak gibi orada oturup beklemeyecekti.

''Nereye gittiler?''

''Bi-bilmiyorum! Erdem çıkınca o da arkasından çıktı.''

Lizzie hıçkırıklarını tutmaya çalışırken daha beter ağlamaya başladı. Emir onun bu haline dayanamadı. Bir eliyle midesini tutarken diğer eliyle Lizzie'nin yüzünü okşadı.

''Ağlama artık. Benim Balım'ı bulmam lazım.''

''Böyle gidemezsin.''

Emir'in kendini tutması sadece bir dakika sürmüştü.

''Lanet olsun Lizzie! Şimdi Balım'ın yanında olmazsam ne zaman yanında olacağım?''

Lizzie perişan halde ona bakıyordu. Doğru düzgün hareket bile edemiyordu.

''Balım'ın yanına git.''

Emir'in söylediği sözle bir an durup bekledi. Ama onun sabırsız bakışları kendi gözlerine odaklanmıştı.

''Se-seni böyle bırakamam.''

''Balım'ın şu anda senin yardımına ihtiyacı var. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.''

Lizzie'nin hâlâ aynı şekilde beklediğini gören Emir sakin halini yeniden kaybetti.

''Git artık Lizzie!''

Kendini zorlamanın etkisiyle canı acımıştı. Midesini tutarak kendini biraz hareket ettirdi ve daha rahat nefes alabileceği bir pozisyonda tuttu kendini. Lizzie'nin gitmesi daha iyi olacaktı; çünkü ayağa kalkacak hali yoktu.

Lizzie onun yüksek ses tonuyla doğruldu oturduğu yerden. Titrek adımlarla açık olan daire kapısından çıkıp koşarak aşağıya indi. Dışarı çıktığında karanlık caddede nereye bakacağını bilemeden amaçsızca etrafına bakındı. Sağ tarafa doğru koşar adımlarla yürürken Balım'ı ve Erdem'i görmeye çalışıyordu.

İleride bir kalabalık olduğunu gördü ve kötü bir şey olduğunu hissetmiş gibi kalbi hızlı bir şekilde atmaya başladı. Kalabalığı itip de Balım'ı yerde dizlerinin üstünde gördüğünde yanına çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Balım! Ne oldu? Erdem nerede?''

Etrafına bakınmak istese de sadece toplanmış kalabalığı görüyordu. Dikkatini tekrar arkadaşına verdi.

''Erdem nerede diyorum!''

Lizzie istemeden onu sarsmak zorunda kalmıştı. Az önce olanlar karşısında hareket bile edememiş, sevdiği adamın arkasından gidememişti. Şimdi gerçekler kafasına bir bir hücum etmişken daha beter bir korkuya kapıldı. Erdem'in onu da suçlayacağı korkusu...

Balım ağlamaktan kızarmış gözleriyle arkadaşına baktı.

''Gitti Lizzie... Abim beni dinlemedi... Bana öyle bir baktı ki...''

Küçük bir hıçkırık boğazından kopup geldiğinde elleriyle ağzını kapattı. Daha yarım saat kadar önce her şey çok güzeldi. Emir'le mutluydu. Ama şimdi her şey tersine dönmüş ve büyük bir kâbusun içine düşmüşlerdi.

''Beni dinlemedi... Bana neredeyse hiç bakmadı Lizzie... Baktığında da... Bana hiç öyle bakmamıştı...''

Balım tükenmiş bir halde kendini arkadaşının kollarına bıraktı. İçindeki tüm mutluluk sanki bir şırıngayla çekilmiş, onu da kuru bir ağaç misali yere yıkmıştı.

Gözlerini kapatmış ve Lizzie'ye dayanmış bir şekilde dururken, saçlarında hissettiği tanıdık sıcaklıkla gözlerini açtı. Onu karşısında gördüğünde tekrar ağlamaya başladı ve kendini onun kollarına attı. Etraflarındaki kalabalık dağılmış ve kaldırımda üçü de dizlerinin üstünde tek başlarına kalmışlardı.

Emir onu sakinleştirmek için saçlarını okşadı ve kulağına onu rahatlatacak şeyler söyledi. Her gecenin bir sabahı vardı ve o aydınlık güne tekrar kavuşacaklardı.

Emir canının acısına aldırmadan Balım'ı kucaklarken onun itirazlarını susturdu. Balım'ın her anlamda korunmaya ve sevilmeye ihtiyacı vardı o anda. Ve bunu yapacak olan tek kişi de kendisiydi.

Eve döndüklerinde onu yatağa bırakıp, kendisi de yatağın kenarına oturdu. Balım hızla doğrulup elleriyle yüzüne dokundu. Dokunduğu her nokta canını acıtırken daha fazla ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

''Bu böyle olmaz. Doktora gitmeliyiz.''

Emir yüzündeki eli alıp parmak uçlarına minik öpücükler bıraktı. Yapması gereken tek şey sevdiği kadını sakinleştirmekti.

''Ben iyiyim.''

''Emir yüzün dağılmış halde ve...''

''Şşştt... İyiyim dedim. Hem ben erkeğim, unuttun mu?''

Emir onu rahatlatmak için başını yana eğip gülümserken gözlerinin içine bakmıştı.

''Ben seni öyle bırakıp gittiğim için özür dilerim... Ama abim...''

''Bebeğim... Doğru olan abinin peşinden gitmendi.''

Bir an durup bekledi. Sonra sıkıntıyla da olsa devam etti.

''Erdem bir şey söyledi mi? Yani nasıl öğrenmiş?''

Balım başını yavaşça iki yanına salladı. Bütün bunların içindeki en önemli noktayı şimdi fark ediyorlardı.

''Yüzüme bakmadı Emir... Abim... Tek kelime konuşmadı benimle...''

Ağlamaya başladığında yüzünü sevdiği adamın göğsüne gömdü. Onun sıcaklığına ve şefkâtine çok ihtiyacı vardı. Emir onun kendisini suçladığını çok iyi biliyordu. O çaresiz ve perişan bakışlarından biliyordu. Ama bu doğru değildi. Bu aşkta hiçbir suçlu yoktu. Onlar sadece birbirlerini sevmişlerdi. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Emir'in aklı o an sadece tek bir soruya odaklıydı: Erdem bunu nereden ve ne şekilde öğrenmişti?

Hiç kimse bilmiyordu. Erdem zaten Görkem'i tanımazdı. Öyle bile olsa ve hâttâ Görkem dalgacı, serseri herifin teki de olsa, Erdem'e böyle bir şey anlatmazdı. Bu anlamda ona güveni sonsuzdu. Peki ya kim? Kim onların aşkını böyle iğrenç bir şekilde ele vermişti?

Anne ve babası da biliyorlardı, ama onlarla bu konuyu zaten konuşmuştu. Bu da mümkün değildi. Melek Hanım aralarındaki şeyi tam anlamıyla bilmese de çoğu şeyin farkında olmasına rağmen kızını düşündüğü için bunu yapmazdı. Ya da yapar mıydı?

Emir'in kafası ciddi anlamda karışmıştı. Erdem onu arayıp da nerede olduğunu ve uyuyup uyumadığını sorarken ses tonu daha önce hiç bilmediği bir şekle bürünmüştü. Bunu fark etmişti, ama anlam da verememişti. O an Erdem'in her şeyi bildiğine emin oldu. Yine de bu gerçeği nasıl öğrendiğini açıklayacak bir ihtimâl yoktu kafasında.

Bunu daha sonra düşünmeye karar verip Balım'a odaklandı. Zaten o kadar yorulmuştu ki kollarında uyuyakalmıştı. Arada sessiz iç çekişlerini hissediyordu. Balım'ı ilk kez bu kadar perişen görüyordu ve sanki bütün canı bedeninden çekilir gibi hissediyordu.

Onu yatağa yatırıp kendisi de yanına kıvrıldı ve sağ elini yüzünün altına koyup onu izledi.

****

Lizzie hâlâ titriyordu. Erdem'i arıyor, ama bir türlü ulaşamıyordu. Telefon sadece çalmakla yetiniyor ve bir süre sonra meşgule düşüyordu. Zaman geçtikçe her şeyin daha kötüye gideceğini hissediyor ve karamsarlığa daha fazla kapılıyordu. Onunla konuşması gerekiyordu. Ne Balım ne de Emir kötü bir şey yapmamışlardı. Erdem'in bu

konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Tepkisini de anlayabiliyordu, ama yine de...

Ona ulaşamıyor olmak Lizzie'yi korkutuyordu. Acaba kendisini de suçluyor muydu? Ne aptalcaydı ama! O bakışları gözünün önünden gitmiyordu. Erdem hepsine olan güveninin nasıl sarsıldığını o bakışlarla çok iyi anlatmıştı. Lizzie onsuz yapamazdı. Onu çok seviyordu ve Erdem ondan vazgeçerse canı çok yanacaktı. Bunu istemiyordu. Ona ulaşmalıydı; ama ne telefon bu konuda bir işe yarıyordu, ne de onun şu anda nerede olabileceği konusunda herhangi bir tahmini vardı.

Elinden bırakmadığı telefondan yine arayıp şansını denedi. Bu kez daha büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu; çünkü Erdem telefonunu kapatmıştı.

Umutsuzca kendini koltuğa bıraktı. Bu gece nasıl geçecek ve sonrasında neler olacak, hiçbir fikri yoktu.

****

Belki iki saat kadar amaçsızca dolaştı dışarıda. Fotoğrafları görmek başkaydı; ama o ikisini sarmaş dolaş halde canlı bir şekilde görmek... Bunun tarifi yoktu Erdem için. Dostum dediği adam, gizli gizli kardeşiyle birlikte oluyordu. Sürekli Los Angelesa geliyor, onunla aynı evde ve hâttâ... Bunları düşünmek bile öfkesi körüklüyordu. O; kardeşine kıyamazken, saçının teline zarar gelecek diye korkarken, adamın biri çıkıp onu her şeyiyle almış ve arkasından aylarca iş çevirmişti.

Peki ya Balım? O nasıl düşmüştü bu tuzağa? Emir'in gece hayatını biliyordu. Umursamaz biri olduğunu ve elde edemeyeceği hiçbir kadın olmadığını biliyordu. Ama neden şaşırıyordu ki? Emir ne istediğini ve bir kadını nasıl elde edebileceğini bilen bir adamdı. Kardeşi ise henüz küçük, hayatın darbelerinden ve kötülüklerinden haberi olmayan tertemiz bir pırlantaydı.

Kardeşine dokunan o bedeni yok etmek için delice bir istek duymuştu içinde. Ona hiç acımadan yumruklarıyla saldırmıştı. Tek bir saniyesinden bile pişman değildi. Çok daha fazlasını da yapardı; ama... Kardeşi perişan halde durmasını isterken devam edememişti işte. Üstelik ölesiye dövdüğü adam tek bir kere karşılık vermemişti kendisine. Bunun sebebini de biliyordu. Buna rağmen onun karşılık vermemesi öfkesini daha fazla körüklemişti.

Bütün bedeni sızlıyordu. Bir kişinin ihaneti neyse de... Üç kişinin ihaneti onu darmadağın etmişti.

Beynini uyuşturmaya ihtiyacı vardı. Şimdi barlardan birine girse ve uyuşana kadar içse sonunun nasıl olacağını biliyordu. Öfkesi hâlâ yerli yerindeydi ve mutlaka birilerinden bunun hıncını çıkartacaktı. Bu da Los Angeles Polis Merkezi'nde süresini bilemeyeceği kadar çok kalacağı anlamına geliyordu.

Eve gitmeden önce bir otele yerleşmişti. En doğrusu otele gitmek ve beynini orada uyuşturmaktı. Böyle bir anda bile nasıl bu kadar mantıklı düşünebildiğine kendisi de inanmıyordu.

Resepsiyondaki görevliden kartını isterken odaya birkaç şişe içki göndermesini söyledi.

Odaya çıkıp kendiği yatağa bıraktığında gözlerini kapattı. Hiçbir şey düşünmek istemese de bu mümkün değildi. Bu ihaneti nasıl unutacağını bilmiyordu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Aklına Lizzie gelince gözlerini açtı. Sevdiği kadının en başından beri her şeyden haberdar oluşu, bu konuyla ilgili ağzını araması... Arzu olayından sonra kendini ona karşı hep kötü hissetmişti. O içinde bunun muhasebesini yaparken benzer bir ihaneti Lizzie ona yapmıştı.

Bu ikisini aynı kefeye koymak doğru değildi belki; ama ortada var olan bir aldatılmışlık vardı. Bütün bunları düşünmek her şeye daha fazla öfkelenmesinden başka bir işe yaramıyordu. Ama unutması mümkün değildi.

Kapısı çalınınca yorgun adımlarla gidip kapıyı açtı ve içkileri getiren kişiye teşekkür ettikten sonra salon kısmındaki geniş koltuğa oturdu. Üç şişeyi de yere bıraktı. Hoşnutsuz bir şekilde ayağa kalkıp dolaptaki kadehlerden birini aldı ve açtığı şişelerden birini kadehe boşalttı.

Tek seferde kafasına diktikten sonra yüzünü buruşturdu. Şişeye uzanıp yeniden doldurdu. Cebinde çalan telefonu çıkarıp ekrana baktığında öfke benliğini tekrar ele geçirdi. Bu kaçıncı arayışıydı bilmiyordu. Onunla konuşmak istemiyordu. Telefonu tamamen kapatıp koltuğa fırlattı.

Emir'i defalarca uyarmıştı aslında. Ona kardeşinden uzak durması gerektiğini gayet güzel anlatmıştı. Ama Emir ne yapmıştı? Ona karşı gelerek kardeşini elinden almış, tıpkı diğer kadınları kullandığı gibi onu da kullanmıştı. Belki bu seferki durum diğerlerine oranla uzun sürmüştü; ama en sonunda onu da diğerleri gibi bir kenara atacaktı.

Emir bağlanmayı sevmezdi. Aşık olmazdı. Birini sevemezdi. Onun istekleri belliydi. Bedenini doyurmak ve alabildiği ne varsa alıp kendi köşesine dönmekti.

Yerde duran şişelerden birini hırsla alıp karşısındaki duvara fırlattı. Şişe tuzla buz olurken duvarda oluşan değişik şekillerdeki lekeler aşağıya doğru hızlı bir şekilde yol alıyordu.

O doğduğundan beri koruduğu kardeşi, Emir'in elinde oyuncak olmuştu ve Erdem buna engel olamamıştı. O gün sahilde içini dökerken ben aşık oldum demişti. Ondaki samimiyeti görmüştü görmesine, ama... Hayır bunu kabul etmiyordu. Emir'inki geçici bir hevesti ve kardeşi bu olayın sonunda fazlasıyla yaralanacaktı.

****

Bütün geceyi kâbuslar içinde geçirmişti. Sürekli ağlayarak uyanmış, gördüğü anlamsız şeylerin etkisiyle terlemişti. Emir bir an bile yanından ayrılmamış ve mümkün olduğunca uyanık kalmaya çalışmıştı.

Banyoya girip yüzündeki hasarı incelemiş ve çok da üstünde durmamıştı. Sol gözü morarmış, kaşı ve dudağı patlamıştı; ama bunların hiçbirini önemsememişti. Onun tek düşündüğü Balım'dı. Onu hiç böylesine perişan görmemişti. En çok da ağlayışlarını durduramıyor olmak canını acıtmıştı.

Erdem kendini kaybetmiş bir şekilde üstüne atılmışken o küçücük haliyle kendisini ona siper etmişti. Onun küçük ve cesur kadını onu korumuştu. Bu bile aynadaki dağılmış yüzüne bakarken onu gülümsetmeye ve mutlu etmeye yetmişti.

Duş almak ve üstünü değiştirmek için diğer daireye geçmiş, Görkem'e de elinde su bardağıyla mutfaktan çıkarken yakalanmıştı. Arkadaşını o halde gören Görkem telaşla ne olduğunu sormuş ve aldığı yanıttan sonra da yüzü bembeyaz olmuştu.

Midesi hâlâ düğüm düğümdü. Ama doktora falan gitmeyecekti. Bir de Amerikan prosedürleriyle uğraşacak hali yoktu.

Balım'ın kapısını çaldığında kapıyı Lizzie açtı. O kadar perişan görünüyordu ki kendini bir kez daha suçladı. Bütün bunlara kendisi sebep olmuştu.

İçeri geçip de Balım'ı dizlerini karnına çekmiş ve kollarıyla sarmış halde görünce içi sızladı. Gözlerindeki kızarıklık geçmemişti. Ona bakarken her zaman var olan ışığı göremiyordu şimdi. Yürürken fazla dik duramıyordu. Elini istemsizce midesine götürdüğünde Balım'ın gözleri oraya kaydı.

Yanına oturup onu kendine çekti. Balım itiraz etmeden sevdiği kollara sığınırken başını da göğsüne yaslamıştı. Evde öyle bir sessizlik vardı ki, kimse konuşacak cesareti bulamıyordu kendisinde.

Balım'ın ağlamaktan çatallaşmış sesi kulağına dolunca yüzünü eğip ona baktı.

''Abimi kaybettim Emir... Bana hiç öyle bakmamıştı. Öyle suçlayıcı... Benden hiç beklemediğini hissettirir şekilde...''

Derin bir nefes alıp devam etti.

''Ne onu sakinleştirebildim, ne de seni koruyabildim.''

Emir onu kendinden uzaklaştırıp ciddi bir ifadeyle gözlerini gözlerine dikti.

''Beni korumanı gerektirecek bir şey yok. Kaldı ki bu senin görevin değil. Erdem bunu nasıl öğrendi bilmiyorum; ama öğreneceğim. Her kim buna sebep olduysa cezasını çekecek. Güven bana.''

Emir ona güven verircesine bakıyordu. Ama Balım'ın içi hiç rahat değildi. Abisine ulaşmalı ve onunla konuşmalıydı. Keşke nerede olduğunu bilebilseydi... Belki de İstanbul'a geri dönüyordu.

Başını çevirip Lizzie'ye baktığında, onun koltukta yorgunca oturmuş ve gözlerini ellerine dikmiş olduğunu gördü.

''Lizzie?''

Lizzie başını kaldırıp arkadaşına baktı. Onun da kendisinden bir farkı yoktu. İkisi de dün akşamdan beri perişan olmuşlardı. Erdem'e ulaşamıyorlardı.

''Abimle konuşabildin mi?''

Lizzie dudaklarını sıırıp başını iki yana salladı. Gözleri dolmuştu. Ağzını açtığı an deli gibi ağlamaya başlayacaktı ve dün akşamdan beri o kadar çok ağlamıştı ki, bu gözyaşları nereden geliyordu hiç bilmiyordu. Sanıyordu ki her şeye rağmen Erdem ona dayanamaz... Sanıyordu ki Balım'a ve Emir'e kısa süreli de olsa sırt çevirirken kendisine bunu yapmaz... Çok yanılmıştı... Erdem telefonlarına çıkmadığı gibi bir de telefonunu tamamen kapatmıştı. Onun nerede ve ne halde olduğunu bilememek Lizzie için işkenceden farksızdı.

İkisi artık sevgiliden öteydiler. Nişanlanmışlardı ve böyle bir durumda Erdem'in sadece ona sığınması gerekiyordu. Bunu düşündüğü an hissettiği bir farkındalıkla olduğu yerde

gerildi. Neredeyse bir sene önce, Balım ilişkilerini öğrenmesin diye tartıştıkları o gün Erdem evde çıkıp gitmiş ve dağılmış bir şekilde dönmüştü eve. Onun başka bir kadının yanına gittiği düşüncesi kalbini paramparça etmişti. Şimdi yine benzer bir şeyi düşünüyordu. Erdem'e güvenmesine rağmen böyle bir ihtimâlin bir seçenek dahilinde olması onu mahvediyordu.

Özellikle o Aydan denen kadın hâlâ iş nedeniyle Erdem'le görüşüyordu. Ya Erdem kendisine olan öfkesinden gidip de o kadına... Boğazından gelen hıçkırıkla ellerini yüzüne kapattı. O kadın Lizzie'yi bilmesine rağmen Erdem'den uzaklaşmamıştı ve şimdi böyle bir durumdan istifade etmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Kendisine sarılan kolları fark ettiğinde ağlaması şiddetlendi. Balım onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Hâlbuki o kendisinden daha yaralıydı, ama buna rağmen ona destek olmaya çalışıyordu. Normalde sakin olan ve abla gibi davranan Lizzie olurdu. Şimdiyse tam tersiydi.

Ağlamasını zorlukla kesip Balım'ın kollarından sıyrıldı ve kendini odasına kapattı. Telefonunu alıp Erdem'i aradı. Hâlâ kapalı olduğunu duyunca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Balım ise içeride ağlıyordu. Emir onu kollarıyla sarmış, sakinleştirmeye çalışsa da bunun bir faydası olmuyordu.

''Benim yüzümden Emir! Bütün bu olanlar... Abim benim yüzümden Lizzie'nin telefonlarına bile çıkmıyor.''

''Bebeğim... Bana bak. Bu olanlar senin yüzünden değil. Kendini boşuna kahrediyorsun.''

''Ben söyleseydim... Söyleyebilseydim... Sen kaç defa istedin, ama ben... Ben...''

''Balım... Sen ağladıkça, kendini kahrettikçe ben ölüyorum. Yapma güzelim...''

Balım bütün bedeni hıçkırıklarla sarsılırken kendini onun kollarına bıraktı. Kendi ilişkisini baltaladığı yetmiyormuş gibi Lizzie'nin ve abisinin ilişkisini de mahvetmişti. Suçlu kendisiydi elbette. Ama Emir öyle olmadığını söylüyordu. Ne yapacaktı şimdi? Canından çok sevdiği abisi onu yok saymıştı. Onu orada bırakıp gitmiş ve tek bir kez bile arkasına bakmamıştı. Abisi böyle yapmazdı ki... Balım tökezlese, ayağının takıldığı taşı paramparça ederdi. Şimdi kendini öksüz kalmış gibi hissediyordu. Anne ve babasından ziyade abisinin sevgisi onu hayatta tutuyordu sanki. Bir şekilde abisine ulaşmalı ve onunla konuşmalıydı. Nasıl olacağını bilmiyordu, ama bir yolunu bulmak zorundaydı.

***

Erdem o geceyi otelde geçirdikten sonra, ciddi içmiş olmasına rağmen, kendini kaybetmeden önce odasına kahve istemiş ve o şekilde ayılmayı başarabilmişti. Otele rica ederek kendisine uçak bileti ayarlatmış ve ülkeden ayrılmıştı.

Bu süreçte telefonunu hiç açmamıştı. İstanbul'a döndüğünde, eve adımını atar atmaz anne ve babasının sorgulamalarına maruz kalmış, ancak hiçbirine cevap vermemişti.

Melek Hanım ve Turgut Bey ne olduğunu bir türlü öğrenemedikleri için diken üstündelerdi. Balım'ı ve Lizzie'yi aradıkları halde onlara da ulaşamamışlardı. Melek Hanım oğlunu ilk kez bu kadar yıkılmış görüyordu. Lizzie'yle tartıştıkları günün sabahında bile onu böyle görmemişti. Bu kez bambaşka bir şey vardı ve Melek Hanım bu durumun nedense Balım ve Emir ile ilgili olduğunu düşünüyordu. Çünkü hem kızı hem de Lizzie bir türlü telefonlarını açmamışlardı.

Eğer Erdem her şeyi öğrendiyse Balım'ın yanına gitmiş olabilir miydi? Bunu öğrenmesinin tek bir yolu vardı. Kararlı adımlarla merdivenleri çıkarken kocasının da arkasından geldiğini görmüş ve oğluyla yalnız konuşmak istediğini söylemişti. Turgut Bey ne olduğunu bir türlü anlamamıştı, ama karısına da güveniyordu.

Melek Hanım kapıyı bir kez vurduktan sonra cevap beklemeden açmış ve oğlunu elleri ceplerinde dışarıyı seyrederken görmüştü. Bedenindeki gerginlik gözle görülür düzeydeydi. Yavaş adımlarla yaklaşıp, oğlunu görecek şekilde bir parça önüne doğru geçti. Erdem'in gözleri kızarıktı. Uzun bir süre uyumadığı belliydi. Sormaya korkuyordu, ama bir yerden başlaması gerekiyordu.

''Neredeyse iki gündür yoksun. Sana ulaşmaya çalışıyoruz, ama telefonlarımızı açmıyorsun. Balım'ı de aradım, cevap alamadım.''

Erdem, Balım'ın adını duyduğu anda öfkeyle yanan gözlerini annesine dikti. Melek Hanım artık tam anlamıyla emin olmuştu. Erdem her şeyi öğrenmişti. Ama nasıl?

''Konuşmak istemiyorum.''

Onun tereddüde yer bırakmayan keskin ve net sözleri Melek Hanım'ın içini acıtmıştı. Her ne kadar bunu önceden bilse de, yine de içindeki anne yanı, onun kardeşine karşı bu kadar öfke dolu olabileceğini kabul etmek istemiyordu. Durum sandığından daha kötüydü. Yutkunduktan sonra tekrar konuşacak gücü buldu kendinde.

''Nasıl öğrendin?''

Erdem az önce Balım'ın adını duymasıyla verdiği tepkinin belki beş katını vererek annesine bakıyordu şimdi. Annesi biliyordu! Bunca zaman o tam bir aptal gibi hayatına devam ederken annesi her şeyi biliyordu ve bunu ustalıkla saklamasını bilmişti. Bedenini tam olarak ona çevirirken ellerini ceplerinden çıkardı. Yanında birer yumruk halini almışlardı. Eğer kendini tutmazsa odada ne var ne yoksa her şeyi parçalayabilirdi.

''Bunu bildiğin halde benden nasıl saklarsın anne!''

Hayal kırıklığı... Öfke... Artık sürekli olarak hissettiği ve kendisine arkadaş olan duygulardı bunlar.

''Vereceğin tepkiyi biliyordum. Balım'la konuşup, üstü kapalı bir şekilde Emir'den uzak durmasını istedim, ama... O benim kızım... Ne kadar aşık olduğunu görmemek için kör olmam gerekiyordu ve ben her şeyi yeterince görebiliyordum.''

Oğlu hiçbir şey söylemeden, ama aynı öldürücü ifadeyle bakarken derin bir nefes aldı.

''Emir'in eski hızlı hayatını ben de biliyorum. Ama Balım'a nasıl baktığını gördüm. Sen nasıl kardeşinin üstüne titriyorsan o da sevdiği kadı...''

''Yeter!''

Erdem daha fazla koruyamamıştı sessizliğini. Ellerini kaldırıp bir adım uzaklaştı ve annesini susturdu. Bunları daha fazla duymak istemiyordu. Bu gerçeği daha fazla duymak istemiyordu!

''Erdem...''

''Hepiniz gözümün içine baka baka bana yalan söylediniz! Aylarca beni ayakta uyuttunuz! Annem, dostum dediğim insan, canımdan çok sevdiğim kardeşim ve hayatımı birleştirmeyi düşündüğüm kadın... Hepiniz! Babam da biliyor mu?''

''Hayır, bilmiyor. Şu an çok öfkelisin biliyorum.''

''Öfkeli mi?''

Erdem sesini daha da yükseltmiş, deli gibi dolanıyordu odanın içinde.

''Bu kadar insanın beni aldattığı gerçeğini ard arda öğrenmişken benim sadece öfkeli olduğumu söylemen ne kadar da komik! O şerefsiz benim kardeşime göz dikti! Aylarca onu kullandı! Benim yanımda ona dokundu ve ben bunun anlamını yakalayamadım! Sandım ki Emir de onu kardeşi olarak görüyor! Bütün ipuçları gözümün önündeydi be!

Bas bas bağırıyordu hepsi bana!''

Dolanmayı bırakıp annesinin tam önünde durdu. Onu kollarından tutup sarsmamak için kendini zor tuttu.

''Nasıl söylemezsin bunu? Nasıl saklarsın anne!''

''Sakin ol artık! Ben kızımın ve oğlumun iyiliğini düşündüğüm için sustum! Bütün gerçeği açıklayıp sizi birbirinize düşman mı etseydim? Balım Emir'e delicesine aşık!''

''Sus diyorum anne! Sus!''

''Sussam ne fayda? Los Angeles'a gittin, değil mi? İkisini gördün. Ben söylemesem ne olur ki? Balım ondan vazgeçmez. Ama abisini de bırakmaz. Onu seçim yapmak zorunda bırakma oğlum.''

Melek Hanım'ın sesi son cümlede iyice kısılırken kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Yatağa ilerleyip oturdu. Erdem hâlâ ayakta, aynı öfkeyle duruyordu. Gözü kapıya takıldığında babasının kendilerini dinlediğini anladı. Yüzünü tekrar dışarıya çevirdi.

Turgut Bey karısını dinlememiş ve arkasından giderek her şeyi duymuştu. Küçük kızı aşık olmuş ve bir de aylarca hepsinden saklamıştı demek? Oğlunu anlıyor olsa da, bu kadar büyük bir tepkiyi haklı bulmuyordu. Kızı kötü bir şey yapmamıştı. Ama Erdem bunu kendine yediremiyordu anlaşılan.

İçeri girip bir oğluna bir de karısına baktıktan sonra karısının yanına oturup onu kendine çekti. Melek Hanım'ın onun desteğine fazlasıyla ihtiyacı vardı. Her ne kadar oğluyla yalnız konuşmak istediğini söylemişse de, kendisini dinlemeyerek gelmesine minnettâr olmuştu.

''Kızımı çok ağlattın mı?''

Babasının sorusuyla şaşkın bir şekilde ona dönen Erdem, onun bu tavrını algılamakta zorluk çekiyordu. Evet onu fazlasıyla ağlatmıştı. Ama Emir hâlâ yanındaydı ve onu teselli ediyordu hiç şüphesiz! Bu aklına gelince öfkesi de geri geldi bir anda.

''Üzülme baba. Yanında onu teselli eden sevgilisi var.''

Bu kelimeyi söylemek bile kendi öfkesini körüklemekten başka bir işe yaramamıştı. Annesine baktığında gözlerinde gördüğü şey kendinden nefret etmesine yol açtı ve birkaç ay önce babasıyla konuştukları güne gitti aklı.

''Annen hamile olduğunu söylediğinde havalara uçmuştum. Benim zaten aslan gibi bir oğlum vardı. Bir de kızım olsun istiyordum. Ama bu durumu sana nasıl söyleyeceğimizi bilememiştik. Gerçi sen yapı itibariyle uyumlu bir çocuktun zaten. Ama bunu kabul eder miydin, emin değildik işte.''

Turgut Bey bir an susup önündeki dosyalara görmeyen gözlerle baktı. Onun duygulandığını gören Erdem araya girmedi ve devam etmesini bekledi.

''Annen çok korkuyordu. 'Turgut, ya Erdem kardeşini sevmezse?' diyordu. Bir baktım bana bakan gözleri dolmuş... Elini tutup güven verircesine sıktım. 'Benim oğlum kardeşini hem sever, hem korur; korkma.' demiştim.''

Erdem duygulanmıştı. Bunu ilk kez duyuyordu. Ama kardeşini nasıl sevmezdi ki? Kendisine örnek, kahraman bir babası; derin bir bağ ile sevdiği muhteşem bir annesi vardı. Üçüne ait parçayı sevmeyip de ne yapacaktı?

''Sana söylediğimizde yüzündeki mutluluğu unutamam. Benden önce annene sarılmıştın kerata.''

Erdem utangaç bir çocuk gibi başını öne eğip gülmüştü. O günü çok iyi hatırlıyordu.

''Balım benim canım. Onun saçının teline zarar gelse benim canım yanar. Ona zarar verenin canını bile alırım baba. O benim her şeyim.''

Melek Hanım kocasının kollarından sıyrıldı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. Erdem az önce söyledikleri için pişmandı; ama bunun sebebi annesini üzmüş olmasıydı. Canından çok severken belki de hayatı boyunca ilk kez kırmıştı onu.

Turgut Bey ayağa kalkıp oğlunun tam önünde durdu.

''Bana tarafını seç diyeceksen, beni canlı canlı mezara göm, daha iyi.''

Erdem boğazındaki yumruyla baş etmeye çalışırken son kırk sekiz saatin, hayatında ne gibi bir enkaza yol açtığını tekrar yaşıyordu. Ne bütün bu olanlar unutulabilirdi, ne de söylediği sözleri geri alabilirdi. Haklı olduğunu düşündüğü halde sanki annesi, kardeşi ve sevdiği kadın kendi vicdanını sorgulamasına sebep olmuştu. Hayatındaki bu üç önemli kadının gözlerine o kırgınlığı yerleştirmişti. Bu saatten sonra ne yapacağı konusunda bir fikri yoktu. Ama kendine gelene kadar ne kardeşini ne Emir'i görmek istemiyordu. Kardeşi için canından can gitse de şu anda yapabileceği bir şey yoktu. Bu durumu sindirebilmesi çok zordu.

34.BÖLÜM

Melek Hanım odadan çıkar çıkmaz telefonundan kızını aradı. Küçük kızı kim bilir oralarda ne haldeydi... Erdem'in hali buysa Balım çok daha kötü durumda olmalıydı. Anne yüreği iki çocuğu için de sızlıyordu. Kızının sesini duymaya ihtiyacı vardı. Telefon uzun uzun çaldı, ama açan olmadı.

Lizzie'yi denedi. Birkaç çalıştan sonra açılan telefondan duyulan ses, Melek Hanım'ın endişelerini haklı gösteriyordu.

''Lizzie, kızım nerede? Arıyorum, açmıyor.''

Lizzie burnunu çektikten sonra gözlerini kırpıştırdı. Ağlamaktan hasta olmak üzereydi.

''Uyuyor Melek teyze. Erdem...''

İsmi bile boğazında düğüm düğümdü. Sormaya da alacağı cevaba da korkuyordu. Ama bilmezse kendini daha kötü hissedecekti.

''Erdem geldi mi?''

''Geldi kızım. Neler oldu Lizzie? Anlat bana. Nasıl öğrenmiş?''

Lizzie yatakta arkasına yaslandıktan sonra derin bir nefes aldı. Melek Hanım şüpheye yer bırakmayacak şekilde bu cümleyi kurmuşsa, zaten önceden biliyordu. Bunca zaman neden sessiz kaldığını merak etmişti. Başı çatlayacak kadar ağrıyordu. Ne ağzına bir lokma koyabilmişti, ne de bir parça uyuyabilmişti.

''Biz... Evdeydik. Kapı çalınca Balım açtı. Emir arkasından gitmişti zaten. Sonra...''

Çığlıklar kafasında yankılanırken gözlerini yumdu. Gözyaşları inatla akmaya devam ediyordu.

''Balım'ın çığlıklarını duyunca kapıya koştum. Erdem... Çok kötüydü Melek teyze...''

Melek Hanım dik durmaya çalışıyor, ağlamamak için dudaklarını sıkıyordu.

''Emir'in yüzüne, midesine indirdiği yumruklar... Balım ve ben onu durdurmaya çalıştık, ama... Çok öfkeliydi. Sonra çıkıp gitti. Defalarca aradık, ama ulaşamadık.''

''Balım çok ağladı mı?''

Melek Hanım olanı sindirememişken, onun kötü olduğunu duymaya hazır değildi aslında.

''Ağlaya ağlaya uyudu. Emir yanında zaten. Hiç yalnız bırakmadı onu.''

''Emir nasıl? Doktora gittiniz mi?''

''Hayır, istemedi. İlk yardım çantasındakilerle bir şeyler yapmaya çalıştım ben.''

''Lizzie... Ben yarınki uçakla oraya geliyorum. Birbirinize iyi bakın.''

''Tamam Melek teyze.''

Melek Hanım telefonu kapattıktan sonra, uzun süredir tuttuğu yaşlarını serbest bıraktı. Giysi dolabının önünde diz çöktü ve uzun çekmeceyi açıp, içindeki albümleri kucaklayarak yatağının üstüne bıraktı. Dış tarafı eskimiş olan albümdeki her sayfada Balım ve Erdem'in çocukluk fotoğrafları vardı. Balım'ın daha minicik bebekten abisinin kucağından hiç inmediği fotoğraflar, Erdem'in sırf o güzel rüyalar görsün diye ona aldığı masal kitabını beşiğinin başında okuması, azimle emekleyen sevimli bebeğin abisine bakarken attığı kocaman gülücük...

Sayfaları çevirdikçe kendini daha kötü hissediyordu. Sadece hamileyken hissetmişti o korkuyu. Erdem'in, kardeşini kabul edip etmeyeceğini, sevip sevmeyeceğini... Yersiz korkuları kısa sürede son bulmuş, Erdem onun her şeyini çok sevmişti. Ona gerçek bir abi olmuştu. Anneleri de aynı olsaydı ancak bu kadar sevebilirdi onu.

Balım okulda kendisinden büyük çocuklarla sorun yaşadığında hep Erdem koşardı ilk önce. İlkokuldayken büyük sınıflardan bir çocuk, Balım'ın saçını çekti diye o gün ortalığı birbirine katmış, çocuğun suratında sayısız morluk oluşmasına sebep olmuştu. Okul müdürünün verdiği cezaları umursamamıştı bile. Kardeşi için her şeyi yapardı Erdem.

Melek Hanım kendini anılar arasında kaybederken, kocasının onu izlediğini fark etmemişti. Omzunda hissettiği alışılmış dokunuşla bakışlarını fotoğraflardan ayırıp kocasına baktı.

''Bu ailenin en güçlü üyesi sensin. Eğer sen kendini bırakırsan, benim kolum kanadım kırılır.''

Kendini tutmaya çalışmak zordu. Onlar şimdiye kadar böyle bir şeyi hiç yaşamamışlardı. Şimdi sanki bir şeyler, onlardan intikam alıyormuş hissine kapılıyordu Melek Hanım. Bakışlarına yerleştirdiği kararlılıkla kocasına baktı.

''Yarın kızımın yanına gidiyorum.''

''Ben de geliyorum seninle.''

Turgut Bey karısına sarılıp alnına bir öpücük bıraktı. Oğlunu çok iyi tanıyordu; Erdem bir kere öfkelendi mi kolay kolay sakinleşmezdi. Üstelik bu seferki diğerlerine hiç benzemiyordu.

****

Kapının çaldığını duyunca yattığı yerden kalktı heyecanla. Belki de abisi geri gelmişti. Kardeşine dayanamamış, onu sarmalamaya gelmişti. Bakışlarına yerleşen umut ışığıyla koşarcasına odadan çıkarken Emir'in seslenişini duymadı bile.

Kapıyı açıp da karşısında anne ve babasını görünce gözlerindeki ışık da sönmüş oldu. Yeni bir ağlama kriziyle kendini annesinin kollarına attı. Melek Hanım kızını sarmalarken kendini zor tutuyordu. Onu bu kadar perişan göreceğini düşünmemiş ve çok yanılmıştı.

İçeriye geçip kızını koltuğa oturttuktan sonra kendisi de yanına oturdu. Balım annesinin kollarına sığınırken ağlayışı hafiflemiş, iç çekişlere dönmüştü. Turgut Bey gözlerini önündeki sahneden çekip sol tarafında duran adama çevirdi. Emir'in yüzü ciddi anlamda kötü görünüyordu.

Emir bakışlarını Balım'ın babasıyla buluşturunca ne demesi gerektiğini bilemedi. Turgut Bey kendisine yaklaşırken gerildiğini hissediyordu.

''Geçmiş olsun. Oğlum adına üzgün olduğumu söylemek isterim.''

Emir ne beklediğini bilmiyordu, ama bunu beklemediği kesindi. Aldığı darbeler kendisini iyice sersemletmişti.

''Erdem... Size ne anlattı bilmiyorum, ama...''

''Balım'la birlikte olduğunuzu söyledi.''

Emir, bu kesin ifade üzerine önce ağzını açıp bir şey söylemek istedi, ama şimdilik susmanın en doğrusu olduğuna karar verdi.

''Ne kadar zamandır devam ediyor?''

Emir olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

''Balım Eylül ayında okula döndüğünden beri kesin olarak diyebilirim.''

''Öncesi de var yani?''

Emir ellerini pantolonunun ceplerine koyup başını öne eğdi. Karşısında sevdiği kadının babası vardı ve bu durum... Biraz rahatsız ediciydi.

Turgut Bey koltuğa oturup kızını kendine çekti. Saçlarını okşayıp öpücükler bıraktı.

''Baba...''

''Söyle benim güzel kızım.''

''Abim... Niye gelmedi baba?''

Turgut Bey önce karısına, sonra sırayla Emir'e ve Lizzie'ye baktı. Geldiğinden beri ilk kez dikkat ediyordu Lizzie'ye. Ağlamaktan gözleri kızarmış, perişan görünüyordu. Elini uzatıp yanına çağırdığını belli etti. Lizzie hiç düşünmeden o kola atıldı ve başını onun göğsüne bıraktı. Turgut Bey iki kızını da kanatlarının altına almıştı. Melek Hanım gözlerindeki yaşı sildikten sonra ayağa kalkıp Emir'in tam önünde durdu.

Yüzü gerçekten kötü görünüyordu. Erdem'in yüzünde tek bir çizik bile yoktu. Bu da demekti ki Emir Erdem'e hiçbir şekilde karşılık vermemişti. Elini kaldırıp morarmış gözün kenarına dokundu. Hafif teması bile Emir'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. Melek Hanım onu elinden tutup kocasının karşısındaki koltuğa oturttu. Yüzünü dikkatle inceledikten sonra kaşlarını çatmadan edemedi.

''Lizzie doktora gitmediğini söyledi. Neden?''

Emir bir an Balım'a bakıp tekrar karşısındaki kadına döndü.

''Polisle uğraşmak istemedim. Hem Balım'ı da yalnız bırakamazdım.''

Melek Hanım yüzünde minnettâr bir ifadeyle baktı ona. Sonra kendini toparlayıp sesine güçlü bir ton katmaya çalışarak konuştu.

''Kızlar siz bana yardım edin. Yiyecek bir şeyler hazırlayalım.''

'Şey... Evde pek bir şey yok Melek teyze.''

Lizzie'nin sokakta kalmış bir kedi gibi çıkan sesi içini titretti. Turgut Bey ayağa kalkıp bu işe gönüllü olduğunu belirtti.

''Ben bir şeyler alıp gelirim şimdi.''

Kızına dönüp gülümsedi.

''Benim kızım ben gelene kadar bana şöyle güzel bir çay demler, değil mi?''

Balım yaşlı gözlerini babasına çevirip birkaç saniye baktıktan sonra başını tamam anlamında aşağı yukarı salladı. Babası dışarı çıkarken Balım da kalkıp mutfağa geçecekti ki koluna dokunan ele baktı. Başını kaldırıp da Emir'e baktığında gözleri yeniden doldu. Emir onu kendine çekip göğsüne yasladı.

''Her şey düzelecek. Abin seni çok seviyor. Seni asla bırakmaz.''

''Bırakmaz, değil mi?''

Balım'ın sesi kalbini acıtmıştı. Onun gözlerinde hüznü bile görmeye katlanamazken Balım üç gündür neredeyse aralıksız ağlıyordu.

Melek Hanım her ne kadar muftakta bir şeylerle ilgileniyor gibi görünse de ikisini izliyordu. Emir'in, kızına dokunuşlarından her şey net bir şekilde anlaşılıyordu. Aylar önce Esra'yla bunu konuştukları gün, Emir'den hoşlanmadığı bir gerçekti. Çünkü ona güvenmiyordu. Gelip geçici bir heves olduğunu düşünüyordu. Oysa ki kocasının sorduğu soruya Emir'in verdiği karşılıkta, bunun uzun bir süredir devam ettiğini kendi kulaklarıyla duymuştu. Bu adam kızını seviyordu, ona değer veriyordu. Balım'ın ona nasıl sığındığını, nasıl üzüldüğünü ve kendini kahrettiğini görüyordu.

Beraber hazırlanan masada lokmalar zorla da olsa boğazlarından geçerken, Balım ve Lizzie bir parça daha iyi hissediyorlardı.

Balım'ın demlediği çayı içerken arkasına yaslanan Turgut Bey'in aklına takılan bir şey vardı. Bu duruma nasıl bir çözüm getireceğini bilmiyordu. Melek Hanım kocasındaki durgunluğu fark etmiş ve elini elinin üstüne koyup hafifçe sıkmıştı.

Bu sahneyi gören Balım bir şeyler döndüğünü anlamış gibi oturduğu yerde doğruldu.

''Ne oldu baba?''

Turgut Bey bakışlarını karısından çekip kızına odakladı. Belki de o an bunu söylemek doğru değildi, ama bir şekilde mutlaka konuşulacaktı. Oturduğu yerde kıpırdanıp elindeki fincanı sehpaya bıraktı.

''Birkaç gün sonra mezun oluyorsunuz.''

Bu, birçok insanın duyduğu anda havalara uçacağı, sevinç çığlıkları atacağı bir cümleydi. Ama Balım'da yarattığı his bunun tam tersiydi. Ellerini kulaklarına götürüp

gözlerini sımsıkı yumdu. Emir onun bu haline dayanamıyordu. Ona sarılırken hıçkırıklarını bir parça dindirebilmeyi umut ediyordu. Balım kendini çekip anne ve babasına baktı.

''Abim gelmeyecek mi baba?''

Kimseden ses çıkmıyordu. Balım babasının ve annesinin gözlerinde ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Onlar da kendisi kadar umutsuzlardı bu durumdan. Ama Balım bunu kabul etmek istemiyordu. Abisi böyle bir şey yapmazdı. Onu hayatının en önemli günlerinden birinde yalnız bırakmazdı.

Emir'in kollarından sıyrılıp odasına koştu. Sonra aynı hızla salona geri döndüğünde kendisine merakla bakan gözleri gördü. Babasına yaklaşıp elini uzattı.

''Telefonunu verir misin?''

Turgut Bey onun ne yapacağını çok iyi anlamış, elini ceketinin cebine götürüp telefonunu çıkarmıştı. Balım onu elinden sabırsızca çekip alınca hızla rehbere girip abisinin numarasına dokundu. Telefon uzun uzun çaldı. Balım tam umudu kesmişken abisinin sesini duyunca iki eliyle asıldı telefona.

''Bir sorun mu var baba?''

''Abi...''

****

Erdem uyku sersemiydi. Los Angeles'tan döndüğünden beri doğru düzgün uyumamıştı. Ne o lanet fotoğraflar, ne Emir'in Balım'a sarıldığı o sahne, ne de sevdiği kadının ihaneti... Hiçbiri gözünün önünden gitmiyordu. Ne yaparsa yapsın; gözleri kapansa da açık da kalsa bir şey değişmiyordu. Yediremiyordu kendine bütün bu olanları. Aylardır nasıl da ayakta uyutulduğunu... Ama en büyük öfkesi kendineydi. Gözünün önünde olan biteni göremeyecek kadar kördü.

Elindeki kadehi yatağın kenarına bırakıp sarsak adımlarla cama doğru yürüdü. Işıl ışıl İstanbul ayaklarının altındaydı. Otelde kalmaktan pek hoşlanmazdı. O hep ailesiyle sıcacık yuvasında geçirmek isterdi her anını.

Yatağın içinde titreyen telefona doğru döndü. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Ama

ısrarla çalan telefonun bunu umursamadığı belliydi. Babasının aradığını görünce derin bir nefes alıp verdi. İsteksiz de olsa cevaplama tuşuna bastı.

''Bir sorun mu var baba?''

''Abi...''

Erdem duyduğu sesle olduğu yerde gerildi. Hafifçe kapanmaya yüz tutmuş gözlerinde uykudan eser yoktu şimdi. Dudaklarını birbirine bastırmış, konuşmamak için yemin etmiş gibiydi adetâ. Küçük kardeşinin perişan sesi direncini kırıyordu.

''Abi konuş benimle, ne olursun... Abi... Ben kötü bir şey yapmadım.''

Balım hattın diğer ucunda yutkundu. Telefonu hâlâ iki eliyle sımsıkı tutuyordu. Sanki bırakırsa abisi telefonu kapatacaktı. Birkaç kelime de olsa duymuştu abisinden.

''Ben seni çok özledim... Beni bırakırsan ne yaparım ben...''

Erdem telefonu sıkarken diğer elini saçlarının arasından geçirdi ve ayakta daha fazla duramayacağını anlayıp yatağa oturdu.

''Birkaç gün sonra mezuniyetimiz var. Geleceksin değil mi abicim? Ben kepimi havaya fırlatırken benim fotoğraflarımı çekeceksin, değil mi?''

Balım daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Emir telefonu alıp Turgut Bey'e verirken, onu da sıkıca sarmalaşmıştı. Salondaki herkes için çok zordu. Üstelik Lizzie bu olanlardan sonra kendini tam anlamıyla fazlalık gibi hissediyordu. Sevdiği adam yanında yokken bu ailenin neresinde yer alabilirdi ki?

Hızlı adımlarla odasına geçip kendini yatağa attı. Erdem onunla konuşmuyordu. Ama Erdem ona kıyamazdı ki... Onsuz yapamadığını söylerdi. Peki niye ona yüz çevirmişti? Mezuniyete gelmeyeceği çok belliydi ve Lizzie de bu iş bitmeden Los Angeles'tan ayrılamazdı.

****

Kardeşinin hıçkırıklarını tekrar duymak Erdem'in canını acıtmıştı. Onu her şeyden, her kötülükten korurken şimdi ağlamasının sebebi kendisiydi. Ama bu sıradan bir şey

değildi onun için. Hiç kimse ondan bunu kabullenmesini bekleyemezdi.

Lizzie... Dokunmak için çıldırdığı Lizzie... Onu deli gibi özlemişti. O gün kendisine yalvararak bakan gözlere kayıtsız kalmak işkenceden beterdi. Sıkışıp kalmış gibi hissediyordu.

Kadehi tekrar tekrar doldurdu. Ta ki iki şişe de bitene kadar...

****

Ailesi geldiğinden beri kendini bir parça daha iyi hissediyordu Balım. Ama en büyük eksiği abisiydi. Hiçbir şey ve hiç kimse onun yarattığı boşluğu dolduramıyordu. Emir bu süreçte ona fazlasıyla destek olmuştu. Bütün bunların içinde, anne ve babasının Emir'e olan iyi davranışları içine bir parça su serpiyordu. Bu güzel karede abisi de olsaydı fotoğraf o zaman gerçek anlamıyla tamamlanacaktı işte.

Melek Hanım, mezuniyete birkaç gün kaldığı için bu işi bitirip hep beraber İstanbul'a dönmeyi düşünüyordu. Erdem'in gelip gelmeyeceği belli değildi. Her ne kadar oğlunun o günkü davranışı canını acıtsa da birkaç kez aramıştı, ama yanıt alamamıştı. Erdem sadece iki kez, o da çok kısa olmak kaydıyla, babasıyla konuşmuştu. Melek Hanım kocasının konuşmalarını dikkatli gözlerle izlemiş, o özel günün Balım için ne kadar önemli olduğunu oğluna anlatışını dinlemiş, ancak telefonun hüsranla kapandığına şahit olmuştu.

Balım birkaç kez bu konuyu sormuş ve onu mutlu edecek şeyi duyamamıştı. Mezuniyette giyeceği elbise bile gözüne çuval gibi görünüyordu. Lizzie'yle birlikle giyecekleri elbiseleri, cübbeleri ve kepleri hazırladıktan sonra bir daha dönüp de bakmamışlardı.

İlişkilerini baltaladığını düşünüp Lizzie'den defalarca özür dilemişti. Lizzie o ilk anın verdiği korku, acı ve çaresizlikle içine kapanmış, ama Balım'ın hiçbir suçu olmadığını bildiği için ona karşı hemen çözülüvermişti.

Biri abisi tarafından, diğeri de nişanlısı tarafından mezuniyette yalnız bırakılacaklardı. Her ne kadar son ana kadar bir umut bekleseler de, o gün gelip çattığında onların o güzel gününü izleyenler aileleri ve Emir'den başkası değildi.

Devasa büyüklükteki alanda yüzlerce öğrenci, hocalar ve aileler büyük bir heyecan içindeydi. Mezun oldukları halde mutsuz olan iki kişi ise belliydi. Emir onu rahatlatmak,

bir parça yüzünü güldürebilmek için çok uğraşmıştı. Balım onun varlığına şükrediyordu. Onun sayesinde ayakta kaldığını çok iyi biliyordu.

Sıra nihayet kepleri havaya fırlatıp yeni bir hayata başlayacakları o ilk ana geldiğinde Balım ve Lizzie birbirlerinden habersiz bir şekilde koca alanı tarıyorlardı gözleriyle. Belki Erdem gelmiş ve onları bir köşede izliyordu. Hiçbir şey söylemese bile en azından o ana şahitlik ediyordu. Balım gözlerinde yaşlarla en son ailesine baktığında annesi ve babasının ne kadar üzgün olduklarını gördü. Annesi bile onu ikna edememişti. Bu saatten sonra umut edeceği hiçbir şey kalmamıştı.

Lizzie anne ve babasına olanları anlatmış, Erdem'le o olaydan sonra da hiç konuşmadıklarını söylemek zorunda kalmıştı. Caroline bu duruma ciddi anlamda üzülürken kızını teselli etmiş ve her şeyin yoluna gireceği konusunda ona destek olmuştu. Ama Özgür Bey bu duruma karısı kadar sakin bakamamıştı. Onun biricik kızı kötü veya yanlış bir şey yapmamıştı. Kaldı ki kızını istemeye geldiklerinde Erdem'le baş başa bir konuşma yapmış ve kızını üzerse bu duruma seyirci kalmayacağını açıkça ifade etmişti. Şimdi Erdem verdiği sözü tutmamış ve kızını bu en önemli gününde yalnız bırakmıştı. Lizzie bir zaman sonra onu affetse bile Özgür Bey bunu sineye çekmeyecekti.

Erdem'in anne ve babasının ne kadar iyi ve düzgün insanlar olduklarını bildiği için bu kadar sessiz kalıyordu. Üstelik kızı zaten üzgünken onu bir de kendisi üzmek istemiyordu.

Keplerin fırlatılması anonsu yapıldığında yüzlerce öğrenci büyük bir sevinçle keplerini olabildiğince yukarı fırlatmıştı. Balım ve Lizzie ise üzgün gözlerle önlerinde gerçekleşen durumu izlemekle yetinmişlerdi. Melek Hanım bu sahneyi görmeye dayanamadığı için yüzünü kocasının göğsüne kapatmıştı.

Emir ise sevdiği kadının bu en güzel gününü ona zehir ettiği için kendinden nefret ediyordu. O günden beri düşünmüş, ama bir türlü bulamamıştı Erdem'in bu olayı nasıl öğrendiğini. İstanbul'a döndüklerinde Erdem'le konuşacaktı. Aynı yumrukları gerekirse bir kez daha yiyecek, ama gerekmedikçe ona karşılık vermeyecekti. Yeter ki Balım mutlu olsun, bir parça yüzü gülsün...

****

Kalabalığın bir köşesinde, kimsenin onu göremeyeceği bir noktadaydı Erdem. Küçük kız

kardeşi mezun oluyordu ve şimdi onun yanında olması gerekirken belki de bir hırsız gibi saklanıyordu ondan. Üstündeki elbisesi, cübbesi ve kepiyle o kadar sevimli görünüyordu ki... Keşke yüzü gülebilseydi... Keşke Erdem tüm gemileri yakarak kardeşine koşup sarılabilseydi... Ve Lizzie... Bir güneş gibi parlıyordu yüzlerce öğrencinin içinde. Onun da yüzü asık, mutsuzdu. Bunun olmasını o da istemezdi. Ama kaç gün geçmiş, hâlâ bu durumu kabullenememişti. Lizzie'nin bir suçu olmadığını biliyordu. Onun yerinde kendisi olsa, o da arkadaşının yanında olurdu. Ama söz konusu olan kişiler kendi öz kardeşi ve çok yakın arkadaşıydı. Belki kendisine en başta durumu anlatsalardı bu şekilde tepki vermeyecekti. Belki kabullenecekti. Ama bu ihtimâli düşündüğü zaman bile öfkesi körükleniyor, başını iki yana sallayarak ne olursa olsun bunu kabul etmeyeceğini söylüyordu kendine.

Kardeşini kimseye emanet edemezdi o. Bir erkek olarak diğer erkeklerin neler düşündüklerini çok iyi biliyordu. Üstelik Emir kadınlar konusunda pervasızdı. Kardeşi henüz küçüktü ve Emir'in hayatına uyum sağlaması söz konusu bile değildi. Sürekli olumsuz olan şeyleri düşünüyordu. Belki de böylelikle, bu şekilde davranmasını haklı göstermeye çalışıyordu kendine ve herkese.

Tören bitip de insanlar dağılmaya başlayınca omzunu yasladığı duvardan ayrıldı. Son bir kez daha baktıktan sonra arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Ertesi gün için biletini almıştı ve uçak saatine kadar önceki gelişinde kaldığı oteli kullandı.

Anne ve babasının evi kapatıp döneceklerini bildiği için onların en azından bir iki günlük daha işleri vardı. Onlar gelmeden İstanbul'a dönmüş olacaktı.

****

''Hadi hep beraber bize gidelim. Çocuklarımızın mezuniyetini bir de bir aradayken kutlayalım.''

Melek Hanım'ın sakin ve neşeli çıkarmaya çalıştığı sesiyle herkes olumlu bir şekilde başını salladı. Büyük bir aile olarak iyi zamanlara ihtiyaçları vardı.

Eve gelip de beraber bir şeyler hazırladıktan sonra, Balım salonda oturan babasının yanına oturup kolunun altına girdi.

''Benim küçük bebeğim artık kocaman bir kız olmuş. Şirkete sağlam ortak geliyor.''

Turgut Bey kızını neşelendirmek için her zamanki eğlenceli haliyle konuşuyordu. Balım

hafifçe gülümseyerek baktıktan sonra dudakları çizgi halini aldı.

''Ya abim beni şirkette istemezse baba?''

Melek Hanım ta mutfaktan kızını duydu ve elindeki küçük keki bırakıp hızla salona geçti. Kızının yanına oturup yüzünü kendisine çevirdi. Her ne kadar söyleyeceği şeyden kendisi bile emin olmasa da kızının umuda ihtiyacı vardı.

''Böyle şeyler düşünme bebeğim. Abin sadece sinirli. Sen onun biricik kardeşisin. Öyle bir şeyi asla düşünmez. Seni ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz. Ona biraz zaman vermeliyiz. Her şey yoluna girecek. Her ne olursa olsun abin seni asla bırakmaz.''

Balım annesine inanmak istiyordu. Tıpkı onun da düşündüğü gibi umuda ihtiyacı vardı. Bakışlarını Lizzie'ye çevirip inançlı bir şekilde konuştu.

''Abimin sinirinin geçmesini bekleyeceğiz. Lizzie'yi bırakmaz o. Onu bu kadar severken arkasını dönüp de gitmez.''

Bakışlarını arkadaşından çekip Özgür amcasına çevirdi.

''Abime kızma Özgür amca. Bütün olanlar benim hatam ve Lizzie'ye böyle davranması da benim yüzümden. Ama abim onu çok seviyor. İstanbul'a döndüğümüzde onu görünce kayıtsız kalamayacak. Biliyorum ben.''

Diğerleri onu sessizce dinlerken belki de kendilerinin yapamadığı şeyi şu küçücük kız yapmıştı. Hepsinin güzel şeyler duymaya ihtiyacı vardı. Özgür Bey ne kadar sinirli olsa da Balım'ın hatrına daha sakin davranacaktı.

****

Ertesi gün İstanbul'a dönüş yapacaklardı. Lizzie'nin anne ve babası kendi evlerine geçerken, kızlarının da bir süre kendileriyle kalmasını istemişler, ama Lizzie kararlı bir şekilde bunu kabul etmemiş ve bir an önce Erdem'le konuşmak istediğini söylemişti.

Balım'la birlikte okuldaki dolaplarını boşaltmak ve son bir kez hocalarıyla vedalaşmak için okula gitmişler; Emir ise şirketteki işleri daha fazla boşlayamayacağı için bir gün erken dönmek zorunda kalmıştı. Anne ve babasına olanları anlatmış ve bu süreçte Balım'ın yanında olmak istediğini açık bir dille ifade etmişti. Esra Hanım ve Selim Bey ikisinin birlikteliklerine ve Balım'ın anne ve babasının bu durumu kabul etmelerine çok

sevinmişlerdi. Erdem faktörü bu güzel olaya gölge düşürse de, Emir'in kararlarına saygı duyarak, ondan geleceklere göre hareket edeceklerdi.

Bir hocası Lizzie'yle konuşmak istediğinde Balım ona kampüsün bahçesinde buluşmalarını söyledikten sonra dolabındaki birkaç şeyi küçük bir çantaya koymuş, yakalayabildiği hocalarıyla görüşüp vedalaşmış ve bahçeye çıkmıştı.

Haziran güneşi tüm bahçeyi kaplamışken içini de bir parça aydınlatıyordu. Telefonunu çıkartıp her şeyin yolunda olduğunu dair Emir'e mesaj attıktan sonra çantasına geri koyacakken önünde beliren gölgeye doğru kaldırdı başını. Onu gördüğünde derin bir of çekmemek için kendini tuttu. Okuldaki son dakikalarında belaya bulaşmak istemiyordu.

''Selam.''

Brad'in sinir bozucu ses tonu, zaten gerili olan sinirlerini daha da germişti. Kendini sakin kalmaya zorlayarak çantasını aldı ve tam kalkacakken kolunda hissettiği dokunuşla, gözlerini kısarak ona baktı.

''Niyetim canını sıkmak değil. Sadece konuşmak istiyorum.''

Balım şüpheli gözlerle kendisine baktığında hafifçe gülümsedi.

''Lütfen...''

Kolunu çekip bankın diğer tarafına doğru geçti. Kendisine ne söyleyeceğini hiç de merak etmiyordu aslında. Ama ters tepki verirse Brad yine delirecek ve Balım da bunu kaldıramayacaktı. Zaten yeterince zor zamanlar geçiriyordu ve bir bela daha ihtiyacı olan son şey bile değildi.

''Biliyorum, seninle pek de güzel günlerimiz olmadı. Senden çok hoşlandım, bunu inkâr edemem.''

Balım onu ilk kez böyle görüyordu. Brad normalde bu ses tonuyla ve nazik bir şekilde konuşmazdı. Serseri bela misali istediğini almak için uğraşan mafyadan bozma davranışlar sergilerdi. Bu durum onu şaşırttığı için herhangi bir tepki vermekte zorlanıyordu.

''Okul bittiğine göre ülkene dönüyorsun. Seninle kötü ayrılmak istemem.''

Brad elini elinin üstüne koyunca gözle görülür şekilde gerildi. Normalde böyle bir şeye öfkeli bir cevap verirdi, ama Brad'in bu hali kafasını karıştırıyordu. Üstelik onun da dediği gibi artık oradaki son anlarıydı ve yeni bir tartışma istemediği bir gerçekti. O

yüzden kendini sakin kalmaya zorladı ve elini çekmedi.

Brad bundan cesaret alarak gülümseyişini derinleştirdi. Diğer elini de devreye sokup elini okşarken Balım kendini çekmek istedi, ama o buna izin vermedi.

''Hakkımda iyi şeyler düşünmediğini biliyorum. Sanırım okul bitince olgunlaşıyor insan. Bak, seninle gerçekten kötü ayrılmak istemiyorum.''

''Bu davranışını hiç anlamıyorum Brad.''

''Seni önemsiyorum. Senin için dayak bile yedim.''

''Senden benim için dayak yemeni isteyen olmadı.''

''Biliyorum. Şanslı erkek.''

Balım elini çekip çantasını aldı ve kalkıp gitmek üzereyken Brad onu iki kolundan tutup kendine çevirdi.

''Brad lütfen.''

''Eski Brad yok artık. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekiyordu. Sadece vedalaşmak istiyorum.''

Balım aynı şüpheci gözlerle karşısındakini izliyordu. Gerçekten de tuhaf davranıyordu. Onu son saniyelerde terslemiş olmasına rağmen Brad hâlâ sakindi. Normalde delirmiş olması gerekirdi.

''Sadece arkadaşça bir veda.''

Brad izin isteyerek bekledi. Belki de ona izin vermeli ve sonra da oradan çekip gitmeliydi. Hem Brad gerçekten akıllanmış gibi görünüyordu. Gelişigüzel bir şekilde etrafına baktıktan sonra omzunu silkip olumlu anlamda başını salladı. Brad rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı ve ona gerçekten de arkadaşça sarıldığı hissini verdi. Balım boşta kalan elini onun omzuna koyup bekledi. Birkaç saniye sonra yavaşça itip ondan ayrıldı.

''Kendine iyi bak Balım.''

''Sen de Brad.''

Balım kafası karışmış bir halde kampüsün çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Kafasındaki düşünceleri bir kenara atıp telefonunu çıkardı ve Lizzie'yi arayarak onu kampüsün dışında beklediğini söyledi.

***

Emir kapıyı açtığında karşısında gördüğü kadına sabırsızca baktı. Bu sorunu kökünden hallettiğini düşünmüştü ve yanıldığını şimdi net bir şekilde görebiliyordu.

''Canımı sıkıyorsun.''

Emir adetâ dişlerinin arasından tıslarken Cansu yüzünde hoş bir gülüşle ona bakıyordu.

''Beni içeri davet etmeyecek misin?''

''Eğer bir daha bu eve gelirsen şimdiki kadar sakin olmam.''

Onun cevap vermesine fırsat bırakmadan kapıyı sert bir şekilde yüzüne kapattı. Cansu kapının dışında sakin bir şekilde birkaç saniye durduktan sonra elindeki güneş gözlüğünü taktı ve dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte oradan ayrıldı.

O fotoğrafları Erdem'e göstermek için en doğru zamanı seçmişti ve şimdi yine en doğru zamanı bekliyordu. Bu işin daha da keyifli olacağını düşünüp arabasına bindi.

Emir zaten başlarında dert varken bir de onunla uğraşıyordu. Erdem'le konuşmak için şirkete gitmiş, ama onun toplantıda olduğunu öğrenip bir şey elde edemeden oradan ayrılmak zorunda kalmıştı. Er ya da geç onunla konuşacak ve Balım'ı ne kadar çok sevdiğini ona anlatacaktı. Kendisi Balım için bir tehdit değildi. Erdem'in bunu anlaması gerekiyordu.

***

Balım, ailesi ve Lizzie'yle birlikte nihayet İstanbul'a dönmüştü. Eve girerken çok heyecanlıydı, çünkü abisini görecekti. O kendisiyle konuşmasa bile en azından yüzünü görmüş olacaktı ve buna bile razıydı. Ama onun birkaç gündür evde değil de otelde kaldığını öğrenince acısı katlandı.

Lizzie'yle o gece dertleştikten sonra huzursuz bir şekilde uyudu. Emir onu arayıp güzel şeyler söylese de pek bir faydası olmadı.

Ertesi sabah vakit kaybetmeden abisinin her zaman kullandığı otele gitti. Kimseye

haber vermemişti. Lizzie bile o saatte uyuyordu. Balım öncelikle bu konuyu abisiyle baş başa konuşmalıydı.

Resepsiyondan onun her zaman tercih ettiği odada kaldığını öğrenince asansöre bindi ve hızlı kalp atışlarının eşliğinde odasının önüne kadar ilerledi titrek adımlarla.

Tam kapının önüne geldiğinde ona saatler gibi gelen, ama sadece bir iki dakika süren bekleyişin ardından kapıya vurdu. İçeriden hernangi bir ses gelmiyordu. Belki de hâlâ uyuyordu abisi. Sabırsızca ayağını yere vururken dudaklarını kemirdiğinin farkında bile değildi. Kapı açılıp da abisinin yorgun halini gördüğünde içi sızladı.

Doğru düzgün uyumadığı çok belliydi. Üzerinde pantolonu ve gömleği vardı. Saçları dağılmıştı. Onun da kendisi gibi huzursuz bir uyku çektiği belliydi.

Erdem sabahın köründe kendisini rahatsız eden kişiyi merak etmişti. Kapının üstünde rahatsız etmeyin yazısı olmasına rağmen o yazının bir anlam ifade etmediğini düşünüp sinirlendi. Kapıyı açtığında görmeyi beklediği son kişi bile değildi kardeşi.

Üzgün, yorgun, çaresizce bir bakışı vardı ki Erdem'in içi sızladı. O günden beri tek kelime etmemişti ona. Balım bir adım atıp da ona yaklaşınca istemese de gerildi.

''Abi... Biliyorum, benimle konuşmak istemiyorsun. Ama söylemek istediklerim var.''

Erdem yüzündeki ifadeyi bozmamıştı. Ağzını bile açmamıştı.

''Bana kızmakta haklısın. Senden saklamamalıydım. Emir bunu sana söylemek istedi, ama ben korktum abi. Sizin aranız o kadar iyiydi ki bunun bozulmasından korktum. Abi...''

Balım bir adım daha atıp odaya girdiğinde Erdem de geriye doğru bir adım atmıştı.

''Biz kötü bir şey yapmadık. Sen Lizzie'yi nasıl sevdiysen ben de Emir'i öyle sevdim. Ondan vazgeçecek gibi hissetmiyorum kendimi. Onunla çok mutluyum. Ne olursun bize destek ol. Sen yanımda olmazsan ne yaparım ben... Annemle de konuşmuyorsun. Neden?''

Balım tutamadığı gözyaşlarının arasından bakıyordu abisine. Sesi titremeye başlamıştı. Abisi öyle duygusuz bakıyordu ki kalbine hançer saplanıyordu sanki.

''Benim kardeşim bunu yapmazdı. Ben kardeşimi bu kadar çok severken o bana ihanet etmezdi.''

Balım elini kaldırıp abisine uzanacakken Erdem kapıyı tuttu ve kapatmaya çalıştığını

belli etti. Balım korkulu ve bir o kadar da çaresizce açılan gözleriyle abisine bakıyordu. Öyle ki, ona karşı koyacak gücü bulamıyordu kendisinde. Erdem ona doğru ilerlerken o da geriye doğru birkaç adım atmak zorunda kaldı ve kapının dışına çıktı. Kapı yüzüne kapanırken Balım hıçkırıklarını serbest bırakıp ellerini kapıya dayadı.

''Abi!''

Kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark edip çaresizce vurmaya başladı ellerinin altındaki nesneye.

''Abi bunu bana yapma! Bana yüzünü çevirme ne olursun! Beni öldürdüğünün farkında mısın abi!''

Erdem kalbindeki ağırlıkla yatağın üstüne çökerken başını ellerinin arasına aldı. Kardeşinin söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu. Onun istediği tek şey abisinden birkaç güzel kelime duyabilmekti, ama Erdem bunu bile ona çok görmüştü. Hayatının hiçbir döneminde ona böyle davranmamıştı. Şimdi bütün bu olanlar Erdem'e çok fazlaydı. Bir erkek olarak her şekilde göğüsleyebilirdi bunları; ama küçük kardeşinin bu kadar gücü yoktu. İçindeki bu direnç, bu öfke, bu inat veya adı her neyse, sanki Erdem'i etkisi altına almıştı ve ona izin vermiyordu. Kardeşinin yüzüne kapıyı kapatmıştı ve onu yaraladığı kadar kendisini de yaralamıştı.

****

Balım ağlayarak eve döndüğünde kendisini odasına attı. Melek Hanım o sırada Lizzie'yle birlikte seradaki çiçeklere bakıyordu. Berna'nın endişeli bir şekilde yanlarına gelmesiyle konunun Balım olduğunu anlamış ve elindeki eldivenleri bir kenara fırlatıp kızının yanına koşmuştu. Lizzie de içinde aynı endişeyle onu takip etmişti.

Melek Hanım içeriye girdiğinde kızının yatağa uzanmış ağladığını gördüğünde hızla ona gitti ve onu tutup kollarına aldı. Balım'ın küçük bir kız gibi çıkan hıçkırıkları kalbine fazla geliyordu artık. Günlerdir bu haldeydi ve ona çare olamadığı için kendini suçluyordu.

Yüzünü ellerinin arasına alıp kızına baktı.

''Bebeğim ne oldu? Anlat bana.''

Balım bir parça doğrulup annesine baktı. Konuşmak zor geliyordu. Hep aynı şeyleri

söylemekten yorulmuştu.

''Anne...'

''Söyle bitanem.''

''Abime gittim ben.''

Melek Hanım bunu tahmin etmişti. Sabah kalkıp da kızını evde bulamayınca birkaç kez aramış, ama yanıt alamamıştı. Anne yüreği onun nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Buna rağmen Emir'i arayıp son bir kez emin olmak istemişti. Belki de onun yanındaydı, ama Emir'den aldığı cevapla telefonu kapattığında, abisiyle onu yalnız bırakmanın daha doğrusu olacağına karar vermişti.

''Doğru düzgün konuşmadı benimle. Ona anlattım. Ne kadar üzgün olduğumu... Kapıyı yüzüme kapattı anne.''

Balım yeniden gözyaşlarını dökmeye başladığında Melek Hanım sinirden çenesini sıkmak zorunda kalmıştı. Erdem'in bunu yaptığına inanamıyordu. Kardeşine bu şekilde davrandığına inanamıyordu! Balım'ın sorduğu soruyla olduğu yerde dikleşti.

''Ona ihanet ettiğimi söyledi ve sanki beni sevmekten vazgeçmiş gibiydi. Neden seninle konuşmadığını sordum. Annelerimiz aynı olmadığı için abim artık beni sevmeyecek mi?''

Melek Hanım kızından duyduğu bu soruyla onu bırakıp Lizzie'ye baktı.

''Kızımın yanında kal.''

Odadan fırtına gibi çıkıp kendi odasına girdi. Ellerini yıkayıp üstünü değiştirdi ve Berna'ya seslenip şoförün arabayı hazırlamasını istedi. Günlerdir sakin kalmaya çalışıyor, oğlunun karşı karşıya kaldığı şeyi hazmetmesini bekliyordu. Ama Balım'dan duyduğu şeyler ilk kez oğluna karşı öfke duymasına sebep olmuştu.

Araba otelin önüne yanaştığında hızla indi ve resepsiyona yürüdü.

''Erdem Bey hangi odada kalıyor?''

''Hoş geldiniz Melek Hanım. Her zamanki odasında efendim.''

Melek Hanım teşekkür bile etmeyip asansöre gitti ve katın düğmesine bastıktan sonra sabırsızca beklemeye başladı. Odanın önüne geldiğinde kapıdaki rahatsız etmeyin yazısına gözlerini kısarak baktıktan sonra sert bir şekilde vurmaya başladı.

Eedem kapıyı açtığında onu itip odaya girdi. Çantasını koltuğa atıp öfkeli bakışlarını oğluna çevirdi.

Annesinin neden geldiğini çok iyi biliyordu. Onunla o günden sonra yüz yüze gelmemişti ve annesinin yüzünde bu kez hiç anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Küçük bir çocuk gibi yerinde kıpırdandığında annesi ona doğru yaklaştı.

''Bu sabah kızımı uyandırmak için odasına gittim. Evde olmadığını öğrenince büyük ihtimâlle senin yanındadır dedim. Yanılmamışım.''

Erdem hâlâ tek kelime etmeden annesine bakıyordu. Ama Melek Hanım'ın da zaten durmaya niyeti yoktu.

''Ağlayarak döndü eve. Günlerdir nasıl ağladığını ve perişan olduğunu biliyor musun? Gözünde yaş kalmadı derken her seferinde yeni gözyaşları akıttığını biliyor musun? Abisi yanında olmadığı için mezuniyetinin hayatındaki en berbat günü olduğunu biliyor musun? Peki ya az önce eve geldiğinde bana sorduğu soruyu biliyor musun?''

Melek Hanım öyle bir isyanla konuşuyordu ki, içinde birikenleri söylemek zorundaydı. Durumu anlaması için birkaç saniye bekledi. Erdem bakışlarını annesinden hiç ayırmamıştı. Duyduğu her kelime kalbini paramparça ederken ağzını açıp da tek kelime etmemişti. Belki her şeyi duymaya hazırlıklıydı; ama annesinin son söylediği şeyle beyninden vurulmuşa döndü.

'' 'Annelerimiz aynı olmadığı için abim artık beni sevmeyecek mi?' dedi bana.''

Melek Hanım kızının can acıtan cümlesini telaffuz ederken kalbi bir kez daha acımıştı. Oğlunun gözlerinde ifadenin değiştiğini görmek belki de onu rahatlatmalıydı. Belki bu cümleyle oğlu yumuşayabilirdi. Ama bunun rahatlığını bile yaşayamadı.

''Benim oğlum benim kızıma bunu dedirtemez! Sen benim canımın bir parçası olarak diğer parçama bunu yapamazsın! Kendine gel Erdem. Bu şekilde devam edersen ona abisini kaybettirmekle kalmazsın; sen de öz kardeşini kaybetmiş olursun.''

Melek Hanım son sözünü söyledikten sonra koltuğa bıraktığı çantasını alıp odadan çıkarken kapıyı sert bir şekilde kapattı. Asansörün düğmesine basarken az önce içeride tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Eğer kocası bunu öğrenirse yıkılırdı. Ona bundan kesinlikle bahsetmeyecekti.

***

Annesi gittikten sonra yerinden birkaç dakika boyunca kıpırdamayan Erdem, yatağın kenarında duran viski şişesini alıp öfkeyle duvara fırlattı. Cam parçaları odanın her yanına dağılırken ellerini yüzüne kapattı. Küçük kardeşi böyle mi söylemişti annesine? Bunu nasıl düşünürdü? Böyle bir şey mümkün değildi ki! Ama bunun sorumlusu kendisiydi. Onu anlamayı deneyeceği yerde bütün kapıları kapatmıştı yüzüne.

Öfkesi gözünü kör etmiş, sadece kendine odaklanmıştı. Kimseyi dinlememiş, her şeye kulaklarını tıkamıştı içindeki sesler hariç.

Buna bir son vermesi gerekiyordu. Kendisi için kolay değildi; ama kardeşini kaybedemezdi. Adım atmak zorundaydı. Kardeşi hiç düşünmeden ona defalarca yalvarmıştı. Aklına gelen kişiyle gözlerini yumdu. Mezuniyetten sonra Lizzie ailesinin yanında kalmamış, kendi ailesiyle birlikte İstanbul'a gelmişti. Telefonlarına cevap vermediği için ona mesaj atıp bunun bilgisini vermiş ve onunla konuşmak istediğini söylemişti. Ama Erdem hiçbirine cevap vermemişti.

Onu delicesine özlemişti. Teninde var olan kokusunu duyamıyordu artık; sanki aylar olmuştu ona dokunmayalı. Çıldırmak üzereydi. Ona ihtiyacı vardı. Bu olanlarda en masumu Lizzie'ydi. Bu duruma dayanamıyordu.

Telefonunu alıp Lizzie'nin numarasını tuşladı. Ama çalmasına izin vermeden aramayı hızla kapattı. Telefonu yatağa fırlatıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Hem ona sığınmayı istemek, hem de ondan olabildiğince uzak kalmak istiyordu. Öfkesi hâlâ tazeydi ve tam da bu süreçte onunla konuşursa düşündüğünden daha kötü şeyler olmasına neden olacaktı.

Şirkete öğlen gibi gidecekti. Şoförle göndermesi için asistanından birkaç takım ve birkaç çift ayakkabı istemişti. Yatağın kenarındaki telefondan oda servisini aradı ve odanın toplanmasını istedikten sonra duşa girdi.

Neredeyse soğuk olan suyun altında durmak iyi gelmişti. Elleri fayansa dayalı haldeyken yine Lizzie gelmişti gözlerinin önüne. Şirket kokteylinin yapıldığı gece eve döndüklerinde onunla duşta sevişmişti. O yaşta ne kadar olgun olduğunu bilse de, kırılganlığı elle tutulur gibiydi hep. Biraz daha... Biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Lizzie'nin bu olayı saklamasındaki niyetin kötü niyet içermediğini biliyordu. En kolay affedebileceği kişi oydu. Ama kardeşi ve Emir... Ne yaparsa yapsın kabul edemiyordu.

Havluyu beline sarıp odaya geçti. Aynı anda kapı çalınınca gidip açtığında şoförün, istediği kıyafetleri getirdiğini gördü. Şoför kıyafetleri yatağın üstüne bıraktıktan sonra

iyi günler dileyerek odadan ayrıldı.

Erdem havluyu belinden çekip yere bıraktı. İç çamaşırını ve düşük bel siyah renk kotunu giydikten sonra saçlarına eliyle şekil verdi. Bir süre sonra kapı tekrar çalınınca gözlerini sabırsızca devirdi ve yorgun adımlarla kapıya ulaştı. Karşısında gördüğü kişiye nasıl bir ifadeyle bakması gerektiğini bilemedi. O an olabilecek en can sıkıcı şey bu olmalıydı.

35.Bölüm

Düzenli bir proje de olsa normalde bu kadar sık toplantı yapılmadığını bilecek kadar profesyoneldi. Ama onun derdi bu işi layıkıyla yerine getirmek dışında, kalbini çarptıran adamı birkaç dakika bile olsa görebilmekti. Bu yüzden sürekli yeni fikirler ve eklemelerle geliyor, ekibe toplantı yapacak yeterli malzemeyi veriyordu.

Yine benzer bir heyecanla toplantı için şirkete gelmiş, onu görebilme ihtimâliyle sarmalanmıştı tüm benliği. Erdem'in ekibiyle süren bir saatlik toplantının ardından hayal kırıklığıyla odadan çıktığında Erdem'in adını duyunca dikkatini sağ tarafına verdi. Asistanı ve kim olduğunu anlamadığı bir adam, ellerinde kıyafetlerle bir şeyler konuşuyorlardı. Aydan bu fırsatı değerlendirip kadına yaklaştı.

''Merhaba. Erdem Bey müsaitse bir merhaba demek isterim.''

Genç kadın elinde tuttuğu ayakkabı kutusunu karton çantaya koyarken Aydan'a gülümsedi.

''Erdem Bey öğleden sonra şirkete gelecek Aydan Hanım.''

Şoföre dönüp devam etti.

''Erdem Bey bunları hemen bekliyor. Her zamanki otel.''

''1210 mu yine?''

''Evet.''

Aydan sadece bir oda numarası öğrenebilmişti, ama bu yeterince önemli bir bilgiydi. Ayrıca nasıl bir sebep onu otelde kalmaya mecbur etmişti, bunu gerçekten merak

ediyordu. Erdem'in asistanına iyi günler dileyip hızlı adımlarla asansöre yöneldi. Şoförle birlikte asansöre bindikten sonra kalp atışları hızlanmaya başladı. Şoförü arabasıyla takip edecek ve Erdem'i görecekti. Kafasından binbir türlü çılgın şey geçiyordu ve bedeninde hissettiği adrenalin azalacak gibi değildi. İki eliyle sımsıkı tuttuğu çantasının sapını eğip büküyor, farkında olmadan dudağını dişliyordu.

Kapı açılıp da asansörden çıktığında çantasında bir şey arıyormuş gibi yapıp şoförün arkasında kaldı. Dikkatli adımlarla dış otoparktaki arabasına bindiğinde şoförü göz hapsinde tutmayı unutmamıştı.

Yaklaşık yirmi dakikalık yolculuk sonrasında mükemmel göründüğünü düşündüğü otele şöyle bir baktı. Anahtarları valeye verip döner kapıdan içeri girdiğinde bütün bedeni titriyordu. Lobiye doğru yönelip koltuklardan birine oturdu. Asansörleri görebileceği bir noktayı seçmişti. Nasılsa şoför kıyafetleri bırakıp gidecekti.

Dakikalar geçmek bilmiyor gibiydi. Geleli beş dakika ancak olmuştu, ama Aydan'a göre en az bir yarım saat geçmiş gibiydi. Gözünü asansörden ayırmıyordu. Nihayet kapılardan biri açılıp da birkaç kişiyle birlikte çıkan şoför, aynı hızlı adımlarla döner kapıdan çıkıp kaybolduğunda Aydan tuttuğunu nefesini bıraktı.

Resepsiyona yaklaşarak profesyonel bir edayla oda numarasını söyleyip hangi katta olduğunu sordu. Asansör nihayet kata geldiğinde Aydan birkaç kez yutkundu. Yaptığı şeyin delilik olduğunu biliyordu. Erdem kapıyı açtığında, ona ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Aldığı karardan dönmemek için oda kapısının önünde durdu ve çekinerek kapıya vurdu.

Kapı açıldığında ve birinden biri konuşana kadar geçen süreçte Aydan ayakta durabiliyor olmasına şükrediyordu. Şimdiye kadar Erdem'i sürekli takım elbiseyle görmüştü. Üstünde düşük bel bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Bakışları ıslak ve dağınık saçlarından omuzlarına, seksi kaslarla bezenmiş vücuduna, oradan da çıplak ayaklarına indi. Kaç kere yutkunduğunu bilmiyordu. Ne göreceğinden emin değildi. Ama bunu görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

Erdem hayatında var olan sorunlarla yeterince boğulmuşken, olanları öğrendiği o ilk andaki öfkesinden sonra yeni bir öfke nöbetine kapılacağını hissetti. Aydan'ın burada ne işi olduğunu anlayamıyordu. Daha doğrusu bunun anlaşılacak yanı yoktu. Bu kadın kendini açıkça kollarına atıyordu ve Erdem şimdiye kadar göstermiş olduğu nezaketi bu kez koruyamayacağını hissediyordu. Derin bir nefes alıp aradaki sessiz gerilime bir son verdi.

''Aydan Hanım?''

Aydan, ismini duyduğu anda daldığı derin kuyudan çıkmak zorunda kaldı. Boğazını temizledikten sonra dudakları aralandı.

''Merhaba.'

Erdem birkaç saniye daha kısık gözlerle bakmaya devam etti.

''Beni nasıl buldunuz?''

Aydan duyduğu bu hafif sert ses tonuyla olduğu yerde daha fazla gerildi. Elleri çantasının sapını sabırsızca sıkarken söyleyebileceği mantıklı bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

''Ben... Asistanınız şoförünüze bilgi verirken duydum.''

''Ve davetsizce çıkıp geldiniz?''

Erdem tek kaşını kaldırıp sorarcasına baktı karşısındaki kadına. Niyetini bildiği halde onu zorlamayı seçmişti; çünkü bu kadın en son kokteyldeyken neredeyse Lizzie ile aralarının açılmasına sebep oluyordu. Bunu düşününce içinden gülmeden edemedi. O yapmamıştı belki; ama Lizzie ile şu anda bir anlamda ayrılardı ve bunun sorumlusu da Aydan değildi. Aydan'a sinirlenmesi bir yana, bir de bu halde olmasının nedeni aklına gelince çenesini sıktı.

''Erdem Bey ben...''

''İçeri girin.''

Erdem kapıyı açıp yana doğru çekildi. Onun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Muhtemelen kovulacağını düşünmüştü.

Aydan titrek ve çekingen adımlarla içeriye girdiğinde arkasını dönüp Erdem'e baktı. Erdem kapıyı kapattıktan sonra ona saniyelik bir bakış atıp içeriye geçti. Aydan bir an dursa da onu takip etmekten kendini alamadı.

Geniş odaya girdiğinde etrafına hızlıca göz gezdirdi. Erdem tekrar ona dönüp ellerini pantolonunun ceplerine koyduktan sonra kısık gözlerle onu süzmeye başladı.

''Sizi dinliyorum. Buraya neden geldiğinizi anlatacaktınız.''

''Neden geldiğimi... Ben de... Tam olarak bilmiyorum.''

''Öyle mi?''

''Evet.''

''O halde ben söyleyeyim. Yanlışsam lütfen düzeltin.''

''Ta-tabi.''

Aydan olayların kendi kontrolünden çıktığının farkındaydı. Ama Erdem en azından üstüne bir şeyler geçirseydi daha memnun olacaktı. Çünkü kendine hakim olamayıp onun üstüne atlayacaktı ve bunun olmaması için de ayakkabısının topuklarını neredeyse halıya gömmüştü.

Erdem iki adım atıp ona yaklaştı. Aralarında hâlâ biraz mesafe vardı. Başını biraz eğip yüzünü onunkine yaklaştırdı.

''Kokteylde ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun?''

Aydan sesli bir şekilde yutkunurken geri adım atmamak için kendini tutuyordu. Erdem'e ilk kez bu kadar yakındı ve bedenindeki kan akışı hızlanmakla kalmamış, alev alev çağlamaya başlamıştı.

''Daha ilk günden beri bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun?''

Erdem bir adım daha attığında Aydan'la yüz yüze duruyordu. Yüzündeki pembeliği, dudaklarının aralanmasını, hızlanan nefesini en yakın mesafeden görüyordu. Her zamanki profesyonel tavrından eser yoktu. O da o anda arzulayan bir kadındı sadece.

''Erdem... Ben... Kendime engel olamıyorum. Hayatında biri olduğunu bilmeme rağmen ayaklarım beni buraya kadar getirdi.''

Derin bir nefes alıp Erdem'in gözlerinin içine bakmaya devam etti. Onun yakınlığından ve ona artık sen diye hitap edişinden aldığı cesaretle çantasını yandaki koltuğa bırakıp ellerini, ilk gördüğü anda neredeyse ağzını sulandıran kaslara dokundurdu. Erdem bu temasla irkilse bile bunu belli etmedi. Bekliyordu. İçindeki öfkenin biraz daha harlanmasını ve yakıp yıkacak dereceye gelmesini bekliyordu.

Aydan dudaklarını neredeyse dudaklarına dokunduracak yakınlıkta duruyordu. Ellerinin altındaki sert teni okşuyor, her saniye nefesi daha da hızlanıyordu.

''Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Bir başkasının erkeğini istememiştim. Ama seni ilk gördüğüm andan beri sürekli aklımdasın. Toplantıda ellerinin arasında duran kalemi bile kıskanır hale geldim. Bir kez olsun ellerini tenimde hissetmek için çıldırıyorum.''

Erdem tam da bunu istiyordu işte. Daha fazla öfkelenmek, içindeki acıyı bir şeylerden veya birilerinden çıkarmak istiyordu. Omuzlarında duran elleri tutup sıktı. Aydan onun bir anda değişen halinden ürkmüştü. Ama aklı kesinlikle devre dışıydı.

''İlk günden beri seni becermem için gözümün içine bakıyorsun. İstediğin bu seksi yanlış yerde arıyorsun.''

Erdem'in kısık, ama tehditkâr sesi kulaklarına dolmuştu. Bilekleri acısa da geriye bir adım bile atmak istemiyordu. Bu yakınlığı bir daha ne zaman yakalayacağını bilmiyordu. Tek bileği serbest kaldığında diğerinden hızla çekilip yatak odasına doğru sürüklendi. Kalbi ağzında atıyordu adetâ. Bedenindeki sızı iyice artmıştı. Beklemediği bir anda yatağa savrulunca düşüşünü yavaşlatmak için elleriyle yataktan destek aldı. Tedirgin gözleri Erdem'in öfkeden koyulaşmış mavi gözleriyle karşılaştı.

''Soyun.''

Aydan duyduğu bu tek kelimelik emirle ciddi anlamda şaşırdı. Evet, bunu gerçekten istiyordu. Ama onun sesindeki ruhsuzluğu gayet iyi anlamıştı.

''Ne demek istiyorsun?''

''Ne mi demek istiyorum?''

Erdem dizini yatağa koyup Aydan'ı kolundan tutarak kaldırdı.

''Az önce beni istediğini söylemiştin. Ben de sana istediğini vereceğim. Şimdi şu üstündeki gereksiz şeyleri çıkar da görelim bakalım altındakiler ne kadar iyiymiş!''

Aydan utançtan yüzünün yandığını hissediyordu. Erdem gibi nazik birinin bu halini göreceğine hiç ihtimâl vermemişti. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Ağzını açsa da aynı anda kapatmak zorunda kalıyordu. Zaten olan aklını da kaybetmişti ve doğru dürüst düşünemiyordu.

Erdem kendisine bakan şaşkın gözlere birkaç saniye baktıktan sonra kolunu bırakıp yataktan doğruldu. Heybetli bir savaşçı gibi ayakta dimdik dururken nefesini kontrol edebildiğinde, gözlerinde aynı öfke, sesinde aynı sertlik vardı.

''Eğer profesyonel davranamayacaksanız, sizinle yollarımızı ayırmak zorundayım Aydan Hanım!''

Aydan dolan gözlerindeki yaşların akmaması için büyük çaba sarfetti. Kadınlık gururunu ayaklar altına almış ve Erdem de ona ağzının payını vermişti.

Yataktan kalkıp üstünü düzelttikten sonra salondaki çantasını alarak Erdem'e doğru yürüdü ve tam önünde durdu. Fazlasıyla rezil olmuştu, ama artık yapacak bir şey yoktu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp Erdem'in gözlerinin içine baktı.

''Sizinle iş yaptığımız süre boyunca en başta söz verdiğimiz gibi profesyonel bir şekilde devam edeceğiz. Bu durum bir daha tekrarlanmayacak Erdem Bey.''

Aydan'ın ıslak gözleri ve gururunu bir kez daha ayaklar altına aldığı sahne Erdem'e kendini kötü hissettirdi. Bu kadar sert davranmamalıydı belki de. Ama son günlerde her şey ters gidiyordu hayatında. Sanki herkes zor olanı daha da zorlaştırıyordu.

Aydan'ın arkasını dönüp kapıya doğru gittiğini görünce bir elini saçlarının arasından geçirdi ve hızlı adımlarla ona yetişerek kolundan tuttu.

''Aydan Hanım özür dilerim. Hiçbir sebep size bu kadar kaba davranmamın açıklaması olamaz.''

Duyduğu samimi sözler bir parça rahatlamasını sağlamıştı. Bütün bunlara sebebin kendisi olduğunu biliyordu.

''Asıl ben özür dilerim. Az önceki haklı davranışınızı hak ettim. Ben sadece... Kendimi kaybettim. Ama şunu bilmenizi isterim ki, kafanızda yarattığınız imaja sahip değilim ben. Böyle bir şeyi ilk kez yaptım ve büyük bir utanç içindeyim.''

Gözünden akan birkaç damla yaşı silip burnunu çekti hafifçe.

''Nişanlınız her anlamda çok güzel bir kadın. Size mutluluklar dilerim.''

Aydan kapıyı açıp çıkarken arkasına bir kez bile dönüp bakmadan kapıyı kapattı. Dakikalardır ilk kez doğru düzgün nefes alıyordu. Delice bir işe kalkışmış ve sonunda da rezil olmuştu. Hak ettiğini düşünüyordu. Bile isteye gelmişti ve bütün bu olanlar ona bir ders olmuştu.

Bundan sonra yine eskisi gibi profesyonel bir şekilde davranacak, çalıştığı şirketi en iyi şekilde temsil etmeye devam edecek ve bu iş bittiğinde senelerdir hayatını sürdürdüğü İsviçre'ye geri dönecekti.

Otelden çıkınca içine derin bir nefes çekti. İçinden Erdem'e teşekkür ediyordu. Eğer Erdem o şekilde davranmasaydı ikisi için de büyük hata olacak bir olaya sebep olacaklardı. O güzel kadın ne olursa olsun bu ihaneti hak etmiyordu ve Aydan bu yanlıştan döndüğü için fazlasıyla rahatlamıştı.

****

Aydan gittikten sonra yorgun bedenini yatağa bıraktı. Henüz öğlen olmuşken bu kadar aksiyon ona fazla gelmişti. Önce kardeşi gelip onunla konuşmak için yalvarmış, sonra annesi onu küçük bir çocukmuşçasına neredeyse azarlamış ve son olarak da şirket için çalışan bir kadına oldukça kaba davranmıştı. Normalde Aydan'ın ona hayran bir şekilde bakmaktan başka bir zararı olmamıştı; ta ki bu sabaha kadar. Zamanında davranışlarına hiçbir şekilde olumlu karşılık vermemiş, ama terslememişti de. Erdem yapı itibariyle hep nazik bir erkek olmuştu ve bir bayana her zaman nazik davranılmasından yanaydı. Eğer son günlerde yaşadığı yıkımlar olmasaydı kendine hakim olabilecek ve ona, onu incitmeden söyleyecekti düşüncelerini.

Kapıyı açıp onu ilk gördüğü anda Lizzie yine aklını istila etmiş, kırgın bakışlarını ona çevirmişti. Zamanında kıyısından döndüğü hata hâlâ düşüncelerindeydi. Aydan'ın o ilk bakışından beri de daha beter kemirmeye başlamıştı beynini. Aynı hatayı ona tekrar yaptırabilme ihtimâli öfkesini körüklemiş, belki de olabileceğinden daha kaba bir davranış sergilemesine neden olmuştu.

Emir ve Balım onun gözünde büyük bir suç işlemiş olabilirlerdi; ama Lizzie bu olayda en masum olanıydı. O her zaman arkadaşına sadık biriydi ve onun sırrını saklamıştı. Arkadaşını ve kardeşini sarmaş dolaş yakaladığı o gün Lizzie'nin gözlerinde gördüğü pişmanlık ve hüzün gerçekti. Bunu adı gibi biliyordu. Onu aramak, onu görmek, ona dokunmak ve teninde kaybolmak için delice bir istek duyuyordu. Ama bunu yaparsa diğer ikisine karşı da yumuşayacağını düşünüyor, olanları sineye çekmeyi kabul etmesi gerekliliğini her şekilde kabul etmiş oluyordu.

Ama bunun için sevdiği kadından uzak kalmak işkencelerin en büyüğüydü. Lizzie onu defalarca aramış ve o hiçbir aramasına yanıt vermemişti. Onun da geldiğini ve yine evde kaldığını biliyor, umutla kendisini beklediğini hissediyordu. Düşünmekten aklını kaybedecekti sanki. Zamanında her şey olması gerektiği gibiyken şimdi paramparça olmuştu. Aynı anda bu kadar ihaneti kaldıracak gücü yoktu.

Kardeşinin ağlayan yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Anne ve babasına onun için her şeyi yapacağını söyleyen adam, onu günlerdir ağlatıyor, canını acıtıyordu. Ve Emir... Dostum dediği adamın ellerini biricik kardeşinin üstünde gördüğünde kendini kaybetmişti. O Balım'ı herkesten sakınırken en yakınım dediği adamın ona özgürce dokunabiliyor olmasını hazmedememişti. Suratını defalarca yumruklamış, midesine nefessiz kalmasına yetecek kadar sert darbeler vurmuştu. Buna rağmen Emir ona karşılık vermediği gibi kendisini savunmamıştı bile. Balım'ın onu korumak için kendini önüne atması anında yumruğu havada kalmış, ne hissedeceğini bilememişti. O küçücük haliyle iki güçlü erkeğin arasına girmeye çalışmıştı. Gözlerinden dökülen her bir inci tanesi yüreğini yakmış, kendisinden nefret etmesine yol açmıştı.

Mantıklı bir şekilde düşünmesi bile ikisi arasındaki şeyi kabul etmesine izin vermiyordu. Kardeşini gözü kapalı emanet ettiği adama bundan sonra nasıl güvenecekti? Bu mümkün değildi. Hiç kimse bunu ondan bekleyemezdi.

Aklı tekrar sevdiği kadına kayarken neyin diyetinde olduğunu soruyordu kendine. Günlerdir her anlamda onsuzdu ve artık buna dayanacak gücü yoktu. Sanki herkes ona cephe almıştı ve o da her şeyin dışında kalmıştı.

Daha fazla düşünürse vazgeçeceğinden korkarak telefonu aldı ve Lizzie'yi aradı. Eğer Lizzie telefonu açmazsa onu bir daha arayabileceğini sanmıyordu. Tam da o anda kulağına dolan sesle gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

****

Balım'ı sakinleştirmek kolay olmamıştı. Melek Hanım gittiğinden beri neredeyse hiç durmamıştı ağlaması. Aynı yaşta olmalarına rağmen Lizzie ondan daha olgundu. Her zaman daha mantıklı düşünür ve onu bir abla gibi yönlendirirdi. Şimdi ise eli kolu bağlıydı. Çünkü yaralı olan tek kişi Balım değildi. Kendisinin de canı yanıyordu. İki acıyı aynı anda azaltmaya çalışmak ona fazla gelmişti.

Uzunca bir süre Balım'ı kollarında tutup saçlarını okşadı ve gevşemesini sağladı. Yatağa yatmasını sağladıktan sonra üstüne ince bir şeyler örttü ve biraz hava alabilmek için dışarı çıkmaya karar verdi.

Evin geniş ve güzel bahçesini her zaman sevmişti. Burada güzel anıları vardı ve bu anıların baş konuğu da Erdem'di. Ayakları onu kendiliğinden seraya götürdü. Erdem'le ilk öpüşmesini burada yaşamıştı. Onun tarafından oturtulduğu tezgâhta gezdirdi ellerini. Sanki asırlar öncesinde kalmıştı da o da o günleri anıyordu. Ama bir nevî öyle değil miydi zaten?

Melek Hanım'ın özenle yetiştirdiği güllerine baktı bir süre. Hepsi canlı hepsi tazeydi. Lizzie'nin gözlerindeki ışıksızlığa rağmen onlar mutluluklarını dış görünüşlerine aktarmışlardı. Gözünden akan yaşı sildiği anda cebinde titreyen telefonu çıkardı. Ekranda gördüğü isimle gözleri kocaman açılırken dudaklarından tuhaf bir gülüş döküldü. Cevaplama tuşuna dokunduktan sonra bir solukta sevdiği adamın ismi döküldü dudaklarından.

''Erdem!''

Lizzie telefonu iki eliyle sımsıkı tutmuş, ondan duyacağı herhangi bir şeyi bekliyordu. Günlerdir onu kaç kez aradığını hatırlamıyordu artık. Şimdi tam da onun anılarıyla sarmalanmışken Erdem sanki onu duymuş gibi buna karşılık vermişti.

''Seni çok özledim Erdem... Bunu bana yapma lütfen...''

Lizzie'nin ağladığını duyan Erdem oturduğu yataktan kalkıp camın önüne gitti. Bir şeyler değil bir sürü şey söylemek istiyordu, ama dudakları kıpırdasa da ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

''Lizzie...''

''Söyle aşkım.''

''Sana ihtiyacım var.''

''Hemen geliyorum ben. Olduğun yerde kal, çünkü benden bir kez daha kaçarsan buna dayanamam.''

''Hiçbir yere kaçmıyorum. Nerede olduğumu biliyor musun?''

''Evet biliyorum. Oda numaranı söyle.''

''1210.''

''Şimdi çıkıyorum evden.''

Erdem telefonu kapatıp ellerini cama yasladı. Onunla konuştuğu için biraz rahatlamıştı. En azından onunla ilgili şeyler yoluna girecekti. Her şey bu kadar dağılmışken Lizzie ile ilgili olan dağınıklık tekrar bir araya geliyordu ve bu da Erdem'in yeniden ayakta durması için her anlamda önemli bir noktaydı.

****

Lizzie evden nasıl çıktığını, taksiye nasıl bindiğini, otele geldiğinde Erdem'in odasının önüne koşar adımlarla nasıl gittiğini kendisi de bilmiyordu. Nefes nefese kalmış halde kapıya vurdu iki kez. Kapı açılıp da Erdem'i gördüğü an kendini kollarına attı. İşkence gibi geçen günlerde bir daha onun kokusunu alamayacağını düşünmüştü. Şimdi ona yeniden dokunuyor, kendini onun kokusunda kaybediyordu.

Erdem kollarındaki narin bedeni sarmalarken yüzünü o çok sevdiği sarı saçlara

gömmüştü. Gözlerini yummuş, anın tadını çıkarıyordu. Lizzie kendini biraz geriye çekip gözlerine baktıktan sonra dudaklarına açlıkla saldırırken, Erdem de onu içeriye çekip kapıyı da ayağıyla kapatmıştı. Lizzie'nin yüzündeki her noktaya dudaklarını değdiriyor, sanki bırakırsa ellerinden kayıp gideceğini düşündüğü için bedenine elleri ve kollarıyla baskı yapıyordu.

Dilini en derinlere kaydırırken elleri kalçalarını sıkıyor, onu kendine bastırıyordu. Erdem nefes almak için çekildiğinde, onun o güzel yüzünün sağlıkla ışıldadığını görünce yüzünde mutlu bir ifade belirdi.

''Dokunuşlarını çok özlemişim.''

''Ben de bebeğim... Ben de çok özlemişim.''

''Erdem ben çok üzgünüm...''

''Şişştt... Şimdi değil. Sana olan açlığımı göstermeme izin ver.''

Lizzie onu dinleyerek tek kelime etmedi. Titreyen elleriyle Erdem'in tişörtünü yukarıya sıyırıp çıkardı. Kendi bluzu da çıkartılırken sadece bir dakikada ikisi de özgürlüklerine kavuşmuşlardı. Erdem onu kucaklayıp yatağa bıraktıktan sonra üstündeki yerini alırken hareketleri aceleciydi. Tenindeki her santime dudaklarını değdirip tadını almak için elinden geleni yapıyordu. Altında her zaman olduğu gibi istekle kıvranan bedeni çok özlemişti. Her temasta daha fazlasını arzuluyor, sahip olmasına rağmen hiçbiri yeterli gelmiyordu.

Lizzie göğüslerinde hissettiği ıslaklık ve zevkle ürperirken belini yukarıya doğru kıvırdı. Elleri sürekli Erdem'in kol kaslarında geziniyor, onu kendine daha fazla çekmeye uğraşıyordu. Erdem'in yüzü bacaklarının arasına yerleştiğinde dudaklarından dökülen yüksek sesli inilti kendi kulağına zevk dolu gelirken, elleri onun saçlarını çekiştirmeye başlamıştı bile.

Erdem dilini ustaca kullanıyor, onun tahrik olduğu noktaları her zamanki gibi kolaylıkla buluyor ve ona beklediği zevki veriyordu. Baş parmaklarını kullanıp kadınlığının kıvrımlarını açtığında ağzını onun en hassas noktasına bastırıp sömürmeye başladığında, saçlarının daha fazla çekildiğini ve Lizzie'nin kendini kaybetmiş gibi altında kıvrandığını gördü. Bu onu daha sert olmaya iterken, belki de şimdiye kadar hiç görmediği halini görüyordu Lizzie'nin. O her zaman istekli, şehvetli bir kadındı. Belki günlerdir ayrı kalmaları, belki de sekste daha fazla ustalaşması sebebiyle o anda bambaşka bir şey vardı sevişmesinde. Erdem bunu anlayacak kadar tecrübeliydi. Lizzie'yi rahatlattığında bir süre daha yaptığı işe devam etti. Saçlarında duran Lizzie'nin

parmakları gevşemişti. Kesik kesik soluması kulaklarına doluyordu. Vücudunu ıslak öpücüklerle damgalayıp dudaklarına geldiğinde, onu öpmekten ziyade dudaklarında hüküm sürdü. Kıpırdamadan yaklaşık bir dakika boyunca bekledi. Nihayet kendini geri çekip de gözlerine baktığında, onun maviliklerinin de kendi maviliklerine karıştığını görmek kalbine mutluluk verdi. Alnını alnına yaslayıp soluklandı.

''Sen de gidersen benden geriye bir şey kalmaz.''

Erdem'in teslimiyetçi ve samimi sözleri Lizzie'nin kalbine dokundu. Aynı şeyleri o da hissediyordu. Şu son birkaç günde onsuz kalmanın nasıl bir şey olduğunu acı bir şekilde tecrübe edinmişti. Dudaklarını sevdiği adamın dudaklarına sürttü.

''Sen benden vazgeçmediğin sürece ben hiçbir yere gitmiyorum.''

Erdem içindeki özlemi doyurmak için elini erkekliğine götürüp Lizzie'nin sıcaklığına doğru yol aldı. Usulca içine kayarken gözlerini gözlerinden ayırmadı. Lizzie'nin bedeninde hüküm sürmek, bedeninin bedenine tam anlamıyla uyması Erdem'in daha güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Erdem'in yavaş hareketleri Lizzie'yi daha fazla heyecanlandırmıştı. O anın her saniyesini doyasıya yaşıyordu. Bu sefer bedenleri değil, kalpleri ve gözleri sevişiyordu. Erdem onu ne kadar üzdüğünün farkındaydı. Ama o baktığı gözlerde aşk hâlâ yerli yerindeydi. Lizzie ondan vazgeçmemişti ve Erdem'in bilmek istediği tek şey buydu.

Lizzie ikinci kez rahatlamanın verdiği gevşemeyle onun göğsüne yattı ve bir süre hiçbir şey söylemeden o sıcaklığın tadını çıkardı. Saçlarında gezinen parmaklar uykusunu getiriyordu. Aslında Erdem hazır bu kadar sakinken Balım ve Emir olayını açıp bu konuda onu daha anlayışlı olması için ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama söze nereden başlayacağını bilmiyordu. Üstelik aralarındaki duvar yıkılmışken onu yeniden inşa etmekten ölesiye korkuyordu. Eğer Balım'ın ne kadar perişan olduğunu bilmese böylesine ikilemde kalmazdı. Arkadaşı için, Emir için, kendisi için ve en çok da Erdem için üzülüyordu. Şimdiye kadar gördüğü, birbirine derin bir sevgi ile bağlı abi kardeşti onlar. Ortada suç oluşturacak bir şey yokken bu acının yaşanması haksızlıktı ona göre. Belki Erdem yine tepki gösterecekti, ama bunu yapmazsa da pişman olacaktı.

Derin bir nefes alıp yattığı yerde biraz doğruldu ve dirseğinden destek alıp başını eline yasladı. Erdem kapalı olan gözlerini açıp onunla göz göze geldi. Elini pürüzsüz teninde gezdirirken gözlerini Lizzie'den ayırmadı.

''Erdem...''

''Söyle bitanem.''

''Aşık olmak suç mu?''

Erdem onun teninde özgürce dolanan elinin hareketini durdurdu. Ne demeye çalıştığını çok iyi biliyordu. Bu soruya vereceği olumlu cevap da olumsuz cevap da kendisi için dezavantajdı. Elini çekip yatakta doğrularak yatak başlığına yaslandı. O unutmaya çalıştıkça etrafındakiler bunun tam tersini yapıyordu. İlk gün esip gürlemişti, ama şu an bununla ilgili konuşmak dahi istemiyordu.

''Bir soru sordum.''

''Cevap vermek istemediğim soruları sorma.''

''Onlar çok aşık.

''Lizzie!''

''Neden Erdem? Yanlış olan bir şey yapmadılar. Onlar sadece birbirlerini çok sevdiler. Tıpkı bizim gibi.''

Erdem üstündeki örtüyü atıp sinirle kalktı yataktan. İç çamaşırını nereye fırlattığına bakarken öfkesi kademeli olarak artıyordu. İç çamaşırını ve pantolonunu giyip kenarda duran viski şişesini aldı ve boş olan kadehe doldurdu. Lizzie buna izin vermeyecekti. Sarındığı çarşafı hırsla çekip bir kenara fırlattı ve çıplaklığına aldırmadan kalkıp Erdem'in tam önünde durdu. İki elini yanlarında yumruk yapmıştı. Az önceki aşk dolu bakışlar yoktu gözlerinde. Aksine kızgınlıkla bakıyordu.

''Aşk sadece senin dünyanda yok. Balım da Emir de yetişkin insanlar. Üstelik ortada yanlış olan hiçbir şey yokken bu öfkeni anlayamıyorum.''

Erdem elindeki kadehi bırakıp Lizzie'ye yaklaştı ve tam önünde durup öfkeli gözlerle ona baktı.

''O adam benim dostumdu. Ona en başından beri Balım'ın, kendi kardeşi gibi olduğunu söyleyip durdum. Ama o ne yaptı? Benim gözü kapalı emanet ettiğim kardeşime göz koydu. Emir hayatını yaşayan bir adam. Onun hayatında aşk yok, bağlılık yok! Ama benim kardeşim bunu anlayamayacak kadar saf!''

Emir'in aslında ne kadar düzgün biri olduğunu biliyordu. Escort dediği kızla karşılaştığından beri etrafta aşık bir şekilde dolanıyordu ve dertleştikleri zamanlar onun gerçekten aşık olduğuna inanmıştı. Bu kadın herhangi biri olabilirdi; ama söz konusu kendi kardeşiyken bütün bunlar anlamını yitiriyordu. Kabul etmek istemiyordu. Kabul etmeyecekti!

''Emir'den düşmanınmış gibi bahsetme. Ona ne kadar güvendiğini ben biliyorum. Kardeşini sevdiyse ne olmuş? Emir kötü biri mi? Tehlikeli biri mi? Söylesene!''

Erdem aynı ifadeyle bakarken tek kelime etmiyordu. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Lizzie'yle aşk dolu dakikalar geçirmişken en başa dönmek istemiyordu. Bu yüzden de olabildiğince kendini tutmaya çalışıyordu.

''Balım'ı nasıl sevdiğini, ona nasıl baktığını bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. İkisi birbirlerinden ayrı kaldıklarında sanki nefes alamıyorlar. Hani sen Balım'ın üstüne titriyorsun, ona bir şey olacak diye korkuyorsun ya, Emir de aynı korkuları taşıyor. Balım için nasıl çırpındığını görsen, onu nasıl sevdiğini görsen bu kadar acımasız olmazsın.''

Erdem'in yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra birkaç saniye bekledi ve devam etti.

''Balım'ın canı acıyor... Canından çok sevdiği abisi onu cezalandırıyor. Sen böyle biri değilsin sevgilim.''

Duydukları doğruydu. Ne bir eksik ne bir fazla. Ellerini Lizzie'nin beline koyup onu kendine çekti. Çıplak tenindeki dokunuşları hem onu hem de kendisini yakıyordu.

''Benim canım acımıyor mu sanıyorsun? Balım benim bütün dünyam. Doğduğu ilk gün yaşadığım mutluluğu sana tarif edemem. O gün bir söz verdim. Onu çok seveceğime ve ne olursa olsun onu koruyacağıma dair... Ama beni de anla. Aylarca kaldırıldım. Bu olayı kendim öğrenseydim daha az hasarla atlatırdım.''

Lizzie duyduğu olumlu cümlelerle gevşemiş ve Erdem'in de direncini kırdığını fark ederek rahat bir nefes almıştı. Ama son söylediği şeyle kaşları çatılmıştı.

''Sen az önce ne dedin? Kendim öğrenseydim dedin. Yani bunu sana biri söyledi?''

''Evet.''

Erdem Cansu'yu hatırlayınca siniri geri gelmişti.

''Kim?''

''Cansu. O nasıl biliyordu, bunu anlamıyorum işte!''

Erdem geri çekilip ellerini beline koydu ve arkasını dönüp birkaç adım attıktan sonra tekrar Lizzie'ye baktı. Lizzie ise gerçek anlamda şok olmuştu. Cansu'nun bunu bilmesine imkân yoktu ki!

''Her şeyi bilmek istiyorum.''

Erdem yatağa oturup ona elini uzattı. Lizzie dizine oturup onun söyleyeceklerini beklemeye başladı.

****

Emir o sabah Balım'a ulaşamayınca Lizzie'yi aramış ve olanları öğrenmişti. Erdem'in bu kadar katı olmasını aklı almıyordu. Hadi kendisine öfkesini anlaşılacak bir şeydi; ama kardeşine bu kadar can acıtıcı davranması kabul edilecek gibi değildi. Erdem'le konuşacaktı. Belki yine bir kavganın içine düşecekti, ama umrunda değildi. Birinin Erdem'i sarsması gerekiyordu. Balım'ın perişan görüntüsü gözünün önünden gitmiyor, günlerdir tıpkı onun gibi kendisi de uyku uyuyamıyordu.

Onu görmeye ihtiyacı vardı. Erdem evde olmadığı için bu konuda daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Şirketten çıkarken asistanına o gün için dönmeyeceğini söyledi. Balım'ın yüzünü bir parça da olsa güldürebilmeliydi. Balım her şeyin kendi suçu olduğunu söyleyip kendini kahrediyordu, ama Emir her seferinde onu susturuyordu. Çünkü biliyordu ki, zamanında Erdem'la açıkça konuşsaydı olaylar bu kadar kötü bir duruma gelmeyecekti. Birkaç haftadır süren ilişkiyi anlatmak başkaydı, aylardır devam eden ilişkiyi saklamaya devam etmek ve en sonunda yakalanmak başkaydı.

Aklında bu düşüncelerle onların evine vardığında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Kapıyı açan hizmetçiye Balım'la görüşmek istediğini söylediğinde, onun dinlendiğini öğrense de o an nazik davranmaya uğraşacak gücü yoktu. Davet beklemeden hizmetçinin yanından geçip merdivenlerden çıkarken kızın söylediklerini duymuyordu bile.

Emir odanın kapısını açtığında, peri kızım diye sevdiği Balım'ı yatakta otururken buldu. Yatağın üstünde bir sürü fotoğraf vardı. Balım hüzünlü gözlerini kapıya doğru çevirdiğinde onu görünce yüzüne renk, gözlerine ışık geldi. Kollarını uzatıp onu yanına çağırdı. Emir gülümseyerek yatağa oturdu ve Balım'ı kollarının arasına aldı. Ellerini vücudunda gezdirirken kaşlarını çattı ve kendini çekip Balım'ı incelemeye başladı. Balım ise bir anda ne olduğunu anlamamıştı.

''Sen zayıfladın mı?''

''Bilmem.''

''Son zamanlarda doğru düzgün yemek yemiyorsun. Hasta olmandan korkuyorum.''

Onun endişeli gözlerle baktığını gören Balım onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı.

''Yiyorum merak etme.''

''Erdem'le konuşacağım. Bu böyle olmaz.''

''Hayır!''

Balım korkuyla ses tonunu yükseltince Emir'in dikkatini çekti.

''Yüzün... Emir bir daha aynı şeyleri yaşamanı kaldıramam.''

''Yüzüm iyileşiyor. Sen bunu kafana takma. Artık saklayacağımız bir şey yok. Ben bu durumun böyle devam etmesini istemiyorum. Seni eskisi gibi gülerken görmek istiyorum.''

Emir yüzünü yüzüne yaklaştırıp dudaklarına dokundu. Niyeti masum bir öpücüktü; çünkü Balım şu sıralar oldukça hassastı. Ama bir de aklına, kalbine ve tenine söz geçirebilseydi...

Balım hevesle ona karşılık verirken kucağına oturmuş onu hissetmeye çalışıyordu. Emir'in elleri tişörtünün altından tenine değdiğinde kendini ona daha fazla bastırdı. Birkaç dakika süren ateşli öpüşmenin sonunda soluk soluğa ayrıldıklarında Balım'ın yüzüne gerçekten de renk gelmişti. Yine eski günlerdeki gibi gülümsüyor, doyamadığı dudaklara yeniden yapışıyordu.

Kapı çalınınca Emir'in kucağından panikle kalktı ve yatağa oturdu. Saçını düzelttikten sonra sesinin normal çıktığını umut ederek konuştu.

''Girin.''

Turgut Bey içeri girdiğinde gördüğü manzaraya şaşırmadığı gibi yadırgamadı da. Berna'dan onun geldiğini öğrenmişti. Kızına doğru ilerlediğinde Emir de oturduğu yerden kalkıp Turgut Bey'e yer verdi.

''Benim tatlı bebeğim nasılmış?''

''İyiyim babacım.''

Kızının içten bir şekilde söylemediği bu sözler bir baba olarak canını acıttı. Dikkatini kızından çekip Emir'e verdi.

''Nasılsın Emir?''

''İyiyim Turgut amca.''

Balım'a bakıp devam etti.

''İyi olacağız.''

Ona güven verircesine söylediği sözleri gerçekleştirecekti. Kolay olmayacağını biliyordu, ama Balım'ı yine eski canlı ve mutlu haliyle görmek için her şeyi yapardı. Odada sessizlik hüküm sürerken Melek Hanım'ın gelişiyle Turgut Bey de ayağa kalkıp karısına kollarını uzattı. Yüzünde bir tebessümle sevdiği kollara sığınan Melek Hanım kendini geri çektiğinde önce gidip kızına sarıldı.

''Benim güzel kızım öğle yemeği yememiş.''

''Aç değilim anne.''

''Olmaz öyle şey. Berna'ya söyledim, aşağıda masayı hazırlıyor.''

Başını çevirip Emir'e baktı.

''Sen de bize katılırsın, değil mi?''

Emir temkinli bir şekilde Melek Hanım'a bakıyordu. Her ne kadar eskisi gibi soğuk ve mesafeli olmasa da umuda kapılmak istemiyordu. Ama gözlerinde gördüğü beklenti dolu ifadenin, Balım'ın iyiliği için olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

''Çok mutlu olurum.''

''O halde biz inelim. Siz de oyalanmadan gelin.''

Melek Hanım kocasının elinden tutup odadan çıkarken son bir kez dönüp Emir'e baktıktan sonra kapıyı kapattı. Yemek masasında ellerini çenesinin altına koymuş düşünceli bir ifadeyle masa örtüsüne bakıyordu. Turgut Bey sabah olanlardan haberdar değildi. Karısının bu hali onu daha fazla üzüyordu.

''Neyin var Melek?''

''Bu sabah Balım abisini görmeye otele gitti. Ne yazık ki eve ağlayarak döndü. Erdem onun yalvarmalarına kulak asmadığı gibi kapıyı yüzüne kapatmış.''

Turgut Bey duyduğu her kelimeyle kaşlarını çatmış, içinde kaynayan öfkesini zaptetmeye uğraşıyordu. Oğlu ne zaman bu kadar zalim olmuştu? Kardeşine kıyamazken ona nasıl bu şekilde davranabilmişti? Ellerini masaya dayayarak oturduğu

yerden kalktı.

''Turgut otur lütfen. Çok yorgunum. Bir de sen üzme beni.''

Karısının gözlerindeki hüznü gördüğü anda yaptığına pişman oldu. Sandalyeyi çekip yanına oturdu ve karısının ellerini ellerinin arasına aldı.

''Onunla konuşacağım. Olaylar durulsun, kendine gelsin diye bekledim; ama hata ettim.''

''Kabristana gittim.''

Turgut Bey bir an durdu. Karısının bunu niye yapmış olabileceğini düşünüyordu. Erdem'in annesi Berrin Hanım hakkında her şeyi biliyordu elbette. Belirli zamanlarda ailece onu ziyarete giderler, getirdikleri güzel çiçekleri mezarının üstüne koyarlardı özenle. Hâttâ Balım üniversiteyi kazandığı dönemde gittikleri bir gün Balım'ın söylediği sözler herkesi duygulandırmıştı. Balım abisinin annesi Berrin Hanım'a, ona abisini verdiği için teşekkür etmiş ve abisini sevdiği gibi onu da sevdiğini söylemişti çiçeklerle bezeli toprağa.

Kabristana her zaman ailece giderlerdi ve karısının bunu yapma sebebini merak ediyordu.

''Berrin'le dertleştim biraz. Ona Balım'la abisinin tartıştıklarını ve ikisinin de hiç olmadıkları kadar mutsuz olduklarından bahsettim. Bana yardım etmesini istedim. Erdem'e doğru yolu göstermesi için, kardeşine tekrar sarılmasını sağlaması için...''

Melek Hanım gözlerinden dökülen yaşları elinin tersiyle sildikten sonra kocasının gözlerine baktı.

''Ailem hayatımdaki en büyük servetim. Senin hakkını nasıl öderim ben?''

Turgut Bey'in samimiyetle ve aşkla söylediği sözler Melek Hanım'ı mutlu etmişti. Uzanıp kocasının dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Balım ve Emir'in geldiklerini gördüğünde kendine çekidüzen verdi.

''Hadi yemek hazır. Oturun bir an önce.''

''Lizzie nerede anne?''

''Bilmiyorum. Berna?''

Berna elinde meyve tabağıyla geldiğinde Melek Hanım'a baktı.

''Efendim Melek Hanım?''

''Lizzie nerede?''

''Siz gittikten sonra bir ara seraya geçti. Daha sonra telaşla yukarı çıktığını gördüm. Çantasını alıp dışarı çıktı. Nereye gittiğini söylemedi.''

Balım annesine baktı.

''Abime mi gitti acaba?''

''Bilemiyorum canım. Geldiğinde öğreniriz. Berna, önce Balım'a servis yap.''

Berna Balım'ın tabağını doldururken Balım itiraz etmemek için kendini zor tuttu. Tabaktaki onca şeyi yemek bir yana, iki lokma yemek bile zor geliyordu.

Yemek boyunca üç kişinin zorlamasıyla tabağını bitirmek zorunda kaldı. Aklı hâlâ Lizzie'deydi. Belki kimsenin yapamadığını o yapmış ve abisini yumuşatmayı başarmıştı. Bunun ihtimâli bile içine umut tohumları serpiyordu. Günlerdir süren azap sona erecek ve abisi onu yine eskisi gibi sevmeye devam edecekti. Buna inanmak istiyordu. Aksini düşünmeyi reddediyordu. Ne abisinden vazgeçmeye gücü vardı, ne de sevdiği adamdan...

36.BÖLÜM

Lizzie eve döndüğünde sayısız duyguyla boğuşuyordu. Cansu'yu en başından beri sevmemişti; ama onun bu kadar kötü olacağını ve bu kadar şeyi tezgâhlayacağını hiç düşünmemişti. Kafasını Emir'le fazlasıyla bozmuş olduğu belliydi. Emir'i saplantılı bir şekilde takip ettirip işi Los Angeles'a kadar uzatmak, hâlâ anlayabildiği bir şey değildi.

Her şeyi planlamış, darbeyi ne zaman vuracağını çok iyi ayarlamıştı. Neredeyse tüm aileyi alt üst etmişti ve Lizzie emindi ki o hastalıklı kadın bundan zevk alıyordu. Belki bütün bu olanlardan çok daha fazlası vardı ve yine zamanını bekliyordu.

Erdem'le bu konu üstüne bir hayli kafa yormuşlardı. Lizzie onu Balım ve Emir konusunda yumuşatmak için fazlasıyla uğraşmış, ama Erdem eve dönmeyi ve kardeşiyle konuşmayı reddetmişti. Lizzie onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Belki aynı şey kendi başına gelse o da Erdem'in verdiği tepkiyi verecekti. O yüzden

onunla konuşurken olaylara bir de onun gözünden bakmayı deniyor ve onu anlayabildiğini üzülerek kabul ediyordu.

Ama çok iyi biliyordu ki Erdem Balım'ı canından çok seviyordu. Zaten öfkesinin yoğunluğu ve katı tavrı da bu sebeptendi. Yine de tüm kalbiyle inanıyordu Erdem'in onu affedeceğine. Ona hissettiklerini anlatırken, konuşmasının ortasında kelimelerin boğazına dizilmesinden biliyordu bu durumun kendisi için de ne kadar zor olduğunu. Kardeşine sarılmak, onu hâlâ çok sevdiğini söylemek için yanıp tutuştuğunu biliyordu. Melek teyzesinin de dediği gibi, Erdem'in bu durumu hazmetmesi ve öfkesinin sonunda mantıklı düşünmesi için zamana ihtiyacı olduğunun farkındaydı.

Eve geldiğinde kapıda Emir'i gördü. Balım da hemen arkasındaydı.

''Lizzie neredeydin? Abime mi gittin?''

''Evet bal böceğim.''

Balım onun gözlerinde gördüğü ışığa umutla bakarken heyecanla ona doğru bir adım attı.

''Barıştınız, değil mi? Benimle konuşmuyor, ama seninle konuştu, değil mi?''

''Konuştuk. Sanırım bizim tarafımızda her şey yoluna giriyor.''

Bakışlarını Emir'e çevirip birkaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes alıp verdi.

''Üçümüz konuşsak iyi olacak.''

''Bir sorun mu var?''

Emir onun tedirgin ve gergin halinden hiç de hoş şeyler olmadığını hissetmişti. Lizzie'nin yönlendirmesiyle çalışma odasına geçtiler. Herkes oturduktan sonra Lizzie nasıl başlaması gerektiğini bilemedi. Bunu bilmek ikisinin de hakkıydı. Ama Cansu'nun adının geçtiği an Emir'in gözünün döneceğinden ve o öfkeyle onun kapısına dayanıp hesap soracağından korkuyordu. Elbette Cansu bunu hak ediyordu. Günlerdir hepsi perişan olmuştu ve bunun bir bedeli olmalıydı; bu bedeli de Cansu ödeyecekti. Lizzie'nin tek derdi Emir'in başının belaya girmesiydi. Onun öfkesine şahit olmuştu ve böyle bir durumda onu Balım bile durduramazdı.

''Lizzie hiç de iyi şeyler söyleyecek gibi görünmüyorsun. Hadi artık, seni dinliyoruz.''

Lizzie boğazını temizleyip bir kez yutkundu.

''Erdem bana bir şey söyledi. Şimdi size de anlatacağım, ama sizden sakin olmanızı

istiyorum. Bunu ne kadar mantık çerçevesinde konuşursak o kadar lehimize olur.''

''Of Lizzie! Günlerdir gerginlikten ölmek üzereyim. Söyle artık!''

Balım'ın sabırsız çıkışı üzerine oturduğu koltukta öne doğru eğildi.

''Erdem ikinizin fotoğraflarını görmüş. Yani... Bilirsiniz. Sarmaş dolaş.''

Balım ve Emir birbirlerine bakıp tekrar ona döndüler.

''Peki bu fotoğrafları kim göndermiş Erdem'e?''

''Cansu bizzat götürüp göstermiş.''

Balım hayretle arkadaşına bakarken ağzı birkaç kez açılıp kapandı; ama söyleyecek bir söz bulamadı. Emir ise Cansu'nun adını duyunca öfkeyle ayağa kalkmış, odada dolanmaya başlamıştı. Neredeyse öldürücü bir ifadenin gelip yerleştiği bakışlarını Lizzie'ye çevirirken kendini sakin tutmakta zorlandığı çok belliydi.

''Onun nasıl haberi olmuş? Kime çektirmiş fotoğraflarımızı?''

Balım ellerini yüzüne kapatmışken, nefret ettiği kadından bir kat daha nefret etmeye başlamıştı. Mutluluklarını o kadın yerle bir etmiş, onu abisinden ayırmıştı. Günlerdir azap içinde olmasının sebebi o kadındı demek? Binbir duygunun yerleştiği bakışlarını Emir'e çevirdiğinde öfkeden bağırmamak için kendini zor tuttu. Bu kadın hayatlarına Emir yüzünden girmişti. Evet Emir'in bir suçu yoktu, ama... Ama... Sağlıklı düşünemiyordu işte o anda. Emir için her şeyi yapabilecekken bir anda böyle düşünmüş olmaktan ötürü kendinden utandığı da bir gerçekti.

Oturduğu yerden kalkıp Emir'in tam önünde durdu ve kollarını beline dolayarak başını göğsüne bıraktı. Onun temasıyla bir parça gevşeyen Emir, ellerini yumuşak saçların arasından geçirip yavaşça okşamaya başladı. Balım kendi içinde muhasebe yaparken o da kendisiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Her şey Cansu'nun yüzünden olmuştu ve bu duruma yarı yarıya ortak hissediyordu kendini. Zamanında o kadar kötü şekilde reddetmeleri yüzünden her şey bu hale gelmişti belki de. Eğer kendine hakim olabilseydi, onunla düzgün konuşabilecek sabrı gösterebilseydi, bütün bu olanlar olmamış olacaktı.

Sevdiği kadına karşı başı yerde hissediyordu. Dostum dediği insan ondan nefret ediyordu. Bununla da kalmıyor, Balım'ı da cezalandırıyordu. Onun abisine ne kadar düşkün olduğunu ve bu süreçte nasıl perişan olduğunu an be an izliyor olmak canını acıtıyordu. Eğer en başında cesaret gösterip Erdem'in karşısına çıksaydı olay çirkinleşmemiş olacaktı. Cansu duruma müdahale edemeyecek, olay bir ihanetmiş gibi

algılanmayacaktı.

Bu konuda kendine çok kızıyordu. Balım'la bunu konuşmuşlardı ve Balım henüz buna hazır olmadığını söylemişti. İstikrarlı olup kendi başına halletseydi kesinlikle çok daha farklı olacaktı her şey.

''Sizi kendisi öğrenseydi bu kadar kötü olmazdı. Ama söylediğine göre Cansu ona bundan bahsederken büyük bir zevkle konuşmuş. Onun karşısında aptal durumuna düştüğü için öfkesi bir kat daha fazla.''

Emir Balım'ı kendinden uzaklaştırıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

''Bu durumu düzelteceğim. Güven bana.''

''O kadına gitmeni istemiyorum. Bana söz ver Emir.''

Emir sakin kalmak için çenesini sıkıyordu. Onu rahatlatmak istiyordu, ama ona böyle bir sözü veremezdi. Çünkü söz verirse bu söz yalana dönecekti. Bunu Cansu'nun yanına bırakmayacaktı. Hafifçe gülümseyip dudaklarını Balım'ın alnına dokundurdu.

''Sen düşünme bunu.''

Ona tekrar sarıldıktan sonra artık gitmesi gerektiğini söyleyip evden çıktı. Bedeninde kaynayan öfkeyi nasıl söndürebileceğini kendisi de bilmiyordu. Madem onca şeyi yaşamak zorunda kalmışlardı, o halde buna sebep olan kişi de bunun bedelini ödeyecekti.

****

Meyve suyunu yanındaki sehpaya koyup dergiyi eline alarak koltukta arkasına yaslandı. Hafta sonu kim kiminle nerede yakalanmış, hangi ilişkiler bitmiş, hangileri başlamış, büyük bir merakla sayfaları çeviriyordu. Meyve suyundan bir yudum alacaktı ki kapının büyük bir gürültüyle vurulduğunu duyunca elleri titreyerek bardağı sehpaya geri bıraktı.

Ayağa kalkıp salonun ortasına geldiğinde kapıyı görebiliyordu ve kapının ardında kimin olduğunu tahmin etmesi hiç de zor değildi. Korkuyor olsa bile onu görebilecek olmanın heyecanıyla kapıyı açmanın ve onu içeri almanın iyi olacağına karar verdi. Sonuçta Emir sinirli bile olsa bir kadına kaba kuvvet kullanacak biri değildi. Bu düşüncenin rahatlığıyla kapıyı açtığında neredeyse yere düşmek üzereydi. Emir kapıyı savurarak geriye doğru iterken Cansu da tökezleyip geriye doğru sendeledi.

Emir büyük adımlarla salona girip arkasını döndü ve Cansu'nun kendisine doğru gelişini izledi. Gözlerinde gördüğü korku onu bir parça tatmin etmişti; çünkü Cansu ondan korksa kesinlikle iyi ederdi.

Cansu korkarak da olsa onun peşinden salona geçti ve yutkunduktan sonra hafifçe gülümsemeye çalışarak ona baktı.

''Sen buraya gelir miydin?''

Emir gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla burnundan soluyordu. Onu elleriyle boğmamak için derin nefesler alıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü bunu yapmazsa bu kadın kesinlikle elinde kalacaktı ve Emir biliyordu ki buna değmezdi.

''Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Ama sen kafanın dikine gitmeye devam ettin. Sevdiğim kadınla beni izletip fotoğraflarımı çektirdin ve hiç düşünmeden gidip onları Erdem'e gösterdin.''

Emir bağırmıyor olsa da sesindeki tehditkâr ton Cansu'nun yutkunmasına neden olmuştu. Onun bu halini ilk kez görüyordu ve sonrasında gelecek olanı tahmin etmesi zorlaşıyordu. Emir ona yaklaşıp tam önünde durdu ve eğilerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

''Eğer peşimizi bırakmaz, bu iğrenç oyunlarına devam edersen, yemin ederim o gün geldiğinde şu anki kadar sakin olmam. Dua et kadınsın. Erkek olsaydın seni öldüresiye dövmüştüm.''

Cansu'nun korkusu gözlerinden bedenine yayılırken ağzını açıp da tek kelime edemiyordu. Bu, tanıdığı Emir değildi kesinlikle. Ona vazgeçmeyeceğini, elinde başka kozlar olduğunu söylemek istese de her şeyin bir zamanı vardı ve Cansu da aptal bir kadın değildi. Nasıl ki o fotoğrafları göstermek için sabırla beklemişti, diğer adım için de bekleyecekti. Emir her şeyin kontrolü altında olduğunu bilirse açığını yakalamak daha kolay olacaktı. Şu anda ne olursa olsun Emir'e cevap vermemek daha akıllıcaydı.

Emir son sözlerini söyledikten sonra geldiği gibi aynı gürültüyle ayrıldı evden. Kapı çarpılırken Cansu olduğu yerde sıçradı. Tehlike geçtiği için bedeni rahatladı ve Emir gelmeden önce oturduğu koltuğa geri döndü. Gözlerini kısarak ileride bir noktaya baktığında dudakları kıvrıldı. Emir onun bu tehditten korkup geri çekileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Cansu yine yerinde oturup ikinci adım için bekleyecekti.

****

Emir oraya gittiğinde kendine engel olamayıp Cansu'yu oracıkta boğacağını düşünüyordu. Ama bu durum her şeyi daha beter hale getirecek ve onun aleyhine olacaktı. Bu kadar sakin kalabilmesine kendisi de şaşırıyordu. Cansu işi bittiğine göre şimdi Erdem'le konuşması gerekiyordu. Şirketi arayıp orada olup olmadığını kontrol edecek, eğer yoksa otele gidecekti. Onun şirkette olduğunu öğrendiğinde bir an bile düşünmeden aracı şirkete doğru sürdü.

Erdem'in asistanından onun odasında ve müsait olduğunu öğrenince beklemeden kapıyı açtı.

Önündeki dosyadan başını kaldırıp da gelene baktığında öfkesi son hızla yükseldi. Yerinden kalkıp onu yakasından tutmak ve suratını yeniden yumruklamak istiyordu. Onun kendinden emin bir şekilde karşısında duruyor olması sinirini bozuyordu. Yüzünde hâlâ hafif morluklar vardı.

''Artık konuşmamız gerek.''

Emir'in sakin ve itiraza yer bırakmayan sesi Erdem'in gerilmesine neden oldu. Ellerini masaya dayayıp kalktı ve bütün nefretiyle, bir zamanlar dostum dediği adama baktı.

''Şirketimi hemen terk et.''

''Ortak olduğumuzu hatırlatmama izin ver.''

''Sen ne cüretle karşıma geçip konuşabiliyorsun? Seni o gün öldürmediğime dua et!''

Erdem onun sakinliği karşısında daha da öfkelenmişti.

''Ne ben ne de Balım kötü bir şey yapmadık.''

''Kardeşimin adını ağzına alma!''

''Ben kardeşini seviyorum!''

''Kapa çeneni! Yemin ederim şurada öldürürüm seni!''

''Bana ne yapacağın umrumda değil. Ama Balım'ın ne halde olduğunu bilerek sessiz kalmamı bekleme benden. Artık onu sevmediğini düşünüyor. Bunu ona yapma.''

Erdem masada duran kristal objeyi alıp büyük bir öfke ve hırsla duvara fırlattı. Duvara çarptığında paramparça olan objenin parçaları odanın bazı yerlerine saçıldı. Oturduğu yerde içerideki gürültüyü duyan Erdem'in asistanı korkuyla odaya daldığında

patronunun yüzündeki ifadeyi görünce adetâ dondu. Erdem Türker her zaman sakin ve güleryüzlü biri olmuştu. Bu hali fazlasıyla yabancıydı.

''Sana odaya gir diyen oldu mu?!''

Genç kız olduğu yerde sıçrarken tek kelime etmeden hızla dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Erdem derin nefesler alıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

''Bir daha sakın karşıma çıkma.''

Emir onun öfkesini nasıl söndürebileceğini bilmiyordu. Her şey hâlâ tazeydi Erdem için.

''Ortak olduğumuzu düşünürsek bu dediğin olmayacak. Daha önemli bir şey var ki, o da, benim Balım'ı bırakmayacak olmam.''

Onu ardında öfkeli bir şekilde bırakıp çıktı odadan. Yumuşamasını beklemiyordu elbette. Böylesine hassas bir konuda hepsinin biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

****

Erdem koltuğuna oturduğunda başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Onun ne cesaretle şirkete kadar geldiğini anlamıyordu. Her şeye rağmen Balım'la ilişkisinin arkasında durmasına belki de bir parça memnun olmuştu. Bunu düşündüğü an yüzünü buruşturdu. Hayır, buna memnun olmayacaktı, bu olanları kabul etmeyecekti. Ama kardeşi... Onun ne kadar perişan olduğunu biliyordu. En küçük şeyde moralinin bozulduğunu, hemen abisine sığındığını biliyordu. Burnunda tütüyordu kardeşi. Onu üzüyor olmaktan nefret ediyordu. Ama bir anlamda bencilce olduğunu düşündüğü kararından da vazgeçmek istemiyordu.

Eve gidip biricik kardeşine sarılmak ve onu sevmekten vazgeçmediğini söylemek istese de yapamıyordu işte. Lizzie'yle konuştuktan sonra yumuşadığının farkındaydı ve bu da onu güçsüzleştiriyordu. Yerinden kalkıp odadan çıkarken asistanına odanın temizlenmesini istediğini ve o gün için şirkete dönmeyeceğini söyledikten sonra arabasına atladı ve otele doğru sürdü.

****

Aradan geçen bir haftanın sonunda herkes biraz daha normale dönmüş ve duruma uyum sağlamak zorunda kalmıştı. Turgut Bey artık Balım'ın şirkette işe başlamasını istediğini ve bu konuda itiraz kabul etmediğini açık bir dille ifade etmişti. Hâttâ Lizzie için de bir pozisyon düşünmüş, onun Balım'la birbirlerine destek olarak çalışmalarını ne kadar çok istediğini belirtmişti.

Lizzie buna memnun olmuştu olmasına, ama bu kadar kolay bir şekilde ve sırf gelinleri olduğu için ona yapılan bu torpil canını sıkmıştı. Şirkette birçok insan bu şekilde düşünecekti. Bu güzel ailenin samimiyetinden emin olsa da kendini kötü hissediyordu. Üstelik babası duysa bundan hiç memnun olmayacaktı. Kızının kendi ayakları üstünde durmasını, kimseye muhtaç olmadan bir şeyler başarmasını isteyen bir babaydı o.

Ama bu sayede Erdem'e daha yakın olacaktı. Balım'la birlikte çalışacaklardı. Her şey olumluyken diğer durum yine de gölge düşürüyordu. Turgut Bey'e bununla ilgili düşünmek istediğini söylemişti. Mezuniyetten sonra İstanbul'a geldiklerinde iş aramak gibi bir fırsatı olmamıştı; çünkü başlarında büyük bir sorun vardı. O sorun hâlâ devam etse de, en azından Erdem'le arasındaki sorun çözülmüştü. Aynı katılığı ona da göstermeye devam etseydi Lizzie kahrolurdu. Erdem onu istemezken orada daha fazla durmasının anlamı kalmaz ve ailesinin yanına dönmek zorunda kalırdı.

Her gün mutlaka otele gidiyor, birlikte vakit geçiriyorlardı. Emir'in onunla konuştuğundan haberi vardı. Erdem artık herhangi bir şey saklamıyor, onunla mutlaka paylaşıyordu. Zaman geçtikçe onun bu konuda eskisi kadar katı olmayacağını düşündüğü umutları suya düşüyor, bu konuda başka ne yapacağını bilmiyordu.

O büyük gün gelip çattığında Balım şirkette abisini görecek olmanın heyecanıyla tedirginliğini bir arada yaşıyordu. Onu görmezden geleceğini düşünmek canını acıtsa da hiç değilse abisinin yüzünü görebilecekti ve Balım buna bile razıydı.

Toplantı odasındaki büyük masanın etrafında Turgut Bey, Erdem, Balım ve şirketin üst düzey birkaç yöneticisi sıralanmıştı. Balım ve Erdem babalarının iki yanına oturmuş, dolayısıyla birbirlerinin karşısına düşmüşlerdi. Erdem ısrarla ona bakmaktan kaçınsa da Balım hüzünlü gözlerini abisinden ayırmıyordu.

''Evet; bu toplantıyı istememin sebebi malum. Sizin de bildiğiniz gibi kızım Balım bu sene mezun oldu ve aramıza katıldı.''

Turgut Bey gurur dolu bakışlarla kızına baktıktan sonra devam etti.

''Henüz pratikte tecrübesi olmadığı için işi öğrenebilmesi adına ona yardımcı olmanızı rica ediyorum. Her ne kadar ona en büyük desteği abisi verecek olsa da, sizin gibi

yılların tecrübesine sahip başarılı yöneticilerin yardımına da ihtiyacı var.''

Babasının abisi ile ilgili söylediği sözlerde bakışlarını ona çeviren Balım onun kendisine hiç bakmasa da duyduğu sözlerle olduğu yerde gerildiğini görebiliyordu. Abisi sanki ondan nefret ediyordu ve buna şahit olmak Balım'ın yaralı ruhunun iyileşmesine izin vermiyordu.

Yaklaşık bir saat süren ve Balım'a yapacağı işlerle ilgili kimlerden yardım alacağının anlatıldığı toplantı bittiğinde, Turgut Bey kızını yeni odasına götürdü. Oda Erdem'in zamanında babasına bahsettiği, eskiden müdür odası olarak kullanılan yerdi. Kardeşi için orayı düşünmüştü ve Turgut Bey de başka bir yer düşünme zahmetine girmemişti. Hem böylelikle abisine daha yakın olacaktı.

Balım kendisi için yeniden dizayn edilen odaya adımını attığında gözlerinin dolmasına engel olamadı. Sade, ama şık olan odada modern mobilyalar ve objeler vardı. Açık renk ağırlıklı ferah bir odaydı. Balım arkasını dönüp babasına baktığında onun gülen gözlerle kendisini izlediğini görünce koşarak kollarına atıldı. Normalde öyle bir anda yanında abisinin de olmasını çok isterdi. İçindeki burukluğu taşımak zorlaşıyordu. Ama babasını üzmek istemediği için yüzüne canlı ve samimi olduğunu düşündüğü bir gülümseme yerleştirip ona baktı.

''Babacım çok teşekkür ederim. Çok beğendim odamı.''

''Her şeyle annen ilgilendi. Ben elimi sürseydim bu kadar zarif olmazdı.''

Turgut Bey gülerek söylediği sözlerden sonra kızının yanaklarına öpücük bıraktı.

''Abinin asistanı Seda sana da yardımcı olacak. Zaten aynı kattasınız.''

''Anladım.''

''Sen etrafında olduğun sürece fazla dayanamaz.''

Kızına göz kırpıp odadan çıkarken içi rahattı Turgut Bey'in. Erdem son zamanlarda ne kadar sert görünse de kardeşine çevirdiği kalkanı daha fazla kullanamayacaktı.

****

Her şey çok karışıktı. Ekonomi okumuş olsa da bunu iş dünyasına uyarlamak başka bir deneyimdi. Aklı sürekli Emir ve abisi arasında gidip geliyordu. Dosyalardan hiçbir şey

anlamayınca kapatıp cama doğru gitti. Biraz dışarıyı seyrettikten sonra bu durumun iyi bir fırsat olacağını düşünüp gülümsedi. Kolay olmayacağını bilse de denemekten zarar gelmezdi. Dosyayı alıp odasından çıktı ve abisinin odasının önüne geldiğinde bir an durup bekledi.

''Bir şeye mi ihtiyacınız var Balım Hanım?''

''Abime sormak istediklerim var. Yanında biri var mı?''

''Yarım saat sonra bir telekonferansı olacak; ama şu an müsait.''

''Teşekkür ederim.''

Balım yüzünü kapıya çevirdikten sonra titreyen elleriyle açıp da içeriye adımını attığında abisinin arkası dönük bir şekilde telefonda konuştuğunu gördü.

Erdem kimin geldiğine bakmak için arkasını döndüğünde yüzündeki gülümseme hızla soldu ve ifadesiz bir hale büründü.

''Seni sonra ararım bebeğim.''

Balım onun Lizzie'yle konuştuğunu anlamıştı. Yüzünde tedirginlikle kaplı bir gülümsemeyle ona baktı. Abisinin ifadesinden bir şey anlamak pek mümkün değildi. Erdem telefonu masaya bırakıp sessizce bekledi. Yine öfkelenmişti; ama bu şekilde odada kardeşiyle birlikte kapalı kalmışken öfkesi daha çok gerginliğe dönüşüyordu.

''Şey... Ben dosyaların üzerinde çalışıyordum. Anlamadığım bazı yerler var. Düşündüm ki belki sen bana...''

''Çok yoğunum. Soner Bey'le konuşabilirsin.''

Balım onun sesindeki soğuklukla buz kesilirken gözleri dolmaya başlamıştı bile. Dosyayı göğsüne sıkıca bastırmış, bedenindeki gerginlikle abisinin gözlerine bakıyordu. Erdem bu şekilde onu ne kadar yaraladığının farkında olsa da kendine engel olamıyordu.

''Rahatsız ettim. Özür dilerim.''

Balım arkasını dönüp odadan çıktı ve kendi odasından içeri girene kadar birkaç damla yaşın gözlerinden kurtulmasına izin verdi.

Erdem kardeşi gittikten sonra koltuğuna oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Hem tavırları, hem sözleri, hem de bakışlarıyla fazlasıyla sert davranmıştı. O dolan mahsun gözler mutlaka akıtmışlardı inci tanelerini. Kardeşi her şekilde kendisini affettirmeye çalışırken Erdem daha beter karşılık veriyordu. Onun direncini ve umudunu baltalıyor,

her seferinde canını daha fazla acıtıyordu.

Yapamıyordu... Lizzie onu eskisi gibi olmaya hazırlamaya çalışsa da Erdem bunun için uğraş vermiyordu. Bu kabullenemediği şey bütün benliğine yayılmış, onu rahat bırakmıyordu.

****

Günün sonunda Emir şirkete gelip Balım'ı beklemeye başladı. Balım şirketin ana kapısından çıkıp ona doğru geldiğinde Emir'in yüzünde muzip bir ifade belirse de aynı hızla yok oldu. Üstündeki dar ve mini etek kıskançlığını açığa çıkarmıştı. Bütün gün şirkette o şekilde gezmişti. Erdem bir şey dememiş miydi? Onunla konuşmuyor diye kıyafetlerine karışmaktan vaz mı geçmişti?

Balım arabaya bindiğinde yüzündeki mutlu ifade bir parça rahatlamasını sağladı. Onu belinden tutup kendine çekerken yüzünü boynunu gömdü ve dilini kulağından omzuna kadar dolaştırdı. Emir'in en ufak teması bile Balım'ı soğukta kalmış gibi titretiyordu. Onu ne kadar özlediğini fark etti bir anda. Bir an önce eve gitmek istiyordu.

''Balım... Çok özledim seni...''

''Ben de çok özledim...''

''Şu diyete bir son versek artık? Çıldırmak üzereyim.''

Balım kendini çekip zevkten koyulaşmış okyanus mavisi gözlere baktı. Emir doğru söylüyordu. O uğursuz günden sonra hiç sevişmemişlerdi ve hayat bir şekilde devam ettiği için birbirlerine duydukları arzu kendini hatırlatmak için tam da o anı seçmişti.

''Hadi eve gidelim. Nasıl sevişildiğini unuttum.''

Balım muzip gözlerle ona baktığında Emir'in bakışlarında tehlikeli bir şeyler yanıp söndü. Dudaklarını dudaklarına değdirip hafif sert ve boğuk bir ses tonuyla konuştu.

''Sana sevişmeyi yeniden öğreteceğim. Eminim ki çabuk kapacaksın.''

Balım tatlı bir kahkaha atıp kendini koltuğa bıraktı ve kemerini bağladı. Emir neredeyse hiçbir kırmızı ışıkta durmadı ve bu durum Balım'ın onunla dalga geçmesine neden oldu.

Eve geldiklerinde onu kucağına alan Emir, merdivenlerden hızlı adımlarla çıktı ve odaya

geldiklerinde yatağın kenarında ayaklarının üstüne bıraktı Balım'ı. Üstündeki kısa ceketi ve atlet şeklindeki bluzunu çıkarıp ellerini dolgun göğüslerle buluşturdu. Balım'ın dudaklarından dökülen iniltiyle sertleşmesi artarken başını eğip göğüslerinin arasına bastırdı.

Balım elleriyle onun başını kavradı ve kendine daha fazla çekerken bedenini onun bedenine doğru bastırdı. Emir'in dokunuşları bacaklarına indiğinde canı acıdı. Teni sertçe okşanırken bu duygunun yarattığı hissi yeniden yaşıyor olmak tarifsiz bir mutluluk verdi ona. Emir'in gömleğinin düğmelerini aceleci bir şekilde açarken aç kalmış gibi dişlerini boynuna sapladı. Onun zevkle homurdandığını duyunca sert bir şekilde devam etti.

Emir zor da olsa kendini geri çekti ve pantolonunu çıkarıp Balım'ın kıyafetlerine yaptığı gibi bir kenara fırlattı. Balım izin beklemeden elini onun sertliğine götürdüğünde onun arkaya savrulan başının açığa çıkardığı boynuna yapıştırdı dudaklarını. Diliyle dans ederken ona verdiği ve ondan aldığı zevkin birbirine karışması bütünleşmesini sağlıyordu.

Belinde Emir'in ellerini hissedince gözlerini açıp ona baktı. Emir her zaman baktığı kıskançlıkla bakıyordu.

''Bütün gün bu olmayan etekle gezdin. Benden izin almadın ve bunun cezasını çekeceksin.''

Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden fermuarı hızla indirdi ve vahşi bir hayvan gibi aşağıya çekip bacaklarından sıyırdı. Onu kucaklayıp neredeyse yatağa fırlattı ve üstüne çıkıp dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Bacaklarının arasında hissettiği güçlü sertlikle kendinden geçen Balım, onu omuzlarından tutup kendine yapıştırdı ve dilini hoyratça Emir'in ağzının içinde dolaştırmaya başladı. Emir'in bir eli iç çamaşırından içeriye girip ıslaklığına dokunduğunda sesli bir şekilde inledi. Sanki gerçekten sevişmeyi unutmuştu ve bu duyguları ilk kez yaşıyor gibiydi.

Balım tam anlamıyla çıldırmış gibi hissediyordu. Elini Emir'in elinin üstüne koyarak onunla aynı hareketleri tekrarlamaya başladı. Emir onun bu ateşiyle daha da zevke geldi. Onu zirveye taşırken çığlıklarını ağzında hapsetti. Balım yaşadığı rahatlıkla elini gevşetti ve yatağa düşmesine izin verdi. Gözleri kapalı halde kesik kesik nefes almaya devam ederken içinde olan parmaklar işine ara vermemişti.

Emir doğrulup onun sütyeninin kopçasını açıp çıkardı; iç çamaşırını da çıkarıp ikisini

birlikte yere attı. Kendisi de çırılçıplak kaldıktan sonra onu belinden tutup yüz üstü çevirdi. Balım heyecanla titrek bir nefes alırken dizlerinin üstünde durup ellerini yatağa dayadı. Emir üzerine eğilip boğuk bir sesle kulağına konuşurken yeniden ıslandığını hissetti.

''Bir daha kısa giydiğini görürsem seni bu şekilde cezalandırırım. Sadece benim yanımdayken, seni benden başkası görmüyorken giyebilirsin.''

Bir eli göğüs ucunu sıkıştırırken diğeri kalçalarının arasındaki hassas noktasının çevresinde geziniyordu.

''Şimdi kendini hazırlasan iyi edersin. Çünkü birazdan yıldızları göreceksin.''

Balım kalçalarının arasına temas eden sertlikle, bedenini ona doğru itti. Bunu birkaç kez yapmışlardı; yine canı acıyacaktı, biliyordu. Ama ne kadar muhteşem olduğunu hatırlayınca acıyı düşünmemeye karar verdi.

Emir her ne kadar sert olacağını hissettirmiş olsa da ona kıyamıyordu. Önceki seferlerde canının acıdığını biliyordu; bu yüzden kendini kontrollü olmaya zorladı. Yavaş hareketlerle içine girerken birkaç saniye bekleyip onu rahatlatmaya çalıştı.

''Derin nefes al. Kendini kasma. Diğerlerinde çok iyiydin ve her seferinde daha iyi olacaksın bebeğim.''

Balım dudağını dişlerken, içine giren sertliği hissetmeye odaklandı ve başını geriye atarak Emir'in omzuna yasladı. Onu tamamen içine aldığında kesik kesik soluk alırken Emir'in beklediğini hissetti. Başını çevirip onunla göz göze geldi.

''Kendini yavaşça geri çek.''

Emir yüzünde zevk ve memnuniyet dolu ifadeyle aşkına baktı. Patron her zaman kendisi olmayacaktı elbette. Madem Balım onu yönetmek istiyordu, Emir de bunu seve seve kabul ediyordu işte.

Uslu bir öğrenci gibi onun söylediğini yaptı ve kendini yavaşça geri çekerken hissettiği sürtünmeyle çenesini sıktı. Onun bu kadar dar olmasına bayılıyordu.

''Biraz daha.''

Emir onu dinleyip biraz daha çıktı içinden.

''Şimdi az öncekinden biraz daha hızlı bir hareketle tekrar içime gir.''

Çenesi sıkılmaktan ağrımaya başlamıştı. Onun bu oyuncu halleri aklını başından

alıyordu. Kendini tutmaya çalışırken Balım'ın kalçasını tutan eli iyice baskı yapmaya başlamıştı. Morluklar olacağını biliyordu ve Emir onun acısını geçirmek için kendi yarattığı o morlukları zevkle öperek geçmesini sağlayacaktı.

Kendini onun istediği gibi daha hızlı bir hareketle içine kaydırdı. Balım'dan memnuniyet dolu bir ses çıkarken kendini geri çekip neredeyse tamamen çıkacağı anda daha hızlı bir şekilde tekrar içine girdi. Balım bu anî hareketle küçük bir çığlık atıp başını onun omzuna bıraktı. Emir hareketlerini rutine bağlarken bir eliyle belini tutuyor, diğer eli Balım'ın sıcaklığının kıvrımlarından araştırmalarına devam ediyordu.

Balım elini yine Emir'in elinin üstüne koyarak ona eşlik ederken tek elinden destek alması onu zorlasa da bu yaptığı çok hoşuna gitmişti. Hareketlerini ayarlayarak birkaç saniye arayla kendilerini bıraktıklarında, Emir ağırlığını vermemeye çalışarak üstüne uzandı. Gösterdikleri performans nedeniyle Balım'ın terlemiş olan vücuduna öpücükler bırakıp diliyle tadını aldı.

İçinden çıkıp sırt üstü yatarken onu da göğsüne çekerek sımsıkı sarıldı. Balım güvendiği kollara sığınırken yüzünde mutlu bir ifade vardı. Her şekilde doymuş ve rahatlamıştı. O olaydan sonra resmen diyet yapmışlardı ve bu ikisine de çok iyi gelmişti.

Balım yorgunlukla uykuya dalınca Emir onu uyandırmaya kıyamamış ve üstünü örtüp duşa girmişti. Uyandığı zaman bir şeyler yesin diye mutfakta pratik şeyler hazırlamış, kendine de kahve hazırlayıp onun uyanmasını beklemişti.

Zamanında kıyamet de kopsa ondan vazgeçmeyeceğini söylemiş ve onu bırakmamıştı. Herkes her şeyi öğrenmişken onlar yine bir aradalardı. Ortadaki tek problem Erdem'di. Hiç kimse onu bu konuda yumuşatamamıştı. Balım'ın perişan hali Erdem'in direncini kırar sanmıştı; ama yanılmıştı. Seks bahanesiyle Balım'ın aklını biraz dağıtmıştı hiç değilse. Onun yüzünün güldüğünü görmek istiyordu hep.

Telefonu çaldığında elindeki kupayı bırakıp cevaplama tuşuna dokundu.

''Efendim baba?''

''Neredesin Emir? Annen aramış; ama ulaşamamış sana.''

''Balım'la birlikte evdeyiz. Bir sorun yoktur umarım?''

''Hayır. Seni merak etmiş sadece. Balım iyi mi?''

''Şimdilik iyi.''

''Yarın ortak toplantı var. Bizim şirkette olacak. Sabah onda hazır ol.''

''Toplantıda Balım da olacak mı?''

''Turgut'tan rica ettim. Şirket ortaklığının dışında aile ortaklığımız da var oğlum.''

Selim Bey telefonun diğer ucunda gülümserken Emir de sırıtmadan edememişti.

''Haber verdiğin için sağol. Balım'ı eve bıraktıktan sonra yemeğe gelirim.''

''Selam söyle güzel gelinime.''

''Söylerim.''

Emir yüzüne yayılan gülümsemeyle kahvesini yudumlayacakken beline dolanan kollarla gülüşünü derinleştirdi. Balım yüzünü onun boynuna yerleştirip kokusunu içine çekerken memnun bir şekilde iç geçirdi.

''Kiminle konuşuyordun?''

''Babamla.''

Balım'ı kolundan tutup kendine çekti ve kucağına oturttu.

''Yarın onda bizim şirkette toplantı var. Babam gelinini de getirmemi istedi. Sana selamı var.''

Balım'ın yüzü mutlulukla aydınlanırken aynı oranda da kızarmıştı. Yüzünü göğsüne kapatıp hafifçe güldü.

''Ama ben babamlarla gelirim.''

''Biliyorum. Ama bir dahakine seni elinden tutup ben götüreceğim.''

Emir göz kırptıktan sonra dudaklarına yaklaştı ve yavaş başlattığı öpücüğü derinleştirirken onun zarif kıvrımlarını okşamayı ihmâl etmedi.

Balım hazırlanmış birkaç şeyden atıştırdıktan sonra eli Emir'in elinde, mutlulukla çıktı evden. Yarınki toplantıda abisi de olacaktı. Üçü yeniden aynı ortamda olacaktı ve bir parça gergin hissediyordu. Gerçi ikisinin de babaları varken tatsız bir şey yaşanmayacağını düşünüyordu. Daha doğrusu buna inanmak istiyordu.

Aile büyüklerinin de olduğu bir ortamda abisi öfkeli davranmazdı belki. Bugün onu terslemiş ve hevesini kırmış olsa da bir şekilde tekrar abisinin kalbine girecekti.

****

''Eve ne zaman dönmeyi düşünüyorsun Erdem?''

Erdem çatalını bırakıp şarap kadehini eline aldı. Lizzie'yle gün içinde görüşmüşlerdi ve şimdi de otelin restoranında tek başına akşam yemeğini yiyordu.

''Bunun konuşulacak bir yanı yok.''

''Koskoca adamsın, ama çocuk gibi hareket ediyorsun.''

''Beni azarlamak için mi aradın?''

''Hayır. Yarın onda Selim'lerin şirketinde toplantı var. Onu haber vermek için aradım.''

Erdem kadehini bırakıp geriye yaslandı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra sakin bir şekilde konuştu.

''Sen bana sonra özet geçersin.''

''Özeti falan unut. Bu toplantı önemli ve senin de şirket hissedarı olarak bu toplantıda bulunman gerekiyor.''

Turgut Bey keskin cümlelerle olayı sonlandırdığında oğlunun tepkisini beklemeden telefonu kapattı. Birilerinin bu saçmalığa bir son vermesi gerekiyordu. Oğlunun bu konuda bu kadar rahat davranmasından kendini sorumlu tutuyordu. Bütün bunlar bir yana, canı gibi sevdiği annesiyle bile konuşmuyordu. Karısının gözlerindeki hüzne dayanamıyordu artık.

Melek Hanım kızının yaptığının aksine, Erdem'in üstüne gitmiyordu. O son konuşmadan sonra başka bir şey yapmamıştı. Güçlü görünmeye çalışsa da arada seraya kapanıyor, acısını orada kimseye göstermeden yaşayıp tekrar aralarına dönüyordu.

Turgut Bey hepsini yeniden bir araya toplamak ve aradaki buzları kırmak için Selim Bey'le konuşmuş ve işe, Erdem, Balım ve Emir'in bir arada olacakları bir ortam yaratmakla başlamaya karar vermişlerdi. Toplantı tamamen düzmece olabilirdi; ama bir ihtimâl olumlu sonuç alabilmek için denemeye değerdi.

Erdem'in kendine hakim olabilmesini ummaktan başka çaresi yoktu. Şirkette Balım'la ilgilenmediğini, hâttâ ondan uzak durduğunu biliyordu. Kızı bundan bahsetmeyip içine atıyordu ve bu durum bir baba olarak onu yaralıyordu. Balım'a bir şey olursa Erdem'in gerçekten de canı yanardı. Sırf onları bir araya getirmek için tezgâh düzenlemeyi bile

düşünmüştü. Çünkü Erdem ne olursa olsun öyle bir durumda her şeyi unutur ve kardeşine koşardı. Bir süre daha gözlemleyip bekleyecekti. Belki de birtakım oyunlara gerek kalmadan her şey yoluna girerdi.

37.BÖLÜM

Ertesi gün, herkes için gergin bir gün olacağını belli edercesine soğuk rüzgârlar estiriyordu. Balım babasıyla birlikte aynı arabada giderken, Erdem de otelden çıkıp gidecekti. Turgut Bey kızının gerginliğinin farkındaydı. O olaydan sonra üçü ilk kez aynı ortamda olacaklardı ve neler olabileceğini kendisi de kestiremiyordu. Erdem'in kendini kaybedip Emir'in üstüne yürümesi ihtimâli de vardı. Tabi bu veya buna benzer bir şeyin olmamasını umut etmekten başka çaresi yoktu.

Selim Bey'in asistanı tarafından karşılanıp onun odasına alındıklarında, Selim Bey gülen gözlerle yerinden kalkıp ortağına doğru yürüdü.

''Hoş geldin Turgut.''

''Hoş bulduk.''

Selim Bey, biraz geride duran güzeller güzeli gelinine baktığında, onun hafif çekingenliğini fark etti. Kollarını uzatıp omuzlarından tutarak kendine çekti.

''Sen de hoş geldin Balım.''

''Hoş bulduk Selim amca.''

''Toplantı öncesi biraz sohbet edelim.''

Baba kız, Selim Bey'in gösterdiği koltuklara otururken Balım da Emir'in nerede olabileceğini düşünüyordu. Sabah onun telefonuyla uyanmış ve çok mutlu olmuştu. Selim Bey ondaki halin farkında olarak gülümsedi.

''Emir'in kısa bir toplantısı vardı. Birazdan bize katılır.''

Balım kendisine söylenen cümleleri idrak ederken yüzüne yayılan kırmızılığa engel olabilecek durumda değildi. İlk kez bu kadar açık bir şekilde bu durum aile içinde konuşuluyordu sanki. Babası ve annesi dışında Emir'in anne ve babası da biliyordu

elbette; ama tam da babasının yanındayken bunları duymak onu utandırmıştı. Babasına kısa bir bakış attığında onun hafiften gülümsediğini dudaklarındaki kıvrılmadan anlamıştı.

Selim Bey ise onu daha fazla utandırmamak için baba kıza ne ikram edebileceğini sorduktan sonra Turgut Bey'e döndü.

''Erdem de gelecek, değil mi?''

''Elbette gelecek.''

Balım abisinin adını duyduğunda gözlerinden bir hüzün dalgası geçti. Herkesin içinde ona yine kötü davranır mıydı? Ya da yine onu görmezden mi gelirdi? Niye bu duruma geldiklerini anlayamıyordu. Daha doğrusu anlamak istemiyordu. Emir de o da kötü bir şey yapmamışlardı. İki aile de bu birlikteliğe karşı çıkmamışken abisi neden bu kadar katıydı?

Kendini o kadar kaptırmıştı ki içeri giren kişiyi fark etmemişti.

''Emir de geldi işte.''

Emir içeri girdiği an gözlerini sevdiği kadına odaklamıştı. Hem ortama hem de toplantıya yakışır bir profesyonellikte giyinmişti Balım. Etek ceket takımının içine giydiği sade ve şık bluzu, dağınık topuz saçlarıyla çok uyumlu olmuştu. Eteğin boyuna baktığında bir parça rahatlamışken yan tarafında gördüğü derin yırtmaç kaşlarının çatılmasına neden oldu. Gerçi bunun şimdi hiç sırası değildi. Nasılsa toplantıdan sonra bu olaya el atabilirdi.

''Nasılsın Turgut amca?''

''İyiyim oğlum. Seni de iyi gördüm.''

Emir duyduğu oğlum kelimesiyle gülümsemeden edemedi. Erdem kabul etmemiş olsa bile, Emir bu ailede yer edinmişti. Melek Hanım bile hiç ummadığı şekilde anlayışlı davranmış, kızına ve kendisine destek olmuştu. Evet, henüz Emir'e çok sıcak davrandığı söylenemezdi; ama Melek Hanım kızının ne kadar sevildiğini kendi gözleriyle gördüğü ve kalbiyle hissettiği için o eski ön yargısı yok olup gitmişti. Bu da hem Emir hem de Balım için bir artıydı.

Balım tam karşısına oturan adama baktı iç çekerek. Yakışıklı yüzünü, bedeninin odaya hükmeden heybetini, hafif aralık dudaklarını ve durumdan memnun olduğunu belli eden kıvrımını, derin okyanusları andıran gözlerini... Hepsini saniyeler içinde tekrar aklına kazıdı. Emir'in bakışları bedeninden yavaşça kayıp bacaklarına geldiğinde

yutkunmadan edemedi. Elini sol tarafındaki yırtmacın üstüne koyup kumaşı hafifçe çekiştirdi. Gözlerinde gördüğü kıskançlığın tadını çıkarsa da, bu konuda ondan az da olsa çekindiği bir gerçekti. Muhtemelen toplantı sonrasında Emir ona bunun hesabını soracaktı.

Kapı tekrar açıldığında herkes gelen kişiye çevirdi bakışlarını. Balım bir elini oturduğu koltuğun kolçağına koyup yerinden kalkacakmış gibi oldu, ama son anda kendini frenledi. Abisine sarılmayı çok istiyordu. Ancak onun kollarını açarak kendisini bekleyeceği gibi bir ihtimâl olmadığını bildiği için, odadaki diğerlerine rezil olmamak adına kendini tutmak zorunda kaldı.

Erdem içeri girdiği anda sadece Selim Bey'e ve babasına kısa birer bakış attıktan sonra elini uzattı.

''Selim amca nasılsın?''

''Çok iyiyim Erdem. Seni gördüm, daha iyi oldum. Madem herkes burada; toplantıya başlayabiliriz.''

Erdem ciddi bakışlarla ve ciddi bir baş hareketiyle bunu onaylarken, büyük ve geniş olan odanın diğer tarafındaki toplantı masasına doğru ilerlediler. Emir ortamı germemek adına Balım'dan biraz uzağa, onun çaprazına oturdu. Erdem ise mecburen babasının sol tarafına oturmuş ve karşısına da kardeşini almak zorunda kalmıştı. Gerçi nasılsa hiçbir şekilde başını kaldırıp da ona bakmayacağı için bunu sorun etmedi.

Balım ise abisinin bu davranışlarına hâlâ alışamamıştı ve canı ciddi anlamda acıyordu. Kendisi için her şeyi yapabileceğini söyleyen abisi ona bakmıyordu bile. Eskiden onun tarafından ne kadar çok sevildiğini bilirdi. Onun sevgisine o kadar alışmıştı ki, kabul edemiyordu benliği bu olanları. Herkesin içinde ağlayıp da rezil olmamak için zorlukla yutkundu.

Aile büyükleri yaptıkları işlerle ilgili yine kısaca bilgi verdikten sonra ileride daha planlı olarak yapılacak olan işleri bir düzene oturtmak adına iş bölümü yapmayı kararlaştırdılar.

Turgut Bey başından beri koruduğu ses tonuyla kızına ve oğluna döndü.

''Aylık faaliyet neticelerinin düzenlenmesi ve bu konuyla ilgili rapor hazırlanması işini sen yapacaksın Balım. Bu süreçte Erdem'le birlikte çalışacaksınız. Abin bu konuda son derece bilgi sahibi. Bu sayede sen de onun tecrübelerinden yararlanmış olacaksın.''

Balım babasının sözleriyle umutlu bir heyecan yaşarken, Erdem duyduğu sözlerle

kaşlarını çatmış, babasına bakıyordu. Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu elbette. Ama bu oyunda yer almak gibi bir niyeti yoktu.

''Benim üstümde yeterince sorumluluk var. Bir de böyle bir şey için vaktimi harcayamam. Bence bu konuda ona daha fazla yardımı dokunacak kişi oğlunuz Selim amca.''

Erdem herkesi buz gibi bir suyla yıkarken, kendi içini de cehennem ateşiyle yakıyordu. Kardeşinin adını bile ağzına almayıp o diye hitap etmesi Balım'ı can evinden vurmuştu. Son cümlesini Selim Bey'e bakarak söyleyip Emir'le de hiçbir şekilde iletişim kurmak istemediğini keskin bir şekilde ifade etmişti.

Emir için önemli değildi bu. Onu sinirlendiren, tüm ailenin içinde onun hiç umursamadığı bir şekilde öz kardeşine yaptığı şeydi. Elindeki kalemi sıkmaktan eli terlemişti. Bakışlarını Balım'a çevirdiğinde gözlerinden akan yaşı fark edince hiç düşünmeden yerinden kalktı ve Balım'ın sandalyesini kendine çevirip onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı.

Turgut Bey oğlunun sarf ettiği ağır sözlerin üstüne biricik kızının akıttığı gözyaşlarını görünce kendini daha fazla tutamadı.

''Bu kadar yeter Erdem. Gün geçtikçe aklını kaybettiğini düşünüyorum artık.''

Erdem yüzüne alaycı bir ifade oturtup arkasına yaslandı ve babasına baktı.

''Doğruları söylediğim için mi bu öfke? Hepimizi aylarca aptal yerine koyan bu ikisine bir de 'aferin, iyi yapmışsınız' mı diyecektim?''

Emir sırf huzursuzluk çıkmasın diye kendini tutuyordu. Ama buna daha fazla katlanamayacaktı. Balım'ı bırakıp olduğu yerde dikleşti ve korkusuz bakışlarını Erdem'e dikti.

''Eğer bir daha Balım senin yüzünden ağlarsa, yemin ederim bu sakinliğimi bir daha göremezsin.''

Emir'in alçak sesle, ama korkutucu bir şekilde söylediği sözler Erdem'i etkilemezken, Balım gözlerini kocaman açmış, abisiyle sevdiği adam arasındaki düelloyu izliyordu.

''Ne kadar süreceğini sanıyorsun? Sen sıkıldığında kadınları bir köşeye atan bir adam olarak, onunla olan oyunun ne zaman bitecek?''

Emir öfkesini kusmazsa rahat edemeyecekti. Masanın etrafından dolanıp Erdem'e doğru atılacaktı ki babasının sesiyle durmak zorunda kaldı.

''Emir! Şirketimde böyle şeyler istemiyorum.''

Normalde bunu umursamazdı Emir. Ama babasına kısa bir bakış attıktan sonra Balım'a baktığında onun nasıl da perişan olduğunu görünce sinirleri yatışır gibi oldu.

Erdem yerinden kalkıp tek kelime etmeden oradan ayrıldı. Turgut Bey ise bu olanlara dur diyememenin sıkıntısını yaşıyordu kendi içinde. Zamanında Erdem'in kardeşi için söylediği sözler nereye gitmişti? Kardeşi için dünyayı yakacak olan o abi nereye gitmişti?

Kızını kollarının arasına alıp bir süre sıkıca sarıldı. Onun küçük hıçkırıklarını duymak canını acıtıyordu.

''Ağlama bebeğim. Her şey düzelecek.''

Balım hiçbir şey söylemedi. Artık kelimeleri tükenmişti. Hiçbir şeyin düzeleceği yoktu.

****

Ertesi gün Emir evinin mutfağında kendisine kahve hazırlarken kapı çaldı. Elindeki kupayla birlikte, telaşsız adımlarla kapıya gidip açtığında artık katil olmaya çok yaklaştığını hissetti.

Cansu yine sırıtan ifadesiyle kendisine bakıyordu. Emir kendini niye tuttuğunu bilmiyordu. Şimdiye kadar bir kadına el kaldırmamıştı; ama Cansu bunun ilk örneği olacaktı anlaşılan.

''Sen burada tasasızca kahveni içerken sevgilinin neler karıştırdığını bilmiyorsun.''

Emir onun Balım'dan bahsetmesi karşısında siniri bir kat daha artmış olarak sabırsızca ona baktı.

''Tekme tokat girişeceğim ilk kadın olmak niyetindesin gördüğüm kadarıyla.''

Her ne kadar sakin bir sesle söylenmiş olsa da Emir'in neredeyse tıslamış olması Cansu'nun yutkunmasına neden oldu. Son zamanlarda onun hiç bilmediği öfkeli yönünü tanımıştı. Ama elinde altın değerinde bir koz varken beklemeyecekti.

''İzin ver içeri gireyim. Bunu gerçekten görmek isteyeceksin.''

''Bana bak...''

''Sevgilin arkandan iş çeviriyor diyorum. Hiç mi merak etmiyorsun?''

''Ne saçmalıyorsun Cansu? Senin söylediklerini dikkate alacak kadar aptal mı sanıyorsun beni?''

''Valla canım, benim gördüklerimi sen de görseydin, aptal olduğun konusunda durup düşünebilirdin.''

Emir sabrını kaybederek onu kolundan tuttuğu gibi içeri çekti. Parmaklarının arasındaki tene baskı yaparken Cansu'nun gözlerinin kısılmasından canını acıttığını görebiliyordu ve bu durum onu bir parça tatmin etmişti.

Cansu kolunu kurtarıp meydan okuyan gözlerle baktı hâlâ çıldırdığı adama. Çantasından çıkardığı fotoğrafları Emir'in yüzüne doğru salladı. Emir onları elimden hışımla aldığında son bir öfkeli bakış atıp elindekilere odaklandı. Gördüğü her bir kareyle beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bu fotoğraflar ne zaman çekilmişti? Daha da önemlisi suratını dağıtmak istediği adam, üstüne titrediği kadına rahatça dokunurken Balım nasıl olmuştu da bu dokunuşlara izin vermişti? Saniye farklarıyla çekildiği belli olan fotoğrafların sonuna geldiğinde, son birkaç fotoğrafta ikisinin birbirlerine sarıldığı anları görünce tutmakta olduğu fotoğrafları neredeyse parçalamak üzereydi.

''Sen onun yanından dönüp de buraya geldiğinde, o hiç düşünmeden sevgilisinin kollarında atıldı. Bak şuraya. Birbirlerine nasıl da sarıldıklarını gör. O pembe gözlüklerini çıkar. Bu kız seni açıkça boynuzluyor.''

Emir onun söylediklerini kulaklarında sadece bir yankı olarak duyuyordu. O kadar uyuşmuştu ki ve fotoğraflarda Balım'ın da o şerefsize sarılışı o kadar barizdi ki, öfkesini kime veya neye yönelteceğini bilemez haldeydi.

Kolunda hissettiği temasla bakışlarını oraya, sonrasında da Cansu'ya çevirdi. Gözlerinde gördüğü açlık ifadesi onu daha beter sinirlendirirken fotoğrafları etrafa fırlatıp onu kollarından tuttuğu gibi kendine çekti.

''Defol git! Yoksa yemin ederim seni şuracıkta boğarım!''

Cansu bu tehdit karşısında şansını fazla zorlamaması gerektiğini anlayıp kendini onun kıskacından kurtardıktan sonra kapıyı açtı; ama çıkmadan önce dönüp son bir söz söylemekten alamadı kendini.

''O küçük kızla işin bittiğinde seni bekliyor olacağım. Sana sadık olan tek kadın benim. Bunu sakın unutma.''

Kapı kapanırken Emir kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Sanki oraya çivilenmiş

gibiydi. Hareketi sadece öfkeyle aldığı soluklarla esneyen vücudundan ibaretti. Başını eğip de yerlere saçılmış olan fotoğraflara baktığında kendini tutamayarak eline ne geçirdiyse alıp fırlatmaya başladı. Salon birkaç dakika içinde neredeyse bir enkaz yığınına dönerken öfkeyle soluk alıp veriyordu.

Telefonunu çıkarıp Balım'ın ismine dokundu. Üçüncü çalıştan sonra açılan telefondan sevdiği kadının neşeli sesini duyunca gözlerini yumdu birkaç saniyeliğine.

''Hemen eve gel.''

Onun bir şey sormasına fırsat vermeden telefonu kapattığında, az önce yere saçmış olduğu fotoğrafları tek tek toplayıp sehpanın üstüne bıraktı. Dolaptan çıkardığı viskiyi kadehe doldurduktan sonra aldığı büyükçe yudum yeterli gelmeyince çareyi şişeyi kafasına dikmekte buldu.

****

Balım telaşla hazırlanıp evden çıkarken ne olmuş olabileceğini düşünüyordu. Emir'in sesini belki de hiç öyle duymamıştı. Anlamadığı bir şeyler dönüyordu ve bu durum onu fazlasıyla korkutuyordu.

Arabasını park edip bahçe kapısından girdiğinde, zile basmadan önce derin bir nefes aldı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Biraz bekledikten sonra kapı açıldığında onu gördü. Kötü bir şeyler olduğu belliydi. Konuşmak istese de çıkmıyordu sözcükler. O durumda konuşmaktan ziyade dokunmanın daha doğru olacağına karar veren Balım, elini uzatıp Emir'in yanağına dokunacakken onun geri çekilip içeriye yönelmesi karşısında ne yapacağını bilemedi. Onu bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdi, bilmiyordu.

Onun arkasından içeri girdiğinde ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Birkaç adım attıktan sonra gördüğü manzarayla sesli bir soluk çekti ciğerlerine. Telaşla Emir'e yürüyüp tam önünde durdu.

''Bu evin hali ne?''

Emir hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu gerçi. Bir yanı onun bunu yapmayacağını bilirken, diğer yanı gördüğü somut gerçekliği yok sayamıyordu.

''Emir? Korkutuyorsun beni. Abim mi geldi? Kavga ettiğiniz için mi ev bu halde?''

Emir iki elini yanlarında yumruk yapmış, hâlâ tek kelime etmeden ona bakıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra ona bir adım yaklaştı.

''Onu en son ne zaman gördün?''

''Kimi?''

''Brad'den bahsediyorum. En son ne zaman gördün?''

Balım bir an durduktan sonra yutkundu. Emir onun gözlerindeki değişimi gördüğü an içinden lanet etti. Bütün bunların gerçek olması ihtimâli daha olası görünüyordu artık.

''Ben... Ben son zamanlarda onu görmedim. Biliyorsun... En son yine kapımıza gelmişti; ama Görkem onu yollamıştı.''

''Yani ondan sonra bir daha görmedin?''

Balım bu işin sonunun nereye varacağını bilemeden tedirgin bir şekilde ellerini ovuşturuyordu. Eğer söylerse Emir daha beter sinirlenecek, yine tartışma çıkaracaktı.

''Ha-hayır. Görmedim.''

Emir gözlerini kapatıp öfkeli bir nefes alıp verdi. Arkasında duran sehpanın üstündeki fotoğrafları alıp Balım'ın yüzüne doğru tuttu.

''Neden yalan söylüyorsun?''

Balım onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu, daha öncekiler gibi bir şey değildi. Daha önceki tartışmalarına benzemiyordu. Emir onun yalan söylediğini biliyordu da... Nasıl öğrenmişti? Dikkati onun kendisine uzattığı şeye kayınca eli istemsizce ona gitti. Fotoğrafların arka tarafını görüyordu. Diğer taraflarını çevirdiğinde gözleri bu duruma inanamadığını gösterircesine açıldı.

Okuldaki son işlerini hallettikten sonra bahçede Lizzie'yi beklerken Brad'le konuşmuştu. Onunla konuştuğu her saniyenin karesi ellerinde pimi çekilmiş bir bomba misali dururken, her bir fotoğrafa baktığında elleri titriyordu. Özellikle birbirlerine sarıldıkları kareleri görünce nefesini tuttu. Bakışlarını Emir'in öfkeden neredeyse kör olmuş bakışlarına çevirirken ağzı birkaç kez açılıp kapansa da bir şey diyemedi. Kendini savunacağı bir söz bulmaya çalışıyordu; ama Emir o şekilde gözlerine bakarken dirayetini kaybedip ona doğru uzandı. Emir geriye iki adım atarken Balım'ın boğazında düğümlenen hıçkırık yolunu bulup dudaklarından firar etti. Gözlerinden dökülen

yaşlar, onu Emir'in gözünde suçlu gösteriyordu.

''Emir... Ben...''

Emir ellerini saçlarının arasından geçirip arkasını döndü ve aynı hızla tekrar dönüp işaret parmağını ona doğrulttu.

''Benim o heriften haz etmediğimi bile bile... Bu konuda seni defalarca uyarmama rağmen... Sen o şerefsize sarıldın!''

Balım tam ağzını açıp itiraz etmek üzereyken yine onun tarafından durduruldu.

''Ben sana dokunamadığım için çıldırırken, siz sarmaş dolaş hasret giderdiniz.''

Emir'in neredeyse tükürürcesine söylediği can acıtıcı sözler üzerine Balım daha fazla dayanamadı.

''Düşündüğün gibi değil.''

''Ne düşündüğüm gibi değil ya! Ne düşündüğüm gibi değil! Her şey apaçık ortada! Gözümün içine baka baka hâlâ yalan söylüyorsun!''

''Yalan söylemiyorum! Yemin ederim! O gün son işleri halletmek için Lizzie'yle okula gittik. Ben onu bahçede bekliyordum. Sonra Brad geldi. Kötü ayrılmak istemediğini ve arkadaşça vedalaşmak istediğini söyledi.''

''Bu mu arkadaşça?! Bu mu!''

Emir özellikle o fotoğrafı Balım'ın yüzüne doğru tutmuş, öfkeyle bağırıyordu.

''Bu, senin beni aldattığının resmi!''

''Hayır! Emir bu doğru değil! Ben sadece sorun çıksın istemedim. Hem zaten fazla sarılmasına izin vermedim.''

Emir öfkeli bir kahkaha attı.

''Fazla sarılmasına izin vermedin demek! Sen beni hiçe saydın. Sen benim aşkımı ayaklarının altına alıp ezdin. Beni Cansu'nun karşısında küçük düşürdün.''

Balım ağlayışlarının arasında duyduğu isimle gözlerine yerleştirdiği şaşkınlığı ve nefreti Emir'in gözlerine doğrulttu.

''Cansu mu? Sen Cansu'yla mı görüşüyorsun?''

Hayal kırıklığıyla kaplı öfke ve kıskançlık Balım'ın damarlarında hızla akarken, az önce Emir'in kendisini suçladığı şeyi ona karşı kullandı.

''Cansu'yla mı görüşüyorsun dedim! O mu geldi buraya? Yoksa sen mi gittin? Niye hâlâ etrafında? Sen niye ona her seferinde fırsat veriyorsun?''

Emir inanamayan gözlerle ona bakıyordu. Burada aldatılan kendisiydi. Hesap sorması gereken de kendisiydi; ama ibre tersine dönmüştü.

''Ya sen hesap vereceğin yerde bana hesap mı soruyorsun? Sen o şerefsize sarıldın be! Şimdi nasıl bana Cansu'nun hesabını sorabiliyorsun? Ben her şeyi göze alıp en yakın arkadaşıma senin için sırt çevirmişken, sen beni aldatmışken ve bu olayda en masum Cansu'yken, nasıl bu kadar üste çıkabiliyorsun?''

Emir bağırırken göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. O kadar sinirlenmişti ki, söylediği sözlerin, karşındaki kişiye ne hissettirdiğinin farkında bile değildi. O sadece öfkesini kusmakla meşguldü.

Balım az önce duyduğu şeylerin gerçekliğiyle olduğu yerde sendeledi. Bacakları kendisini taşıyamıyordu. En yakınındaki sandalyeye tutunup birkaç saniye boyunca tek kelime etmedi. Gözlerindeki hayal kırıklığını, bir zamanlar uğruna her şeyi göze alabileceği adama zehirli oklar misali yansıtırken, kalbi ritmini kaybetmişti.

''Sen benim için her şeyi göze aldın da, ben bütün rahatlığımın içinde oturup bekledim mi?''

Emir öfkeli çıkışından sonra onun da bağırıp çağırmaya devam edeceğini sanmıştı. Ama kulaklarına dolan kırılgan ve yorgun ses öfkesini hafifletirken, az önce düşünmeden söylediği sözlerin anlamını fark etmeye başladı.

''Ben aşkım için savaşırken abimi karşıma aldım. Onun sevgisizliğiyle her gün ölürken senden vazgeçmedim. Sana Los Angeles'taki evde, 'eğer olur da bir şeyler ters giderse ben seninle her yere gelirim' demişken sen kalkmış benim seni aldattığımı, benim yüzümden arkadaşına sırt çevirdiğini söylüyorsun.''

Balım titrek bir nefes alıp devam ederken ıslak gözlerini ondan ayırmamıştı.

''Ve yaptığım şey için bir gün bile seni suçlamamışken, sen bu fotoğraf parçalarına bakıp bana değil, Cansu'nun söylediklerine inandın. Onca zaman bir şekilde hep hayatımıza girip bizi neredeyse birbirimizden ayıracakken, ne acı ki sonunda bunu başardı, ben en başta öfkelensem de hep sana inandım.''

Emir duyduklarıyla kalbinin sıkıştığını hissederken onu kollarına almamak için

savaşıyordu kendisiyle. Gözlerinde gördüğü kırgınlık, onu Balım'dan uzak tutuyordu o anda. Üstelik ondan her şeyin bittiğine dair duyduğu cümle kalbine hançer gibi saplanırken kaskatı kesilmiş bir halde öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordu.

''Sana Cansu'yla mutluluklar dilerim.''

Balım dönüp kapıya giderken ona bir daha hiç bakmadı. Kapıyı sakince kapatıp bahçe yolunu geçti ve arabasına bindiğinde nereye gideceğini bilemeden sadece sürdü.

Emir hâlâ olduğu yerde dururken az önce yaşanılanlara inanamıyordu. Bütün gerçek yüzüne acımasızca vurulmuşken Balım'ı kaybettiği gerçeğiyle bedenini taşıyamadığını fark ederken koltuğa yığıldı. Başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapattı. Balım gitmişti. Hem de onca yalvarmasına rağmen... Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını canı acıyarak söylemesine ve Emir'in ona acımasızca sarf ettiği sözlere rağmen... Her şeyi unutup kollarına atılabilecekken, onun Cansu'yu savunup bir de masum olduğunu söylemesi bardağı taşıran son damla olmuşken...

Balım gelmeden önce yarım bıraktığı şişeyi alıp hırsla kafasına dikti. Her ne kadar söylememesi gereken sözler sözlemiş olsa da, Balım ona yalan söylemişti. O adama sarılmıştı! Emir'in bu konudaki hassasiyeti ve netliği karşısında onu dinlemeyip bildiğini okumuştu.

Cansu şansını her denediğinde kendisi onu reddedip kovmaktan beter ettiği halde Balım Hanım o pisliğe aynı şeyi yapmamıştı. O halde eşit falan değillerdi. Emir sonuna kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Ortada bir gerçek vardı. O da, Balım'ın kendisini aldattığıydı.

****

Balım daha birkaç saat öncesine kadar hayatındaki aşkla can bulduğunu düşünürken, şimdi paramparça olmuştu. Hiç suçu yokken suçlandığı halde bir de üstüne, Emir'in kendisini Cansu'yla aldattığını öğrenmişti. Evet, onları beraber yakalamamıştı belki; ama onun bu konudaki hassasiyetini bilmesine rağmen Emir Cansu'ya gerektiği kadar tepki vermemişti anlaşılan. Eğer bu konuda gerçekten kararlı olsaydı onun konuşmasına bile izin vermezdi. Asıl aldatılan, arkasından iş çevrilen kendisiydi. Ona bu kadar güvenmişken yarı yolda bırakılmıştı. Daha dün toplantı esnasında abisinin söyledikleri aklına geldiğinde arabasını otele doğru sürdü.

Kapısının önünde beklerken ne söyleyeceğini tam olarak bilemese de iki kez vurdu. Abisiyle karşı karşıya geldiğinde onun son zamanlardaki nefreti ve umursamazlığının aksine gözlerinde birkaç saniyeliğine beliren endişeyi yakalamıştı. Demek ki gerçekten berbat görünüyordu.

''Haklı çıktığını söylemek için geldim.''

Erdem onun ne demek istediğini anlamadı. Onunla konuşmamak için gösterdiği direnç devam ediyordu.

''Emir'le ayrıldık. Senin de dün söylediğin gibi benimle oyununu bitirdi.'

Abisi hâlâ bir şey söylemeden duruyordu. Buna alışmıştı gerçi. Canı daha fazla ne kadar yanabilirdi ki...

''Oyun bittiğine göre sen de evine dönebilirsin. Ben hak ediyor olsam da annemle babam bunu hak etmiyor. Annem hiç konuşmasa da gizli gizli senin fotoğraflarına bakıp ağlıyor. Benim yüzümden herkesin daha fazla parçalanmasını istemiyorum. Eğer istemezsen beni görmek zorunda değilsin. Kahvaltıyı ve yemeği odamda yerim. Sana rahatsızlık vermem. Yeter ki annemi daha fazla üzme.''

Balım son sözlerini söyledikten sonra arkasını döndü ve asansörün açılmasıyla binerek giriş katın düğmesine bastı.

Erdem kapıda hareketsizce dururken içinde binlerce duygu dolanıyordu. Ne olmuştu da ayrılmışlardı? Daha dün Emir onun uğruna kendisine kafa tutmuşken, onu bir daha ağlatırsa sessiz kalmayacağını söylemişken ne değişmişti?

Kardeşinin kızarık gözleri ve acı çektiği belli olan ses tonu canını sıkmıştı. Onu öyle görmeye dayanamıyordu. Her şeye gözlerini kör etmiş, kulaklarını tıkamıştı. Olaylara sadece kendi açısından bakmış, kimsenin ne düşündüğünü umursamamıştı. Kardeşi sanki ondan büyük bir insanmış gibi ona yol gösterir bir şekilde konuşmuştu. Canının acıdığı belliydi ve Emir'i gidip kendi elleriyle boğması gerektiğini hissediyordu.

Telefonunu eline alırken bir an kararsız kalsa da yapacağı şeyden vazgeçmedi.

****

Melek Hanım odasındaki tekli koltukta oturup dışarıyı seyrederken kucağında tuttuğu

albüme bakıyordu arada. Oğlunun çocukluk fotoğraflarında nasıl mutlu bir şekilde güldüğünü, Balım'ı kucaklayıp sarıldığını... Oğlu onunla konuşmuyordu ve Melek Hanım bunun acısını daha ne kadar taşıyabileceğini bilmiyordu.

Telefonunun çaldığını fark edince albümü kapatıp kenara koydu. Ekranda gördüğü isimle kalbi hızla atmaya başlarken sesini sakin tutmaya özen gösterdi.

''Erdem?''

''Anne.''

Melek Hanım sanki senelerdir duymamış gibiydi bu kelimeyi. Gözlerinden dökülen yaşları eliyle silerken yutkundu.

''Balım az önce buradaydı. Emir'le... Yani anladığım kadarıyla kötü bişeyler olmuş. Sen biliyor musun?''

''Ne olmuş?''

''Balım bana ayrıldıklarını söyledi.''

''Ayrıldıklarını mı?''

''Ben bir saat içinde oraya geleceğim.''

''Erdem... Yoksa eve mi dönüyorsun oğlum?''

''Geldiğimde konuşuruz.''

Melek Hanım kapanan telefona baktıktan sonra ne hissedeceğini bilemedi. Oğlu onu aramış, ona anne demiş ve eve geleceğini söylemişti. Bu düşünceyle gözleri mutlulukla ışıldarken Balım ile ilgili duyduğu şeylerle o mutluluk anında kayboldu.

Kızını arayıp da telefonunun kapalı olduğunu fark edince endişelenmeye başladı. Kızı ve oğlu eve gelene kadar beklemek zorundaydı. Salona indiğinde kocasıyla gelinini sohbet ederken buldu. Onlara durumu anlattıktan sonra aynı endişeyle beklemeye devam etti.

****

Balım eve geldiğinde neredeyse yere yığılacak haldeydi. Erdem ondan önce gelmiş ve

diğerleri gibi onu ciddi anlamda merak etmeye başlamıştı. Berna ona kapıyı açtığında kendini daha fazla tutamamış ve oracıkta yere yığılmıştı. Berna'nın haykırışıyla kapıya koşan ev halkı, Balım'ı yerde görünce fazlasıyla korkmuştu. Erdem kardeşini kucaklayıp odasına çıkarmış ve yatağa yatırmıştı.

Kardeşinin yüzü o kadar solgundu ki, Emir'den nefret ettiği kadar kendinden de nefret ediyordu.

Melek Hanım kızının saçlarını okşuyor, onun kendine gelmesi için çaresizce çırpınıyordu. Turgut Bey aile doktorları ve dostları olan Hakan'ı çağırmıştı. Hakan korkulacak bir şey olmadığını, üzüntü nedeniyle bedeninin direncini kaybettiğini ve yazacağı birkaç vitamin ve düzenli beslenmeyle eskisi gibi hissedeceğini söyledikten sonra evden ayrılmıştı.

Şimdi Melek Hanım kızının yanı başında endişeyle beklerken Erdem de bir köşede onları izliyordu. Dün hiç yoktan tepki vermiş, kardeşini üzecek sözler sarf etmişti. Neler olduğunu öğrenmek için çıldırdığı da bir gerçekti. Bir günde ne değişmiş olabilirdi?

Belinde hissettiği temasla bakışlarını kardeşinden ayırdı. Lizzie ona sokulmuş, üzgün ve endişeli gözlerini ona dikmişti.

''İyi misin?''

''Balım senin yanına gelmiş. Ne oldu Erdem?''

''Onunla ayrıldıklarını söyledi. Haklı olduğum konusunda bir şeyler de söyledikten sonra ayrıldı otelden. Ne olduğunu ben de bilmiyorum.''

Lizzie'yi kendine çekip saçlarından öptüğü anda annesinin hareketlenmesiyle dikkatini kardeşine verdi.

Balım yattığı yerde huzursuzca kıpırdandıktan sonra gözlerini açmaya zorladı kendini. Önce bulanık olan görüntü sonradan netleşmeye başladığında, abisini görünce bir süre ona takılı kaldı bakışları. Gözlerinden süzülen yaşların silindiğini fark edince dikkatini abisinden çekmek zorunda kaldı.

''Bebeğim... Ne oldu bitanem. Anlat bana.''

Balım yattığı yerde doğrulup sırtını yastığına yasladı. Ellerini önünde birleştirip bir süre başı öne eğik halde durdu. Dudakları aralandığında canını acıtan sözler kalbine bir kez daha batsa da, bu gerçekle ne kadar çabuk yüzleşirse o kadar iyiydi. Ama başını kaldırıp da ailesine bakacak gücü yoktu.

''Emir'le ayrıldık. Biz...''

Sözcükler boğazında düğümlenirken annesinin şefkâtli elinin dokunuşuyla titrek bir nefes aldıktan sonra başını kaldırıp annesine baktı.

''Çok üzgünüm anne. Seni ve abimi birbirinizden ayırdığım için...''

Bu noktada durup abisine bakmıştı. Erdem her şeyin canı cehenneme diyerek hızla yatağa yanaştı ve kardeşini kollarının arasına aldı. Haftaların verdiği özlemle ona sımsıkı sarılırken saçlarını okşayıp öptü. Biricik kardeşine acı çektirdiği gerçeği öncekilerden daha beter bir şekilde kalbine dokununca kendinden bir kez daha nefret etti.

Balım abisinin ona sarıldığı gerçeğiyle tuttuğu gözyaşlarını bırakırken sesli bir şekilde ağlamaya başladı. Abisi ona sarılırken o da abisinin kollarına sığınmış, güvenli kollara yeniden kavuştuğu için mutluluktan ölecek gibi hissediyordu. Sanki abisi onu hiç affetmeyecek, ona eskisi gibi sarılmayacaktı. Nihayet bu durum bir son bulmuştu. Bulmuştu bulmasına, ama... Bunun olması için Emir'le ayrılmaları mı gerekiyordu? Her şey tekrar gözlerinin önüne geldiğinde gözlerini sımsıkı yumdu. Uyumak ve her şey normale dönene kadar da uyanmamak istiyordu.

Melek Hanım haftaların verdiği gerginlikle kendini tutmayı bırakmıştı. Kızını ve oğlunu bir daha ne zaman birbirlerine sarılırken göreceğini kendisi bile bilmiyorken, şimdi karşısındaki manzara fazlasıyla gerçekti. Oluş sebebi güzel olmasa da, bununla bile avunacak durumdaydı.

Kocasının dokunuşlarını hissettiğinde dudakları mutlulukla kıvrılmıştı. Kendini ona yaslayarak derin bir nefes alıp verdi.

Lizzie ise mutluluk gözyaşları dökmekle meşguldü. Abi kardeşin yine eskisi gibi olduklarını görmek onu fazlasıyla rahatlatmıştı. İkisinin arasında kalmaktan çok yorulmuştu. Neyse ki bu durum son bulmuştu. Ama o da herkes gibi olayların iç yüzünü merak ediyordu. Balım ve Emir birbirleri için herkesi karşılarına almışlarken şimdi bu olanlar da neyin nesiydi?

Balım bir parça rahatladıktan sonra kendini çekip abisine baktı. O gözlerde yine sevgi ve şefkât görüyordu ve bunun için bir kez daha seve seve ağlayabilirdi.

''Abi...''

''Söyle bitanem.''

''Bana bitanem dedin... Affettin mi beni?''

''Sen affedilecek bir şey yapmadın bebeğim. Seni bunca zaman üzdüğüm için ne kadar acı çektiğimi bilemezsin.''

''Senin sevgin olmadan ölüyordum abi. O... Onunla ne kadar mutlu olsam da sensiz çok mutsuzdum...''

Balım bir anda Emir'in adını söyleyecekken kendini frenlemişti. Canı hâlâ yanıyordu. Onun söylediği her bir söz bir diken gibi batıyordu her hücresine. Evi terk ederken Emir onu ne durdurmuştu, ne de bu saate kadar aramıştı. Sanıyordu ki, söylediklerine pişman olacak; sanıyordu ki, koşup onu kollarına alacak ve yüzünün her noktasına aşk dolu öpücüklerini bırakırken özür dileyecekti. Hiçbiri olmamıştı. Şimdi tam olarak gerçekliğin içindeydi. Her şey bitmişti. İkisinin peri masalı bitmiş, o büyülü aşk solmuştu.

Erdem kardeşinin gözlerindeki yaşları silerken saçlarını kulağının arasına sıkıştırdı.

''Söyle bana. Söyle ki gidip onun suratını dağıtayım. Söyle ki, benim canımın parçasını bu hale getirmenin ne demek olduğunu göstereyim ona.''

''Abi... Sen beni yine eskisi gibi sev...''

Balım çok yalnız hissediyordu kendini. Canını acıtan o sözleri söyleyen adamı hâlâ delicesine seviyordu ve bu gerçeklik ona ağır geliyordu. Kendisini dinlemesi gerekirken nefret ettiği o kadının sözlerine güvenmişti. Onca yalvarmasına, ağlamasına rağmen sadece kendi öfkesine odaklanmış; bütün bunların için de bir de o kadını masum göstermişti. Bu kabul edemeyeceği bir şeydi. Ondan nefret ettiğini bildiği halde yine onunla acıtmıştı canını. Önceden de defalarca yaşamışlardı bunu. Ama bu sefer ki... Bu seferkinin bir mazereti yoktu. Balım ona adım atmış, kendini ona anlatmaya çalışmış; ancak geri püskürtülmüştü. Emir onu dinlememişti.

Saçının teline zarar gelecek diye endişelenen, abisinin acıtan davranışlarına karşı ona siper olan ve onu teselli eden, her geçen gün artan bir sevgiyle onu seven adam, canını en çok acıtan kişi olmuştu bir anda.

Bundan sonra nasıl devam edeceğini bilmiyordu. İstemese bile onu görmek zorunda kalacaktı. Şimdi çektiği bu acıya karşı abisinin sevgisiyle tekrar kuşatılıyor olmasına sevinmesi ne kadar da ironikti.

38.BÖLÜM

Erdem kollarında tuttuğu kardeşinin saçlarını okşarken odadaki diğerleriyle göz göze geldi. Şimdi dinlenmesi için onu yalnız bıraksa, Balım'ın buna hazır olmadığını biliyordu. O yüzden bir süre daha kardeşinin yanında kalmaya karar verdi.

''Anne, siz Lizzie'yle yiyecek bir şeyler hazırlayın. Biz de daha sonra aşağıya ineriz.''

Melek Hanım kızının saçlarına öpücük bıraktıktan sonra Erdem'e cevap verse de gözlerini kızından ayırmamıştı.

''Tamam. Ben hemen hızlı bir şekilde bebeğimin sevdiği cheesecake'ten de yaparım.''

Balım konuşulanları duysa bile tepki vermiyordu. Haftalardır özlemini çektiği şefkâtli kollarda kendini bir parça iyi hissediyordu. Melek Hanım kocasının elinden tutarak onu odadan çıkarırken Lizzie de Erdem'e son bir kez baktı.

''Bir şeye ihtiyacınız olursa aşağıdayım.''

''Tamam bebeğim.''

Odada yalnız kaldıklarında sessizlik de beraberinde gelmişti. Balım abisinin kucağına sığınmış, küçük bir çocuk gibi sevilmeye muhtaç şekilde duruyordu. Erdem ondan duyduğu iç çekmeyle, elini çenesine koyup yüzünü kendine çevirdi.

''Şimdi daha iyisin, değil mi bebeğim?''

Balım kızarık gözlerle abisine bakıyordu. İyi değildi. Hem de hiç. Emir'in söylediği her bir kelime beynine çakılı dururken iyi olması mümkün değildi.

''Beni yine kollarına aldın.''

Erdem onun titrek ve kısık çıkan sesiyle canının acıdığını hissetse de bir şey söylemedi. Belli ki kardeşinin konuşmaya ihtiyacı vardı.

''Haftalardır bu anı beklemiştim. Şimdi oldu işte. Oldu, ama... Seni kazanırken onu...''

Balım dudaklarından dökülen hıçkırığa engel olamazken Erdem daha sıkı sarıldı ona. O uğursuz gün, aynı şeyi kendisi yapmıştı kardeşine. Balım yine bu şekilde, Emir'in kollarında abisi için ağlıyordu. Erdem bütün bunların olduğuna, bunları yaşadıklarına inanamıyordu bazen. Kardeşinin alnına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra kendini biraz geriye çekti.

''Sana söylediklerim ve her bir davranışım için çok özür dilerim bitanem.''

Balım yüzünü abisine çevirip gözlerinin içine baktı.

''Sen benim en kıymetlimsin. Doğduğun günden beri sana bir şey olacak diye aklım çıkıyor. Sana her şekilde güveniyordum. Ama o fotoğrafları görünce...''

Bir an durup karşısında bir noktaya baktı kısılan gözleriyle. Sonra bakışlarındaki ifadeyi yumuşatıp kardeşine döndü.

''Bunca zaman aldatıldığımı bilmek... Benim için kolay değildi. Sana kendimi savunmuyorum. Sadece ne hissettiğimi ifade etmeye çalışıyorum.''

Balım başını anladığını belirtircesine aşağı yukarı sallamıştı.

''Sanırım benim de hatalarım var. En başından beri ikinizin arasında bir şeyler olabilme ihtimâlini düşünmediğim ve belki de kabul etmeyeceğim için hep net çizgiler çektim. Sözlerimle bunu ifade ettim. Emir kötü biri demiyorum. Bir dost olarak bakarsam güvenim sonsuz. Ama...''

Sözünü yarıda kesip kardeşinin güzel ve üzgün yüzüne baktı. Elinin tersiyle yanağını hafifçe okşadı.

''Bu erkekçe bir şey. Bir erkeğin sana dokunması ihtimâli, seni bir kadın olarak görmesi ihtimâli bir abi olarak diklenmeme sebep oluyordu. Belki de incinip üzülmenden korkuyordum. Benim görevim seni korumaktı. Üstüne bu derece titremem bundan.''

Konuşmasının arasında kardeşini rahatlatmak için saçlarını okşuyor, her zaman yaptığı gibi şefkâtli öpücükler bırakıyordu.

''Emir'in seni sahiplenip hep yanında durması beni bir yandan mutlu ederken, bir yandan da daha fazla öfkelenmeme sebep oluyordu.''

Balım onun adını duymasıyla abisinin kollarında kıpırdandı. Bu acı böylesine tazeyken nasıl devam edebileceğini bilmiyordu.

''Hatalarımı kabul ediyorum. İnan ki, sana söylediğim her söz en başta benim canımı acıtıyordu. Senin o güzel gözlerinin acıyla dolması beni bin kat daha fazla yaralıyordu. Benim için de kolay değildi. Ama ne olursa olsun bu kadar katı olmamın haklı bir sebebi yok. Bunun için senden bir kez daha özür dilerim bebeğim.''

''Abi...''

''Şişştt... Bırak da bitireyim. Bunca zaman gözümü kör ettim sana karşı. Aşık bir adam olarak sizin aşkınızı anlamaya çalışacağım yerde bunu kabul etmemeyi seçtim ben.

Bunun için ne kadar pişman olduğumu bilemezsin.''

''Sen beni affettin ya, bana yine eskisi gibi bakıyorsun ya, ben başka bir şey istemiyorum abi.''

Balım gözyaşlarının arasında abisine sımsıkı sarılırken, başka bir şey istemediğiyle ilgili sözünün hiç de samimi olmadığını biliyordu. Emir'i istiyordu. Birkaç saat önceki sahnenin yaşanmamış olmasını istiyordu. Emir'in o kadını korumamış olmasını istiyordu. İstiyordu, ama... Bütün bunların gerçek olduğu bu denli belliyken Balım bunu nasıl kabullenebilecekti?

''Artık ağlamanı istemiyorum bitanem. Sana yeterince acı çektirdikten sonra, şimdi bu gözyaşlarını görmeye katlanamıyorum.''

Balım gözlerini silip yatakta doğruldu. Konuşmak istiyordu aslında, ama ne konuşacağını kendisi de bilmiyordu. Erdem ondaki tutukluğu fark ettiği için ona yardımcı olmaya çalıştı.

''Benim yüzümden mi?''

Balım soran bakışlarını abisine çevirdi.

''Ne senin yüzünden mi abi?''

''Emir'le ayrılmanız.''

Balım ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kaçırıp bir süre oyalanmaya çalıştı. Ama belki de konuşmak, olanları birine anlatmak kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra bakışlarını yeniden abisine çevirdi.

''Cansu benim fotoğraflarımı göstermiş Emir'e.''

O kadının ismini telaffuz etmek bile Balım'ın midesini bulandırmıştı. Erdem kaşları çatılmış halde ona bakıyordu.

''Ne fotoğrafı?''

''Okulda bir çocuk vardı, sen de biliyorsun. Hani arada bana takılan.''

''Brad mi?''

''Evet.''

''Ne ilgisi var?''

''Lizzie'yle birkaç eşyamızı almak ve hocalarla vedalaşmak için okula gitmiştik. Ben Lizzie'yi bahçede beklerken Brad geldi. Davranışları için üzgün olduğunu ve arkadaşça vedalaşmak istediğini söyledi. Aslında ben konuşmadan kalkıp gitmek istedim; ama ısrar etti. Gayet normal davranıyordu. Ben de gereksiz yere sorun çıkarmamak için dinledim onu. Sonra son bir kez sarılmak isteyince tersleyemedim. Zaten sadece birkaç saniye sürdü.''

Biraz durduktan sonra üzgün yüzündeki kaşları çatıldı. Sesi biraz yükselirken keskinliğini de belli ediyordu.

''Anlamıyorum. O kadın nasıl olup da bizim fotoğraflarımızı çektirebildi? Nasıl bir tezgâh bu? Önce Emir'le benim fotoğraflarımızı sana gösterip bizi birbirimizden ayırdı. Şimdi de ikinci adıma geçip Emir'le beni...''

Bu noktada devam edemedi. Çatık kaşları düzelip gözleri dolmaya başlarken yüzünü abisinin göğsüne kapattı. Erdem onu rahatlatıcı şekilde sırtını okşarken içinde Cansu'ya karşı öfke birikmeye başlamıştı.

''Ve Emir de senin kendisini aldattığına inandı.''

Erdem soru sormamıştı. Sadece anladığı şeyi sözlü olarak ifade etmişti.

''Evet. Abi... Buna nasıl inanır? O kadına nasıl inanır? Ben ona anlattım her şeyi. Ama o, doğru olmayan o fotoğraflara inanmayı seçti. Ben ona Cansu'yla görüşüp görüşmediğini sorarken, o bana 'bu olayın en masumu Cansu' dedi. O kadını korudu abi! Bana karşı o kadını korudu! Bunu nasıl yapar? Hiç mi tanımıyor beni? Hiç mi inanmıyor ona olan aşkıma? Beni suçladı.''

''Devam et. Devam et ki, o gün yaptığım gibi yine suratını dağıtayım.''

Erdem'in gözlerindeki kardeş sevgisi, yerini bir anda delice bir öfkeye bırakmıştı. Balım tek kelime etse, Erdem bir saniye bile durmayacaktı. Balım bunu onun bakışlarından rahatlıkla okuyabiliyordu.

''Ne dedi sana?''

'' 'Ben senin için en yakın arkadaşıma sırt çevirdim, ama sen beni aldattın' dedi bana abi...''

Balım kendini daha fazla konuşacak gibi hissetmiyordu. Nasıl olup da bu kadar konuşabildiğine kendisi de şaşırmıştı. Konuştuktan sonra rahatlamış olması gerekiyordu belki de. Ama bütün gerçeğin sesli olarak dile getirilmesi onu daha fazla acıtmıştı. Abisi doğrulup da onu bırakırken Balım da telaşla doğruldu yatakta.

''Nereye?'

''Aşağıya inip yemeğin hazır olup olmadığını kontrol edeceğim. Sen dinlen. Lizzie'yi göndereceğim yanına.''

Balım başını sallayıp anladığını kabul edercesine dizlerinin üstüne oturdu. Bir an abisinin o öfkeyle gidip Emir'le kavga edeceğini düşünmüş ve korkmuştu. Ama onun sakin halini görünce rahatlamıştı neyse ki.

Erdem odadan çıkıp merdivenlerden indi. Lizzie'ye Balım'ın yanına çıkmasını söyledikten sonra onun sorularına cevap vermeden arabasına atladığı gibi gaza bastı.

****

Emir, Balım gittiğinden beri kaçıncı kadehi devirdiğini bilmiyordu. Ev gerçekten bir enkaza benziyordu. O gittikten sonra yere çökmüş ve sırtını koltuğa vermişti. O lanet ettiği fotoğraflar yere saçılmış halde duruyorlardı. Bir yandan hepsini alıp parçalamak isterken, bir yandan da onlara baktıkça öfkesini körüklemek nedense iyi geliyordu.

O fotoğrafları gördüğü ilk an beyninden vurulmuşa dönmüştü. Haftalar önce aynı şeyi Erdem'e yapan Cansu, bu kez bunu kendisine yaşatmıştı. Üstelik Balım bunu inkâr bile etmemişti; edememişti... Göründüğü gibi olmadığını söylemişti sadece. Yani o şerefsize sarılmıştı! Bu gerçek Emir'i paramparça ediyordu. Onu herkesten sakınırken, başka bir erkeğin, üstelik de suratını dağıtmak istediği adamın, kendi kadınına o kadar rahatça dokunmuş olması Emir'i deli ediyordu.

Ona her bağırdığında Balım'ın pişman bakışlarla bakması yüreğini dağlamıştı. Onu orada göğsüne çekip sıkıca sarmamak için mücadele etmişti kendisiyle. Şimdi etrafa bir kez daha baktığında Balım'ın tamamen gitmiş olması gerçeği bir tokat gibiydi. Balım ona yalvarmış, kendisini ifade etmeye çalışmış; ama Emir buna izin vermemiş ve onu suçlamakla yetinmişti. Bir de üstüne Cansu'yu savunmak gibi aptalca bir şey yapmıştı, ki bu da bardağı taşıran son damla olmuştu. İkisinin bu hale gelmesine sebep Cansu'yken, onun Balım'a inanıp onu sımsıkı sarması gerekirken Emir bunu yapmamış, Balım'ı ona ihanet etmekle suçlamıştı.

Aslında durup düşündüğünde; zamanında aynı yanlış anlamaya kendisi maruz kaldığında, Balım da aynı tepkiyi göstermişti. Kendince haklıydı da. Ama Emir olanlarda bir payı olmadığı konusunda onu ikna etmişti. Belki yine aynı şey olabilir ve Balım da

tıpkı Emir'in yaptığı gibi bu olayda bir suçu olmadığı konusunda onu ikna edebilirdi. Ancak işler hiç de böyle gitmemiş ve Cansu'nun varlığı aralarında yıkıcı bir şekilde dikilirken her şeyin sonunu getirmişti.

Ona Erdem'le ilgili söylediği şeylerin hiçbiri doğru değildi. O anki öfkeyle düşünmeden konuşmuştu. Canı tarif edemeyeceği kadar yanarken Balım'a ne yaptığını görememiş ve sadece kendi açısından bakmıştı olaylara. Oysa ki aşkları uğruna tam da Balım'ın söylediği gibi, biri abisini kaybederken diğeri de arkadaşını kaybetmişti. Bu olayda bir anlamda zararlı çıkan tek kişi kendisi değildi. Balım da çok acı çekmişti. Hâttâ ondan daha fazla. Günlerce neredeyse hiç durmadan ağlamış, acı çekmiş, ama Emir'den vazgeçmemişti.

Şimdi kendi yaptığının bencillikten öte olmadığının farkındaydı. O gittiğinde, kendini haklı davrandığına ikna etmiş olabilirdi; ancak şimdi her şey berraklaşmıştı ve net olan şeylerden biri de Balım'ın gitmiş olmasıydı.

Emir ona Cansu'yu savunurken aklından ne geçirdiğini gerçekten bilmiyordu. Balım'ın bu konudaki hassasiyetini bildiği halde, bu konu her açıldığında yaşadıkları gergin anlardan sonra bile nasıl olup da böyle aptalca laflar ettiğine inanamıyordu. Onun yüzündeki hayal kırıklığını, kırgınlığı ve acıyı delicesine hissetmişken, arkasını dönüp de gitmek istediğinde nasıl olup da onu durdurmamıştı? Gitmesine nasıl izin vermişti? Balım her tartışmalarında onun sıcak dokunuşları ve ona hissettirdiği aşkıyla erirken yine aynı şeyi yapsa, bu kez de Balım ona sığınır mıydı? Hayır, hiç sanmıyordu. Bu seferkinin diğerleriyle bir benzerliği yoktu. Bu sefer Emir sağlam kayaya çarpmıştı ve o kayaya çarparken Balım'ı da beraberinde sürüklemişti.

Ne kadar süre karanlıkta kaldığını bilmiyordu. Hava ne zaman kararmıştı, bahçedeki ışıklar salona ne zaman dağılmıştı; hiçbiri hakkında fikri yoktu.

Kafasının içinde duyduğu gürültüyle yüzünü buruşturdu. Deli gibi içmiş olmalıydı. Yoksa başı böyle berbat bir şekilde ağrımazdı. Ama ağrının dışında başka bir şey vardı. Ellerini başından çekip de kapıya doğru döndüğünde sesin o taraftan geldiğini anladı.

Sarsak adımlarla kalkıp zorlukla yürürken, içindeki o cılız umut ışığı, ona Balım'ın gelmiş olabileceğini söylüyordu. Balım da onun gibi dayanamamış ve aşkına koşmuştu belli ki. Bu düşünceyle yüzü hafiften gülümsemeye başladığında kapıya erişmişti bile.

Açtığı anda yere serilmesi bir oldu. Yüzünün sol tarafında feci bir ağrı vardı şimdi. Kafası o kadar bulanıktı ki, bunun ne olduğuna dair bir fikir yürütemiyordu. Yakasından tutulup kaldırıldığında aynı noktaya yeni bir darbe daha indi. Belki de saniye bile geçmeden midesine yediği başka bir güçlü darbe yere kapaklanmasına neden oldu.

Elleriyle zeminden destek alarak doğrulmaya çalışırken ciğerlerindeki havayı boşaltırcasına öksürdü birkaç kez. Başını çevirip de baktığında, tam anlamıyla tepesinde dikilen kişiyi görünce acı bir ifadeyle gülümserken hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu.

Yakasından bir kez daha tutulup kaldırıldığında arkasındaki duvara dayandı.

''Lan sen benim kardeşimi nasıl üzersin? Nasıl olur da ona değil de o sürtüğe inanırsın?''

Erdem yakasını bırakmayarak iyice kendine çekti ve yüzüne doğru adetâ tısladı.

''Daha dün bana onu ağlattığım için kafa tutan, beni tehdit eden sen, şimdi nasıl olur da onu o hale sokarsın?''

Emir tüm bedeninin uyuştuğunu hissediyordu. Erdem buraya kadar gelip kardeşinin hesabını sorduğuna göre ona daha fazla kayıtsız kalamamış ve şimdi kardeşini korumak için de kendisine hesap sormaya gelmişti. Ne acıydı ki, abi kardeşin bir araya gelmesine sebep, ikisinin ayrılığı olmuştu.

''Deli gibi ağladı saatlerce. Kollarımda üzüntüden küçücük kaldı. Sen burada içip sarhoş olurken benim herkesten, her şeyden sakındığım kardeşim canını acıta acıta ağladı lan!''

Emir ellerini yüzüne örttü. Neye sebep olduğunu biliyordu. Erdem'in söyledikleri canını daha fazla acıtırken, sevdiği kadının o hali gözünün önüne gelince nefes alamadığını hissetti.

''Çok mu ağladı?''

Sesi kendine bile yabancı geliyordu. Bağırmaktan, etrafı kırıp dökmekten kendini kaybetmişti. Erdem sinirli bir nefes bıraktıktan sonra doğrulup dimdik durdu karşısında. İşaret parmağını ona doğru tutup sakin, ama tehditkâr bir ses tonuyla son sözlerini söyledi.

''Seni bir daha kardeşimin etrafında görürsem, öldürmekten beter ederim. Bu iş burada bitti.''

Erdem geldiği gibi aynı öfkeyle çıktı evden. Kendine kızıyordu. Olayların bu hale gelmesinde kendisinin de payı vardı. Yani Balım'ın bu halde olmasının sebeplerinden biri de kendisiydi. Bundan sonra Balım'ın yanında olacak ve ona zarar gelmesine izin vermeyecekti.

****

''Niye izin verdiniz gitmesine?''

Balım korkulu bakışlarla ailesine bakıyordu. Abisinin yalan söyleyip onu bıraktığına inanamıyordu. Üstelik nereye gittiği fazlasıyla belliydi.

''Bebeğim sakin ol. Birazdan gelir zaten.''

Tam o sırada kapı açılıp da Erdem içeriye girdiğinde Balım tuttuğu nefesini verirken abisine koşup kollarını boynuna doladı. Erdem kardeşine sarılırken ona haftalarca çektirmiş olduğu acı için kendine bir kez daha lanet etti.

''Yemek yedin mi bakalım?''

''Hani yemeği kontrol etmek için ayrılmıştın yanımdan?''

Balım'ın ağlamaklı sözleri Erdem'i üzerken zor da olsa gülümsedi ve alnını öptü.

''Biraz hava aldım. Yemek yedin mi diye sordum ayrıca?''

''Seni bekledim.''

''O halde masaya oturalım; çünkü çok açım.''

Erdem kolunun altında kardeşiyle salona girerken Lizzie'yle göz göze gelmiş ve onu rahatlatmak için göz kırpmıştı. Birlikte yenilen yemekten sonra Erdem ortamı biraz daha rahatlatmak ve Balım'ın da kafasını dağıtmak için kendisine kahve yapmasını istedi. Balım'a şefkâtle gülümserken Balım da o anın mutluluğuyla ona gülümsemişti.

Melek Hanım ve Turgut Bey, abi kardeşin yeniden eskisi gibi olmalarının sevincini yaşarken, bu olaya sebep olan şey mutluluklarını azaltıyordu. Elini oğlunun elinin üstüne koyan Melek Hanım oğluna minnettar bir şekilde bakıyordu. Erdem elini çekip kolunu annesinin omzuna doladı ve kendine çekti.

''Hayırdır Melek sultan?''

''Siz yeniden böyle görmek çok güzel oğlum.''

Annesinin sesindeki duygu dolu ton, Erdem'in içini acıtmıştı. Kendini geri çekip annesinin gözlerine baktı.

''Seni üzdüğüm için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin anne. O gün otele gelip de Balım'ın sana ağlayarak söylediği o cümleyi duyduğumda ölmek istedim. Canımdan çok sevdiğim kardeşimin akıttığı her bir yaş benim de içimi dağladı. Gözüm o kadar körleşmişti ki, her şeye kendi açımdan baktım. Kardeşimi bir daha asla bırakmayacağım.''

''Biliyordum. Ona ne kadar kızmış olsan da kardeşine kıyamayacağını biliyordum. Keşke o sebeple olmasaydı, ama...''

Melek Hanım kızının son zamanlarda sürekli mutsuz olmasında az da olsa kendi payı olduğunu düşünüyordu. Belki yeterince bir şey yapamamıştı. Belki oğluyla konuşurken yeterince ikna edici olamamıştı. Ama sonuç ne olursa olsun yaşanan her şey yaşanmıştı ve bundan sonra ileriye bakmaları gerekiyordu.

''Benim anlamadığım; ikisinin arasındaki aşk bu kadar güçlüyken, senin sevgini kaybetmek uğruna Emir'in yanında olmuşken tek bir tartışmada ayrılmış olmaları...''

Turgut Bey düşünceli bir ifadeyle bakıyordu oğluna. Daha düne kadar birbirleri için çıldırdıkları bu kadar belliyken bu olanları kabul etmek istemiyordu. Erdem'in bakışlarına aynı dik ifadeyle karşılık verdi.

''Emir düzgün biri. Balım'ı ne kadar sevdiği belli. Bakma öyle Erdem. Hepimiz biliyoruz bu gerçeği. Bu ikisi herkese kafa tutarken kararlı oldukları belliydi. Şimdi tartıştılar diye, bu iş bitti diyerek arkamıza yaslanmayacağız.''

''Baba!''

''Ne dediysem o. Sen kardeşinin bu şekilde daha mı mutlu olacağını sanıyorsun? Gözlerinin önünde günden güne erirken bir abi olarak bu seni mutlu edecek mi?''

Erdem sıkıntıyla kalktı oturduğu yerden. Ellerini ceplerine koyup birkaç adım attıktan sonra babasına dönmüştü ki, kardeşinin elinde tepsiyle salona girdiğini görünce susmak zorunda kaldı.

''Kahvelerin yanına halamın yaptığı kurabiyelerden koydum.''

Lizzie de ortamı normale döndürmek için uğraşıyordu.

''Oh be! Kızım sen de bunu düşünmesen, kuruyup gideceğiz.''

''Turgut!''

''Yalan mı Melek? Diyet dediğin de bir yere kadar.''

Turgut Bey'in homurdanması gülüşmelere neden oldu. Gülümsemeyen tek kişi ise belliydi. Elinde tuttuğu kahveye bakıyordu sadece. Gözleri dolmuş, yine ağlamaya hazırdı. Her şeyi tekrar tekrar yaşıyordu ve bu da yarasının kanamasına neden oluyordu. Emir'i düşünmeden yapamıyordu. Belki de pişmandı... Belki o da kendisi gibi acı çekiyordu. Bunları düşünüp ona olan özlemi artarken bir anda aklına gelen kişiyle öfkesi körükleniyordu. Onun Cansu'yu korumuş olması ve kendisini suçlaması gitmiyordu gözünün önünden. Kabul edemiyordu bir türlü. Zamanında onun yüzünden defalarca tartışmışlar, ancak hiçbiri bu şekilde sonuçlanmamıştı. Emir ona sarılıp, eriten öpücüklerini bahşederken her şey siliniyordu o anlarda.

Yine o günlere dönmek istiyordu. Emir onu hiçbir zaman bu şekilde suçlamamıştı. Bu kadar acıtmamıştı. Ayrılıklarının sebebinin Cansu olduğunu bilmek onu kahrediyordu. Onun dokunuşları, öpücükleri olmadan ne yapacaktı? Onsuz nefes alamazken bir ömrü o olmadan nasıl geçirecekti? Hayat Emir'den ibaretti onun için. Dünyasının ışığı oydu. Onun aşkı, sevgisi olmadan bomboş hissediyordu.

Eve döndüğünden beri Emir'e koşmayı düşünmüştü kaç kere... Ama söylediği o acımasızca sözler kulaklarında yankılandığı anda bu düşüncesinden vazgeçiyordu. Emir ona daha önce hiç öyle bağırmamıştı; hiç suçlamamıştı o şekilde. Onun Cansu'yla konuştuğunu, görüştüğünü duyduğu anda kan beynine sıçramıştı. Ona bunun hesabını sormak istese de Emir ona cevap vermek yerine suçlayıcı tavırlarını arttırmış, bir de üstüne kendisi uğruna arkadaşına sırt çevirdiğinden bahsetmişti. Balım'ın bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilmiyor muydu? Haftalarca bu yüzden nasıl da acı çektiğini, kendini kaybettiğini bilmiyor muydu? Bütün bunlar olurken yanında değil miydi? Nasıl olurdu da onu böyle bir şey için suçlayabilirdi? Kendisi Erdem'in arkadaşlığını kaybetmişti de, Balım abi sevgisiyle hayatına devam mı etmişti? Nasıl bu kadar bencil olabilirdi ?

Ellerinin üstündeki teması fark ettiğinde başını kaldırırken gözlerini kırpıştırdı. Yanaklarından süzülen yaşları hissettiği anda gözlerini Lizzie'den alıp diğerlerine çevirdi. Hepsi endişeyle kendisine bakıyordu. Zaten bu kadar acı çekerken bir de onları üzüyor olması acısını arttırmıştı.

Kahveyi Lizzie'ye verip gözlerini sildikten sonra hafifçe gülümsedi.

''Bakmayın öyle. İyi olacağım ben. Abim yanımda. Daha ne isterim...''

Son cümle hafifçe kaybolurken bakışlarını çekmişti hepsinden.

''Ben yatıyorum. Çok yorgunum.''

''Tamam bebeğim.''

Melek Hanım kızının saçlarını okşadıktan sonra gitmesine izin verdi. Zorlukla yutkunurken geriye dönüp kocasıyla oğluna baktı.

''Biz üzülmeyelim diye dik durmaya çalışıyor. Bunu sürdürmeye devam ederse daha kötü olacağından endişeleniyorum.''

''Anne... Benim kardeşim güçlüdür. Biz yanında olduğumuz sürece o iyi olacak. Güven bana.''

Melek Hanım başını salladıktan sonra kocasının açtığı kollarına sığındı. Balım ancak Emir'in aşkıyla eskisi gibi olabilirdi. Ne olduğunun bir önemi yoktu o anda. İkisinin bir arada olmaları gerekiyordu. Eğer zamanında müdahale etmezlerse bu aşkın yükü altında ezileceklerdi.

****

''Ben gidip Balım'la konuşacağım.''

Selim Bey karısını kolundan tutup odadan çıkmasını engelledi.

''Esra, bence bu şu an için iyi bir fikir değil.''

''Oğlum acı çekiyor. Hiçbir şey yapmadan oturup bekleyemem.''

''Hiçbir şey yapma demiyorum. Biraz izin ver. İkisi de kafasını toplasın. Ne olduğunu bilmiyoruz. Her şey üst üste gelince tartışmışlardır.''

Esra Hanım kocasının sakinleştirme çabalarına kayıtsız kalamadı. Ama yine de bildiğini okuyacaktı.

Telefon etmeye gerek duymadan Balım'ı görmeye gitti. Kapı hizmetçi tarafından açıldığında Melek Hanım'ı görmek istediğini belirttikten sonra, kendisini salona alan hizmetçiye bir şey içmeyeceğini söyledi. Salonun ortasında gergin bir şekilde beklerken elindeki çantanın sapıyla oynuyordu. Ne konuşacağını kendisi de bilmiyordu. Herhangi bir şey planlayarak gelmemişti. İki anne olarak karşılıklı konuşurlarsa çocukları için iyi bir şeyler yapabileceğini düşünüyordu.

Melek Hanım salona girdiğinde tıpkı kendisi gibi gergin olduğu açıkça görülen

arkadaşını süzdü. Esra Hanım izlendiğini hissederek ona doğru döndüğünde gülümsedi.

''Hoş geldin Esra.''

''Hoş bulduk. Senin konuşmak istiyorum.''

''Çalışma odasına geçelim.''

Melek Hanım Berna'ya, kendilerine içecek bir şeyler getirmesini söyledikten sonra arkadaşının önce geçmesine izin vererek kendisi de odaya girdi ve kapıyı kapattı. Olur da Balım aşağıya inerse onu görmemesi daha iyi olurdu.

Esra Hanım koltuklardan birine oturduktan sonra beklenti dolu bakışlarını arkadaşına çevirdi.

''Buraya neden geldiğimi biliyor olmalısın.''

''Evet, biliyorum.''

''Melek... Emir ne olduğunu anlatmadı. Tartıştıkları belli; ama benim içim rahat etmedi. Balım'la da konuşmak isterim eğer izin verirsen.''

''Bence Balım şu an buna hazır değil. Emir onu fazlasıyla üzmüş.''

''İyi de neden? Birbirlerini bu kadar çok severlerken onları bu denli perişan eden şey ne olabilir?''

''Emir'in eski kız arkadaşı tabi ki.''

Melek Hanım bunu söylerken ses tonunu sabit tutamamıştı. Biricik kızının perişan hali göznün önüne gelince sakin kalamamıştı.

''Ne demek istiyorsun?''

Esra Hanım onun söylediği şeye inanamadığını gösterir şekilde bakıyordu.

''Cansu'ymuş adı. Emir kızımın onu aldattığını iddia ederek ona kötü şeyler söylemiş. O kadını da korumuş.''

''Ama bu olamaz! Emir Balım'ı delicesine seviyor. Onun için ölüyor.''

''Evet. Onu o kadar seviyor ki, canını acıtmaktan geri kalmıyor.''

Esra Hanım yerinden kalkıp camın önünde duran arkadaşının yanına gitti ve elini koluna koyarak yardım bekleyen bakışlarını ona dikti.

''Mantıklı bir açıklaması olmalı.''

''Senin oğlun benim kızımın canını acıttı Esra. Bir anne olarak buna sessiz kalamam. Balım canından çok sevdiği abisini kaybetmek uğruna aşkını seçmişken, Emir başkalarından duyduğu şeylerle beni kızımı ağlattı.''

''Şunu detaylarıyla anlat lütfen. Emir bir şey söylemiyor. Sadece 'Balım gitti' diyor.''

Melek Hanım derin bir nefes aldıktan sonra olan biteni neredeyse nefes almadan anlattı arkadaşına. Esra Hanım duyduklarıyla kaşlarını çatarken gözünün önünde beliren manzara her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Her şeye rağmen oğlunun ne kadar perişan olduğunu görmüştü. İlişkilerde bu tarz anlaşmazlıklar olabiliyordu ve bir şekilde düzeliyordu. Oğlu ve Balım arasındaki aşka inancı tamdı. İkisi de birbirlerinden vazgeçmezlerdi.

''Balım'ı görebilir miyim?''

''Esra lütfen.''

''Tamam. Bana yardım et... Birbirlerini ne kadar sevdiklerine hepimiz şahidiz. Sen ve ben anne olarak onlara yardımcı olmalıyız.''

Arkadaşının umutlu ısrarı Melek Hanım'ı bir parça sakinleştirmişti.

''Zamana ihtiyacımız var. Balım'ın kararı ne olursa olsun ben onun yanındayım. Bunu aklında tut.''

Esra Hanım gittikten sonra bir süre daha çalışma odasında kaldı. Bu durumu nasıl düzelteceklerini bilmiyordu. Kızı Emir'e ne kadar kırgın olsa da ona olan aşkı gün gibi ortadaydı. Bir taraf düzelirken diğer taraf parçalanıyordu. Bir tarafa mutlu olurken diğer tarafın acısı, mutluluklarına gölge düşürüyordu. Balım onun yüzünden acı çekse de, yine onun sayesinde ayağa kalkacaktı. Bu gerçeğin farkındaydı Melek Hanım.

****

Balım makyajını zorlukla yaparak çantasını aldı ve odadan çıktı. Yoğun bir gün onu bekliyordu. İçinden bir şey yapmak gelmese de bunu yapmak zorundaydı. Kendini eve kapatıp sürekli ağlayamazdı. İçi kan ağlasa da, geceleri yastığını gözyaşlarıyla ıslatsa da bunu dışarıya belli etmeyecekti. Sürekli Emir'i sayıklasa da, onun çıldırtan

dokunuşlarını arasa da bunu sadece içinde yaşayacaktı.

Direnci belki beş dakikada bir kırılıyor, Emir'e koşmak için çıldırıyordu. Onu yine yerinde tutan şey ise duyduğu o suçlayıcı ve kırıcı sözler oluyordu. Bunu kabul etmek istemiyordu. Emir ona dokunmaya bile kıyamazken o sözleri söylemiş olmasını hazmedemiyordu. Hem de kimin için? O nefret ettiği, yılanın ta kendisi olduğunu düşündüğü o kadın için! O kadın için kırmıştı kendisini. O kadın için ona bağırmış, bir de hiç düşünmeden suçlamıştı.

Abisi her şeyi öğrendiğinde bile aşkından vazgeçmemişti. Ama Emir ne yapmıştı? Bencilce davranarak onu incitmiş, kendisini aldattığını bağırmıştı yüzüne. Bunu nasıl düşünebilirdi? Nasıl inanabilirdi? O fotoğrafların mantıklı ve geçerli bir açıklaması varken ve Balım da her şeyi anlatmışken niye durup da dinlememişti?

Aşklarının saflığına nasıl olmuştu da o kadının masumiyetini (!) bulaştırabilmişti? Bunları kabul edemiyordu. Hiçbirini hak etmemişti. Bu düşünceyle başını biraz daha dikleştirdi.

Turgut Bey kızını gördüğü anda kahvaltı masasından kalkmış ve ona doğru ilerleyerek onu kollarına almıştı.

''Benim küçük bebeğim niye erken kalktı?''

''Aşk olsun baba. Bugün Pazartesi. Unuttun galiba?''

''Unutmadım da... Tatil yapmak istersin diye düşündüm.''

''Tatile ihtiyacım yok. İşleri ne kadar hızlı öğrenirsem o kadar iyi.''

Erdem yerinden kalkıp kardeşinin alnına öpücük bıraktıktan sonra gülümseyerek baktı.

''Bugün benimle çalışırsın. ACT Plus ile toplantım var. Senin de katılmanı istiyorum. Yatırım işini de görmüş olursun.''

Balım gülümseyerek abisine sarıldı. Lizzie onların o halinden memnun bir şekilde bakarken ACT Plus'ın adını duymasıyla yüzündeki gülüş de solmuş oldu. Bu demekti ki, Aydan da toplantıda olacaktı ve Lizzie bundan hiç memnun olmamıştı.

''O halde ben de sizinle geliyorum. Bana da değişiklik olur.''

Erdem onun bunu neden söylediğini ona baktığı ilk anda anlamıştı. Kardeşini bırakıp nişanlısını kollarına aldı ve dudaklarına hafifçe temas ettikten sonra baştan çıkarıcı, ama alçak bir ses tonuyla gözlerinin içine bakarak konuştu.

''Bak işte bu bana fena halde uyar. Ofis fantezisi kulağa çok seksi geliyor.''

Lizzie bunu planlamamıştı. Herkesin içinde o kadar özel bir öpücüğe maruz kalmak bir yana, bir de onun tahrik edici sözlerini duymak hiç iyi olmamıştı. Beyaz tenli olmanın en kötü yanlarından biri de hafif bir kızarıklığın bile kolayca fark edilmesiydi.

Melek Hanım, kocası ve Balım açıkça gülerlerken Lizzie yüzünü Erdem'in göğsüne kapatmıştı.

''Hadi bakalım çifte kumrular. İş beklemez.''

Turgut Bey'in neşeli sesiyle Erdem'den ayrılmak zorunda kalan Lizzie, onlara on dakikaya hazır olacağını söyledikten sonra koşarak odasına çıktı. Şirkete gidiyorsa ve Aydan'la karşılaşacaksa kendisine özen göstermesi gerekiyordu, öyle değil mi?

39.BÖLÜM

Balım abisinin yanında olmaktan ötürü mutluydu. Mutluluğu gölgeli de olsa mutluydu işte... Çok zor olsa da, bağıra bağıra ağlamak istese de... Neyse ki işler kafasının bir parça dağılmasını sağlıyordu. Lizzie de yanındayken kendini daha güçlü hissediyordu.

Emir hâlâ aramamıştı... Şimdiye kadar çoktan pişman olmuş ve kapısına dayanmış olması gerekiyordu. Ama gelmediği gibi aramıyordu da. O kapıdan çıkıp gitmeden önce ayrıldıklarını söylemiş olduğunu bir türlü kabullenemiyordu. Hadi kendisi fazlasıyla kırıldığı için öyle söylemişti; Emir niye onu durdurmamıştı? Başka zaman olsa kolundan tuttuğu gibi dudaklarına yapışır, gitmesine izin vermezdi. Ama o zamanlarda değillerdi artık... Cansu yapacağını yapmış, son ve esaslı darbesini vurarak onları ayırmayı başarmıştı. Emir bu oyunu görmemiş, görmek istememişti.

Düne kadar umudu vardı. Emir durup düşündüğünde ne büyük bir hata yaptığını anlayacak ve ondan af dileyecekti. Balım da ona kıyamadığı için onu affedecek ve birbirlerinin sıcaklığında kaybolacaklardı. Ama öyle olmamıştı. Bu kez her şey geri dönüşü olmayacak şekilde yön değiştirmişti.

''Biraz ara verelim mi?''

Daldığı derin düşüncelerden abisinin sesiyle çıktı. Birkaç saniye öylece baktıktan sonra

başını tamam anlamında salladı. Erdem onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Onu böyle gördükçe Emir'i tekrar yumruklama isteği beliriyordu içinde.

ACT Plus toplantısı yaklaşırken Lizzie ne yapsa da o toplantıda olsa diye düşünüyor, ama mantıklı bir şey bulamıyordu. Üstelik şirkette bile çalışmıyordu. Erdem'in nişanlısı olma sıfatı bile o toplantıda olması için geçerli bir sebep değildi. Erdem'le bu konuyla ilgili son konuşmalarından sonra artık ona güveniyordu. Ama yine de... Bu kadınca bir şeydi. Ne olursa olsun kendini sakinleştiremiyordu.

Lavabodan çıkıp da Erdem'in odasına doğru yürürken Aydan'ı gördü. Yine çok şık giyinmişti. Yanında da kokteylde gördüğü diğer kişi vardı. Hızlı adımlarla onlara yaklaştığında Aydan da ona doğru dönmüştü. Lizzie soğukkkanlılığını koruyup elini uzattı.

''Hoş geldiniz Aydan Hanım. Nasılsınız?''

Aydan gerilse bile bunu dışarıya yansıtmamayı bilmişti. Ne de olsa o profesyonel bir iş kadınıydı. Yüzüne oturttuğu gülümseme gerçek duygularını saklıyordu.

''Hoş bulduk Lizzie Hanım. Teşekkür ederim, siz nasılsınız?''

''Çok iyiyim. Siz de hoş geldiniz.''

Ceyhun'la da tokalaştıktan sonra Erdem'le Balım'ın odadan çıkıp kendilerine doğru gelmekte olduklarını görünce yüzündeki gülümsemeyi arttırdı.

Erdem sol kolunu uzatıp Lizzie'yi kendine çekti ve alnına bıraktığı öpücükten sonra sırayla misafirlerle tokalaştı. Onları odasına yönlendirirken asistanı Seda da ne içeceklerini sormak için içeriye girdiğinde bakışları tekrar kollarındaki kadını buldu.

''Toplantı bitince Balım'ı eve bırakacağız. Sonra da seninle otele gideceğiz.''

Erdem'in sesindeki şehvet ve gözlerindeki açlık Lizzie'nin titremesine neden oldu.

''Ben dayanamayıp kendimi tatmin etmeye başlamadan önce toplantıyı bitirirsen iyi olur.''

Erdem kasıklarına kan pompalanırken olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Balım misafirlerle birlikte gitmişti ve etrafta da pek kimse görünmüyordu o anda. Lizzie'yi belinden tutup kasıklarına bastırırken onun dudaklarından dökülen iniltiyle bakışları daha da kararda.

''Tam da ben seni açlıkla izlerken kendini tatmin edeceksin. Söz veriyorum.''

Onun şaşkınlığını fırsat bilip dudaklarına kısa, ama ateşli bir öpücük bıraktıktan sonra göz kırptı ve arkasını döndüğü anda yüzüne her zamanki ciddi ifadesini oturttu.

****

Erdem odaya kadar sabredemeyeceğini düşünmüştü; ama neyse ki oteldekilere rezil olmadan son ana kadar kendini tutabilmişti. Lizzie yanındayken bedenine söz geçirmesi pek de kolay olmuyordu. Şimdi ellerinin altında şekil bulan bedeni okşarken ve bayıldığı tenin tadını alırken Lizzie dışında her şey silinmişti aklından.

Lizzie keskin soluklarının arasında dudaklarını ve dilini Erdem'in teninde her zamanki gibi keşfe çıkarırken üstündeki kıyafetlerin hangi ara çıkartılıp yere fırlatıldığını anlayacak zamanı olmamıştı. Kendini çekip aşık olduğu adamın gözlerine baktı.

''Şu iş bitirici haline bayıldığımı söylemiş miydim?''

Erdem bu sözler üzerine sırıtırken elinin altındaki dolgun kalçaları sert bir şekilde okşamaya başlamıştı.

''Ben senin her haline bayılıyorum bebeğim.''

Erdem bir dakika içinde çırılçıplak karşında durduğunda Lizzie kuruyan dudaklarını ıslattı. O böyle çırılçıplak kalmışken kendisinin iç çamaşırlarıyla kalması hiç adil değildi. Elini sütyeninin kopçasına götürüp tek hamlede açtıktan sonra yere fırlatırken Erdem'den ayırmamıştı bakışlarını. Seksi bir şekilde gülümseyip parmaklarını iç çamaşırına götürmüştü ki Erdem onu durdurdu. Lizzie ne olduğunu anlamaya çalışırken kendini bir anda Erdem'in kucağında buldu. O şaşkınlıkla küçük bir çığlık atan Lizzie, sırtının buz gibi duvarla bütünleştiğini hissettiğinde heyecandan ölecek gibi hissediyordu.

Erdem bedenini bedenine yapıştırırken onu okşamayı sürdürüyordu. Dili omzunda ıslak bir şekilde gezinip boynuna ve oradan kulağına çıktığında kendini biraz daha bastırdı ve Lizzie'nin seksi sesinin kulağına dolmasını sağladı.

''Nedense seninle sıra dışı yerlerde ve şekillerde sevişmek beni daha da ateşliyor. Bana ormanda yaptığın o işkence günlerce çıkmamıştı aklımdan.''

Boğuk ve nefes nefese sesi Lizzie'nin tenini yalayıp geçerken sol göğsündeki acı başını duvara iyice yaslamasına sebep oldu.

''Kendini bir çiçek gibi açmıştın bana. Hayatımda gördüğüm en seksi sahneydi.''

Erdem göğüs ucunu sert bir şekilde son bir kez sıktıktan sonra elini göbeğinden iç çamaşırına kadar indirdi. Parmakları özlediği sıcaklıkla buluşurken dişlerini sıkmadan edememişti.

''Lanet olsun Lizzie... Sırılsıklamsın... Daha içine girmedim bile.''

''Erdem lütfen...''

''Söyle ki sana istediğini vereyim.''

Lizzie olayın daha bu kadar başındayken aklını kaybetmek üzereydi. Bu kadar çabuk bırakmak istemiyordu kendini. Ama Erdem onu bu hale getiriyordu işte. Fazla bir şey yapmasına gerek kalmadan kendini bir anda her şeyiyle ona teslim etmişken buluyordu. Tabi bundan hiçbir şekilde şikayetçi değildi.

O bunları düşünürken içine kayan parmaklar sıçramasına neden oldu.

''Ah!''

''Evet bebeğim. Söyle.''

''Erdem daha fazla... Ben... Aklımı kaybetmek üzereyim.''

Erdem onun doruğa yaklaştığı anlarda yüzünde beliren ifadeye bayılıyordu. Onu bu hale getirdiği için erkekçe bir haz alıyordu. Lizzie'nin içindeki baskısını ve hızını arttırınca gözlerinin açıldığı ve kendi gözlerini bulduğu anı zevkle içine çekti.

Lizzie kendini tutamayarak sesini serbest bıraktığında, Erdem bu dünyada duyabileceği en güzel sesin bu ses olduğuna bir kez daha karar verdi. Elinde onun özünü tutuyor olmak başını döndürmüştü. Lizzie kendini toparlayıp başını kaldırdı ve Erdem'in bakışlarıyla karşılaştı.

''Sanırım bu çamaşırı çöpe atmak zorundasın bebeğim.''

Lizzie keyifli bir kahkaha attığında Erdem de ona katıldı. Bacaklarını çözüp ayaklarının üstüne bastığında hafifçe sendeledi ve kollarını Erdem'in boynuna dolayıp sertçe dudaklarına yapıştı. Elleri sabırsızca Erdem'in sertliğine gittiğinde ağzının içine doğru inledi. Onu hem okşayıp hem de geriye doğru iterken yatağı bulmaya çalışıyordu. Erdem yatağa düştüğünde hızla üstüne çıkıp dudaklarını boynuna yönlendirdi. Nezaket falan umrunda değildi. Sert sevişmeyi özlemişti.

Göğsündeki her bir noktayı ısırarak aşağıya kadar indiğinde, birkaç dakika sonra içini

dolduracak olan şeye saldırırken Erdem'in elleri saçlarına dolanmıştı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, sırt üstü yatağa yatırılmasını ve Erdem'in de saniyeler sonra içine girmesini bir sis perdesinin ardından izledi. Onunla bütün olduğu her anda hissettiği yoğunluk yine tüm duyularına yayılmıştı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Bu hissin var oluş şeklini anlayamıyordu. O sadece bu hissi Erdem'le yaşamanın hazzını hissediyordu. Bütün hayatını seve seve ona ve çocuklarına adamaktı belki de tek isteği. Artık o saçmasapan ilaçları kullanmak istemiyordu. Anne olmak istiyordu. Bu düşünce birdenbire oluşmuş ve tüm benliğine yayılmıştı.

Erdem kendi içinde ona hissettiği yoğun duygularla yıkanırken gözünün önünden geçen mutlu kareye gülümsüyordu. Bu kadına aşıktı ve onu delicesine seviyordu. Ayrıca bu nişanlılık fazla uzamıştı. Lizzie de evlenmeyi kabul ettiğine göre artık daha fazla beklemek istemiyordu.

Lizzie'nin içine doğru son darbeyi yaparken hissettiği güçle kendini bıraktı ve altında yatan kadının zevk çığlıklarını memnuniyetle karşıladı. Tüm bedeni üzerine yığılırken nefes nefese kalmıştı. Yüzünü gömdüğü göğüslerden kaldırıp onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. Lizzie nefesini hâlâ düzene oturtamamıştı. Kirpikleri ıslaktı ve kelebek kanatları gibi kırpışıyordu.

Erdem uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnına uzun süreli bir öpücük bıraktı. Bu şefkâtli dokunuş Lizzie'nin içindeki yoğunluğun kırılıp etraflarına saçılmasını sağladı. Kollarında kutsal bir şeyi tutarmışçasına yüzünün her noktasına bakışlarıyla dokundu. Gözleri güneşin parlaklığıyla kamaşmıştı. O güneş Lizzie'ydi. Hayatı boyunca yanında olmasını istediği tek kadın... Çocuklarının annesi olabilecek tek kadın...

Lizzie hissettiği muhteşem yoğunlukla gözlerini açarken kendisine aşkla bakan gözleri gördü. Elini uzatıp Erdem'in yanağına tüy gibi dokundu.

''Karım olmanı istiyorum.''

Yaşadığı güzellikten henüz çıkamamış olan Lizzie, bu cümlenin anlamı üzerine düşündü birkaç saniye.

''O deftere bir an önce imza atmayı istiyorum. Bir daha almayacaksın o ilaçları. Bedeninde benden bir parça büyümeli. Baba olmak için daha fazla bekleyemem.''

''Erdem...''

Lizzie tam anlamıyla aşk sarhoşuydu. Daha az önce o da bunları düşünürken şimdi Erdem'in, sanki düşüncelerini okumuşçasına bunu dile getirmesi karşısında şaşırmadan edememişti.

''Sakın bana daha zamanı olduğunu söyleme. Artık bekleyemem.''

''Hemen evlenelim. Çocuk doğurmak istiyorum ben.''

Erdem onun itiraz edeceğini, henüz erken olduğunu söyleyeceğini düşünmüş, ama fena halde yanılmıştı. Kollarındaki kadına kendini daha fazla bastırırken şaha kalkan düşünceleriyle, elini saniyeler içinde hazır hale gelen sertliğine götürüp Lizzie'nin bayıldığı kayganlığına yerleşti. Ellerini ellerine kenetleyip başının yanlarına sabitledi ve az önce karar verdikleri şeyin hazzıyla hareketlerini sertleştirdi. Lizzie altında kıvranırken, onu o hale sokarken çıldırıyordu adetâ. Kulağına çalınan inlemeler ve çığlıklar onu daha da tahrik ediyordu. Sert davranıyor olsa bile Lizzie'nin itiraz etmek bir yana, ona şevkle karşılık vermesi neredeyse aklını kaybetmesine neden oluyordu.

Büyük bir mutlulukla kendilerini bıraktıklarında nefes nefese gülmeye başladılar. Erdem içinden çıkmadan hızlı bir şekilde dönerek onu üstüne aldı ve yüzünü boynuna gömerek gülmeye devam etti.

****

''Hemen söyleme.''

''Bir saniye bile bekleyemem güzelim.''

Lizzie kalbi kuş gibi çırpınırken yine kızarmaya başladığının farkındaydı. Eli Erdem'in elinde sağlam bir şekilde hapsedilmişken kendini sakin kalmaya zorluyordu.

Erdem salona girdiğinde anne ve babasının yine tatlı bir şekilde atıştıklarını görünce gülümsedi. Biraz ileride tekli koltukta oturan kardeşi ise elindeki çay fincanına bakıyordu hüzünle. Ona da bir çare bulacaktı. Ama önce aldığı kararı ailesiyle paylaşması gerekiyordu.

''Herkese iyi akşamlar.''

''Oğlumla gelinim de geldi işte. Kızım senin bu kayınvaliden yine tatsız tuzsuz ne varsa önüme koydu yemekte.''

''Aman Turgut. Yeni bir şey söyle.''

Lizzie onların atışmalarına değil de, Turgut Bey'in telaffuz ettiği kayınvalide kelimesine takılmış ve birazdan açıklayacakları şeyin gerginliğiyle daha fazla titremeye başlamıştı.

Erdem oturup Lizzie'yi yanına çekti. Gözlerindeki parlaklık kendini ele veriyordu. Melek Hanım kadınsı bir önseziyle neler duyacağını tahmin ediyordu ve heyecanlanmıştı.

''Biz evlenmeye karar verdik.''

Melek Hanım sesli bir şekilde gülerken oturduğu yerde öne doğru eğilmişti. Oğlu için çok seviniyordu. Turgut Bey ise olayın romantikliğini silecek sözler sarf etmekten geri kalmamıştı.

''E siz zaten nişanlısınız. Evlenecek olmanız gayet normal.''

''Aman Turgut ya! Hakikaten romantikliğini kaybetmişsin sen.''

Melek Hanım suratını asarken Turgut Bey de yine ne söylemiş olabileceğini düşünüp şaşkın bir şekilde karısına bakıyordu.

''Ne dedim ben şimdi?''

''Baba sen bu gece yandın.''

Erdem cümlesini bitirdiği anda kendini tutamayıp kahkaha atmıştı. Lizzie de onların bu hallerine alıştığı için gülmeden edememişti. Gözü biraz uzakta duran Balım'a kaydığında onunla göz göze geldi. Gülüşü yavaşça solarken, bu durumu akıl edemediği için kendine kızdı. En yakın arkadaşı, dostu, kardeşi aşk acısı çekerken, kendisi bunu akıl edememişti.

Balım onları içeri girdikleri ilk anda görmüş, ama bakışlarını tekrardan fincanına çevirmişti. Mutlulukları o kadar belliydi ki, o sahneyi görmek canını acıtmış, bir yandan da böyle düşündüğü için kendine kızmıştı. Lizzie'nin çekingen bakışlarını gördüğünde yüzüne yarı sahte yarı samimi bir gülüş yerleştirdi ve fincanını bırakıp yerinden kalktı.

Lizzie de kalkıp yarı yolda durdu ve aynı anda birbirlerine sarıldılar. Balım ikisi için çok mutluydu. Nihayet birbirlerine tam olarak kavuşuyorlardı. Bu mutlu günlerinde onları üzmek, istediği en son şey bile değildi.

''Tebrik ederim canım. Bence geç bile kaldınız.''

''Teşekkür ederim.''

Erdem aradaki elektriğin farkındaydı. Kalkıp kardeşini kollarına aldı ve saçlarını okşadı.

''En kıymetlim.''

Balım boğazına kadar gelen hıçkırığı tutmayı başardı. Şimdi sırası değildi. Abisinin ve

Lizzie'nin en mutlu anını bu şekilde mahvedemezdi.

''Tebrik ederim abilerin en yakışıklısı.''

''Sağol bebeğim. Artık Lizzie'yle bol bol alışveriş yaparsınız.''

''Sen hiç merak etme. Bol sıfırlı bir fatura getireceğiz sana.''

Herkes bu sözler üzerine biraz daha rahatlayıp gülünce Balım da kendini tebrik etti içinden. Saat ilerleyip de yatma zamanı geldiğinde Balım yine odasında kendi yalnızlığına çekildi.

****

Üst üste devirdiği kadehler acısını azaltmak bir yana, daha da belirginleştiriyordu. Sarhoş olması gerekirken bir türlü olmuyor, bedeninde ve kalbinde hissettiği acı geçmek bilmiyordu. Oysa ki o kadar alkolden sonra yeterince uyuşmuş olması gerekiyordu.

Onu iki gündür görememiş olmak, sesini duyamamış olmak katlanılmaz hale gelmişti. Hiç düşünmeden pervasızca söylediği sözler zehirli oklar misali bedeninin her yanına saplanıyordu. Canının acıması tuhaf bir şekilde iyi de geliyordu ona. Nasıl ki Balım'ın canını acıtmıştı, o halde aynı acının kat be kat fazlasını çekmeyi sonuna kadar hak ediyordu.

Onun yerinde kim olsa çıldırırdı o fotoğrafları gördüğünde. Sevdiğinin beline dolanan o elleri kırmak, hâttâ parçalamak istiyordu. Hiç kimse ona ait olana dokunmazdı. Hiç kimse ona ait olana bakamazdı. Kör ederdi o gözleri.

Yine o akşamki gibi, hâlâ darmadağın olan salonun zemininde oturuyor; bir elinde viski kadehi, diğer elinde Balım'ın kendisine mutlulukla gülümseyen fotoğrafı duruyordu. Ölüyordu işte. Onsuz aldığı nefes, nefes değildi. Balım olmadan Emir yoktu. Pişmanlık içinde kıvranıyordu. Ne yapsa, nasıl yapsa, bilmiyordu. Onu Cansu yüzünden defalarca kırmış ve üzmüşken bu son yaptığı affedilecek gibi değildi.

Balım'a güveni sonsuzdu. Sonsuzdu da... Birisi de çıkıp ona hak verseydi. Onu delice kıskanıyordu. Öz abisinden bile kıskanırken o fotoğraflara kayıtsız kalmasını nasıl beklerlerdi?

Ard arda içtiği kadehler bitmek bilmiyordu. Sanki şişenin içinde sonsuzluk vardı. İçiyor, ama bir türlü istediği gibi uyuşamıyordu. Dayanamıyordu. Oturduğu yerden kalkmak ve sevdiği kadına koşmak istiyordu. Önünde diz çöküp, Balım onu affedene kadar öylece durmak ve hiç bıkmadan af dilemek istiyordu. Nasıl tamir edecekti paramparça ettiği kalbi?

Balım onu asla affetmezdi. Zamanında yaptığı şeyleri kurtarabilmişti. Ama bu seferki... Bu sefer yaptığı şeyin özrü yoktu. Cansu onu zehirlemiş ve karşısına geçip zaferini büyük bir zevkle izlemişti. Gidip onu öldürene kadar dövse ne olurdu ki? Ne değişirdi? Balım, sırf gidip Cansu'ya haddini bildirdi diye Emir'i affeder miydi?

Balım'ın kırılan kalbinin iyileşmeye ihtiyacı vardı. Bu seferki zor olacaktı. Ama Emir ondan vazgeçemezdi. Onsuz devam edemezdi hayatına. Gözünün önünde, onu başka birinin kolunda görmeye katlanamazdı.

Bir sene önce hayatına girmiş, usul usul sızmıştı tüm benliğine. Haftalarca hissettiği şeyin anlamını kavramaktan korkarak ondan uzak durmuş, saçmasapan bahanelerin arkasına sığınıp dengesizce davranmış, onun da dengesinin bozulmasına sebep olmuştu.

O zamandan bu zamana baktığında ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Aklında hiç yokken, düşünmezken, bir erkeğin yaşayabileceği en güzel aşkı sunmuştu Balım ona. Her daim ona aşkla bakmış, onu hep istemiş, sahip olduğu her şeyi cömertçe sunmuştu. Kalbini ellerinin arasına bırakmış ve ona sonsuz güvendiğini hissettirmişti. Kendisinden başka hiç kimseyi gözü görmemişti. Balım sadece ama sadece Emir'in olmuştu. Kendini hiç düşünmeden ona teslim etmişti. Hem de en başından beri... Onunla bir ömrü geçirecekken, onun birbirinden güzel çocuklarına baba olabilecekken bütün bu olanlar...

Acıyla yumdu gözlerini. Hayatının hatasını yapmıştı. Erdem onu öldürse yeriydi. Hak etmişti. Hak ettiğine inanıyordu.

Suçlu olduğunu kabul etmesi Balım'dan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Ondan asla vazgeçmeyecekti. Balım onundu. Başkasına bırakmazdı. Bırakamazdı!

Dizlerinin üstünde doğrulurken kadehi yere bıraktı. Yüzünü elleriyle sertçe ovaladıktan sonra sehpaya fırlattığı araba anahtarını alıp evden çıktı ve arabasına bindi. Gideceği yer belliydi. Onu görmek zorundaydı. İki günde ölecek hale gelmişti. Ne yaptığı hızın farkındaydı, ne de geçtiği kırmızı ışıkların.

Evin biraz uzağına park ettikten sonra arabadan inerken ilk anda sendeledi. Birkaç

saniye bekledikten sonra her zaman yaptığı gibi bahçenin en uygun yerindeki duvarından atladı. Düşüşünü ayarlayamadığı için bacağını incitti. Ama umrunda bile değildi. Gözleri bahçenin bir köşesindeki masaya takılınca boğazı düğümlendi. Bunu her yaptığında büyük bir zevk duyar, sonunda sevdiği kadına kavuşacak olmanın düşüncesiyle sırıta sırıta çıkardı o masanın üstüne. Şimdi sadece acı ve pişmanlık hissediyordu.

Kendisine daha fazla düşünme zamanı tanımadan masayı balkonun altına gelecek şekilde çekti. Üstüne çıkıp kollarını balkon demirlerine uzattığında bir an düşecek gibi olduysa da vazgeçmedi. Kendini zor da olsa yukarıya doğru çekti ve nihayet balkona atlayabildi.

Etrafa göz gezdirdikten sonra aralık duran kapıya yürüdü. Rüzgârda hafifçe dalgalanan tülü kenara çekip kapıyı biraz açtı. Bedeni içeri girecek şekilde ayarladıktan sonra adımını attı içeriye. Odaya yayılan ay ışığı yatağı çok hafif aydınlatıyordu. Ama o karanlıkta bile Balım bir peri kızı gibi görünüyordu. Kendi ışığını etrafa yayan, tüm kötülüklerden arınmış bir peri kızı gibi...

Emir bu görüntüyü yeterince algılayabilmek için çıt çıkarmadan öylece durdu. Adım atmak istese de yapamıyordu. O güzel yüzde kendini belli eden hüzün, Emir'in kalbine dokundu ve alev alev yaktı tüm benliğini. İstese onu kollarına alabilirdi. İstese onu alıp o evden çıkarır ve kendi evlerine götürebilirdi.

Darmadağın ettiği o ev, hâlâ onlarındı. Balım'ın hayal kırıklığı ve yıkılmışlıkla çıktığı kapıya uzun bir süre bakmış ve kendine gelememişti. Yatak odasına gidip giysi dolabının önünde diz çökmüş, Balım'ın kıyafetlerini tek tek alıp yüzünü o kumaş parçalarına gömmüştü. Hepsi Balım kokuyordu. Aşk kokuyordu. Ve şimdi her biri sahipsiz kalmıştı.

Emir o anları hatırlayınca acıyla yumdu gözlerini. Hayır, buna tahammül edemezdi. Balım olmadan nefes alamazdı. Usulca yaklaştı yatağa. Korkuyordu ses çıkarmaktan. Çünkü eğer Balım'ı uyandırırsa, o gözlerde nefret görmeye dayanamazdı. Onu kovmasına, onu istemediğini söylemesine dayanamazdı. Buna hazır değildi ve asla da hazır olmayacaktı.

Yatağın önünde diz çöküp birkaç dakika boyunca sadece izledi. Huzurlu uyumadığı belli oluyordu. Kaşları hafiften çatıktı. Dudakları büzülmüştü hoşnutsuzca. Nefes aldıkça inip kalkan o narin göğsü Emir'i mest ediyordu. Elini uzatıp da dokunmak için çıldırıyordu. Hafifçe, yüzüne düşmüş olan küçük bir bukleye dokunarak geriye doğru çekti. Balım hafifçe kıpırdandı, ama uyanmadı.

Belki o da kendisi gibi uykusuzdu ve bedeni dayanamamıştı. Bunu düşününce, artık kaçıncı olduğunu hatırlamadığı laneti okudu kendine. Tenine dokunmak için çıldırıyordu. Ama bunu yaparsa neyle karşılaşacağını hiç bilmiyordu. Başını yatağa yaslayıp o güzel yüzü izlemeye daldı.

Rüyasında gördüğü şeyle gözlerini açtığında ter içinde olduğunu fark etti. Nefes alıp kendine gelmeye çalışırken nerede olduğunu hatırlayıp Balım'a baktı. Hâlâ uyuyordu. Bu kez sırt üstü yatmış, bir kolu başının yanında kıvrılmışken diğeri de karnının üstündeydi. Emir elleriyle yüzünü ovalayıp bekledi. Niye o rüyayı görmüştü? Aylar önce gördüğü rüyayı yine niye görmüştü?

Balım'a ellerini uzatıyor, tutması için bekliyordu. Ama Balım koşup uzaklaşırken gülüyordu sadece. Sonra etraf kararıyor ve Balım'ın yüzündeki gülüşü siliyordu. Bembeyaz elbisesine kıpkırmızı kan yayılırken ellerine kadar ulaşıyordu. Emir ona elini tekrar uzattığında, Balım arkasındaki boşluğa düşüp kayboluyordu.

Nefret ediyordu bu rüyadan. Yoksa bu muydu? O rüyanın anlamı ikisinin ayrılmış olması mıydı? Aylar önce gördüğü o rüya bunun habercisi miydi? Kafasını şiddetle iki yana salladı. Onlar ayrılmamışlardı. Balım o kapıdan çıkıp gitmiş olsa bile ayrılmamışlardı. Emir buna izin vermeyecekti.

Ellerini yere koyup doğruldu. Onu biraz daha izledikten sonra geldiği yerden çıktı ve karanlıkta gözden kayboldu.

****

Balım sabah karşı rüya görmüş ve ter içinde uyanmıştı. Elleri boynunu bulurken etrafına bakıyordu sanki nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi. Her şey o kadar gerçekti ki, yine o sahneye döneceğinden korkuyordu.

Emir'le evimiz dediği yerdeydi. Kocaman ev bomboştu. Dışarısı aydınlık olsa da evin içi kasvetliydi. Balım onun da evde olduğunu biliyor, ama onu göremiyordu. Ne kadar seslense de sesi yankı olarak kendisine geri dönüyor, Emir'den bir iz bulamıyordu.

Koşarak merdivenleri çıkıyor, kattaki her odaya tek tek bakıyordu. Ev bomboştu. Terk edilmiş gibiydi. Sanki... Sanki kendisi de terk edilmişti. Emir gitmiş miydi? Onu bırakmış mıydı? Niye? Niye bırakmıştı onu? Neden dinlememişti?

Nefes nefese uyanmıştı o noktada. Bulamamıştı onu bir türlü. Emir onu dinlememiş ve

bırakmıştı. Ama o bunu hak etmemişti ki... O kötü bir şey yapmamıştı. O sadece Emir'i çok sevmişti. Onsuz kaldığında nefes alamayacak kadar çok... İçi boş bir şekilde devam etmek dışında başka bir şey yapamayacak kadar çok sevmişti Emir'i.

Ona yalvarmış, durumu izah etmeye çalışmıştı. Her şey bir yana; ona Cansu'yla ilgili hesap sorarken bile taviz vermemişti Emir. Balım onunla bir dakika geçirebilmek için çıldırırken Emir o kadınla görüşmüştü. Kim bilir uzakta kaldığı süre boyunca bu durum kaç kez tekrarlanmıştı? O kadın kim bilir kaç kez Emir'e dokunmuştu?

Ellerini kulaklarına kapattı sımsıkı. İçinden sorduğu sorulara sesli bir yanıt almaktan korkarcasına kapattı kulaklarını. Duymak, bilmek istemiyordu. Hiçbir şey düzelmiyordu. Üç gün geçmesine rağmen sanki haftalar geçmiş gibiydi. Ya da hâlâ aynı gündeler miydi? Zaman kavramını yitirmişti artık. İçinde zehir gibi yayılan acıyı kaldıracak gücü var mıydı, bilmiyordu. Tükendiğini hissediyordu. Emir olmadan, onun aşkı olmadan bu haldeydi işte. Bu acı geçmeyecekti... Bitmeyecekti... Ve Balım buna daha ne kadar dayanabilirdi... Bilmiyordu...

****

Aradan geçen günlerin ardından hafta sonu gelmişti. Balım bir haftadır görmemişti onu. Doğru düzgün konuşmuyor, beslenmesine dikkat etmiyordu. Kafasını dağıtmasını sağlayan tek şey işti. Sabah erkenden şirkete gidip çalışmaya başlıyor, sorumlu olduğu şeylerin haricinde başka işlere de bulaşıyor, onları da üstlenmeye çalışıyordu.

Erdem kardeşinin bu hali karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Lizzie her zaman olduğu gibi arkadaşının yanındaydı; ama yetmiyordu. Kardeşinin aşk acısı çektiğini biliyordu. Her ne kadar Emir'in adını bile anmıyor olsa da, acısını içine attığını biliyordu. Emir'e öfkeli olduğu bir gerçekti. Ama bu öfkesinin sebebi, kardeşini sevmiş olması değildi artık. Erdem, kardeşinin bu halde olması nedeniyle öfkeliydi ona.

Her ne kadar hiç kimseye bu durumu kabul ettiğini açıkça söylememiş olsa da kabullenmişti. Sadece gururuna yediremediği için suskun kalmıştı. Aslında Balım'ı karşısına alıp konuşmak istiyordu. Belki... Belki Emir'le bir araya gelirlerse... Kardeşi mutlu olsun diye her şeyi yapmaya razıydı. Emir'i kabullenmeye bile! Ama Balım'ın kalbi fazlasıyla kırılmıştı. Kardeşinin ne kadar hassas ve kırılgan olduğunu biliyordu. Eğer Emir onu istiyorsa zorlu bir mücadeleye hazır olması gerekecekti.

Önündeki dosyaya görmeyen gözlerle bakarken kapının açılmasıyla başını kaldırdı.

Kardeşini görünce yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Yerinden kalkıp kollarını ona uzattı. Balım hiç bekletmeden sığındı o kollara. Başını abisinin göğsüne bırakırken o bilindik sızı yine baş göstermişti. Emir'in göğsüne yaslanmayı özlemişti. Onun dokunuşlarını özlemişti. O dokunuşlar hiçbir dokunuşa benzemiyordu.

''Bak ne diyeceğim... Lizzie annesine düğünden bahsetti. Ama babası biraz...''

''Yoluna taş koydu, değil mi?''

Balım bilmiş bir ifadeyle abisine bakarken tek kaşını kaldırmıştı. Erdem onun duruma hemen uyum sağlamasına içten içe sevindi ve her zaman yaptığı şekilde karşılık verdi.

''Sen kimin yanındasın ufaklık?''

''Aşkın yanındayım abi.''

Balım'ın az önceki hali saniyeler içinde kaybolmuş, son zamanlardaki ruh haline dönmüştü. Erdem bunu fark etmemiş gibi yapmayı tercih etti.

''Eğer sen de bizimle gelirsen Özgür Karatay'ı ikna edebiliriz diye düşünüyorum.''

Balım kendini geri çekip abisinin gözlerine baktı.

''Amerika'ya mı gideceksiniz?''

''Evet. Babası bana kızgın, biliyorsun. Kayınpederimin gönlünü almam lazım. Yanımda sen olursan daha kolay kandırırız.''

Erdem kardeşinin yanağından makas alırken ona göz kırptı. Balım bir an durup bunun üzerine düşündü. Belki de bir süre uzaklaşsa iyi olurdu. Ama ya bu uzaklık her şeyi geri dönülmeyecek şekilde değiştirirse? Ya Emir'i tamamen kaybederse? Buna katlanamazdı. Her gün, her saat, her saniye ölürken böyle büyük bir kayba katlanamazdı.

''Siz gidin abi. Eminim bu yakışıklılık ve ikna gücün Caroline'in üstünde fazlasıyla etkili olacaktır. E o da Özgür amcayı ikna edeceğine göre şans kesinlikle senden yana.''

''Seni burada yalnız bırakmaz istemiyorum.''

Balım onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı; ama anlamamazlıktan gelmeyi tercih etti.

''Annemle babam var benim abicim. Hem sen gidince bütün sevgilerini ve ilgilerini bana vermiş olacaklar.''

''Bak sen şu kendini beğenmişe!''

Erdem onu sinir etmek için yanaklarını sıkmaya çalışınca Balım küçük bir çığlık atarak uzaklaştı ondan. Oyun da olsa hoşuna gitmişti. Erdem onu yakalayıp burnunu sıkınca Balım suratını buruşturdu ve abisinin kollarında debelenmeye başladı.

Kendi hallerine o kadar dalmışlardı ki içeriye girenleri fark etmemişlerdi.

''Ya abi bıraksana!''

''Abiyle dalga geçmenin cezası budur ufaklık.''

Erdem'in bakışları kardeşinin omzundan ileriye doğru çevrilince yüzündeki mutlu ifade yavaşça solmaya başladı. Gelen kişileri gördüğünde düşündüğü tek şey, kardeşinin kötü hissedecek olmasıydı. Ya da belki de...

''Rahatsız etmiyoruz, değil mi?''

Balım duyduğu sesle, abisinin kollarında irkilirken arkasını dönmeye korkuyordu. Yüzünü gömmüş olduğu yerden çıkarmak istemiyordu. Eğer Selim Bey buradaysa... Şu anda korunaklı olduğu yerden çıkmaya cesareti yoktu. Ama abisi hareketlenince ne yapacağını bilemedi.

''Hoş geldin Selim amca. Geleceğinizden haberim yoktu.''

''Biraz anî oldu. Ama baban davet edince hayır diyemedik. Öyle değil mi Emir?''

Selim Bey yan tarafına dönüp oğluna bakmıştı son cümlesini söylerken. Balım ise onun adını duyduğunda kaskatı kesilmişti. Hâlâ aynı şekilde arkası dönük duruyordu. Bu şekilde saygısızlık ettiğini biliyordu, ama... Kımıldayamıyordu işte.

Erdem hâlâ kızgın olduğu kişiye bakmamakta direnirken kardeşine yardımcı olmak amaçlı onu tutup çevirirken kendine yasladı.

''Kahveni babamın odasında mı içmek istersin, yoksa seni burada mı ağırlayayım?''

Özellikle tekil konuşuyordu. Emir'i yok sayarken kardeşini koruduğunu açıkça belli ediyordu. Onun, kollarında hafifçe titrediğini fark ettiği için kolunu okşuyordu aşağı yukarı şekilde. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

''Nasılsın Balım?''

Balım için artık kaçacak yer yoktu. Soru kendisine sorulmuşken hiçbir şekilde kıvıramazdı. Yere dikmiş olduğu gözlerini yavaşça kaldırıp Selim Bey'e baktı.

Bakışlarındaki ürkeklik kolayca fark ediliyordu. Konuşmadan önce yutkundu ve içinden dualar ederek dudaklarını araladı.

''Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?''

Selim Bey cümle içindeki siz kelimesini fark etmişse de takılmamayı tercih etmişti. Durumun Balım için ne kadar zor olduğunun farkındaydı ve onu daha fazla zorlamak istemiyordu.

''Sağol kızım, iyiyim. Baban senden övgüyle söz ediyor. Erdem gibi sen de gelecek vaadediyorsun.''

Balım saygısızlık etmemek adına zor da olsa gülümsemeye çalıştı. Eğer biraz daha orada durursa kendine engel olamayacak ve koşarak çıkıp gidecekti odadan. O yüzden boğazını temizleyip abisine döndü.

''Abicim, ben odama geçiyorum. Şu konuştuğumuz dosyayı tamamlayacağım.''

Erdem onu kendine çekip saçlarını öptükten sonra gülümsedi.

''Tamam bebeğim. Bugün biraz erken çıkacağım. Seni de alırım. Olur mu?''

''Olur.''

Balım başını uysalca salladıktan sonra son bir kez Selim Bey'e bakıp hafif bir baş selamı verdi ve hızlı adımlarla yanından geçerek odadan çıktı. Kapıyı kapattığı anda neredeyse dizlerinin üstüne kapaklanacaktı. İçeride ciddi ve zor bir performans sergilemiş, ama hakkından gelmesini bilmişti. Az önce bir parça güçlü durabildiyse bile, şimdi o halinden eser yoktu.

Titrek adımlarla odasına yürürken eli farkında olmadan kalbini bulmuştu. Odasına girip kapayı kapattığında sırtını yasladı. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Ona bakmamak için ciddi çaba sarfetmişti. Ne kadar istese de, kalbindeki kırgınlık önünü kesmiş, ona bakmasını engellemişti. Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Eğer bakarsa, bakmaya doyamadığı okyanusun içinde boğulacaktı. O girdaba bir kez daha kapılacak ve bu kez kurtulamayacaktı...

****

Emir şimdi Turgut Bey'in odasında oturup kahvesini içerken ruhen orada olmadığını

biliyordu. O ve babası işlerden konuşurlarken Emir'in aklındaki tek şey, hiç aklından çıkmayan Balım'dı. Onu orada abisinin kollarında gördüğü zaman içi sızlamıştı. Oysa ki onu kollarında tutması, onu sevmesi gereken kişi kendisiydi.

Babası o sabah eve gelip de kendisini toplamak istediğinde umrunda bile olmamıştı. Ama ne zaman ki onun Balım'ların şirketine gideceğini duymuştu, işte o zaman geldiğinden beri hiç bakmadığı babasına çevirmişti umut dolu bakışlarını. Küçük bir çocuk gibi sadece kırıntıdan ibaret olan umuda tutunmaya bile razıydı. Dayanamıyordu artık. Bu, cehennem azabından farksızdı. Sadece bir haftada tükenmişti. Bir ömür bu şekilde geçmezdi. Emir, Balım olmadan yapamazdı. O zaten hiçbir zaman onsuz olabileceğine inanmamıştı ki...

İçinde filizlenen umutla çöktüğü yerden kalkmış ve duşa girmiş, ancak bu şekilde ayılabilmişti. Giyinmek için dolaba yöneldiğinde ise hareketleri yeniden yavaşlamıştı. Askıdaki elbiseleri görünce gözlerini acıyla yummuş, ellerini uzatıp kıyafetleri tuttuğu gibi yüzüne götürmüştü. Derin derin koklamış, onun o eşsiz kokusuyla yıkanmıştı. Bu güçle hareketleri yeniden hızlanmış, sevdiğine kavuşmak için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Babasını takip ederken kendini küçük bir çocuk gibi hissetmekten alamıyordu. Her an reddedilebilecek küçük bir çocuk gibi...

Erdem'in odasına girip de onları öyle görünce, sanki Balım'ı kaybetmiş gibi hissetmişti. Balım, babasının sesini duyunca gözle görülür bir şekilde irkilmiş ve arkasını dönüp de onlara bakacak gücü kendinde bulamamıştı. Oysa ki Emir onun o güzel yüzünü görmek için can atıyordu.

En son bir gece gizlice odasına girmiş ve bir süre onu izledikten sonra oradan ayrılmıştı. Onun o güzel yüzünü bir kere daha görebilmek için her şeyi yapardı. Bir parça umudu vardı. Ama Balım bir kez bile o çikolata gözlerini ona çevirmemişti. Ona bakmak için çıldıran o kadın direnmiş ve direncinin arkasında durup o kapıdan çıkıp gitmişti. Tıpkı o gün yaptığı gibi...

Bu acı düşünceler beynini istila ederken sıkıntıyla kıpırdandı olduğu yerde. Turgut Bey ondaki sıkıntının farkındaydı. Dikkatini nasıl çekeceğini gayet iyi biliyordu.

''Eee Emir? Var mı bu akşam bir programın?''

Emir adını duyduğu anda çatık kaşları düzelirken hafif şaşkın bir şekilde önce Turgut Bey'e, ardından da babasına baktı.

''Ne programı Turgut amca?''

''Akşam ailece yemek yiyeceğiz. Baban senin için gelmez dedi; ama bir kere de ben sormak istedim.''

''Ne yemeği?''

''Ne zamandır bir araya gelmemiştik. Güzel bir akşam geçirelim diyoruz. Belki sen bize yine mini bir konser verirsin.''

Turgut Bey dudakları kıvrılmış bir şekilde Emir'e bakıyordu. Kızı da Emir de birbirlerine deli gibi aşıklardı; ama kızı o kadar kırılmıştı ki, bu olaya aile büyükleri olarak el atmaları şarttı.

Emir ise belki de beklediği şeye kavuşmuş bir çocuğun sevinciyle oturduğu yerde öne doğru eğildi.

''Akşam bir işim yok. Bence harika fikir.''

Selim Bey ve Turgut Bey birbirlerine sırıtırlarken Emir bu sahneyi görmemişti. Çünkü aklından türlü şeyler geçiyordu. Balım bu yemeğe gelmek zorunda kalacaktı. Belki onu yine piyanoyla büyüleyebilir, direncini kırabilirdi. Gerçi bu fazla pembe bir hayaldi; ama en ufak umudu bile kullanmaya niyetliydi.

Onu geri kazanacaktı. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar uğraşması gerekirse gereksin vazgeçmeyecekti. Balım onu itse de, geri çevirse de pes etmeyecekti. Dünya o olmadan dönmüyordu ve Emir dünyayı yörüngesinden oynatmayı yeniden deneyecekti. Balım ona çok aşıktı. Bir noktadan sonra o da dayanamayacaktı, biliyordu. Aralarına kendi elleriyle örmüş olduğu duvarı yıkıp geçecekti. Onun aşkını tekrar kazanacak ve yaptığı aptallıkları bir daha asla tekrarlamayacaktı. O ne isterse o olacaktı. Ne pahasına olursa olsun onu hem aşkına hem de evliliğe ikna edecekti. Ateş ve Aslı'nın evinden döndükleri o gece arabada ona söz vermişti. Onların da çocukları olacaktı. Bütün bunlar gerçek olacaktı. Emir bunun için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

40.BÖLÜM

Yatağın üstüne serilmiş elbiseye bakarken ruhu daralıyordu. Ne bu elbiseyi giymek, ne de o yemeğe gitmek istiyordu. Bütün akşam köşe kapmaca oynamak istemiyordu. Daha bugün şirkette sadece iki dakika bile ona bakmadan durabilmek onu böylesine

yormuş ve canını acıtmışken yemek boyunca bu oyuna devam etmek işkenceden farksız olacaktı.

Başka zaman olsa, Emir bu elbiseyi giymesine izin vermezdi. Bu düşünceyle alaycı bir gülüş belirdi yüzünde. Şimdi bunun keyfiyle hazırlanması gerekirken oturduğu yerden kalkmayı bile istemiyordu.

Lizzie'nin içeri girdiğini görünce derin bir nefes aldı. Gelip kendisini kontrol ettiğine göre saat yaklaşmış olmalıydı.

''Giyinmemişsin.''

''Ve sen de giyinmişsin. Çok güzel olmuşsun.''

''Teşekkür ederim. Sana yardım etmeye geldim.''

''Kendim giyinebilirim.''

''Biliyorum. Ama seni hazırlamak hoşuma gidiyor. Sanırım iyiden iyiye alıştım yengen olmaya.''

Lizzie bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. Onun bu haline gülen Balım, oturduğu yerden kalkıp elbiseyi eline aldı. Giyinme bölümüne geçip üstündeki bornozu çıkardı. Elbiseye uygun olan iç çamaşırlarını duştan sonra giymiş, ama daha fazlasına gücü yetmediği için yatağa oturup kalmıştı.

Elbise dekolte açısından oldukça cömertti. İçten içe bu elbiseyi giymesindeki amaç, Emir'i çıldırtmaktı. Her ne kadar eskisi gibi bundan zevk alamıyor olsa da, kendini bir parça güçlü hissedebilmek için bu bahaneye sığınmayı seçmişti.

Lizzie arkasına geçip fermuarı çektikten sonra aynada arkadaşıyla göz göze geldi. Gözlerinde tüm samimiyetiyle gülümseyip ellerini Balım'ın omuzlarına koyarken çenesini de sol omzuna yerleştirmişti.

''O kadar kusursuz görünüyorsun ki, Emir bu gece kendinden bir kez daha nefret edecek.''

Balım onun adını duyunca hafifçe gerilmiş, yüzündeki hafif gülüş solmuştu.

''Bu gece ne kaybettiğini bir kez daha görüp kafasını duvarlara vuracak.''

''Lizzie... Bunun bir önemi yok.''

Lizzie onu tutup kendine çevirdi. Büyük bir ciddiyetle ona bakarken, onun bu gece güce

ihtiyacı olduğunu biliyordu.

''Bütün bunların bir önemi var canım. Onun söylediği sözleri savunmuyorum. Bu kadar kırılmakta haklısın. Ama bunca zaman Emir'i birazcık tanıdıysam, sana o gün söylediği sözler ağzından çıktığı anda delicesine pişman olmuştur. Seni aramaması bu durumdan hoşnut olduğundan değil, sana karşı başı yerde olduğundandır. Ve ben eminim ki, seni geri kazanmak için elinden geleni yapacak.''

Balım, arkadaşının samimi ve güven veren sözlerini dinlerken uysalca başını salladı. Bunun doğru olmasını çok istiyordu. İçinden yaşam enerjisi alınmış gibi hissediyordu. Emir'i tanımadan önceki hayatını hatırlamıyordu bile. Onsuz olmanın nasıl bir şey olabileceğini az da olsa tahmin edebiliyordu. Ama böylesini tahmin etmemişti. Bunun bir tarifi yoktu. Bu acıyı ilk kez tecrübe ediyor ve sanki kor alevlerin ortasında kalmış gibi çığlık atıyordu tüm benliği.

Lizzie onu makyaj masasına oturtup saçlarının nemini aldıktan sonra kalın bukleler halinde şekil verdi. Yüzüne ve elbisesine yakışacak şekilde tutturdu bukleleri. Kenarlarından ince birer tel bırakarak hafif dağınık durmasını sağladı. Yüzüne sadece renk vermek amaçlı allık sürdükten sonra, doğal renk bir ruj kullandı. Asıl amacı, elbiseyle çarpıcı bir uyuma sahip olacağını düşündüğü göz makyajına özenmekti. Balım onun bu kadar uğraşması karşısında kıpırdanmaya başlamıştı; ama Lizzie az kaldığını söyleyerek onu durdurmayı başardı.

Balım nihayet onun ellerinden kurtulduğuna şükrederek aynaya baktığında gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Daha önce hiç böyle yoğun bir göz makyajı yapmamıştı. İşin kötüsü -ya da iyisi(!)- o kadar muhteşem ve çarpıcı duruyordu ki, kendine hayran hayran bakmaktan alamadı kendini.

''Lizzie...''

''Rica ederim. Hiç önemli değil. Malzeme güzel.''

Lizzie adetâ şımarıkça şakırken, Balım hâlâ aynı şekilde duruyordu. Eğer Lizzie onu dürtmese o şekilde ne kadar süre kalacaktı kim bilir...

Bileğinde ince ve parlak bantları bulunan ayakkabısını da giydikten sonra Lizzie'yle birlikte aşağıya indi. Melek Hanım kızını gördüğünde gözleri doldu. Gerçi bir anne için çocuğu her zaman mükemmeldi. Yüzüne baktığında o tedirginlik ifadesini yakalamıştı. Kocasının ve Emir'in ailesinin ne yapmaya çalıştığı çok açıktı. Normalde böyle bir şeye karşı gelirdi; ama kızı Emir'den uzak kaldığı sürece daha fazla acı çekiyordu ve Melek Hanım buna katlanamıyordu. Gerekirse Emir'le özel olarak konuşur, hâttâ onu tehdit

bile ederdi.

''Bu iki genç ve güzel bayanı koluma takmaktan onur duyacağım.''

Erdem ikisine yaklaşıp kollarını uzattığında Balım ve Lizzie gülümseyerek koluna girdiler. Şoförün kullandığı büyük araca bindiklerinde herkesin aklında benzer şeyler vardı.

Erdem o gün son yumruklarını indirdiğinde savurduğu tehdit konusunda ciddiydi. Ama o da tıpkı annesi gibi Balım'ın çektiği aşk acısını görüyordu ve eğer o mutlu olacaksa Emir'e katlanmak için elinden geleni yapacaktı. Tabi bu süreç içerisinde ona kan kusturmaktan büyük zevk duyacaktı. Madem Emir Bey delice bir aşka düşmüştü; o halde bu aşkı sonuna kadar hak ettiğini ispatlaması gerekiyordu.

Geçen sene yine hep beraber geldikleri restorandan içeri girdiklerinde Balım'ın bacakları titremeye başladı. Abisinin kolunu tutan elini sıktığının farkında bile değildi. Ama Erdem bunu fark etmişti. Lizzie'ye dönüp kolunu çekerken gözleriyle izin istedi. Sonra kardeşine dönüp elini elinin üstüne koyduğunda Balım da onunla göz göze geldi. Ürkek bir ceylan gibi bakıyordu Balım. Kaçmak istiyordu. Buna hazır değildi. Bu komediye katlanmak zorunda değildi. Bütün gece, sanki hiçbir şey olmamış gibi o masada oturup yemek yiyemezdi.

''Şu yaşta o kadar güçlü bir karakterin var ki, bu gecenin de hakkından geleceğine adım kadar eminim.''

Abisinin güven veren sözlerini duymak Balım'ı bir parça rahatlatsa da hâlâ tereddütleri vardı.

''Ben... Bütün gece ona bakmadan durmak benim için çok zor olacak.''

''Sen de bak o zaman.''

''Anlamadım?''

''Niye kaçıyorsun ki? Senin yenilmediğini, güçlü olduğunu görmeli. Sen onun burnunu sürterken, ben de karşısına geçip bunu büyük bir zevkle izleyeceğim.''

Balım hayret dolu bakışlarını abisinden ayırmıyordu. Normalde bu konuda fazlasıyla öfkeli olması gerekmez miydi?

''Bırak da ne kaybettiğini bir kez daha görsün. Bırak da bütün gece o masada öfkesinden, kıskançlığından ve çaresizliğinden kıvranan o olsun.''

Balım bedenindeki gerginliğin üstüne duyduğu bu sözlere kahkaha atarak karşılık verdi. Sinirlerinin bozulduğu fazlasıyla belliydi. Erdem uzanıp alnına öpücük bıraktıktan sonra restorandan içeri girdi.

****

Emir gün boyu tedirgin bir şekilde dolanıp durmuştu. Ne doğru düzgün bir şey yemiş, ne de konuşmuştu. Balım'ı göreceği anın hayaliyle kıvranıp durmuştu işte. Şirkette yüzüne bakmamıştı belki; ama kayıtsız kalamayacağını biliyordu. Balım onu deli gibi seviyordu. Kendisini daha fazla tutamazdı, biliyordu. Bu duruma olan güvenle gömleğini giyerken düğmeleri iliklemesi kolay olmadı. Birkaç kez yanlış şekilde iliklediğini fark edip kısık sesle küfretti; ama en sonunda başardı. Kravatını takıp yakasına doğru çektiğinde bir an boğulur gibi oldu. Sanki kız istemeye gidiyordu ve klasik erkek korkusunu yaşıyordu.

Bu düşünceyle eli kravatında kalırken aynada kendi gözlerine baktı. Balım'ı istemeye gitmek... Ne muhteşemdi... Aylardır, belki de onu gördüğü ilk andan beri bunun hayalini kuruyordu. Onunla bir aile kurma fikri mutluluktan uçmasına neden oluyordu. Eskiden aile engelinden korkarken şimdi çok daha kötüsü olmuş, Balım'la aralarına uçurum girmişti. Ama hayır. Emir buna izin vermeyecekti. Ne kadar zor olursa olsun onu geri kazanacaktı.

Şimdi aylar sonra, yine aynı restoranda onu beklerken kalbi doğru ritmi bulmaktan uzaktı. Onu görmek için çıldırıyordu. Ne giydiğini, saçlarını nasıl yaptığını merak etmekten kafayı yemek üzereydi. Önündeki kadehi alıp dudaklarına götürecekken eli havada kaldı. Gözleri kamaşmış halde öylece duruyordu şimdi. Sanki nefes almıyordu. Almak istese o büyülü an bozulacakmış gibiydi.

Balım, aylar önce bu restorana geldiğinde giydiği, Emir'in onu peri kızı olarak tanımladığı elbisenin aksine tezat bir renk olan siyahı tercih etmişti. Elbisenin tamamı ışıl ışıl payetlerden oluşan, yakası omuzlarına inen, göğüslerini cömertçe ortaya koyan ve neredeyse bacaklarını olduğu gibi gösteren bir, bir... Bu da neydi? Emir kıskançlıktan ve öfkeden, elindeki kadehi tuzla buz etme derecesine gelmişti. O giydiği şey elbise falan değildi. Sanki ince ve küçük bir kumaş parçasını vücuduna sarıp, mahrem kısımlarını kapatmış gibiydi.

Gözlerini zorlukla ondan alıp çevresine baktığında birçok erkeğin dönüp ona

baktıklarını görünce bu gece katil olma potansiyelinin fazlasıyla yüksek olduğunu gördü. Emir kendi dünyasında kaybolmuşken iki ailenin merhabalaştığını zar zor fark edebildi. Gözlerini Balım'dan alamıyor, söylenen hiçbir sözü duymuyordu.

Balım ise bunun aksine onunla göz göze gelmekten kaçınıyor, diğerleriyle kısa bir merhabadan başka tek kelime konuşmuyordu.

Herkes yerine geçtiğinde Balım neyse ki onunla karşı karşıya gelecek şekilde oturmamıştı. Başını kaldırıp da onunla göz göze gelmek istemiyordu. İstiyordu, ama... Söylediği sözleri unutmuş değildi. O olayı yaşanmamış kabul edemiyordu. Onu tanıdığı günden beri kalbi hiç bu kadar kırılmamış, acımamıştı.

Masada sohbet normal seyrinde devam ederken Balım tabağındakileri didikleyip duruyordu. Klasik müzik kulaklarına dolduğunda bir an durup başını kaldırdı ve o günkü gibi yine aynı yerde duran piyanoya çevirdi bakışlarını. Genç bir bayanın çaldığı parça, hafif hareketliydi. Anıları aklına hücum ederken derin bir nefes alarak, az önce kestiği et parçasını ağzına atıp zorlukla da olsa yemeği başardı.

Abisi Lizzie'yi dansa kaldırmıştı. Arada bakışlarını onlara çeviriyor, birbirlerine nasıl da aşkla baktıklarını görünce içi daha fazla acıyordu.

Balım yanında beliren kişinin varlığıyla dikkatini dans eden çiftten ayırıp diğer tarafa verdiğinde şaşırmadan edemedi.

''Bu gecenin en güzel bayanı bu dansı acaba benim gibi yaşlı bir adama lutfeder mi?''

Balım ne diyeceğini bilemez halde Selim Bey'e bakıyordu. Emir'in babasına! Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Karşısındaki adamın, elini uzatmış halde beklediğini fark edince kendini toparlayıp gülümsemeye çalıştı. Elini eline bırakıp oturduğu yerden kalktı ve ikisi birlikte dans pistine yürüdüler.

Selim Bey güzel gelinini kollarında tutarken bir yandan da oğluna bakmadan edemiyordu. O çaresiz ve şapşal bakışına gülmek istese de bunu sonraki bir zamana saklamaya karar verdi.

Emir kadehi kafasına dikip bir yandan da Balım'ı izliyordu. Elbise zaten yeterince kısaydı ve şimdi kollarını yukarıya kaldırınca sanki o lanet kumaş biraz daha yukarı doğru çıkmıştı. Neredeyse o okşayıp tadını aldığı mükemmel kalçaları görünmek üzereydi. Kadehteki son yudumu da aldıktan sonra yerinden kalktı ve elini annesine uzatarak onu bir anlamda zorla da olsa dans pistine sürükledi.

Esra Hanım oğlunun kıvranmasının farkında olarak çaktırmadan gülüyordu. Bu sebeple

ona zorluk çıkarmamak için dans teklifine kibarca evet demek zorunda kaldı. Oğlunun dansla ilgilendiği falan yoktu elbette. Onun derdi Balım'a yakın olmaktı. Hâttâ şu an oğlu muhtemelen eşleri nasıl değiştireceğinin hesabını yapıyordu kafasında.

''Benimle ilgilenmeyeceksen niye dansa kaldırdın oğlum?''

Emir annesinin sesiyle gözlerini zorlukla izlediği manzaradan çekip annesine baktı.

''Ne dedin anne?''

''Diyorum ki, ben kocamla dans etmek istiyorum.''

Esra Hanım muzip bir bakışla gülümsediğinde Emir de sırıtmaya başladı. Diğer çiftlerin arasından kıvrak adımlarla geçip babası ve Balım'ın olduğu yere geldiklerinde Balım henüz onları görmemişti. Arkası dönük olduğu için planı daha kolay işleyecekti.

Selim Bey ikisini dansa kalktığı andan beri çaktırmadan izlerken gülmemek için kendini tutuyordu. Oğlu kendilerine yaklaştığı anda istifini bozmadan konuşmaya başladı.

''Balım'cım, senin kadar zarif bir bayanla dans etmek benim için bir zevkti. Ama izin verirsen güzel karımla da dans etmek isterim.''

Balım şaşkın gözlerle kendisine baktı. Daha arkasını dönmeden ona anlayışla gülümsedi.

''Tabi ki.''

Selim Bey onu bırakıp karısını kollarına aldığında Balım da tam olarak arkasını dönmüştü ki Emir'i görünce olduğu yere çivilendiğini hissetti. Dans pisti hoş piyano müziği eşliğinde biraz daha kalabalıklaşmıştı ve Emir'le ikisi herkesin ortasında dikilirken ne yapacağını bilemedi.

Emir ise he hayran hem de aç gözlerle kendisine bakıyordu. Balım bütün bunların tezgâhlandığından adı kadar emindi. Ne yapacağını bilemez halde yana doğru bir adım atmak üzereyken, Emir o adımı geri püskürtüp, biraz tedirgin biraz da kararlı bir hareketle elini Balım'ın beline yerleştirdi. Bu temasla istemese de sesli bir soluk alan Balım, o anda onun dokunuşunun verdiği tahrikle eriyip gitse mi, yoksa bütün nefretiyle suratının ortasına indirse mi, bilemez haldeydi.

Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde vücudu onunkine yaslanırken yüzleri arasında sadece birkaç santim vardı. Balım ona bakmak istemiyor, o gözlerde boğulmayı reddediyordu. Ama onun büyüsünden ne zaman kaçabilmişti ki? Ne yaparsa yapsın öfkesi ve direnci ancak bu kadar sürebiliyordu.

Ama Balım, abisinin de söylediği gibi güçlü duracaktı. Bu adamın karşısında erimeyecekti. Bu adam sürünmeyi sonuna kadar hak ediyordu. Bu düşüncenin verdiği güçle kendini kararlı bir şekilde uzaklaştırdı onun bedeninden. Aralarına mesafe koyup başını da sola doğru çevirerek göz temasını kesti. Evet, demek ki o kadar da zor değildi.

Emir ise ilk anda kazandığını düşünürken, onun birdenbire aralarına set koymuş olmasına şaşırmıştı. Ama onu anlıyordu da. Hiç olmadığı kadar kırmıştı onu. Hemen kollarına koşmasını beklemiyordu elbette. İlk anda zorlamak doğru olmayacaktı. Madem Balım şimdilik bu şekilde davranıyordu; o halde Emir de ona zaman verecekti.

Dansın ritmiyle birbirlerine yaklaştıklarının farkındaydı Balım. Bunu engellemeye çalışsa da daha ne kadar mesafe koyabilirdi araya, bilmiyordu.

Erdem bir süredir onları izliyordu. Lizzie'nin kulağına hızlıca bir şeyler fısıldadıktan sonra ona masaya kadar eşlik etti ve geri dönüp ikisine doğru ilerledi.

''Kardeşimle dans etmek istiyorum.''

Emir bir anda duyduğu otoriter ve sert ses tonuyla, yüzünü hafifçe gömmüş olduğu yumuşak saçlardan çekerken içinden homurdanmadan edemedi. Buna itiraz edeceği bir pozisyonda değildi ve isteksiz de olsa Balım'ı tutan ellerini ondan çekmek zorunda kaldı. Erdem'e aynı sert ifadeyle karşılık verirken Balım'a son bir kez baktı ve oradan kesinlikle ayrılmak istemediğini belli edercesine kıpırdansa da birkaç saniye sonra ayaklarını sürüye sürüye masasına döndü.

Balım abisinin kollarına kavuştuğunda, dakikalardır tutmuş olduğu nefesini bırakırken yüzünü onun göğsüne gömdü.

''İyi misin bebeğim?''

''Şimdi iyiyim. Teşekkür ederim.''

''Onu kıvrandırmak hoşuma gitti. Hâttâ zevk aldığımı bile söyleyebilirim. Beni neredeyse öldürecek gibi baktı.''

Bunu söylerken sinsice sırıtmıştı Erdem. Emir muhtemelen oturduğu yerde kuduruyordu ve bu gerçekten hoşuna gitmişti.

''Biraz daha gecikseydin ruhumu teslim edebilirdim.''

''Üstesinden geldin. Seninle gurur duyuyorum.''

Balım abisinden duyduğu bu güzel sözle, geldiğinden beri ilk kez içten bir şekilde

gülümsedi. Erdem onun gülen yüzünü görünce dayanamayıp alnından öptü ve sımsıkı sarıldı.

Diğer tarafta ise Emir kıskançlıktan tam da Erdem'in tabiriyle kudurmak üzereydi. O ilk zamanlardaki kıskançlık yine geri gelmişti. Erdem'in onu öyle öpüp sarılması, kanındaki kıskançlığı son sürat tavana fırlatmıştı. O kadar sinirliydi ki, bacağını sabırsızca salladığının farkında bile değildi.

Birkaç dakika dans etmiş olsalar bile onun bayıldığı kokusunu içine çekmeyi başarmıştı. Sırf o kokuyla sarhoş olmak istiyordu. Ona yine eskisi gibi özgürce dokunmak, tadını almak, kendisinin kılmak istiyordu. Onu defalarca kendi bedeniyle damgalamış olmasına rağmen sanki o damga silinmiş gibiydi ve Emir o damgayı yeniden ve yeniden yaratmak istiyordu.

Artık çıldıracak hale gelmişti. Herkesin ortasında onu kolundan tuttuğu gibi oradan kaçırmak, eve götürüp oraya hapsetmek istiyordu. Ne kadar itiraz ederse etsin, o üstündeki varla yok arası, ilk andan beri nefret ettiği elbisesini parçalayarak çıkarmak, çıplak vücudunu kendi vücuduyla kapatmak istiyordu.

Bu çılgınca düşünceler bütün bedenini alev alev yakıyor, kasıklarını hareketlendiriyordu. Kahretsin! Yüzünü sertçe ovaladıktan sonra yanlarından geçen garsona içkisini tazelemesini söyledi. Emir zaten yapı olarak sabırsız bir insandı ve söz konusu Balım olunca sabrın canı cehennemeydi.

Gece genel olarak herkes açısından kazasız belasız biterken, Balım hem beden hem de zihin yorgunluğunu atmak için hızlıca bir duş aldı ve yatağa girdi. Yemek boyunca ona bakmamak için direnmişti. Sadece dans ederken gözleri ona ihanet etmiş ve onu boğan okyanuslara takılı kalmıştı bir süre. Neyse ki bitmişti. Neyse ki abisi tam zamanında onu boğulmaktan kurtarmıştı.

Ayrıca Emir'e inanamıyordu gerçekten! Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki kendisine o darbe niteliğindeki sözleri söylememiş gibi bir de açlıkla kendisine bakmıştı sürekli. Sadece bakışı bile Balım'ı eritirken, olur da tekrar dokunmaya kalkarsa ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Ona o kadar kırgındı ki, içindeki aşkın gücü bu kırgınlığı süpürecek diye korkuyordu. İki güzel söz, iki güzel bakışa kanmaktan korkuyordu. Emir'in bu işi kolay sanmasından korkuyordu. Buna izin vermeyecekti.

Kalbini ve ruhunu ne kadar acıttıysa, Balım da onu öyle acıtacaktı. Aşkı için her şeyi göze almışken, sahip olduğu her şeyi düşünmeden ona teslim etmişken onun böyle basit bir şekilde ilişkilerinin sonunu getirmesini kabul edemiyordu. Nefret ettiği kadını korumuş olması aklına her geldiğinde çığlık atmak, etrafında ne var ne yok parçalamak

istiyordu. O kadının, evimiz dediği yere elini kolunu sallayarak girmiş olmasını düşündükçe boğulacak gibi hissediyordu.

Ailesi yanında olmasa ne yapardı, bilmiyordu. Özellikle de abisinin desteği onun için çok önemliydi.

****

Hareketli bir hafta, yoğun tempo... İş hayatına başlayalı henüz kısa bir süre olmuş olsa da Balım bu yeni hayatına uyum sağlamıştı. Emir'siz bir hayatın dayanılmazlığına bile alışıyordu sanki. Bunu fark ettiği anlarda ise kendini daha kötü hissediyordu. Sanki yaşadıkları onca şeye ihanet etmiş gibi geliyordu. Sonra asıl gerçek kendini tekrar gösterdiğinde öfkeleniyor, ihanet edenin kendisi olmadığını söylüyordu içindeki ses.

Öğle yemeğinden sonra hava almak ve kafasını dağıtmak için dışarıda biraz yürüdükten sonra yakındaki bir alışveriş merkezine girdi. Bir şeye ihtiyacı olmasa da mağazaların vitrinlerine bakıyordu öylesine. Küçük mankenlerin üstünde gördüğü birbirinden sevimli kıyafetlere gülümsemeden edemedi.

Ayakları onu mağazaya sürüklerken, askıdaki minicik kıyafetlere dokunmaktan alamadı kendini. Birkaç tanesini alıp biraz yukarıya kaldırdı ve gözünün önüne gelen hayalle boğazı düğümlendi. Eğer her şey yolunda gidiyor olsaydı, belki de Emir'le birlikte kendi bebekleri için keyifli bir alışveriş yapıyor olacaklardı. Ama bunların hepsi geride kalmıştı. Eli istemsizce karnına gittiğinde gözünden bir damla yaş düştü.

''Yardımcı olabilir miyim?''

Balım duyduğu sesle irkilirken yanağındaki ıslaklığı sildikten sonra satış elemanına gülümsedi.

''Teşekkür ederim. Sadece bakıyorum.''

Genç kız gülümseyerek yanından ayrıldıktan sonra mağazanın içinde dolanmaya devam etti. Bir yaş ve üstü kıyafetlerin belirli bir düzene göre sıralandığı kısımda durdu. Sarı renk, sevimli bir yazlık elbiseyi aldı eline. Küçücüktü ve çok tatlı duruyordu. Birden aklına Ateş ve Aslı'nın kızı Mira geldi. Onu ilk kez gördüğünde üstünde sarı ve beyaz renkli bir pijama vardı. Bu elbise de Balım'ın aklına hemen Mira'yi getirmişti. Gözleri yeniden dolarken yaşlarını akıtmamak için dudaklarını sıktı. İkizleri çok özlemişti. Onların o bebek kokuları burnuna doldu bir anda.

O gün onların yanından ayrıldıklarında, arabada, Emir ona söz vermişti. İkisine ait çocukları olacaktı. Balım hamile kaldığında birlikte alışverişe çıkacaklar, birbirinden güzel minicik kıyafetlerden alacaklardı. Oysa onlar artık ne birliktelerdi, ne de çocukları olacaktı.

Dirense de yanağına düşmüş olan damlayı silerek derin bir nefes alıp verdikten sonra etrafına bakındı. Birkaç dakika önce kendisine yardımcı olmak isteyen kızla göz teması kurdu. Genç kız hemen yanına geldi.

''Buyrun.''

''Ben... Hediye almak istiyorum. Ama bu olur mu, bilemedim.''

''Kaç yaş için bakıyorsunuz?''

''Eee... Sanırım artık iki yaşında olmalılar. Belki biraz fazla.''

Genç kız askıdaki bir bedeni kolaylıkla seçip Balım'a uzattı.

''Bu olacaktır diye tahmin ediyorum. İçine değişim kartı koyarız. Olmazsa gelip değiştirirler.''

''İyi olur. Bir de yine bu bedende erkek bebek kıyafetine ihtiyacım var.''

''Erkek bebek tarafı ileride. Buyrun lütfen.''

Balım kızı takip ederken bunu niye yaptığını kendisi de bilmiyordu. Sanki bu hediyeleri onlara verebilecekti... Onlarla ne sebeple görüşecekti ki? Aslı da Ateş de Emir'in arkadaşlarıydı. Balım da onların arkadaşıydı. Bir zamanlar... Artık Emir'le birlikte değillerdi. Dolayısıyla onlarla görüşmesi için bir sebep yoktu.

Satış elemanı Balım'ın da onay verdiği bir kıyafeti alıp kasaya doğru ilerledi. Balım biraz daha bakındıktan sonra orada işinin bittiğini düşünürken kendisine seslenen kişiye döndüğünde olduğu yerde dondu. Bedeni titremeye başlarken, ne söyleyeceğinin hesabını yapıyordu.

''Balım! Seni gördüğüme inanamıyorum!''

Balım kendisine sarılan sıcak ve samimi kollarda önce kaskatı kesilse de kolları hareketlenip ona karşılık verdi. Gerginlikten dudakları kurumuştu.

''Ne yapıyorsun burada?''

***

Aslı ikizler için alışverişe çıkmaya karar verdiğinde Balım'ı göreceğini düşünmemişti. Mağazada kıyafetlere bakarken bir anda Balım'ı görmüş ve çok mutlu olmuştu. Ateş'ten duyduğu kadarıyla Emir'le ikisinin arasında bir şeyler olmuştu ve bir süredir birbirlerinden ayrı olduklarını öğrenmişti.

Onu tanıdığı anda çok sevmişti. Emir'e ne kadar aşık olduğunu, Emir'in de ona deli divane olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. İkisi için de çok mutluyken ayrıldıklarını öğrendiğinde inanamamıştı.

Şimdi uzun zaman sonra onu bir anda karşısında görünce inanılmaz mutlu olmuştu.

''Ne yapıyorsun burada?''

Balım ne diyeceğini bilemez halde öylece duruyordu. Acaba Aslı aldığı kıyafetleri görmüş müydü? Ama görse ne olurdu ki? Zaten ikizlere vermek için almamış mıydı onları? O zaman niye bu kadar tedirgin olmuştu? Karşısındaki kadının kendisine endişeyle baktığını görünce gülümsemeye çalıştı.

''Ben... Öylesine bakınıyordum işte.''

''Bebek kıyafetlerine mi?''

Balım nasıl kıvıracağını bilmiyordu. Sanki yardım dilenir gibi etrafına bakınmaya başladı. Sıkıntıyla Aslı'ya döndüğünde yeniden gülümsemek zorunda kaldı.

''Bir arkadaşımın bebeği için hediye bakıyordum.''

Gerginlik tüm bedenini sarmışken eli farkında olmadan karnına gidince bu durum Aslı'nın dikkatini çekti.

''Anladım. Vaktin varsa birlikte bir şeyler içelim mi?''

''Aslında benim şirkete dönmem gerekiyor.''

''Peki. Ama sonra mutlaka görüşelim, olur mu? Belki bize gelirsin... İkizleri görmek istersen yani.''

Aslı onu tedirgin ettiğinin farkındaydı. Emir'in arkadaşı olması bile bu durumu açıklıyordu.

''Şey, ben... İ-isterim. Yani rahatsız etmeyeceksem?''

''Ne rahatsızlığı? Ateş de ben de çok memnun oluruz. Hem Mert seni gördüğünde kesin çıldıracak.''

Aslı her zamanki neşeli ifadesiyle gülümseyince Balım da ona katıldı. Mert'in adını duyunca hem onu hem de Mira'yı delice özlediğini fark etti bir kez daha. İkisi de burnunda tütüyordu. Hem böylelikle aldığı hediyeleri de vermiş olurdu.

''Peki o zaman.''

''Yarın akşama ne dersin?''

''Ya-yarın akşam mı?''

''Evet. Yarın akşam Ateş'in yemekli bir toplantısı olacak dışarıda. Biz de kadın kadına vakit geçiririz.''

''Olabilir sanırım.''

''Harika. O halde yedide bekliyorum.''

''Tamam.''

Aslı ona sıkıca sarılıp öptükten sonra gitmesine izin verdi. Yarın akşam için Ateş'in yemekli bir toplantı ayarlaması gerekiyordu. Bu düşünceyle sırıtırken birbirinden sevimli kıyafetlerin arasında kendini kaybetti.

****

''Neden bu gece çılgınca sevişmek varken dışarı çıkmak zorundayız?''

Aslı kocasının huysuzluğuna gülümserken arkasına geçip kollarını beline doladı. Ateş bu temasla gevşerken ne yapsa da karısını bu saçma düşünceden vazgeçirse diye düşünüyordu.

''Bugün Balım'la karşılaştık.''

Ateş'in eli gömleğinin düğmesinde kalırken aynada karısıyla göz göze geldi.

''Ne konuştunuz?''

''Aslında pek bir şey konuşmadık. Bu akşam için onu bize davet ettim.''

Aslı düşünceli bir şekilde konuşurken Ateş onun aklından bir şeyler geçtiğini tahmin edebiliyordu.

''Ne planlıyorsun?''

Ateş karısına dönüp onu kollarına aldı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı.

''Balım bugün bebek kıyafetleri aldı.''

''Yani?''

''Ne demek yani? Bebek kıyafetleri aldı diyorum Ateş!''

''Hayatım, ben bunda anormal bir şey görmüyorum.''

''Ben görüyorum. Sorduğumda, arkadaşının bebeğine aldığını söyledi. Ama çok tedirgindi. Eliyle karnını tuttu.''

Ateş kaşlarını çatmış, karısına bakıyordu.

''Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?''

''Bilemiyorum. Yani niye bu kadar tedirgin olsun ki? Hem ikimiz de o ikisinin rahat durmadıklarını biliyoruz.''

Ateş karısının yüzündeki ifadeye gülümserken gözleri koyulaşmaya başlamıştı bile. Karısının belinde duran elleri kalçalarına inip onları zevkle sıktığında Aslı'nın dudaklarından dökülen şehvetli inilti Ateş'in tam da istediği şeydi. Ateş dudaklarını karısının boynuna yönlendirirken Aslı kendini kaybetmiş gibi kollarını onun boynuna dolamıştı. Sadece birkaç saniye süren akıl bulanması bir anda kaybolurken Aslı onu sertçe itip kızgın gözlerle bakmaya başladı.

''Ne oldu aşkım?''

''Ateş Demirhan! Ellerine ve dudaklarına sahip çık. Bu akşam arkadaşlarımıza yardım etmemiz gerekiyor.''

''Neden Emir'in eşekliğinin cezasını ben çekiyorum?''

Ateş açıkça homurdanırken o hali bile Aslı'yı tahrik etmeye yetiyordu. Ama bu akşam için öncelikleri belliydi.

''Ben Emir'i arıyorum.''

Aslı telefonunu alıp Emir'in numarasını tuşlarken kendini ajan gibi hissediyordu. İlk

tecrübesiymiş gibi dudaklarını kemiriyordu gerginlikten. Ateş ise bu sahneye inleyerek bakarken homurdanarak arkasını dönmek zorunda kalmıştı.

''Emir? Yardımına ihtiyacım var... Evet... Ateş'in önemli bir toplantısı var. Eşlerin de katılımı zorunlu. Ama bu akşam ikizleri bırakacağımız bir yer yok... Hı hı... Düşündüm de, sen birkaç saat onları idare edersin... Hayır, seni temin ederim sorun çıkmayacak. Karınlarını doyuracağım ben. Ama yine de hazırda bir şeyler bulunduracağım... Mira seni görünce çok sevinecek amcası...''

Ateş inanamayan gözlerle karısına bakarken ondan her açıdan korkmakta haklı olduğunu bir kez daha anlamış oldu. Bu kadın şeytana pabucunu ters giydirirdi. Aslında şeytanın ta kendisiydi. Şu sergilediği performansla sanki masum bir melekmiş gibi görünüyordu. Telefonu kapattığında yüzüne yayılan sinsi sırıtış, Ateş'in az önceki düşüncelerini sonuna kadar destekliyordu.

Aslı görevini doğru bir şekilde yerine getirmiş olmaktan memnun olarak kocasına sokulup, bayıldığı kol kaslarında gezinirken vücudunu ona sürtmeyi unutmamıştı.

''Görev tamamlandı aşkım. Şimdi bize bir son dakika süiti ayarla da, bu gecenin hakkını verelim.''

Karısının şehvetli ses tonu, bakışları ve kıvraklığı tüm duyularına işlerken Ateş, bu yalan yemek olayının artık pek de kötü bir fikir olmadığına karar vermişti.

41.BÖLÜM

Taksiden inerken elinde hediye paketleri, omzunda çantasıyla eve doğru bakarken bir anlığına bekledi. Bahçe kapısının önüne kadar gelip, karanlıkta ışıklarla hoş bir şekilde aydınlatılmış olan bahçeye baktı. Buraya en son geldiğinde dünyanın en mutlu kadınıydı. Emir'in her şeyiydi. Eve varana kadar türlü aksiyonlar yaşamış, bunu evde ve sonrasında da devam ettirmişlerdi.

Dolan gözlerini sildikten sonra duvardaki zile bastı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Her ne kadar bu akşam burada, Emir'in arkadaşlarıyla, onun anıları arasında canını bilerek yakacak olsa da, bunu da kendine anı olarak almak istiyordu. Emir'le ilgili her şeyi benliğine kazımayı, onu asla unutmamayı diliyordu.

Kapı saniyeler sonra otomatik olarak açıldığında, taşlı yolda yürürken derin nefesler almaya çalıştı. Konuşurken sesinin titremesinden korkuyordu. Aslı ve Ateş'in karşısında direncini kaybedip deli gibi ağlamaktan korkuyordu.

Nihayet kapıya ulaştığında Ateş'in kendisini beklediğini görünce yüzüne içten bir gülümseme yayıldı.

''Hoş geldin Balım. Seni yeniden görmek çok güzel.''

''Merhaba. Ben de seni gördüğüme sevindim.''

Ateş karşısındaki kıza bir abi gibi sarılıp yanaklarından öperken Balım kendini bir parça rahatlamış hissetti. İçeriye girdiği anda aylar öncesinin anıları beynini istila ederken gözlerini kırpıştırıp bu anılardan uzaklaşmaya çalıştı.

''Aslı çocukların yanında. Sana ne ikram edeyim?''

''Meyve suyu alırım. Teşekkürler.''

Ateş mutfağa geçip meyve suyunu hazırladı ve tekrar salona dönüp bardağı Balım'a uzattı. Balım içindeki hararetten kurtulmak için büyükçe bir yudum aldı meyve suyundan. Önündeki uzun sehpaya bıraktıktan sonra Ateş'le göz göze geldi.

''Aslı'yla karşılaşmışsınız.''

''Evet. Güzel bir tesadüf oldu.''

''Bence de öyle olmuş. Yoksa seni göremeyecektik.''

Balım'ın yüzündeki gülüş çok hafif solsa da yerini korumasını bilmişti.

''Ben aramak istedim aslında... Yani şeyden sonra...''

Balım söyleyeceği şeyi fark ettiği anda zorlukla yutkundu. Meyve suyuna uzanıp arka arkaya birkaç yudum aldı. Ateş onun bu konuda ne kadar zorlandığının ve hâttâ acı çektiğinin farkındaydı. Emir olayı açıkça anlatmamış olsa da bu işte onun eşeklik ettiğine adı kadar emindi. Onun yapı itibariyle ne kadar fevrî olduğunu biliyordu. Balım da bu kadar kırılgan göründüğüne göre asıl olayın Emir tarafından çıkartıldığını hissedebiliyordu.

O sırada Aslı merdivenlerden inerken yüzünde çok neşeli olduğunu belli eden bir gülümseme vardı.

''Balım'cım hoş geldin canım.''

Balım oturduğu yerden kalkıp Aslı'ya doğru yürüdü ve ona sarıldı. Aslı'nın samimi sarılışı, tıpkı Ateş'in sarılışı gibi onu fazlasıyla hüzünlendirmişti. Boğazındaki düğümü zorlukla geçiştirdi ve geri çekilip de ona bakarken neşeli olduğunu umduğu bir gülüşle baktı.

''İkizler uyuyor mu yoksa?''

''Bugün bizi bir hayli yordular. Yani daha doğrusu beni. Ateş son dakikasına yetişti.''

Aslı aşk dolu bakışlarını kocasına çevirirken Balım bu durumdan rahatsız olup bakışlarını evin duvarlarına doğru çevirmek zorunda kaldı. Onlara tekrar döndüğünde tuhaf bir şeyler olduğunu fark etti.

''Eee... Beni yanlış anlamazsan... Ateş yemeğe tek başına gitmiyor muydu?''

''Ah! Benim şaşkın kocam yemeğin eşli olduğunu söylemeyi unutmuş. Ama neyse ki son dakika hazırlanabildim. Bunu senden istemem biraz yüzsüzce olacak; ama son dakika olunca çocukları emanet edecek birini bulamadım. Sen de hazır gelmişken birkaç saat onlarla kalabilir misin diye rica etmeyi düşünüyorum. Ama tabi mecbur değilsin. Onları uyandırıp annemlere de bırakabiliriz.''

Aslı ödül alacak bir oyuncu performansıyla rolünü icra ederken Ateş hayret dolu bakışlarını karısına çevirmişti. Kendisini bu uğurda harcamış, çocukları bile uyandırmaktan bahsedip olayı dramatik bir hale getirmişti. Ateş içinden pes kelimesini mırıldanırken Balım da diğer tarafta şaşkınlığından kurtulmaya çalışıyordu. Tabi Aslı onu öyle doğru bir yerden vurmuştu ki daha son cümle Aslı'nın dudaklarındayken olaya müdahale etmişti. Tam da Aslı'nın istediği şekilde!

''Hayır, sakın uyandırma! Düzenleri bozulur şimdi. Hem ben zaten buradayım. Onlarla ilgilenirim. Siz keyfinize bakın.''

''Tatlım seni buna mecbur etmek istemem. Biz gerçekten çocukları annemlere bıraksak daha iyi olur.''

''Aslı lütfen. Ben onlarla vakit geçirmeyi çok isterim. Hem onlara hediye aldım.''

Bunu söylerken sesi alçalmış, yüzü de utanmasının etkisiyle hafifçe kızarmıştı. Aslı bunu duyduğu anda o kadar mutlu olmuş ve duygulanmıştı ki, makyajının bozulmayacağını bilse deli gibi ağlayabilirdi.

''Canım çok teşekkür ederim.''

Aslı heyecanla paketleri açarken gördüğü kıyafetlere şaşırmadan edemedi. Demek Mira

ve Mert için alışveriş yapmıştı? O halde hamile falan değildi.

''Hayatım. Geç kalıyoruz.''

Kocasının kendisini uyarmasıyla daldığı kuyudan çıkan Aslı, hediyeleri çok beğendiğini söyleyip bir kez daha teşekkür etti. Hızlı bir şekilde, çocuklar uyanırsa yiyeceği şeylerden bahsedip mutfakta nerede olduklarını da anlattıktan sonra kocasının elini tuttu.

Kapıdan çıktıklarında Emir'in kendilerine doğru gelmekte olduğunu gören Ateş içinden gülmeden edemedi.

''Selam.''

Emir'in yüzünde en ufak bir mutluluk ifadesi yoktu. Sesindeki tekdüzelik Aslı'yı üzdü. Ama onlar için hazırladığı şeyi düşününce içi yeniden umutla doldu.

''Emir çok teşekkür ederim. Mecbur kalmasaydık rica etmezdik.''

''Ne teşekkürü Aslı? Onlar benim canlarım. Tabi ki gelecektim.''

''Sana bol şans dostum.''

Ateş şimdi açıkça sırıtırken Emir bunun altında bir şey göremedi.

''Niye be? Sanki daha önceden bakmadım mı çocuklarına?''

''Çocuklarıma baktın da, bu gece sana fazla ağır gelebilir. Dikkat et.''

Ateş göz kırparken Emir gözlerini devirmekle yetindi.

''Aaa dur sana kapıyı açalım.''

Aslı işini bilir bir komutan edasıyla hızlıca kapıya gitti ve açıp Emir'in girmesini bekledi. Emir tam içeri girip ikisine iyi eğlenceler demek amaçlı ağzını açmışken önce Aslı'nın söylediği şeyle kaşlarını çattı, sonra üstüne kilitlenen kapının şaşkınlığıyla ne yapacağını bilemez halde kapının arkasına kaldı.

''Gerçekten de bol şans bebeğim.''

Emir aptal bir ifadeyle kapıya bakarken, birkaç saniye sonra kapıyı açmaya çalıştı, ancak elbette ki başarılı olamadı.

''Manyak mısın kızım? Niye kilitledin kapıyı üstüme?''

Dışarıdan kahkahaya benzer seslerin geldiğini duyan Emir, açıkça homurdanarak bir elini saçlarının arasından geçirdikten sonra arkasını döndü ve salona doğru bir adım atacakken olduğu yerde kalakaldı. Gözleri gördüğü şeyin gerçekliğini anlamaya çalışır gibi kocaman açılmıştı. Bütün bedeni birden alev almaya başlarken, kalbi yine ritmini bozacak şekilde bedenini dövüyordu.

İçi sıcacık olmuş, bakışlarına günlerin pişmanlığı oturmuştu. Adım atmak istiyor, ama karşısındaki güzelliği ürkütmekten korkuyordu.

Balım kapının açılma sesiyle oturduğu yerden kalkmış, tam da o anda ömrü boyunca hep duymak istediği o sesi duymuş ve düşmemek için koltuğun kenarına dayanmak zorunda kalmıştı. O tam karşısında arkası dönük halde elini saçlarından geçirirken nefesi kesilmiş, o saçlara dokunabilmek için saniyeler içinde çıldırdığını hissetmişti.

Şimdi yüz yüze ve göz göze dururlarken Balım söyleyecek söz bulamıyordu. Kaçıp gitmek istese buna ne kalbi izin verebilirdi, ne de bu gerçekleşse bile o kapıdan çıkabilirdi. Aslı ikisine de oyun oynamıştı. Onları bu eve hapsederek birbirleriyle konuşmak zorunda bırakmıştı. Buna sevinse mi yoksa öfkelense mi, bilmiyordu.

Bedenindeki her bir hücre aşık olduğu adama koşmak için çığlık atarken, o gurur denen şey, Balım'ın olduğu yere çivilenmesini sağlamıştı. Gözlerini bir türlü ondan alamıyor, hareket dahi edemiyordu. Kalbi öylesine çılgın bir şekilde atıyordu ki, onu kontrol edemeyecek haldeydi. Sanki göğsünü delip geçecek ve Balım'ın da oracığa yığılmasına neden olacaktı.

Emir karşısındaki güzelliğe dokunabilmek için çıldırırken tıpkı onun gibi hareket edemiyordu. Su gibi güzelliğini içine çekiyor, bakışlarını her bir noktasında gezdiriyordu. Bir şeyler söylemek istiyor, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Adım atmaya da çekiniyordu. Bunu yaptığı anda Balım'ın geriye doğru bir adım atmasından ölesiye korkuyordu.

Böyle düşünmekte çok haklıydı. O gün ona o öfkeyle delicesine bağırmıştı. Ortalığı kırıp dökmüş, savaş alanına çevirmişti. Balım onu daha önce hiç o şekilde görmemişti. Hâlâ korkuyor olabilir miydi kendisinden? Eğer öyleyse, Emir ölürdü kahrından.

Farkında olmadan ona doğru yürümeye başladı. Kalbiydi ona bu adımları attıran. Artık dayanamıyordu. Beklemek istemiyordu. Balım onu terslese de öylece durup bekleyemezdi.

Balım onun kendisine doğru gelmesiyle kalbinin kontrolünü tamamen kaybetmiş bir halde bekliyordu. Gelsin ve onu kollarına alsın istiyordu. Yine yüzünü boynuna

gömsün, saçlarını okşasın ve onu çok sevdiğini söylesin istiyordu. Emir yaklaştıkça, o gün ondan duyduğu sözlerin hepsi yankılanmaya başladı kafasında. Gözleri acı çektiğini belli edercesine kısılırken dudakları aralandı daha kolay nefes alabilmek için.

''Balım...''

Emir son adımını attığında artık onunla yüz yüzeydi. Balım ona değil, göğsüne doğru bakıyordu. Sanki bakışlarını ısrarla ondan esirgiyordu. Emir bir cesaretle elini yukarı doğru kaldırdı ve Balım'ın hafifçe titreyen çenesine tüy gibi temas etti. Bu temasla nefesi sıklaşan Balım, tam arkaya doğru bir adım atacakken beline dolanan güçlü ellerle ne yapacağını bilemez halde, ellerini onun göğsüne dayadı ve çırpınmaya başladı.

Onun böyle yapması Emir'i paramparça ederken yine de bırakmamak için direndi. Sımsıkı tutup göğsüne yasladı ve dudaklarını Balım'ın saçlarına dokundurdu. Balım küçük hıçkırıklarla kollarında sarsılırken, onu rahatlatmak için sırtını okşadı.

''Çok özledim bebeğim... Seni çok özledim...''

Balım kendini toparlayıp kollarından kurtulduğunda gözlerindeki kızarıklığı gördü Emir. Ona bunu yapmayı istememişti ki... Pişmandı. Kendinden nefret ediyordu. Af diliyordu bakışlarıyla. Ama o sıcak çikolata gözler buz gibi bakıyordu. Kalbini parçalıyordu.

Tam elini kaldırıp yüzüne dokunacakken yukarıdan gelen sevimli ağlayışları duyduğunda başını merdivenlere doğru çevirdi. Balım ikizlerin seslerini duyduğunda kalbi boğazında atarak koşar adımlarla merdivenlere ulaştı. Odaya ulaşana kadar birisine bir şey olmuş olması ihtimâli nefesini kesmeye yetmişti. Odaya girip de onları yataklarında ayağa kalkmış ve yatağın kenarlarına tutunur halde görünce tuttuğu nefesini bıraktı. Odadaki hafif ışık hem yeterliydi, hem de çocukları rahatsız etmiyordu.

Balım Mira'nın yüzündeki ıslaklığı fark edince onun ağlamış olduğunu anladı ve kucağına alıp sıkı sıkı sarılarak kulağına yatıştırıcı bir şeyler fısıldadı.

Emir de Balım'ın arkasından koşarcasına çıkmıştı odaya. Onun Mira'yı kucaklayıp şefkâtle sardığını görünce, aklı buraya beraber geldikleri ilk güne gitti ve boğazı düğümlendi. Mert'in de mızıldanmasıyla dikkatini ona verdi ve küçük oğlanı kucaklayıp sarıldı.

Balım ve Emir, kucaklarında küçük birer çocukla birbirlerine bakarlarken ikisinin de aklında aynı düşünceler vardı. Bu gecenin kesinlikle çok zor geçeceğini hisseden Balım, her ne kadar kaçıp gitmek istese de çocukları bırakamazdı.

Elini Mira'nın sırtına götürdüğünde küçük kızın terlediğini fark ederek panikledi. Böyle durumlarda ne yapıldığını bilmiyordu. Hasta olur muydu acaba? Ama üstünü değiştirirse de üşütebilirdi çocuğu. Evet, Haziran ayındalardı; ama Balım'ın tecrübesi yoktu bu konuda. Şaşkın ve korkulu bir şekilde etrafına bakınca Emir'in dikkatini çekti.

''Ne oldu?''

Balım duyduğu sesle telaşlı hareketine son verirken konuşup konuşmamakta kararsız kaldı önce. Onunla konuşmak istemiyordu gerçi. Ama şu an öncelikleri farklıydı ve bu durumu bir süreliğine arkasında bırakabilirdi.

''Mira terlemiş. Üstüne değiştirmem gerekiyor.''

Emir başını anladığını belirtir şekilde salladıktan sonra Mert'i yatağına bıraktı ve odadaki giysi dolabına gidip küçük kızın kıyafetlerinden birkaç tane çıkardı.

''Bunlar olur sanırım. Aslı bir keresinde çocukların terini bir bezle silmiş, sonra da yeni kıyafetleri giydirmişti.''

Emir'in hem tecrübeli hem de şaşkın haline gülmek istedi Balım. Ama aynı anda bu düşüncesi, kaşlarının çatılmasıyla son buldu. Başını sallayıp küçük kızı yatağına oturttu ve az önce Emir'in giysi aldığı dolapta bu işi yapabileceği bir bez parçası aramaya başladı. Alt çekmecelerden birinde tam da Emir'in söylediği gibi düzgünce katlanmış pamuklu bezlerden vardı. Balım iki tanesini alıp Mira'nın yanına gitti ve üstündeki pijamayı çıkarırken hızlı bir şekilde vücudunu silmeye başladı.

''Elindekinin düğmesi varsa açar mısın? Mira'nın üşümesini istemiyorum.''

Emir onun kendisiyle bir parça normal bir şekilde konuşmuş olmasının verdiği mutlulukla dururken gözlerini elindeki kıyafete çevirdi ve hemen kenarlardaki düğmeleri açıp giyilmeye hazır hale getirdi. Balım silme işini bitirdikten sonra onunla göz teması kurmadan arkasını dönüp elindeki kıyafeti aldı ve küçük kızın başından geçirip giydirdi. İkinci parçayı da giydirdikten sonra kızın saçlarını yüzünden çekti ve yanaklarından öptü. Küçük kız neşeyle cıvıldayınca o da mutlu bir şekilde güldü.

Emir bu manzarayı izlerken kendini cennette gibi hissediyordu. Bu ev ikisinindi, bu çocuklar ikisinindi ve bu an... Bu an sadece onlara aitti.

''Mert'in de üstünü değiştirsek mi?''

Çekinerek söylediği sözler üstüne Balım dönüp ona bakınca kalbinin duracağını sandı. O kadar güzeldi ki... Onu tanımlayabileceği daha iyi bir kelime var mıydı, bilmiyordu.

Balım ilk anda heyecanlansa da bakışlarını küçük oğlana çevirdi. Onun tarafına gidip kıyafetlerini yokladı. Sadece boynu hafifçe terlemişti. Diğer bezi alıp küçük oğlanın boynunu sildikten sonra ona gülümserken Mert bir anda Balım'ın boynuna atılınca Balım şaşırmadan edemedi. İlk geldiği zaman da Mert ona böyle sarılmıştı. Hâttâ bu yüzden Emir'in küçük çocuğu azarladığını hatırlayınca dudaklarını ısırdı. Onu kucağına alıp Emir'e döndü.

''İkisini de aşağıya indirsek iyi olur.''

''Tamam.''

Emir de Mira'yı aldı ve birlikte salona indiler. Balım bu gecenin kesinlikle çok zor geçeceğini biliyordu. Çocukların da kendileriyle birlikte olmalarına şükretti. Bu şekilde daha kolay oluyordu. Çocuklara sığınmak ona iyi geliyordu.

Ufaklıklar iki yetişkinin arasında olmaktan memnun bir şekilde kendilerince eğleniyorlardı. Onların hallerini gülümseyerek izleyen Balım, bakışları Emir'e takılınca gülüşü hafifçe solarken gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Emir ise bu anlarda canı daha fazla yansa da şimdilik onun üstüne gitmemenin daha doğru olacağını düşünüyordu. Balım'ı konuşturmak için bir şeylere ihtiyacı vardı ve bu durumda çocukları kullanacak olsa da bundan zerre pişmanlık duymuyordu.

''Acaba bir şeyler yedirsek mi?''

Onun sesiyle kalp atışları tekrar hızlanmaya başladı. Onu terslemek için delice bir istek duysa da söz konusu çocuklar olunca yumuşak haline kafa tutamıyordu.

''Aslı ikisi için bir şeyler hazırlamış.''

''Tamam. O zaman ben getireyim. Beraber yediririz.''

''Belki de aç değiller.''

''Denemeden bilemeyiz.''

Emir kalkıp mutfağa ilerlerken yüzüne yayılmış olan gülüşü şimdilik Balım'dan saklama gereği duydu. Uyuyan vahşi kediyi uyandırmaya gerek yoktu ne de olsa.

Balım ise onun arkasından bakarken tahrik olmuş olmasına öfkeyle sövüyordu içinden. Üstündeki kısa kollu ve yakalı tişörtü bedenini sarmış, kol kaslarını açığa çıkarmıştı. Resmen ağzının sulandığını fark edince yutkunmak zorunda kaldı. Kol kasları olsa iyiydi; ya o sıkı kalçalarına ne demeliydi? Bu pantolonu niye giymişti ki? Balım'a eziyet etmek miydi niyeti? Ama akşamın ilk anlarında onunla göz göze geldiğinde onun da en

az kendisi kadar şaşırmış olduğunu görmüştü. Zaten bunun Aslı'nın oyunu olduğunu düşünmemiş miydi? Her neyse; bütün bunlar Emir'in kaslarının ve poposunun seksiliğini gölgeleyemiyordu sonuç olarak.

Emir elinde bir tepsiyle geldiğinde Balım tepsidekilere şüpheyle bakmadan edemedi.

''Bunları mı yiyecekler?''

''Evet. Aslı daha önce de bunlardan yedirmişti çocuklara. Hem ikisi de seviyorlar bunu.''

''Olabilir. Ben bilmiyorum ne de olsa.''

Balım'ın ses tonu her zamanki keskinliğine dönmüş, huysuzca meydan okuyordu Emir'e. Emir ise bu durumdan fazlasıyla memnundu. Balım Mert'i, Emir de Mira'yı yanlarına oturtup karınlarını doyurmaya başladılar. Küçük kız keyifle yemeğini yerken Mert oturmaktan şikayetçi bir şekilde kıpırdanıyordu. Onun yemeğini yediremeyen Balım, göz ucuyla Emir'e baktığında onun bu işte oldukça iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Emir onun zorlandığını fark edince dudakları kıvrıldı. Tatlı Mira'sı uslu bir şekilde tabağındakileri bitirince ağzını peçeteyle sildi ve küçük kızın boynuna gıdıklayıcı bir öpücük bıraktı. Kızın kıkırdaması karşısında Balım elinde tabak ve kaşıkla onlara bakakaldı. Sahne o kadar muhteşemdi ki onun için, bütün akşam boyunca şu lanet boğazının daha kaç kez düğümleneceğini bilmiyordu. Emir küçük kızı koltuğa bırakıp önüne de birkaç küçük oyuncak koyduktan sonra yerinden kalktı. Mert'i koltuktan alıp Balım'ın kucağına oturttu ve elindeki tabak ve kaşığı alarak Mert'in ağzına birinci lokmasını vermeye çalıştı. Küçük oğlan bakışlarını önce kaşığa sonra da Emir'e çevirince kıkırdadı ve ağzını kocaman açarak yemeğini afiyetle mideye indirdi.

Balım ise şaşkınlıktan ağzı açık bir halde önündeki manzarayı izliyordu. Kendisi de yapmaya çalışmıştı. Hayır, bu adamdaki şeytan tüyünün çocuklar üzerinde de etkili olmasına inanamıyordu gerçekten. Somurttuğunun farkında bile değildi. Emir ise halinden oldukça memnundu. Tabaktaki son parçayı da Mert'e yedirdikten son Mira'ya yaptığı gibi küçük çocuğun da ağzını peçeteyle sildi ve elindekileri sehpaya bırakıp Mert'in boynuna doğru sokuldu.

Tabi keşke bunu yapmasaydı! Balım tam da dudaklarının önündeki dolgun saçların büyüsüne kapılmış halde dururken, burnuna dolan Emir'in o kendine has kokusuyla kendinden geçti. Gözleri kısılırken, dudaklarını ısırmak zorunda kalmıştı.

Emir ona bu kadar yakın olmanın keyfini çıkarıyordu. Küçük bir çocuğu kullanıyor olmaktan dolayı utanması gerekirdi belki; ama Emir'de bu utancın zerresi yoktu. Başını

kaldırıp da Balım'la yüz yüze gelince inlemeden duramadı. Balım'ın duyduğu ses karşısında açılan gözleri, kucağındaki çocuğu kendisine siper etmeye çalışması, Emir'i de kendini geri çekmeye mecbur etti.

Bütün akşam neredeyse köşe kapmaca oynayan ikili, çocuklarla vakit geçirip zamanı bir şekilde arkalarında bıraktılar. Saat on bir gibi çocuklar neredeyse uyuklar vaziyete geldiklerinde Balım da Aslı ve Ateş'in ne zaman geleceklerini düşünmeye başladı.

''Ateş'i arayıp ne zaman geleceklerini sorsak mı?''

''Tamam.''

Emir cebinden çıkardığı telefonundan Ateş'i ararken, bir şey olsa da bu gece eve gelmeseler diye geçiriyordu aklından.

''Ateş ne zaman geliyorsunuz? Çocuklar uyumak üzere. Gerçi biz karınlarını doyurduk. Biraz da oynadılar işte.''

Emir karşı tarafı dinlerken bir anda kaşlarını çattı.

''Aslı iyi mi?''

Balım bunu duyduğu anda koltuğun ucuna doğru geldi. Ne olmuş olabileceğini düşünüyordu.

''Nerede olduğunuzu söyle. Ben geliyorum.''

Bir süre daha karşı tarafı dinledikten sonra dikkat etmelerini söyleyen Emir telefonu kapattı. Balım'a baktığında, onun endişeyle beklediğini gördü.

''Aslı yemekten sonra midye yemek istemiş. Zehirlenmiş tabi.''

''Çok mu kötü?''

''Ateş kötü olmadığını söyledi. Bu geceyi hastanede geçireceklermiş. Gerçi Aslı elini kağıtla kesse, Ateş onu yine de acile götürür.''

''Ne güzel... Birbirlerine çok aşıklar.''

Balım yüzünde hüzünlü bir ifadeyle bu sözleri söylerken Emir derin bir iç çekerek gözlerini yumdu. O da Balım'ı delice bir aşkla seviyordu. Ama ya Balım? O da hâlâ seviyor muydu kendisini? Onca yaşanan şeyi unutmuş muydu? O güçlü ve yenilmez aşkları mazide mi kalmıştı? Hayır. Emir bunun böyle olmadığını biliyordu. Balım'ın ona tekrar inanmaya ihtiyacı vardı. Emir bunun için her şeyi yapardı. Yapacaktı da...

''Çocukları yataklarına götürelim.''

''Olur.''

Odaya girdiklerinde Balım küçük kızı yatağına bıraktığı an kız ağlamaya başlayınca ne yapacağını bilemedi. Korkulu gözlerle Emir'e bakarken yardım beklediği çok belliydi. Emir kucağındaki çocuğu yatağına bıraktıktan sonra Mira'yı kucağına aldı; sırtını ve saçlarını okşayarak güzel sözler söylemeye başladı. Küçük kız ağlamasını kesip yüzünü Emir'in boynuna gömünce Emir keyifle gülümsedi. Balım bu manzarayı da aklına kazıdıktan sonra sormadan edemedi.

''Ona ne söyledin de ağlamayı kesti?''

''Onu yalnız bırakmadığımızı ve bizimle beraber yatacağını söyledim.''

''NE?!''

''Şişştt! Bu kadar yüksek sesle konuşma. İkisi de uyku sersemi.''

Balım yaptığı hatanın utancıyla açık kalan ağzını kapatırken onun söylediklerini düşünüyordu. Beraber yatmak da neyin nesiydi? Bu mümkün değildi. Bu adam bu çocukları kullanıp kendisiyle yakınlaşmaya çalışıyordu resmen.

Emir kızı alıp odadan çıkacakken Balım'a döndü.

''Mert'i alıp gelir misin?''

Balım kendisine söyleneni yaparken bu gece kendilerini neyin beklediğini tahmin edemiyordu artık. Onun ardından daha önce görmediği bir odaya girince gözlerini etrafında gezdirdi. Misafirler için hazırlanmış bir odaya benziyordu. Özel herhangi bir eşya veya fotoğraf yoktu.

''Burası misafir odası. Yatak yeterince büyük. Dördümüzü de alır.''

''Sen de mi bizimle yatacaksın?''

Balım hayret dolu bakışlarını Emir'e dikmişti. Onunla aynı yatakta olmak! Eğer bu olursa Balım'ın dayanma gücü dediği şey buhar olup uçardı. Dokunuşları altında her zaman erimişti ve bunun tecrübesiyle öyle bir durumda sonunun ne olacağını gayet iyi biliyordu.

''Mira'nın beni bırakmak isteyeceğini sanmıyorum.''

Emir o özlediği çapkın gülüşünü bu kez her zamankinden daha hafif tutmuş olsa da,

Balım'ın içini eritecek kadar yeterli derecedeydi.

''Saçmalama. Gözleri kapanıyor zaten. Sen şuradaki koltukta uyursun.''

Emir bakışlarını arkasındaki koltuğa çevirirken içinden kahkaha atıyordu. Balım, Mira'nın huyunu bilmiyordu ve fena halde ters köşe olacaktı.

''Pekâlâ.''

Emir yatağın örtüsünü açtıktan sonra kızı yatağa bıraktı. Ama Mira tam da beklediği gibi kollarını sıkıca boynunda tutunca Emir de yapabildiği kadar Balım'a döndü ve keyifle sırıttı. Balım bu görüntü karşısında küçük dilini yutmak üzereydi. Ne vardı bu adamda bu kadar çekici olan? Ah! Balım çok iyi biliyordu birkaç sayfa maddeyle açıklanacak olan o sebepleri.

Gözleri öfkeyle kısılırken kucağındaki çocuğu yatağa yatırıp doğruldu. Emir ise çoktan Mira'yı göğsüne çekip yatağa yayılmıştı bile. Balım ellerini beline koyarak birkaç saniye bekledi ve odadaki dolaba ilerleyip, koltukta yatarken üzerine örteceği bir şeyler aramaya başladı. Emir onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Balım en sonunda aradığını bulunca koltuğa doğru gitti ve ayakkabılarını çıkardı.

''Ne yapıyorsun?''

''Ne yapıyor gibi görünüyorum?''

''Saçmalama Balım. Kocaman yatak varken koltukta uyumak da neyin nesi? Sabaha kadar her yanın tutulur.''

''Sana ne benim her yanımdan?''

Balım nihayet kendini toparlamış, eski günlerdeki gibi ona meydan okuyacak güce kavuşmuştu. Onun karşısında eriyip bitmeyecekti. Bu zevki ona yaşatmayacaktı. Bu gece ona bu kadar sabır gösteriyorsa sebebi şu iki tatlı çocuktu. Ve tabi Aslı ve Ateş'in hatrı.

Emir planının geri tepmiş olmasından hoşnutsuz bir şekilde yatakta oturur pozisyonda durmuş Balım'ı izliyordu. Ayakkabısını çıkarışını, eğilirken kalçalarına kadar çıkmış olan elbisesinin dalgalanışını... Saniyeler içinde sertleşmişti ve tam da yanı başında yatan iki çocuğun önünde bu durum hiç hoş değildi.

Üstündeki örtüyü atıp yataktan kalktı ve Balım'ın arkasında durdu. Balım doğrulduğu anda ona temas edince küçük bir çığlık attı.

''Ne yapıyorsun dibimde ya?''

''Burada yatmayacaksın.''

''Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun?''

''Ben senin...''

Emir cümlesini bitiremedi. Söylemek istediği şey belliydi. Ama Balım o kadar öfkeli görünüyordu ki, bunu şimdilik söylememesi daha doğru olacaktı.

Balım ise onun başlayıp da yarım bıraktığı cümlenin acı gerçekliğiyle içinden isyan etti. Niye susmuştu? Niye ben senin sevgilinim dememişti? Hem deseydi bile Balım ne karşılık verecekti? Bunu söylemesi her şeyi daha da zorlaştırmayacak mıydı? Kendini toparlayıp arkasını döndü ve örtüyü düzeltmeye devam etti. Emir onun bu karşı koyuşundan hiç hoşlanmamıştı. Örtüyü sinirle elinden çekip alırken onun kendisine şaşkın şaşkın bakmasını umursamadı ve kolundan çekip yatağa sürükledi.

''Emir bırak kolumu!''

''Sesini yükseltme. Çocukları korkutacaksın.''

''Çocukları kullanmayı bırak. Hem baksana, uyumuşlar bile!''

''Mert uyumuş olabilir; ama Mira birkaç dakikaya kalmadan huysuzlanmaya başlayacaktır.''

''Çok biliyorsun. Duyan da on tane çocuk büyüttün sanır.''

Emir onu kendine çekip bedenine yasladı ve yüzünü yüzüne eğip dudaklarına doğru konuştu.

''Bunu istiyorum.''

Balım zaten onun temasıyla aklı bulanmışken bir de o güzel ve kısık sesiyle dudaklarına üflediği nefesiyle ayakta duramayacak hale gelmişti. Kısacası, şu an sadece onu dinlemek istiyordu. Birkaç saniye de olsa ona teslim olmak, eskisi gibi hissetmek istiyordu. Ondan uzak durmak böylesine zor ve acıyken dayanma gücü azalıyordu.

''Neyi istiyorsun?''

''Birkaç tane çocuk büyütmek... Bu geceki gibi onların her şeyiyle ilgilenmek... Bunu sadece ama sadece seninle yapmak...''

Elini Balım'ın karnına götürüp hafifçe okşamaya başladı.

''Burada... Benim çocuklarımı taşımanı... Karnın gün be gün büyürken aşermelerinle beni çıldırtmanı... Çıldırırken bile büyük bir istekle istediğin her şeyi yerine getirmeyi...''

Balım nefesi sıklaşırken ne gözlerini kaçırabiliyordu ondan, ne de bedenini uzaklaştırabiliyordu. İkisi için de bir sınavdı bu gece olanlar. Balım her şeyi unutmaya hazır, onun kollarına atılmaya hevesliyken; içindeki gurur parçası önüne set koymaya fazlasıyla hevesliydi. Yutkunup elini kurtardı ve ondan bir adım uzaklaştı.

Onun uzaklaşması Emir'i buz gibi üşüttü. Saniyeler içinde alev alev yanarken, şimdi buz gibi bir boşluğa düşmüştü. Eğer bütün olanların sorumlusu kendisi olmasaydı, bu şekilde geri çekilmezdi. Haklıydı Balım. Sevdiği, aşık olduğu kadın için her şeyi yapacağını her defasında dile getiren adam, onu haklı bulmaktan başka bir şey yapamıyordu. O lanet sözleri söylememiş olmak için neler vermezdi... Bin defa lanet etmişti kendine. Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu da... Neye yaramıştı...

O sırada aralarındaki büyüyü bozan Mira, tam da Emir'in dediği gibi huysuzlanmaya başlamış ve Emir'in adını söylemişti. Dikkatini yataktaki küçük kıza veren Emir, onu daha fazla üzmemek için yatağa girerek göğsüne çektikten sonra saçlarına uzun bir öpücük bıraktı.

Balım onlara bakarken ellerini elbisesinin eteklerine götürüp sıktığını fark etmemişti. Emir'le göz göze geldiğinde boğazını temizledi.

''Ben de şu köşede yatabilirim sanırım.''

Örtüyü açıp yatağa girerken Mert de kıpırdanıp ona doğru sokuldu. İkisi de çocukları kendilerine yaslarken birbirlerine dönmüşlerdi. Saatin geç olması ve yorgunlukları nedeniyle Balım kısa süre sonra uykuya daldı. Küçük çocuk bir kolunu boynuna atmış, bir bacağını da aynı şekilde üstüne doğru kıvırmıştı.

Emir o uyuyana kadar uyuyor numarası yapmayı tercih etti. Onu uyurken izlemeyeli ne kadar olmuştu sahi? O güzel yüzüne doya doya bakmayalı ne kadar olmuştu? Bütün bu olanlar, bu gece, şu yatakta iki küçük çocukla birlikte yatıyor olmaları Emir'in canını acıtırken, aynı zamanda da içine umut tohumları ekiyordu. Bu gece Balım'ın gözlerinde hep var olan o aşkı görmeyi başarmıştı Emir. Balım'ın her şekilde ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Balım üzgündü, kırgındı. Canı yanıyordu. Tıpkı kendisi gibi; ama kendisinden çok daha fazla...

Bütün gece uyumamak için kendisiyle mücadele etti. Onu bir daha bu şekilde ne zaman göreceğini bilmiyordu ve bu anı kaçırmak istememişti. Sabaha karşı uykuya

direnemeyip kendini bıraktı.

Sabah kuş cıvıltıları odaya dolarken tembellik etmenin mantıklı olacağına karar verdi. Ortam sessiz olduğuna göre çocuklar mışıl mışıl uyuyor olmalıydılar. Göğsündeki ağırlığa biraz daha sarılıp kendine çekti. Bacaklarının arasında hissettiği temasta tuhaf bir şeyler vardı.

Emir gözlerini aralarken başını eğip de baktığında gördüğüne inanamadı. Balım her zaman yaptığı gibi bedenine doğru kıvrılmış yatıyordu. Üstelik bir kolunu göğsüne dolamış, bacağını da bacaklarının arasına yerleştirmişti. Elbisesi beline kadar sıyrılmıştı.

Emir kalp atışları hızlanırken onun uyanmaması ve biraz daha böyle kalmaları için dua ediyordu. Sonra birden aklına gelen şeyle kaşlarını çattı ve onu uyandırmamaya çalışarak başını kaldırıp etrafa baktı. Çocuklar yerde oturmuş uslu bir şekilde oyuncaklarıyla oynuyorlardı. Onların bu haline gülümseyen Emir, her şekilde sağlıklı olmalarının verdiği rahatlıkla başını yastığa bıraktı. Balım kollarında kıpırdanıp bacağını yukarıya doğru kıvırınca Emir nefesini tuttu. Bu kez son hızla sertleşmeye başlamıştı ve bunun sorumlusu kesinlikle kendisi değildi. Ama tabi Balım uyanıp da bu durumu fark ettiğinde onunla aynı fikirde olmayacağı da bir gerçekti.

Balım burnundaki kokudan hoşnut bir şekilde yattığı yerde esneyince bacağını yukarıya doğru kıvırdı. Hissettiği şeyle gözleri yavaşça aralanırken birkaç saniye boyunca nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Başını yukarıya doğru çevirip de onunla göz göze gelince telaşla doğrulmaya çalıştı. Bunu yaparken ne yazık ki Emir'in o en sevdiği uzvuna diziyle bastırınca Emir inleyerek çenesini sıktı.

Balım korkulu gözlerle ona bakarken kendini geri çekmeye çalıştı; ama Emir onun bu telaşını fırsat bilip tek bir harekette altına aldı Balım'ı. Balım'ın kalbi dört nala koşarken bacaklarının arasında hissettiği sertlik, çözülmesine neden olmak üzereydi.

Emir uzun zaman sonra onun bedenine bu kadar yakın temasta olmanın verdiği heyecanla dudaklarına doğru temas edecekti ki neşeli bir sesin odaya dolmasıyla bu durum gerçekleşmeden son buldu.

''Benim aşklarım uyanmışlar mı?''

Aslı bakışlarını çocuklardan yataktaki ikiliye çevirince ağzı ve gözleri aynı oranda kocaman açıldı ve olduğu yerde kaskatı bir şekilde kaldı. Balım onun sesini duyduğu anda Emir'in altında çırpınmaya başladı; ama sağolsun Emir'in kımıldamaya pek niyeti yoktu.

Tam o anda Ateş'in sesi duyulduğunda Aslı anî bir hareketle odadan çıkarken kapıyı kapatmayı unutmadı. Ateş karısının telaşını anlayamayarak ona baktı.

''Ne oldu sevgilim?''

''Ateş! Ben az önce Balım ve Emir'i yatakta bastım galiba.''

Ateş, yüzünde birden sinir bozucu bir gülümseme belirince alçak sesli bir kahkaha attı. Karısı onun bu haline kaşlarını çatmış bakarken bir anda gözleri yeniden kocaman açıldı.

''Çocuklar içeride kaldı!''

Aslı tam içeri girecekken Ateş karısının bileğini tutup kendine çekti.

''Aşkım saçmalama. Zaten senin de istediğin bu değil miydi? Bırakalım da devam etsinler. Hadi biz aşağıya inelim.''

Aslı az önceki şoku üstünden atamayarak kocasıyle birlikte salona indi.

Balım yine rezil olmuş olmanın öfkesiyle çırpınmaya devam ediyordu.

''Kalksana Emir!''

''Kalkmayalım.''

Emir onu sabit tutuyor, sesine yansıyan özlemin etkisiyle gözlerini gözlerinden çekmiyordu. Balım ise artık ağlamak üzereydi. Dışarıdakileri umursamadan Emir'e karşılık vermek için çıldırıyordu. Onun bu bakışları içine işliyordu. Çok aşık bakıyordu Emir. Hep yaptığı gibi; ama her zamankinden biraz fazla.

Alacağı her türlü tepkiyi göze alan Emir, dudaklarını Balım'ın dudaklarına kapattı. Öpmedi. Sadece öylece durdu. O temasla, özlemini ona aktarmaya çalıştı. Balım dudaklarını kıpırdatmamak için çaba sarf ediyordu. Bacaklarını onun beline sarmamak için kendini zor tutuyordu. Onu bu işkenceden kurtaran çocukların bağırışları oldu.

Balım anî bir hareketle kendini çekip yana doğru kayarken Emir de onu daha fazla zorlamadı. Elbisesini düzeltip eliyle saçlarını tarayan Balım, Mira'yı kucağına alıp odadan çıktı. Emir yatakta oturur pozisyona geçip ellerini yüzüne kapattı.

Her şeyin düzeleceğine dair kendini telkin etti. Buna ihtiyacı vardı. Dudaklarını yaladığında Balım'ın tadını alınca gülümsemeden edemedi. Her zaman söylediği gibi, Balım onundu. Kaçırması gerekse bile onu alacak, onunla evlenecek ve onu çocuklarının annesi yapacaktı.

42.BÖLÜM

''Babanın her an bu düğünü sabote edeceğine dair bir his var içimde.''

Lizzie tatlı bir şekilde gülümseyerek yaklaşık bir saat sonra kocası olacak olan adama baktı. Erdem bir anlamda ecel terleri döküyordu. Ama hak vermek gerekirdi. Sonuçta istemese bile Lizzie'yi üzmüştü Erdem. Ona sırtını dönmüştü. Bundan pişman olmuş olması Özgür Bey'i pek ilgilendirmiyordu.

Lizzie artık evlenmek istediklerinden annesine bahsettikten sonra birkaç gün kıvranmıştı bu durumu babasına da açmak için. Eskiden olsa Özgür Bey kızı için çok sevinirdi. Ama Erdem'in, kızını üzdüğü zamanları unutmamıştı. Ona hâlâ öfkeliydi. Tabi sırf kızı mutlu olsun diye bu duruma fazla ses çıkaramamıştı.

Erdem ailesiyle birlikte Lizzie'nin halasının evine gitmiş ve hem zorlu hem de gergin bir akşamdan sonra Özgür Bey'i ikna edebilmişlerdi. Herkes babanın cevabını beklerken onun bir anda ayağa kalkıp ciddi gözlerle Erdem'e baktığı an, Lizzie bildiği tüm duaları tekrarlamıştı içinden. Bunu yapmakta haklıydı. Çünkü Özgür Bey, Erdem'le özel olarak konuşmak istediğini söyleyip onu çalışma odasına sürüklemişti. Lizzie o anları neredeyse her an ağlama modunda geçirmiş, sonunda da yaklaşık yirmi dakika sonra ikisini suratlarında herhangi bir darbe olmadan görmenin mutluluğunu yaşamıştı.

Lizzie her ne kadar ne konuştuklarını sorsa da Erdem bununla ilgili tek kelime etmemişti. Tabi yüzünde şimdiye kadar Lizzie'nin görmediği bir ifade vardı. Turgut Bey oğlunun surat ifadesinden, sorgulamanın bir hayli çetin geçtiğini anlamış ve çaktırmadan sırıtmıştı.

Şimdi, Erdem'in Lizzie'nin elini tutup da ailesine bir an önce evlenmek istediklerini söylediği günden beri iki hafta geçmişti. Erdem ne yapıp etmiş, olabildiğince hızlı ve kusursuz bir organizasyon için küçük bir serveti cömertçe harcamıştı. İkisi için de her şey harika gidiyordu. Ama Erdem'in her an bir şey olacak korkusuyla gergin bir şekilde dolaşması Lizzie'yi de üzmeye başlamıştı. Ona iyice sokulup kollarını boynuna doladı ve dudaklarına temas etti.

''Benim babam düğünü sabote etmez sevgilim. Geldiğiniz o gün seni kapı dışarı eder ve bu sorunu kökten çözmüş olurdu.''

Lizzie'nin onun damarına basmaya çalışması Erdem'in kaşlarını çatmasına sebep olmuşsa da, hemen ardından alaycı bir gülüşle normale dönmüştü.

''Asıl ben kökten çözerdim durumu. Seni kaçırırdım.''

Lizzie tatlı bir şekilde kahkaha atınca Erdem onun gülüşüyle aydınlandığını bir kez daha fark etti. Eğer Lizzie'yle karşılaşmasaydı ne yapardı, nasıl bir hayatı olurdu bilmiyordu. Onu tanıdığı güne şükrediyordu.

Balım heyecanlı bir şekilde odaya dalınca onları bir parça uygunsuz bir durumda yakalamış olmaktan dolayı utanmadan edemedi.

''Gel bebeğim.''

Erdem elini uzatınca, çekinse de tutmuştu abisinin elini. Ona sarılıp bir süre öylece kaldı. Bu gece yine Emir'i görecekti ve artık dayanma gücü son sürat yere çakılmak üzereydi.

''Bari bu gece bu kadar muhteşem olmasaydın.''

''Niye abi?''

''Damat ben olduğuma göre ilgileneceğim tek bir kadın olacak bu gece. Seni nasıl koruyacağımı hiç bilmiyorum.''

''Benim korunmaya ihtiyacım yok ki.''

''Emir'in de geleceğini düşünürsek kesinlikle var.''

''Abi yine mi?''

Balım somurtarak kollarından kurtulduğunda, berjer koltuğa oturdu.

''Bu gece o herifin süründüğünü görmek istiyorum.''

Balım dikkatli gözlerle abisine bakıyordu. Niye bu kadar takmıştı ki? İntikam alınacaksa bunu Balım yapmalıydı. Ama abisi bu olayı kendi davasıymış gibi görüyordu. Gerçi ona sorsa tam da böyle olduğunu söyleyeceğine emindi.

''Hayatım sen hiç merak etme. Yeterince sürüneceğine eminim.''

Erdem tek kaşını kaldırıp soran bakışlarla bakınca Lizzie onun soru sormasına izin vermeden aklını bulandıran bir öpücüğü dudaklarına bıraktı.

''En iyisi ben gideyim.''

''Gel buraya ufaklık.''

''Ay inanmıyorum ya! Hâlâ mı?''

''Hâlâ bebeğim.''

Erdem açıkça sırıtırken Balım da dayanamayıp gülmeye başladı. Dışarıda işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmek bahanesiyle müstakbel evlileri yalnız bıraktı.

Dışarıya çıktığında insanların keyifli olduklarını görünce ev sahibi olarak kendisi de keyiflendi. Biricik abisi ve biricik arkadaşı bugün evleniyorlardı nihayet. Onlar için o kadar seviniyordu ki, gözlerinin önündeki bu muhteşem organizasyon, müzik ve daha birçok şey, mutsuz olmasına izin vermemeliydi. Ama içi buruktu. Her şey çok daha farklı olabilirdi. Şimdi bugün, burada, Emir'le el ele konuklarla ilgilenebilirler, çiftin bu mutlu günü bir de kendi mutluluklarıyla perçinlenebilirdi.

Siyah elbisesinin eteklerini tutup kalabalığın arasında ilerledi. Babası, yatırımcı ekibiyle koyu bir sohbette gibi görünüyordu. Bu gece ne olursa olsun kafasını dağıtmalıydı ve bunun için de her şeyi yapacaktı.

Turgut Bey ciddi bir şekilde konuşurken, kızının geldiğini gördüğünde yüzüne yayılan gülümsemeyle elini ona doğru uzattı.

''Güzel kızım da geldi işte.''

Balım babasına en güzel gülümsemelerinden birini armağan ettikten sonra sırasıyla Koray ve Ceyhun'a başıyla selam verdi. Aydan düğüne gelmemişti. Oteldeki o olaydan kısa bir süre sonra düğün olayını duyunca en doğrusunun o sıralarda ülke dışında olmak olduğunu karar vermiş ve hem iş hem de ailevi sebeplerden İsviçre'ye dönmek zorunda olduğunu şirkete bildirmişti. Tabi gitmeden önce yaptıkları son toplantıda Erdem'e iyi dileklerini sunmayı da unutmamıştı.

Balım artık işlerle yeterince içli dışlı olduğu için sohbette pek de sıkılmıyordu. Onu rahatsız eden tek şey Ceyhun'un bakışlarıydı. Genç adam hayran bakışlarını bir an olsun üstünden çekmemişti ve bu durum Balım'ı boğuyordu. Babasının sözü devraldığı bir anda insanlara baktığında gözleri bir kişi üzerinde takılı kaldı. Uzaktan bile inanılmaz çarpıcı görünüyordu. Balım yutkunmanın en güzel yolunun sıvı bir şeyler olduğuna karar verip elindeki kadehi dudaklarına götürdü. Bir yudum alıp dudaklarını yaladığı anda Ceyhun'un bakışlarının dudaklarında dolandığını görünce babasından izin isteyip diğer konuklarla ilgileneceğini söyledi.

Hiç kimsenin ona öyle bakmasına tahammülü yoktu. O bakışları sadece Emir'den

görmek istiyordu. Gerçi Emir hâlâ o şekilde bakıyordu ona. Ama işler değişmişti, öyle değil mi? Artık sevgili değillerdi. İki yabancı ve iki kaçak aşık gibi köşe kapmaca oynuyorlardı.

Emir geldiğinden beri gözlerini Balım'ın üzerinden çekmemişti. O hep kısa elbiseler giyerdi; ama bu gece için uzun bir elbiseyi seçmiş olsa da değişen bir şey olmamıştı. Bedenine tamamen oturan siyah ışıltılı kumaşın kolları dantelden oluşup bileklerine kadar uzanıyordu. Yakası omuzlarının aşağısına doğru gelip sırtını da sütyen çizgisine kadar açıkta bırakıyordu. Önde ise sol bacağı yırtmaç nedeniyle tamamen görünüyordu ve Emir o lanet yırtmacın neden daha makul bir yerde değil de Balım'ın neredeyse kasıklarında bitmiş olduğunu anlayamıyordu. Elindeki kadehi kırmak üzereydi. O Ceyhun denen herifi bu gece öldürmezse, başka zaman öldürmezdi herhalde. Kendisine ait olana akbaba gibi bakıyor olması fazlasıyla öfkelenmesine sebep olmuştu.

Bir an önce Balım'la yalnız kalmalı, ona dokunmalı ve içinde hüküm sürmeliydi. Bir zamanlar bütün bir günü sevişerek geçirirlerken şimdi haftalardır hasretti ona. Tenine dokunamamaktan şikayetçiydi. Aslı ve Ateş'in evinde yaşadıklarını hatırladıkça kahroluyordu. Bir yandan da o günün anılarıyla mutlu oluyor, bu mutluluk acıyla birleşip kavruluyordu tüm benliğinde.

Öyle ki, Balım'ın hamile olmuş olmasını hayal ediyordu. Böylelikle ona sahip olması daha kolay olurdu. Balım ne olursa olsun bebeğini bırakmaz ve en sonunda da Emir'e dayanamayıp onu affederdi. Emir çok iyi biliyordu ki kendisi Balım'ın zayıf noktasıydı. Bunu kullanmak belki delikanlılığa sığmıyordu; ama Emir onu tekrar kazanmak için her şeyi yapabilirdi. Zaten o gece küçücük çocukları bile kullanmamış mıydı?

Nikâh zamanı geldiğinde Lizzie ve Erdem büyük bir mutlulukla kendileri için özel olarak hazırlanmış yere geldiler. Erdem onun sandalyesini çekip oturmasını sağladıktan sonra yerine geçti. Nikâh memurunun klasik sözleri ve soruları sonrasında her ikisi de büyük bir mutlulukla evet kelimesini söyledikleri anda büyük bir alkış koparken ıslıklar da havada uçuşuyordu adetâ.

Caroline kızının mutluluğunu izlerken bir parça ağlamıştı ve kocası onu kendine çekip sıkıca sarılmıştı. Kızının ne kadar mutlu olduğunu o da görüyordu. Her ne kadar Erdem'in zamanında yaptığı şey için ona kızmış olsa da, kızını mutlu eden yine aynı kişiydi.

Lizzie, Balım'ın çocukça bağırışını son anda duyarak Erdem'in ayağına basmış, Erdem ona tek kaşını kaldırarak baktığında ise mutlu bir şekilde gülümsemişti. Nikâh defterini eline alıp kalabalığa doğru sallayan Lizzie'ye hayran gözlerle bakan Erdem, kimseye

aldırmadan onu kendine çekip dudaklarına uzun ve ateşli bir öpücük bırakmıştı. Lizzie ondan soluk soluğa ayrıldığında gözlerinde daha da belirgin olan ışıltıyla elini tutup onu masanın önüne getirmiş ve kalabalığa kocaman bir gülümseme armağan ettikten sonra arkasını dönerek çiçeğini fırlatmıştı.

Bir anda elleri arasında beliren buketle ne yapacağını şaşıran Balım, bir çiçeğe bir de Lizzie'ye bakıyordu. Aslında bakmak istediği başka birisi daha vardı; ama buna cesareti yoktu. Kendini toplayarak Lizzie'ye gülen gözlerle baktı ve çiçeği havaya kaldırıp salladı.

Emir onun muhteşem halini hafızasına kazıdı. Çiçeği kapan o olduğuna göre ikisi için de evlilik yolu açılmıştı. Söylenenlere göre olması gereken buydu. Emir bundan bile medet umduğuna kendisi bile inanamıyordu; ama aşık insanın hali de böyleydi işte.

Yeni evli çift ilk dansları yaptılar. İkinci şarkıya geçildiğinde Emir tam hareket edip Balım'a doğru ilerleyecekken gördüğü manzarayla tepesi attı. Ceyhun sinsice yaklaşıp elini Balım'a uzatmıştı çünkü. Balım ise birkaç saniyelik tereddütten sonra elini eline bırakmış ve dans pistine ilerlemişti. Emir bu manzarayla aklını kaçıracağını zannetti.

Ceyhun'un eli Balım'ın çıplak sırtında cesurca dolanırken, bedenini de ona yaklaştırmıştı. Balım onu itmediği gibi hafifçe gülümsüyordu ve Emir buna daha fazla tahammül edemezdi. Kalabalıktan sıyrılıp tenha bir köşeye gitti. Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı. Bugün Erdem ve Lizzie'nin en güzel günüydü ve Emir bencilce hareket edip de o herifin suratını dağıtamazdı. Zaten Balım ondan neredeyse nefret ediyordu. Bir de böyle bir şey yaparsa her şey daha beter olurdu.

Ama buna katlanamıyordu. Ceyhun'un niyeti fazlasıyla belliydi ve Emir buna izin vermeyecekti. Öfkeli ve hızlı adımlarla kalabalığın arasına tekrar karıştığında, fikrini değiştirmeden onlara doğru yürüdü. Tam yanlarına geldiğinde boğazını temizledi. Yanında duyduğu sesle başını çevirip onu gören Balım'ın kalbi dört nala koşmaya başlamıştı bile.

''Balım'ın bana bu gece için dans sözü var Ceyhun Bey. Şimdi izin verirseniz kendisini sizden almam gerekiyor.''

Emir'in sakin gibi görünse de tehditkâr çıkan ses tonu her ikisini de afallatmıştı. Emir ancak bu kadar kibar olabilmişti. Zaten öğrenmesi gereken herkes her şeyi öğrenmişken oyun oynayacak değildi. Başkalarının ne düşündüğünü umursamıyordu.

Ceyhun önce Emir'e sonra da kollarındaki kadına baktığında ondan bir şey söylemesini bekler gibiydi. Balım ise ağzını açacak gibi hissetmiyordu kendini. Ama Emir'in bakışları, eğer onu terslerse bir rezalet çıkaracağını açıkça haykırırken bir şeyler

söylemesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta bu güzel gün kendisi yüzünden mahvolmamalıydı.

''Eee... Ceyhun Bey, bu güzel dans için teşekkür ederim. İzin verirseniz Emir Bey'le devam edeceğim. Ama sonra size bir dans daha sözüm olsun.''

Ceyhun duyduğu son cümleyle rahatlarken Balım'ın elini tutup dudaklarına götürdü ve tüy gibi bir dokunuş bıraktıktan sonra gözlerinin içine bakarak konuştu.

''Bunun için sabırsızlanıyorum.''

Bakışlarını yanındaki adama çevirdiğinde hafifçe kıstı ve herhangi bir şey söylemeden yanlarından ayrıldı. O gittikten sonra yalnız kalan Balım ve Emir bir an etrafa sonra da birbirlerine baktılar. Emir kendinden emin bir şekilde bir elini Balım'ın çıplak sırtına koyduğu anda Balım'ın irkilmesi gözünden kaçmadı. Güzel. Demek ki Balım onun dokunuşlarından etkilenmeye devam ediyordu.

Diğer elini de Balım'ın kalçasına doğru koyan Emir onu kendine adetâ yapıştırdı. Bu temas Balım'ın aklını bulandırırken ona tutunmaktan başka çaresi yoktu. Derin bir nefes aldı; ama bunu yapması kendisi için de Emir için de iyi olmamıştı. Çünkü göğsü Emir'in göğsünde hafifçe sürtündü ve ikisi de aynı anda hafifçe inlediler. Balım aklını toparlayıp kendini geriye doğru çekti ve ateş saçan gözlerle ona baktı.

''Ne yaptığını sanıyorsun?''

''Ne demek istediğini anlamadım.''

Onun bu hali Balım'ı çileden çıkartıyordu.

''Ben sana dans için söz vermedim. Üstelik dansımızı böldün.''

''O herifin sana dokunmasına izin vereceğimi mi sandın? Bana bak Balım; daha önce bunu defalarca söyledim ve yine söylüyorum. Sen benimsin ve benden başka hiç kimse dokunamaz sana.''

''Sen benim hiçbir şeyim değilsin. Sen o kadını seçerken bu hakkını kaybettin.''

''Lanet olsun Balım! Ben o kadını seçmedim!''

Emir istemese de sesini yükseltmişti. Yakınlarındaki bir çiftin dönüp kendilerine baktıklarını görünce gözü ileride dans eden Erdem'e kaydığında onun da kendisine öldürecek gibi baktığını gördü. Tekrar kollarındaki kadına döndüğünde bir parça sakinleşebilmişti. Yüzünü ona yaklaştırıp dudaklarını kulağına ve boynuna

dokundurdu.

''Deli gibi kıskandım seni. Bedeninde benden başka birinin temasına dayanamıyorum. Erdem'i bile delice kıskandığımı bildiğin halde beni anlamadığını söyleyemezsin.''

Balım'ın gözleri neredeyse kapanmıştı. Onun teması kendisini allak bullak ediyordu.

''Sana değecek gözleri bile kör edecekken o resimlere sessiz kalamazdım. En başından beri biliyordun seni nasıl kıskandığımı. Neredeyse birini öldürecek kadar çok...''

Balım çözülmemek için zor tutuyordu kendini. Söylediği her şey doğru ve mantıklıydı. Ama ne olursa olsun kendisini öyle suçlarken o kadını korumuş olmasını hazmedemiyordu.

''Balım... Ölüyorum bebeğim... Aklımı kaybediyorum sen yokken...''

Emir'in boynundaki ellerini omuzlarına indirip onu yavaşça itti.

''Çok yoruldum. Oturmak istiyorum.''

Emir ona çaresizce bakarken başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Balım ise gözlerine bakmamayı tercih etti; çünkü konuşurken gördüğü o çaresiz ve aşık bakışla erimek üzereydi.

Kollarından sıyrılıp anne ve babasının olduğu masaya otururken boğazındaki düğümle mücadele ediyordu. Emir'in anne ve babası, Balım'ın anne ve babası ile Lizzie ve Erdem de görmüşlerdi bu sahneyi. Hepsi de kendince üzülüyordu. Melek Hanım kızının bu güçlü duruşu nedeniyle içinin daha fazla acıdığını hissediyordu. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Masalarının yakınındaki masada oturan Esra Hanım ile göz göze geldiğinde aynı duyguları taşıdıklarını hissetmişlerdi.

Gece ilerleyip de nihayet bittiğinde yeni evli çift herkese bir kez daha teşekkür etti ve kendileri için hazır olan özel uçağa binmek üzere havaalanına doğru yola çıktılar.

Lizzie kocasının omzunda dinlenirken ortamın sessizliği ve yorulmuş olması nedeniyle o an çok huzurluydu. Nihayet hayatının ilk ve tek aşkıyla evlenmişti. Şimdi onun sıcaklığında dinlenirken çok mutlu hissediyordu.

''Artık karımsın.''

Erdem'in sesiyle başını yaslamış olduğu göğsünden kaldırıp aşk dolu gözlerle ona baktı.

''Bana ne yapmayı planlıyorsun?''

Lizzie'nin oyuncu halleri Erdem'in fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Dudaklarına şefkâtli bir öpücük bıraktıktan sonra yoğun bakışlarını onun güzel maviliklerine çevirdi.

''Balayımız boyunca o yataktan çıkılmayacak Lizzie Türker. Bilmem anlatabildim mi?''

Lizzie, isminin arkasındaki soyadla kocaman gülümserken ona daha sıkı sarıldı.

''Yeni soyadımı çok sevdim.''

''Kesinlikle çok yakıştı.''

Yeni evli çift mutlu bir şekilde birbirlerinin sıcağında geçirdiler yolculuklarını. Erdem işler nedeniyle bir haftalık bir zaman dilimi yaratabilmiş ve bu süreç için de Paris'i seçmişti. Lizzie bu durumdan fazlasıyla hoşnuttu. Paris'in büyüleyici atmosferi, aşkla kuşatılmış olmanın verdiği hazla daha da güzeldi şimdi.

Bir hafta boyunca Erdem'in de söylediği gibi günlerin çoğunu yatakta geçirdiler. Lizzie her ne kadar gezip dolaşmak için mızmızlansa da kocasına karşı gelemediği bir gerçekti. Her anlamda çok mutluydu. Onunla Paris'in her yanını gezmişler ve gerek kahvaltılarını gerekse akşam yemeklerini hep farklı yerlerde yemişlerdi. Otelde yemekten pek fazla hoşlanmıyordu Lizzie; bu yüzden Erdem de ona uyup farklı yerleri ve farklı tatları onunla keşfetmeyi seçmişti.

Onun her anlamda kendisine ait olmasından gurur duyuyordu Erdem. Lizzie'nin her şeyini seviyordu. Çocuksu hallerini, heyecanını, tutkusunu, sakinliğini, şefkâtli hallerini, sevişirken kulağına fısıldadığı edepsiz sözlerini... Her şeyini seviyordu. O gün ondan ilaçları bırakmasını istediğinden beri Lizzie o ilaçları bir daha almamıştı. Bir an önce baba olmak istiyordu Erdem ve bunun için gerekli her şeyi yapıyordu da. Yakın zamanda müjdeli haberi almak için sabırsızlanıyordu.

Düğünden önce babasıyla konuşmuş ve Lizzie'yi şirkette istediğini açıkça ifade etmişti. Zaten Turgut Bey de çok öncesinden bunu istiyordu ve memnun olduğunu bir kez daha dile getirmişti. Gerçi Lizzie bunu henüz bilmiyordu; ama onun çalışmak istediğini biliyordu Erdem. Madem çalışacaktı, o halde başka birinin yanında olmasına izin veremezdi. Onu gözünden bile sakınırken Lizzie'yi bu konuda ikna etmesi gerekiyordu. Gerekirse onu baştan çıkarma yönetimini bile kullanacaktı.

****

''Abimler bugün dönüyorlar.''

Balım çok heyecanlıydı. Abisini de biricik arkadaşını da çok özlemişti.

''Neyse ki evleri tam zamanında bitti. Çok uğraştırdı, ama benim de içime sindi.''

Melek Hanım mutlu bir ifadeyle arkasına yaslanmıştı. Her şey Lizzie'nin istediği şekilde olmuştu. Onlar yokken de Balım'la birlikte her şeyi halletmişlerdi.

''Bayanlar ben çıkıyorum.''

''Akşam sana hafif bir tatlı yapmayı planlıyorum.''

Turgut Bey tatlı kelimesini duyunca gözünde bir çocuğun pırıltılarıyla karısına baktı.

''Beni kandırmıyorsun, değil mi?''

''Ben yalan söylemem Turgut Türker.''

Turgut Bey karısının neşeli sesiyle gülümsedi ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarına kapandı. Melek Hanım ise bunca senedir bu olayın çocuklarının önünde gerçekleşmesine alışamamıştı ve hâlâ utanıyordu.

''Turgut!''

''Ben hiçbir şey görmedim.''

Balım gülüşünü fincanıyla kamufle etmeye çalışırken babası açıkça gülüyordu. Karısını bir kez daha öptükten sonra şirkete gitmek üzere evden ayrıldı.

Melek Hanım kızını izledi bir süre.

''Gel koltuklara geçelim.''

Berna'ya seslenip kendilerine çay getirmesini söyledikten sonra kızını elinden tutup yanına oturttu ve kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Balım birazdan gelecek olan şeyi çok iyi biliyordu ve gerilmeden edememişti.

''Emir'le ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?''

Balım konuyu anlamıştı anlamasına; ama annesinin konuya bu kadar doğrudan gireceğini düşünmemişti. Kendini çekip sırtını koltuğa yasladı ve annesinin gözlerine baktı.

''Canım acıyor...''

Balım'ın samimi ve hüzünlü sesi Melek Hanım'ın canını acıttı. Emir'in, kızını nasıl sevdiğini görüyordu ve ikisinin birbirlerinden başka kimseyle mutlu olamayacaklarının farkındaydı.

''Onun da bu şekilde hissettiğine eminim.''

Gözlerini annesinden ayırmadan bir süre bekledi. Onunla bunu konuşmuşluğu vardı; ama şimdiki duruma bakılırsa bu seferki daha net olacağa benziyordu.

''Bunu biliyorum. Ona koşmayı düşündüğüm her an aklıma söyledikleri geliyor ve canım yeniden yanmaya başlıyor anne. Bunu aşabiliriz, biliyorum; ama...''

''Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacın var.''

''Evet.''

''Ben Emir'in bunu yapacağına eminim. Seni belki de ölecek kadar çok seviyor. Sana baktığında gözlerinde oluşan ifadeyi görebiliyorum. Senin için yapmayacağı şey yok. Sadece senden gelecek olan tek bir adıma bakıyor.''

Balım gözlerini, kucağında birleştirmiş olduğu ellerine dikti. Yeniden onunla olmak için ölüyordu. Tıpkı düğünde dans ederken onun kendisine söylediği gibi, o da Emir olmadan ölüyordu her gün. Dayanamıyordu artık bu duruma. Ayakları koşmak için kendisine meydan okuyordu; ama nasıl oluyorsa her seferinde aklı galip çıkıyordu bu savaştan. Yeniden kırılmaktan, incinmekten korkuyordu.

''Eğer buna devam edersen ileride çok mutsuz olacaksın bebeğim.''

Annesinden işittiği sözlerle kalbi teklerken korku dolu gözlerini annesine çevirdi.

''Kendini ondan uzak tutarsan elbet bir gün gelecek ve hayatına biri girip kafanı karıştıracak. Aynı şey Emir'e de olacak ve siz gurur nedeniyle birbirinizden uzak dururken hayatınızdaki diğer kişilerle mutlu olmak için kendinizi zorlayacaksınız. Sonunda da hem kendinizi hem de o insanları harcayacaksınız.''

''Hayır! Benim hayatımda Emir'den başkası olmayacak anne! Buna dayanamam. Başkasının dokunuşlarını kaldıramam.... Başka bir kadının da Emir'e dokunmasına izin vermem!''

Kızının bir anda kaplan kesilmesine gülümsedi. Birilerinin bu ikisini dürtmesi gerekiyordu. Yoksa bu şekilde kaybolup gideceklerdi.

''O zaman buna bir son ver bebeğim. İkiniz de yaptığınız ve söylediğiniz şeyler için

yeterince pişmansınız.''

Balım annesini dinledikten sonra başını onun omzuna bıraktı. Biraz daha anne sevgisi ona asla fazla gelmezdi.

43.BÖLÜM

Bu olanlara dayanamıyordu artık. Ne şirkete gidiyor, ne de ayık kalmak istiyordu. Günlerdir sürekli içiyor ve uyuyordu. Balım olmadan hayat devam etmiyordu. Her çabasını geri püskürtüyordu Balım. Onun tarafından istenmemek ölüm gibiydi. Ona ulaşamıyor, derdini anlatamıyordu. Aşkın pençesinde kıvranıyordu...

Onu görebilse de canı her seferinde biraz daha yanıyordu. Bunun sonu nereye gidecekti, kendisi de bilmiyordu... Balım'ı tanıdığından beri her şey değişmişti. Gözleri ondan başkasına kör olmuştu. Eski zamanları düşünüp onlarla avunmaya çalışıyordu. Bunun acısı hiçbir şeye benzemiyordu. Emir yaşadığını hissetmiyordu artık.

Önündeki kadeh boşalınca kafasını zorlukla da olsa kaldırıp garsona bakınmayı başardı. Genç çocuk onu görüp yanına geldiğinde, Emir kadehi su bardağına çarptı ve ne istediğini belli etti. Kadehi tekrar doldurulurken, içinde kır çiçeklerinin olduğu ince ve küçük vazoya dayadığı resme odaklandı. Sevdiği kadının güzel yüzü, gülümseyişi, gözlerindeki ışık... Bütün anıları bir kasaya koyup kilitlese daha beter canı yanacaktı. Zaten gönlü buna razı olamazdı ki...

Dolan kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı ve masaya bıraktı. Müzik değişip de Emir'in kalbine dokununca, sanki şarkı söyleyeni görecekmiş gibi müziğin geldiği tarafa çevirdi başını. Kapanmaya yüz tutan bakışları çaresiz ve hüzünlüydü.

İncesaz'ın güzel sesinden dökülen Böyle Bir Kara Sevda, tam da Emir'in halini ve Balım'a olan aşkını anlatıyordu. Onlar Erdem nedeniyle bunu yaşamaktan korkuyorlardı. Ama darbe bambaşka bir yerden gelmiş ve onları ayırmıştı. Bu saatten sonra iflah olmayacağını biliyordu. Dudaklarında, dilinde, teninde, kalbinde, bedeninde sadece Balım varken kendisi gönüllü ve sürgün bir aşıktı. Ona bir daha dokunamayacak olmak... O sıcak çikolata gözlerine bakamayacak olmak... Emir her gün ölecekti ona olan aşkıyla... Her sabah gözlerini onun yokluğuyla açacak, günü onun yokluğuyla tamamlayacak, onsuz uykuya dalacak ve onunla ama onsuz olan rüyalara

kapılacaktı.

Kadehi alıp da dudaklarına götürecekken karşısında gördüğü kişiyle birlikte havada kaldı kadeh. Konuşacak gücü yoktu. Artık gücü kalmamıştı. Hem niye gelmişti ki şimdi? Nasıl bulmuştu kendisini? Söylemediği ne kalmıştı? Zaten canlı canlı ölüyorken daha ne söyleyip de öldürebilirdi onu?

Erdem hiçbir şey söylemeden sakince geçip sandalyeyi çekti ve Emir'in tam karşısına oturdu. Gözleri bir süre onun perişan halinde gezindikten sonra kadehe, oradan da çiçeklere dayalı duran fotoğrafa kaydı.

Olayları öğrendiği zaman Emir'i öldürmek istemişti. Kardeşine bağırıp çağırmak, etrafı yıkıp dökmek istemişti. Neredeyse kaybediyordu canından çok sevdiği kardeşini. Onun küçük bir çocuk gibi kendisine yalvarmasını, kendini kaybetmesini acıyla izlemiş; ama bir şey yapmamıştı. Yapamamıştı. Kabullenememişti olanları.

Canı, kanı, uğrunda öleceği kardeşi onu aldatmış, güvendiği dostu ise onu sırtından bıçaklamıştı. O günlerde belki haklıydı. Ama gün be gün solan kardeşi onu da öldürüyordu. Onu elbette sımsıkı saracak ve bırakmayacaktı. Ama kendisi bunu yapamadan Balım perişan halde kapısına gelmiş ve Emir'le ayrıldıklarını söylemişti. Bütün bunlara sebep olduğu için ne kadar üzgün olduğunu tekrar ifade etmiş, annesinin, kendi suçu yüzünden ne kadar üzgün olduğunu ifade ederek ona yine yalvarmıştı.

O küçücük haliyle, perişan bir şekilde karşısında dururken bile güçlü olmak için çabalamış ve kendisini bir kenara bırakıp yıktığı şeyleri yeniden inşa etmek, onarmak için dik durmaya çalışmıştı. Erdem o an nefret etmişti kendinden. Onu bu hale getirdiği için, direncini kırdığı için ve yara almasına sebep olduğu için...

Eve gidip de onu beklerken, kapının önünde yığıldığını görünce kalbine bıçak saplanmıştı sanki. Kardeşine yaptıkları için kendisini öldürmek istemişti. Kendisine muhtaç ve yalvaran gözlerle bakan o ağlayan haline dayanamayıp ona sımsıkı sarılmış ve o günden sonra bir daha bırakmamıştı.

Hatalıydı Erdem. Öyle olduğunu biliyordu. Eğer zamanında o kadar katı olmasaydı, Balım da Emir de böyle gizli saklı yaşamak zorunda kalmayacaklardı aşklarını. Bu kadar yıpranmayacaklar ve acı çekmeyeceklerdi. Üstelik bunların arasında deli gibi aşık olduğu ve sevdiği kadına bile arkasını dönmüş, ona acı çektirmişti.

Şimdi düşününce her biri için ayrı vicdan azabı çekiyordu. O duygusuz ve katı sözlerini hiçbiri hak etmemişti. Ama o günlerde gözü kör, kulakları sağır olmuştu. Şimdi olayların

bu hale gelmiş olmasında en büyük pay kendisinindi.

Yanlarına gelen genç garson çocuk siparişini almak istediğinde o da Emir gibi rakı istediğini söyledi. Emir ona bakmıyor, kadehi devirip Balım'a bakıyordu. Erdem'in ne düşündüğü umrunda bile değildi.

''Buna ne zaman bir son vereceksin?''

Erdem'in sesini duymasıyla bakışlarını resimden çekip bir zamanlar dostu olan adama baktı.

''Bu zaten bir son Erdem. Anlamadın mı?''

Kadehi dikip bitirdiğinde çocuğa seslendi. Yeniden doldurulan kadehe bakıp bakışlarını tekrar fotoğrafa çevirdi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dudakları aralandı.

''Onu o otel odasında, karanlığın içinde gördüğümde kalbim hızla atmaya başladı.''

Erdem, o tam da konuşmaya başlamışken sözünü kesecek değildi. Her şeyi bilmek istiyordu. Onun aşkından da Balım'ın aşkından emin olduğu kadar emindi. Ama Emir'in, bir arkadaşla konuşmaya ihtiyacı vardı ve doğru kişi de tam karşısındaydı.

''Küçük, narin, ama mücadeleciydi. O öfkeli gözlerini bana dikmiş, meydan okuyordu. Gülmüştüm. Küçücük bir kız benim gibi bir erkeğe ne yapabilirdi ki?''

Sözlerini yarıda bırakıp bir yudum daha aldı. Gözlerini bir süreliğine sıkıca yumduktan sonra tekrar açtı.

''Ne yaptı biliyor musun?''

Erdem tek kelime etmeden arkadaşını dinliyordu. Evet. Emir onun arkadaşı, dostuydu.

''Beni kendine aşık etti... Bir erkeği savunmasız bırakan tek şeyi yaptı. Dakikalar içinde... Sadece o güzel gözleriyle bakarak yaptı bunu.''

Bir yudum daha aldı kadehinden. Bakışları tekrar fotoğraftaki güzelliği buldu.

''Onu bizim evde gördüğümde inanamadım. Tekrar gördüğüme ve bundan sonra göreceğime mi sevinsem, yoksa senin kardeşin olması talihsizliğine mi üzülsem... Bilemedim... Ondan uzak durmaya çalıştım; ama bunu yapamayacağımı biliyordum.''

Konuşmuş olmaktan ötürü biraz ayılmıştı ve şimdi Erdem'e korkusuz gözlerle bakıyordu. Söylediği her kelime için bir yumruk yiyeceğini bilse de umrunda değildi.

''Balım benimdi. O sadece bana aitti. Tıpkı benim de sadece ona ait olduğum gibi... Sen

onun abisiydin ve ona her sarıldığında, onu her öptüğünde seni öldürmemek için kendimi zor tutuyordum.''

Erdem onun gözlerindeki samimiyeti görmüş, sözlerindeki samimiyeti hissetmiş, sesindeki çelik gibi keskinliği duymuş olmaktan son derece memnundu. Başka zaman olsa bu söyledikleri için tıpkı onun da dediği gibi onu burada öldüresiye dövebilirdi. Ama artık bunların hepsi geride kalmıştı.

''O yüzden mi onu seni aldatmakla suçladın?''

Emir acıyla yumdu gözlerini. Bunu yapmıştı, evet. Ama isteyerek değildi. O resimleri görünce çıldırmıştı. Aşkın kıskançlığına kapılmıştı.

''O andan beri her saniye ölüyorum ben.''

Emir'in sesinde bitmişlik vardı; tükenmişlik vardı...

''Ben Balım olmadan bir hiçim Erdem.''

Erdem önünde duran kadehinden ilk yudumu aldıktan sonra arkasına yaslandı tekrar.

''Git ve onu al o zaman.''

Duyduklarına inanamıyordu Emir. Erdem gerçekten söylemiş miydi bunu? Yoksa artık tam anlamıyla sarhoş olmuş ve duymak istediği şeyleri mi duyuyordu?

''Anlamadım?''

''Balım'ı sevdiğini söylüyorsun. O zaman sevgini göster. O sana dirense de umrunda olmasın. Çünkü Balım sana direnirken aslında tam da senin istediğin şeyi yapıyor.''

Emir anlamıyordu onu. Nasıl oluyordu da Balım onun istediği şeyi yapmış oluyordu kendisine direnerek?

''İtiraz cümlelerini umursamamanı ve onu çekip almanı bekliyor.''

Gözlerini arkadaşından çekip yeniden fotoğrafa odakladı. O kadar güzel gülümsemişti ki... Bir kez daha ve bu kez sonsuza dek reddedileceğini bilse bile deneyecekti. Balım da istiyordu. Bunu her seferinde hissetmişti. Eğer pes edip giderse kendini hiç affetmeyecekti.

''Pes etmeden önce son bir kez savaşmayı dene.''

Erdem son cümlesini de söyledikten sonra kadehte kalanı kafasına dikip ayağa kalktı. Son bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp çıktı meyhaneden.

Emir ise onun arkasından bakarken duyduğu son cümle, geçmişe gitmesine neden olmuştu. O gün sahilde Erdem'e aşık olduğu kadından bahsettiğinde, Erdem ona bu sözleri söylemişti. Dudakları hafifçe kıvrılırken gözleri tekrar Balım'ı buldu. Son kadehi de bitirdikten sonra hesabı ödedi ve oradan ayrıldı.

****

Balım arabasına atlayıp yola çıktığında radyoda çalan şarkıyla gözleri doldu. Birlikte son kez çiftliğe gittiklerinde bu şarkı ne büyük ve güzel anlamlar taşıyordu... Şimdiyse Balım'a sadece acı veriyordu. Kanal değiştirmek için çıldırsa da eli gitmiyordu bir türlü...

Gözlerinden akan yaşı sildikten sonra gaza biraz daha bastı. Bir an önce eve gidip uyumak ve unutmak istiyordu. Ne bedeni ne de kalbi dayanmıyordu artık. Ne yapacağını bilmiyordu. Kendini öyle çok kaptırmıştı ki şarkıya ve anılara, arkasında deli gibi kornaya basan kişiyi son anda fark etti. Aynadan baktığında önce bir şey anlamadı. Sonra onu fark edince kalbi delice bir hızla atmaya başladı.

Emir kararlı bir şekilde kornaya basıyor, selektör yakıp dikkatini çekmeye çalışıyordu. Balım birkaç saniyeliğine direksiyon hakimiyetini kaybedip de araba yalpalayınca, Emir ölecek gibi hissetti o an. Neyse ki çabuk toparlamıştı Balım. Titreyen elleri daha fazla tutamayacaktı direksiyonu. Sağa yanaşıp arabayı durdurdu. Elleri direksiyonu sıkarken gözlerindeki ıslaklığın farkındaydı. Kapı açıldığı anda kalbi hem korku hem de heyecanla karışık atıyordu. Onun yakışıklı yüzünü görmek erimesine neden olsa da, ellerini direksiyonda tutmaya devam ediyordu.

Ama Emir'in buna izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Onu bileğinden tutup arabadan indirirken Balım şaşkınlıktan karşı koyamamıştı bile. Sürüklenirken nihayet kendini toparladı ve bileğini çekmeye çalışırken olduğu yere çiviledi kendini.

''Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bırak beni!''

Emir kararlı ve öfkeli gözlerini ona korkusuzca dikmişken burnunun ucuna kadar gelmişti.

''Seni kaçırıyorum.''

Balım'ın gözleri duyduğu şey karşısında kocaman açılırken bileğini kurtarmaya çalışıyordu. Ama Emir onu dinlemeyecekti. İtirazlarına aldırış etmeden onu

sürükleyerek kendi arabasına bindirdi. Kendisi de yerine geçerek hiç beklemeden gaza bastı.

Balım ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Buna sevinse mi, yoksa üzülse miydi... Bilmiyordu.

''Kemerini bağla.''

Başını çevirip de yanında oturan adama baktığında öfkesi geri geldi.

''Bağlamayacağım!''

''Sana kemerini bağla dedim Balım!''

Emir eski günlerdeki gibi kükreyince Balım geri adım attı ve oflayarak kemerini bağladı. Bu durum Emir'in hoşuna gitmişti. Ama gülerse başına bela alırdı. O yüzden yüzündeki sert ifadeyi korudu ve gaza daha fazla bastı.

Balım sinirden ve heyecandan dudaklarını kemirirken nereye gittiklerini merak etmeye başlamıştı. Tabelalardan gördüğü kadarıyla Şile yolundalardı. Uzun ve sessiz geçen yolculuğun sonunda, denizle bütünleşen bir noktaya geldiklerinde Emir arabayı durdurdu ve indi. Balım hâlâ yerinde duruyordu. Kapısını açıp kemerini çözen Emir, onu arabaya bindirirken yaptığı gibi yine bileğini tuttu ve indirdi arabadan. Balım indiğinde bileğini çekip kurtardı. Ellerini yanlarında yumruk yaparak öfke saçan gözlerini ona dikti.

''Beni niye buraya getirdin? Unuttun galiba? Biz artık sevgili falan değiliz.''

Emir bu nefret ettiği cümleyle gözleri kararırken eğildi ve onu bacaklarından tutup sırtına attı. Bunu hiç beklemeyen Balım şok olurken ağzını açıp kapattı önce. Onun sırtında ilerlerken bir anda çırpınmaya başladı.

''Seni dağ kaçkını! Kaba, zorba herif! Hemen beni yere indir!''

Emir onun ne çırpınmasından ne de hakaretlerinden etkilenmişti. Cebinden çıkardığı anahtarla evin kapısını açtı ve içeri girip salona geçtikten sonra onu ayaklarının üstüne bıraktı. Aynı öfkeli gözlerle baktıktan sonra geri döndü ve kapıyı kapatıp kilitledi. Kilit sesini duyan Balım hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Emir salona geri döndüğünde Balım iki adım geriye gitti. Onun ürkek bir ceylan gibi kendisinden kaçması Emir'in hoşuna gitmişti. Yavaş adımlarla ona doğru yürürken Balım'ın yutkunduğunu gördü. Tam önünde durup belinden tuttu ve sertçe kendine yapıştırdı. Balım'ın dudaklarından dökülen itiraz karışımı inlemeyle daha fazla

bekleyemedi ve özlemini çektiği dudaklara kapandı.

Balım başının döndüğünü hissederken ilk birkaç saniye kaskatı halde durdu. Emir'in dudakları dudaklarını örselerken ve onu günaha davet ederken dayanacak gücü kalmamıştı. Kollarını boynuna dolayıp parmak uçlarında yükseldi ve bunu yaparken birbirine sürtünen bedenlerinden geçen akımla, bir bütün olmuş dudakların arasında inlediler.

Saçlarının arasında Balım'ın zarif, ama talepkâr parmaklarının hissiyatı başını döndürmüştü. Yine eski günlerdeki gibi birbirlerini tüketmeye çalışıyorlardı. Emir, ellerini eteğin fermuarına götürdü ve hiç beklemeden açıp Balım'ın ayaklarının dibine düşmesini sağladı. Onu kalçalarından tutup sertliğine bastırdığında Balım'ın dudaklarından firar eden ve duymak için çıldırdığı çığlık kulaklarına dolarken bir kez daha sertçe yapıştı onun dudaklarına.

Bluzunu sıyırıp başından çıkardığında onu iç çamaşırlarıyla bıraktığını fark edip bir adım geri çekildi. Balım nefes nefese kalmış halde ona bakıyordu. Saçları dağılmış, yüzü pembeleşmiş, dudakları öpülmekten şişmiş ve kızarmıştı. Elleri tişörtüne gitti ve tek hamlede çıkarıp yere fırlattı.

Balım karşısında gördüğü kaslı vücudun etkisiyle başı dönmeye başlarken Emir'in üstüne atlamakla oradan kaçıp gitmek arasında bocalıyordu. Ama artık dayanamıyordu. Gücü tükenmişti. Ondan uzak durmaya çalışmak bitirmişti kendisini. Bundan sonra ne olacağı umrunda değildi. Emir'i delicesine özlemişti.

Hızlı ve sert bir hareketle onu pantolon kemerinden tutup kendine çekti ve aynı anda ona yaklaştı. Kemeri çözüp pantolonu aşağıya indirirken gözlerini bir an olsun gözlerinden ayırmadı.

Emir bu hareketle şok olsa da çabuk toparlandı ve pantolonu ayağının ucuyla ileriye fırlattı. Balım kollarını ona dolayıp parmak uçlarında yükseldiğinde Emir de onu kalçalarından tutup kaldırdı. Balım bacaklarını beline dolarken ellerini saçlarına geçirdi ve onun ilk anda yaptığı gibi sertçe dudaklarına kapandı.

Haftaların özlemi ve acısıyla hareket ediyordu ikisi de. Yaşadıkları büyük aşkın acısını bile en derin şekilde yaşamışlardı. Şimdi istedikleri tek şey bir bütün olmaktı. Bedenen, ruhen ve kalben...

Emir onu kucağında tutarak yatak odasına götürdü. Onu yatağa bıraktığında Balım hiç beklemeden sütyenini çıkarıp fırlattı. Emir gördüğü güzelliklerle inleyerek ellerini dolgun yuvarlaklıklara kapattı. O kadar özlemişti ki, içindeki ateşi söndürmek için

sertçe sıktı. Balım'ın başı arkaya düşerken dudaklarından dökülen sesler Emir'i mest ediyordu. Kendini geri çekip üstündeki iç çamaşırını çıkardıktan sonra Balım'ı göğsünden tutup itti ve yatağa düşmesini sağladı. Onun da iç çamaşırını çıkardıktan sonra bir süre kendine acı çektirerek Balım'ın vücudundaki her noktaya değdirdi bakışlarını.

O bakışların altında alev alan ten, sabırsızlanmaya başlamıştı. Balım kollarını ona doğru uzattığında Emir üzerine uzandı ve dudaklarına kapandı. Dili Balım'ın ağzının içinde gezindikten sonra alt dudağında takıldı ve usulca zarif boynuna indi. Altında zevkten kıvranan Balım, çok daha fazlasını istediğini belli ederek saçlarını çekiştirmeye başladı.

''Emir...''

''Bebeğim...

Emir ıslak ve sert temaslarla bedenindeki her noktaya özen gösterirken, Balım sabrının sonlarına gelmişti. Ön sevişmeyle uğraşacak, baştan çıkarılmayı bekleyecek hali yoktu. Zaten çoktan baştan çıkmıştı. Kararlı bir şekilde, göğüslerinde sertçe gezinen teması keserek onu aşağıya doğru itti ve ne istediğini açıkça belli etti.

Ağzı dolu halde homurdanan Emir, onu da kendisini de daha fazla bekletmeyerek bir kaplan gibi tehlikeli bir şekilde aşağıya süzüldü ve Balım'ın bacaklarını iki yana açıp sadece tek bir saniye baktıktan sonra hazla, sıcaklığında ölmeye hazır olduğu kaynağa dokundurdu dudaklarını. Her saniye artan ve şiddetlenen hareketlerle devam eden Emir, onun da sona geldiğini fark edince son darbeyi yaparak kıvrımları iki yana açtı ve dudaklarını Balım'ın tepeciğine bastırdı. Balım kulakları tırmalayan bir çığlık attıktan sonra altında şiddetli bir şekilde kıvranmaya başlarken, Emir'in saçlarını çekiştirerek nihayet mutlu sona ulaştı.

Bedeni küçük sarsıntılarla hareketlenip titremeleri devam ederken Emir'in dudakları vücudunda yukarıya doğru geziniyordu. Onu omuzlarından tutup yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarına kapandı. Bir eli ensesinde gezinirken diğer eli vücutlarının arasına girdi ve Emir'in sertliğini tutup sıcaklığına yönlendirdi. Önce küçük bir temasla başlayan alev alev yanma hissi, o noktadan hızlı bir şekilde tüm bedenine yayıldı ve şiddetle titremeye başladı.

Emir içinde kayarken aldığı zevk ve hissettiği mutlulukla dudaklarından küçük bir hıçkırık döküldü. Onu kendine daha fazla çekip bacaklarını beline sardı sımsıkı. Aldığı her bir davetle içinde büyüyen açlığı ve mutluluğu kontrol edememeye başlayan Emir, kendini tam olarak onun sıcaklığına gömdükten sonra hızlı hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı. Normalde bunu uzun tutar ve keyfini çıkarırdı; ancak haftalardır ilk

kez sevişiyorlardı ve Emir'in dayanacak gücü de sabrı da yoktu. Nasılsa bundan sonra sürekli sevişeceklerdi ve o keyfi daha sonraya saklayabilirdi.

Balım altında kıvranırken ona uyum sağlıyor, kalçalarını kaldırıp onu daha fazla hissetmeye çalışıyordu. Emir artık son aşamaya gelmişti ve lanet olasıca bedenini daha fazla tutamayacaktı. Ama o akıl bulanıklığında bile Balım'ın boşalacağı zamanı hesaplayıp kendini tuttu ve onunla birlikte cenneti gördü.

Balım çığlıkları arasında onun adını sayıklarken Emir de adetâ hayvanî bir kükremeyle kendini bırakmıştı. Belini sıkıca saran bacaklar ve kalçasına baskı yapan zarif topuklar kendini hükümdar gibi hissetmesini sağlamıştı. Yüzünü Balım'ın boynuna gömüp kokusunu derin derin içine çekti.

Birkaç dakika öyle durduktan sonra kendini sırt üstü yatağa bıraktı ve Balım'ı kendisine çekip sıkıca sarıldı. Onun itiraz etmeden kendisine sokulmasıyla tuttuğu nefesini verdi ve onu bir eliyle sırtından tutup kendisine bastırırken diğer eliyle de kalçasını sıkıyordu.

Balım ömür boyunca olmak istediği tek yerde, tek sıcaklıktaydı. Başka bir yere gitmek istemiyordu. Emir'den başkasını istemiyordu. Neredeyse büyük bir hata yapacaklardı ve bunu bir kez daha düşünmek boğazının düğümlenmesine neden oldu. Yutkunduktan sonra dudaklarını araladı.

''Benden vazgeçmedin...''

Balım'ın kısık sesini duyduğu anda gözleri açıldı. Ne demişti öyle? Ondan vazgeçmesi mümkün değildi. Bunu nasıl düşünürdü?

''Senden asla vazgeçmem. Sensiz nefes alamazken bu nasıl mümkün olabilir?''

Balım doğrulup dirseğini yastığa koydu ve başını eline yasladı. Boğulmaya razı olduğu gözlere baktı bir süre. Sonra bakmaya doyamadığı yüzün her noktasında gezindi bakışları. Gözleri tekrar gözlerini bulduğunda derin bir nefes alıp verdi.

''Bana o gün... Öyle çok bağırdın ve öyle kızgın baktın ki... Suçlu olmadığımı bildiğim halde sanki suçluymuşum gibi hissettim...''

Balım'ın gözleri dolarken Emir bir kez daha lanet etti kendine. Öyle olmasını istememişti. Köpekler gibi pişmandı. Keşke zamanı geri çevirebilseydi... Elini yanağına koyup usulca gezindi.

''Kendimi kaybettim. Kıskançlıktan öldüm. Sana dokunan o elleri kesmek istedim. Sana benden başka kimse dokunamazdı. Sana kızdım. O pislikten uzak durmanı istediğim

halde bunu yapmamış olmana öfkelendim. Suçlu olmadığını bile bile seni suçladım. Kötü bir niyetin olmadığını bildiğim halde canını acıttım. Ama Balım..."

Balım'ın gözünden kayan iki damla yaşı eliyle sildikten sonra devam etti.

"Gözyaşların, o halin ve son sözünü söyledikten sonra arkana bir kez bile bakmadan o kapıdan çıkıp gidişin var ya... O gün öldüm ben... Öldüm ve hayata dönemedim."

Elini yüzünden çekip Balım'ın elini tuttu ve kalbinin üstüne koydu.

"Ama sen bana geri geldim aşkım... Geri geldin ve kalbimin tekrar atmasını, tekrar nefes almamı sağladın. Şimdi buradan çıktığımızda ölürsem bile mutlu ve aşık bir adam olarak ölmüş olacağım."

Onun söz sözleriyle gözleri korkuyla kocaman açılan Balım, eliyle onun dudaklarını kapattı sıkıca.

"Sakın! Bir daha sakın bunu söyleme! Sen ölürken benim yaşayabileceğimi mi sanıyorsun? Sen beni bırakıp giderken hayatıma devam edebileceğimi mi sanıyorsun?"

Balım gözlerinden dökülen yaşları öfkeli bir şekilde eliyle silerken, onun elini alıp kalbine götürdü.

"Bu kalp atıyorsa sen var olduğun için. Bu kalp atıyorsa senin aşkınla yıkandığı için. Bu kalp atıyorsa senin kalbinle bir olduğu için..."

Emir kendini tutmasa küçük bir çocuk gibi ağlayabilirdi. Bu kadın ona hayatındaki en büyük hediyeydi. Onu gördüğü o ilk ana yeniden ve yeniden şükretti.

Balım kollarında kıpırdanıp yüzünü ona çevirdiğinde, Emir kalbinin duracağını hissetti. Peri kızının aşkıyla kuşatılmıştı ve bunun verdiği his inanılmazdı. Balım hafif çekingen bir şekilde kendisine bakınca gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Şey..."

"İstediğin bir şey mi var? Acıktın mı yoksa? Hemen gidip..."

"Emir..."

Emir doğrulduğu anda Balım onun tekrar yatmasını sağladı. Birden aklına gelmişti ve bunu ona söylemek istiyordu.

"Ben bir süredir şey kullanmıyorum."

''Ne kullanmıyorsun?''

Yaşadıkları onca özel andan sonra neden utandığını bilmiyordu. Çenesinde hissettiği temasla ona baktı tekrar.

''Bebeğim kötü bir şey olmadığını söyle.''

Emir'in endişeli bir şekilde baktığını görünce dayanamadı ve uzanıp dudaklarından öptü.

''Kötü bir şey değil. Ben son zamanlarda, yani aslında sanırım iki üç haftadır ilaç kullanmıyorum.''

Önce anlamayarak baktı Emir. Ne ilacı olduğunu gerçekten anlamamıştı. Ama Balım'ın pembeleşen yüzü ve çırılçıplak yattıklarının bilincine tekrar varmasıyla onun söylemeye çalıştığı şeyi fark etti. Olduğu yerde heyecanla doğrulurken onu da beraberinde kaldırdı. Yüzünü ellerinin arasına alırken gözlerini gözlerine kenetledi.

''Yani sen şimdi... Doğum kontrol ilacını almadığını mı söylemeye çalışıyorsun?''

Balım utanarak başını salladığında kocaman gülümsedi. Onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. Saçlarına defalarca öpücük bırakırken kendini bir anda geri çekti ve bir kez daha duymak için hevesle Balım'ın gözlerine baktı.

''İlaçları almıyorsun. Ve biz az önce sevişirken ben senin içine boşaldım.''

Balım dayanamayıp kahkaha attığında Emir de safça sırıtmaya başladı. Aylardır istedikleri şeyin temelini atmışlardı belki de dakikalar önce. Hayalini kurduğu şeylere çok yakındı Emir. Bunu hissedebiliyordu. Balım'ın dudaklarına tutkuyla kapandığında elini onun karnına götürüp okşamaya başladı. Bu temasla ürperen Balım dudaklarını çekip, tutkuyla koyulaşmış gözlere baktı.

''Bir an önce aramıza katılması için çıldırıyorum. Seni bir daha asla üzmeyeceğim bebeğim... Sana da çocuklarımıza da çok iyi bakacağım. Söz veriyorum.''

''Demek çocuklarımız?''

Emir sırıtarak bakıyordu şimdi.

''Tabi ki. Eğer en başında o ilaçları almamış olsaydın on kere doğurmuştun.''

Balım kahkaha atarak onun omzuna vurdu.

''Bak buna hiç şüphem yok işte.''

Emir onu kendine çekip sımsıkı sardı ve sabaha kadar gözünü kırpmadan sadece kollarındaki güzelliği seyretti. Güneşin ilk ışıkları içeriye süzülürken, bundan sonra ikisini de çok güzel bir hayat bekliyordu. Artık önlerinde hiçbir engel yoktu. Emir'in bundan sonraki tek amacı; sevdiği, delicesine aşık olduğu kadını ve çocuklarını mutlu etmekti.

FİNAL

Emir'in anlatımından...

Belki de hayatımın en berbat günüydü o gün. Uğruna ölebileceğim ilk ve tek kadının, arkasına bir kez bile dönüp bakmadığı o an, hâlâ hafızamdadır. Ona o sözleri nasıl söyledim, ben bile bilmiyorum. Kıskançlıktan gözüm dönmüş, kendimi kaybetmiştim. Hayatımızı, bizim hayatımızı ikinci kez parçalayan, nefret ettiğim o kadına son bir kez gittim. Balım bunu hiç bilmedi. Söylemedim.

Cansu'nun evine gidip onu neredeyse öldürecekken yeterince korkuttuğuma inanıyordum. Söylediklerim, ettiğim hakaretler ve en önemlisi de tehditler öncekilerden çok farklıydı. Yüzünün bembeyaz olduğu o an, içim bir parça soğumuştu. Ben ki, hiçbir kadına böyle kötü davranmamıştım. Ama şu da bir gerçekti ki, bunu ve çok daha fazlasını kesinlikle hak etmişti. Çok değil, bir hafta kadar sonra ortak arkadaşlarımızdan, onun yurt dışına gittiğini öğrendim. Artık ondan kurtulmuştuk. Bize zarar veremeyecekti.

Erdem'in beni görmek için meyhaneye geldiği gün, neredeyse bütün umutlarımı kaybetmiştim. Minicik bir umuda sarılmış, öylece bekliyordum aslında. Kıyamıyordum Balım'a; benim olan kadına... Ben ısrar ettikçe kendini geri çekiyordu. O kırgın bakışları kalbimi parçalıyordu. Ona zarar veriyordum ve bu beni öldürüyordu.

Ama Erdem'den duyduklarım, beni yüreklendirmeye çalışmasına duyduğum şaşkınlık... İçimdeki cılız umut ışığı güçlendi, alazlandı, etrafı aydınlatmaya başladı. Bir kez daha denemeden vazgeçmeyecektim. Belki zor kullanmam gerekecekti; ama onu alacaktım. Balım benimdi! Her zaman öyleydi. Ben kendimi bildim bileli, o muhteşem kadın benimdi.

Onu herkesten uzak, yalnız olacağımız bir yere getirdim. İçimdeki aşkı, isyanı, özlemi görsün istedim. Eğer biraz daha onsuz kalırsam çıldıracaktım. Oysa ki benim tek derdim, tek isteğim onunla olmaktı... Bir ömür ve mümkünse ömrümüz bittikten sonra bile...

Sadece benim kararlılığım değil, onun da kırılan direnciyle yeniden bir bütün olduk. Aslında biz hiç ayrılmamıştık. Ona dokunduğumda anlamıştım bunu. Her seferinde onu daha fazla nasıl seveceğimi düşünürdüm. Ama aşkın en fazlası bizdeydi, biliyordum. Nefesim, kalbim, her şeyimle ona emanettim; o da bana...

O gün o evde bir kez daha ve bu kez hiç ayrı kalmamak üzere birleştikten sonra el ele çıktık oradan. Yolda annem ve babamı arayıp Turgut amcalara geçmelerini ve bunun önemli olduğunu söyledim. Telefonu kapatıp Balım'a döndüğümde gözlerinde gördüğüm aşk, beni bir kez daha sarstı. Buna alışabilecek miydim, bilmiyordum. Ama bundan daha azına razı olmayacaktım. Balım benimdi! Aşkım, kadınım, karım, sevgilim, her şeyimdi.

Eve varıp da arabadan indiğimizde Balım'a elimi uzattım. Heyecanlı küçük bir kız gibi gülümsedi ve elini elime bıraktı. Kapıdan girip de salona geçtiğimizde herkesi bir arada bulduk. Sevdiğim kadının elini öyle bir özgüven ve kararlılıkla tutmuştum ki, neredeyse aynı anda herkesin bakışları kenetlenmiş ellerimize odaklandı. Balım'ın, yanımda hafif de olsa gerildiğini hissetmiştim. Elinden elime geçen akımda birkaç saniyelik de olsa tedirgin olduğu belliydi.

''Bilmenizi istediğim şeyler var.''

Hepsi gözünü kırpmadan, kimi gülümsemelerini saklamaya çalışır halde pür dikkat bana bakıyordu.

''Balım benim sevdiğim, aşık olduğum kadın. Bunca zaman sizleri üzmemek, ama en çok da Balım'ın zarar görmesini engellemek için bu ilişkiyi saklamak zorunda kaldık. Arkanızdan iş çevirmek değil bu. Aşk, bu duruma malzeme olmayacak kadar özel. Bilmenizi isterim ki; onunla yaşadığım hiçbir şeyden pişman değilim. Siz izin verseniz de vermeseniz de o bana ait. Benim kadınım, benim aşkım.''

Bakışlarımı Erdem'e sabitleyip aynı kararlı ifadeyle ve ses tonuyla devam ettim.

''Buradan cesedim çıksa umrumda değil. Balım'ı bırakmayacağım.''

Yüzlerde bariz bir memnuniyet ve onaylama vardı. Hiç değilse Balım artık bu sebeple daha fazla üzülmeyecek, yıpranmayacaktı.

Erdem kalkıp bana doğru yürüdü ve tam önümde durduktan sonra birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden gözlerime baktı. Dudakları küçük bir gülüşle aralanırken, sanırım içimde tuttuğum nefesi hafifçe bırakmıştım.

''Aileye hoş geldin. Enişte!''

Balım'ın, elimi sıkan eli gevşerken, gerginlikle sarmalanmış bedeni bedenime yaslandı. Tüm aile bizi tek tek tebrik ederken, her ne kadar kararlı olsam da, hepsinden aldığımız onayla gevşemiştim. Lizzie'nin Balım'a bir sarılışı vardı, sanırım birbirlerinin kemiklerini kırma noktasına gelmişlerdi.

Herkes mutluydu. Nihayet peri kızımı tamamen almıştım. O benimdi. Bunu son nefesimde bile söyleyecektim.

Bütün sorunlar çözülmüştü çözülmesine, ama... Onunla evlenmek istediğim en başından beri belli olsa da, henüz ona gerçek bir evlenme teklifi etmemiştim ve Balım bu teklifi sonuna kadar hak ediyordu. Her genç kızın yaşamak istediği o sahneyi ona yaşatmak benim boynumun borcuydu.

Birkaç gün süren hazırlıktan sonra, ona kısa bir tatil yapmak istediğimi ve buralardan biraz uzaklaşmak adına Los Angeles'a gitmek istediğimi söyleyince, gözlerinde yanan ışığı ömrüm boyunca unutamam. Artık küçük ve tecrübesiz bir kız değildi. Benim sayemde tepeden tırnağa muhteşem bir kadın olmuştu. Tabi ben de onun sayesinde gerçek bir erkek olmuştum. Balım'dan öncesi yoktu; onunla başlayan günden itibaren var olmuştum ben.

Ona bir haftalık bir tatil olacağından bahsettikten sonra tüm hazırlıkları yapıp havaalanına gittik ve neyse ki rötar olmadan havalanabildik. Onu ilk özel gecemizi yaşadığımız otele getirdim. Daha önce iki kez gelmiştik buraya ve her gelişimizde otele mutlu bir ifadeyle bakıp hayran bakışlarını bana çevirdiğinde sevinçle kollarıma atılışını bir kez daha tekrarlamıştı. Yine aynı süiti ayarlamıştım. Yolculuk onu fazlasıyla yormuş, birkaç saat boyunca kollarımda uyumuştu. Biraz daha dinlenmesini istiyordum. Hemen bir duş alıp akşam yemeğine kadar uyudu. Ben de bu süreçte hazırlıkları kontrol ettim. Her şey istediğim gibiydi.

Peri kızım içeride uyurken, ben de organizasyonu yapan yetkili kişi ve iki yardımcısıyla birlikte hazırlıklara yardım ettim. Salon muhteşem olmuştu ve Balım buna bayılacaktı.

Onu uyandırmak için yanına gittim. Masum başlayan öpücüklerim, tenine dokunmamla alev aldı ve kendimi kaybettim. Boynuma dolanan kolların verdiği mutlulukla birkaç dakika boyunca onu sevdim. Onun için hazırladığım elbise ve

ayakkabıyı yatağa bıraktım. Balım elini elbiseye uzatacakken onu durdurdum ve kendi ellerimle giydirdim. Kulağıma dolan kıkırtıları beni mest ediyordu.

Elinden tutup salona götürdüğümde, sesli bir soluk çekti içine. Dürüst olmak gerekirse iyi iş çıkarmıştım. Bunu onun hayran ve erimiş bakışlarından anlayabiliyordum.

''Emir!''

''Beğendin mi?''

''Beğenmek ne kelime! Bu... Bu muhteşem!''

Ağzım kulaklarıma varana kadar gülümsedim. Kendini kollarıma attığında onu sıkıca sardım. Bedenindeki her noktaya özenle dokundum. Kulağının altındaki o hassas noktaya dudaklarımı değdirdiğimde o güzel boynunu sola doğru eğdi ve bana daha fazla alan sağladı.

Zor da olsa kendimi geri çektim. O akşam ve gece boyunca harika saatler geçirdik. Yemek sonrası ona piyano çaldım. İlk kez İstanbul'daki o restoranda onun için çalmıştım. Yine aynı müziği seçtim ve bana bakışlarında, o günden bugüne kadar birikmiş ve değişmiş olan her şeyi saniyesi saniyesine yaşadım.

Ona pervane olduğumu söylediğim o günden beri aklımda hep özel olacak olan o şarkı vardı. Bir gün o şarkıda tek aşkımla dans edecektim. Hazırlamış olduğum cd'ye aynı şarkıyı arka arkaya kaydetmiştim. Böylelikle dansımızı bölmeden şarkının güzelliğinde kaybolacaktık ikimiz de.

Küçük tuşa bastıktan sonra onu kollarıma aldım ve yüzümü mis kokan boynuna gömdüm.

Ben bal arısı gibiydim senden önce

Bak pervanelere döndüm seni görünce

Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam

Yoluna adadım ömrümü ben sensiz olamam

Yana yana kül olsam her an, yine de senden ayrılamam

Bin yıl yaşasam yine sana doyamam

Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel

Seni almazsam gözlerim açık gider

Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel

Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel

Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel

Sana gönlümü verdim nazlı güzel

Sana gönlümü verdim ey nazlı güzel

Seni almazsam gözlerim açık gider

Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel

Yoluna adadım ömrümü ben gel kaçma güzel

Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel

Sana gönlümü verdim nazlı güzel

(*Özdemir Erdoğan - Pervane)

Kollarımda titreyişi, kendini bana daha fazla bastırışı... Hayat buydu işte... Cennetti Balım... Benim güzel sevgilim... Kadınım... Aşkım... Peri kızım...

***

Los Angeles maceramız bir hafta sürdü. Tek bir anımızı bile boş geçirmedik. Yedik, içtik, seviştik, gezdik, seviştik, uyuduk ve yine seviştik. Ama ben ona yine de doyamadım ve hiçbir zaman da doyamayacaktım.

Biz ülke dışındayken, önceden yapmış olduğum ayarlamalar ve ailelerimizin yardımıyla büyük ve muhteşem bir düğün organizasyonu hazırladım. Evet, hâlâ evlenme teklif etmemiştim; ama her şeyi sırayla yapmaya çalışıyordum.

Bir akşam için onu dışarıda yemeğe götüreceğimi söyledikten sonra Lizzie'yle konuşarak, ne olursa olsun, daha önceden özel olarak almış olduğum o elbiseyi giymesi konusunda onu ikna etmesini istedim. Neyse ki benim uslu sevgilim söz dinliyordu.

Arabada beklerken belki de hayatım boyunca o kadar heyecanlanmamıştım. Biz birçok şeyi yaşamış olabilirdik; ama ben sevdiğim, aşık olduğum kadına bu gece evlenme teklif edecektim. Los Angeles'tayken laf dalaşımızda ona konsoloslukta evlenebileceğimizi söylemişsem de, benim kadınım kesinlikle çok daha ince düşünülmüş bir planı hak ediyordu.

Tedirginlikten ve bekleyişten neredeyse aklımı kaybedeceğimi düşündüğüm bir anda onu görünce, aklımı kaybetme sebebimin ta kendisinin o olduğunu anlamam saniyelerimi aldı. Üzerinde benim seçerek almış olduğum elbise vardı. Ön kısmı dekolte şeklinde, sağ omzundan kalın bir şeritle arkaya uzanan ve tam omzunda yine kumaştan oluşan aksesuarlı bir elbise... Kumaş bedenine ikinci bir deri gibi otururken etek kısmı mini olarak ayarlanmıştı. Kalçasının sağ tarafından yine elbisenin kumaşı hoş bir kesimle yere kadar iniyordu. Kan kırmızı bir elbise seçmiştim onun için. Aşkımın büyüklüğü ve yoğunluğu kadar kırmızı...

Aslında elbette ki uzun bir elbiseyi tercih ederdim; ama ne olursa olsun Balım'ın tenine dokunmadan duramazdım ben. Onu okşamadan uslu bir şekilde durmam mümkün değildi.

Saçlarını o güzel yüzüne gidecek şekilde hafifçe topuz yaparak toplamış, ama birkaç tel isyan ederek zarif boynuna salınmıştı. Ne kadar süre öyle durdum bilmiyorum. Kendimi göremesem de gözlerimdeki ışıltıyı hissettiğim bir gerçekti.

''Çok yakışıklı olmuşsun.''

Balım'ın sesini duymamla kendime geldim. Büyülenmiştim. Yine! Üstelik yaşadığımız onca şeye rağmen benim güzel kadınım hâlâ kızarabiliyordu ve bu kesinlikle çok hoşuma gidiyordu. O benimdi!

Zarif belinden tutup onu kendime yasladım. Sadece o temasla bile nefesi saniyeler içinde sıklaştı ve kontrolümü kaybedeceğimden korktum. Yüzümü boynuna götürüp sadece kokusunu çektim içime. Burnumun ucu ve dudaklarımla hafifçe temas ettim.

''Ben seni başka gözlerden nasıl sakınacağım?''

''Emir...''

Geri çekilip ona aşkla baktım ve elinden tutup arabaya binmesini sağladıktan sonra ben de yerime geçtim. Yolculuk boyunca yoldan çok yanımda tam anlamıyla bir alev misali oturan kadına baktım. Yan dönmüş, büyük bir aşkla bana bakıyordu. Gözlerini benden hiç ayırmadı.

Nihayet gideceğimiz yere vardığımızda, Balım gevşemiş bir şekilde otururken bir anda dikleşti ve kalbinin nasıl da attığını tam olarak hissedebildim.

Burayı seçmiştim; çünkü ikimiz için de özel bir anlamı vardı. İçeriye el ele girerken tek kelime etmedik. Sanki ikimiz de o anın büyüsünü bozmamak için sessiz bir anlaşma yapmıştık. Asansörle kata geldiğimizde elimdeki elinin titrediğini ve terlediğini fark ettim. Gülümsedim. Dönüp de yüzüne baktığımda doğru bir şey yapmış olduğumu görebiliyordum. Henüz şok nedeniyle yüzünde mutlu bir gülümseme olmasa da heyecanı çok belliydi.

Kapıyı açıp geçmesini bekledim. Arkasından girip kapıyı kapattım. Balım tam önümde salına salına yürürken ne hale geldiğimi söylememe gerek yok herhalde... Salonun tam ortasında durduktan sonra bana döndü. Yanakları daha da kızarmıştı ve enfes görünüyordu.

''Nereden geldi aklına burası?''

''Anıları tazelemek istedim.''

Dayanamadığını bildiğim, o çarpık gülüşümle başımı hafifçe yana eğdiğimde yüzünde güller açtı. Yaklaşıp tam önümde durdu ve ellerini göğsüme koyarak yavaşça okşamaya başladı. Kendimi tutmaya çalışsam da bu çok zordu. Ona karşı koymak çok zordu.

''Karşı koyacak mısın?''

Ne istediğini bilen, kadınsı ve cüretkâr bir şekilde sorduğu sorunun anlamını kavramakta gecikmedim. Bir yıldan biraz fazla olmuştu; ama ben o günün tek bir saniyesini bile unutmamıştım. Balım ellerini yukarıya doğru ilerletip ceketimin omuzlarımdan düşmesini sağladı. Zarif parmakları kravatımı çözerken arada gözlerime bakıyordu.

''O gün aptalca davranmış olabilirim; ama artık yeterince aklım başımda.''

Balım memnun olduğunu belirtir şekilde gülümseyip kravatı çıkardı ve gömleğimin üstten üç düğmesini açtıktan sonra dudaklarını çıplak tenime dokundurdu. Keskin bir nefes aldım. Şu minicik dokunuş dizlerimin bağını çözmeye yetmişti. Ellerimi ellerinin üstüne koydum.

''Sabırlı ol bebeğim. Önce baş başa güzel bir yemek yiyeceğiz.''

Aşık olduğum kadın muzipçe gülümseyerek bir adım geriledi. Elimi beline koyup onu masaya doğru yönlendirdim. Şampanyayı olabilecek en sakin şekilde patlattıktan sonra kadehlere doldurdum.

Yemek boyunca tabağımdakilere dokunabildiğimi söyleyemem. Ben ona bakarak doydum. Gözlerine bakarak onu usul usul içtim. Bu romantik ortama romantik bir dans yakışırdı. Sandalyemi geriye itip kenarda duran küçük kumandayı alarak düğmesine bastım. Bizi sarıp sarmalayan müzik başladığı anda Balım'ın gözlerinden geçen ifadeye ömrümü verebilirdim. Tam önünde durup centilmen bir edayla sol elimi uzattım.

''Bu dansı bana lutfeder misin sevgilim?''

Hafifçe titreyen elini elime bıraktı. Onu çekip bedenime yasladığımda yeniden can bulduğumu hissettim. Çiftliğe gittiğimiz o gün dinlediğimiz Kurşun Adres Sormaz Ki eşliğinde, kollarımda salınan güzellikle kendimden geçtim.

Ona karşı her zaman hoyrat bir adam oldum ben. Hâlâ da öyleyim. Ama şimdi, sanki onu incitmekten korkar gibi tutuyordum kollarımda. Aşıktım... Hem de çok... Aynı şekilde sevildiğimi bilmek ise... İşte bu bambaşkaydı...

Kendimi geri çekip gözlerine baktım. Balım ilk andan beri bana teslim olmuştu. Ben de ona. Elinden tutup yavaş, ama heyecanlı adımlarla yatak odasına götürdüm onu. Işığı açmadım. Tıpkı o günkü gibi sadece salondan gelen ışıkla aydınlanıyordu içerisi. Dönüp ona baktım. Dudağını dişlerken yaramaz bir çocuk edasıyla bakıyordu bana. Bir şey söyleyecekti, biliyordum. Bekledim. Dudakları hafifçe aralandı; ama gülüşünü kaybetmemişti.

''Korkmuyor musun?''

Oyun oynuyordu ve ben de bu oyunda bana verilen rolü hakkıyla yerine getirmeliydim.

''Korkmam mı gerekiyor?''

''Seni tek bir bibloyla alt edebilirim.''

Gülüşüm derinleştiğinde, bana aynı ifadeyle bakarken o günahkâr dudaklarını yine dişlemişti. Onu duvara doğru itip üstüne eğildim. Bir elimi duvara dayarken diğer elimi pantolonumun cebine koydum. Yine o günkü gibi pervasızdım. Tek fark, ikimizin de tecrübeli oluşuydu.

''Her şeyi hesap ettim de, bibloları unutmuşum bebeğim.''

Balım keyifli bir kahkaha attı, ama sesini alçak tutmaya özen gösterdi. Sanırım böylesi daha seksiydi.

''O gün bibloyu elimden kapmış olabilirsin; ama sen tam o anda bana yenilmiştin zaten aşkım.''

Bu kadının kendine güvenen hallerine hastaydım. Yine doğru söylüyordu. Balım'la ayrı kaldığımız o korkunç dönemde, Erdem beni meyhanede bulduğu zaman ona da söylemiştim. Balım o güzel gözleriyle bakarak beni kendine aşık etmişti. Bundan daha savunmasız bir durum olamazdı.

''Beni şu sıcak çikolata gözlerinle yendin sen. Bana diz çöktürdün. Aklımı başımdan aldın. Beni benden aldın.''

Ben konuştukça Balım'ın gözleri doldu. Küçücük ellerini uzatıp kısa sakallarımda gezdirirken gözlerimi kapatıp kendimi ona teslim ettim. Göz kapaklarımda hissettiğim yumuşak dokunuşlarla tuttuğum nefesimi verdim. Nefes gibi muhtaçtım ona.

Gözlerimi açtım ve tam gözlerimin önünde gözlerini gördüm. Her şeyiyle bana ait, benim olan kadının güzel gözlerini... Ne kadar düşünürsem düşüneyim, ona layık bir evlenme teklifi olmayacaktı. Ben de birazını akışına bıraktım. İçinden geldiği gibi... Cebimden çıkardığım küçük kutuyu iki elimle tutarken başımı kaldırıp Balım'a baktım. Gözbebeklerinde titreşen heyecanı ve mutluluğu doyasıya içtim. Kutuyu açtığımda, çok hafif loş ışıkta parlayan, etrafı zarif pırlantalarla kaplı, ortasında bizim aşkımıza anlam katan kan kırmızı yakut taştan oluşan muhteşem bir parçaydı. Ama kesinlikle Balım kadar muhteşem değildi. Sağ elini elime aldım ve yüzüğü parmağına geçirirken gözlerinin içine baktım.

''Seni ilk burada gördüm ben. İlk burada sızdın kalbime, aklıma ve tüm benliğime. Sen burada benim oldun, her şeyinle... Dudaklarını ilk burada tattım. İnlemelerini ilk burada duydum. Beni kendine davet edişini ilk burada yaşadım. Ve o günden beri yerim, yurdum sen oldun. Senden başka bir yer yok. Senden başka bir şey yok. Senden öte yol yok peri kızım.''

Balım'ın gözlerinden dökülen yaşlara canımı verirdim. Onun ağlamasını istemiyordum. O asla ağlamamalıydı; hele ki benim yüzümden... Ama biliyordum ki, hepsi mutluluk gözyaşlarıydı.

''Belki seni yine üzeceğim. Olur olmadık şeylerden kıskanıp sana sesimi yükselteceğim. Seni kimseyle ve hiçbir şeyle paylaşmayacağım ve bunu yaparken seni bezdireceğim.''

Hüznü bir parça dağılır gibi oldu ve gözlerinde yaşlar da olsa o harika gülüşünü bağışladı bana.

''Bütün bunlara rağmen; aksiliğime, kıskançlığıma, despotluğuma ve tabi odunluğuma rağmen... Benimle evlenir misin peri kızım?''

Balım titrek bir nefes aldı. Birkaç saniye boyunca sadece gözlerime baktı. Yüzümü

ellerinin arasında alıp dudaklarıma tüy gibi dokunuşlarla öpücükler bırakıp geri çekildi.

''Senden öncesi yok. Sana ait olmayan hiçbir şey yok hayatımda. Bir tek sen... Senden öte bana da yol yok aşkım. Evet, seninle evlenirim. Aksiliğine, kıskançlığına, despotluğuna ve odunluğuna rağmen... Seninle evlenirim hayatımın ilk ve tek aşkı... İlk, tek ve son erkeğim...''

O an utanmasam duyduklarımla oturup ağlayabilirdim küçük bir çocuk gibi. Hayat bana bu muhteşem kadını vermişti. Bu dünyadaki en şanslı adam bendim. Hiç kimse aksini iddia etmesin. Çünkü Balım'a sahip olan benim. Bir tek ben!

Soluklarımız duyuluyordu bir tek... Ellerim arsızca ve sabırsızca gezinirken bana ait olan bedende, dudaklarım omzundan başlayarak boynunun kuytusuna, oradan da kulağıyla birleşen o hassas kısma geldiğinde, beni iliklerime kadar titreten o iç çekişi duydum kulağımda. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapacaktım ve Balım'ın buna nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Nefesimi usul usul bırakırken tenine, kalbim yapacağım şeyle delicesine atmaya başlamıştı.

''Ay ışığında oturuyorduk

Bileğinden öptüm seni

Sonra ayakta öptüm

Dudağından öptüm seni

Kapı aralığında öptüm

Soluğundan öptüm seni

Bahçede çocuklar vardı

Çocuğundan öptüm seni

Evime götürdüm, yatağımda

Kasığından öptüm seni

Başka evlerde karşılaştık

İliğinden öptüm seni

En sonunda caddelere çıkardım

Kaynağından öptüm seni.''

(*Cemal Süreya - Sayım)

Dudaklarımdan dökülen her bir kelime, her bir cümleyle, ellerinin baskısını arttırarak tenime gömülmesini büyük bir keyifle kabul ettim. Hiç durmadan, pervasızca, bana ait olana özgürce dokundum her kelimemde. Okşadım, hissettim, kendime kattım, damgaladım... O sıcak çikolata gözlerini görebilmek için hafifçe geriye doğru çektim kendimi. Tutkudan koyulaşmış gözler, hissettiği yoğun aşkımın sağladığı hafif ıslaklıkla birleşmiş o muhteşem parıltı, alev alev yanan teni; içimde her saniye çoğalan, taşan, bizi dipsiz, uçsuz bucaksız bir okyanusta savuran bir girdaba dönüştü.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, dakikalar önce başlattığımız yangına daha fazla coşku katmak için hareketlendi ellerim sırtına doğru. O incecik fermuarın aşağıya doğru inerken çıkardığı sesle kollarımda titredi. Gözleri hazla kapandı. Göğsü hızla ve beklentiyle inip kalkarken, omzunda duran tek askıyı indirdim yavaşça. Göğüs kısmından tutup aşağıya doğru çektim. Bu yavaşlık bana işkenceydi. Kendimi dizginlemem öylesine zordu ki, patlamaya sadece saniyeleri kalmış, pimi çekilmiş bir bomba gibiydim o anda.

Tam önünde eğilip kumaşı kalçalarından indirdim. O zarif ayaklarını bana yardımcı olmak için kaldırırken elleriyle omuzlarıma tutundu. Gözleri gözlerimde binbir ışıkla yandı, etrafımızda uçuşan ateş böceklerine döndü. Ellerim bacaklarını büyük bir aşkla severken, kalçalarına doğru yükseldim. Yüzümü yaklaştırıp kasığına yakın bir noktaya dudaklarımı dokundurdum. Hiç oynatmadan, sadece dilimi tenine temas ettirerek hafifçe tadını aldım. Omuzlarımda gerilen ve sabırsızlanan parmakların tenimi binlerce ok misali delip geçtiği an kaynağıma biraz daha yaklaştım. Varla yok arası kumaşın üstüne geçirdim dişlerimi. Balım küçük bir çığlık atıp anî bir refleksle kendini geriye atarken, onu kalçalarından tutup sabitledim. Hiçbir yere gidemezdi. Böyle bir izni yoktu.

Ben temasımı en derinlere yönlendirdikçe sesi yükseldi benim çalmaya başladığım şarkının notalarında. Elleri omuzlarımdan saçlarıma dolandı ve büyük bir hazla beni kendine bastırırken kendini de bana doğru itti. Saatlerce o şekilde kalabilirdim. Kaynağımdan beslenebilir, orada dinlenebilir, nefes alabilirdim.

Kendimi çekip yavaşça ayağa kalktım. Ellerimle yüzünü avuçlayıp dudaklarıma çektim dudaklarını. Kendime telkin etsem de başaramıyordum, yapamıyordum. Yavaş olamıyordum. Ona olan sabırsızlığım belki de hastalık gibiydi. Ama umrumda değildi. Teni olmadan yapamazdım ben. O yokken, o lanet günlerde her saniye ölmemiş miydim?

Balım büyük bir istek ve tıpkı bende de var olan aynı sabırsızlıkla gömleğimin kapalı kalan düğmelerini açtı. Tenime büyük bir açlıkla bakarken kuruyan dudaklarını yaladıktan hemen sonra dili tenimin tuzuyla buluştu. Elleri sert ve ısrarcı okşayışlarla izler bırakarak ilerlerken sadece birkaç saniye sonra yönünü pantolonuma çevirdi. Görünüşe göre peri kızım benden daha sabırsızdı. Çekinmeden, utanmadan, ne istediğini bilen bir hareketle çamaşırımı da çıkardıktan sonra yine o bayıldığım dudaklarını yaladı. Bu kez yalamakla kalmayarak sertçe ısırdı alt dudağını ve aynı anda derin bir inleme kaçtı boğazından. Artık yavaştan alacak halim kalmamıştı.

Belinden tutup kaldırdığım anda belime dolanan ince ve zarif bacakların hazzıyla inledim. Neredeyse yatağa atlarken onu sıkıca tuttum. Sımsıkı sarıldım canı acımasın diye. Dudaklarım sertçe kapandı dudaklarına. Bedenimi alev alev yanan tenine bastırırken ellerim boş durmayı reddetti ve uçları dimdik olmuş göğüslerle sertçe gezinmeye başladı. Balım'ın, altımda kıvranan bedeni, inlerken dudaklarından çıkan o melodi hep başımı döndürmüştü. Yine aynı şey oluyordu. Her biri bir öncekinden daha yoğun, daha sarsıcı, daha dağıtıcı oluyordu. Onunla seviştiğim her an aklımı kaybediyor, aynı şekilde ona da aklını kaybettiriyordum.

Dudaklarım ve ellerim Balım'ın teninde alevler bırakarak ilerlerken uzunca bir süre göğüslerinde oyalandım. Genelde zaten sert sevişirdik; ama nedendir bilmiyorum, artık tamamen, engeller yokken bana ait olmuşken, bu kez içimdeki vahşi hayvanı durduramıyordum. Balım zevkle karışık hissettiği acıyla inliyor, kendini yatakta bana sunarken bir yandan da kurtulabilmek için çırpınıyor, çığlık atıyordu. Ama kurtulmak isterken bile teslim ediyordu kendini bana. Biliyordum. Aldığı nefesteki hissi bile biliyordum ben. Kalbim onunla bir atıyordu. Bana aitti. Benimdi!

Kendimi nihayet lezzetinde kaybolduğum, ısırılmaktan şişmiş olan göğüslerden koparabildiğimde yine aynı sabırsızlıkla, tıpkı dakikalar önce kulağına fısıldadığım şiirin dizilerinde yer alan o kaynağın tam üstüne kondum. Balım'ın daha da çıldıracağını bildiğim için minik çamaşırını çıkarmadan işkence ettim ona. Ama bunu ona yaparken ben de bu işkenceden nasibimi almıştım. Lanet ederek hızlıca çekip çıkardım o her daim gereksiz olan kumaş parçasını.

Balım dirseklerinden destek alarak yatakta hafifçe doğrulup beni izlemeye başladı. Yüzümde öyle bir sırıtış vardı ki, kendimi görmesem bile çok iyi biliyordum o ifadeyi. Bu ifade, birazdan Balım'ı parçalara ayıracağımın net ifadesiydi ve Balım da bunu o kadar iyi biliyordu ki, gözleri acı çekercesine kısılmış, göğsü şiddetle inip kalkmaya başlamıştı.

İlk darbede keskin bir çığlık yankılandı odada. Balım'ın nefesi daha beter hızlanmaya

başladı. O güzelim sıcaklığını saran kıvrımları dudaklarımın arasında tutarak dilimi olabilecek en derinlere daldırırken hızlı bir tempo tutturmuştum. Bedeni bu istilaya dayanamayıp hazla yatağa düştü. Elleri saçlarımın arasında yol alıp kendi acısını azaltırken benim acımı katlamak niyetindeydi.

Daha fazlası olmalıydı. Çok daha fazlası... Ona doyamıyordum. O aldığım tat yetmiyordu. Dudaklarım ve dilim onu özümsemek için yeterli gelmiyorlardı. Dilime dolanan sıcaklıkla aklımı kaybettim. Ellerimin altındaki kalçaları öylesine sıkıyordum ki, on parmağımın da izini göreceğime emindim. Dilimle yukarıya doğru ilerleyip bulduğum o minik çıkıntıya dokunduğumda Balım'ın dudaklarından kesik bir hıçkırık döküldü. Ağlıyordu, biliyordum.Tıpkı bu ağlayışın tutkulu bir aşktan, derin bir mutluluktan olduğunu bildiğim gibi...

O minicik şeyin verdiği zevki katladım. Dilim geri çekilirken, dişlerim girdi devreye. Saniyeler süren depremin ardından o alev alev yanan beden sarsıntılar eşliğinde bıraktı kendini. Üzerine uzanarak dirseklerimden destek aldım. O taptığım yüzünde yol olmuş birkaç damlanın üzerinden geçtim parmak uçlarımla. Kelebek kanatları gibi titreşen kirpikleri aralandı. Aşkımın şiddetini gördüm o gözlerde. En derinlerde beni saklayan, aşkımı saklayan o gözlerde kayboldum bir kez daha. O an öldüm ben. Sonra yeniden doğdum. Yenilendim. Anka kuşu misali küllerimden doğarken onu da beraberimde gün ışığına çektim.

Terleyen bedenimle terleyen bedenine kenetlendim. Aldığımız derin soluklar bile aynıydı. Biz birdik. Tektik. Ellerimi ellerine kenetleyerek başının iki yanında tuttum. Sımsıkı bastırdım. Onu sabitlemem en doğrusu olacaktı; çünkü birazdan, az önce ara verdiğim depremi yeniden başlatacaktım. Bir elimi sadece birkaç saniyeliğine çekip bedenlerimin arasına koydum. Canım öylesine acıyordu ki, bu belki de şimdiye kadar yaşamış olacağımız en şiddetli patlama olacaktı.

Kendime dokunduğum anda dişlerimi sıktım. Gerçekten patlama noktasına gelmiştim. Balım'ın bacaklarını bacaklarımla sertçe ve belki de canımın acıması nedeniyle acımasızca ayırdım. İçinde sabırsızca kayarken o bana ait olan kaynağın ıslaklığı ve sıkılığıyla gözlerimi kapattım. Kendimi ittikçe ittim. Ben kendimi sıktıkça, Balım tam tersini yaptı. Dokunuşlarımın her birinde ve bunların her saniyesinde bizim için yepyeni besteler yarattı o şahane çığlıkları ve inlemeleriyle.

Kasıklarımız birleştiğinde gözlerimi açtım. Allah'ım... Bu kadın benimdi. Erkek olduğuma bakmayacak, oturup çocuk gibi ağlayacaktım. Bu nasıl bir şeydi? Böylesi bir şey mümkün müydü? Daha ne kadar fazlası olabilirdi? Aklım almıyordu. Hiçbir şey, hiçbir kelime yetmiyordu onu, yaşadığımız tutkulu aşkı ve hissettiklerimizi anlatmaya.

Ellerimiz yeniden kenetlenirken bedenimi geri çektim. Balım parmaklarıma daha sıkı geçirdi parmaklarını. Beklentiyle aralandı dudakları, irileşti gözleri ve hazırlandı bedeni birazdan vereceğim darbelere.

Artık yeterdi. Buraya kadardı. Ben, Emir Soylu; Balım'ın ilk ve tek aşkı, son erkeği, onun sahibi; ona istediğini verirken yangınlar sardı bedenlerimizi. Öfkeli bulutların çarpışmasıyla oluşan şimşek misali parçalandık beraberce. Her darbede daha yükseğe çıktık. Yetmedi. Hiçbir şey yeterli gelmedi. Aklımız bizi terk ederken her şey silikleşti. Biz kaldık. Çırılçıplak... Islak... Tutkulu... Aşık...

Son darbeyle kendimi kaybedip bir aslan gibi kükrerken Balım da ona fısıldadığım şiirin dizelerine hayat verdi çığlıklarıyla. Aykırı notaları buluşturduk; onlardan yepyeni bir beste yarattık. Balım, benim çaldığım piyanonun tuşları oldu; ben de ona hayat veren bestekâr.

Gözlerim yorgun, ama doymuş gözlerini buldu. Ben baktıkça aydınlandı yüzü. Gülümsemesi büyüdü, güneş oldu.

''Seni çok seviyorum ilk, tek ve son aşkım... Kocam, erkeğim, sahibim...''

Boğazım düğümlendi duyduğum her bir kelimeyle. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

''Seni ölesiye seviyorum ilk, tek ve son aşkım... Karım, kadınım, sahibim...''

Şimdi bana ait olan kadına bakıyorum. Bahçedeki güllerle ilgilenirken o kadar tasasız görünüyor ki... Dudaklarım mutlulukla kıvrılırken, kucağımda kıpırdanıp dikkatimi çekmeye çalışan güzelliğe baktım. Annesinin her şeyini almıştı benim minik peri kızım. Artık iki sıcak çikolata bakışa hastaydım. Biri karıma ait olan, diğeri canımın parçasına ait olan...

Kollarının altından tutup havaya kaldırdığımda çığlıklarına karışan gülüşü beni benden alıyordu. Hayatımın anlamıydı onlar.

''Benim minik peri kızım ne istiyormuş? Babayla oynamak mı istiyormuş?''

Küçük bebeğimle oynadığım oyunlar onu fazlasıyla mutlu ediyordu. Her şeyiyle annesine benzemesine rağmen bana ondan daha fazla düşkündü ve bu durum arada bir güzel karımla sürtüşmemize yol açıyordu.

Ben tam da bunu düşünürken kulağıma dolan sesle, gülüşüm daha da genişledi.

''Siz baba kız yine aşk mı tazeliyorsunuz?''

Yüzümü bebeğimin boynuna gömdükten hemen sonra kocaman açılmış gözlerimi yine ona diktim ve şakacı bir ifadeyle ona baktım.

''Annemiz bizi yine kıskanmış mı bebeğim?''

''Ba-ba!''

Kocaman bir kahkaha atıp sımsıkı sarıldım kollarımdaki meleğe. Balım ise ciddi anlamda surat ediyordu. Onun bu haline bayılıyordum. Beni kıskanıyordu. Kıskanma sebebi kızımız bile olsa bunun mutluluğu bambaşkaydı.

''Ya bu çocuğun önce anne demesi gerekiyordu!''

Neredeyse ayağını yere vuracak küçük bir kız çocuğu görüntüsü sergiliyordu. Yerimden kalkıp ona yürüdüm ve tam önünde durduktan sonra dudaklarına kısa, ama derin bir öpücük bıraktım. Balım gözlerini yarı yarıya açık bırakabilmişti. Her zaman olduğu gibi yine erimişti öpücüğüm karşısında.

''Kız çocukları babaya düşkün olurmuş bebeğim. Durumu eşitlemek istiyorsan yaklaşık olarak dört ay daha beklemek zorundasın.''

Bir elimle kucağımdaki minik peri kızını tutarken diğer elimle Balım'ın şişkin ve sevimli karnını okşadım. Bu kadın hamilelik nedeniyle daha bir hassaslaşmıştı ve ister inanın ister inanmayın, günün her saati seks yapmak için çıldırıyordu.

Elimi saçlarının arasında koydum ve kendime çekip alnına uzun bir öpücük bıraktım.

''Seni çok seviyorum bebeğim. Bana böylesine muhteşem bir aile verdiğin için sana ne yapsam, ne söylesem az... Hiçbir şey yeterli değil söz konusu sen olunca.''

Balım bir kolunu belime dolayıp kendini bana yaslarken diğer koluyla minik bebeğimizi sarmıştı.

''Ben de seni çok seviyorum aşkım. Bana söz vermiştin ve sözünü tuttun. Çocuklarımız var artık.''

''Oğlumuzdan sonra sırayla bir kız ve bir erkek daha olsa hiç fena olmaz.''

Ben çapkınca sırıtırken Balım da kahkaha atmıştı.

''Çok doyumsuzsun.''

''Söz konusu sen olunca başka şekilde davranamıyorum bebeğim.''

Dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı; ama geri çekilmedi. Kollarını boynuma

dolarken minik bebeğimizi biraz dışarıda bırakmıştı ve o da haklı olarak mızıldanmaya ve babasını paylaşmak istemediğini belli etmeye başlayınca, Balım'a daha fazla karşılık veremedim ve gülmeye başladım. Balım ise önce şakacıktan somurttu ve sonra kızımızı kollarımdan alıp ona sımsıkı sarıldı.

O kadar güzel bir sahneydi ki, bir ömür onları bu şekilde izleyebilirdim.

''Akşam için her şey hazır. Özellikle istediğin bir şey var mı?''

Gözlerimin içine aşkla bakarken, ben de o bakışlara takılıp gittim. Elimi karnına koyup okşadım.

''Senin bir şeyler istemen gerekiyor bebeğim.''

''Oğlumuz çok uslu babası. Özel bir şey çekmiyor canım.''

''Babasına çekmiş.''

Balım mutlu bir kahkaha attıktan sonra alaycı bakışlarını bana dikti.

''Şu hayatta en azla yetinen yegâne kişi sensin aşkım.''

Onu kendime çekip saçlarını öptüm. Hem ona hem de kızımıza sarıldım. Oğlumuz ise zaten ikimizin sıcaklığında mutluydu.

Hayatımda sahip olabileceğim her şeye sahiptim. Aşka, aşkıyla kutsandığım kadına, ikimizden birer parça olan iki çocuğa... Kendi ailem dışında sevdiğim kadının ailesine...

Evet. Ben kesinlikle çok şanslıydım. Onlar benim her şeyimdi. Biz birlikteydik ve sonsuza kadar... Evet, sonsuza kadar hep birlikte olacaktık...

SON